SAYI:482-493

CİLT 23

LeMan

Gönül Adamı

SAYI: 482-493

23

LeMan

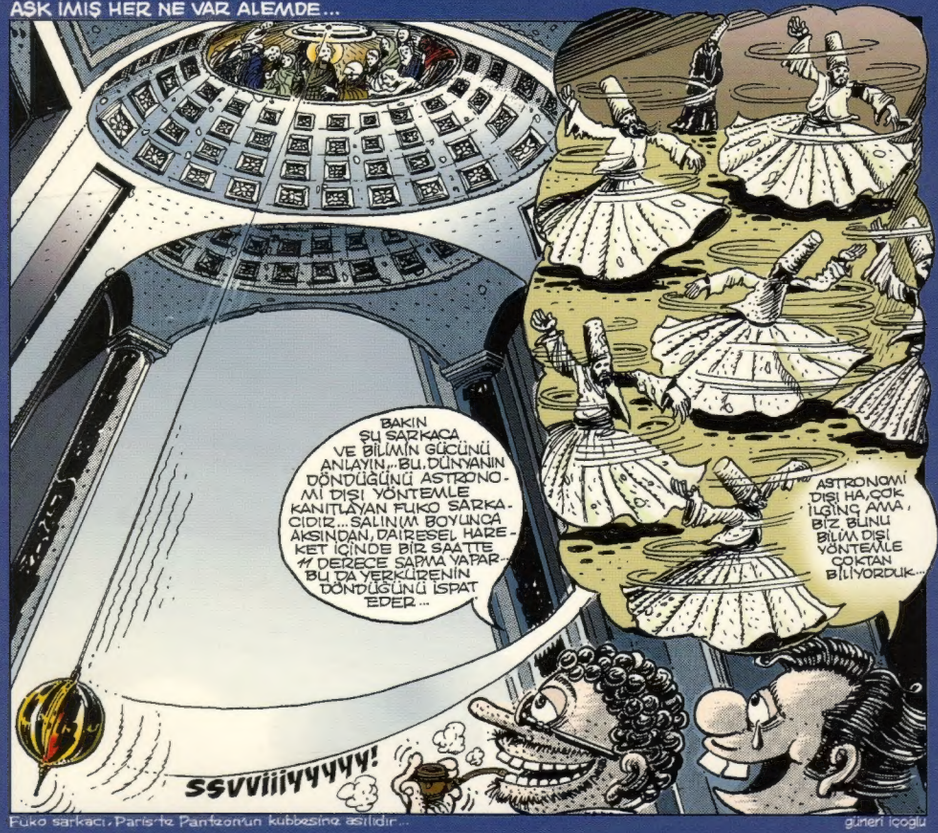

Füko sarkacı, Paris'te Panteon'un kubbesine asılıdır...

güneri içoğlu

SAYI: 482-493

3 Şubat 2001 Cumartesi-Sayı:2001/05 - 400.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Türkiye yolsuzlukta dünya 4'üncüsü Ne acı Türküm diyene

Dünyaca ünlü danışmanlık kuruluşu Price Waterhouse Coopers'ın Davos'ta yayınladığı bir rapora göre, Türkiye yolsuzlukların ekonomiye verdiği zarar sıralamasında dünya 4'üncüsü oldu. Rapora göre, Türk insanı yolsuzluklar nedeniyle yüzde 36 oranında fazladan vergi ödemek durumunda kalıyor. 26.5 katrilyonluk bütçenin tam 9.5 katrilyon liralık bölümü bu ülkenin hortumcularına, sülüklerine, kan emicilerine gidiyor. Yolsuzluk liginde bizim üstümüzde sıralanan ülkeler ise Çin, Rusya ve Endonezya. Bu ülkelerden sonra Türkiye sıralamaya 4'üncü sıradan giriyor ve daha üst sıralara tırmanmaması içinde hiçbir neden görülmüyor. Ne varoluşu yalnızca uyuşturucu kartellerine dayalı ülkeler, ne diktatörlükler ne de muz cumhuriyetleri bizim derecemizi zorlayabiliyorlar. Rusya ve Çin büyük değişim yaşayan ve her katmanında yalnızca mafyanın cirit attığı dünyanın en kalabalık ve büyük devleri.. Endonezya malum.. Sosyal patlamayı dünya bu ülkeyle hatırladı. Türkiye cüssesine göre müthiş bir performans gösteriyor. Açlık sınırının 500 milyon lira oldugu ülkemizde 150 milyon maaşlı milyonlarca emekçi, memur çalışan yaşama savaşı veriyor. Yine işsiz, gizli işsiz ve çalışma yaşı 5 lere kadar düşmüş çocukların sayısı milyonları buluyor. Hergün binlerce insan, kadın, minicik çocuklar sokaklara düşüyor. Ve bu ülkede birileri **Garibanizm**, denilen kavramları üreterek, sanayicilerin, işadamlarının buradaki ücretlerin yüksekliğini gerekçe göstererek, iş alanları açmak için başka ülkelere gitmelerinin vahim sonuçlarına katlanılması gerektiğinden dem vurabiliyor.. Ve biz utanıyoruz..

Aksam Servisi

❒ Esprili tişörtler yapan mağazalar, iki tişört yüzünden bayrağa ve Türklüğe hakaretle suçlandı.

❒ Ertuğrul Özkök köşesinde garibanlara son darbeyi vurdu. Herşeyin sorumlusu garibanlar ve "garibanizm"...

GARİBANİZM

Ertuğrul **ÖZKÖK**

re yönetilmektedir.

Bu da iktisaden gelişmenenin ana sebebini teşkil etmektedir.

SON SÖZ: Garibanizm terk edilmeden, garibanlık bitmez."

Yazıdan yaptığım bu geniş alıntı, Türk ekonomisinin devlet kollamasındaki fotoğrafını çok açık ve net biçimde veriyor.

DERİN ANALİZLER

O nedenle şunu açıkça ifade ediyorum.

Ege Cansen, ekonomi politik literatürüne fevkalade anlamlı bir kavram hediye ediyor.

Uzun süreden beri **"popülizm"** kavramını olup biteni anlatmakta yetersiz kaldığını hissedenler için yepyeni bir ifade imkânı sağlıyor.

"Garibanizm"in en tehlikeli yanı, çok kolayca ve hiç zahmetsiz biçimde savunulabilme imkânı vermesidir.

"Gariban" kavramının olumlu bir anlamla yüklü olması ve din taraftarları da desteklenmesi, onu çok güçlü hale getiriyor.

Garibanizmin en tehlikeli hali ise, gelir dağılımındaki eşitsizlikle birleşip siyasal bir harekat haline gelmesidir.

Çünkü garibanizm hayatımızın bütününü bir gelir dağılımı analizi, ekonominin derinliklerindeki çok önemli gerçekleri gözden saklar.

Mesela, gelir dağılımındaki bozukluk.

Gelir dengesizliği elbette çok kötü bir şey. Ama buna sadece garibanizm merceğinden baktığınız zaman gerçeğin tamamını görmeniz mümkün olmaz.

Çünkü **"bozuk gelir dağılımı"**, bir başka açıdan baktığınızda **"ucuz emek"** demektir.

Yani sanayiinizin rekabet gücünü artıran bir unsur.

TAŞINAN FABRİKALAR

Geçen hafta ekonomi sayfalarında kalan çok önemli bir haber vardı.

Türk tekstil sanayicileri fabrikalarını

DYP Urfa milletvekili Fevzi Şahanlıoğlu, bazı MHP'li milletvekilleri tarafından tekme tokat dövüldükten sonra kalp krizi geçi...

sevişenler metüsü

Aksam.com.tr

Leman

❒ Hindistan Türkiye ile aynı kaderi paylaştı.. Şiddetli depremle sarsılan Hindistan'da ilk belirlemelere göre ölü sayısı 100 bin kişi...

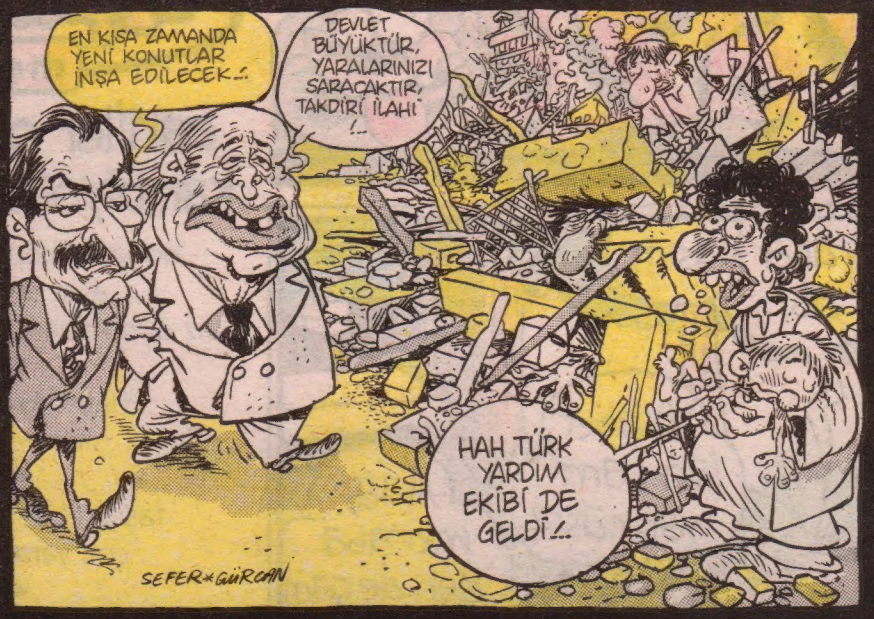

❒ Uzmanlar, aile bütçesine zarar veren alışveriş hastalığının artmasında kredi kartları, hipermarketler,amacından sapan ve tahrik eden reklamların büyük rol oynadığını belirtti...

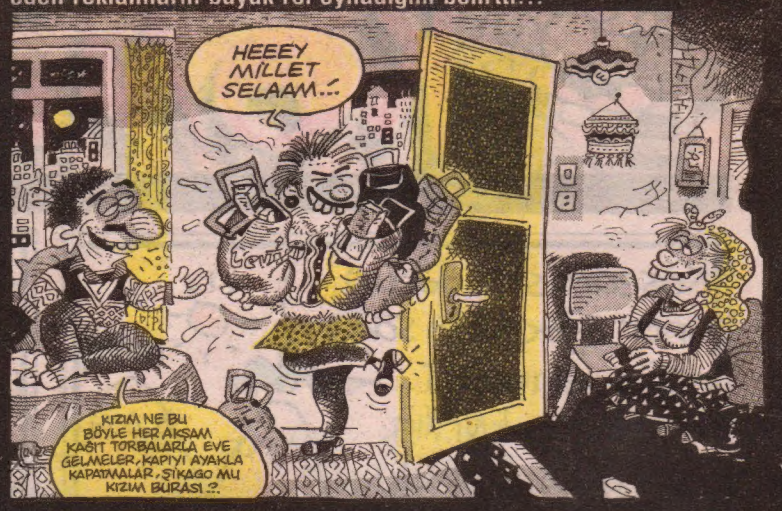

❒ Yılmaz Güney'e iftira ve çamur kampanyası sürüyor... Şimdi de ünlü oyuncu-yönetmen Güney'e MİT ajanı suçlaması...

❒ İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, polisin silah kullanma yetkisini kısıtlayan Anayasa Mahkemesi kararını eleştirerek, mahkemenin Türkiye'nin gerçeklerini dikkate almadığını söyledi.

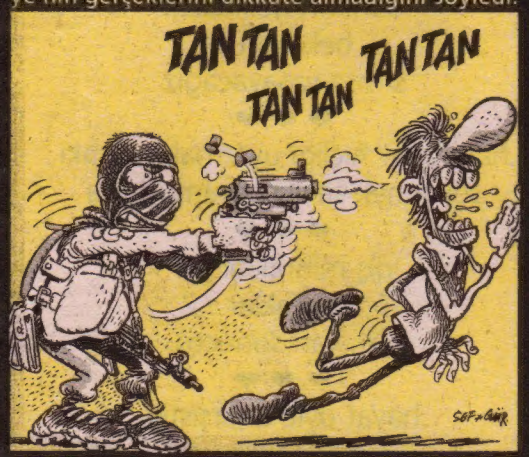

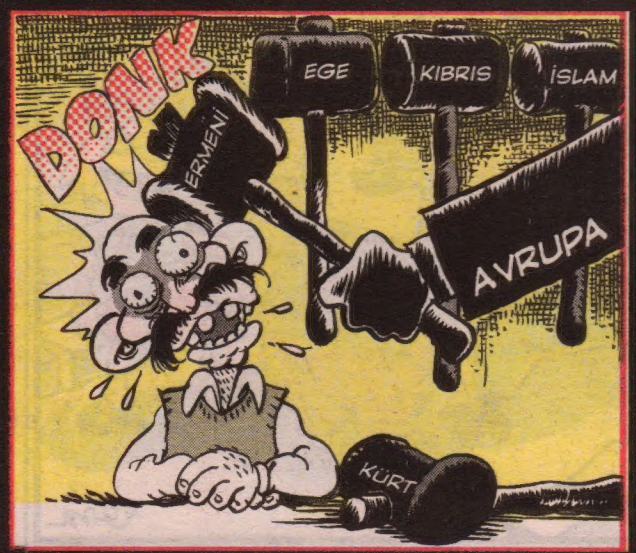

KILLANDIRMA SERVİSİ

Vedat Özdemiroğlu

kilservi@leman.com.tr

Yan Etkiler Sözlüğü!

● **Televole:** Aç karnına seyredilirse komünist yapar!..

● **Boks:** Minik kız çocuklarına yaptırıldığında, seyredenlerin beyninde kalıcı hasarlara yol açar!..

● **Avrupa Birliği:** Kökleşmiş ülke sevgisini, kıta sevgisine dönüştüreceği için duygusal bozukluğa neden olur!..

● **Sosyalizm:** Zamanında terkedilmediğinde maddi kayba yol açar!..

● **Kapitalizm:** Yan etkisi yoktur, bizzat öldürücüdür!..

● **Kopyalama:** Salak sayısını iki katına çıkarma riski taşır!..

● **Vatan:** Uğrunda ölmek, üstünde yaşamaktan daha cazip hale getirilebilir!..

● **Futbol:** Haluk Ulusoy!..

● **Hıncal Uluç:** Ertekin'in barına gidip "Tavuk Suyuna Çorba" istemek gibi davranış bozukluklarına yol açabilir!..

● **Garibanizm:** Sermaye yanlılarında sinir bozukluğu yaratır, vicdan travmasına sebep olur!..

● **Tasarruf:** Abartıldığında, tarihteki 16 devlette bile indirime götürebilir!..

● **Demet Şener:** Ebru Şallı!..

● **Ebru Şallı:** Demet Şener!..

● **Reha Muhtar:** Mantık manyağı yapar!..

● **Ali Kırca:** Samatya hastası yapar!..

● **Uğur Dündar:** Belge delisi yapar!..

● **Dinç Bilgin:** Ceketsiz gezdiğinde tehlikelidir!..

● **Zafer Mutlu:** Büyük oyunun büyük figüranı olma saplantısına yol açar, oysa büyük olunca figüran olunmaz!..

● **Aydın Doğan:** İstese "Medya" lafını herkese unuttururl.

● **Ertuğrul Özkök:** "Haftada bir duygusallık" sendromuna yol açar!..

● **Sivillik:** İnsanın aklına askerliği getirebilir!..

● **Yaşar Nuri Öztürk:** Hem müslüman hem laik olmak için, hem kel hem de arkadan uzun saçlı olmak gerekiyormuş sanısına neden olabilir!..

● **Trafik:** Bir yere gidememenin, organize sanayi biçimi almış halidir!..

● **Aşk:** İnsan varolmayana inanır hale gelebilir!..

● **Seks:** İnsan varolana bile inanmaz olabilir!..

● **Sınır:** Öbür tarafı merak ettirir!..

● **Alkol:** İçmeyene hatıra olur!..

● **Sigara:** Ömrü azalta azalta bırakır, bir anda bırakmayı başaramaz!..

● **Ankara:** Pencereyi açık unutursan, çok "kurum" yapar!..

● **İzmir:** Tüm güzelliğine rağmen, İstanbul için kostümlü provadır!..

● **İstanbul:** "Kaçak ülke" gibi çalışan şehirde yaşamak denge bozar!..

● **Melike Öcalan - Vatan Şaşmaz:** Karıştırılıp seyredildiğinde mide ağrısı yaparlar!..

● **İsmail Türüt:** Herhangi başka bir şey özlemi doğurur!..

● **Fatih Terim:** Bir Türk'ün, ancak çok çalışarak bir başka ülkede ünlü olabileceğini gösterdiği için yıldırır, iyice miskinliğe iter!..

● **Cotarelli:** Bir İtalyan'ın çok çalışmadan da bir başka ülkede ünlü olabileceğini gösterdiği için morali daha da bozar!..

● **Akıl:** Bağımlılık yapar, deliliği bile onunla anlayabiliriz!..

● **Resim:** Kenan Evren!..

● **Müzik:** Hülya Avşar!..

● **Tiyatro:** Yolsuzluk oyunumuzun başlamasına az kalabilir!..

● **Televizyon:** Reklam tiplerinin yüzünü, ailenden daha fazla görmene yol açabilir!..

● **Gazetecilik:** Uygun tip bulunur, ünlü edilir, sonra gazetede işe alınır!.. "Gazetecilik yaparak ünlü olmanın yerini, önce ünlü olup sonra gazetecilik yapmak alıyor" düşüncelerine neden olur!..

● **Mizah:** İzah'la kafiye

❒ Sinirler gergin, cinnet kapıda. Yurdum insanı gündem yorgunu.

DSP Milletvekilleri Ersin Gök ve Mustafa Düz (Depremzedeler için kredi bulduklarını iddia edip Halk Bankası'nı çarpmışlar..)

Boks Federasyonu Başk. Caner Doğaneli (4 yaşındaki çocukların ringde dövüşmesini pişkince savunuyor..

Hakkı Devrim (Alo İhbar Hattı)

YÖK Başkanı Kemal Gürüz (Üniversite hızarı, koltuk çivisi)

Mehmet Gül (Sağ gösterip sol vuran cinsinden)

İsmail Acar Sen dallamalığın resmini yapabilirmisin İsmail

Osman Durmuş Mezhep kışkırtıcısı

Ajda Pekkan Olmayan Olympia konserini iptal eden protestocu süperstar

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

Açık Büfe
met üst

cari'ler carsın gaari kambiyolar da kamsin

boğaziçi köprüleri birleştiriyor
asya ile afrika'yı da
biz dımdızlak kalıyoruz gene ortada

❤ ❤ ❤

hep tekrar help tekrar
sıkıntı 'bis' yapıyor

❤ ❤ ❤

faşizm bile sürükleyici değil
çok yaratıcı olmayınca

❤ ❤ ❤

çocukların büyümesini
taksitlerin bitmesini
trafiğin açılmasını
baharın gelmesini
bekliyoruz
sonra yaşayacağız

❤ ❤ ❤

habire bir hiçliği uyarmak bizimki
sevinmek sevilmek umuduyla

❤ ❤ ❤

dış mihraklar : 1
iç mihraklar : 2
(ilk yarı sonucu)

❤ ❤ ❤

hayat öyle anarşistki
gençler akıllı uslu

❤ ❤ ❤

arapça gibi yaşıyor bazı insanlar
ancak tersinden okununca
hayatları amaçları anlaşılıyor

❤ ❤ ❤

ayna: yüz vestiyeri
savaş: harp-porno
aşk: bir kelime bin işlem

❤ ❤ ❤

hayatla tüm ilişkimizi
büyükelçilik düzeyi'ne
indirdik

❤ ❤ ❤

bu bilincimizle ve
bu algılama yetimizle
başka bir şansımızın
olup olmadığını bilmiyorum

❤ ❤ ❤

deve de hörgücünü
kambur olarak görür mü hiç

❤ ❤ ❤

erkekler tıraş olmuş
temiz pak giyinmişler
ya bayram var
ya da cenaze namazı

❤ ❤ ❤

belki de zar sensindir
yuvarlan dur hayatınla

LOMBAK

FATİH SOLMAZ

BAHADIR BARUTER

BENİ, GÖRÜNMEZ BİR ADAMLA ALDATTIĞINI DUYUYOM !.. DOĞRU MU LAN !.?

İFTİRA VALLA !..

Paranoya

AYY YOK MU BENİİ ZİKEEEN !?! YOK MU AYOL !?!

ŞANSA BAK !.. GELİYORUUM !..

BENİ ZİKMEK İSTEYEN BİRİ DAHA GELDİ BEY !..

GEBERTİCEM ULAN SENİ !.. DEMEK KARIMI ZİKİCEKTİN HA !.?

ALLAAA HUUEKBE.... PIFF !.. AYY YİNE DAYANAMIYCAM !.. TİPE BAK YAA !.. ARMUT KAFA !.. **Hii Hii Hii !..**

APTAL RAPORU

SİTTİR NAME

DÜŞÜNCE SUÇLUSU OLARAK YARGILANAN MÜVEKKİLİMİN APTAL OLDUĞUNU GÖSTEREN RAPORU YÜCE MAHKEMENİZE SUNUYORUM EFENDİM... BU DA İLKOKUL İKİDEN ATILDIĞININ BELGESİDİR... BÖYLESİ BİR BEYİNSİZİN DÜŞÜNCE SUÇU İŞLEMESİ MÜMKÜN DEĞİLDİR, EFENDİM !..

RAPOR

EKREM ABİ DUR ! SANA NAKLEDİLEN PENİS, SENİN HANIMIN ABİSİNİN PENİSİYMİŞ !.. SİZ ARTIK KARDEŞ SAYILIRSINIZ ABİ !..

PAAT!

AKSUMSEYİSİ

lombak@leman.com.tr

SANAL ALEM YIĞITLERİ

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

DUMUR DETAYI

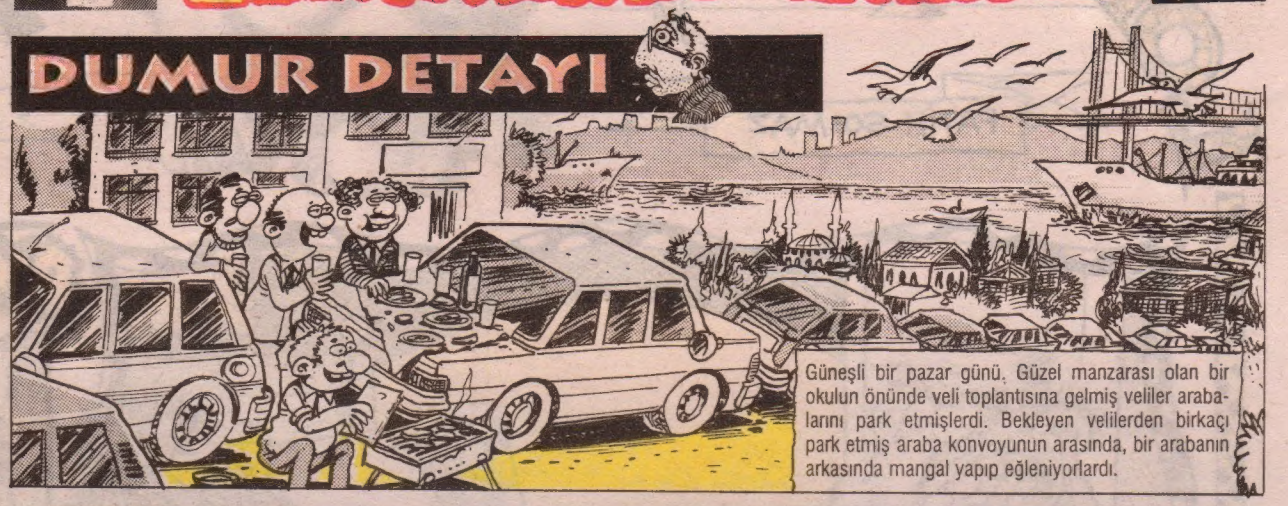

Güneşli bir pazar günü. Güzel manzarası olan bir okulun önünde veli toplantısına gelmiş veliler arabalarını park etmişlerdi. Bekleyen velilerden birkaçı park etmiş araba konvoyunun arasında, bir arabanın arkasında mangal yapıp eğleniyorlardı.

Şu sıralar revaçta olan ve cep sineması denilen minik sinemaları bilirsiniz... Pekala hemen konuya giriyorum. Büyük sinema salonlarında film sırasında cep telefonuyla konuşanları çok gördüm fakaat işte bu üç-beş metrekarelik, minicik **cep sinemasında cep telefonuyla** konuşan birini görünce beynim dondu. Zaten sinema bir telefon kulübesi büyüklüğünde, adamdaki genişlik ise sınırsız. Hayır benim şaşırdığım, hayatımda ilk kez aktif olarak **"Şıssşt susar mısız"** diye birini ikaz ettim...

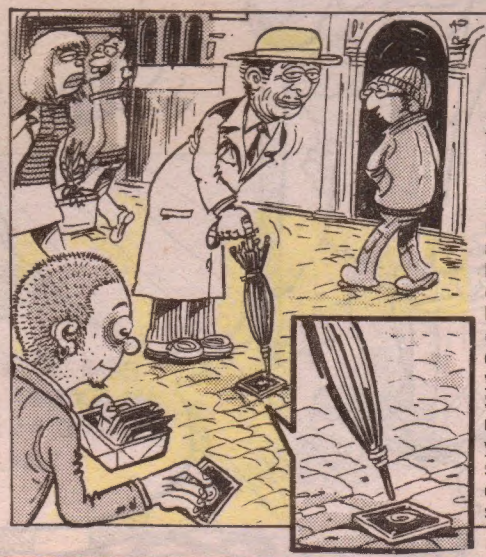

Geçenlerde Beyoğlu'nda yürürken çok ilginç bir detay gördüm. Pek dumur sayılmaz ama çok hoşuma gitti. Gençten biri elinde kutuyla yürüyordu. Birden kutu yan döndü ve içinden bilgisayar disketleri yere saçıldı. Genç adam yere düşen üç disketten iki tanesini bulup aldı. Etrafa bakınıp üçüncü disketi arıyordu ki, eski model pardesülü, şapkalı, yaşlı bir amca eski tip şemsiyesiyle **"burda evladım burda"** diyerek yerdeki disketi gösterdi. Şemsiyenin ucu, disketin üç santim kadar üstünde yerden alınana kadar bir süre öylece durdu. Bu arada yağmur hafiften çiselemeye başlamıştı..

feyhan@leman.com.tr

Bayır gülü

FEYHAN GÜVER

Akşam Ofset

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

BAKABİLECEĞİNİZ KADAR ÇOCUK YAPIN HA..!..BANA GÜVENMEYİN...MAAŞIM BELLİ..!

EE... HÜÜÜ!..

KORKMA!.. DEVAM ET, GÖRDÜĞÜN GİBİ KOCAM FAZLASIYLA RAHAT BİRİDİR...

BABA!.. SANA ATIYORUM... TUT!..

TUTTUM TUTTUM... HAYRİYE... ŞİMDİ SEN TUT...

TUTUYOM BEY...SONRA KİM TUTCAK?..

SANA SÖYLEMİŞTİM ERTAN... AİLEM ÇOK TUTUCUDUR DİYE...

YAA BEN DE TUTCAM..!

Espri: Devrim Gürsel

ÇOCUK BÜYÜMEDİ KISA KALDI...BİZ DE BÜYÜCÜ TUTTUK..!

BÜYÜÜÜ!.. UYU DA BÜYÜ BAKİM ÇABUK BÜYÜ...

HANIM BAK, ŞILLIK ALDIM SANA... ŞILLARINI KOYARSIN... DERLİ TOPLU DURUR...

OĞLAN DAYIYA ÇEKER DERLER YA... DOĞRU VALLA...

DAYII!.. YAKLAŞTIK SANA... GELİYOZ...

AY, BİRİSİ BENİ ADETA GÖZLERİYLE SOYUYO, DİĞERİ ADETA GÖZLERİYLE GİYDİRİYO... ARADA KALDIM AYOL, İKİRCİKTE...

ABİ ŞU ANA KADAR BENİM BAĞIMDI BURASI, AMA ARTIK SENİN..!

OLMAZ, BENİM BAĞIM DİİL O...SENİN BAĞIN..!

AMA BEN BAĞIM OLSUN İSTEMİYORUM Kİ YA..!

BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ VERİYO ARKADAŞLAR...

Akşam

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

AYSEL NASIL KURTULUR? (Hiperaktif Drama)

Yılın Lalesi

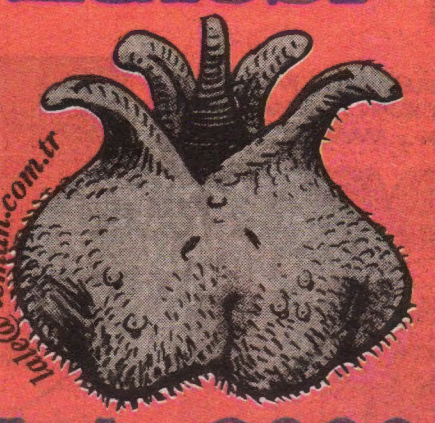

Lale 2000

Geleneksel "Yılın Laleleri" yine Leman okurlarının oylarıyla belirlenecek. Hafızalarınız zorlanmaktan ısınıyorsa geçen haftaki Leman'da yayınladığımız Leman'a göz atın leman.com.tr internet sitemizde de liste var. Tercihlerinizi kupona yazıp kısa sürede gönderin. Dergiyi kesmeye kıyamıyorsanız, bir kağıda yazıp mektupla yollayın ya da faks-layın. Elektronik posta da olurmuş...

KUPON....KUPON

POLİTİKA
1).....
2).....
3).....

BASIN
1).....
2).....
3).....

İŞ DÜNYAS
1).....
2).....
3).....

BÜROKRASİ-KU
1).....
2).....
3).....

Adı:.....
Adresi:.....
.....
Ankete katılan 100 okuru

Nereye Gidiyorsun Sevgilim..

Sanki sadece bana sanlarak uyuyunca nefes alabiliyordu. Uyku teslimiyettir...Uyuyan bir insanın bütün suçları bağışlanır... Uyku masumiyettir...Teslimiyetimi ve masumiyetimi sanki yalnızca uykumda hissediyor ve bu yüzden bana olan o sonsuz hasretini ancak böylesi anlarda giderebiliyordu.

Yıllardır bana susuz kalmışçasına ve sanki bütün varlığımı içer gibi sarılıyordu bana...Beni bütünüyle hissedebilmek için herkes evden gitsin, gece gelsin ve biz uyuyalım ve sadece o anlarda ortaya çıkan aramızdaki o sonsuz yakınlık kokusunu içine çeksin istiyordu...

Hissettiklerini yaşamasına ve sevgisinin ne denli yakıcı olduğunu anlatmasına hayat izin vermiyordu çünkü...Aşkını bana sarılıp uyurken yaşıyordu en çok...Bu yüzden başka kadınlarla sevişmemden çok, onlarla birlikte uyumamı kıskanırdı..

Hissediyordum:Her sarılışında varlığımı içen hasreti içimi kavuruyor, sanki içime kendi kaderini akıtıyordu...Rüyalarımız birbirine karışıyordu...Duyuyordum:Yıllardır yurtsuz kalmış sevgisi, benliğimde benliğine korunaklı ve güven dolu bir yer arıyordu...

Bazen ruhumdaki derin çığlıklarına uyanırdım...Gözlerimi açar açmaz, o da uyanırdı hemen...İçimdeki her harekete sonsuz bir dikkat kesilmişti çünkü ...Sevdanın o koyu gözleriyle ve sanki bir kuyunun dibinden gelen sesiyle, **ne oldu, nereye gidiyorsun sevgilim**, diye sorardı...Okuldan kaçarken yakalanan bir çocuğun gizli korkusuyla; **yok bir şey, sen yat, ben bir sigara içip gelirim**, derdim...

Salona geçer, pencerenin kenarındaki koltuğa oturup bir sigara yakar, gecenin o koyu ıssızlığında, neredeyse bir hastalık haline gelen sevgisini düşünürdüm... .

Son günlerde hep yorgun uyanıyordum.... Sanki kuşatılmış gibi hissediyordum kendimi...Ona bütün ömrümü versem bile sevgisinin altında kalacağımdan korkuyordum...Varlığım onun sonsuz beklentileriyle, korkularıyla ve sevdikçe çoğalan hasretiyle doluydu...Karşılayamıyordum yanımdayken bile büyüyen o derin hasretini...Sanki kimsesiz yaşıyordu içindeki sevgi yarşını...Aslında kendime bile söylemekte zorlandığım asıl korkum, benliğimin onun benliğinde erime ihtimaliydi...Bu bana sonsuz bir tutsaklık ve büyük bir kayboluş gibi geliyordu...Sanki bir daha kimseye aşık olamayacaktım; sanki bir daha kalbim bir başkası için çarpmayacaktı...

İlişkimiz yıllardır inişli çıkışlıydı...O kaçtı ben kovaladım...O kovaladı ben kaçtım...İkimizin de hayatına bir çok insan girdi...Ben onu bir ara tamamen hayatımdan çıkardım...O beni unutabilmek için olmadık insanlarla beraber oldu...Yığınla düş kırıklığı yaşadı...Defalarca birleşip, defalarca ayrıldık...Birbirimizi deliler gibi kıskandık...

Bir süre aramıza kimse girmedi ve biz beraber olduk...O dönemde onu yeniden kazanmam için hiçbir şey yapmama gerek yoktu sanki... Ve artık beni sevmesi için varolmam bile yeterliydi onun için... Tedirginlik, korkular, kaybedip kaybedip bulmalar, benim için garip bir dinginliğe ve sükunete bırakmıştı yerini... En çok bu yüzden onunla ilgili öyküm bitmiş gibi geliyordu bana... Sanki yakınlaştıkça uzaklaştığımı hissediyorum ondan... Sevgisine duyduğum özlem, vicdan azabıyla dolu bir minnete dönüşmüştü artık... Oysa benden uzaktayken onu delice özlerdim ve bu özleyiş sevinçli bir acı verirdi bana... Bu acı beni zamandan, zamanın o zehir zıkkım akışından kurtarırdı... Ama ne zamandır varlığı acı vermiyordu bana...Ve ben artık zamanın bedenimi ve ruhumu parçalayan geçişini yeniden hissetmeye başlamıştım...

Onu özlerken gerçeği ya
deli gözlerle bakan gerçeği
mış ve bir kez daha bu yala
daha lanetlenmiş varlığıma
ya dönmüştüm... Sanki büy
den sözcüklerin ilk anlamları
nüşe, bu geri dönüşe karşı
bana rağmen, benden ayrı b
bilmediğim sınırlar vardı ora
kuya düşürüyordu beni, ama
Eskiden kendimi ona deli
anlatırdım...Oysa giderek su
mi ondan saklamaya başlam
biriken sevgi sözcüklerini k
tanımadığım bir başka sevg
Her suskunluğum, her iç
beter bir tehditti artık... Kim
kendimle kalabilmek ve beni
olsun kurtulabilmek için ya
acısı gibi yaşadığına emindir
Aramızda en çok kullanc
zamandır ayrılık kelimesi bile
betmişti...Çünkü sözcüklerin
birbirimizi, sözcüklerin anlar
Bazen bana haber verme
ansızın çekip gideceğini, bir
ardında hiçbir iz bırakmadan
di... Bunlara pek inanmak ge
Ben zamanın akışına bırz
nefret ettiğim zamanın...Zam
set ve tükeniş hissidir...İçim
dığım o sonsuz arayış arzus
atmıştı işte... Ondan beni ye
göndermesini beklemeye ba
Öykümü, onun öyküsünc
dum şimdi, o ise gerçeğin o
rek daha soluksuz kalıyor, s
büyük bir acıyla bağlanıyord
Bu acı bazen onu kontro
rimdeki mesajları dinliyor,ba
mail adreslerini ezberliyor, g
okuyor,kimlerle ne konuştuğu
benimle ilgili olmadık aşk se
senaryolara anında inanıyor,
etmişim gibi delice korkulara
Oysa bir başkası için onu
değil, karakterim, hastalığım,
uzaklaştıran...
Karakterim, sevgimle onu
sız bir uçurum gibi açılıyord
Bencil ve doyumsuz biri
me... Yoksa benliğim başkala
se ne zaman ve neden ki
anahtarı kimde kalmıştı?.. Y
için mi giriyordum onca iliş
kendi etrafında dönen çıkışs
yaşadığım her şeyi?..
Bu soruları defalarca soru
kendimden bile sakladığım he
yordum kendimden... Nefre

..KUPON...KUPON....KUPON....KUPON..KUPON..KUPON..

	TV	REKLAM
	1).....	1).....
	2).....	2).....
	3).....	3).....
	MÜZİK	**MAGAZİN**
	1).....	1).....
	2).....	2).....
	3).....	3).....
	KLİP	**TERİMSEL**
	1).....	1).....
	2).....	2).....
	3).....	3).....
UM	**SPOR**	**KLASMAN DIŞI**
	1).....	1).....
	2).....	2).....
	3).....	3).....

..... Soyadı:.....

.....

.....

z her yıl olduğu gibi yine yazar-çizerlerimizden imzalı kitap kazanacaklar...

Ustamız **Oğuz Aral**'ın yazıp yönettiği **Müşfik Kenter**'in oynadığı **HUYSUZ İHTİYAR** sahnede..Görmenizi hararetle tavsiye ederiz... **Kent oyuncuları** . (0212) 246 35 89

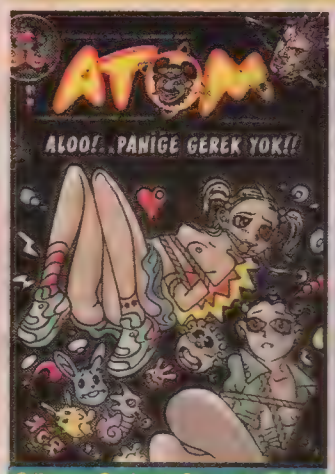

Süper Şubat Sayısı Çıktı

Çizer arkadaşımız **Fatoş**'un **Grafiler sergisi** 15 Şubat'a kadar **Leman Kültür**'de. Hala görmemiş olanlara tavsiye ederiz..

CEZMİ ERSÖZ
cezmier@leman.com.tr

dım oysa... Bana o çılgın, o
mdi onu kanıksamaya başla-
ayata kovulmuştum... Bir kez
kez daha kendime katlanma-
tmişti benim için... Ve yeni-
dönmüştüm... Ve ben bu dö-
yamıyordum... Sanki içimde
üşünce,bir akıl vardı...Benim
. Bu sınırlar kendimden kuş-
lara karşı koyamıyordum...
gibi ve hiç susmak bilmeden
nlaşmıştım... Giderek kendi-
şiirlerimi, imgelerimi, içimde
olduğunu bilmediğim, henüz
e saklar olmuştum...:
apanışım onun için ölümden
eceler uyurken, biraz olsun
nsıkı saran kollarından bir an
n ucuna gitmemi bile ayrılık

ız kelime ayrılıktı...Ama ne
im için anlamını çoktan kay-
amından daha çok sevmiştik
dan daha çok terk etmiştik...
, ayrılık sözü bile etmeden,
na beni asla aramayacağını,
yboluşa karışacağını söyler-
ezdi içimden...
ştım her şeyi, o bir zamanlar
benim için can sıkıntısı, ha-
i yetinmezlik, adını koyama-
eni tekrar zamanın kollarına
ir acıya, yeni bir kanamaya
ıştım ne zamandır...
koparıp kendime dönüyor-
ında daha kimsesiz ve gide-
suz kaldıkça da bana daha

n çıkartıyordu...Telesekrete-
mesaj gönderen kadınların
n mektuplarını ben yokken
merak ediyordu...Kafasında
yolan yaratıyor, yarattığı bu
ki bir başkası için onu terk
tiyordu...
erk edemezdim...Bir başkası
lığımdı beni ondan usul usul

evgisi arasında sanki imkan-

im, diye soruyordum kendi-
a hep kapalı mıydı?.. Öyley-
nmişti benliğim?.. Kilitliyse
sa artık sadece yazabilmek
e?.. Dışa açılmayan ve hep
ir kurguda mı tüketiyordum

dum kendime...Ve çoğu kez
anıtta bir kez daha nefret edi-
ordum, çünkü duygularım

konusunda alçakgönüllü olamıyordum bir türlü...Hep uçlarda, hep derinlerde yaşamak istiyor, bunu başardığımı sanıyor, ama sonunda kendi labirentimin içinde ulaştığım bütün o derinlikleri bir bir yitiriyordum...

O ise beni, yani hayatının asıl anlamını yitirmemek için, onu o yapan gururundan vazgeçmişti her şeyden önce.

Benim için özel ve vazgeçilmez olmak istiyor, ama bunu başaramayacağını her hissettiğinde sonsuz bir korkuya kapılıyor, bu korku yüzünden gururunu durmadan ayaklar altına alıyordu...

En büyük korkusu benim gözümde sıradanlaşmaktı... Ve bu korkusu yüzünden durmadan kendinden eksiliyor, beni sonsuza dek kazanabilmek için hayatla ilgili; tutunmak, güçlü olup, varolmak gibi bütün yeteneklerini ve saklı bütün direnişleri usul usul yitiriyordu...

Neredeyse kendimden çok, onun benimle ilgili bu korku ve kaygılarını düşünür olmuştum ne zamandır...

Hayatının merkezine koymuştu beni...İşine benimle biraz daha uzun vakit geçirmek için çoğu kez gitmiyor, benim dışımda kimseyle görüşmek istemiyor, sosyal çevresini orada ben olmadığım için önemsemiyor, bensiz yaşadığı her şeyi yaşanmamış ve boşa geçmiş sayıyordu...

Dünyanın en ağır yüküydü bu benim için... Kendimi ondan her esirgediğimde onu defalarca öldürüyordum aslında... **Sana geleyim mi,** diye sorduğunda ve ben, **bu akşam yalnız kalmak istiyorum, bana gelme,** dediğimde, onu kör kuyularda merdivensiz bırakıyordum...

Ben ne zaman kendimle kalmak istesem, o bunu sonsuz bir ayrılık olarak tercüme ediyor, ve bir kez daha yeniliyordu kalbindeki o büyük aşka...

Bensiz yaşadığı her anı, benimle birlikte olacağı bir sonraki ana kavuşmak için, her şeyi ve en çok kendini tüketir gibi yaşıyor ve bu yüzden hayatı durmadan bekleyerek, benimle olacağı o kutsal zamana sonsuz bir hazırlık olarak geçiriyordu...

Gururundan akan o kimsesiz kan sanki hep bir boşluğa yazılıyordu...Durmadan kaybediyor, kaybettikçe beni daha çok seviyor, sevdikçe hayatla olan bağları bir bir kopuyor, hayata yenildikçe sevgisi hiç olmadığı kadar çoğalıyordu...

Bu umutsuzluk bensiz olmayı onun için biraz daha imkansız kılıyordu...Ve bu imkansızlık hissi kendisinden beklemediği hırslara sürüklüyordu onu...

Bu yüzden ilişkimizin son zamanlarında yaşlanmaktan ve benim için çekiciliğini kaybetmekten ölesiye korkmaya başlamıştı...

Öyle ki benimle birlikte ölüme gözünü kırpmadan gidecek olan bu insan, bazı anlarda, bir başına ölmekten herkesin korktuğundan daha çok korkar olmuştu... Bu korku yüreğini soluksuz bıraktığı zamanlar abartılı makyajlar yapar, açık saçık giyinir, beğenilmek ve birilerinin onu arzuladığını hissetmek için sokaklara çıkardı....

Bu korku yüreğini soluksuz bıraktığı zamanlar internete girer, tanımadığı adamlara fotoğrafını gönderir kendisine kur yapanlara cevap verir, sanal ilişkilerde o yenik düşmüş, o kimsesiz ruhunu şımartmaya çalışırdı...

Ama ne yaşarsa yaşasın, her defasında, bu yola çıktığından daha kötü, daha çaresiz bir halde, o kendisinden kurtulmak için çıktığı evine istemeyerek geri dönmek zorunda kalırdı... İstemeyerek, çünkü evi onun sonsuz yenilgisiydi...Çünkü evi baştan aşağı bendim...

Birlikteydik, ama yalnızlıklarımız bize ait olmayan bir boşlukta kendi başına umutsuzca büyüyordu...Onca enerji, onca imge, onca hayal, kendi başına, gözünü kimsesiz bir uçuruma dikmiş, orada öylece büyüyordu...Ben sevgimi ondan ayıran karakterime düşmandım... O beni umutsuzca seven kalbine düşmandı... Sevgisine düşmandı, hayata, bana ve hatta çoğu kez kendisine bile kanıtlayamadığı sevgisine... Bense kilitli sandığım benliğime...

Sanki düsiz kalmış gibiydik...

Aramızdaki uçurumu kösnül cinsellikler ve sapkınlıklarla doldurmaya çabaladık bir ara...

Beni yitirmemek ve benim için hep özel kalabilmek için bu isteklerime de boyun eğdi...

Sevişirken aramıza başka kadınlar, başka erkekler almaya başladık...

Aramızda giderek büyüyen uçurumlara bizi sevmek isteyen, bizi arzulayan kadınları ve erkekleri katıyor, birbirimizi ne kadar sevdiğimizi sınamak için yüzü olmayan kadınlar ve erkeklerle sevişiyorduk...

O beni kazanabilmek için girdiği bu yolda kendi karanlık yanlarını fark ettikçe , içindeki umutsuz aşkı benden daha umutsuz şeylerle sınamaya başlamıştı...Bense aramızdaki uçurumu doldurabilmek için zorladığımız her kapının bizi biraz daha kendimizden ve birbirimizden uzaklaştırdığını görüyor, ama bir şey yapamıyor, bir kenara çekilmiş sürüklenişimizi seyrediyordum...

Masumiyetimiz hayallerimizin sınavından biraz daha kirlenerek çıkıyordu...

Korkularımız o çok güvendiğimiz erdemlerimizden daha eski çıkıyordu...

Ve bir gün ansızın kayboldu... Telefonları kapalıydı...İşyerini aradım, birkaç gün önce ayrıldığını söylediler... Evine gittim, kapıyı tanımadığım biri açtı... Başka bir kiracı taşınmıştı... Arkadaşlarını tek tek aradım... Hiçbiri onun nereye gittiğini bilmiyordu...

Günlerce beni aramasını bekledim... Aramadı... Beni artık aramayacağına inandığım an derin bir korkuya kapılmıştım... Söylediği gibi ardında hiç iz bırakmadan ve ayrılık sözü etmeden çekip gitmişti...

Dünya sonsuz bir ıssızlıktı artık benim için... Giderken peşinden götürmüştü insanları, umutları,mevsimleri, hayalleri, acıları bile...

Sanki sadece o tanıyordu beni... Kim olduğumu bile alıp gitmişti...

Anladım, yüreğimin en saklı yerlerinde yalnızca onun eli dolaşmıştı...

Gizlediğim, sakladığım ne varsa alıp gitmişti... Artık nereye dokunsam benliğim acıyordu, bu acıyı durdurmak için benliğimin bir başka benlikte erimesini istiyordum...

Ama benliğimi alıp da gitmişti...

Öylesine üşüyordu ki yüreğim,bu üşüme dinsin diye onun beni sevdiği gibi bende birini umutsuzca sevmek istiyordum...

Umutsuzca sevmemi bile alıp gitmişti....

Kimi geceler ansızın uyanıyorum... Gözlerinin o koyu sevdasıyla bakıyor yine... Bana, **nereye gidiyorsun sevgilim,** demesi için yavaşça kalkıyorum yataktan... Ama o hiçbir şey söylemiyor... Bir boşluğa bakar gibi bakıyor bana...

Meğer ben sadece onda yaşıyormuşum...

Yaşayan her şeyimi alıp da gitmiş...

* **Ankara.** 3 Şubat Cumartesi günü **Ankara, Yüksel Caddesi**'nde, saat 14:00-19:00 arasında **İmge Kitabevi**'ndeyim.
* 10 Şubat Cumartesi günü saat 13:00-16:00 arası **Bağlarbaşı Capitol**'deki **Net Kitabevi**'ndeyim.
* 15 Şubat Perşembe günü saat 13:00'de **Aydın, Adnan Menderes Üniversitesi**'ndeyim.
* **Mersin.** 23 Şubat Cuma günü saat 14:00-19:00 arası, **Mersin Cumhuriyet Kitap Kulübü**'ndeyim.
* **Adana.** 24 Şubat Cumartesi günü saat 14:00-19:00 arası **Adana, Karahan Kitabevi**'ndeyim.
* **Fatih Kaynak.** İlk Yan 10-0. Roman
* **Fikret Görken.** Adam Dediğin. Şiirler.

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barlas

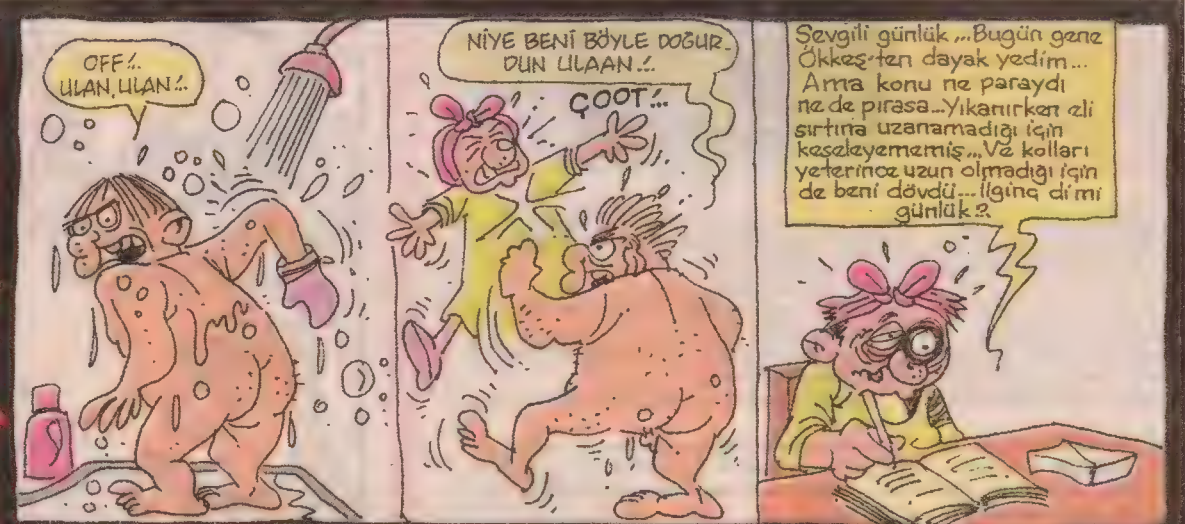

HİÇ AMAN ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

©Copyright by Erdil Yaşaroğlu. Tüm hakları saklıdır

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Boğazdaki kemer!

Fatih Terim'in fethettiği kent FloranSA, Türkler'in fethedeceği ülke FranSA!

Bak Fran**SA**, **SA**bancı Holding'e dahil eder Türkler seni kafaları kızarsa!

Şimdilik Türkler Ermeniler'e verdiği destekten ötürü Fransa'nın mallarını boykotla yetiniyor.

Bu arada da asıl boykot edilmesi gerekeni unutuyor.

Asıl boykot edilmesi gereken bir İtalyan malı.

İtalyan yapımı Carlo Cotarelli bu malın adı!

Türkiye'deki İtalyan Carlo Cotarelli, İtalya'daki Türk Fatih Terim'in tam zıddı.

İtalya'daki Türk yönettiği takımı yüceltiyor; Türkiye'deki İtalyan yönettiği ekonomimizi küme düşürüyor.

İtalya'daki Türk'ün taktikleri futbola doyuruyor; Türkiye'deki İtalyan'ın taktikleri karın doyurmuyor.

İtalya'daki Türk yüzleri güldürüyor; Türkiye'deki İtalyan yüzbinleri açlıktan öldürüyor.

Nitekim Türkiye'deki İtalyan'ın verdiği taktiklerle işçi, memur, köylü, esnaf açlık sınırında.

Çünkü IMF temsilcisi Carlo Cotarelli'nin kemeri belimizi değil boğazımızı sıkmakta!

Malumunuz IMF türü örgütler dünya sömürücülerinin emrinde.

IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Ekonomik Forumu gibiler sadece sömürüyü küreselleştirmekte.

Onların yönettiği dünyada nüfusun yarıya yakını ayda 60 doların, dörtte biri de ayda 30 doların altında bir parayla geçinmekte.

Sonuçta dünya nüfusunun çoğunluğu aç.

İnsanlık insanca yaşamaya muhtaç.

Durum buyken Davos'ta toplanan dünyanın sömürücüleri Türkiye gibi ülkeleri fırsatlar ülkesi ilan etmesinler mi?

Gerçekten de Türkiye gibi ülkeler fırsatlar ülkesi:

Ama yalnızca soyguncular, sömürücüler için fırsatlar ülkesi!

Pijamalı!..

enderoz@leman.com.tr

Ender Öztarraman

?!!

HADİ AYOL!.. YÜRÜSENE, NE DURDUN?

ŞU ADAM...

GEÇENLERDE ÖLMEMİŞMİYDİ?..

HANGİ ADAM?

ŞU! ÜSTÜ ÇIPLAK OLAN!.. PİJAMALI!

AYV!.. N'APTİN? BURAYA GELİYOR?..

?!!

M..MERABA! BİZ SİZİ TANIYORUZ, SİZ ŞU BERGAMALI KÖYLÜSÜNÜZ, HANİ...

EVET EVET!..

ELİNDEKİ NEDİR?..

BUNU TANIMADINIZ MI?. BU, 'İKİNCİ BAHAR' DİZİSİNDEKİ ŞECAATTİN'İN ÜNİFORMASI!, SAMATYA'DAN ALDIK!

BİR SERVETE MALOLDU! TAM 1 MİLYAR 650 MİLYON LİRA!..

SİZ?.

...ONU BİZDEN ALMIYA ÇALIŞMIYORSUNUZ DEĞİL Mİ?.

LÛT'FEEN!..

HÂLÂ NE BAKIYORSUN? GİTTİ İŞTE ÜNİFORMA! KAÇALIM BURDAN!..

YA NASIL OLUR? BEN O ADAMI 'ÖLDÜ' DİYE BİLİYORDUM?..

HADİ! ÇABUK OL N'OOLUR! BURADAN BİR AN EVVEL GİTMEK İSTİYORUM!

NEREYE GİDİYORUZ ABLA?.

YOO!

?!!

FIRLA! KAÇ!..

BU BİR KÂBUS!

PARDON! BİR DAKİKA...

BAKARMISINIZ?

BAKMA! KAÇALIM!..

LÜTFEN DURUN! BİR YANLIŞLIK OLDU!..

FİLM ÇEKİMİ VAR!..

?!!.. FİLM Mİ?

?

EVET FİLM! BURADA BİR BELGESEL ÇEKİYORUZ...

BAKIN!

'ÖTEKİ TÜRKİYE' İLE İLGİLİ BİR BELGESEL! NE GİYİYORLAR, NE YİYORLAR BUNU ARAŞTIRIYORUZ!..

İŞTE!.. ZEYNETTİN ARKADAŞ DA SİZDEN ALDIĞI ŞEYİ İADE ETMEYE GELİYOR... ONA KIZMADINIZ Dİİ Mİ?.

CZOR...

CZURR!

Milli Sohbet

NİHAT GENÇ

Ermeni karar tasarıları için "sözde" kelimesini kullanıyoruz, çünkü gerçeği Lozan, Lozan, hezimet mi, zafer mi, çok tartışıldı. Beş milyon km'den yediyüzbine düşen Osmanlı topraklarına bakıldığında hezimet, Sevr'den bakıldığında Zafer! Lozan'ı Ermeni tarihinin en kara günü olarak gören dünyaya yayılmış Ermeniler (diaspora) yüzyıldır tek birşey düşünüyor: Lozan. Lozan, Ermeniler için evhamlı bir taşkınlık. Lozan'a karşı kinleri sadece Türkler'e değil. 1830 Yunan ayaklanmasından beri, yüzyıldır ellerine silah verip, Anadolu topraklarında kışkırtan Batılı devletlere karşı bitmeyen bir öfke! Uğursuz, karanlık ve uzakta kalmış bir mezarın hikayesi. Yoldan geçen Arap şeyhlerine bile devlet verilip Ermeniler'in acılar içinde bomboş sürülüşü milli kudurmuşluğun asıl sebebi. Ermeni lobisi, aslında Fransa'da, Amerika'da, Sevrcilerden intikam alıyor. Hunharca öldürüldüklerini düşünen bir nesil, "bizi, neden yüzyıl kullanıp umut verdiniz, kardeş kardeşe bir cinayetin içine atıp, sonunda imparatorluğun yağlı parçalarını aranızda bölüşüp, Lozan'la bin yıldır yaşadığımız topraklardan ayrılmamıza imza attınız." Bu kin dolu ölüm şarkısı, Ermeniler'in milli ağıtı olmuştur.

Son nefeslerinde dahi Trabzon'u hayal eden, Türkiye'den daha çok Trabzon'u düşünen, her yıl Trabzon resimleri sergisi açan, antika çarşıları tıka basa hala Türkiye'den götürdükleri eşyalarla dolu Marsilya'daki Ermeniler'i Fransız'ların avutması uzun bir yüzyıl sürmüştür. Fransa yeni bir vatan mı, sürgün, tutsaklık yeri mi, geri dönecekler mi, gibi, aklı karışmış Ermeniler'in yüzyıllık uzaklıktan karışmayan tek şeyleri: Ermeni Tarihi'dir. Hazan yaprağı gibi tarihten sallanıp kaybolmakta oluşları ödlerini kopardı. Ermeni tarihçiler yalnız milli savaş tarihlerini yazmadılar, sanat tarihinde, batı tarihine sessiz-sedasız ve destansı saldırılarda bulundular. Ermeni taş ustalarının ve Erzurum'da birkaç yapının planlarını tartışarak, dünya kültürünü dönüştüren Rönesans'ın gerçek öncüleri olduklarını iddia ettiler. Bu tartışmalarla dolu zengin bir kültür, sanat kütüphaneleri vardır.

Osmanlı'nın rahat, ucuz, sıcak ve konfortu ahşap evlere düşkünlüğü, bir nesil yaşamadan seri yangınlarla kül olması, asırlara dayanıklı Ermeni taş yapılarına, zanaatkarlarına bizim de şaşkınlıkla kulak kabartmamızı, övgülerimize neden olmuştur. Ermeniler'in taşlara işledikleri melek resimleri bu topraklardadır ve kutsal emanetimizdir. Cumhuriyet'le inşa ettiğimiz Ankara'da 75 yılda mimari ustalığıyla tek bir yapı inşa edememiş oluşumuz, işte bu yüzden çok acıklıdır.

Ermeni sanat tarihçilerinin yıkık-dökük eski kiliselerine bakıp, mutlu bir vatan özlemine kapılmaları, yabancı bir diyara itilmiş olmalarıyla hüzünle katlanmaktadır. Eski altın günlerin bir daha geri dönmeyecek oluşu, Ermeniler'i sonsuz bir acıya sürüklemekte, bu yalnızlık, bu sahipsizlik, Ermeni gençlerini her türlü barbarlığa zorlamaktadır.

Fransa, Asala, kendi topraklarında kan dökmeye başlayınca, paniğe kapılıp bu kanı toprağından uzaklaştırmak için, Kürt meselesiyle-Ermeni meselesini, bir taşla iki kuş vurup, aynı siyasi daire içinde değerlendirmenin sözüyle Ermeniler'i avutmaya çalıştı. Yurdundan uzak Ermeniler Güneydoğu'daki iç karışıklıklarla Kürtleri de kendileri gibi mazlum, itilmiş, görüp bağırlarına bastı, umutla sarıldılar. Soylu övgülerle Kürt hareketini selamlayıp, hayırsever, demokrat, insanlık çıkışlarıyla bu övgülerin arkasına Batılı devletleri almaya çalıştı. Ancak Güneydoğu'dan netice alınamayacağının anlaşıldığı bugün, bir Ermeni'ye yapılacak en sert şaka, ona bir Kürt'ten bahsetmek. Ermeniler iki gün dolmadı, Kürt düşmanı oldular, birkaç yıla varmaz, Kürtler'i en çok aşağılayan, dışlayan ülke Fransa olursa, şaşırmayın.

Karar tasarıları onaylandığına göre, Ermeni meselesi, asla ve bir daha tarihçilerin işi olmayacak, Ermeni meselesi ömrünü, intikam, nefret, kinle dolu bir politik savaş olarak sürdürecek. Çünkü, onların da, bizim de tarihçilerimiz birer "aziz", birer "yaşlı bilge" olamadı. Galeyancı bir kahramanlık inşa ettiler. Tasarıda üfürüldüğü gibi Türkiye'nin Ermeniler'e bir kuruş tazminat vermesi asla mümkün değil. Çünkü Lozan, cumhuriyetin sadece kuruluşu değil; kafatası. Batılı parlamentolar uysal bir cesaret görüntüsüyle bu kafatasına demirçubuklarla saldırıya geçti. Çelik zırhına her yıl milyar dolar (silah parası) ödediğimiz bu galeyancı kahramanlıktan asla taviz koparmayacağını biliyorlar. Olan, biz yoksul halkın ekmeğine olduğunu da biliyorlar. Batı demokrasisi, hem hayalperest Ermeniler'in al elma gönlünü alma, hem de, olmayacak bu duanın aminiyle, Batı kapısında diz çökmüş, yalvaran Türkler'i delirtmek istiyor!

Bugünkü Ermenistan 1918'de kuruldu; hemen Sovyetler'e katıldı. Dünyaya yayılmış Ermeniler bu ülkeye doya doya vatanım diyemedi. Mutlu vatan kokusu duydukları yer, Anadolu'nun içleri, Trabzon, Erzurum, Kars. Geçtiğimiz yüzyıl, hangi Ermeni'ye Ermenistan'da yaşamak istersin, diye sorulsa, "nasılsa başkasının boyunduruğunda yaşayacağım, o halde Fransa'da daha özgürüm" derdi. Ve birçoğu, çok uzaklarda ütopyalar içinde, şiddetli bir rüzgar değişikliği kollayıp, Ermenistan'ı, Anadolu'ya sıçrama taşı olarak gören Taşnakçı oluverdi.

Ermeniler'in dünyaya büyük göçü, buharlı gemilerin vızır vızır yeni bir dünya kurduklarını 1840'lı yıllarda başlar ve Fransa ve Amerika'ya dağılırlar. Milli tartışma konusu, 1. Dünya Harbi'nde zorunlu göçe (tehçire) tabi tutulmaları. Bursa, Eskişehir, Ankara gibi şehirlerden bir gecede toplanıp, tren istasyonlarında çoluk-çocuk perişan, eşyalarını bir bavula dahi tıkıştıramadan, Anadolu'dan kovularak çıkarılmalarıdır. Doğu'daki kanlı savaşa çok uzak bu bölgelerden Ermeniler'in sürülmesi halen tartışılmakta. Bu sürgüne en çok Türk halkı karşı çıkmış, tren istasyonlarına koşup yardım etmiş, bir çoğunu gizlemeye çalışmış, vagonlara doldurulmuş Ermeniler'e, yemek, yiyecek taşımışlardır. İttihatçılar'da o günlerde Kars ve Erzurum'daki gibi iç isyanların-toplu katliamların bu bölgelere de sıçrar korkusu vardı. Tarihçilerin görüşü ortadadır: Rus ordusuyla beraber savaşan Ermeni isyanları ve zorunlu göçe sebep olan savaş, 1-1 berabere bitmiştir. Tarihçilerin görüşü dedikleri, terazide tartılan: Kan. Kanlar kuruyup gidince, toplu mezarlıklardan çıkartılan kemikleri saymaya, istiflemeye başladık. Soykırım iddiası da, işte bu göç sırasında, yolda, karda, kışta, ölen, kaybolan Ermeni nüfustur, Ermeni soykırım iddiaları parlamentolara taşınıncaya kadar, göç yolundaki bu büyük kırıma Türk tarihçileri umursamaz davranmış, "rakamlarla" hiç ilgilenmemiştir, çünkü,Rus ordularıyla birlikte Kars'ı, Erzurum'u yerle bir eden Ermeni çetecilere kin o denli fazlaydı ki, kendi ana-baba-dedesinin kemiklerini saymaktan, göç yoluna bakacak, zamanlar üstü bir insanlık bilgeliği şuuru şüphesiz fazla lüks olurdu.

İttihatçılara karşı çıkıp, savaşa uzak bölgelerdeki Ermeniler'i sürgüne göndermenin gereği yoktu diyen tarihçiler bile, milli sohbetlerinde, Ermeniler yerinde kalsaydı, üç-dört yıl sonra başlayacak Yunan işgali sırasında Rumlar'la birlikte, işgal orduları safına geçebilirlerdi ve asıl katliam o zaman olurdu ve Kurtuluş Savaşı'nın rakamları o zaman büyürdü diyorlar!

İçiçe girmiş bu kanlı savaşların trajedisinden haklı-haksız çözmenin hem imkanı kalmadı, hem de, haklı-haksız ayrımı yapmak, utanılacak bir intikam tarihinin köpüklü ağzını coşturmaktan başka işe yaramaz.

Ermeniler'i yeryüzü topraklarında, taşkın, çınlçıplak heyecanlarıyla en iyi biz anlarız. Çünkü onlarla bin yıl aynı kadını sevdik: Anadolu. Bu güzel kadın uğruna ne onların ne bizim hiçbir zaman ölümden korkumuz olmadı. Bu kadının ıstırap verici sert bir özelliği var, sevgili aşıklarını dizginliyemiyor. Sevgililerini aynı soyun, aynı çığlığın içinde ne zaman eritmeye kalksa, bomba gibi patlıyor. Ermenilerle yaptığımız savaş değildi, elimizde patlayan bin yıllık bombaydı. Bu bomba, Anadolu'nun tüm kan damarlarını paramparça etti, birbirimizden ebediyyen ayırıverdi. Birileri hala, bu bombanın pimine dokunarak, bu edebi aşk ıstırabını dindirmeye çalışıyor. Sevgililerini arzuyla ateşleyen bu toprakların derin hatıralarında yaşayan rüyadan güzel masallar, bizleri hala delirtmeye devam ediyor! Diyelim bu güzel kadının sadece Rize'sini düşünün. Hadi, muhteşem, olağanüstü doğasını da bir kenara koyun, sadece Rizeliler'i düşünün. Sıcacık, neşeli, şekerden ve koşarcasına çalışan bu insanların ruh güzelliğini yeryüzü ikliminin hangi coğrafyasında bulabilirsiniz. Yüksek bir kültür, uygarlık, zenginlik, herşeyin sahibi olabilirsiniz, ama; yanıbaşında çabuk çabuk konuşan, hüznü, kasveti duman gibi dağıtan, bala bandırılmış bir coşkuyla her tür acıyı çağlayan tülüne dönüştürüveren ve insana takla attıran şaka dolu bir hayat öğrenirsiniz. Dinleyicisiz, yanksız ve bomboş parlamento sıralarında alınmış kararlarla böyle muhteşem bir halktan uzak düşmenin acısını çıkartmak istiyorlar!

O günleri canlı canlı anlatan en güzel ve tek kitap: "İki Kıtal, İki Komitacı" adıyla Temel Yay., yazan: Ahmet Refik. Sıcağı sıcağına cephe ateşi içinde, tren vagonlarında, kan ağlayarak yazıldı bu kitap, ve 1919'da basıldı. Ermeni tehcirini-isyanları tarafsız anlattığı için Türk basını tarafından çok eleştirildi. Mustafa Kemal'in dahi, Karpiç lokantasında Ahmet Refik'i, masa üstüne çıkartıp, eşşek gibi anırttığı hatıralarda anlatılır. (Birçok tarih kitabı yazan Ahmet Refik, konservatuvarın başına getirildi, Türk Tiyatro Tarihi adlı kitabı yazdı.)

Yapı Kredi Yay., Doğu'da Mizah kitabı, Osmanlı mizahını anlatıp, sonunda Mısır, Tunus, Cezayir mizahından örnekler veriyor. Mesela, Mısır'da ilk mizah dergilerini Türkiye'den sürülmüş Ermeniler, Ermeni mizah basınını da Saruhan adlı ünlü karikatürist yönetiyor. Saruhan'ın çizgilerinde Lozan'ın hayalkırıklığı ve başka efendilerin boyunduruğunda yaşamak zorunda kalışlarının acı haykırışını izleyebiliyoruz.

Meşrutiyet'le birlikte, Ermeniler Türkiye'de yirmiye yakın mizah dergisi çıkardı, Marsilya'ya uzandıklarında aynı gazeteler kaldığı yerden orda devam etti. Bir halk, kendi söz, davranış, geleneklerini eleştirerek mizah ve edebiyat yaratabilir, kültürünü, güvenle yeni çocuklarına aktarabilir. Ancak, içinde yaşadıkları toplumu eleştirme hakları yoktu. Yani, Osmanlı'ya, Türk'e karşı temkinli olmak asırlardır canlarına tak demişti ve bu gizli basınç gençleri uçurtmaya yetiyordu. Osmanlılar Ermeniler için her ne kadar kadim dost, sadık millet dese de, Ermeni Gazete ve dergilerin Türkler'in örf, adet, alışkanlıklarıyla dalgasını geçmesi sözkonusu olamazdı. Bir halkın yaşayabilmesi için başka bir halkın dedikodusunu, bozukluklarını, beğenmeyişlerini estetik takılmalar, iğnemelerle aktüel olarak işlemek zorunda, çünkü ermeni kültürü müzelik bir kültür, ölmüş, vakumlanmış bir kültür değildir.

Daha sert ve cesurca söylersek, Kürtler'e dil, Kültür, Tv hakkı verseniz de bir işe yaramaz, birgün, gönüllerince kendi gazete ve dergilerinde Türk'ün adet ve gelenekleriyle ya da sert askeri, gaddar jandarma hikayeleriyle alay etmek isteyeceklerdir. Birbirleriyle iç içe yaşayan halklar, birbirlerine takılmazlar mı? Meşrutiyetçiler'in, basını özgür bıraktık, bunlar daha ne istiyor, deyip, anlamadığı buydu. İstanbul basını, asırlardır eteklerinde yaşayan halklarla dalgasını geçmiş, taklit, şive ve giyimleri "klişeleştirip", bu klişeler üzerinden kurumsal bir mizahı yapı kurmuştur. Laz, Acem, Arap şiveleriyle yüzlerce yıl bu kurumlar vasıtasıyla eğlenmiş İstanbul halkının aklına, birgün olsun, bizim de karikatürümüzü yaparlar mı, sorusu takılmamıştır.

Tarihi, kültür çatışmalarından okursak, temkinli yaşamanın gerginliği; birgün demokratik haklarla kendini rahatça ifade etme imkanları bulduğunda, batının, ya da başkasının kışkırtması olmasa da, içinde yaşayacağı kültürlerle sert bir hesaplaşmaya girişmesi kaçınılmazdı.

Modernleşme, içiçe yaşayan kültürlerin miyadını doldurdu. Asırlar boyu, pınarın başında güğümümüzü birlikte doldurduğumuz Ermeniler'in milli düşman oluşu, birilerinin kaşımasından çok, 19. yüzyılı fırtına gibi kavuran, bu kendini ifade etme, özgürlük-halk hareketlerinin rüzgar ekip fırtına biçtiği ve bu fırtınanın Anadolu topraklarından kanlı bir çıban gibi patlamasıdır!

Bin yıl uslu bir çocuk gibi oturmuş Ermeniler'i, dostluğu ve huzuru bozup, bizleri canevimizden vuran hainler gibi durmaksızın lanetlememizin sebebi, içimizde yaşayan kültürlerin ağırlığını, sertliğini, canlılığını tarih boyu umursamaz oluşumuzdur. Bu kültürleri "içimizde erittiğimiz", erime derecesiyle sevdik. Ermeniler onun-bunun kaşımasından değil, asla erimek istemeyen bu kültüret reflekslerin fırlatmasıyla tarih sahnesinde bağımsızca bağırmak isteyip, çok geçmeden, azgın milliyetçi ateşlerce gözü kararıp, ölüme sürüklendiler. Safça ve cahilce bir tanım: Aynı uzuv, aynı aile içindeymişiz gibi halen 'hainlikle' suçluyoruz. İçimizdeki başkayı, aradan geçen yüzyıllara rağmen ve bugün hala tanıyamamış oluşumuz, o kültürlerin bu safça ve cahilce inşa ettiğimiz baskın kültürümüz yüzünden nefes alamayıp, seslerini çıkartamayışları yüzündendir.

Çok geçmeden, uzaklara fırlayan bu azgın milliyetçilik, saçma sapan yüzlerce hikaye uydurmaya başladı. Amerika'da Ermeni lobisinin bir zamanlar yaptırdığı bir belgeselde, "Türkler savaşta, kaç düşman gözü çıkartıp getirirse o kadar kahramanlık nişanı alıyormuş.. Türkler, Ermeniler'in kuluklarını kesip pabuçlarına süs diye takıyormuş gibi..." Gazetenin olmadığı 1830'lu yıllarda fısıltıyla yaşayan İstanbul halkının dedikodularından aslı astarı olmayan bir

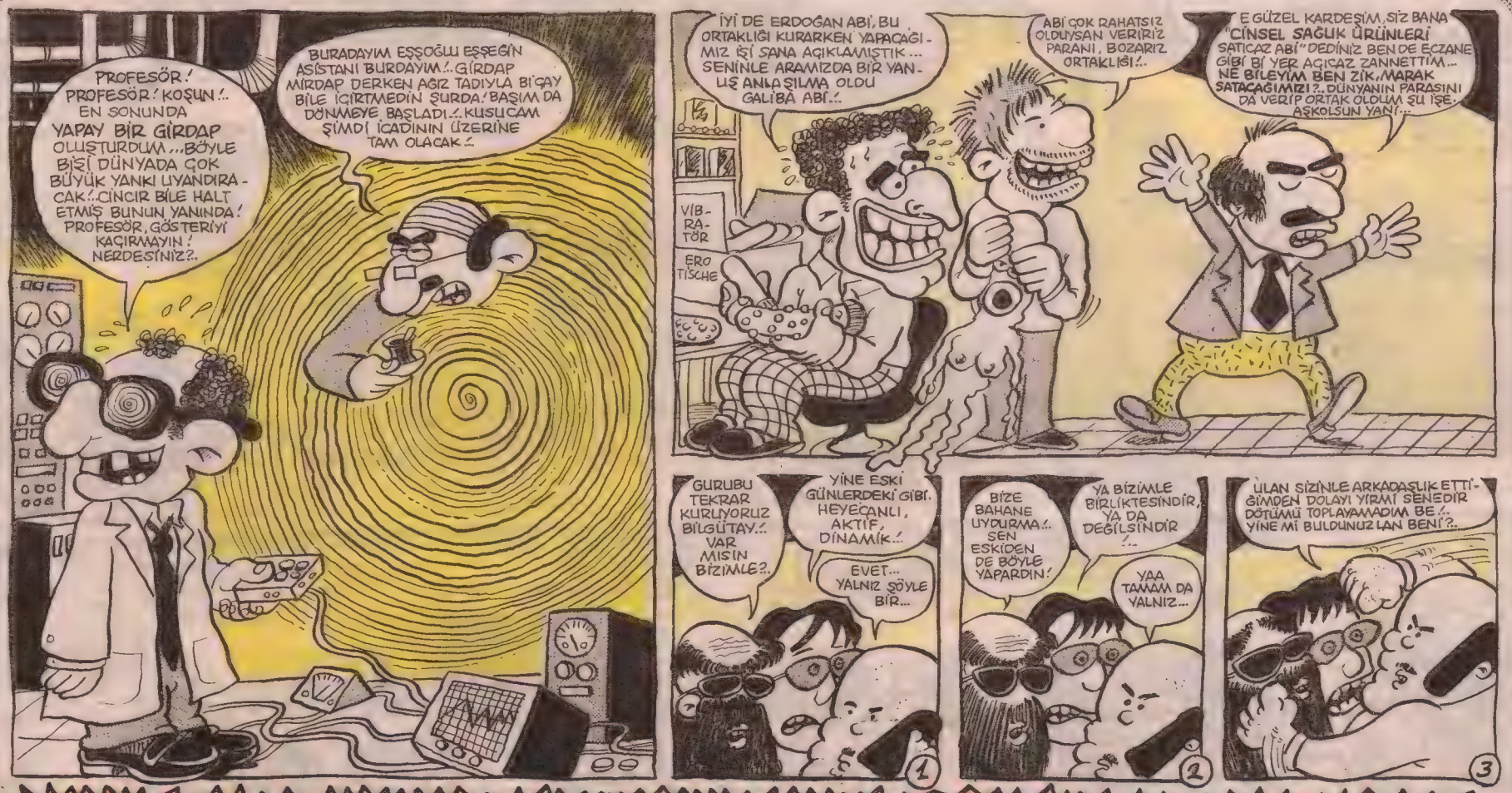

DENGELİ BESLENME

KAAN ERTEM
kertem@leman.com.tr.

yığın gulyabani kabus, gerçek bir tarih gibi karşımıza dikildi, güya tarafsız tarihçilerin, diyelim, Osmanlı'da İşkence kitabında Taner Akçam'da bile bu dedikoduları görmek mümkün.

Gayrimüslimlere bir takım sosyal haklar, veren Tanzimat ve Meşrutiyet'in içimizdeki kültürleri silahlandırması, aydınlarımızın aklını başından aldı. Tanzimat'ı, gavurluk, Meşrutiyet'i vatan hainliğiyle suçlamakla kalmadılar, ne zaman, ne şekilde bir demokrasi talebi gelse, gaddar bir milli refleksle karşı koyan inanılmaz bir sertlik devletimizin iskeleti oluverdi. Üstüne, tüm demokratik taleplerin batıdan geliyor oluşu, halkımızın kuşkusunu paranoyaya, sonra, bu paranoyayı büyüten, sağcı partilerin kucağına itti. Ve bugün bu demokratik talepler öyle gülünç bir hal aldı ki, içimizden kim, işsizlik, maaş yüzünden miting meydanına yürüse, işte, vatan hainleri, diye suçlanıyor!

DTC Fakültesi'nden Herkül Milas, Türk Edebiyatı'nı tarayarak, Türk yazarlarında, Rum, Ermeni tasvirleri, "Rum" düşmanlığının dökümünü çıkarttı, aynı çalışmayı Yunanistan'da da yaptı. Kitabı okuduğumuzda şu bilimsel sanılan görüş çıkıyor: "Türk yazarlarında milli düşmanlık had safhada!". Aslında, bu dayanak noktasından kitap yazıldı. Savaşın ateşinde, ya da babalarının katliam hikayeleriyle büyümüş yazarlarımızın metinlerinden, matematik, istatistik verileriyle milli edebiyattan milli hesaplar çıkartmayı hep kuşkulu bulmuşumdur.

Bilimsellik görüntüsüyle Türk halkının kanaatlerine bir çirkin ve sert çivi daha çakılmak isteniyor. Bu görüşü tümüyle tersine çevirmemiz mümkün. Şu anda kütüphanemde 1870'lerden 1930'lara kadar çıkartılmış onlarca mizah dergisinin binlerce nüsha duruyor, uzun sürmüş darmadağınık bir savaştan çıkmış bu dergilerin manşetleri Rum, Ermeni düşmanlığıyla dolu olması aşikar bir gerçek!

Ancak, son elli yılın mizah tarihini, hangi dönemi alırsak alalım, üstelik çizerlerimiz gündelik (popülist) konularda çizmek zorunda olmalarına rağmen, üstelik devletçe satın alınmış kanlı manşetlerin gölgelerinde yazmak zorunda oluşlarına rağmen, karikatüristlerimizden, edebiyatımızda çıkan neticenin tam tersini görüyoruz. Yani, karikatüristlerimizde, Rum, Ermeni düşmanlığı hiç olmadığı gibi, umursamaz davranmışlar! Hiç düşmanlık olmayışından sevinç ve mutluluk ve yüksek değerde bir insanlık kültürü çıkartmamız da gerekmez bundan. Çünkü, kendiliğinden, doğal tavırlardır. Üstelik bu karikatürcülerimiz ya da mizah dergileri, araştırmaya konu olan kitaplardan fersahlarca daha faza baskı yaptı, halkın ruhuna kanştı, tutuldu, sevildi. Sadece Leman Dergisi yazar çizerlerinin baskısı üçyüzün üstünde. Oysa Kardak Kayaları, Kürt Meselesi, Ermeni Taslağı, Rahmi Koç'un papazları alıp Trabzon limanına inmesi gibi meseleler, gündemden hiç düşmedi.

Bu milli konulardaki düşmanlık, Türk yazarlarının ve Türk halkının keskin ve vazgeçilmez görüşü ise, bu düşmanlığı hiç umursamayan bu mizahi eserler, dergiler, neden bahsi geçen kitaplardan daha çok baskı yapıyor ve tanınıyor. Velhasıl, Herkül Milas, araştırma evrenini, son elli yılın karikatüründen ya da son on yılın en çok satan mizah dergisinden kurmuş olsaydı, Rum ve ermeni düşmanlığı Türk yazar-çizerlerinde hiç işlenmemiştir, gibi tam tersinden bir neticeye varacaktı.

Milli edebiyattan milli hesaplar çıkartmaya kalkanlar, üçyüz adet bile satmamış bir kitaptan bir cümleyi büyütüp, resmi ideolojinin okullarda zorla okuttuğu kitapları abartıp, bağımsız, halkın içinden tırnaklarıyla, çığlıklarıyla yazar-çizer olmuş ve kitapları onlarca baskı yapmış yazar-çizerleri görmezlikten gelmesi vahim bir bilimsellik tuzağıdır. Bu tuzak, MHP ve onunla aynı teorik kumaştan Taşnakçıları mutlu kılar. Bu kadar vahim hesap hatası da her bilimadamına nasip olmaz.

Kardeşlerim, Türkiye'yi gören bir yerden açın pencerelerinizi! Özdemir Erdoğan'la "İkinci Bahar" şarkısını söylemek istiyoruz. O şarkının içindeki bir mısra gibi: "Bugünkü aklımla sevmek." Rumlar, Ermeniler, Anadolu'nun binlerce yıl ciğerlerinde yaşadılar, yüzyıl süren savaşlar ciğerlerimizi söküp aldı. Bu talihsiz kopuşun sorumlusu, dünya fethine çıkmış işte bu demokrat görüntüsüyle kül bırakmayan batı aklının ta kendisi. Bu matematik, istatistik yanılmaların ta kendisi. Büyük kopuş yetmedi, şimdi de sosyal dokumuzu yeniden kemikleştirmek isteyen ideolojilerin ekmeğine yağ sürüyor.

Bu bilimsel araştırmalar, yurtdışında diplomat, yazar ya da Taşnaklar tarafından okunduğunda, "Bakın alayı bize düşman" gibi, kendi kin ve nefretlerini doğrulayan görüşlerle yalancıktan mutlu oluyorlar. Düşmanlığın derinlerde hiç olmadığını, çoğunun medya yaygarası olduğunu, Avrupalılara söylediğinizde, hiç ciddiye almayıp, "evet, içlerinde bizim gibi demokrat düşünenler de var" gibi, çocukça baş okşayıp, bu halkın ve yazarlarının insanlık düşünü, siyasi bir aptallık gibi değerlendiren tehlikeli kurnazlık işlerine geliyor. Bu toprakları, bu insanları hiç tanımak istemiyor, resmi manşetlerden avuntu bulup, düşmanlığı kitleleştirmekten zevk alıyorlar. Biliyorlar ve iman ediyorlar ki, milliyetçilik, başkasına tahammülsüzlük, insanlığın tanıdığı en korkunç ideoloji, veba, devletimiz, İstanbul medyası, partilerimiz bu hastalığa yakalanmıştır ve bu halk, işte bu denli haklı sebeplerle kardeş kanına sürüklenmelidir. Bu ağır hastalık, batının arayıp bulamadığı müthiş bir plan gibi hoşuna gitmekte, bu kan gölünde çığlıklarla, ağıtlarla köylerimizi, şehirlerimizi terketmemiz, batılı uçakların fırlattığı yardım sandıklarının peşinden çamura batıp kayan ayaklarımız ekranlarda, tüm Avrupa'nın mutlu halkları seyrederek, kültürlerini-siyasetlerini yükseltmeliyiz. Tertemiz ve iyi kalpli Anadolu! Batının aklı, kendi topraklarında bir tek kişi öldüğünde yüzlerce duygusal film çeken, bizim topraklarımızda otuzbinkişi öldüğünde, yalnız silah tüccarlarını gönderen, bizi ölüm makinelerinin oyuncakları gibi görmekten, neden vaçgeçmiyor!

Bakın, 1979 İran devrimiyle Türkiye üzerinden bir milyon İranlı geçti. Bunun yüzbinlercesi sessiz sedasız sosyal dokumuza karıştı. Bu yumuşak dokunun kalbine, Afganistan savaşından 1980'lerin başında yüzbinlerce yoksul Afganlı geldi, birçoğu geri döndü, onbinlerce içimizde bir yerlerde tutunup kaldı, Güney Irak'tan Balkanlar'dan milyonlarca insan ta kalbimizin ortasına gelip oturdu. İşte yüzbinlerce Romen işçi. İşte biri gidip, biri geliyor, tarih hareket ediyor ve kavimler rüzgarlarıyla geçip duruyor Anadolu'dan. Bakın, yumuşak dokumuzu gözlemleyip ülkemizde kalan turistlerin sayısı onbinlere ulaştı, birkaç yıla kalmaz bu rakam milyonlara fırlayacak. Uzaklarda ve derinlerde yüz yıllardır birileri, devletimizin artık zırhı olmuş bu milli düşmanlık hastalığını çok iyi planlayıp çok iyi nişan alıyor, sadece Rum'u, Ermeni'yi değil, Alevi'ye, Kürt'e, doğduğu Anadolu topraklarında huzur tanımıyor..

Kardeşlerim! Türkiye'yi gören bir yerden açın pencerelerinizi, halkımızın bu yumuşacık, sıcacık kalbini bir asırdır çelik bir zırhla kaplamak istiyorlar. Suriye'ye giden bir arkadaşım, taksiye biner, şoför Türkçe konuşmakta, "Türk müsün?" diye sorar, "Hayır, Ermeni'yim" der ve sonra arkadaş olup kahvelerine gider. Kahvede tüm Ermeniler Türkçe konuşmakta. Ermeni şoför, "O büyük göçte, beşyüz kişi yola çıktık, buraya on-onbeş kişi vardık, yolda ölülerimizi yiyerek. O, onikişiden biri de benim" deyip, hüzünlü hikayesini anlatır. Şoför'ün yanına çocukları gelir, delikanlı olmuşlar, masaya oturur, şoför, konuşmalarını gizler, anlatmaz. Çocukları gittikten sonra... "Çocukluğumdan beri çok düşündüm, başımızdan geçen bu kanlı felaketi çocuklarıma anlatayım mı?" diye. "Sonunda hiç anlatmamaya karar verdim, hiçbiri babalarının daha yedi yaşında bir çocukken dağ başlarında ölü eti yiyerek buraya geldiğini bilmesin istedim.." Bu yüksek ahlaki kültürü taşıdıkları için Ermeniler Anadolu'nun derinliğinde onbinlerce yıl yaşadı.. Artık ölü yemeyi de geçtik, mezarlardan dedelerimizin kemiklerini çıkarıp ekranlarda sıyırıp-sıyırıp yiyoruz!

Babamla, Zigana'nın tepesinden gidiyoruz, karanlık basmış. Yolda, uzun boylu, hırpani giyimli, kör kara bir adam elinde asa yürüyor. Kurtların, canavarların kol gezdiği ıssız dağ başı, yürüyerek Bayburt'a gidiyor. Arabaya hiç binmezmiş. Allah'ın bir delisi, evliyası. Bağırarak merasimli, tantanalı bir selam verdi. Kısa bir hoşbeş, yolumuza devam ettik. Zigana'nın derin uçurumları kıyısında, babam anlatmaya başladı. Bu adam, dedi, savaşta masum bir Ermeni kızına silah çekti.. Tam kızı vuracak, kız bir melek olup elleri arasından göğe yükseldi. Adam, o an, silahı bırakıp askerden kaçmış, delirmiş, dağ başlarında gezer olmuş.

Halk arasında anlatılan bu hikayeler masum bir Ermeni kızına çektiğimiz silahın bizi nasıl delirttiğinin muhasebesini yapıyor. Bütün siyasi ideolojilerin, devletin, manşetlerin beyin yıkamasına rağmen, halkımızın derinliklerinde başka bir insanlık rüyası, hesaplaşması yatıyor! Masum bir Ermeni kızına silah çeken bizlerin delirdiğini, delireceğini genç nesle, bizlere anlatıyor. İşte delirdik!

60'lı yıllarda Yunanistan'dan her yıl geldikleri gibi bir turist kafilesi gelir: "Helena Teyze'nin Başında Testi Kıran Hatice Teyzeyi Arıyoruz." Bu kadarcık istihbaratla nasıl bulunur, savaşın üstünden de kırk sene geçmiş. Araklı'nın bir köyünde Hatice teyze bulundu, bir kuru ihtiyar, sarıldılar, öpüştüler. Hikaye şöyle: Hatice teyze genç bir kız iken, Helena teyzeye su taşıyormuş. Silah sesleri duyulmuş karşı tepelerden, Helena teyze, Hatice'ye, "bir bak bakiyim, şizinkilerden mi bu ses, bizimkilerden mi?".. İşte o an Hatice Teyze: "Düne kadar sizinkiler, bizimkiler mi vardı" deyip, Helena teyzenin başında testiyi kırar. Helena teyze gittiği ülkede kırk yıl çocuklarına bu hikayeyi anlatır, çocuklar büyür, annelerinin memleketine gelir, hepsi altmış yaşlarında, Hatice teyzeyi ararlar.

Hatice teyzeyi hepimiz arıyoruz.

Hicret ederken, ailesinin görüşünü alır Hz. Muhammed, amcasıydı galiba, şöyle der: "Oğul, zordur buralardan gitmek!"

Tek tek kiliselerini, evlerini, köylerini gezdim Ermeniler'in. Bu delirmiş kavgayı, bu kanlı çığlıkları, çok iyi anlıyorum, onlarınkini de, bizimkilerinkini de çünkü: "zordur buralardan gitmek!"... Bu kanlı milliyetçi çağ belki bir yüzyıl daha sürer, belki torunlarımız, ikinci bir bahar yaşar!

nihatg@leman.com.tr

Akşam

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

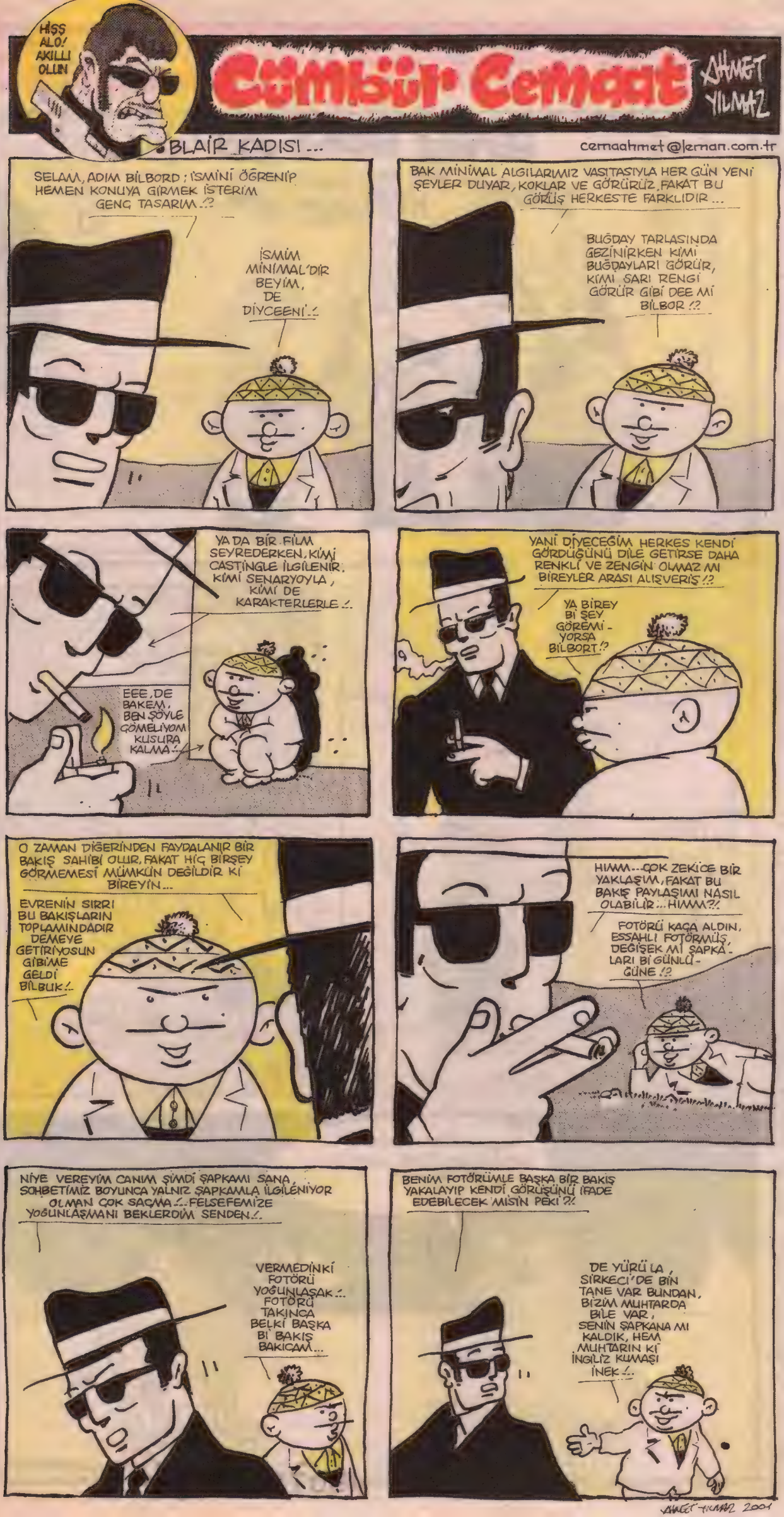

VAKİF DOĞRAMACI

ANKARA- YÖK üyeliği için atama krizinde Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'e tepki olarak ortalığı ayağa kaldıran Üniversitelerarası Kurul ile YÖK, kendi arazileri yağmalanırken hiçbir tepki göstermedi, sustu, gözyumdu. 12 Eylül darbesinde üniversite politikalarının mimarı, bu kurumların bilimsel ve yönetsel özerkliğini ellerinden alan, 1402 yasasıyla yüzlerce bilimadamını kapıdışına iten YÖK'ün kurucusu İhsan Doğramacı'nın sahibi olduğu Bilkent; kurum, yapı ve ekonomik olarak Türkiye'nin en büyük sanayi devleri Koç ve Sabancı ile yarışır hale geldi. Doğramacı'nın şirket yerine vakıf statüsüyle çok büyük devlet arazilerinin "üstüne konduğu" ve tek kuruş vergi mükellefiliği bulunmadığı vurgulanıyor.

Devletin kamu malı ve arazilerinin denetiminde yetkili Sayıştay'ın eski denetçilerinden Ali İhsan Saner, "İmparatorluklar kolay kurulmaz. Zeka ister, savaşmak gerekir ve en önemlisi başkalarının varlıklarına elkoymak gerekir. Bilkent İmparatorluğu da bula bula devleti buldu, onun varlıklarına elkoydu. Çünkü en sahipsiz olan oydu" diyor.

Ali İhsan Saner'in, Devlet'in Rantı Deniz kitabında da aktarılan Bilkent İmparatorluğu'nun öyküsü, yıllar yıllar öncesine dayanıyor. İsterseniz; konuya girmeden önce, elimizde çok kısıtlı bulunan bilgilerden, Doğramacı'nın hayatına kısaca bir gözatalım:

1915 yılında, o dönem Irak sınırları içindeki Erbil kentinde doğan ve yoksul bir Türkmen ailesinin çocuğu olan Doğramacı, 1938 yılında İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitiriyor ve ardından 9 yıl ABD'de yaşıyor. Adnan Menderes liderliğindeki Demokrat parti döneminde devlet zirvesiyle başlayan ilişkileri günümüze dek giderek kurumlaşarak, hayatımıza yerleşen Doğramacı, 1954 yılında profosörlüğe getiriliyor. Türkiye'nin bilimsel yapısının son 30-40 yılına damgasını vuran bu kişi ile ilgili bilgiler dikkat çekebilecek ölçüde sınırlı. Ankara'nın 55 kütüphanesinde (Bu bir tercih mi bilemiyoruz ama) her nedense İhsan Doğramacı'nın bir tek imzalı antet kağıdı bile yok denebilir. Kendisini tanıyanlar, "onun müthiş zekalı bir kimlik olduğunu ve hayatının tüm planlarını kararlı bir biçimde yürüttüğünü, Bilkent'in de bu zeka ve kararlılık sayesinde kurulduğu"nun altını çiziyorlar. Bu müthiş kişinin bilim hayatında imzasını attığı, içeriği de sadece bilimadamları tarafından tartışılabilecek "Annenin Kitabı" adlı yayımlanmış bir eseri ile 6 makalesi var kayıtlarda. Ahmet Necdet Sezer'in Cumhurbaşkanlığı'na gelişiyle YÖK içindeki siyasal gücü tamamen silinmeye başlanan ve devletin zirvesinden bir ölçüde dışlanan bu müthiş Türkmen'in sahibi olduğu Bilkent İmparatorluğu'nun kökleri, ABD'nin de desteğini alarak 1967 yılında Hacettepe Üniversitesi'ni kurmasına dek uzanıyor.

İhsanbeyoğulları

Hacettepe Üniversitesi, Prof . Dr. Doğramacı tarafından tıp öğrenimi amacıyla kuruldu:.. Öğrenim kurumunun tam bir üniversite kimliği kazanabilmesi için başka fakülteler de gerekliydi ve Doğramacı'nın daha sonra kökleri Bilkent İmparatorluğu'nun altında çıkacak yayılımı başlıyordu. Hacettepe fakültelerinin kampüs alanı olarak ODTÜ'nün batısında, Ankara- Eskişehir Karayolundaki Lodumlu köyü seçildi. Doğramacı'nın girişimi ile Hacettepe Üniversiteleri Vakfı kuruldu. Köy çevresindeki hazine arazileri, Milli Savunma Bakanlığı arazileri (yerimiz dar olduğu için teknik bilgiye girmiyoruz) ve köylülerin toprakları kamulaştırmayla alındı. (Bakınız: 2 Aralık 1968 ve 9 Mart 1969 tarihli Ankara Ekspres, Vatan, Medeniyet ve Zafer gazeteleri) Yine büyük bir uzak görüşlülükle sermayeleri Hacettepe vakıfları tarafından karşılanan Tepe İnşaat ve Tepe Mobilya gibi şirketlerle kampüsün inşası başlandı. Müteahhit karı da içeride kaldı. Bu şirketler özellikle kamu kesimine büyük gelirlerle iş yaparak hergeçen gün büyüdü ve günümüzde devler arasına girdi.

12 Eylül cuntasıyla birlikte, Doğramacı iktidarını Türkiye'nin tüm bilimsel alanlarına yaydı. 1982 Anayasası'nın 135. Maddesi ile kurulan ve fikir babasının da kendisinin olduğu Yüksek Öğrenim Kurulu'nun (YÖK) başına getirildi ve Hacettepe Üniversitesi rektörlüğünden ayrıldı.

Kurul, yapısı gereği geniş binalara gereksinim duydu. YÖK binasının Ankara içinde inşa edilme olasılığı, Doğramacı'nın Hacettepe'deki etki alanından ve kendi arsası üzerindeki sarayından uzağa düşmek anlamına gelecekti. Buradan uzaklaşmamak için YÖK başkanlığı sıfatıyla, YÖK binalarının Hacettepe arazileri üzerine inşasını planladı. Bir ay gibi bir sürede, Hacettepe Üniversitesi'nin 1370 dönüm toprağı enteresan bürokratik işlemlerle YÖK'e devredildi. Devir işlemleri sırasında Hacettepe vakıflarına ait arazilerin ve çevredeki diğer kamu arazilerinin de imar planları yapıldı. Burada Hacettepe Vakıflarının Yönetim Kurulu Başkanlığını İhsan Doğramacı olduğunu, bölgenin imar planının şehir planlamacısı Bülent Coşkun tarafından yapıldığını belirtelim.Çünkü aynı Bülent Çoşkun, daha sonra arsa devirlerinde Doğramacı'yı temsil etti.

Bilkent Doğuyor

1985 yılında, kuruculuğunu ve başkanlığını İhsan Doğramacı'nın yaptığı Hacettepe Çocuk Sağlığı Enstitüsü Vakfı, Hacettepe Tıp Merkezi Vakfı ve Hacettepe Üniversitesi Vakfı tarafından Bilkent Üniversitesi kuruldu. Bu 3 vakıf, neden kendi üniversitelerine hizmet sunmak varken böylesi bir üniversite kurma ihtiyacı duydu? Buna siz karar verin ve biz de konumuza devam edelim.

Bilkent'in nerede inşa edileceğini tahmin etmek zor değil. Elbetteki YÖK ve Hacettepe Üniversitesi'nin binlerce dönüm arazisinin üstüne kurulacaktı.

Doğramacı'nın YÖK'ü, Hacettepe Üniversitesi'nden aldığı 16463/3 parseldeki 164 dönüm arazinin kullanım hakkını, bedelsiz olarak 17 Aralık 1985 günü Bilkent'e bıraktı.6 Şubat 1986 tarihinde imzalanan bir protokolle Hacettepe, arazilerinin bir bölümünün kullanım hakkını Bilkent'e devretti. Ama araziye doyulmuyordu. Bilkent, üst kuruluşu olan YÖK'ün ne kadar gelişip gelişmeyeceğine karar vererek, "kendi gelişim alanının dışında olduğu"nu iddia ettiği 208 dönümlük araziye de göz koydu ve bu içtenlikle yazılı talebini YÖK'e iletti. Doğramacı'nın başındaki YÖK, 11 Aralık 1986 tarihinde, Bilkent tarafından "çiğnenen onuru"nu önemsemeksizin talebi kabul etti ve Milli Emlak Genel Müdürlüğü, bu arazinin 49 yıllık irtifa hakkını kendilerine verdi.

Daha bitmedi. Bilkent bu kez YÖK'ün 26054 nolu adadaki arazisinin 44 dönümünü daha istiyordu. YÖK, 2 Mayıs 1990 tarih, 8779 sayılı yazı ile bu araziye ihtiyacı olmadığını, bu arazinin üzerindeki tesislerle birlikte 99 yıl süre ile Bilkent'e tahsisi için Maliye Bakanlığı'na bir yazı yazdı. Bu iş de sonuçlanmıştı... YÖK'ün 99 yıllığına devrettiği arazinin üzerlerindeki "ufak tefek" tesislere bir bakalım mı?

- Bugün Bilkent Otel olarak kullanılan toplam 16 dönüm kullanımlı konukevi.
- Bugün Bilkent Yabancı Dil Köyü olarak kullanılan 30.5 dönüm kullanımlı kongre merkezi.
- Derslik olarak kullanılan 18 dönümlük iki blok.
- 10 blok 120 daireden oluşan lojmanlar.
- Bütün bu binalara ait alt yapı tesisleri ve tabii ki döşeme demirbaş ve her türlü donanımı.

Şenliğe Davet

Bilkent Üniversitesi bedelsiz olarak bin dönüm arazinin kullanım hakkını eline geçirmişti. Şimdi bu toprakların mülkiyete geçirilmesi gerekiyordu...Sayıştay Denetçisi Saner, kullanım hakkının protokol veya diğer resmi belgelerle sınırlandırıldığını aktararak, "örneğin bu alanları satamazsınız, takas edemezsiniz, amaç dışı kullanamazsınız. Oysa bunların mülkiyeti alınabilse neler yapılmazdı neler.. Hazine arazilerinin alınması mümkün değildi. Ancak Hacettepe'ye ait arazilerin satın alınması mümkündü. Ve öyle oldu" diyor.

Ve öyle oldu! Hacettepe Üniversitesi, 3 bin 397 dönüm 599 metrekare arazisini 510 milyon liraya Bilkent'e sattı. 510 milyon lira ne demeyin. Bu para 1968 yılında Hacettepe'nin kamulaştırma bedeli olarak ödediği para. Doğramacı herşeyi biliyor ve ona göre tam fiyat veriyor. Ama unuttuğu bir rakam var. 1968'de dolar 20 lira iken 1991 yılı başında dolar kuru 3 bin lira...

Arazinin mülkiyeti alınmıştı. Şimdi sıra İmparatorluğun tam anlamıyla inşasına gelmişti. Kullanım hakkı verilen kamu arazisi topraklarına Bilkent Üniversitesi dikilirken, satın alınan araziler için Emlak Bankası ile pazarlığa oturulacaktı. Bu arada Karayalçın başkanlığındaki Ankara Büyükşehir Belediyesi tarafından imar planı yapıldı. İmar planında, Bilkent'in mülkiyetindeki alanlar konut ve iş merkezi olarak planlandı, yine YÖK'ün

sahibi olduğu büyük araziler, yeşil alan olarak gösterildi. YÖK buna itiraz etti fakat belediyeye başvuruları sonuç vermedi. Bu arada YÖK alanlarının ağaçlandırmasının da imar planından önce, büyük bir kurnazlıkla Bilkent tarafından yapıldığını söylememek, kendilerine hakaret olur.

Bilkent, neredeyse bedavaya alınan arsaları müthiş ranta çevirmeye hazırdı artık. Emlakbank ile yapılan anlaşmayla konutların ve büyük iş merkezinin yüzde 40'ı Bilkent'e bırakıldı. İkinci önemli kar da, inşaat müteahhitliğini, yönetiminde Doğramacı'nın olduğu Tepe İnşaat, Dilek İnşaat ve Tepe Mobilya gibi Bilkent'in hizmetkarı şirketlere verilmesiydi.

Dönemin Emlakbank Genel Müdürü Aydın Ayaydın ve ardından gelen (Rüşvet suçundan ceza alan ve yurtdışına kaçan) Genel Müdür Engin Civan, Bilkent mütevelli heyetine alındı. Ve bu imparatorluk 30 yıllık macerasında Ankara'nın ta göbeğine geldi, oturdu.

Konutlar ve iş merkezinin dışında, Bilkent'te şu an Çevre Bakanlığı, Rekabet Kurumu gibi kamu kuruluşlarıyla, alışveriş merkezinde Real, Prakticer, Mark Spencer, Toys'r us gibi uluslararası dev firmalar satış yapıyor ve bu alan Ankara'nın en çok nakit para dönen alanını oluşturuyor.

Bu arada Bilkent Rektörü Prof Dr. Ali Doğramacı'nın devletin vakıf üniversitelerine olan yardımını daha da arttırması isteğini, nasıl yorumlarsanız yorumlayın... Açgözlülük mü, doymazlık mı?

İhsan Doğramacı; anımsarsanız çok hayırsever bir bilimadamıdır ve ünlü malikanesi de dahil, tüm malvarlıklarını Bilkent vakıflarına bağışlamıştır. Sayıştay denetçisi Saner, Osmanlı İmparatorluğu'ndan günümüze dek, vakıf kurmanın servetleri dış etkenlere karşı korumada önemli bir yöntem olarak kullanılabildiğine dikkat çekiyor. Bunu anlamak için vakıf senedinin içeriğine bakmanın yeterli olacağını ifade eden Saner, "Eğer vakıf senedinde altsoy, yani çocuklar ve onların çocuklarının mütevelli heyette yer alması ve kendilerine zahmetlerinin karşılığı bir çıkar sağlaması şart koşulmuşsa, o vakıf gerçek bir vakıf değildir" diyor. Peki nedir o zaman bu vakıf? Bunun yanıtını da verelim...Bu vakıf, vakıf değil vergiden muaf, tam anlamıyla ticari bir şirkettir.

Sorular:

1- Hacettepe Üniversitesi, arazi satışında niye kendi çıkarını değil, Bilkent'in çıkarını korumuştur? **2-** Üniversitelerarası Kurul ve YÖK, kendi topraktan yağmalanırken neden sessiz kalmıştır? **3-** YÖK, 65 milyon insanın yoksullaşma, aç kalma pahasına verdiği ya da alındığı vergilerle, inşa ettiği çok değerli tesisleri neden Bilkent'e peşkeş çekmiştir? **4-** Üniversite vakıfları, kendi üniversitelerine hizmet etmek varken neden Bilkent'e tüm olanaklarını yağdırmıştır? **5-** Ankara Büyükşehir Belediyesi, bölgeyle ilgili imar planı yaparken Bilkent'in noteri miydi? **6-** 31 Ocak 1996'da Milliyet'ten Abbas Güçlü Bilkent'e sınavı kazanamayan politikacı, bürokrat ve işçevrelerinden bazı kişilerin çocuklarının alındığını yazdı. Bu kişiler kimlerdir? **7-** Bilkent'ten bedava konut sahibi olan kişiler var mıdır? **8-** Kamuya ait arazilerin talan edilmesi suç değil midir? **9-** Vakıflar Genel Müdürlüğü, lütfedip Doğramacı'nın tüm vakıf senetlerini açıklar mı? **10-** Küçük esnafın, köylünün, işçinin, memurun -küçük ve asılsız bir ihbar dahi olsa- yakasına yapışıp muhasebe kayıtlarını aylarca didik didik eden Maliye Bakanlığı Hesap Uzmanları, 85 ve 86. yaşgününü neredeyse bir devlet töreniyle kutlayan İhsan Doğramacı'nın bugüne dek kaç lira vergi verdiğini açıklarlar mı? Binlerce belge, döküman istenirse kendilerine sunulur. **11-** Yöneticilerimiz uyuyor mu? İşte zil, işte tef, işte çan, isteyen isteği zaman çalabilir! **12-** Angora evleri sakinlerinden bir tıs yok. Tepkiler mi? Çığ gibi...

Haftaya: (Peşindeyim; bulabilirsem Doğramacı'nın vakıf senedi) Devletin kendi raporlarıyla açık bir talan: Fenerbahçe, Beşiktaş ve Trabzonspor kulüplerinin zenginliklerinin kaynağı nereden geliyor... Yağmaya bulaşmayan büyük kulübümüz hangisi?... Ayrıca, adı bile belleklerden kaybolan Taçspor'un muhteşem öyküsü...Belgelerle, devlet raporlarıyla!

Kutlu Esendemir

*İhbarlar, bilgi vermek, bilgi istemek, açıklama yapmak ve küfretmek isteyenler için eposta adresi vereyim:
k.esendemir@superposta.com

LeMan Okur Mektupları

LeMan Mizah Dergisi
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Tanışalım

Merhaba; yaklaşık dört aydır Leman'cılar kervanına katılmış bulunmaktayım. Bu kısa zamanda bana bulaşan kronik hastalığı isteyerek kabul ettiğimi söyleyebilirim. Bu hastalığı seviyorum. Medya dünyasında dönen rantları, çevrilen dolapları, içten içe işleyen ve toplumun ta kalbine bir kirli hançer gibi saplanan yolsuzlukları kendi menfaatleri doğrultusunda tek bir ağızdan aktaran gazetelerin, televizyonların ve bunların hegemonyası altında yazan sözde aydınların olduğu bir ortamda; şahısların tekelinden çıkıp çirkefte arınmış bir şekilde doğruları cesurca hicveden, lafını kimseden esirgemeyen Leman'ın cesur yürek kalemlerine gösterdikleri çabadan dolayı kutlar ve teşekkürlerimi sunarım.

Şimdi bütün Lemancılara başka bir konudan bahsetmek istiyorum. Kenar mahalleleri, kenar semtleri hep duymuşsunuzdur ama bir de hiç duydunuz mu bilmem kenar şehirler vardır. Kenar bir şehrin kenarda kalmış bir çocuğu olarak konuyu biraz açmak istiyorum.. Hakkari'den bahsedeceğim sanmayın ki Türkiye'nin sınırında olduğu için kenar olduğunu asıl bu şehri kenar yapan şey dışlanmışlık, itilmişlik ve görmezden gelmektir. İnsanlar orayı gençlerin kanlı, canlı gittiği ama tabutta döndüğü, ölümlerin her an kol gezdiği bir cellatlar kenti olarak biliyor. Halbuki doğası, insanları ve güzellikleriyle cennet bahçesinden köşelerin armağan edildiği bu şehrin büyüsü anlatmakla bitmez.

Örneğin; bir Berçelan yaylası; adına türküler söylenmiş, şiirler yazılmış, dört tarafı heybetli dağlarla çevrilmiş göz alabildiğine geniş, göz alabildiğine rengarenk, üzerinde doğanın bütün renklerini taşıyan bir gökkuşağı misali her tondan binlerce çiçek, ağaç, kuş, sanki Tanrı'nın çiçek bahçesi. Öte yandan bir Sümbül dağı. O Sümbül ki gurbete çıkan gençlerin annesinden, babasından hatta sevgililerinden önce hasretliğini çektiği Sümbül. Her sabah perdelerimizi açtığımızda her başımızı yukarı kaldırdığımızda ilk gördüğümüz o mağrur dağ her dem tepesinde kar bulunan Sümbül dağı. Bir de ters lale var Hakkari'nin bütün dağlarını doruğundan eteğine kadar her yerini süsleyen, memleketin kötü kaderinden midir bilinmez her dem boynu bükük duran nadide çiçek.

Tabi bir de bunların yanında Hakkari'nin küçük ilçesi Şemdinli'de yetişen zamanında Avrupa'ya ihraç edilen dünyanın en seçkin tütünleri, Türkiye'de başka hiçbir ilde benzeri olmayan karakovan balı, müthiş bir damak zevkinin ürünü olan keledoş yemeyi ve en önemlisi insanları cana yakınlıkları, samimiyetleri ve dostlukları ile birçok insanın gelip yerleşmek istedikleri Hakkari bir kenar şehir. Ama ne yazık ki kimse bunları bilmiyor kimisi Hakkari diye bir yer olduğunu bilmez iken kimisi de bir Hakkarili görünce şaşırıyorlar. Abarttığımı sanmayın bizzat kendim yaşadım. Adana'nın şalgamı, Afyon'un kaymağı, Amasya'nın elması ve diğer kentlerin diğer meşhurları bunları kime sorsanız bilir, ama kimse Hakkari'nin balını, tütününü, keledoşunu bilmez, kimse tanımaz bizi. Ben artık tanınmamızı istiyorum ve sadece bu saydıklarımla tanınmak başka bir şeyle değil. Bunun için kendimizi öncelikle size, sizin aracılığınızla tüm okurlarınıza tanıtmak istiyorum. Bizi tanıyın. Bütün Lemancılara ve Leman'ın cesur yürek kalemlerine, sevgiler, saygılar. Hoşçakalın.

Fuat Ölmez
Kapalı Cezaevi 1.Koğuş Çerkeş/Çankırı

Toplumsal Sınıfın, Okul Sınıflarında Başladığına Dair

Ben kaza eseri gelmişim dünyaya. O'nun doğmadan hazırdı oyuncaklarla dolu çocuk odası. Benim ise kendime ait hiçbir zaman odam olmadı. Biz oyuncuklarımızı; çamurdan ve tahtadan yapardık. O'nun gerçekten uçabilen kapkara bir helikopteri vardı.

Okula gitmem gerekiyormuş, annem dedi. Okulu da ögün öğrendim zaten. Okula yazılmaya gittiğim zaman, karşıma çok ciddi, sert bakışlı bir adam çıktı. Kafasının üstünde bir adam vardı. Büyük bir çerçeve içerisindeydi. Bu Atatürk dedi, ilk dersim buymuş. Ogün başladı benim açık cezaevindeki işkenceli günlerim. Ona gelince, o da aynı okula yazıldı. Şans eseri aynı sınıfa düştük. Onun yeni ayakkabıları vardı. Her zaman önlüğü tertemiz olurdu. Biz çam kozalağı ile düşe kalka top oynarken, onlar o yaşta başlamışlardı kızlarla gezmeye. Onlara kulak misafiri olduğumda her zaman; arabadan, gezdikleri yerlerden ve kız arkadaşlarından söz ederlerdi.Hatta devletin para karşılığı, derslere yardımcı olması için bize verdikleri dergileri, alamayacak durumda olanların parasını onun babası ödüyordu. Yani ilkokulda başladım ezilmeye.

Neyse ilkokulu bitirirken herkes sivil giysisiyle geldi okula son günü yenildi içildi. Öğrencilerden oluşan bir defile yapıldı, bizi defileye almadılar. Çünkü giysilerimiz pis ve eskiydi. 35 kişilik sınıfta herkes yürürken, biz 8 kişi defileyi izliyorduk.

Sonra ortaokula yazıldım. Ortaokul evimize çok uzaktı. Paramız olmadığı için okula yürüyerek gidiyordum. O ise servisle giderdi.

Evlerimiz karşı karşıyaydı. Evleri üç katlıydı, bahçeli ve çok büyüktü. Bizim ev ise kiremitli ve kışın çatısı akıyordu. En çok da akşamları farelerin tavanda gezmelerinden korkardım. Abim, ben 4 yaşındayken babam öldükten sonra çalışmak zorunda kalmış. Bir keresinde aldığı aylıkla bana eski bir bisiklet aldı. Bir ara bisiklet ile gidip gelmeye başladım okula. Sonra bisikletimi kitap almak için satmak zorunda kaldım. Zaten hiçbir zaman doğru dürüst bir kitabım olmadı.

Lisede ayrıldık onunla. O başka bir ilçedeki özel bir okula gidiyordu. Ben ise Devletin hatta Tanrının bile unuttuğu liselerden birine gidiyordum.

Ben, hangi kıza aşık olduysam, onlar bana inat zengin erkeklerle çıkardı. Aynı, mahalledeki sevgilimin, zengin rakibimle çıkması gibi. Bu yüzden kızlardan tiksindim. Sokakta ne zaman bir kız görsem midem bulanır.

Düne ait olanları, geleceğime taşıdım, ezilmişliğimi de. Acıktırdılar, hırsız oldum... Acındırdılar, arsız oldum.. Ben bu yüzden Anarşist oldum..

Not: Bu kısa hayat öykümü, zengin sınıfına hizmet etmeyen, yaşamlarını uyuyan insanları uyandırmaya adayan, Leman çalışanlarıyla paylaşmak istedim.

Ozan

Ulu Haberci Reha Muhtar'a ve Okuyan Herkese...

Annem ısrarla bu mektubu yazmamı istedi. Nedeni ise Reha Muhtar'a olan öfkesi. Ve aynı öfkeyi ben de derinden hissediyorum.

Her defasında Ateş Hattı adlı (tartışma demeyeceğim, çünkü alakası yok) şov programında, kendi kendini göklere çıkardığına inandığımız Reha Muhtar bey, programına konuk ettiği insanları haddini aşaraktan kullanıp, daha ilginç bir şov programı yaratmanın yollarını anyor. Halkını bu kadar öven ve seven(!) bir haberci, reyting kaygısıyla programını renklendirmek için, o çok sevdiği halkını stüdyoya özenle serpiştirip, "Sen sus! Sen konuş! Sen alkışla! Sen dur!" gibi talimatlarla aklı sıra bir tartışma ortamı yaratmaya çalışıyor.

Bütün bunlar bir tarafa... 4 Ocak 2001 Perşembe akşamı, televizyon programlarını dolaşırken, bu yapay tartışma programına takıldım. O akşam Reha Muhtar, insanların gözünden kaçmadığına inandığım çok büyük bir ayıp ve gaf yaptı. Benim özüme işleyen ve kalbimi fena halde yaralayan bir gaf.. Kendi konuk ettiği, 3 eşi olan, Türkçeyi askerlikte öğrenmiş bir adamın, Kürtçe aksanlı konuşma dilini dalgaya alıp, Türk filmlerindeki "Agam! Tomammi Agam!" gibi Şener Şen replikleriyle kafa yaptı aklı sıra..

Üzüldüm... İnanın çok üzüldüm...

Sen Reha Muhtar!.. Kıl tüy derneklerinin verdikleri ödülleri çalışma masanın başköşesine koyup, kendi kendine böbürlenen ulu haberci..

Halkını seven bir haberci olsaydın, reyting korkusuna kapılıp halkını kullanmazdın.. Sen Şov TV'de renkli şovlar yaparak köşeleri peşpeşe dönerken, doğuda kendi başının çaresine bakmak zorunda kalan, çiftçilik gibi senin göz ucuyla bakmaya tenezzül etmeyeceğin bir işi yapan ve tüm olumsuzluklara rağmen kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan bu insanları zahmet et de bir düşün.. Bir insanı canlı yayın programlara çıkarıp da bu şekilde davranmaya hiç hakkın yok! Onlar ve bizler bu ülkenin öz be öz, katıksız insanlarıyız..

Son sözüm şudur: Kimliğinde Türkiye Cumhuriyeti yazan ve askerlikte Türkçe konuşmayı öğrenen Türkler'in yaşadığı bir Türkiye... Düşünmek için geriye ne kalıyorsa onu düşünün...

Aynur Özcan

Not: Duyarlı arkadaş'ların e-maillerini bekliyorum. aynur54@e-kolay.net

Sevgili Leman Okurarı

Her hafta alıp neredeyse ezberlediğim Leman'a bir de ben renk katayım istedim. Tabii bu renk umarım sizler okuduktan sonra off diyeceğiniz bir renk olmaz.

Ben 20 yaşında bir garsonum. Ama gerçekten iyi bir garson.

Neyse aslında ben etrafa baktığımda çoğu insanın yüzünü asık ve bir o kadar da asabi olduğunu görüyorum, sanki artık hiç bir şeye tahammülümüz kalmamış gibi geliyor. Herkesin sabrı tükenmiş.

İstiyorum ki şartlar ne kadar kötü, umutlar ne kadar çelimsiz olursa olsun, güçlendirmeliyiz tüm umutları ve yepyeni ümitlere açmalıyız kapılarımızı ve bilmeliyiz ki; güzel olan herşey bir gün bizim de olabilir.

Sizleri çok seviyorum ve küçük bir şiirimle noktalamak istiyorum satırlarımı.

Laflar tükendiğinde,
Elimizde hiç kalmayınca sevgi
Miras gibi düşünme hüzünleri,
At bir kahkaha Leman'la,

Ne olursa olsun biliyoruz ki o her hafta yepyeni bir sayısıyla bizim karşımızda.. Yalnız Değiliz..

Rüzgarlı Vadi'den Rüzgar'ın Kızı Lodos

Merhaba Sevgili Leman Okurları,

Bugün çok sinirliyim. İnsanlardan her geçen gün daha fazla nefret ediyorum. Erkekler ve kızlar diye ayırmak istemiyorum. Hayatımda ilk defa birine ben senle evlenebilirim. Evleneceğim erkeğin tüm özellikleri olan birine şiir yazdım. Şiirde ona olan tüm duygularım en ince ayrıntısına kadar vardı. Ama asla onla evleneceğim veya çıkacağım demiyordum. Bir tek hayatımda tanıdığım en iyi erkek olduğunu söylüyordum. Amacım onla güzel bir gelecek değildi. Sadece içimde duyduğum güzel duyguları ona yansıtmaktı. O da her erkek gibi havalandı. İnsanların ilgisizliğinden yakınırsınız size ilgi gösterdik mi de havalara çıkarsınız. Siz nasıl insanlarsınız anlamıyorum· (Genellemem sadece böyle davrananlar için herkes alınmasın)

Ona en zor zamanlarında yardım ettim. Teşekkür etmesi gerekirken msg'larıma, çağrılarıma yanıt vermedi. Telefon ettim bana senle konuşmama nedenimi bilmiyorum dedi. O an sinirden delirecektim. Aptal yaratık sen bilmeyip ben mi bileceğim. Ben biliyordum ama, çünkü siz insanlar etrafınızda sizi bu kadar çok seven kişilere alışık değilsiniz. Sizi bu kadar çıkarsız hem de dost olarak hiç kimse sevemezdi. Atİ sana diyeceğim tek şey ilerde hiç kimseden sevi bekleme. Sen evlenebileceğim karakterde bir dost değil. Sen sevgisiz insanların başısın. Sevgi sizi hiçbir zaman yüceltmiyor. Çünkü siz sevginin anlamını bile bilmiyorsunuz? Size öğrendiğim birşeyi söyleyeyim; içinizdeki duyguları hiçbir zaman dışa yansıtmayın dostça da olsa. Çıkar dünyası hiçbir güzel şeyi kabul etmiyor içinde çıkar yoksa..

Şirine

DUYURU...DUYURU...DUYURU...DUYURU...

Zeynep Doğan "Akademisizler"
Resim Sergisi
31 Ocak 2001 15 Şubat 2001
Kemancı Kültür

***

Fatih Kaynak'ın İlk yarı 10-0 isimli romanı Stüdyo İmge Yayınları'ndan çıktı...

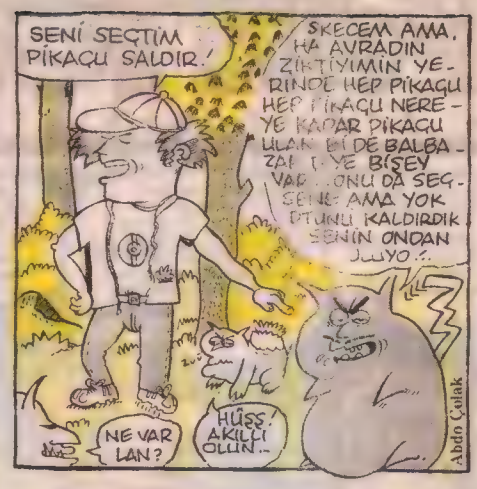

LeMan
Sayı: 482
3 Şubat 2001 Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

● Yayıncı: UM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazı İşleri Müdürü : Zafer Aknar

Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** Ilıcak ● **Dağıtım:** Bir-Yay **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst. LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

PANTOLON

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

ÜLKENİN, SOSYO-LOJİK KOŞULLARI FELAN DA DÜŞÜNÜLDÜĞÜNDE, O YÜZDEN İSMAAYİL BEYE KATILMIYOM!..

TARTIŞMA PARTİŞ

BAKIN, DEMİNDEN BERİ DİKKAT EDİYOM, ÇOK ÖNEMLİ Bİ HUSUS UNUTULUYO!.. BU OLAYA, DERİN Bİ PERSPEKTİFTEN BAKARSAK ÖNCE ŞUNU, SÖYLEMEK GEREKİR Kİ, AAA! SELMA, YATMADIN MI SEN!..

NAPIYOSUN AYOL..! ÇOK CANIN ÇEKİYOSA, AÇ TELEFONLA KATIL BARİ KONUŞMAYA..! A-AA..! MİKROFON DA BULMUŞSUN Bİ DE!..

BEN OTELDE KALMADIM HİÇ!.. MERAK EDİYOM..! Bİ ODA ÇOK PAALI MI?.. MESELÂ, GİDERKEN, ODAYI DAĞINIK BIRAKABİLİYO MUYUM!.. YATAA FELAN TOPLAMASAM?!

GİT RESEPSİYO-NA SOR BUNNARI İSTİYOSAN!..

OTEL

ANAYURT OTELİ DİYE Bİ FİLM VARDI..! İZLEDİN Mİ?.. SİZİN OTELE BENZEMİYO TABİ!..

AA..! BİRADER NAAPIYON?! TOSTUNUZ BİRAZDAN OLUCAK..! NE İŞİNİZ VAR BU KISIMDA..?

ŞEY..! YANİ, Bİ KONTROL EDİYİM DEDİM?! ÇOK KIZARDI GİBİ GELDİ DE..! Bİ BAKICAKTIM!..

FEKAT BURASI BANA AİT..! TEZGAH ARKASINA GEÇMEME-NİZ GERE-KİR Dİ Mİ?!

EVET, HAKLISIN! Bİ AN SAÇMALA-DIM! GİDİP OTURI-YUM..! KUSURA BAKMA..!

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

Kaan Ertem

MİNİBÜSLERDE MOTOR YANI MANİTA KOLTUĞUNA OTURMAK İÇİN CAN ATAN VEYA ÖZEL BİR GAYRET SARFE-DEN ADAMLAR GENELLİKLE KENDİLERİNİ TOPLUMDAN SOYUTLAMAK, YALITMAK İSTEYEN ADAMLARDIR... BUNLAR DEVAMLI BİR ARAYIŞ İÇİNDE-DİRLER...

BEN MİNİBÜS PARASINI VERDİN Mİ?.. Bİ DE ŞÖFÖRLE PAPAZ OLMAYALIM?!

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

OOĞLUM BUNU AL BİZİM LOJMANA GÖTÜR, BİZDEKİNİ DE BURAYA GETİR! ANLAŞILDI MI?

TEĞMENİM ARZU EDERSENİZ BENDE DAHA YENİ BİR MODEL VAR!

ŞENOL ABİ, ŞU KİLİDİ AÇSAM, KAÇSA BU, ASAAYA İNSE, GALATA KÖPRÜSÜNDEN FELAN GEÇSE NE HEYECANLI OLUR DI MI?.. FİLMLERDEKİ, GARİGATÜRLERDEKİ ASLAN GAÇMA ŞEYİ GERÇEK OLUR..!

(LİON) ASLAN!

GAÇ PARAKI Bİ ASLAN!.. GALIŞIR, ÖDERİM..! NEYSE; BUNNARI DÜŞÜN-MİYİM..!

MÜDÜR DE SİGER EBEMİZİ AMA NİYE GAÇIRDINIZ DİYE..! OYNAMA..! ÇEK ELİNİ KİLİTTEN..!

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

BİRAZ DAHA YANA! BİRAZ DAHA!

VALLA BEN ONU BUNU ANLAMAM... KİM ASKERDE DAYAK YEMEDİM DERSE...

...YALAN SÖYLER!

BABA, YERİNE GEÇİP TÖRENİ İZLER MİSİN LÜTFEN!

RAP PA DA RAP!

mtibet@leman.com.tr

10 Şubat 2001 Cumartesi-Sayı:2001/06 • 400.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

IMF İŞSİZLİK GETİRİYOR VE BU KRİZ BAŞKA KRİZ

Türkiye'de onyıllardır sürdürülen I.M.F politikaları işsizliğin boyutunu büyütüyor. Yalnızca bankacılıkdaki yüzde 15 küçülme 25 bin kişinin sektör dışına itilmesi anlamına gelirken, üretici ailelerde işsizliğe itiliyor. Türkiye bir krize daha dibine kadar gömülüyor. Fabrikalar kapanıyor, esnaf kan ağlıyor, hergün yüzlerce dükkan kapısına kilit vuruyor.. Hizmet sektörleri daralıyor, tarım, hayvancılık yerlerde sürünüyor. Krizin yıl ortalarına doğru iyice derinleşeceği işsizlik ve sefaletin dayanılmaz boyutlara ulaşacağı söyleniyor. Halen bir işte çalışan, açlık sınırının altında maaşla geçinen ücretlilerin çalışabilecekleri bir işleri olduğu için mutlu ve şanslı olmaları bekleniyor. On-binlerce insan, kadın, erkek, yetişkin, çocuk sokaklara düşüyor. Çaresizler, evsizler, tinerciler, sinyalciler, fuhuş batağına saplananlar çığ gibi büyüyor. Ve bir gazete haberi: Lüks tüketim markalarının satış ve cirolarında düşme yok. Ekonomi lüks tüketimde balon yapıyor. Bu balon patlamadıkça da sefalet içinde yaşayan milyonlara rahat huzur yok.. Kısaca ne Türkiye'nin kanını emenler değişiyor ne de I.M.F politikaları.. I.M.F işsizliği, küreselleşme yoksulluğu getiriyor.

Cüneyt Arcayürek'in "Etekli Demokrasi" kitabında Demirel, Arcayürek'e Madımak otelinde 37 aydının yakılmasıyla ilgili olarak "Bunlar yavaş yavaş durulur, kaybolur gider canım.Hangi mesele kaybolup gitmedi ki?" demiş...

Sincan Cezaevinde yönetim ölüm orucunu bırakan mahkumlara "top ve kitap" verecekmiş.

LeMan

Mecliste dayak ve kavgaya karşı "kırmızı kurdelalı bariyer" ile önlem alındı

KILLANDIRMA SERVİSİ Vedat özdemiroğlu kilservis@tenan.com.tr

Kopya Türk Mithat-1

● Sayın seyirciler, bugün belki de ülke tarihimizin en mutlu gününü yaşıyoruz!..Gerçi Fiorentina, Milan'ı 4-0 yendiğinde de benzer bir haz almıştık ama bu bambaşka... Evet, insanoğlunun kopyalama sürecinde, ilk insan klonlamak biz Türkler'e nasip oldu... Sabah saatlerinde, Pendik Tersanesi'nde kopyalanan vatandaşımıza "Mithat-1" adı verildi... Bilim dünyasını, şok eden kopyalama, bugüne kadarkilerin aksine, bebek ya da embriyo değil, 27 yaşındaki bir vatandaşımızın aynısı yapılarak gerçekleştirildi... Mithat-1'in orjinali gizli tutulurken, taze kopyanın henüz biberondan meyve suyu ve köfte ile beslendiği öğrenildi... Bütün yetkililer, durumun önemini belirten demeçler verirken, KKTC Cumhurbaşkanı Denktaş da, şenlikten geri kalmamak için Türkiye'ye geldi... Aliyev ise "Bu atılım, Türk dünyasına hayırlı olsun" şeklinde konuştu...

● Ve işte beklenen an geldi!.. Yaklaşık bir ay önce kopyalanarak tüm dünyada infial uyandıran Mithat-1, bugün ilk kez basının karşısına çıktı... Sayısız ülkenin bilim merkezinden davet alan Mithat-1, nüfus cüzdanı yetiştirilemediği için henüz yurtdışına çıkamıyor... Mithat-1'in kumral, hafif kel, tıknaz, yeşil gözlü, ince bıyıklı, ekose gömlekli ve bordo süeterli olduğu görüldü... Basın toplantısı boyunca sürekli sigara içen Mithat-1'in "Sorumluluğumun farkındayım... Milletimi utandırmayacağım... Uzmanlar eşliğinde hayatı öğrenmeye çalışıyorum... Ayrıca Demet Şener'i çok beğeniyorum" şeklinde konuştu ve yoğun istek üzerine "Maraba Televole" de dedi!...

● Şok !.. Mithat-1'in orjinali olduğunu iddia edenlerin sayısı 72'ye çıktı!.. Sağlık Bakanı Osman Durmuş, benzer adaylarını vatan hainliğiyle suçladı... Durmuş, ülkenin zengin insanlarını Mithat-1'e maddi destek sağlamaya çağırdı... Bu arada Mithat-1'in "Kopyayım, yaşıyorum" adlı singıl çalışmasına klip çekeceği öğrenildi!..

● Kopya kişinin kıldığı namaz geçerli midir?.. Türkiye, bu sorunun cevabını arıyor... Din adamlarından bir kısmı, "İnsan tarafından yaratılan insanın selamı bile alınmaz" şeklinde görüş bildirirken, Yaşar Nuri Öztürk ve arkadaşları "Mithat-1 de can taşıyor... Elbette namazını kılacak, orucunu tutacak... Elbette bazen çiçek açıp, bazen solacak..." diyorlar... Öte yandan, Ali Kırca, Mithat-1'e İkinci Bahar'ın bütün bölümlerinin toplu halde izletilmesi için kampanya başlattı... Reha Muhtar canlı yayında konuğu olmayan Mithat-1'i "Şahsiyetsiz, bir günde ünlü olan insan müsveddesi" olarak niteledi... Uğur Dündar ise özel haber yapmak için Mithat-1'in balkonuna helikopterden atlamak isterken, yanlışlıkla apartman boşluğuna düştü...

● Futbol dünyası, Mithat-1'in tuttuğu takımı konuşuyor... Beşiktaşlı ve top sakallı spor yazarları derneği başkanı Kazım Kanat "Mithat-1'in gerçek takımı Beşiktaş, bu ülkenin ilk takımıdır..." derken, Hıncal Uluç "Adam, adı üzerinde kopya... Kopya ne demek?.. Orjinal değil demek.. E, bu adam ilk takımı değil, hemen ardından gelen ikinci takımı tutmalıdır, demek ki Galatasaraylıdır..." şeklinde görüş bildirdi... Ömer Çavuşoğlu ise "Madem öyle Hıncal, hani Galatasaray dünyanın birinci takımıydı, oldu mu şimdi... Dünyanın her yerinde kopya şahıslar, sıralamada 196. olan takımı tutarlar... Mithat-1 Fenerlidir." diyerek geyiği iyice harlandırdı... Bu arada Sefa Sirmen, Celal Doğan ve İlhan Cavcav'ın da kendi bünyelerinde hazırlık yaptıkları, ayrıca Trabzonspor Başkanı Özkan Sümer'in Mithat-1 karşılığında Hami ve Löbe'yi Tübitak'a vermeye hazır olduğu belirtildi..

● Mithat-1 gündemden inmiyor!.. Bu sefer de Kopya Türk Mithat-1'in askerliği gündeme geldi.. Bazı çevreler "Bilimin simgesi olmuş bir kişiye askerlik yaptırmanın ne gereği var?.." görüşünü savunurken, aksi fikirde olanlar adına açıklama yapan Fatih Altaylı "Her Türk asker doğar!.. Tamam, bu doğmamıştır ama kopyalansa bile asker olarak kopyalanmıştır.. Yok öyle yağma!.. Gitsin, yapsın askerliğini... Benim önerim yedeksubaylıktır!.." dedi...

● Herkes gibi, bir zamanlar "Küçük" olan Emrah'a benzerliğiyle gündeme gelen Emral, Mithat-1'i sert bir dille eleştirdi ve "Bu adam benim imajımın rantını yemiştir... İlk kopya benim.. Mithat-1 orjinal değildir... Gerçi ben de değilim... Ama ben daha önce şeettim.." şeklinde konuştu... Mithat-1'in hakkındaki spekülasyonlarla ilgilenmediği ve Etiler'in gece alemine dadanarak, Semra Özal - Fatih Ürek ikilisine üçüncü arkadaş olduğu iddia edildi...

● Şok!.. Mithat-1, Ebru Şallı'yla Demet Şener'in arasını bozdu... Dekolte adlı programa katılan Mithat-1, her iki mankene de kur yaptı... Program sonrası Demet Şener "Ebru'nun kıskançlığı çok saçma... Onun sevgilisi var... Üstelik enişte dediğim Harun Tan, bana ne sevgili bulabildi, ne de kopyaladı!.. Mithadımı kimselere kaptırmam" derken, Ebru Şallı "Niye ki ama nedir, hep mi ön plan Demet, ne demek, yani ben öyle de olmasın şimdi hep" şeklinde konuşmaya çalıştı... Öte yandan, Banu Alkan, ülke sevgisinin kendisini dürttüğünü ve Mithat-1'i canlı yayında emzirmeye hazır olduğunu açıkladı...

● Mithat-1, kurban bayramında ne kesecek?.. Kimileri "Birşey kesmesine gerek yok, onun kestiği hayvan mundar sayılır" derken, kimileri ise "O da insan, en azından bir öküze ortak olsun" görüşünü savunuyor... En ilginç fikir ise İsmail Nacar'dan geldi... Nacar "Mithat-1 kopya olduğu için, ancak kopya koyun kesebilir... Ya Mithat'a devlet tarafından koyun kopyalansın, ya da Dışişleri devreye girip Dolly'yi getirsin... Ya da bana ne lan, yıllar yılı görüş bildirmekten yoruldum!.." dedi...

● Çok şok!.. Kadir İnanır'ın Mithat-1'e sayısız mesaj yolladığı ve bu mesajlarda "Mithat!.. Gel, birlikte 'Subay ve Centilmen' diye bi film yapalım!..", "Mithatcığım, birer İskoç etek alıp giyelim mi?", "Şöhrete aldanma Mithat, önemli olan zirveye çıkmak değil, 30-35 yıl orada kalmaktır... Şımardığını duymayayım.." gibi cümleler yeraldığı belirlendi!

● Bayan Popo Sevtap Parman, Mithat-1'in telepati yoluyla kendisini taciz ettiğini öne sürdü... Bay Popo Alper ise "Yalan söylüyo bu şerefsiz karı" yorumunu yaptı!..

● "Mithat-1 de ibneymiş!.." dedikodusu aldı yürüdü... Mithat-1 kışları Şaman'da, yazları Layla'da içip içip sızmaya başladı... UNICEF'in kimsesiz çocuklar yararına düzenlediği kampanyada görev almayı, fiyatta anlaşamadığı için reddetti... Tarabya'da ceket yaktı, Kuruçeşme'de ikiz body-guardlara tekme attı... Bi futbolcunun eski sevgilisi olan mankenle sarmaş-dolaş görüldü...

● Başbakanlık, Kopya Türk Mithat-1 için ayırdığı ödeneği kesti.. Bir bilgisayar firması, Mithat-1'e sponsor oldu... Aşırı kilo alan Mithat-1 bilimsel incelemeleri aksatmaya başladı, çağrıldığı konferanslar için menajerine, hesabına keş para yatırılması şartını koyduruttu... Sponsorluk anlaşması, Mithat-1, bir kır lokantasında elleriyle kelle yerken görüntülendiği için, tek taraflı bozuldu!..

● Emin Çölaşan yazılarında Mithat-1'den "1, Mithat-1" diye bahsetmeye başladı. Mithat-1, Ulus'ta sabaha karşı Şayan Çorbacısı'ndan çıkarken mayfa tarafından bacağından vuruldu...

● Mithat-1'in orjinalinin Kadırga'lı bir yorgancı olduğu anlaşıldı.. Hulki Cevizoğlu'na konuk olan yorgancı, sessiz kalmayı tercih etti...

● Ertuğrul Özkök "İçimdeki Kopya Adam" başlıklı pazar yazısında, "Bazen bir orjinalim olduğunu düşünürüm.. Genlerimde değişik tatlar keşfettiğim anlar, benim özel coğrafyamın iklimini oluşturur.. İşte bu anlarda İzmir'de ikamet eden o orjinalim, bir vicdan müessesesi gibi, hissiyatımı onaylatma gereği duyduğum bir kabile şefine döner, kişilik repertuarımda..." cümlelerini kullandı..

● Mithat-1, bir inşaatçıyla ortak olup site yapmaya kalkıştı, dolandırıldı, iflas etti...

● 4 yıl önce, ilk kopya insan olarak dünyayı sarsan Mithat-1, Galata'daki bekar evinde ölü bulundu... Mithat-1'in, kendiyle ilgili gazete küpürlerinden oluşturduğu albümü karıştırırken öldüğü belirlendi...

...nı Türk'e ulaşması amaçıyla içinde F tipi cezaevleriyle ilgili bi not bulunan şişeyi Fındıklı sahilinden denize bıraktı...

Avrupa insan Hakları Mahkemesi'nde Türkiye aleyhine açılan davalar 5 milyar doları bulunca Dışişleri yargıyı uyardı.. "Düşünce suçlarına düşük ceza verilsin" Yargıtay Başkanı Selçuk uyarının yargıya müdahale olduğunu söyledi.

Bir işçiden biri, düşük moral,stress,gelir kaybı ve işsizlikle bağlantılı ruh sağlığı problemleri ve depresyon tanısıyla hastahaneye yatıyor...

Diyarbakır'da kereste doğrama ateliyeleri, yaşları 4-14 yaş arasındaki çocukları gündeliği 150 bin liraya çalıştırıyor.. Gündeliklerine yapılan beş bin liralık zam ise onları mutlu etmeye yetmi. Halbuki beşbin lira tarihe karıştı bile.

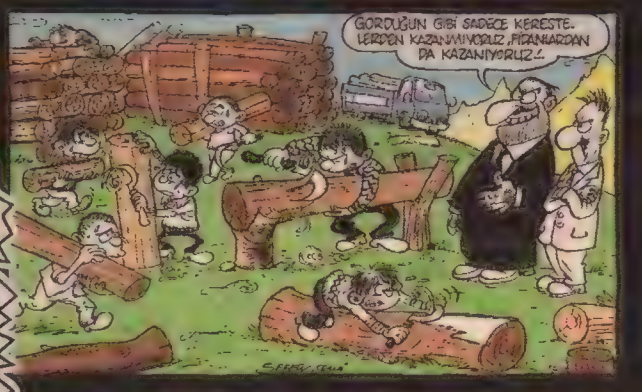

İçişleri Bakanlığı'nın işkencede öldüğü tefliş kurulu raporuyla belirlenen Alpaslan Yelden davasındaki savunması: Yelden alkolik, kadın pazarlayan, agresif biridir. Gözaltında sandalyeden düşüp ölmüştür..

HAFTANIN

DEMİREL
sen unutulursun sivas unutulmaz

TGRT ANKARA TEMSİLCİSİ METİN SÖZER
aynı işyerinde tanışıp evlenmek isteyen iki muhabirden birini işten atan ihlas adamı

MHP MİLLETVEKİLİ MEHMET KUNDAKÇI
meclis yumruğu, mühimmat deposu

TORPİL HASTANESİ
salla başı al maaşı

PSİKİYATRİST ERGON MENGİ
hastalarını kitapta ifşa eden etik'siz

DENİZ BAYKAL
bir sol'a dönemedi

MUSTAFA SÜZER
amerika'da para aklarken yakalandı. özal döneminin artıklarından

FEDERASYON-DİGİTURK-IŞIK TV ORTAKLIĞI
havuzda üçlü salvo

MECLİS İDARE AMİRİ AHMET ÇAKAR
meclis'teki şiddetin sebebi kırmızı renkli koltuklarmış.. çetin altan dövülürken her taraf beyaz mıydı?

MEHMET GÜL
homoseksüelden, feministten nefret eden

BAKKALI-MANAVI BİTİREN DEV MARKET ZİNCİRLERİ
hiper salaklık

SİNAN ÖZEN
ideal türk erkeği

ŞANLIURFA'DAKİ ÇOCUK DÖVÜŞTÜRÜCÜLERİ
allah akıl, fikir versin

OHAL VALİSİ
hadep'li iki yönetici serbest bırakıldı da kime bırakıldı?..

ADALET BAKANLIĞI
kepçeyle kol koparan, kaşıkla protez kol taktırmayan

HOLİGANLAR
gelibolu, anzaklar'dan görmedi gelibolusporun bunlardan gördüğü zulmü

MALATYA CEZAEVİ DOKTORU M.Ö.
felçli bayan tutukluya tecavüz ettiği iddia edilen vicdansız

TV'DEKİ ÜÇ KARILI AĞA ŞOVU

Yargıtay'a göre Şıhanoğlu'nun kalbi olduğu için MHP'li yumrukçu milletvekillerinin cezalandırılması zor...

Yılın Lalesi

Lale 2000

Geleneksel "Yılın Laleleri" yine Leman okurlarının oylarıyla belirlenecek. Hafızalarınız zorlanmaktan isınıyorsa leman.com.tr internet sitemizde liste var. Tercihlerinizi kupona yazıp kısa sürede gönderin. Dergiyi kesmeye kıyamıyorsanız, bir kağıda yazıp mektupla yollayın ya da faksla yın. Elektronik posta da olur...

KUPON...KUPON...KUPON...KUPON...KUPON...KUPON...KUPON...KUPON...

POLİTİKA
1).....
2).....
3).....

TV
1).....
2).....
3).....

REKLAM
1).....
2).....
3).....

BASIN
1).....
2).....
3).....

MÜZİK
1).....
2).....
3).....

MAGAZİN
1).....
2).....
3).....

İŞ DÜNYASI
1).....
2).....
3).....

KLİP
1).....
2).....
3).....

TERİMSEL
1).....
2).....
3).....

BÜROKRASİ-KURUM
1).....
2).....
3).....

SPOR
1).....
2).....
3).....

KLASMAN DIŞI
1).....
2).....
3).....

Adı:..... Soyadı:.....
Adresi:.....
.....

Ankete katılan 100 okurumuz her yıl olduğu gibi yine yazar-çizerlerimizden imzalı kitap kazanacaklar...

AYRINTILAR

m·e·t·i·n·f·i·d·a·n

Selam:... Geceyi geçirmeye yarıycak bişiyler lâzımdı.. Sigara, kahve, ekmek felan var zaten! Biraz tatlı veya onun gibi bişiy, fena olmaz doğrusu. Boğayı geçince, (Altıyol kavşaanın ortasında, bronzdan mı tunçtan mı ne biliyim, dev bi boğa heykeli var işte. Yani, normal bi boğa heykeli ama, boğa denen hayvan dev gibi bişiy zaten! İlerdeki, o gereksiz, saçmasapan havuzu saymazsak, kavşağın en ilginç tarafı, bu boğa. Gerçi, orada, havuzun kenarında, oturanlar felan oluyo. Ben oturmuyom diye, saçmasapan dememem lazım!. Herneyse, boğayı geçip yukarıya saptım. Köşede bi dükkân var, ona girdim, iki tane kâğıt helva satın aldım! Ayda bi kaç kere yaparım bunu. Tanesi, ikiyüzyetmişbeşbin lira felân. İyi! En ucuz tatlı bu kadar olur. Krf! Gurf! ısırırım onları arasıra, geceye bi değişiklik katar!.. İkisini bi poşete koyup, uzattı bana adam. Siyah, küçük bi poşetle yürüyodum ve, içinde kâğıt helva olduunu kimse tahmin edemez! Hayır, elbette helva felan taşımaktan çekinmiyorum; söylemeye çalıştım şey: Gerçekten de, içinde kâğıt helva olduu belli olmuyo!.. Yani, hepimiz ne poşetler taşıyoruz ve, kimbilir içlerinde neler var?!! Ve poşetler, üzerlerindeki marka ve ürün ismiyle ilgili şeyleri de taşımazlar! Dolayısıyla, hayat daa da karmaşıklaşıyo! Bi ozalitçi poşetiyle kazak, bi konfeksiyon maazası poşetiyle kitap felan, küçük bi eczane poşetiyle porno siidi veya çerez filan taşınabilir!. Poşetler, günnük çantalarımız ve, onları sevmeyiz genelde! Yani, böyle düşünürdüm ama, market poşetlerinin beleşe çöp poşeti olarak kullanabilmesi, fikrimi değiştirdi biraz. Mutfaan üst dolabında her açtıımda haşır huşur! edip kabaran, kıpırdanan bi iki yedek poşet hep, vardır!. Kağıt helva poşetinin en ilginç tarafı da belki, çok hafif olması! Adı üstünde di mi; kâğıt işte! Taşıyo muyum taşımıyo muyum, belli diil!.

Tutma kısmındaki naylonun, parmaamın çengel olup kıvrılan bükümüne uyguladıı küçücük bi basınç da olmasa, düşürsem annamıycam!.. Küçük müçük; o basınçlar felan zaten bilincimizi ayık tutuyo işte!.

Keşke bunları, yani, hayata bi poşet açısından felan bakabilme şeyini, saçmalıını veya abartısını, yürürken de yapabilseydim!.. Şimdi hatırlıyorum, onu taşıdıımı!. O an, sadece eve yürüyodum. Parmaan çengel kısmında, poşet zaten kendiliinden durup benimle geliyodu! Biraz geciktirmek istiyorum eve gitmeyi.. Kilise duvarının kenarındaki video cd'lere baktım. Filim falan seyredemem aslında bu gece; yine de baktım biraz!. Eve giderken, vitrinlere felan bakmak, gerçekten işe yarıyo!. Bi hediyelik süs eşyası maazası açılmış. Yığınla, abuk subuk şeyler!.. Renkli, parlak parlak, karmaşık, yığınla süs!.. Saçmalık bu! Süs eşyası diye bişiy olmaz zaten; bi de maazasını açıyolar! Bi eşya, güzeldir, ilginçtir; sen de onu süslesin odanı diye, alıp koyarsın bi köşeye! Ama özellikle, ilginç şeyler yapacam diyip de, süs diye satılan bi eşya üretilir mi be!.. Neyse en azından, bu tür mağazaların vitrinleri, önünde boş boş durup, aval aval bakmaya yarıyo bari! Bi tek şu, kızılderili biblosu ilginç gibiydi, o da, yerliler zaten yeterince ilginç olduu için! Bunu fırsat bilip, oh! dökün en dandik kalıba alçıları hemen!..

Halı maazasının, parfümeri salonunun, yufkacı dükkânının vitrinlerine de biraz bakıp, eve giden son sokaa saptım!. Kâğıt helva poşeti, biraz ağırlaşmıştı: Fırının önünden geçerken, bi tane de ekmek alıp attım içine.Şindi, tam bi poşet oldu işte!. Ekmeen, kafası gözüküyo üstten hafif!. Bi de biraz pırasa sarksa dışarı, tam olcak!. Merdivenleri çıkıp girdim içeri; dolabın üstüne bıraktım helvaları! Pencere için aldıım, yapışkanlı yalıtım süngeri vardı. Poşetinin içinde helezon şeklinde dururken, kâğıt helvaya benziyo! Hemen hemen aynı boydalar!. Belki onu hep orda gördüüm için, çağırışım yaptı, gidip kâğıt helva aldım. Herneyse işte! Oturdum, tv'yi açtım. Ve geceyi felan beklemeden, bi tanesini Gorf! diye ısırdım hemen! Amaan! Ne berbat şeymiş bunu da tıkınmak! Foşur foşur kırıntı sıçradı etrafa bi anda!. Bitirdim, gidip bi su içtim. Sonra bi sigara yaktım ve, halıdaki kırıntıların, en belirginlerini toplayıp, kültablasına attım!. Bunun da bi sınırı yok! Şu da gözüküyo, bu da belirgin derken; dokuzuncu kırıntıda felan kendime gelip, kalktım yerden; hemen iyi günner diliyorum!..

LOMBAK

solmaz @ leman.com.tr.
FATİH SOLMAZ

baruter @ leman.com. tr
BAHADIR BARUTER

KAÇIIIN!.. PEŞİMDELER!..

DIŞIIIN DIŞIIIN

YİNE Mİ KIRMIZI BAŞLIKLI KIZIN MORUK NİNESİNİ YEDİN MANYAK HERİF!.

Paranoya

BU GECE HASTALAR YARARINA DÜZENLENEN ŞİİR GECESİNDE ŞİİR OKUYCAM, GELİR MİSİN?.

TABİİ GELİRİM DİLEK..!

VEEE... BİR ORMAN GİBİ KARDEŞÇESİNE !...

KUDUZ HASTALARI YARARINA ŞİİR DİNLETİSİ

HIRRR!.. GIRRR HIRR!

Bir anne ve 3 kız yavrusu kendilerine şevkatli yavrular arıyorlar--- Rasih Kaplan 0532 570 1409 574 3505

HAA HA HA!.. KOCA KAFASIYLA BİR DE BİZE EVLENME TEKLİF EDİYOR !...

KOCAA KAFAAA! HAA, HAA HA!..

AMA BENİMLE BİRİNİZ EVLEN - MEZSE ÇOCUĞUM NASIL OLACAK KI?.

GÖRÜNMEZ ABİ, SEN ÇOK İÇTİN BE ABİ!.. BAKSANA MİDEN DOLMUŞ ?!.

HIK... ULEYN ÖPEĞEEM!..

LIK LIK LIK

YENİ RAKI

DİPLOMA

MAALESEF KABA KULAĞA YAKALANMIŞSINIZ VE ARTIK ÇOCUĞUNUZ OLMAYACAK!

YANİ ASLINDA ŞAPKANIN İÇİNDE GİZLİ BİR BÖLME VAR HOCAM... BEN ORDAN ÇIKIYORUM İŞTE... SİHİR MİHİR HİKÂYE!.

YAA İŞTE BÖYLE ABDÜLKADİR. SEN OKUDUN KENDİNİ KURTARDIN... BİZ OKUMADIK, İŞTE GÖRDÜĞÜN GİBİ... SEFER OLUYO, GİT VİYANA'YA, SEFER OLUYO GİT MISIR'A ZOR İŞ BİZİMKİSİ

ULAN OKUYUP KENDİMİ KURTARDIM AMMA, KENDİMİ SİZLERDEN KURTARAMADIM ONA YANIYORUM... İKİ DE BİR GELİP BAŞIMA TIR TIR TIR! ULAN RAHAT HUZUR VERMİYORSUNUZ BE!.. BAK YİNE YANLIŞ YAZDIM!

AAA?.. DEMEK Kİ SİZ BU İSMİ?.. YANİ... BEN DE BU İLGİNÇ İSMİ NİYE ŞİRKET İSMİ YAPMIŞLAR DİYORDUM?!

YAMYAMLAR
İthalat-İhracaat taahüt anonim şirketi

BİZİ GÖRDÜ!.. BUNU DA YİYELİM!..

ABİ ORTAKLARI YİYE YİYE ŞİRKETİ BATIRICAZ EN SONUNDA!..

Bİ KISA KAMEL VERİR MİSİNİZ LÜTFEN?!

VEREMEM, KUSURA BAKMA!..

NE DEMEK VEREMEM?.. BAK ARKANDAKİ RAF KISA KAMEL DOLU!.. BU NASIL ESNAFLIKTIR?..

VEREMEM KARDEŞİM!..

BAK, SENİ BELEDİYEYE ŞİKAYET EDERİM!..

İSTEDİĞİN YERE ŞİKAYET ET!.. SENDEN EVVEL SOYGUNCULAR GELDİ, BENİ BAĞLADILAR, KASAYI BOŞALTTILAR... İKİ SAATTİR BUNU ANLATMAYA ÇALIŞIYORUM DANGALAK...

Ama?.. Aaa?..

DENGELİ BESLENME kaanertem@leman.com.tr

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

MUHABBETİMİZ BOL OLSUN...

BAK YİNE ORDA ÖYLECE YALNIZ BAŞINA OTURMUŞ!.. KENDİ KENDİNE CANI SIKILMAZ MI BU ADAMIN YAA?..

YAA N'APIYOSUN BURDA BÖYLE SAATLERDİR? TEK BAŞINA TRİBE GİRMİYO MUSUN, SIKILMIYO MUSUN YAA?..

OOOO BATUHAN, SEVGİLİ YEĞENİM... GEL OTUR BİR ÇAY İÇ!..

YOK OTURMAM... SENİN TRİBİN BANA UYMAZ... Bİ ARKADAŞIMI ARAYIP, İKİ MUHABBET EDEYİM!..

PİYUUUU KART BİTMİŞ... OOF YAA ŞİİİT!.. GİDİP Bİ YERDEN Bİ MUHABBET KART ALAYIM...

BENDE VAR!

NEE!.. SENDE NASIL OLUR YAA?.. DALGA MI GEÇİYOSUN BENLE, GİT BE!?

AL!

BU NE BE?.. NE YAZIYO BURDA?..

Etse Nefi nola ger gönlüyle daim bezm-i has... Hem kadeh, hem bade, hem bir şuh sakidir gönül!*

MUHABBET KARTI!

"ETSE NEFİ N'OLA GER GÖNLÜYLE DAİM BEZM-İ HAS... HEM KADEH, HEM BADE, HEM BİR ŞUH SAKİDİR GÖNÜL..." YANİ; NEFİ KENDİ GÖNLÜYLE HOŞ SOHBETLER ETSE BUNDAN NE ÇIKAR... HEM KADEH, HEM İÇKİ, HEM DE ŞUH BİR İÇKİ SUNANDIR GÖNÜL...

ÜFF, GİT AMCA NE DİYOSUN SEN YAA?..

NEFİ

NEDİR 46 YAA?!

Bence 46 şudur.....
Ya da budur.....
Şu da olabilir.....
Doğruyu bil en şahane insan ol. Ödül mödül yok. Bilirsen senden kralı yok. Bilemezsen de yok. HOYDAAAAA!

yaptıklarından sorumlu tutulamaz...
46
cezai ehliyeti yoktur!...

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

%100 LAFTAN MAMUL AKIL FİKİR karikatürleri

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yasaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

ZİFTLİ SÜTLAÇ

GÖKHAN DABAK

Aşkın İçin Son Kimliğ

Hayat soğuk, yağmurlu ve vurdumduymaz bir İstanbul gecesiydi... Ve gece yağan yağmur hep ürkütürdü beni. Yağmur değil yalnızlığımdı pencereleri damla damla yalayan, yılarımı dolduran sensizlikti... Hep bir yanı yarımlık, hep senden uzaktalık, hayattaki tek "kimse"mden yoksunluk, yani kimsesizlikti. Bir kavuşma mucizesine inanma yolunda harcanmış bir hayatın ansızın sonuna gelme, ve o mucizeyi yaşayamadan bir başına ölme korkusuydu yağmur…

Yine yağmur yağıyor, yine gece... Yine İstanbul... Ve sen kollarımın arasından sıyrılıp kalkıyorsun yataktan. Nereye gidiyorsun sevgilim?

Sadece sana sarılarak uyuduğumda nefes alabiliyordum. Beni kollarına aldığında, yüzümü masumiyetinin yuruna, o kimsesiz boynuna dayadığımda, kokunu kalbimle soluduğumda... Uykun benim cennetimdi. Çünkü cennet sadece ikimizin olabildiği yerdi benim için. Ne sana aşık kadınlar, ne sevdiklerin, ne geçmişin, ne yarının...Uykunda sadece ikimiz vardık. Aşkıma dar gelen sevgi sözcüklerine ihtiyacım yoktu orada. Sana sevgimi anlatmaya, ispat etmeye ihtiyacım yoktu artık. Aşkımızın kokusuydu sana beni anlatan, sana seni anlatan.... Beni gerçekliğin o soğuk, o köpüklü dalgalarıyla yutan ve alıp alıp senden ötelere savuran hayatın dışındaki tek kaçış tünelimdi uykun.

Önce kolunu çekerdin başımın altından, sonra sırtını dönerdin. Usulca sarılırdım sana arkandan, seninle ya da sensiz geçen yılların hasretiyle... Ardından yavaş yavaş kollarının arasından sıyrılırdın...Yıllardır taşımaktan yorulmadığım hasretin, tenimden tenime akan o ateş, ağır gelirdi bedenine... **Uyuyamıyorum, nefes alamıyorum, lütfen sarılma**, derdin... Yatağın bir ucuna sığınmış bedeninden kovulmak, hayatından kovulmak gibiydi benim için. Sığındığım, soluk aldığım tek cennetten kovulmak gibiydi. Beni uykunda terk etmen, gerçek hayatta terk edişinden bile ağır gelirdi. Yanıbaşındaki sensizlik, o rutubetli evimdeki, o baştan ayağa sen olan evimdeki unutulmuşluğumdan çok daha ağır gelirdi.

Seni kaybetme korkusu öyle işlemişti ki hücrelerime...Yataktan doğrulduğun anda bu korkuyla açılırdı gözlerim. Bilinçaltım konuşurdu benim yerime... Su içmek ya da tuvalete gitmek için kalktığın asla aklıma gelmezdi. Gittiğini düşünürdüm yalnızca... O saatte kendi evini terk edip, nereye gidebileceğini sorgulamadan, sadece beni o sonsuz hiçlikte, o en masum rüyada, cennetimizde, uykumuzda bir başına bırakıp, kaybolacağından korkardım. Bana hep aynı soruyu sorduran bu yüzyıllık korkuydu işte: **Nereye gidiyorsun sevgilim?**

Beni yeniden hayatın içinde, gerçeklerin ortasında bir başına mı bırakıyorsun? Beni yeniden unutuluş sürgünlerine mi gönderiyorsun? Nereye gidiyorsun sevgilim?

Oysa seni uyutmayan içindeki o yangınlı hesaplaşmaydı. Gece iner, aşıklar, yüzler, bedenler, anılar kaybolurdu; sadece ikimiz kalırdık. Ve sen uykunda sevgimle hesaplaşmaya dalardın. Cennette cehennemi hatırlardın.

Dönüp geriye bakıyorum da, sanki yıllar değil yüzyıllar geçmiş aramızdan... Aramızdan ayrılıklar, ihanetler, kayboluşlar, vazgeçişler, yeniden bulmalar, korkular, yalnızlıklar, savrulmalar geçmiş. Ve bu ilişki ne çok biçim değiştirmiş...

Seni yollarca, şehirlerce uzağından sevdim. Seni kelimelerce, şiirlerce yakınından sevdim. Seni dünya üzerinde sanki ilk kez benim için kalemi eline alıp da yazdığın mektuplarca sevdim. Seni umutsuzca, beklentisizce, hayallerce sevdim uzağından. Hayatımı öyle olduğu gibi bıraktım. Şehrine geldim, ama kalbine giremeden sevdim. Neydik biz o

yıllarda hiç düşü

Geldim. Bana
yoktu arkamda.
kendim dahil, se
ğim seninle birli
da ve öyle açık
sığınmacı olabil
yen bir yürek sü

Dürüstlük kir
mış, sevgili... G
yürek, hayatta k
kimi zaman... B
yaptığın o yıllard
için, aslında be
kendimi...

Aşkıma kapa
gibiydim. İnana
senin aşkın. Ka
aşk... Nasıl da h
gerçekten? Ney
dim ben sevgili?
tun mu? Sevgili

Sonra bir gü
rer bıçak gibi s
buldu. Unutuluş
dipsiz bir karanl

Hayata karış
aşkın. Tek silahı
ni savurdu başk
kük öykülere...

Kırgınlık kim
Unutmanın en a
kadar kaybetme
için. Seni unuttu
hayat hiç olmad
Sonrası dipsiz k
madığım düş yı
bir kuyu... Kosk
sine sığmayaca

Kaç zaman s
niden hatırladın
yasak bir ilişki h
daha kimlik değ
yatına uzaktan
teslim ederek, k
doyumsuz kaça
nin o tarifsiz ko
mayı da öğrend
ayağa sen olan
rendim, sevgili...

O zamansız
sevinci, seni pa
gölgesinde kala
luğunun bir baş
sız gecelerde, g
verdim. O tarifs
ğimden, kadınlı
direnebilmek içi
larını sonsuza k
kendimi kovup,
İşte o andan itib

Nasıl da tela

İCAT EDİLEN Bİ' ALET...

...m, Yokluğum Olsun...

CEZMİ ERSÖZ
cezmi@eleman.com.tr

...in mü? Neydik birbirimiz için sevgili? ...stek olacak, sırtımı vereceğim bir aşkın ...dime yeni bir hayat kuracağım yalanını, ...ahil herkese söyledim. Oysa tek istediğim ...ir hayattı. Öyle cesaretsizdim ki karşın...lüydün ki bana karşı, ancak iddiasız bir ...hayatında. Hayatına iltica etmek istenü... Bir aşk meczubu sadece...

...aman yalanlardan çok daha acımasız...eğin buzdan ülkesinde yapayalnız kalan ...bilmek için yalanları bile özleyebilirmiş ...aksini ispat etmek için elinden geleni ...buzlar ülkesinde biraz olsun ısınabilmek ...evdiğin yalanına inandırmıştım ben de

...r kapının önüne bırakılmış yaralı bir kuş ...bir ibadet gibi yaşayacak tek şeyimdi ...ıksız, güvensiz, sessizce yaşanan bir ...attın bana karşı... Kalbinde değil miydim ...biz söylesene? O yıllarda senin neyin...n yoldaşın mı? Yol arkadaşın mı? Dost...i?..

...ldi ve unutuldum. Ve bu sorular birer bi...andı yüreğime ve yüreğimde yanıtlarını ...epsinin acımasız cevabı oldu. Sonrası ... Sonrası çaresiz bir çıldırış...

...mak için tek kalkanım, tek sığınağımdı ...itirdim ve hayata teslim oldum. Aldı be...edenlere, parçası olamadığım o kırık dö...

...değiştirdi ve vazgeçiş oldu benim için. ... unutamadan unutmaktır. Seni sonsuza ...mlik değiştirdi ve unutmak oldu benim ...n yalanıyla hayatı kandırmaya çalışınca ...adar acımasız tokatlar indirdi yüzüme... ...nlık... Sonrası hatırlamaya bile dayana...an... Sonrası kesif, karanlık ve rutubetli ... bir boşluk... Sonrası "yalnızlık" kelime...adar derin bir yalnızlık...

...a bilmiyorum, bir gün geldi ve beni ye...duğumda kendine kurduğun hayat, beni ...e getirdi bu kez de... Ve bu ilişki bir kez ...di. Seni, bir başkasıyla birleştirdiğin ha...arak, kalbimi kıskançlığın lanetli hırsına ... zamanlarda, gizli saklı buluşmalarda, o ...klarda sevmeyi de öğrendim... Hasreti...u burnumu sızlatırken yapayalnız uyu...Yağmurlu İstanbul gecelerinde o baştan ...nde kaderimle kıyasıya yaşamayı da öğ...

...tuluşun ardından yeniden hatırlanmanın ...şmaya boyun eğmenin ve hep gizliliğin ...olmanın acısına büründü. Uykunda so...oluğa karıştığını bilerek geçirdiğim sayı...rumu parça parça bölüp aşkıma kurban ...ğnıyı uyuşturmak için ruhumdan, kimli...urumdan vazgeçtim. Her şeye rağmen ...ndimden vazgeçtim. Geriye dönüş kapı...r kapatmış oldum böylece. Ruhumdan ... hücrelerime sadece aşkını yerleştirdim. ...sensizlik artık bensizlik oldu sevgili. ...nasıl da soluk soluğa yaşardık o kaça-mak anları... Aşkımızın en karanlık, en gerçek, ama en yoğun anlarıymış onlar... Sensiz geçen gecelerde yüreğimde biriken kıskançlığın, öfkenin, kırgınlığın ve hasretin hummalı karanlığı, sana kavuştuğum anlarda sevinçten çıldırmanın eşiğinde tarifsiz bir hazza dönüşürdü... Nasıl da ateşliydi sevişmelerimiz... Sana yeniden dokunmak, sanki bulutlara öpücükler kondurmak gibiydi... Huzurla huzursuzluk, hasret ve kavuşma, aşk ve öfke, merhamet ve acımasızlık, kırgınlık ve bağışlama her şey ama her şey sevgimizin taşkın sularında birbirine karışırdı. İki kalbin bir ömre sığdırabileceği tüm duyguları biz o kısacık anlarda soluk soluğa yaşardık...

Sonra hayatını değiştirdin. Yeniden özgürlüğüne kavuştun. Ve bu ilişki bir kez daha biçim değiştirdi. Yıllardır bir savruluş halinde aramızdan akıp giden aşkımız, nihayet dingin, doygun ve emin bir sığınak bulmuştu kendine. O savruk yıllar bile koparamamıştı ya bizi birbirimizden, artık hiçbir şey bu aşkı yıkamazdı. İhanetlerin, unutuluşun, hayatın sınavından geçmişti aşkımız. Tam da birbirimizi hayattan çok uzakta, dokunulmaz bir boyutta sevdiğimize inanmaya başlamışken, dudaklarından dökülen o lanetli cümle korkularımı yeniden uyandırdı, geçmişi zamandan koparıp aramıza soktu yeniden: **"Varlığın artık bana acı vermiyor..."**

Ah sevgilim, ayrılık trenini çoktan kaçırmadık mı biz? Bulup bulup kaybetme oyunlarını çoktan tüketmedik mi? O dünyevi aşk oyunlarından, kıskandırmalardan, kaçamaklardan çoktan vazgeçmedik mi? Birbirimizi en ağır ihanetlerde sınamadık mı? Anlamadın mı artık, varlığım sana acı vermek için değil... Sadece seni sevmek için yaşadım ben!

Senin için bir ilişkide girilebilecek bütün kimliklere bürünmedim mi? Önce aşkla değil kalbinin boşluğuyla tutunduğun bir can yoldaşıydım... Yüreğin bir başkasına kapılarını açtığında hayatından dışlanıp unuttuğun oldum sonra... Başka hayatlarda, başka ilişkilerde seni unutmaya çalışırken, belki de aslında sadece seni ararken kıskançlıktan deliye döndüğün oldum... Kalbime geri dönmek istediğinde gururumun gemilerini yakıp, metresin oldum... Vicdanın oldum senin... Merhametin oldum... Pişmanlığın oldum... Hazzın en sıradışı boyutlarını seninle paylaşan fahişen oldum... Arkadaşın oldum... Kardeşin oldum... Sevgilin oldum... Söylesene kaç kez biçim değiştirdi bu ilişki? Kaç kez kimlik değiştirdim seni sevebilmek için...

Anlamadın mı artık, varlığım sana acı vermek için değil. Sadece seni sevebilmek için yaşadım ben... Hala seninle geçireceğim anların telaşıyla tüketir gibi yaşıyorum sensiz geçen günlerimi. Yıllar geçti, hala seni görecek olmanın kalp çarpıntılarıyla, yalnız senin için giyiniyorum en güzel giysilerimi. Sen güzel bulasın diye geçiyorum aynaların karşısına.

Seninle geçen zaman bir daha tekrarı olmayan, doğaçlama bir melodi gibi benim için... Sanki birlikte yazılmış kaderimizin sayılı dakikalarından arı çalıyorum. Öylece karşında oturup seni seyretmeyi, sana yemek hazırlamayı, seninle sohbet etmeyi, dostlarını ağırlamayı, seninle birlikte uyumayı, yani paylaştığımız ne varsa hepsini bir daha asla okuyamayacağım bir şiiri kelime kelime içime sindirir gibi, soluk soluğa hissederek yaşıyorum... Öyle birikmişsin ki içimde... Seni yaşamakla tüketmem, seni sıradanlaştırmam mümkün değil. İçime çektikçe çoğalıyorsun...

Şimdi varlığım her geçen dakika daha da daralan gizli bir çember örüyor etrafına. Her geçen gün biraz daha uzaklaşıyor, biraz daha kamıksıyorsun beni... O peşini bırakmayan yaralı geçmişin aramıza korku duvarları örüyor. Hayatını tüm kalbimle kucakladığımı hissettiğim anda ansızın yüzünde beliren o eski kaygıların alıp seni benden çok uzaklara, derinlere, yalnızlık kuyularına sürüklüyor. Yeni isimler, yeni aşk öyküleri, başka yüzler, başka bedenlerle kaçış planları yapıyorsun kendine... Gece ansızın seni uyandıran, kolunu başımın altından çeken, seni yatağın ucuna kadar götüren, uykunu bölüp ayağa kaldıran ve bana hep o aynı soruyu sorduran bu korkular değil mi...: **"Sevgilim nereye gidiyorsun?"**

Sevgilim nereye gidiyorsun? Orada ne var? Benliğini kıstırdığın duvarların arkasında soğuk, uçsuz bucaksız bir yalnızlıktan başka ne var? Neden kaçıyorsun? Neden bu aşkı sonsuzluğa, özgürlüğe, daha önce hiç yaşamadığın sınırsızlığa bir kapı olarak görmüyorsun? Ben senden gitme ihtimalini hiçbir zaman çalmaya yeltenmedim ki... Sevgim seni tüketmek değil, çoğaltmak içindi... Sevgim dünyanın yaşanılası bir yer olduğuna inanman, inanmamız içindi... Yüreğimizin çok derinlerinde yaşayan o iki masum çocuğun soluk alabilmesi için bir gökyüzüydü sevgim... Ben senin kanatlarını hiçbir zaman çalmadım ki...

Öyle çok reddedildim ki, öyle çok unutuldum ki senin tarafından, sensiz kalmak yüreğimi ezen tek korku artık. Öyle ki hayatım yalnız bir korku halinde ayakta duruyor şimdi... Korkumu gerçeğe büründürdüğün anda yıkılıp gideceğim. Her şeyi tükettim. Hayata tutunmak adına ne varsa her şeyi yaktım seni sevebilmek için... Tüm sabrımı, kendime ve insanlara güvenimi, sevginin hayatın tek harcı olduğuna olan inancımı... Artık senden başkasına verecek enerjim, sevgim ve hayatla hesaplaşacak bir benliğim kalmadı. Geriye dönüp sığınacak bir kendim kalmadı...

Şimdi bana varlığımın sana acı vermediğini söylüyorsun. Gitmemi istiyorsun, sonra yeniden gelmemi... Ve sonra yeniden gitmemi... Beni sensizliğin o dipsiz çukuruna önce sarkıtıp, sonra yeniden gün ışığına çıkarıyorsun. Sevgimi, yokluğumu hissettiğin yerde bulmak istiyorsun. Aşkımın benliğini ve hayatını ele geçirmesinden duyduğun o sebepsiz korkuyu yenmek için, bana seninleyken tekrarı olmayan bir şiiri hatırlatan zamanın, sana benimleyken gösterdiği monoton ve tüketici yüzünü yok etmek için oynadığın bir oyun bu belki de... Beni deliliğin sürgünlerine yollayıp, sonra yeniden kalbine çağırıyorsun.

Korkuyu beklemenin telaşı korkunun kendisinden çok daha ürkütücü biliyor musun? İşte bu yüzden sensizliğin karanlık kuyusuna kendi ellerimle bırakıyorum kaderimi. Korkuyu beklemekten vazgeçiyorum, ama asla seni sevmekten değil, sevgili... Sana veda etmeden kaybolusa karışmam da aslında sadece bunun için...

Madem varlığım acı vermiyor sana, madem ki ancak yokluğumda sevgimi hissedebiliyorsun, öyleyse yokluğumla kal sevgili... Madem ki yokluğumla daha mutlusun, o halde yokluk benim bu aşk için büründüğüm son kimlik olsun.

* **İstanbul.** 10 Şubat Cumartesi günü **Bağlarbaşı Capitol**'de saat 13:00-16:00 arasında **Net Kitabevi**'ndeyim.* **Aydın.** 15 Şubat Perşembe günü **Aydın**'da **Adnan Menderes Üniversitesi**'nde saat 14:00'den itibaren söyleşim var.
* **İzmir.** 17 Şubat Cumartesi günü saat 19:00'da **İzmir Çiğli**'de **KİPA Kültür Salonu**'ndayım.
* **Mersin.** 23 Şubat Cuma günü 13:00-19.00 arasında **Mersin Cumhuriyet Kitap Kulübü**'ndeyim.
* **Adana.** 24 Şubat Cumartesi günü 13:00-19:00 arasında **Adana Karahan Kitabevi**'ndeyim.
* Aylar ve Haller. **Zeki Coşkun.** Gala Yayıncılık.
* **Bilkent 4 Mevsim** Sanat- Edebiyat-Kültür Dergisi.
* Dilek Yetim, Oğuz Mucuriuoğlu, Halil İbrahim Yıldırım, Özge, Görkem Aygün, Ayşe Tağlioğlu, Tülay Yanık, Suzan Bilken, Seda Özer, Ekin Güler, Murat Dilek, Burak Örkün, Öznur Pehlivan, Fatih Baysal, Burcu Karakaya, Sonay Özen, Sevim Aşkın, Fercan Kaya, Deniz Dalgıç, Gamze, Serpil Özbey, Deniz Kılıç, Recai Demirsöz, Selçuk Özyurt, Meltem, Yücel Meral, Zeynep Kopukaya, Vildan Arslan, Ulviye Savtur, Deniz Can, Cem, Düş gezgini, Suzan mektuplarınızı aldım, sevgiyle...

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

kirikleblebi@eleman.com.tr

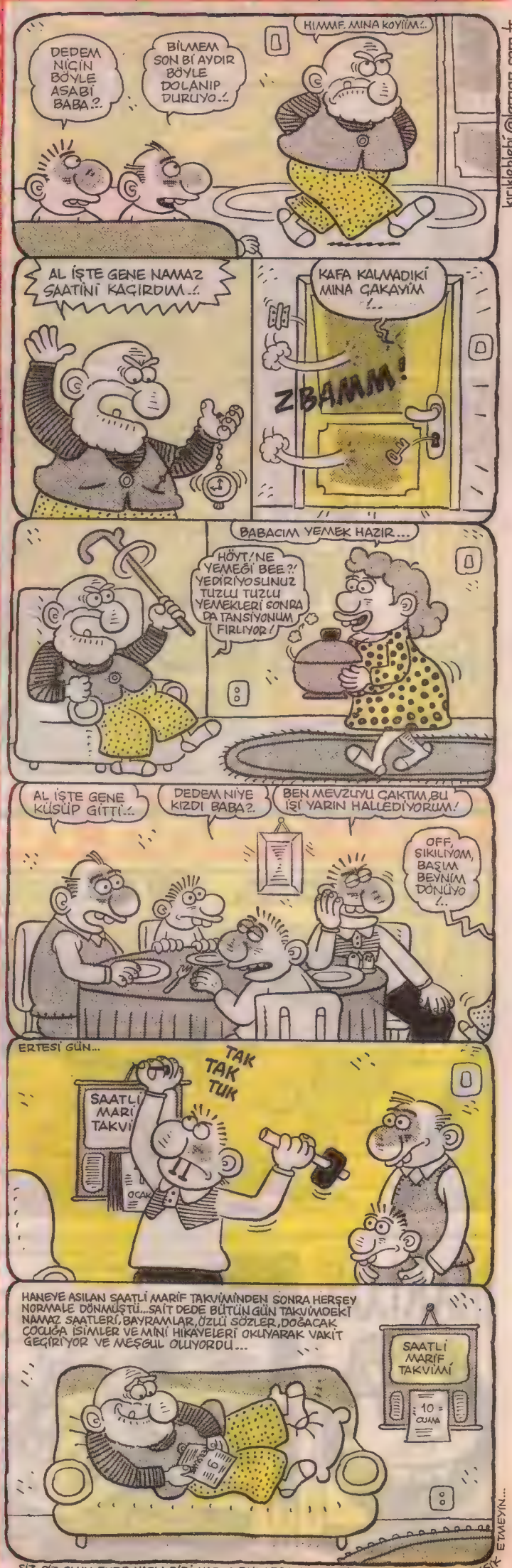

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Sözde insanlar!

Tarihe poz ver, Ermeniler'e koz verme!

Cümle aleme "Birbirlerine bile neler yapan Türkler, kimbilir Ermeniler'e de neler yapmışlardır" dedirtme.

Ve cümle alemin aklına şu soruları getirtme:

"Milletvekilleri bile birbirini öldüren Türkler, kimbilir başkalarına nasıl kıyar?"

"Sivas'taki gibi aydınlarını bile cayır cayır yakan Türkler, kimbilir başkalarını nasıl yakar?"

"Hizbullah örneğindeki gibi birbirlerini bile diri diri mezar evlere gömen Türkler, kimbilir başkalarına nasıl mezar kazar?"

"Kendi gençlerini bile işkencehanelerde, hapishanelerde boğazlayan Türkler, kimbilir başkalarını nasıl boğazlar?"

"Cizre'deki gibi kendi vatandaşlarına bile zorla dışkı yediren Türkler, kimbilir başkalarının ağzına nasıl yapar?"

Bu gibi soruları "sözde Ermeni soykırımı" diyerek, sözde protesto ederek geçiştiremezsiniz sözde adamlar!

Cümle alemin bu gibi sorularıyla karşılaşmak istemiyorsanız sözde değil özde adımlar atın.

Birbirlerini boğazlayan, birbirlerini yakan, birbirlerine mezar kazan, birbirlerine işkence yapan bir ülke görüntüsünü silip atın.

Ancak ondan sonra Ermeniler konusunda da, başka konularda da yapacağınız savunma ikna edici olur.

O zaman cümle alemden insan hakları, hukuk devleti, demokrasi gibi derslerden sürekli kırık not alışımız son bulur.

"Türkler'in Meclisi'nde kanun çıkmaz, kavga çıkar" gibi suçlamalar durur.

Ve de Türkiye dünyanın gözünde olumlu bir görüntüye kavuşur.

"Balık baştan kokar" misali, maalesef şu anki görüntümüz şudur:

Başımızda **Türkiye Büyük Şiddet Meclisi!**

İktidarda **M**illiyetçi **H**iddet **P**artisi!

BİLGİSAYAR ADAM

AHMET YILMAZ

Açık Büfe
met üst

car car konuşuyorlar -1

- şu anda üzerinde ne var sevgilim!
- **kıllı ve zenci bir adam!**

❤ ❤ ❤

- seninle evlenmek ve sana birkaç düzine çocuk vermek istiyorum!
- **niye ya!**
- çok yalnız görünüyorsun, kalabalık seni açar; millet olursun!

❤ ❤ ❤

- beni anla ne olur, kendimle birlikte olmak istiyorum bir süre!
- **fakat niçin!**
- slikon yaptırdım senden habersiz, ilk kendim denemek istiyorum!

❤ ❤ ❤

- ne yapıyorsun robin hood!
- **zenginden alıp fakire veriyorum yine!**
- sen de akıllanmadın gitti ya!
- **ne yapalım ya imaj olayı işte!**

❤ ❤ ❤

- oghh!. oghh!. oghh!.
- **efendim.. bir şey mi dedin!**
- yoo, sesli sevişiyordum!

❤ ❤ ❤

- at, avrat, silah!
- **jeep, flört, cep telefonu!**

❤ ❤ ❤

- naber nasılsın!
- **kendi kendime asılıyorum yalnızlıktan!**

❤ ❤ ❤

- seni seviyorum!
- **ben de seni!**
- işgal edebilir miyim seni!
- **tabii!**
- posanı çıkarabilir miyim!
- **buyur!**
- çok anlayışlısın!
- **saralım mı, burada mı!..**

❤ ❤ ❤

- ışığı söndürür müsün hayatım, böyle utanıyorum!
- **salaklaşma ya! biz ateşböceği'yiz!**

❤ ❤ ❤

- köylü, milletin efendisidir!
- **ne!**
- yok bişey!

❤ ❤ ❤

- üşüdüysen ceketimi vereyim!
- **teşekkür ederim!. sen de üşüdüysen sütyenimi vereyim, kulaklarına takarsın, ısınırsın!**

❤ ❤ ❤

- aa sigaramız bitmiş!
- **hemen bir çocuk yapalım, bakkala gönderelim, kapsın gelsin!**

Eravrunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

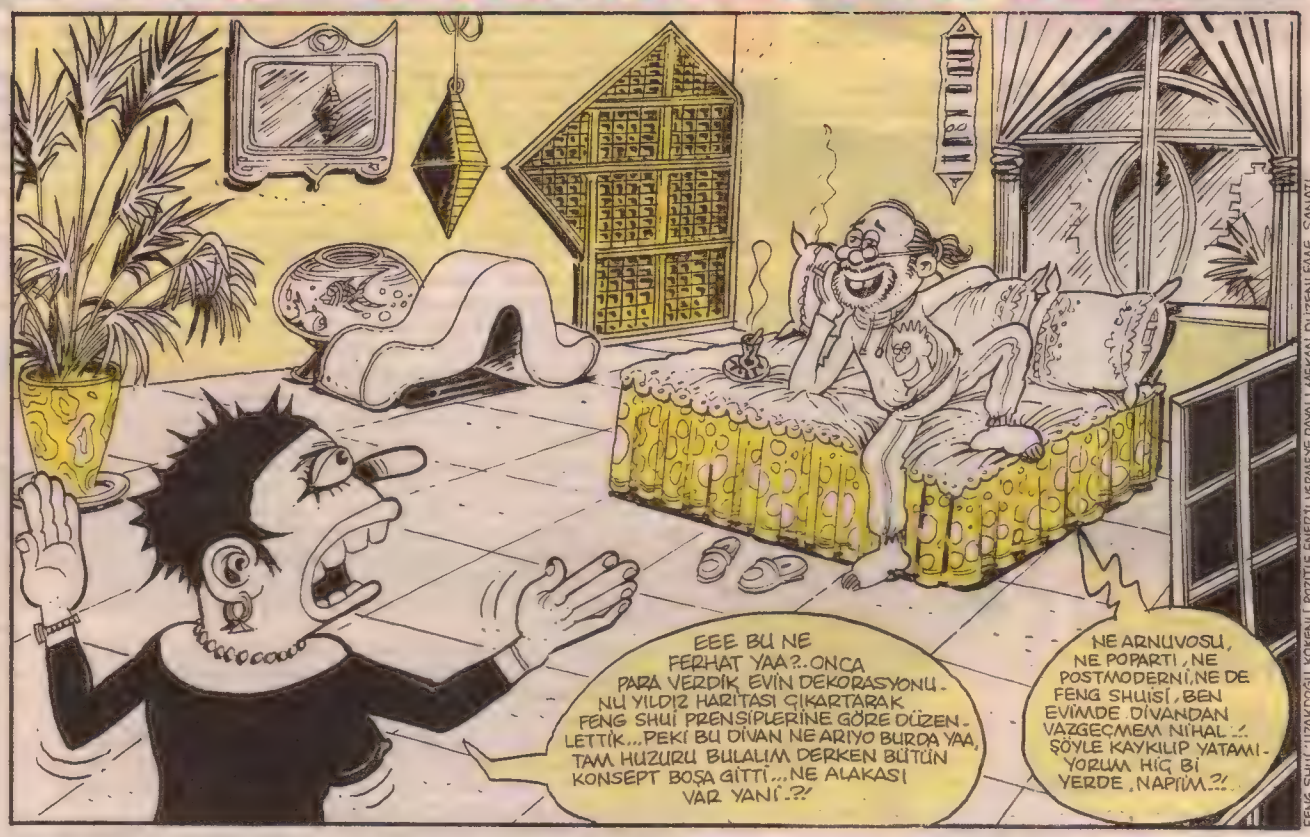

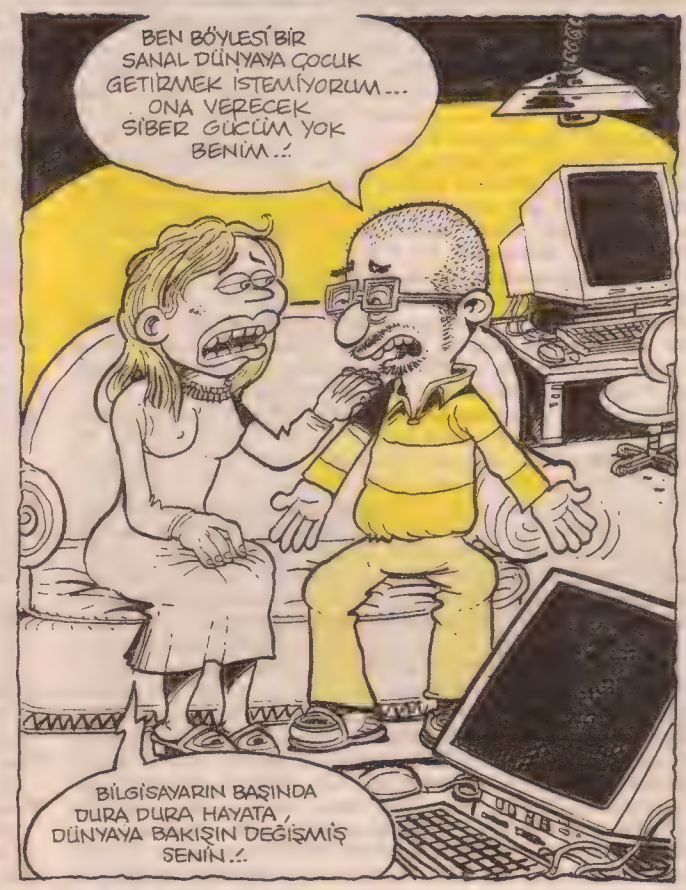

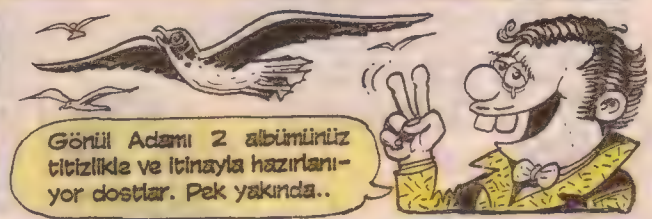

DUMUR DETAYI

Babam söyledi. Çarşıda birileri konuşurken duymuş. Adamın biri, kendi aile mezarlığının yerini satmak için gazeteye **"İhtiyaçtan satılık aile mezarlığı"** diye bir ilan vermiş. Sizi bilmem ama ben çok şaşırdım. İnsanın hangi nedenle ebedi istirahatgahını satabileceğini, diğer aile fertlerinin bu duruma nasıl tepki verdiklerini, yeni mezar alacaklar mı, alacaklarsa daha ucuz, selvisiz, manzarasız yerden mi alacaklarını epeyce merak ettim...

guneri@leman.com.tr

feyhan@leman.com.tr

Bayır Şiiri

FEYHAN GÜVER

Taşın ruhu olmadığını söyleyebilir miyiz? Çarpışınca çakmaktaşı gibi kıvılcımlar nerden geliyor! Taşın ruhu var ve ağrısı çok ağır! İnsan ömrü 70, taşın 100 milyon. Hareketsiz olduğu da doğru değil. 100 milyon yılı hızlı çekim 80 yıla indirin. İnsandan daha hızlı hareket ettiğini, değiştiğini, yorulduğunu, koştuğunu, eridiğini, volkan olup patladığını göreceksiniz. Rüzgarı ve yağmuru sessizce dokularından içine alıp, duygulandığını, sahilde yosunlandığını, kaynak sularının kucağında demirleştiğini, kimbilir mendirekte, hanım hanımcık yengeçlerle gece boyu gizlice konuştuğunu. Taşı keyfince yontan heykeltraşlardan hep ürperti duymuşumdur.

Bir köpeğin kendi kendine konuşmadığını nerden biliyoruz. Bize bakıp, neler hissediyor, umut ediyor, hakkımızdaki fikri nedir? Oysa labaratuvarda kolayca kesilip biçiliyor. Organ için duygusuz uzuvlar klonlama işi, intiharıma sebep olacak. Klonlamacı doktorların mesleklerine bakın. Çoğu böcekbilimci. İdealleri, karınca sürüleri gibi çalışacak karınca işçi orduları yetiştirmek. İki böceğin tesadüfü birleşmesinde aşkın elektrik dalgaları yok mu, aşkın ateşinde, henüz bilemediğimiz titreşimlerinde yıldızlara kadar gidip gelen hangi elektromanyetikler saklı. Aşksız çoğalma, intiharıma sebep olacak, ya Gandhi gibi yollara düşeceğim, ya ölümüne açlık grevine gireceğim. Tübitak'tan bir Türk bilimadamı, Türkiye'de büyük bir grubun klonlamayı desteklediğini söyledi TV'de. İnsan karpuza bıçak sokarken ürperiyor, hızarla kesilmek için duygusuz insan tasarımı kimseyi ürpertmiyor.

Surete karşı çıkan Bizasnslı ve Osmanlı din adamları haklı çıktı. Bizans tarihi "tasvir kırıcılar" tarihidir! İstanbul sokaklarında bin yıl imparatorluk kurmuş Bizans'tan neden bir heykel bulamıyorsunuz. Sanırım, bu "tasvir kırıcıların" savaşı, şekil değiştererek tarihin en büyük savaşı olarak önümüzde bekliyor, klonlamaya karşı, feminizmden, ırkçılıktan, tüm siyasi oluşumlardan çok daha sert bir hareket tüm dünyada hazırlanıyor. Yüzotuz yıl önce insanın önce fotoğrafını çıkardılar. Yüzelli yıl dolmadan şimdi kendisini. Küçükken bir fotoğrafı parçalarken, garip bir ürküntü duymuştum. İçimdeki bu ilkel ürpertileri, insanoğlunun bir üyesi duygusuyla dikkatlice inceledim. Şimdi, insanı, kağıt gibi yırtıp, biçmek, işte gerçek!

Çünkü, modernleşme, son iki yüzyılda "tuhaflık" duygusunu yoketti, ilkel toplumdan bugüne insanoğlunun en dehşet verici aşaması olarak görüyorum tuhaflığın ortadan kalkmasını. Tuhaf hiçbir şey yok artık. Herşey aynı, herşey benzer, şaşırtıcı, beklenmedik, sürpriz, olağandışı kalmadı. Tuhaflık duygusunu yitirmiş bilimadamı için klonlamayı dünya sakinlerine kabullendirmek çok kolay. Bilimin en büyük başarısı ne aya gitmek, ne elektrik! Bilim son iki yüzyılda tuhaflığı ortadan kaldırarak, dünyayı kendi lehine değiştirecek her türlü vahşetin önünü açtı. Artık herşey olabilir'e insanlık alıştırıldı.

Ben psikiyatristlerin toplum karşısında konuşmasını öteden beri vahşice bulurum. Çünkü, insan duygu ve davranışları üzerine teknik verilerle konuşmayı moda ettiler. Psikiyatri eğitimi almış, öğretmen, edebiyatçı, politikacı, sanatçıların, davranış ve duygularımızı estetize ederek yorumlarını daha doğru buluyorum. Psikiyatristler labaratuvarda uğraşsınlar, kapılarına gelen hastalarla ilgilensinler. Tüm davranış ve duygularımızı, bir takım klişe, hastalık ve tanımlarla, hayatımızı bedenimizi, odun, taş ve sevincimizi, üzüntümüzü, herşeyi, kaygı, çöküş, manik gibi beş-on kelime ile tanımlamaları, bakın bizi nelere alıştırdı!

Delirmek, hastalanmak, ölmek, insanın doğal korkularıdır. Bilim, bu korkuları fazlasıyla abartıp, insanoğluna şantaj diye kullanıyor, bu korkuları insanoğlunun mutlaka yenmesi gerektiğini, tarihin, insan hayatının en acımasız düşmanları olarak önümüze koyuyor. Delirmek, hastalanmak, ölmek, büyük korkularıdır ve hayatımızı bu korkular yönetir, bu korkular "asla" düşmanlarımız değil, asla, "şeytan" burda saklı değildir. Sonra, "bakın ben hastalıkların önünü almak, ölüm yaşını uzatmak için çalışıyorum" diyerek kendini savunuyor. Bu dağdaki taş, yüz milyon yıldır ne rüzgarlara dayandı. Sırf ölüm korkusuyla, duygusuz organ parçaları yetiştirmek, insanoğlunun dünya macerasında topyekün bir son hazırlıyor! İnsanlık için birşey yapmak istiyorsanız, gidin milyonlarca mayını temizleyin! Bu cahil mi cahil bilimadamları tam bir reklam şirketinin tanıtım, ikna numaralarıyla çalışıyorlar, bakın, diyorlar ki: "Einstein" klonlayacağız. Yani, en zeki insan numunelerinden çoğalacağız. Bu aptal çocuk kandırmalarına, "herkes çok zeki olacak, ne güzel" diye kitleler sevinç duyuyor. Bu aptallıklara inananları da bu bilim yetiştirmedi mi? Orkid üreten fabrikada, üç vardiye non-stop çalışan binbeşyüz Einstein düşünün. Tabii biz, tarihimize düşkünüz, İhlas holdingin kristal kola fabrikasında şişeleme-paketleme servisinde yüzelli tane Fatih Sultan Mehmet! Ya da bu iş pek karlıymış diyen Adıyamanlı bir vatandaşımız. İstanbul Silivri'de "Mozart Mandırası" kuruyor!

Ne tuhaf, "mandıra" fabrikaları kuruldu, izinleri alındı-alınıyor bile. Benim elimden gelen birkaç cümle yazmak, herkes birşeyler düşünsün. Mesela, ülkemize "Big Brother" denilen röntgenci program getiriliyor. Bu programı yapanlar, yazar Perihan Mağden'in telefonunu dinleyen şirket. Dizinin tuzağı basit, sırf merak güdüsünden izleyeceğiz ve sonra neler oluyor diye sağımız-solumuzla tartışıp, konuşacağız, böylelikle çok raiting alacaklar. Keyfinizi düşünüyorsanız izleyin. Ama, benim gibi bu programı insanoğluna yapılmış vahşice bir saldırı gibi düşünüyorsanız asla açıp bakmayın.Yanınızda bu programı konuşan arkadaşlarınızı dinlemeyin, onları aşağılayın, reddedin. Unutmayın, o dizide rol alan gençler, tam da bilimadamlarının klonlayarak üretmek istedikleri duygusuz organ parçalarından ibaret bir güruh! Kameralardan sahici, canlı, gerçek hayatlar isteyin. Kameralardan estetik, dramatik yapımlar isteyin. İki çakal eline iki gizli kamera geçirip, sosyal ve siyasi bir iktidar ele geçirmek istiyor. Reklamları çoktan hazır: Avrupa'da en çok izlenen programmış. Unutmayın, yıllarca "Tutti Frutti" denilen programı da Avrupa'da en çok izlenen program diye kakaladılar. Geceyarılarına kadar bekliyor, seksshop'larda dahi iş bulamayan çirkin fahişelerin memelerini gördünüz, ne oldu? Sonunda programı getiren işadamı Erol Aksoy, raitinginiz sayesinde banka sahibi oldu. Ünlü ressamı sergi salonundan kovaladı, Hülya Avşar'la büyük sanat hamicisi pozlarıyla milyon dolarlar içinde yüzüyor. Şimdi. Perihan Mağden ve bizlerin telefonlarını dinleyen bu insanlar, raitinginiz sayesinde köşe olup, kimlerin hamiliğini yapacak. Ve en kötüsü, merak duygunuzu ele geçirip, sizinle, kuyruğuna teneke bağlanmış kedi gibi oynamalarına müsaade edeceksiniz! Ve bir zaman sonra, hayat neden bu kadar kötü diye, ağlayıp, sızlayıp delireceksiniz! Oyuna gelmeyin, iradenizi kullanın, "hayatın ne denli coşkulu" olduğunu göreceksiniz!

İstanbul basını yüzyıllık bir hezimet yaşıyor. Yolun sonu göründü! Şöhret ettiği köşeyazarları süt dökmüş kedi gibi. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Kimse son yirmi yılı savunamıyor. RTÜK'e karşı "sansürü" bile tartışamıyor. Yüzleri kalmadı, uzun bir can çekişme başladı. Birbirlerini satanlar, can dostlarını işten kovanlar, hırsızlıkları, ihalecilikleri, belgelendi, rezil oldular. Arkalarında tek bir siyasi güç kaldı: MHP. Bir cehennem azabı, ne ellerinden tuttukları siyasi partiler, ne devlet, ne hukuk, ne halk yanlarında. Ekonomik ve siyasi yalanları son yirmi yıldır gondol şarkısı gibi söylediler. Artık bir bardak su verecek kimseleri kalmadı. Mahvoldular, yedi kat yalnızlığın içine gömüldüler. Ellerinde bir-iki holdingin reklamgeliri ve gücü ve şöhret meraklısı, ekran heveslisi dört-beş Mit üyesi aptal oğlan kaldı. Bu muazzam yenilgi; şerefsiz, satılmış spikerleri, köşeyazarlarını halkın çırılçıplak görmesini sağladı!

İstanbul medyasını tarih önünde rezil rüsvay eden şey, onun yalnız besleme basın oluşu, ihale takipçiliği, banka soygunculuğu değil! Ölüme doğru sürükleyen bu uzun sürmüş kan kaybının, ahlak uçurumunun sebepleri çoktur ve hepsi "batılılaş-

LeMan'a Övgü

NİHAT GENÇ

ma" serüveniyle yakından ilgilidir.

Birinci sebep: Mesela, Lozan'la Türkiye, "Araplar bizi arkadan vurdu" ya da "ne Şam'ın şekeri, ne Arap'ın yüzü" deyip, asırlardır eteklerinde yaşayan halklara, kültürlere birgünde sırtını döndü. Gemilerle Kahire'ye, Bağdat'a uçarak giden İstanbul basını, arkasına bakmadan, yüzünü batıya teslim etti. Lozan'ndan bugüne, İran'la, Suriye, Irak, Mısır ve Kuzey Afrika'yla kültürel ilişkiler, sportif faaliyetler, akademik geziler sıfır düzeyindedir. Oysa bu ülkelerin modernleşme serüvenleri bizden de acı olmuştur. Petrolleri, yoksullukları, batının iştahını kabartıp Avrupa'nın oyuncağı oldular. Avrupalı aydınlar, onlarca irili ufaklı acemi, devlet geleneği olmayan bu ülkelerde Osmanlı sizi sömürdü yalanını öğretip, bu ülkelerin ekonomilerini, petrollerini, siyasetlerini tepe tepe kullanmaya başladı. Sınırlarımızda ve sınının hemen ardındaki bu ülkelerle ticaretimiz Avrupalı ülkelerden fersahlarca aşağıdadır. Bu ülkelere ziraatçi, sanatçı, akademisyen, göndermek zahmetinde bulunmadık. Yüzümüzü batıya pir döndük, bir döndük. Pakistan'la Hindistan arasındaki Keşmir sorunu, batılı ajansların günlük bültenlerinden ilk üç sıradan hiç düşmediği halde, Türk basını bu ve buna benzer sorunları değil gündeme almak, tam da bize benzer bir büyük Hindistan depremini, ancak batılı ajansların verdiği kadar ve onlardan da küçük ayrıntılarıyla işlemiştir. Bağdat'ta neler olup bittiğine, tüm dünya naklen savaş ABD uçaklarının bombalarını seyrederken biz de gördük. Bugün Kahire sokaklarında neler olup bittiğini İstanbul basını hiç bilmez, onlar bütün kameralarını Seda Sayan'ın peşine takmış. Yalnız Avrupalı basın müslüman kardeşlerin idamı, yakalanmasıyla ilgili bir haber geçerse, belki! İran'ı da yirmi yıldır Türkiye'nin laik devletine düşman bir "molla" resmi dışında düşünmek istemiyor. Bu topraklarda yaşayan tek bir insan, tarihimizin en güzel şehirlerinden Isfahan'ı, Siraz'ı tanımaz, bu şehirler üzerine küçük bir makale okumuş değil. Oysa, ünlü Selçuklu komutanı. Nizamülmülk'ün mezarı, İsfahan'da ilgisizliğe terkedilmiştir. Hepsi bir yana, Güney Azerbaycan, İran topraklarında, Tebriz'de yaşayan Türkler'in sayısını bilen var mı? Azerbaycan'ın iki katı nüfus, Azerbaycan dışındadır. Türk ekonomisinin en büyük girdisi petrolü, Irak'tan kamyonlarla ucuza almak iş bile değilken, yüzbinlerce kamyon bu iş için sınır kapılarında beklerken, bir takım akıl almaz siyasi, piyasa tedbirleriyle sınırlar-yasaklar konuluyor, ülke zarara uğruyor. Hepsi bir yana Güneydoğu'ya rahatlık kazandıracak bu ve benzeri ticaret yıllardır örtbas ediliyor. Avrupalı tüccarlar kırk yıldır Ortadoğu'da şişe suyu satıyor, bizim aklımıza henüz geldi.

Ticareti bir yana koyun, bugün Bağdat'ta, Kahire'de, Filistin'de sadece, ayaküstü Türkçe konuşarak, size yolu, oteli gösterecek, dilinizden bir nebze anlayacak milyonlarca insan bulursunuz. Yüzyıl "esir Türkler" ideolojisini kardeş kanı dökerek geliştirdiğimiz halde on yılda Ortaasya'yla ilişkilerimiz, diğer ülkelerin çok altında ve nasıl becerdiysek, on yılda bin yıl sürecek yeni Türk düşmanlar, Türkmenbaşı gibi, kazandık. Ve bu soruyu hepimiz biliyoruz: Fransızlar'ın ünlü kanalı TV5 neden hergün ve mutlaka bir Kuzey Afrika belgeseli yayınlıyor!

Batılılaşma rüyası delileşmemizin tarihi. Gümrük Birliği, Avrupa mallarının tek yanlı ülkemizin sömürgeliştireceği günü "bayram" ilan ettik. Ancak, Ermeni karar tasarısında hamasi coşkunluğumuzdan taviz vermiyor, canevimizden vurulmuşa dönüp, ortada kalıyoruz. Oysa Avrupa Birliği, patates, fındık, domates, tekstil üreticilerine konulacak sınırların bu büyük pazarda, ülkeler ölçeğinde nasıl planlanması gerektiğinin yasalarını çıkarıyor, ülkemizden "çıt" çıkmıyor. Tarım politikalarında, İspanya ya da Fransa çiftçilerinin kayırıldığını gördüğümüzde, Ermeni karar tasarısı gibi küplere binecek, bir gözü açık Avrupalı bilimadamı yetiştiremedik.

Ve Avrupa'nın en lüks gazete binaları ve matbaaları. Avrupa'nın en masraflı Tv binaları ve cihazları ve Avrupa'nın en pahalı futbolcuları, basketcileri ve Avrupa'nın en pahalı yatları ve lüks şaşalı villaları Türkiye holdinglerinin elinde ve gelir dağılımında-yolsuzlukta dünya birincisi.

Doğu, eski, müslüman görüntülü hiçbir değere kesinlikle dönüp bakmayan, Diyarbakır, Kars, Erzurum'dan çok, sayfalarını Paris gezileriyle süsleyen bir batı apdalı yazar-akademisyen kuşağını İstanbul medyası moda etti. Batıya tapınan bu hacivat aydına, aklıselim, müslüman ahali de bir asırdır bakıp, ürküp, koşarcasına sertleşip, Hizbullahlaşmaya başladı. Karşılıklı alay ve tıslamalar, hırlamaya, sonra ortadan bölünmeye ve sonunda hepsinin biraz haklı olduğu yarım yamalak inatçı aydınlar türedi. Biri batıyı abartır, diğeri cematine gömülüp erir. Muhafazakarlığın melodisi, sakinliği kayboldu, birbirlerinin gırtlağına yapışan piskopat ölüm tüccarları yardımıyla TV'leri ele geçirdiler. Müslüman cemaatler, bu güçle kestirme yol izleyip, parayla, dolarla teknolojiye, ekrana, basının nimetlerine, ihalelere, iktidara, öncekiler gibi tapınarak, birgünde zenginleşen holdinglerin yolunu tuttu. Çok geçmeden, dün küfrettikleri, batının acentası, pazarı, sömürgesi olmayı, çabucak para kazanmak hırslarıyla kararmış gözleriyle üstlendiler! Gözleri kamaştıran tarihin bu en haksız servetinin en büyük parçasını müslüman holdingler, bunlar sizi gavurlaştırıyor diyerek müslüman halka, kendileri de gavurlaşarak ele geçirdiler. İfadesi imkansız bu korkunç yoksulluğun çığlığını artık onlar da defterden sildi. Önceki batı hayranı, batı acentacıların defretlerini tutuyor, tuttukları bu yeni defterde, seklen korudukları dincilikleri, müslüman hassasiyetleri bütünüyle kaybolmuş, batı teknoloji ve imkanları ve iktidarın kaynaklarına sulanan aynı kirli kumaşın dokusu oldular.

Batıdan milyar dolarlarla transfer edilen teknolojiyle bu holdingler, Türk halkının tüm arazilerini, bankalarını, ruhunu, davranışlarını, ürününü, siyasi kanaatlerini, maaşını, nemasını, evini-barkını, işsizlik sigortasını, sosyal haklarını yağmalayıp, teslim aldılar. Büyük bir imparatorluk kurmuş batının bu teknolojisini, altmış milyonu köleleştirmekte kullandılar. Çok geçmeden, temsil ettiklerini iddia ettikleri, kandırdıkları "kitlelerden" uzak düştüler. Gazeteleri okunmuyor, dergileri alınmıyor. Artık, dincisi, batıcısı, İstanbul medyası, "marjinal" bir zorbanın elinde. Çoğunluk dışarda, yalnız kaldı, üst üste binmiş varoşlarda oturan köle kümelerine artık kimse milli menfaatleri ve iktidar ortaklığı yüzünden kamera uzatamıyor!

Şebeğin önüne atılan çekirdek gibi halkın önüne TV'leri attılar. Oysa batı bir düşünce yolu, bir başka akıl, bir uzun yolculuk! İstanbul medyasının sağcısı, batıcısı, dincisi de, beleş ihalelerden fırsat bulup, batıyı keşfedemedi. Önümüze, batıyı keşfetmiş bir politikacı, bir sanatçı, bir sinemacı, bir tiyatrocu, bir akademisyen, yüzyıldır koyamadı!

Sonunda hötleri kabarmış bir avuç orospu çocuğu köşeyazarı, sözüm ona bu halkın son duygucuk parçacıklarını tekmeleyerek kovmaya çalışıyor. Yıllardır bu adi köpeklerin, yüzlerine tüküren onlarca sinemacı, yazar, gazeteci, aydın insan çıktı, ama, sırf bu pis dolar havuzunda onlarla birlikte yıkanmadı, onlarla şöhret olmadı, onların yaşam tarz ve konforunun yüzüne bakmadı diye, halen, sayfa ve ekranlarına çıkartılmıyor, susturuluyorlar.

İşte bu kanlı kuşatmayı, vahşi işgali, Leman dergisi yardı. Leman Dergisi, altı yıl-

dır yüzbin satıyor. Holdinglerin tüm dergileri "marjinal" ve üç-beş bini geçmeyen küçük azınlıklara çıkıyor! Arkalarında büyük reklam imkanları ve milyon dolar reklam paraları olduğu halde, Leman'ın tek bir akşam TV'de bir tek gün olsun reklamı yapılmadığı halde, hiç reklam almadığı halde, geniş kitlelerin dergisi olmayı başarması on yılına doğru ilerliyor. Çünkü köleler ancak, soytarı mizahı yapar ve ancak kralın daşşaklarını okşar. Zorlu ve soylu ve ağrılı bu yolda, aldığımız mesafe şüphesiz görmezlikten gelinecekti. Hatay'ın kasabalarından, Trabzon'un arka sokaklarına kadar yayılmış Leman Dergisi'ni gençlerin-halkın alması için kimse zorlamıyor, baskı kurmuyor, ricada bulunmuyor! Ve Leman üzerine konuşmak, Leman büyüsünü tartışmak isteyen akademisyenler de susturuluyor, görmezden geliniyor. Çünkü yazarları-akademisyenleri medya cicili-bicili dergilerinde, ekranlarında şöhret edip, ağzına bal çalıp, dizginliyor!

Karnımıza silah dayayarak, sağcısından, kemalistinden, dincisinden, mafyasından sokak sokak, peşimize adam takarak, mahkemeler, tehditler, davalar açılarak, susturulmak istendi Leman. Ne oldu, it ürüdü, kervan yürüdü, hepsinin dergileri beş bini geçmez iken Leman yüzbine çakıldı! Yüzbinkez reklam verip, medyaya fırlattıkları, yüzlerce kez süsledikleri yazarların belgesellerini her TV'de yayınladıkları halde, yazarların kitapları bir-iki baskıyı geçemiyor. Oysa, bu dergide kitapları en az satan benim, baskı adedleri altıyı geçti, tüm kitaplarımın baskı adedi kırkın üstünde, tüm Leman'ın baskı adedi üçyüzün üstünde!

Bir tek gün geri adım atmadık, bir tek gün, yalanlarına, ekonomilerine, köşeyazarlarına karşı susmadık. Bu bekçi köpekleri, bu Susurluk tüccarları, bugün nasıl rezil rüsvay olup kepazeleşip sustuysa, beş-on yıla kalmaz, tarihten silinecekler, ya şirketlerine geri dönecekler ya da Sultanhamam'da hamallıklarına! Bugün tüm köşeyazarlarının övmekten bıkmadığı, önünde eğildikleri Cavit Çağlar nasıl bu ülkeye giremeyen adli bir hırsız olmuşsa, bugün, Dinç Bilgin, Rauf Tamer, Ali Kırca, Zafer Mutlu'nun isimleri, nasıl vatan naini Ali Suavi'nin yanına yazılmaya başlamışsa, hepsinin, sırası geldi geliyor! Bağımsız gazeteciler çoktan örgütlerini kuruyorlar ve herkes gördüklerini kitap kitap, sokak sokak anlatıyor, medyanın bu kanlı son yirmi yılı, belgeleniyor! Sonsuz hırs ve isteklerine kurban ettikleri bu halkın çocukları bunların mezarlarına tükürecek, yedi sülaleleri, torunları, soyadlarından dolayı, bu belgelenen tarihi okuyup, gördükleri yerde aşağılanacak!

Darbe gelince darbeci, Süleyman gelince Süleymancı, Tansu gelince Tansucu, Bahçeli gelince MHP'li olan bu bir avuç MİT uşağı, kurdukları o plazalarda çürümeye başladılar bile.

İstanbul medyasının birinci aptallığı, batıdan gelen herşeye tapınıp, ikiyüze yakın batılı dergiye aynen kopyalayıp yayınlayıp, Osmanlı'nın ve coğrafyasının eteklerindeki doğu kültürlerine ölümüne sırtını çevirmesi, halkının gelenek ve yoksulluğunu umursamamasıysa, ikinci aptallığı, batılı efendilerin tüm değerlerine asla dil uzatma gafletinde bir gün olsun bulunmamış oluşu. Yüzelli yıldır.. Kürt, acem, arap, laz, çerkez, Çorumlu fıkraları anlatmayı marifet bilip, batılı efendilerinin tarihine, sinemasına, kültürüne hayranlıkla sayfalarını açtılar.

Leman Dergisi, bu kanlı işgal günlerinde ve uzun süren batı çılgınlığında, medyanın aklını başından alıp delirten teknolojinin tüm rüyalarıyla, ekonomisiyle, tarihiyle, dalgasını geçti. Yani, İstanbul medyasının önünde diz çöktüğü "efendisiyle" daşşak yaptı. Açın Leman sayfalarını, batı aklının upuzun bir eleştirisini göreceksiniz. Tekerleğin icadı, ateşin bulunuşu, mağara insanları, Arşimet'in tası, aya çıkılması, Robinson, batı rüyasının ikonları, süpermenler, Robin Hood'lar, Batman'lar, teknolojik yenilikler, gündelik hayatımıza batıdan giren, teyp, radyo, televizyonun kullanımı, ilkel toplumların batı karşısındaki şaşkınlıkları, klişe tarihsel kalıplar, Nuh'un gemisi, gündelik vecize klişe atasözleri, artık bozulmuş deyimlerin eleştirisi, cinsellik, zamanın hızı, telaşı, bilmişler, öğrenmişler, şekiller, öğretenler, dalgaya alındı!

Leman'ın hedefi, batının "klişeleştirdiği" bu akıldı! Bir toprak parçasında bir kültür inşa edip yaşamak istiyorsanız, o toprağın önce kendi değerlerini, sonra dışardan girmiş, eşya davranış ve tutumları sıkı bir eleştiri süzgecinden geçirmek zorundasınız. Akademisyenimiz, yazarlarımız cicili dergilerde şöhret peşinde koşarken, "batının klişe ikonlarıyla" Leman büyük ve sessiz bir kavgâ verdi. Bizim savaş verdiğimiz batı, liselerde, üniversitelerde öğrencilere tabi tutulan kültürel basınç ve yalandan hafif, züppe, köşe dönmeci bu rüyaydı? Medyanın tanıdığı batı, dolar, sömürge, acenta, parayı basıp Tv kurmaktı, onlar da bunu yaptı. Bizim tanıdığımız batı, yaşadığı, gördüğü herşeyi, ne olursa, kim olursa eleştiri süzgecinden geçiren, dünyayı dönüştüren, sahiden o derindeki kuşkulu batıydı.

Yani, İstanbul medyası, kölelerin dinini seçti! Biz, "efendi kültürünü". Medya, dergilerinde, gazetelerinde başka efendilerin mallarına hamallık yapıp, halkı kırbaçlayıp bu mallar üzerinden bir dünya kurmaa çalıştı. Leman dergisi, o malları kullanmadan, daşşak geçip, dikkatlice sorgulayarak giyinmeye çalıştı. Bu yüzden İstanbul medyasının çocukları, hep şebek popçu, şebek mankenler olmuştur, beyaz TV dizisinden sabun köpüğünden sanatçı olmuştur. Bizim çocuklarımız, sahiden bu toprağın kendisi, çam ağaçları, ladin, sedir, çınar, kavak ağaçları gibi, asla kimsenin kandıramayacağı, satın alamayacağı bu toprağın hakiki, özbe öz malı olmuştur.

Behey densizler, utanmaz adamlar, istediler ki, onlar gibi güce ve dolara tapınalım, önlerinde el pençe divan durup, ossuruk ödüllerini alalım. Önlerinde eğilmezsek eğer, yazar olamaz, kitabımızı kimse alamaz, dergimizi kimse okumaz, bir avuç azınlık oluruz, diye tehditler savurdular. Geldi, geçti üçgünlük yalanınız. Özal'ın gazını ve ihalelerini aldıklarında "bunlardan bir de Şili'de kaldı üç-tane" diye laf attılar. Tam tersi oldu, yüzbinler soylu, direnen, eleştiren Leman'ı seçti. Onlar bir avuç ibne, bir avuç uyuşturucu tüccarının, ihalecinin ortağı olarak, bir benzerleri de Nikaragua dağlarında kaldı.

Yirmi yıl, üfürüp, savurdular, taş üstünde taş koymadılar, canlarının, keyiflerinin istediklerini şöhret ettiler, yazar ettiler, sonunda biz kazandık kardeşlerim! Habeşistan'ı işgal eden İtalyanlar'ın uçaktan atılan bombaları vardı, yerlilerin sadece minik zehirli okları. O okların uçlarıyla kelimeler, çizgiler yapıp, biz başardık!

Bu büyük kanlı işgali, ortaokuldan başlayıp üniversite son sınıfa kadar cep harçlığıyla bize güç veren Anadolu'nun çocukları kazandı.

Ey benim çiçek yüzlü kardeşlerim, gücünüz, inadınız, ısrarınızla, kanımızı coşturdunuz! En mutlu tonundan en nazlı çiçekler gibi bu ideali elimize, beynimize siz koyup tutuşturdunuz. Biz de eşşek değiliz. Bu dünyada tek bir yar sevdik, o da kıvılcım parçaları gibi çizgi ve kelimelerle oluşturduğumuz bu estetik haykırışlardı. Şimdi dönüp bakıyorum safyalarına çarşaf çarşaf açılıyor bayilerde, senin boyuna posuna kurban olsunlar, ne güzel görünüyor şöyle karşıdan! Küçük dağları biz yaratmadık ama, kimseye boyun eğmeyen, hiç kimseye eyvallahı olmayan bu bağımsız derginin soylu kumaşını, genç neslin asi ruhundan hep birlikte dokuduk.. İşte gördünüz akan sular durdu...

Biz de ülkemizin tanıtımına katkı amacıyla, bu rezillikte boy atmış sanatçıları itin götüne soktuk!

Birgün olsun teslim olmadık! Ve hepimiz, kapımızda esen yel gibi, yeşil çimenler gibi, bahardan yumuşak, coşkulu bir cesaret öğrendik! Kimse satın alamadı. Çınlçıplak bir bağımsızlık duygusuyla kimseye ağbi demedik, kimseden emir almadık, hiçbir tehditten korkmadık! Artık, uçsuz bucaksız ülkemin kırlarında soylu bir Türk çocuğu olarak gururla gezebileceğim.. Henüz görmediğim ve belki de hiç göremeyeceğim torunlarıma, buradan "bu dağ, ne rüzgarlar gördü" diye, direniş sarhoşluğuyla yaşanmış tatlı ve çok zorlu anıların narasıyla hava atacağım...

Tel tel dökülürken rezillikler içinde medyanın yazarları, bu ciğerleri, nihayet birazcık ferahlamış yazar kardeşinizin sevinç çığlıklarını mazur görün! nihatg@leman.com.tr

Şimdi de spor haberleri

Zeki, Çevik Ve Akıllılar Spor Kulübü (1)

Kutlu Esendemir

ANKARA- Her dönem büyük kampanyalarla olimpiyatlara aday olan spor tesisi yoksunu Türkiye'de, Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'nün tasarrufundaki tesis yapımı için bekletilen değeri paha biçilmez, yüzbinlerce metrekare kamu arazisi, çeşitli şirketlerden, adı sanı duyulmamış kulüplere kadar, kiralanarak, işgal edilerek, devlet tarafından göz yumularak paylaşıla paylaşıla bitirilemiyor.

2004 Olimpiyatları için Paris ile İstanbul yarışıyor, Fransızlar bu dev, milyarlarca dolarlık organizasyonu almak için tüm olanaklarını seferber ediyor. Türkiye'de ise spor üzerinden katrilyonlarca liralık kaynak kapanın elinde kalırken, yapımına yıllar önce başlanan Olimpiyat köyüne bir çivi dahi çakılmadı.

Devlètin kendi belgeleriyle saptanan vurgunlarda, yasal olarak kamunun hizmetinde spor tesisi olarak faaliyet göstermesi zorunlu arazilerin üzerine, İstanbul sosyetesinin hizmetine amade merkezler, yasadışı kumarhaneler, binalar, içkili restaurantlar, barlar, otoparklar inşa edildi. Daha sonra da devlet üzerinden sağlanan muazzam rant, özel kişi ve kuruluşların kasalarına yığıldı.

Kendine ait kamu alanları gasp edilirken sesini çıkarmayan, gözyuman, yasal işlemde bulunmayan Spordan Sorumlu Devlet Bakanlığı da stadyum, kapalı spor salonu, yüzme havuzu gibi spor tesisleri üretememe gerekçesini "kaynak yokluğuna" bağlıyor, Anayasa'nın kendisine yüklediği görevleri yerine getirmiyor. Ama Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü çalışanları, kurdukları bir vakıfla, bu muazzam ranttan pay alma fırsatını kaçırmıyorlar.

Spor alanında geçmişten bugüne dek kurumlaşan yağma ve talana dayalı tercihler yüzünden, üç yanı denizlerle çevrili ülkemizde, ne uluslararası alanda başarılı bir yüzücü çıkartabiliyoruz, ne de dörtbir yanımız dağlarla örtülü topraklarımızda, başarılı bir kayak sporcusu kazanabiliyoruz.

Buyrun Başlayalım

Sayıştay adına müfettiş Ali İhsan Saner, 1998 yılında İstanbul'da "Kamu Taşınmaz Varlıkları"nı inceleyerek yolsuzlukları bir rapor halinde kurumuna sundu. Sayıştay da bu raporunu, gereğinin yapılması için öncelikle TBMM'ye, ardından denetlenen kuruluşların bağlı olduğu bakanlık ve genel müdürlüklere gönderdi. Ardından da sorumlular hakkında işlem yapılması için İstanbul Valiliği'ni uyardı. Ama başta meclis olmak üzere bugüne dek hiçbir kurum, hiçbir işlem yapmadı...

Müdürlük Emlak Zengini

Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'nün çok sayıda taşınmaz malı ve üzerine stadyum, spor salonu, yüzme havuzu gibi tesisler inşa edilmesi için bekleyen çok büyük arazileri bulunuyor. Sayıştay denetçisi Ali İhsan Saner, Genel Müdürlüğün görevlerinin 3289 sayılı yasanın 2. maddesinde sıralandığını kaydederek, "Bu maddenin özü, her yaştaki halkın spor ve beden eğitimi yapmasını sağlamak, bunun için tesis kurmak, teknik bilgi sağlamak, organizasyon yapmak, spor adamı ve hakem yetiştirmek. Genel Müdürlük, bu görevlerini yerine getirmiyor, bırakın halkı spor yapmaya teşvik etmeyi, spora hevesli gençlere de en küçük bir olanak sunmuyor" diyor.

Kiralamalara Bakın...

Önce "küçük" dosyaları açarak Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'nün "gençlerin spor yapması için", sudan ucuz kiralarla mallarını, varlığını verdiği kulüplere ve bu kulüplerin de devlet arazisi üzerindeki faaliyetlerine bir gözatalım isterseniz. (Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'nün görev ve yetkileri, Anayasa'nın 58. maddesine dayandırılır. Bu madde şöyle der: Devlet gençleri alkol düşkünlüğünden, uyuşturucu maddelerden, kumar ve benzeri kötü alışkanlıklardan ve cehaletten korumak için gerekli tedbirleri alır.)

- Ayazağa'daki Sipahiocağı Binicilik Kulübü'ne kiralanan bina, bırakın spor tesisi işlevini görmeyi, İstanbul Emniyeti'nce kumar oynatıldığı gerekçesiyle birkaç kez mühürlendi, kapatıldı!

- Ankara 19 Mayıs Stadyumu içindeki Tenis Kulübü Lokali'nin sporcuların sosyalleşeceği bir merkez olduğunu mu sanıyorsunuz? Bu lokal, yakın zamana dek Ankara'da mezeleri ile ün yapan bir restauranttı. Genel Müdürlük, tahliyesi için karar aldı. Ama talep edilen gerekçe amaç dışı kullanım değil kiranın zamanında ödenmemesiydi. Bu yetmezmiş gibi Türkiye Spor Yazarları Derneği'ne tahsis edilen binanın yanına, dernek kaçak inşaat yaptı...

- Enka Spor Vakfı, kendisine tahsil edilen 100 bin metrekarelik alanda çeşitli spor tesisleri inşa etmiş. Ancak bu tesislerden yararlanabilmek için bir servet ödemek gerekli. Ayrıca vakıf tesisler içinde bir de okul yapmış. Genel Müdürlüğün okul için yer verme yetkisi var mı? Yok, hayır... O zaman Genel Müdürlük, söz konusu arazisini Enka'ya toplu konut alanı olarak verseymiş!

- Çamlıca Güreş İhtisas Kulübü'ne İstinye'de kiralanan 8 dönümlük arsa, kaçak olarak bina inşa edilmiş ve bu bina da lokanta ve oyun salonu olarak işletiliyor. Rapora göre, bu 8 bin 200 metrekarelik devasa alanda "bir tek güreş minderine rastlanmadı."

- Yine Ayazağa'da İstanbul Tenis Kulübü'ne, "gençlere spor olanağı sağlamak" üzere kiralanan 25 bin 375 metrekarelik alan, spor tesisinden çok, İstanbul sosyetesine, playboylara, televole çemberine hizmet veriyor. Tesis, protokolde olmamasına rağmen bir de yüzme havuzu inşa etmiş.

- Genel Müdürlük, İzmir Kordon'daki Palet Restaurant'ın bulunduğu alanı İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne vermiş. Belediye de burayı sözü geçen restauranta halka açık, sosyal bir tesis olarak kiralamış. Ne güzel!

- İstanbul Avcılık ve Atıcılık Kulübü, İstinye'de aynı yerde kiraladığı 25 dönüm alanda atıcılık tesisleri inşa etmiş. Ancak kulüp sportif etkinliği ve başarılarından çok lokanta ve sosyal tesisiyle ünlenmiş.

- Yeşilyurt Spor Kulübü'ne Bakırköy Şevkatiye'de kiralanan yerde, restaurant ve bar işletiliyor.

- Beykoz Spor Kulübü'ne kayıkhane olarak kiralanan binanın altı katı lokal yapılmış.

- Çatalca Spor Kulübü, Çatalca Kaleiçi'ndeki binayı lokal ve kahvehane olarak işletiyor.

- Modaspor, Caferaağa'da kiraladığı binayı içkili lokanta olarak işletmeye açmış.

- Silivrispor'a tahsis edilen binanın alt katı kulüpçe üçüncü bir kişiye kiralanmış.

- Bursa Atatürk Stadı tribünleri arasındaki boşluğa bir bina inşa edilmiş. Binanın üst katı Güreşsevenler Derneği'ne tahsis edilmiş. Üst kata gelen gelenler, sadece güreşi seviyorlar. O kadar! Çünkü binada güreş yapıldığına dair bir bulguya rastlanmamış. Alt kat mı? S.S Spor Çalışanları Tüketim Kooperatifi güreşseverleri, market işletiyorlar...

(Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü, ayrıca bu kulüplerle kira sözleşmesi yaparken bir de madde koymuş. Bu maddeye göre genel müdürlük çalışanları tüm bu tesislerden yüzde 50 indirimli yararlanmaları şartını da eklemişler. Ne güzel!)

* Geçen haftaki Bilkent haberimiz Ankara'yı salladı. Cumhurbaşkanı Sayın Ahmet Necdet Sezer'in YÖK'e Prof. Dr. Alparslan Işıklı ve Prof. Dr. Türkan Saylan'ı atamasıyla, 12 Eylül Doğramacı kadroları da YÖK'te tasfiye oldu. YÖK'ün Bilkent tarafından yağmalanan arazileri ile ilgili gelişmeleri yakında göreceğiz.

* Bir bilgi danışmak için hacher arkadaş arıyorum..

(Not: Her türlü bilgiyi bana iletmek, istemek, paylaşmak, tepki vermek, küfretmek isteyenler için email adresi vereyim: k.esendemir@superposta.com)

Devamı Haftaya...

LeMan Okur Mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Cilâ..

Şu yaşlı dünyanın en aciz icadı... Cilâ. Tembel insanlığın bulduğu, hayata en kestirme yol belki de. Cilayı bulduk ve o an başladık herşeyi parlatmaya; çam kozalaklarını, deniz atlarını, ağaçları, kendimizi. Cilayla parlattık gözlerimizi. Üşendik nesnenin iç parıltısını görmeye.

Ne iyi insandı cilayı bulan! İnsanlığa en büyük hediyeyi verdi! Biz, cilalı taş devrinde mi başladık acaba yalan söylemeye? fıkrada dendiği gibi: "Çocuk sürekli yalanlar söylüyormuş. Annesi örnek olmak amacıyla oğluna, ben senin yaşındayken hiç yalan söylemezdim, demiş. Çocuk, peki kaç yaşında başladın?' Mobilyalarımızı parlattık, ormansızlığımızı saklar gibi. Onlara bakıp gözlerimizi kısalım diye. Göze gelir pırıltılar midemi bulandırır oldu, şu son günlerde. Ne güzel insanlarız, pırıl pırıl!

Ne mi, parıltı? Belki de en basit örnek yeni doğmuş bir bebeğin üzerindeki anne sıvısıdır. Onu yıkıyoruz. Yıkamasak ne olur? Kokar. Evet, bir önlem gibi yıkıyoruz onu, hayatını yıkar gibi. Daha doğduğumuzda yalana hazırlıyorlar bünyemizi!

fevziye@hotmail.com / İstanbul

Taş Devrinde Eşitlik

Eskiden oyunlarımız vardı ağabeyimle, küçük sırlarımız ve onlardan da küçük korkularımız. Küçükken insan büyümeyi sadece kendiyle sınırlı sanıyor. O zamanlar bilseydim ki dertler de benle büyüyecek, hiç o kadar heveslenir miydim 39 numara ayakkabılar giymeye. Öyle bir hırs ki, özgürlük gibi geliyor. Çok iyi hatırlıyorum; bir oda, bir salon(!) evimizin banyoyla bir tuvaletinin ışığına boyum ermezdi, ağabeyimi çağırırdım lambayı yakması için. Bir hışımla koşup gelir ve bir sürü tantana ederdi. Boyumun artık lambayı yakmaya yettiğini farkettiğim gün, koşa koşa yanına gidip artık benden kurtulduğunu söylemiştim. Ne mutluluk yarabbi!

Şimdi şu, yaşının üstünde zekaya sahip çocuklar modaa! Benim aklım almıyor, yani bu üstün bir meziyet mi? Bu sipastik bir çocuğa sahip olmak kadar üzer bence insanı. Bu ülkede yaşıyorsun (yok hayır, aslında ülkeye lafım yok, ben de biliyorum ki böyle bir cennet vatan dünyanın hiçbir yerinde yok, lafım meclisten içeri, yani bu düzenin(!) içinde yaşıyorsun) ve çocuğun süper zeki. Peki ona gereken eğitimi verebilecek misin acaba? Parasal yönünü bir kenara it, var mı öyle bir kurum, özgür beyinlerin özgür bireyler yetiştirdiği? de ki şanslısın buldun, parayı da kurumu da; bu çocuk tanıyacak, tanıyacak, tanıyacak ve zavallı taze dallarının taşıyamayacağı bir yükle karşılaşacak. Süper zeki mutsuz bir çocuğa sahipsiniz derim ben o zaman size ancak..

Süper bir zekam, en pahalısından son moda oyuncaklarım, cicili bicili elbiselerim yoktu ama ne mutluydum. Sık sık annemden, arada bir de rahmetli babamdan dayak yerdik. Ağabeyimle dayak yerden bile eğlenmenin bir yolunu bulmuştuk. Babamın kızacağı bir şey yaptığımızda, işten dönüş saatine yakın, bütün sert tabanlı terlikleri ortalıktan kaldırıp süngerimsi plastik terlikleri onun uzandığı kanepenin yanına koyardık, ilk eline onlar gelsin diye. Kapardı terliği, bir mi yersin iki, başlardı cümbüş. O vurdukça biz yalandan çok acıyormuş gibi bağırırdık. Bu terlikler çok enteresandı; eline alınca sert geliyordu ama çok hafif ve hiç acıtmıyordu. Babam daha çok ağabeyimi döverdi. Bana bir kere bile sanıldığını hatırlamıyorum, ama beni sevdiğini hissederdim (Ana-babayla aranızda çok tuhaf bir bağ var, tam mantığını çözemedim). Ağabeyimi çok döverdi diye onu sevmiyor muydu? Bu mümkün değil ama, ben hissedemedim bunu. Babam asla, sinir haricindeki duygularını belli etmezdi. Kesinlikle emjnim ki ağabeyime de onu sevdiğini bir şekilde belli etmiştir.

O, köyde doğup büyüdü. Köy ilkokulunda imkan elverdiğince okudu. Bitmek tükenmek bilmeyen bir okuma merakı vardı. Evimizin rafları ansiklopedi doluydu. Her akşam bize ansiklopedilere hiç bakmadığımız için kızardı. Anabritanica'nın 22 cildini de fasikül fasikül biriktirip ciltlettirdi. Hemen hemen her akşam çarpım tablosu yüzünden yarım saat tek ayak üstünde dikilirdik. Çaktırmadan ayak değiştirir, bi şeyler bulur cezamızı çekerken bile güler, eğlenirdik. Çocuktuk, kardeştik, eksiksiz bir aileydik. Sonra bir rüzgar esti, savrulduk. Babamı trafik kazasında kaybettik. Ben orta 2, ağabeyim lise 1'de.. Annem babamın sağlığında hep işe girmek isterdi, babam izin vermezdi. Sanki gideceğini biliyor ve 'ben gidince zaten istemediğin kadar çok çalışacaksın' diyordu. Annem işe girdi. Ben ders çalışmaya başladım, sabah akşam Tv seyredip yattım. Ağabeyimle kavgalarımız büyüdü, küstük. Ben liseyi anneannemin yanında okudum, şehir dışında 3 sene, yaz tatillerinde eve geldiğimde bile konuşmadık. Sonra lise bitti ve Şehr-i İstanbul'a geri döndüm. Zaman, ağabeyimle aramızdaki bağları koparamamıştı ama epeyce aşındırmıştı. Hiç bir zaman onu sevmediğimi düşünmedim. Bir insanda sinir olmana yetecek tüm özellikler ailenden birinde, mesela ağabeyimde, toplanmış olsa bile onu tarif edilmez bir sevgiyle seviyorsun. Ne tuhaf ve bu yüzden ne güzel. Barıştık. Şimdi ağır ağır bağları onarıyor, o günlere dönüyoruz. Annem, çetin bir konfeksiyon dünyası sınavından sonra artık evde çalışıyor. Eskiden çok sevdiği, bizden çok konuştuğu menekşeleri vardı. Saatlerce başlarında oturur öper, koklar, sularını verirdi. Şimdi dikiş makinaları var. Yine saatlerce başlarında oturuyor ama menekşelerin değil, makinaların. Bense şimdi menekşe yetiştiren kadınları kıskanıyorum.

Annemin de tekrar menekşe yetiştireceği günleri sabırsızlıkla bekliyorum. Onun sırtındaki kambur olmaktan kurtulup yaslandığı direk olacağım günleri görebilecek miyim çok merak ediyorum. Zaten benim olmayan bu hayatı başkasına devrediyorum, '93'te onun yaptığı gibi. Canım anam'a.

Babamın çok isteyip de öğrenemediği bilim bana da nasip olmadı, inşallah torunlarına olur. Akademik idealleri olan, masterdan söz eden arkadaşlar var. Bi an heves ediyorum, evet ben de mutlaka master yapmalıyım, diyorum. Birkaç gün bulutların üstünde kendime haritalar çiziyorum. Yolu görmeden yol haritası çizilmeyeceğini unutuyorum. Sonra bulutlar dağılır ve çırılçıplak ülkem, çocuklar, ailem, annem, yani zehirli oklarıyla gerçekler, şartlar. Yine de bence bu oklar Eros'un uyuşturucu oklarından iyidir. İnsan olduğunu hatırlasın. Bu ülkede bunu hatırlamak utanmak demek artık ama işte gerçek bu!

Sokağa her çıkışında o çocuklar sana oklarını fırlatır. Tedavi olur gibi onlara para vererek vicdanının aralanan kapısını kapatır, okunu ona geri verirsin. Benimse zehirli ok koleksiyonum var. gece herkes yattıktan sonra yaralarımı sarar, kanımı içime akıtırım. Onlara faydam olmadıkça, onların da sırtındaki kambur olduğunun feci şekilde farkındayım. Bir gün. Şu benmerkezcil taşkafa godamanlar da boş yere çevirmesinler gözlerini kendilerine, görmek istemedikleri bu çocuklarla, ki onlar birer melektir bizi sınamaya gelmiş, köprü altlarında yemek yemeleri hiç de öyle uzak bir ihtimal değil. Şu an içinse, bunların, en az o çocuklar kadar mutsuz olmalarını dilerim. Beter olsunlar. Azrail kimsenin posta kutusuna da pusula bırakmıyor. Şimdi ise içimde çok garip bir teknoloji pişmanlığı var. eski çağlarda ne kadar da eşittik biz!..

Kambur - İstanbul

Düşünceye Kelepçe Vurdular

Bir ozanın elindeki sazıyla insanlara sevgi taşımasının bedelini ödüyorum. Güzellikleri diline dolayıp türkü yapmasının, bunu ezgiye dökmesinin bedelini de.

İnsanlar için ortak güzellik yaratmak isteyenlere gösterilen tahammülsüzlük bana da gösterildi. Bir halkın kültürünü yaşatma, onu dillendirme, yüksek sesle mırıldanma beni hiç de haketmediğim demir parmaklıkların ardına attı. Burda kendimi yeniden varetme çabasındayım. Bu varoluşuma destek olmak isteyen herkesi, bana, yattığım MUĞLA E Tipi cezaevine yazmaya davet ediyorum. Ortak güzellikler için hep beraber, hoşçakalın.

İbrahim Çalhan
E-Tipi Cezaevi Üst-malta Oda-15 Muğla

Bitmeyen Sessizliğimiz

Daha ne kadar katlanabileceğim, içimdeki ezilişe; hayatın her geçen gün artarak insanlara sunduğu ezilişi, daha ne kadar yaşlı gözlerden izlemeye devam edecem. Haramilerin kendi derebeyliklerini sürdürdüğü bu ülkede, ben sinemada sonunu merak etiğim bir filmi izlediğim gibi mi izliycem onları, sadece basit bir izleyici olarak mı kalıcam. Yoksa o ezilen insanların acılarını kendi acılarına mı katıp devam edicem yoluma. Hangisi insan olmanın onuruna yakışır.

Her insanın sessizliği benim sessizliğime karışıyor. Bu sessizlik ise kötü sonumuzun bir habercisi gibi geliyor bana. Korkuyorum çünkü yaşama hakkımız elimizden alınıyor. Yaşamak hayatının her döneminde dilediğin gibi yaşayamamaksa eğer, yaşamak acı, hüsran en çok da umutsuzluk doğruyorsa hayatımızda. Bizler hala neyin peşinden koşuyoruz, bizleri hayata bağlayan en büyük gerçeğimiz olan, umutlarımızın peşinden mi? Ya umutlarımız da birgün elimizden alınırsa, o zaman neye sarılıcaz, neyin peşinden koşucaz umutsuzca...

Merak ediyorum; onurumu kaybetmeden gelicek mi, o hep yolunu gözlediğim güzel günler. Böyle bir ülkede yaşamak korkutuyor beni. Her geçen gün uçuruma biraz daha yaklaşıyoruz. Açlık, işsizlik, faili meçhul cinayetler, düşüncelere konulan ambargolar, insan hakları ihlali, tecavüzler, hortumcular, mafyalar, kanımızı emen bu düzen ve ben.

Nasıl yaşanabilirse öyle yaşıyorum bu kadar olumsuzluğun varolduğu bir ülkede. Hayallerimle oynuyorlar dünyamı kirletiyorlar ve ben susuyorum. Kim bilir belki bir gün bana susacaklar, hiç susmayanlar. Benim onlara yaptığım gibi.

Hani o beynimize kazınan, her duyduğumuzda bir hançer gibi yüreğimize saplanan meydanlarda o hep bir ağızdan tüm insanca duygularla söylenip çığlığa dönüşen bir slagonumuz vardır ya "Susma sustukça sıra sana gelecek".. Biliyorum birgün mutlaka tüm susanlara sıra gelicek ve bu sefer o susanlar koşucaklar meydanlara, hiç susmadan haykıracaklar "Susma sustukça sıra sana gelecek"

Evet inançlıyım; insanlar bencilliklerinden sıyrılıp, insan olmanın ne anlama geldiğini anladıkları gün tüm mutsuzluğumuz son bulacak. İnsanlık onurlarını sırtlanıp yürüyecek görülecek güzel günlere doğru. İşte o gün bir yaşamı paylaşıcam insanlarla.

Evet umutluyum; vazgeçmek istemiyorum umutlarımdan, vazgeçmek acizliktir, aciz olmak istemiyorum.

Bilgen

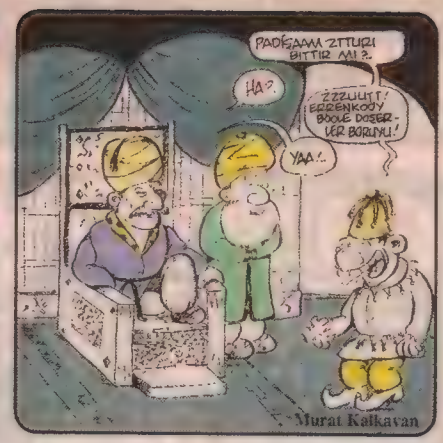

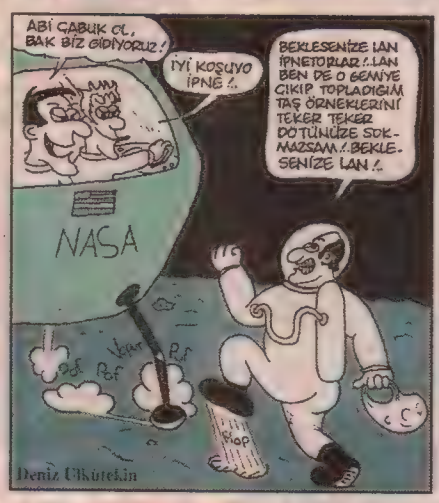

LeMan
Sayı: 483
10 Şubat 2001 Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Can BARSLAN ● Bahadır BARUTER ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Soner GÜNDAY ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Gürcan ÖZKAN ● Suat,ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Fatih SOLMAZ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Kadir YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● **Satış:** Cüneyt AYDIN ● **İşletme:** Orhan AÇAR **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Muhasebe:** Suzan ERBAŞ ● Gülay AKKAYA **Tel:** 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik İçin Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** İlkcak ● **Dağıtım:** Bir-Yay **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

PANTOLON

metin fidan

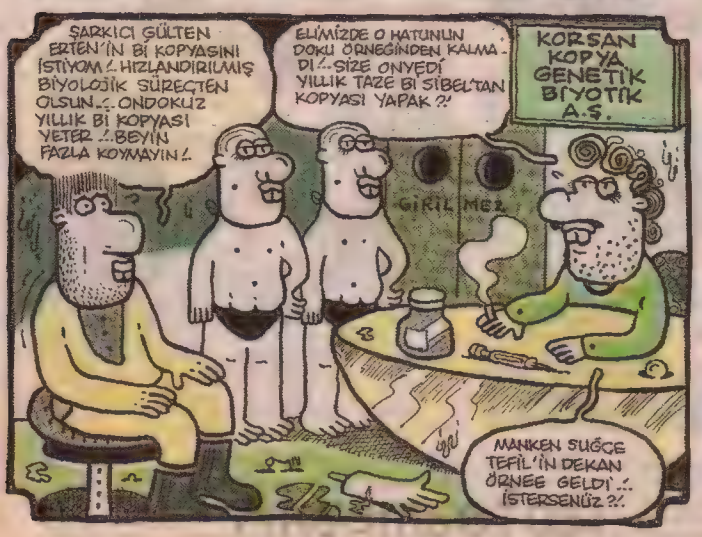

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

Kaan Ertem

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

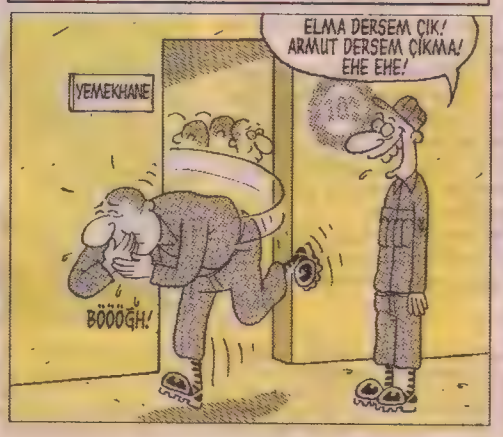

484

17 Şubat 2001 Cumartesi-Sayı:2001/07 • 400.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Para Tarikatının Muhteşem Çöküşü

Bu yağmacı sistemde liberali, islamcısı, rantçısı, faizsiz(!) finansçısı, tefecisi, hortumcusu, tel tel çözülüyor, çöküyor. Bir ay once banka murakkıplarının İhlas holding için hazırladığı rapor medyanın eline ulaşmıştı. Rapora gore para tarikatının yan şirketlerine 1 milyar doların uzerinde bi para akışı olmuştu. Bu rapor bankacılık kanunu gereği yayınlanamadı.Ancak aynı rapor hükümetin en yetkili kişilerinin de masasında duruyordu. Hep bilinen bi hortum masalı daha ortaya çıkacaktı. Koku gelmeye başlamıştı. Ve Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu (BDDK), geçtiğimiz Cumartesi akşamı İhlas Finans'ın faaliyetlerine son verdi. İhlas Finans, hukuken "banka" statüsünde yer almadığı için, sayıları 200 bini aştığı bilinen mudilerin alacaklarına kavuşması, ancak tek tek açılacak davaların sonucuna bağlı. İlk belirlemelere gore 1.3 milyar dolara yakın bi para havaya uçtu kayboldu. Faizsiz kazanç diye yoksul insanların dini duygularından da yararlanılarak toplanan paralar şimdi Seda Sayanların, Gülben Ergenlerin, Seren Serengillerin altında birer jeepe ya da şuh kahkahaların atıldığı birer yalıya mı dönüşmüştü. Kuleli Askeri Lisesi'nden atılma Işık tarikatı liderinin damadı Enver Ören'e de Demirel tarafından Devlet Üstün Hizmet madalyası verilmişti. O da bu madalyanın hakkını verdi. Yüzbinlerce yoksul müslümanın ahını aldı. Oğul Mücahit Ören yurtdışına çıktı bile. Haydi geçmiş olsun.

KILLANDIRMA SERVİSİ

Vedat Özdemiroğlu

kiservis@leman.com.tr

Sevgililer Günü Mesajları

Deli Balım, o gece iyi ki dut gibi olup yanlışlıkla TEM'e çıkmışım, iyi ki senin Uno'ya yandan çarpmışım, iyi ki tanışmışız.. O gece yağmurun altında bana "Ayı kafa!" diye bağırırken bile manyak güzeldin... Repo tarihi dolsun, arabanı pırıl pırıl yapmayan Vahit şerefsizdir!..

KİRLİ SAKAL

Canım, sen benim yumuk gözlü bebeğimsin... Bisküvileri çaya banıp banıp sana yedirmek, enseni boynunu bebeyağıyla ovup pudralamak istiyorum!..

COŞAN KIZ SEVAL

Jeoloji'den Aylin; aramızda uçurumlar tez konusuyken, olamayız biz seninle aynı-malıyız!..

ŞAHİN

Aşkım, ben seni önceden uyardım... Marksistle scrable oynama, "ilga" yazar, "haymatlos" yazar, "jargon" yazar, toplar puanları!..

GARİBALDİ MÜNİR

Tatlım, gerçek sevgide yalanın yeri yoktur... Newyork'ta Sonbahar filminden hiç etkilenmedim, sen çok duygulandın diye, kendimi sıkıp dravdan ağlamaya çalıştım... Yarandım mı bilemem...

BULUD

Cebimde maymuncuklar çeşit çeşit, girerim evlere içip içip, üçüncü sayfada canım açık seçik, benim adım yazıyor..

HİRSİZ REŞAT

Sevmek suçsa Taladım, ben suçluyum!.. Çünkü seni seviyorum... Yeri gelmişken, küçük dayım seninle ortak pizza işine girmeye ikna oldu, belirteyim...

NURCİHAN

Saçmalıyosun Sanlı, Rize'den 5 gol yediniz diye cepini kapatıp yokolmanı anlayamıyorum, kabullenemiyorum... Aradım, işe de gitmemişsin... Böyle çılgın tutkular ilişkimize zarar verir, bilmiş ol!..

AYIŞIĞI

Karagözlüm, senin o okyanus yeşili gözlerinde yakaladım huzuru... Tapıyorum sana Mavişim!..

DENYOCAN

Süt renklim, inan bana türbanlı oluşunun hiç önemi yok... Zaten bizim çocukluğumuzdaki tek "kesim" Kıbrıs Rum Kesimi'ydi.. Bu laik kesim felan sonradan çıktı!.. Elveda Yaşar Nuri, artık alamıyorum, bir yobazım bu akşam, laik olamıyorum...

MİNİMAL TOKTANIŞ

Kırmızı giyip ATEŞ olmayı, sarı giyinip GÜNEŞ olmayı, mavi giyinip DENİZ olmayı, yeşil giyinip YAPRAK olmayı, BEYAZ giyinip SENİN olmayı istiyorum!.. Cabbarım benim!..

KINALI KUZU

Ayışığı, ilişki milişki diye canımı sıkma benim, dördüncü golde çenem kilitlendi, halen açılmış değil, canım burnumda, prenses olsa üzecek durumdayım, sus!.. Düzelince ararım...

ESKİ SANLI, YENİ AYBERK

Damla, seni hakikaten seviyorum... Ama her 14 Şubat'ta aklıma Kubat geliyo nedense, gülmem geliyo... Beni böyle sev seveceksen!..

OBSESİF SEME TARIK

Kınalı Kuzu, bırak ATEŞ olmayı, MAVİ olmayı, bi iş bulup adam ol önce... Sonra bakarız!..

KEL ŞARKICI

Yağmurum, seni anlıyorum, kreatif ortamında çalışıyorsun, bütün gün beyin fırtınası yapa yapa çekip, küçülüp ceviz gibi oluyo beynin!... Ama bir daha beni dostlar sofrasında rezil edersen, ocakbaşı ateşini şalgam suyu döküp söndürmeye kalkışırsan bozuşuruz, bilmiş ol!..

YEŞİLKÖY İZAK

Hayvansın Cemre!... Benden habersiz "Biri Bizi Gözetliyor"a başvurmuşsun, çarşaf ararken buldum.. Yine de cansın, tatsın!.

SARIŞINSAL

Bak Seval, beni pudralamak istemen, bebe yağı, yumuk göz, hepsine eyvallah ama anlaki ben başka bir dünyaya aitim yavrum, tanker pazarlayan bir insan evladıyım ben, yaş desen 42!.. Gerçekçi ol, ciğerimi ye!..

ENDÜLÜSTE RAKS

Yeldacığım, sen benim bitanemsin... Behlül Ağbi'yle konuştum, seni şirketten kadrolu göstericek!.. Artı, her başını tıktın hazır... Sevgilimsin benim, hey hey!..

AYARSIZ

Bulud, beni rahatlattın... O filmi ben de sevmediydim... Yandaki kıvırcık adama özenip ağladım... Süper uyuşuyoruz, evlenelim mi desem ya!...

ROSALİNDA

Canısı, seni ben yeşil ovalarda koşan bir yılkı atının yelelerindeki emektar hüzün. Amaaan, hastayım işte lan, anla be!.

ÇİLLİ CAMCI

Talat, beni Nurcihan'ın küçük dayısı Bedirhan... Pizza işini genişletip kafeye de koşabiliriz, yeter ki sen, annenin pırlantaları keşe çevir!.. Hadi koçum!..

GİRİŞİM DÜNYASINDAN BEDİRHAN

Liselim, senin yüzünden Kemik'ten dayak yedim, coğrafyacı da arkamdan küfretmiş, onun da ağzını kırmayan yavşağın hasıdır... Evet ya da hayır, bişey de artık... Ya da dur, praym taymda evinizi basiim de tam olsun!..

AŞKIM DAĞLARDA GEZER CEBO

Ohooo, nasıl tezgaha düşmüşüz be yav... Dayın nerden biliyo annemin pırlantalarını Nurcihan?.. Mafya mısınız lan siz... Bitti olayımız!..

PAŞALI TALAT

Sevgili ülkem, çöp kamyonunun arkasına takılmış araba gibi çaresizsin!.. O kamyondaki çöp hep değişiyo, ama senin yolun hep tıkalı!.. Araya bi mesaj da ben atayım dedim, punduna getirip!..

MİYOP VEDAT

Nurcihan, bu yeni oğlan uyandı işe, sen yine albino konfeksiyoncuya dön, hazır giyime el atarız...

GİRİŞİM DÜNYASINDAN BEDİRHAN

SUSURLUK MAHKUM OLDU

Tişört çalan üç çocuğa toplam 77 yıl hapis verilirken, Susurluk çetesi üyeleri 4 ile 6 yıl arasında verilen hapis cezalarına isyan etti.

Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık eylemi startı Leman Kültür'den almıştı. İlk şalteri **nur** içinde yatsın sevgili Can Baba'mız indirmişti... Dalga dalga yayılan eylem işte çeteleri aydınlatmaya başladı.

Leman Susurluk'u aydınlatmak için 100'lerce karikatür, kapak, fotoğraf yazı, şiir yayınladı.. Bunları da tuğla gibi kalın bir kitapta topladı.

HAFTANIN

DSP İZMİR MİLLETVEKİLİ GÜLER ASLAN meclis amazonu
ENİZ ÖKSÜZ nazım fobili bakan
İHLAS FİNANS sermayede tarikat ödemede barikat
KARAYOLLAR yatalak kurum

ANKARALI TECAVÜZCÜLER biri polis üç kişi bir adamı kaçırıp tecavüz ettikten sonra yideoya çekmişler
TDK'LI PAVYONCU "işini bilen memurun" trilyonluk vurgunu

TÜRKEŞ'İN SERVETİ para ile ülkünün kimde olacağı belli olmaz
DERİN DEVLET iki hadepli'yi yuttu
ENİS ÖKSÜZ nazım kararnamesini imzalamıyo..

DSP'Lİ MUSTAFA YILMAZ liderin verdiği karara uyarım.. içime sinip sinmemesi önemli diil
FATİH ÜREK balina balerina
FP TİPİ insanlığın bittiği yerdir

SÜLEYMAN DEMİREL esad coşan mezarına onay verirmiş
MÜCAHİD ÖREN o da yurtdışına kaçtı
KENAN EVREN o da bugün olsa imzalamazmış..

nakşi şeyhlerini süleymaniye'ye gömülmesinin ilk adımını o attı
DENİZ BAYKAL sağa bak baykal'a bak dibe giden sola bak
RECAİ KUTAN faizsiz kazancı eleştirdi.. geç gelen ayar..

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

LeMan

Mardin'de bazı Hadepli yöneticiler, evlerine boya ile "X" işaret konulmasının ardından savcılığa suç duyurusunda bulundular...

Türkeş'in bir İngiliz bankasındaki 1.2 trilyonluk serveti, ülkücüleri şaşırttı! Şimdi MHP'li yöneticiler ve aile paraya kılıf arıyor. Servetin diğer kısmı içinde aile arasında ve ülkücü hareket içinde büyük karışıklık ve sert suçlamalar var...

Dağ keçisinin, Türklerin kurttan da eski sembolü olduğunun ortaya çıkması, ülkücüleri kızdırdı. Ülkücüler, kurtlarından memnunmuş...

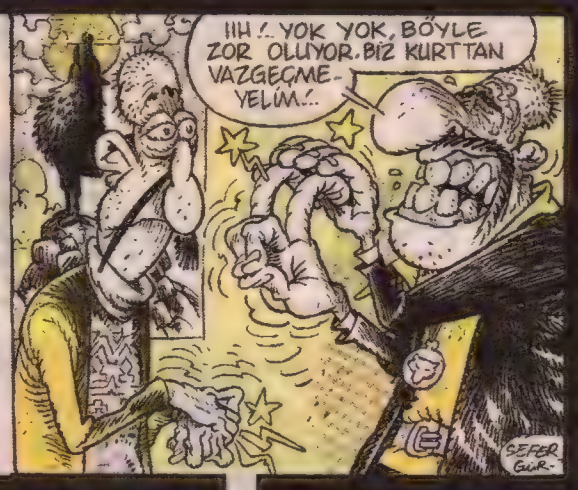

FP'li belediye başkanı, Harput'da Fransızların yaptırdığı Katolik kilisesini camiye çevirmek istiyor. Gerekçesi; Ermeni soykırım tasarısının kabul edilmesine protesto etmek!.

Malatya Cezaevi'nde, Gülay Efendioğlu isimli mahkuma işkence ve tecavüz edildiği iddiaları üzerine soruşturma başlatıldı...

Sağlık Bakanlığı Eurogold'a bir yıl deneme izni verdi...

met üst

yeni bişii'ler

- pilli sandalye!
- **stand up trajedi!**
- kötürüm merdiven!
- **ateist misafiri!**
- gayri safi milli hafıza!
- **tüy siklet metro!**
- bilinç açacağı!
- **görüntü yankısı!**
- ıstırap anaokulu!
- **menfaat gezegeni!**
- yobaz istasyonu!
- **kınalı zebra!**
- hisli termos!
- **idrak söktürücü!**
- **lise ve dengi çıtırlar!**
- duygu abonesi!
- **imgesizler mezarlığı!**
- alaca bulaca rusya!
- **prestij milyoneri!**
- deterjan tarikatı!
- **kökten aşkçı!**
- hancı-yolcu konsepti!
- **elde yuvarlama gündem!**
- dekor kitle!
- **kokpit öksüzü!**
- medya şavalağı!
- **his saatleri!**
- gaf ebesi!
- **ruh özürlü!**
- imaj hamalı!
- **sadakat nakli!**
- vecize parkı!
- **oksijen sediri!**
- şehir yumurtası!
- **sofra çölü!**
- devlet aygırı!
- **bellek dümbeleği!**
- fırtına üvertürü!
- **tanrılar sitesi!**
- kavramsal spor!
- **imge zortlatması!**
- duygu sersemi!
- **zaaf bankası!**
- kafeinman!
- **sığınma odası!**
- geçim isiliği!
- **kerem ile aslı** üç de fotokopisi!

feyhan@leman.com.tr
Bayır Gülü
FEYHAN GÜVER
YAHU SABRİYE... BU YAŞTAN SONRA NE İŞİNE GİRER SENİN... NAH PENSEYLE DE AÇILMIYO !..
BENİMKİ DE CAN İŞTE SADIK !.. BEN DE DİK DURSUNLAR İSTİYOM... GÖBEĞİME KADAR İNMESİNLER İSTİYOM...
İNANIR MISIN YENİDEN DOĞMUŞ GİBİYİM... KUŞLAR GİBİYİM... BÜTÜN KADINLIK DUYGULARIM YENİDEN CANLANDI...
BAK ŞU KIRMIZI BLUZA... RAMAZAN OLSA HAYATTA GİYDİRMEZ... OYSA BİR KIRMIZI BLUZ BÜTÜN YAŞAMA HEVESİNİ ATEŞLEYEBİLİR...
SANKİ HERŞEYİ YENİDEN KEŞFEDİYORUM... ÇOK İYİ GELDİ BANA BOŞANMAK... ÇOK İYİİ...
AIYYY !.. BENİM DE CANIM ÇEKTİ KIZ !..
HAHA !.. BENİ DE HALÂ SEVİYO HALÂÂ ! İŞTE İSPATI...
YETER ARTIK ZEYNİK ABLA !.. ONALTI BEBE DOĞURDUN !.. BOŞA TELEF ETME KENDİNİ... MISTO AĞA SEVDİĞİNE DEĞİL, BULDUĞUNA BİNİYO İŞTE !..
HE YA !..
İLİŞKİMİZDE HEP BİR ŞEYLER EKSİK GİBİ GELİYOR BANA KEREM...
BİR TÜRLÜ O MUTLU AİLE SICAKLIĞINI YAKALAYAMIYORUZ... DÜŞÜNDÜM TAŞINDIM VE ŞUNU ANLADIM Kİ BİR EVİN EV OLABİLMESİ İÇİN...
O EVDE POFUDUK POFUDUK POĞAÇALAR PİŞMELİ, FOKUR FOKUR ÇAYLAR KAYNAMALIYMIŞ !..
HELAAAL !..
"BAYIR GÜLÜ 3" ÇIKTI ÇIKIYOR... BEN DİYEYİM ÜÇ, SİZ DEYİN BEŞ VAKİT SONRA.
Sevişgenler metüst
eee.. nasıldı ..
suss ağzına zıçarım ..
dil'de sadeleşmeden yanayım ben..
bilmeem.. belki doğuştandır..
niye ki?
SON
Erler film çok teşekkür eder
GASTE
işe yaramazın tekiyim ben.. hep yakınıyorum hiçbir şey yapmıyorum..
şey..
fekat bilmiyorsun ki, ben de senin bu ruh haline aşığım
ne düşünüyorsun sevgilim..
ya o, benden çok zevk alıyorsa.. ya o, benden çok zevk alıyorsa..
senii..
bu ilişki burada biter
burada biten ilişki değil yavrum.. saptamalar, tespitler, analizler, yorumlar, kritikler, tanımlar, sevda sözleri, şarkılar, filmler, kitaplar, dergiler, sevişme pozisyonları..

LOMBAK

solmaz @ leman.com.tr.
FATİH SOLMAZ

baruter @ leman.com. tr
BAHADIR BARUTER

LOMBAK

HÜSEYİN DUR!.. İZAH EDE-BİLİRİM!..

NEYİ İZAH EDİYON KALTAK?! HEM DE BENİM İŞ GEZİMDE HA!?

Paranoya

GARSON ÇORBAMDAN SAÇ KILI ÇIKTI!.. NE BU REZALET..?!

SAÇ KILI MI?.. BİDAKKA EFENDİM AŞÇIMIZI ÇAĞIRAYIM!?

GÖRDÜĞÜN GİBİ ÇORBADAN SAÇ KILI ÇIKMASI İMKÂNSIZ BİŞİ BİRADER..!

GOTHAM CİTY'İ ELE GEÇİRDİM İSTEE! HİİHOO HAA HAA!..

AMPULLERDEN BİRİ YANMIŞ STARTERİN DE DEĞİŞMESİ LAZIM..!

ELEKTRİKÇİ NAZMİ USTA

YOK ABİCİM BUNLAR KURBANLIK DEĞİL, YENİ ARABA ALANLAR İÇİN KESMELİK!..

SÜRÜYE KURT DADAANDI!!..AA BİRİ CİNAYET İŞLİYOR..!

GÖRDÜN HA..?! NEYSE YALANCI ÇOBANMIŞ..!

bahadirboysal@leman.com.tr

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

SEYRETSİN İBRET-İ ALEM

AYRINTILAR

METİNİFİDAN

Selâm:... Ne kadar çok, kola, fanta felan içiyo insannar!. Kapı önlerine bırakılmış çöp poşetlerine baktım geçerken.. Çoğunun içinden, asitli bi içeceen, iki litrelik pet şişesinin kafası çıkmış dışarı!. Mide fesadı geçirecez hep beraaber!.. Geçen gün, arkadaşlar getirmiş bi tane de. İçilince bu, dev pet şişe, kaldı ortada! Ulan, nereye atıyım bunu!. Çöpe koysam, bütün poşeti kaplıyo!. Yaksam şöminede, ozon tabakasına felan zarar verebilir belki, çıkan gaz?. Nereye de bıraksam, dolabın kenarına sota bi yere, kapının arkasına, tezgâhın köşesine; y.rrak gibi dikiliyo orda, belli oluyo!. Iğrenç bişiy, şu pet denen lavuklar!. Yok iki litrelikmiş, ekonomikmiş, üç litrelikmiş; yirmi beş litrelik, bidon'da kola satacaklar yakında, abartıp!.. Aslında daa çöpün, yani çöp arabasının gelmesine bayaa var!. Fekat çıkarken yanıma alıyım da, bırakayım. Sonra inmiyim bidaa aşaa.. Kitabı da yanıma alırım belki. Değiştirmeliyim onu. "Kedi psikolojisi" diye bi kitap görüp, merak edip aldım! Amerikalı, popüler bi psikolog ve veteriner, bi adam yazmış!. Cenifir'ın bi kedisi var, Riçrd'ın ayaklarına saldırıyo! Bi gün, Cenifir bana telefon edip dedi ki!. Böyle yazmış yaa!. Bi buçuk milyon verdik!. O paraya, üç kilo ciğer alsaydım, kedi'nin psikolojisi için daa iyiydi!.

Harbiden, acayip hayvanlar bunnar!. Gözümü çıkarıyodu geçen gün! Oynaşırken bi attı pençeyi, istemeden tabi! Lavaboya bi gittim. Hasigtir! Yarmış hayvan, tam gözümün altından!. Biraz daa bastırsa, dikişlik bi durum olacakmış.. Yıkadım, ve bantladım orayı!. Sonra akşam, gel bakalım dedim buna! Aldım bacaklarımın arasına kıstırdım! Çot, Çut!. Teker teker kestim tırnakların!.. Miiyk! diyo. Ne miyki g.t!. Çıkarıyodun göz bebeemizi!.. Elinin ayaarı da yok ki, salladın mı pençeyi, acımıyon!. Amaan yaa!. Niye bi kedisi var ki neredeyse herkesin!. Ucuz bişiy diye mi! Sokaktan alıyon, getiriyon eve!.. Bu, türksel mi, telsim mi, onun bi maskotu var ya; yeğenlerim gelmişti, eve ilk taşındımda; hediye olarak, o küçük maskottan getirmişler bana.. Ben, bi maskotla oynıycak yaşı geçtim de; zaten, uzaylı mı nedir, abuk sabuk bi yaratık!. Kedi'nin önüne attım onu, ilgilensin diye!. Bi iki dişledi, sonra yine ilgilenmedi!.

Bu türksil, telsel felan dedim de; bi adamlar geldi, geçen gün!. Çatıya, baz istasyonu denen şeyden dikeceklermiş!. Yöneticiden, durum raporu ve, ön bilgilendirme gibi, on sayfalık bi yazı vardı, onu aldım okudum!. Paso, annatmışlar, profesörlerin felan bilirkişi raporları var!. Gerçi, yerden en az, otuz metrede olmalı diyo!. Altı kat, üç metreden, onsekiz eder! Geriye kalıyo; en az oniki metrelik bi direğin tepesine dikmeliler!. Ulan, cep telefonum bile yok, ama bi baz istasyonum olcak!.. Neyse; tam da belli dil zaten; baktılar bunnar, dürbünle felan dama tırmanıp. İyi bi açıda dil, gibi bişiyler dediler. Koordinatları pek beğenmediler.. Sonra onnar gidince, dışarıyı toparladım biraz, iş olsun diye. Verdik eskiciye bi sürü şey; halâ saçmasapan şeyler var orda köşede, üstüste!. Kırık bi iki sandalye; beyaz kocaman straforlar!.. Bunnar ne? Araba balatası mı, fren şeyi mi, ne bileyim!. Dört tane, birbirinin eşi, acayip demir var!. Eski kiracıların olmalı. Masa, yağmurda çüriyecek, onu içeri aldım! Anten eğrilip dönmüştü; çevirdim yine, yandakilerin uydu çanaana dooru, girdim içeri!..

Soğuk ya dışarısı!. Sigara dumanı çıksın diye, mecburen açık bırakıyorum pencereyi, ara sıra!. Bi tane de bere almalı! Kulaklarım üşüyo yürürken.. Sonuncuyu, dergide unutmuş olmalıyım.. Zaten leş gibi bişiydi, yağlı, saçlı felan!. Kesin çöpe atmışlardır! Aslında bi tane daa var yedek, evde arna, yeşil o!. Siyah iyidir, bere olarak.. Bi herif görmüştüm, kukuleta gibi bişiy takıyodu! Ucunda ponpon vardı!.. Evet, bere tamam!. Ceketi giydim!. Pakedi, kibriti aldım!. Cüzdanı soktum göt cebine!. Mutfaan ışıını söndürdüm, pencereyi araladım; araya minder koydum, lavuk, isterse dışarı çıkabilsin, ve tabi gidip sıçabilsin felan diye!. Sonra kafayı eğdim, çıktım dışarı.. Giriş kapısı, biraz alçak.. Kafayı donk! diye vuran bi iki kişi olur bazen!. Balkonda sünger var, kocaman. Bi yumuşatma çıkıntısı yapabilirim belki alçak kısma.. Yine de, orda durup "kafaya dikkat" diyip uyarılarda bulunmak, daa kolayıma geliy sanki!. İndim merdivenneri, çıktım dışarı!. Olağan akşamüstü yürüyüşlerimden biri!. Kızıltoprak, göztepe felan, bayaa bi yol aldım pat pat!. Hızlı yürümüşüm, soğukta!. Nereye gidiyon yaa!. Dur, döncem şindi şurdan.. Köşeyi; eve dönüş yoluna sapıp, dönünce, bi sigara yaktım.. Ellerim ceplerimde; ara sıra değiştiriyorum onnarı!.. Bi türkü tutturmuşum.. Ya da, pop, rak, caz, blûz felan!. Bi süre sonra zaten, ne mırıldandıını da annamıyosun! "huoon! nnnnh! müömm! Viyull" diye inlemeler filan çıkıyo sadece!. Yürürken, düşünceler daha da etkili olsun diye bişiy mırıldanırsan illâ; sonra, şarkılar da bitiyo bi ara!. "zoiiy! gunn! mmmf!" diye saçmasapan, uydurduk bi melodiyi inatla sürdürüyosun!. Hemen iyi günner diliyorum!..

TERELALLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

BEN, BU TERAPİ GRUBUNA KATILMAKTAN DOLAYI ÇOK MEMNUNUM... İNSANLARIN BENİMLE KEL... FATMA DİYE ALAY ETMESİNİ ANNEMİN GÜZEL, BENİMSE ÇİRKİN OLUŞUMU ARTIK PEK TAKMIYORUM...

UÇ, UÇ BÖCEĞİM ANNEM SANA TERLİK PABUÇ ALCAKMIŞ... BEN, AŞAĞILANDIĞIMI HİSSEDİYORUM... TERLİK PABUCA MI KANICAM YANİ ?..

KÖPRÜDEN GEÇERKEN DAYI DAYI... BİR HÜRMET, BİR İLTİFAT... FAKAT GEÇER GEÇMEZ TEKRAR AYI.! ÜSTELİK BUNU YAPAN VEGENİM... KİMSEYE GÜVENİM KALMADI DOKTOR...

EŞŞEĞİN ŞEYİNE SU KAÇIRMIŞ,,, BENİM ŞEYİM ÜZERİNE YAPILAN BU BENZETME BENİ ÇOK KIRIYOR...

BOSTANA GİRMİŞİM DE, LAHANAYI BİTİRMİŞİM... BOSTANCI DA BENİ KOVACAKMIŞ,!,, NEDEN ? NEDEN ?..

İMDAAAAT.! ZİGTİRMİYOOO YARDIM EDİN İMDAAAAT.!..

DÜNYANIN EN UZUN HALAYINI OLUŞTURDUĞUMUZU SANIYORUZ... DU BAKALIM GUİNESS YETKİLİLERİ AÇIKLAR AZ SONRA...

461... 462... 463...

TEY TEY TEEY...

TABİ BU ARADA BİZ DE DÜNYANIN EN UZUN HALAY KARİKATÜRÜNÜ ÇİZEN KARİKATÜRCÜSÜ OLMUŞUZ KİMİN UMURUNDA.!..

KOMŞULAR, HAKKINIZDA ŞİKAYETTE BULUNDU... KARINIZIN SIRTINDA SİGARA SÖNDÜRÜYOR. MUŞUNUZ..

EVEET... SÖNDÜRÜYORUM... HANIM GELSENE...

N'OOLDU BEY ?..

AY PARDON.!..

ÖNCE İDDİA MAKAMINI SONRA DA SAVUNMA MAKAMINI DİNLİYCEZ EFENİM... AMA ÖNCE NİHAVENT MAKAMINDAN GÜZEL Bİ ŞARKI DİNLEYELİM

İTİRAZ EDİYORUM.!.. YÜCE MAHKEMEDEN CİDDİ Bİ YARGILAMA BEKLERDİM BEN...

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright © Erdil Yaşaroğlu

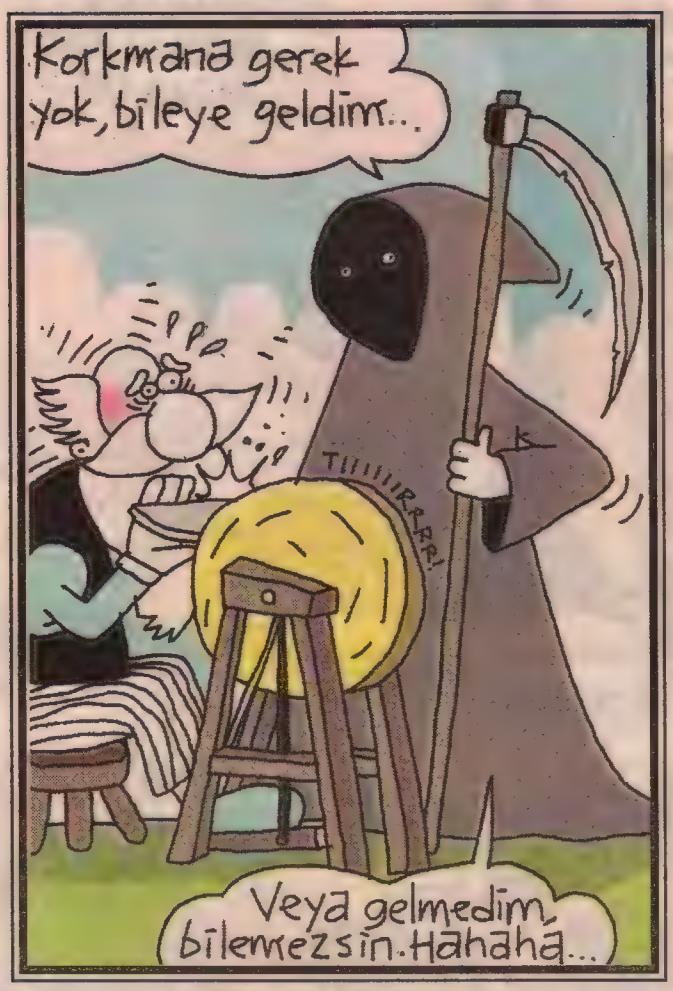

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Hayat Birkez Olsun B

İçimde müthiş bir yaşama isteği var... Kırıldıkça, yaralandıkça, boğuldukça artan bir yaşama isteği... Her gün yeniden ,ama ilk kez gibi fark ediyorum bunu... Hemen her gün hayıflanıyorum kendime, neden az sevdin, neden az yaşadın, neden az hissettin, diye... Her gün suçluyorum kendimi gitmediğim, görmediğim yerler için... Çukurların içinde bile binlerce şiir var... Öyle bir yaşa geldim ki neye dokunsam sonsuz birikmiş gözyaşı, neye dokunsam sonsuz birikmiş yaşama özlemi....

Hep geç kalınmış, hep eksik yaşanmış... Neye dokunsam hep ilk kez yaşanmış... Başka tekrarı yok... Ve tekrarı yoksa yaşadıklarımızın, hata mı yaptığımız hatalar... Çünkü hayatı ne kadar bildiğimizi iddia etsek de hep el yordamıyla ilerliyoruz... Öyle zavallıyız ve ama öyle de güçlüyüz ki...

Dünyaya dokunmaya çalıştıkça kendi boşluğunda, kendi soruları içinde boğulan mağrur ve kırılgan bir şiir gibiyiz...

Çocukluğumda sayfalarını çılgın ve cesur rüzgarların çevirdiği kitaplardan çok etkilendim ben... Kaşifler, büyük yaratıcılar, adları tarihe geçmiş aşıklar, korkusuz devrimcilerden... Geçim sıkıntısından bunalan bir memur ailesinde en çok neler konuşulursa hepsinden uzakta, kendime bir düş adası kurarak hep büyük hayatları özledim... Sayfalarını deli ve cesur rüzgarların çevirdiği kitaplardan o büyük hayatlar yaşamış kahramanların hayatını ezberleyip durdum... Annem babama çocukların okul taksitlerinin ne zaman ödeneceğini sorsa, babam anneme, **idareli olalım,maaşımı kırdırıp, borçlarımı ödedim, bu ara benden bir şey isteme**, dese, ben hemen arka odaya gider, sayfalarını hep başkaldıran, cesur ve çılgın rüzgarların çevirdiği kitaplara gömülür, orada hayatlarını feda etmek pahasına halklarını esaretten kurtarıp, ülkelerinde büyük devrimler yapan o korkusuz insanları okurdum...

Sonra gece olur, herkes odasına çekilirdi... Derinden ve kaygı dolu fısıltılar gelirdi annemle babamın odasından... Annem diretirdi: **Ortancanın ayakkabısı su alıyor, küçüğe palto alınması lazım, koltuk takımları çok eskidi, konu komşuya rezil oluyorum... Büyüğün gözlüğü ne zamandır kırık... İki aylık ödenmemiş telefon faturası duruyor... Çarşaf ve nevresim aldık, adam her hafta gelip kapıyı çalıyor... Yüzüm yok, kapıyı açamıyorum...**

Acırdım onlara, küçümserdim hatta...Beni doğuran, beni okutmaya çalışan insanların o sıkışıp kalmış hayatlarını küçümserdim...

Bazen babamı evin arka odalarından birinde, karanlıkta tek başına oturmuş, yüzünü elleriyle kapatmış, sessiz sessiz ağlarken bulurdum...

Bir gün yine onu böyle tek başına bulduğumda bana gözyaşlarıyla sarılmış, **biliyor musun her şey o kadar üstüme geliyor ki yıllardır hayal bile kuramıyorum**, demişti...

Oysa okuduğum kitaplarda hayal kuramayanlardan bahsedilmezdi... O kitaplar baştan aşağı hayallerini hayata geçiren cesur insanların öyküleriyle doluydu...

Okuduğum kitaplarda gecikmiş ev kiraları, kapanan telefonlar, ödenmeyen taksitler, eskimiş koltuk takımları, kırık gözlükler, tabanı delinmiş ayakkabılar yoktu... Okuduğum kitaplarda küçük hesaplar, çaresizlikten karanlık odalara sığınıp gizli gizli gözyaşı dökenler yoktu; orada ay sonunu getirmek için durmadan ezilip bükülmeler yoktu... Orada hesaplaşmalar hep büyüktü, kahramanlar orada hep genç ve korkusuzdu...Orada ya destansı galibiyetler, ya da romantik yenilgiler vardı...Arası yoktu...Küçük sorunların altında hayatlarını ellerinden kaçırmış ezik insanlar, umutsuz isyanlar, zavallı ihtiyaçlar yoktu....

Bütün bunları, bütün bu ruhumu gölgeleyip zehirleyen anıları unutup kendime bambaşka bir kişilik yapmak için uğraşıp dururdum... Beni bilen, beni tanıyan insanların bütün bunlardan haberi, bilgisi olmasın isterdim... Delik ayakkabılar, ödenmemiş taksitler, gecikmiş ev kiraları, eskimiş paltolar... Çirkindi bütün bunlar... Çirkindi geçim sıkıntısı yüzünden ihmal edilen hayatlar...Çirkindi kötü pişmiş yemekler ya da boş yere açık bırakılan lambalar yüzünden çıkan kavgalar... Hep azdı babamın anneme alışveriş için bıraktığı paralar...

Abim de daralırdı bu küçük hayatlardan, **Harem'**e, otogara gider, otobüslerin uzun yolculuk kokan terli lastiklerini koklardı... Ben onu bile küçümserdim... Bıktım her gün bulgur pilavı yemekten, diyen seslerden kaçabilmek için içinde en sevdiğim abim bile olsa, evdeki herkesin uzağını özlerdim ben... Uzak okyanusları özlerdim hep...

Odamın dışından annemin hıçkırıklara boğulmuş sesi gelirdi: **Bıktım artık bu hayattan... Allah canımı alsa da kurtulsam...** Büyük bir azaptı bu sözleri duymak...Oysa elimdeki kitapta **Lenin Rusya**'yı

kölelikte
makla ka
rimi büt
Baban
hayatları
bizi bırak
fasında g
rın küçü
Ben b
dım. Ken
larda onu
bilmek iç
nı öldürr
lidir... Ben
ğim için
mi onun
En do
sini sakla
onun yer
na ağlay
lardır h
düm... B
başına g
mayan b
hirli anıla
yere düş
anlayıp A
naması
bir soluk
dığında
mın birk
neye gitt
Annem
tı boyun
bir yola
cası için
dıkları, c
Belki
böyle bi
geciken
le, kırık
yamalı p
gözyaşla
kuramad
nın bile
nip kayb
lış hüzün
Elimd
koydum
yun eğm
nın içind
ramıyor
kisel hay
sözcük
lemek is
lıyordu...
ni verdi
ların ha
dudakla
de bunla
yor, bun
yordu...
kez yalv
gun ışığ
yan ediy
maya ça
kez olsu
yorsun
sa baba
madan
çekle öl
Yıllar
rum... E
falarını
ki kahra
di... Baş
ların ha
mayı dü
bir guru
Ama
kü asıl z
olan ins
çindireb
gözlükle
okul tak
leyici ol
çocukla
Anne
mak ist
tum... B
ya da g
yüzleri
sıkıntısı
oradan
çevirdiğ

gilip öpsün Alnımızdan...

CEZMİ ERSÖZ
cezmier@leman.com.tr

:urtarıyor, **Che Guevera Küba**'yı kurtarıyor bisikletle **Bolivya**'ya gidiyordu, devı **Latin Amerika'** ya yaymak için..

iddialı bir insan olmadı... Ama çok başka zlediğine eminim... Seçme şansı olsaydı gitmezdi... Gitmek istemişse de her deeneklere, vicdanına, çevresindeki insanla-ünyalarına çarptı ve orada kaldı sadece... asına hayran olan çocuklardan hiç olmami çok kötü ve yalnız hissettiğim zaman-a övündüm. Aslında ben kendimi koruyakorudum babamı... Oysa insan ya babası-i, öldürmüyorsa, kıyamıyorsa, onu sevmebabama kıyıp öldüremedim... Öldüremediruyup içimde sakladım... Kendi yenilgilerienilgilerine çok benzettiğim için belki de... hakkıdır bir babanın evladından yenilgiası... Ama ben hiç istemesem de gördüm gilerini... Karanlık arka odalarda tek başını... **Hayat üstüme öyle geliyor ki, yılyal bile kuramıyorum**, deyişini göryakınlarının ölümünü görmüş, onları bir nmüştü o. Bizlerden başka hiç kimsesi olinsandı babam... Bir gün, acıların ve zen onu soluksuz bıraktığı bir gün sokakta iş... Üzerindeki kimlikten asker olduğunu keri Hastane' ye kaldırmışlar... Beyin kaçiriyormuş... Annemi aramışlar. Annem hastaneye koşmuş... Annem beni çağırcenin çok geç bir vaktiydi... Evden babaparça çamaşırını ve eşyasını alıp hasta-. Babamın bilinci tamamen kapanmıştı... bamın başında ağlıyordu... Annem hayahiçbir zaman anlaşamadığı,birlikte uzun amadığı, ortak bir cümle kuramadığı kolarken, aslında bir türlü doyasıya yaşamamahvolmuş hayatlarına ağlıyordu...

babam biraz sonra ölecekti... Bir ömür ekti... Bir ömür, sonu gelmeyen aylarla, kiralarıyla, ödenemeyen okul taksitleriyzlüklerle, yapılmayan dişlerle, solgun ve olarla, arka odalara çekilip dökülen gizli la, geçim sıkıntısı yüzünden hayal bire ; bir ömür, o en küçük mutluluk anlarıa sorunları yüzünden defalarca gölgeleuşuyla ve ardından yaşanan o ağır ve yanriyle bitecekti...

eşyaları babamın başındaki küçük dolaba u onun son yenilgisi olacaktı... Ama bordu ölüme... Çırpınıp duruyordu yatağı sanki bir şey söylemek istiyor, ama başaiydi... Çünkü bilinci kapalıydı. Adeta bita girmişti... Bir ara dudaklarından birkaç üldü... Yanına gidip kulak verdik ne söydiğine... Durmadan aynı sözcükleri tekrarnneme söylüyordu: **Çocukların harçlığımi?.. Nasıl okula gidecekler?.. Çocuğını verdin mi?..** Bilinci kapalı babamın dan sadece bunlar dökülüyordu... Belki söyleyebilmek için ölüme son kez direni-söylemeden ona boyun eğmek istemiyatı boyunca hiç anlaşamadığı kadına son ordu... Annemse biten bir ömrün o solında parçalanmış hayatlarına son kez is- ve hem ağlayıp hem de babamı susturyordu: **Bırak çocukları düşünmeyi, bir bırak... Bir kez kendini düşün... Ölük... Bırak çocukları... Ölüyorsun...** Oybilinci kapalı olsa da, belki de farkında olbine saplanmış o en son ve en büyük gerordu: **Çocukların harçlığını verdin mi...** nra babamı ve annemi daha iyi anlıyo- devrimcilik güzel ve büyüleyiciydi... Say- ve cesur rüzgarların çevirdiği kitaplardanların hayatları zorlu ve heyecan vericiyanının kaderlerine hakim olabilmeyi, onlığıyla adını gökyüzüne ve tarihe yazdırmek bile insanın ruhu titretebilirdi sonsuz ....

rçekleri yaşamak daha zor galiba... Çünolan burada... En yakınımızda... Asıl zor n onurunu, kişiliğini satmadan evini gesi... Ev kirasını ödeyebilmesi... Kırılan yerine yenisini alabilmesi... Çocukların erini ödeyebilmesi... Asıl zor ve asıl büyü- insanın ölürken bile, son nefesinde bile n okul harçlıklarını düşünebilmesi...

e babamın hayatını hiçbir zaman yaşaedim. Ve hep onlar gibi olmaktan korkyüzden ne zaman ödenmeyen bir fatura ken bir taksit yüzünden omuzları çöküp, armaya başlasa, ne zaman o rezil geçim zünden kavga etmeye başlasalar hemen çar, sayfalarını çılgın ve cesur rüzgarların taplarıma koşardım... Onları o korkunç ve karanlık hayat denizinin ortasında bir başlarına bırakır büyük hayatlara, romantik yenilgilere, kahramanlık şölenlerine sığınırdım...

Evet onların hayatlarını yaşamak istemezdim...Ve bunu onlara defalarca söyledim... Aslında onlar da başka bir hayatı yaşamak isterlerdi... Ama onların bunu söylemeye ne vakitleri, ne de hakları vardı... Bugün daha iyi anlıyorum onları... Onlar kendi hayatlarını yakmasalardı, ben o büyük düşlere sığınacak vakti ve imkanı hiçbir zaman bulamayacaktım... Onlar o korkunç ve karanlık hayat denizin ortasında çaresizlik içinde bunalıp dururken, ben o büyük düşlere, o büyük hayatlara gitme zamanlarını bulabilmişsem bunu onların mahvolmuş hayatlarına borçluydum... Onca zorluklara ve sıkıntılara rağmen ne olursa olsun ayakta kalmaya, yıkılmamaya çalıştılar... Onlar yıkılırsa bizler de yıkılacaktık çünkü... Bu yüzden ne hayal kurmaya fırsatları oldu, ne de kişisel sorunları üzerine kafa yormak için vakitleri vardı...

Bugünlerde onları daha iyi anlıyorum... Çünkü hayat inanılmaz bir acımasızlıkla sıkıştırıyor hayatlarımızı... Etrafımızdaki çember hızla daralıyor... Çok sevdiğim, çok güvendiğim dostlarım geceleri mahcup ve kırgın seslerle arıyorlar beni: Kimi işsiz kalmış... Kiminin evine ödeyemediği kredi borçları yüzünden haciz gelecekmiş... Bir diğeri cep telefonu kapandığı için beni sokağındaki telefon kulübesinden arayarak, birkaç ay sonra vermek üzere biraz borç para istiyor... Hiçbiri geleceğinden emin değil... Dürüst ve onurlu oldukları için çalıştıkları yerlerde ilk onlar gözden çıkarılmış... Birçoğu çocuk okutuyor...

Hayatım ancak onların varlığıyla mümkün... Onlar yıkılırsa ben de yıkılırım. Ben yıkılırsam onlar tamamen yıkılır... Bu yüzden neredeyse aylardır özgürlük hayalleri kuramıyorum... Aylardır ruhumun alacakaranlık dehlizlerinde büyüleyici yolculuklara çıkamıyorum... Şimdi ayakta kalma zamanı, diyerek durmadan çevremdeki insanları düşünüyorum... Bir zamanlar annemle babamın o küçümsediğim hayatlarına benzer bir hayat yaşıyorum... Ödenmemiş kredi borçlarının, geciken taksitlerin, arkadaşımın istediği parayı bir an önce denkleştirip verebilmenin telaşıyla zehirleniyor günlerim...

Şimdilerde asıl heyecanı ve serüveni özgürlük ve devrim düşlerinde değil, gece vakti işsiz kalmış bir dostumun kapısını çalıp, ona güç ve moral verdiğimde yaşıyorum... Şimdilerde asıl kahramanlığın, evine haciz gelecek olan arkadaşıma son anda haczi kaldırmasına yetecek parayı ulaştırmak olduğunu düşünüyorum... Şimdilerde asıl devrimciliğin, kirasını aylardır ödeyemeyen ve gururuna çok düşkün olduğu için kimseden para isteyemeyen kardeşimden yakın bir dostumun o yorgun, o kimsesiz çantasına gizlice para koymak olduğunu düşünüyorum...

Bugünlerde, o paramparça, o bölük pörçük, o hep eksik kalan, her aşık olduğumda sonsuz acılarla yıkılan ve her yıkılışında büyük hazlar yaşadığım ruhumla değil, yıllardır küçümsediğim gündelik hayatın sorunları karşısında ezilen dostlarım için ayakta kalmaya çalıyorum... Ve bu ayakta kalma çabası bana büyük bir yaşama isteği veriyor...Ve yıllar sonra anlıyorum ben aslında o gündelik, basit geçim sorunlarını küçümsemekle hayatın kendisini küçümsemişim... Anlıyorum ki, annemin, babamın o çaresiz, o bunaltıcı, o çıkışsız hayatı benim de hayatımmış...

Öyle bir yaşa geldim ki, neye dokunsam sonsuz birikmiş gözyaşı... Neye dokunsam sonsuz birikmiş yaşama özlemi...

Öyle bir yaşa geldim ki, neye dokunsam hep geç kalınmış, hep eksik yaşanmış... Neye dokunsam hep ilk kez yaşanmış... Ve başka bi tekrarı yok... Yaptıklarımız hata olabilir, bunu kabul edebiliriz; ama bunca bilinmezliğin ortasında yine de direnip duruyoruz... Artık anlasın bizi ve bir kez olsun eğilip alınlarımızdan öpsün bu hayat...

Ve yeni anlıyorum asıl devrimcilik uzaklarda değil, buralardaymış... En yakınımızda, evlerimizdeymiş... Asıl devrimcilik, başkaları yıkılmasın diye insanın kendi hayatından vazgeçmesiymiş... Başkaları özgürce düş kurabilsin, özgürce kendini tanısın diye, insanın hayatını bile bile mahvetmesiymiş...

Yeni anladım, asıl devrimcilik, bir babanın ölürken o son çırpınışında bile karısına, **çocukların harçlığını verdin mi**, demesiymiş...

● 17 Şubat Cumartesi günü, saat 19:00'da **İzmir, Çiğli**'de, **Kipa Kültür Salonu**'ndayım. ● 23 Şubat Cuma günü, saat 13.00-19:00 arasında **Mersin**'de **Cumhuriyet Kitap Klübü**'ndeyim. ● 24 Şubat Cumartesi günü, 13:00-19:00 arasında, **Adana**'da, **Karahan Kitabevi**'ndeyim. ● 7 Mart Çarşamba günü **Bodrum**'da **Hadigari**'de saat 18:30'da söyleşim var. ● **Rasih Yılmaz**, Zamansız Ülke Düşleri, Timaş Yayınları. ● **Namık Kemal Demir**, Ders Kitabının Arasında, Hera Şiir. ● **Selahattin Yıldırım** resim sergisi, 15 Şubat-20 Mart tarihleri arasında **Yurt ve Dünya Galerisi**'nde. ● Başak, Belgin Akış, Zeynep Keskinbaş, Burak Örkün, Sevi Canko, Funda Yılmaz, Deniz Dalgıç, Sonat, Gamze İkre, Dilara Akyapı, Okyanus, Merve Yenice, Sinan Karataş, Gülçin, Mesut Ocak, Ayşe Tağlıoğlu mektuplarınızı aldım, sevgiyle... ● **Halil Yalçıner**, Ben Ölürüm Seni Vermem, Hitit Müzik.

KIRIK DÖKÜLÜ

TAZE YAŞANMIŞ GERÇEK HAYAT HİKAYELERİ

SUAT ÖZKAN

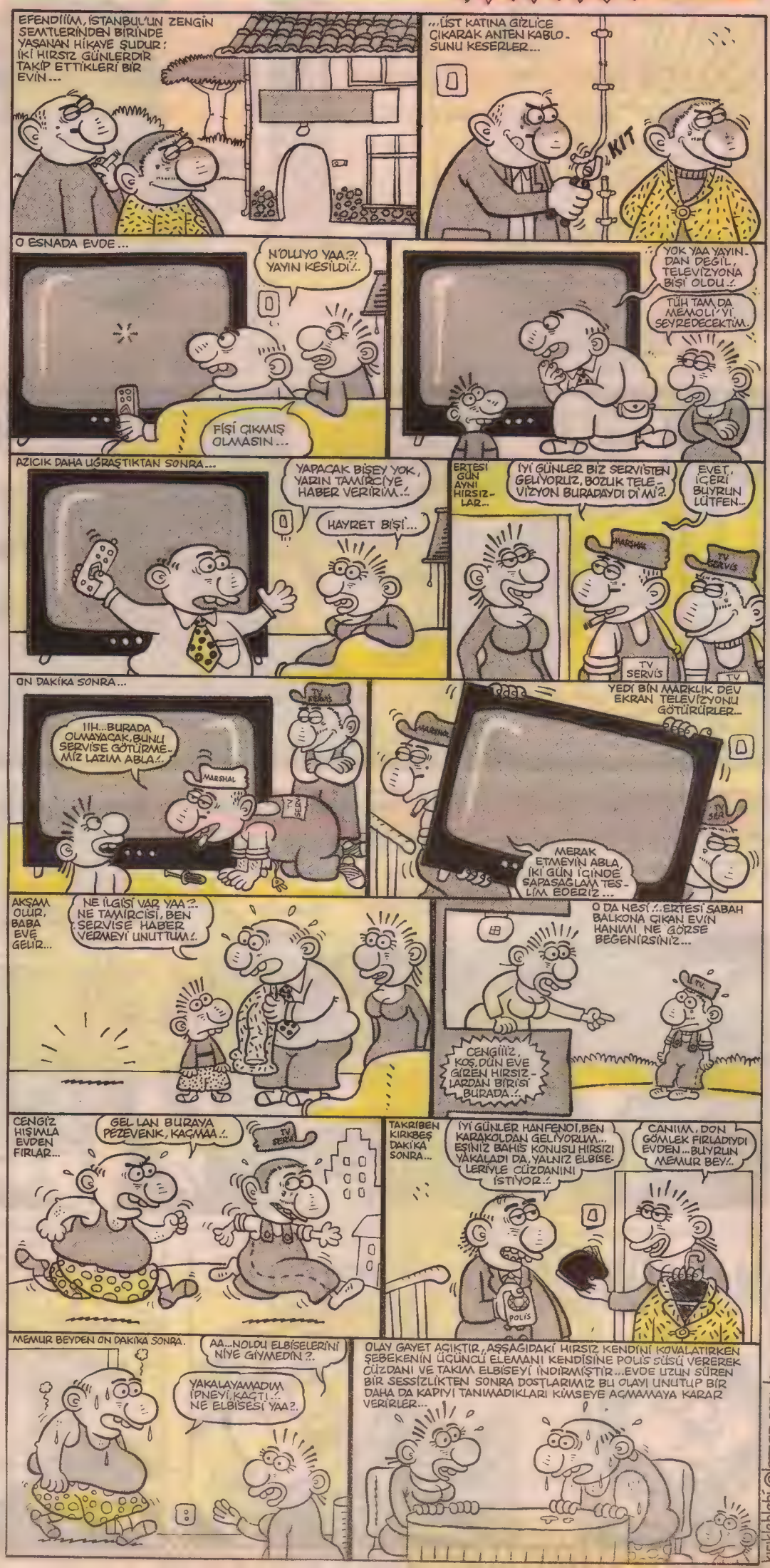

kirikdokulu@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

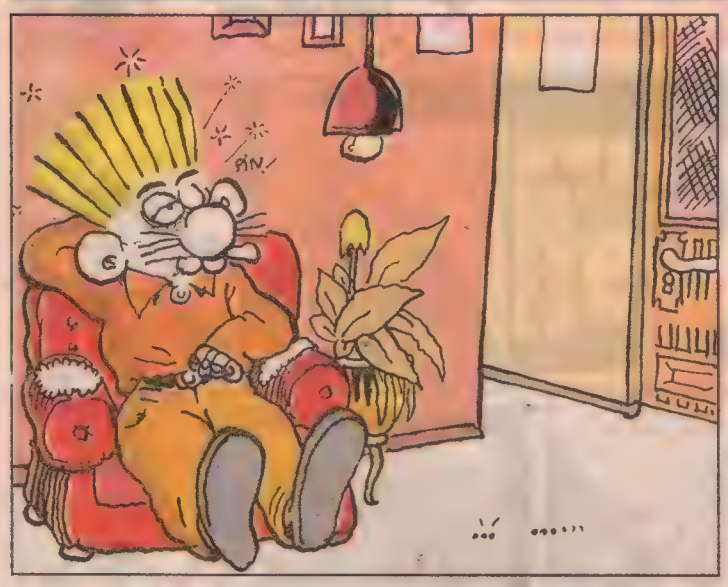

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

KILLANAN ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Öncü öcü!

Bülbülün gülü sevdiği gibi sevdim fikrimin ince gülünü!

Sevdiğim kadar da güvendim.

Fikrine değil halka güvenen devrimciler döndüler.

"Bu halk için hiçbir şeye değmezmiş" dediler.

Çünkü halk onları yalnız bırakmıştı.

Onlara ihanet etmiş, satmıştı.

Onları hapiste çürütenleri, işkenceden geçirenleri, idam edenleri alkışlamıştı.

Fakirleri seven devrimcileri değil, zenginleri sevenleri desteklemişti.

Kapitalist, faşist, dinci partileri iktidara getirmişti.

Dönmek için bu kadar neden yetmez miydi?

Belki onlar gibi ben de fikrime değil halka güvenseydim, düş kırıklığına uğrar, dönerdim.

"Dünya dönüyor" dediğinde gökyüzünde yalnız dolaşan yıldızlar misali yeryüzünde yalnız bırakılan Galile gibi inandım fikrimin doğruluğuna.

İnandım insanlığın kurtuluşunun toplumcu, paylaşımcı, eşitlikçi bir dünya düzeninde olduğuna.

Halk bugün benim inandığıma inanmayabilir.

Tıpkı dün Galile'nin inandığına inanmadığı gibi.

Tutucudur halklar!

Yeni fikirlere beyinlerinin, gönüllerinin kapısını hemen açmazlar.

Öncü insanları **öcü** gibi görebilirler!

Devrimcileri dışlayabilirler.

Ancak tarih göstermiştir ki bugün "hayır" dediklerine yarın "evet" diyebilirler.

Düzeni, dünyayı değiştireceksiniz halkı değiştireceksiniz.

Bunun için de fikrinize güvenecek, fikrinizin gösterdiği yolda yürüyeceksiniz.

Bir aşık olarak yüreğimin beni götürdüğü yere gittiğim gibi, bir devrimci olarak da fikrimin beni götürdüğü yere gittim hep!

PANTOLON

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

guneri@leman.com.tr

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

UDİ NEVRES VE GÖNÜL ADAMI : SÜRÜKLEYİCİ MACERA...

DENGELİ BESLENME

kaanertem @ leman. com.tr

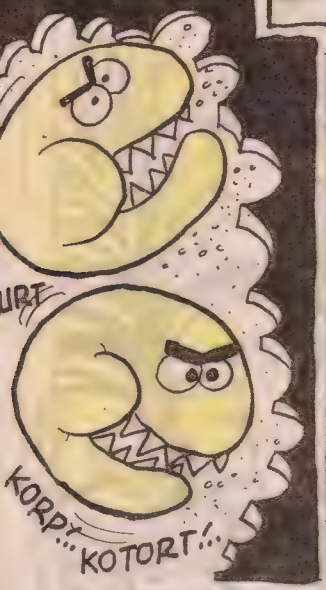

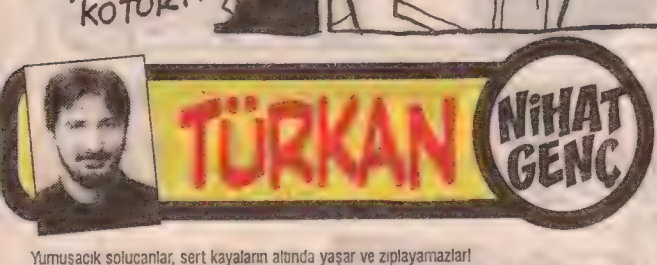

TÜRKAN NİHAT GENÇ

Yumuşacık solucanlar, sert kayaların altında yaşar ve zıplayamazlar!

Karmakarışık sandalyeler, dumandan boğulmuş sıkışık masalar, kış günü, tıka basa dolu bu kahveye akşama doğru, simitçiler, çörekçiler, gözlemeciler akın akın gelmeye başlar, itişe kakışa kahvenin ağzı dolana kadar. Elinde tablası, sepeti, sinisi, seyyar satıcılar kahve sahibiyle, garsonla iyi geçinmek zorunda. Usulca tablasını bir kenara koyup, boş bardak toplayıp, güya küllükleri temizleyerek göze girmeye çalışırlar. Bir iki saat içinde on-onbeş kahve gezerler ve yıllarca aynı güzergahtan ekmek paralarını çıkarırlar. Soğuk azrailleştiğinde de durum farketmez. Kahveye girer girmez ellerini ohalayıp sobanın yanına sokulurlar, müşteriyi rahatsız etmemek, çay dağıtan garsonun yolunu kesmemek için tedbirlidirler, asla yüksek sesle konuşmazlar, para alışverişini mümkün olabilecek bir sessizlikte yapar, hır çıkmasın, tartışma olmasın, garsonun kafasının tası atmasın diye, elli-yüzbin lira gibi küçük paralarla çalıştıkları halde, teiaşla "üstü kalsın", "canın sağolsun", "yarın alırım ağbi" diyerek hızla, üstünkörü işlerini görürler. Kahve sahibi ya da garsonun gözüne battıklarında, iş kapısı kapanmış, felaket demek.

Soğuk bir Aralık günü olmalıydı. Kahvenin boğucu pis dumanından daralıp nefeslenmek için kapıya çıktım. Üç-dört kat başörtüsü, başını örtmek için değil, kafasından ağır yaralıymış gibi sargı bezi gibi sarılmış, palto, pardesü yok, bir kaç kirli hırkayı üst üste giymiş, elleri soğuktan patlıcan gibi mosmor ve yarılmış pürtük pürtük, yerleri supüren kirli siyah eteği altında bir etek daha ve sokağın tüm çamuru dizlerine kadar sızmış, sepetinin içinde gözlemeleri soğumasın diye, kalınca havluyla bastırarak örtmüş. Yaklaşmaya cesaret edemedim, seyyar satıcılıkta çok acemi olduğu her halinden belli. Acı çeken bir utangaçlıkla ve usulca, sadece kendi duyabileceği bir sesle; "sıcacık gözlemelerim var, almaz mısınız?". Sepetin içinden havluyu kaldırdığında sıcacık duman yüzüne dolanıyor, dört-beş gözleme çıkartıp dürüm yapıp, iki eliyle tutup, kahveye girmek istiyor. Her defasında kovulup atılıyor! Kapıda sessizce iki elinde gözleme dürümleri, kahveye rahatlıkla giren simitçi, pohaçacılara imrenerek bakıyor, garson kapıya çıktığında yalvararak: "Bir girip çıkacağım", Garson: "Patron kızıyor, hadi, hadi, hadi!"..

Özal dönemi yeni bitti, yeni gelen liderler, hergün ekranlarda Avrupa Birliği'ni konuşuyor. Herşeyimizi kaybettik. Zehirden bir ilaç gibi hepimiz hergün ahlakın ne kadar bozulduğunu konuşuyoruz. Bu ne ağır cümle, bir savaş sonrası gibi ceset dağlarına bakıp: Herşeyimizi kaybettik. Küçükken ıslıkla çaldığımız müziği bile hayat öyle düğümledi ki.. Dedelerimizin anlattığı patates kabuğu yedikleri yoksulluğa hazırlıksız yakalandık. Gözlemeci ablanın şu kat kat giydiği paçavralar, yoksulluğun savaş üniforması gibi. Kadının soğukta çaresiz bekleyişi. Kimsenin duymayacağı fısıltıyla "gözlemelerim var, sıcacık gözlemelerim" deyişi, kalbime inen balta gibi. "Abla bir gözleme versene!" dedim. Eli ayağına dolaştı, yavaşcacık itinayla dürüm yapıp ve o kadar sakin hareketlerle kağıda sardı ki, sanki evine misafir gitmişim, zerafetle ikramda bulunuyor. "Abla sen bu yavaşlıkla bu işi yapamazsın!" dedim. "Kahveye alsalar, yarısını bitiririm" dedi, iddiayla. "Niye almıyorlar", "boyları devrilsin, biz de çocuk büyütüyoruz!".. Ciğerimi yırtan bu sert havayı dağıtmak için, şakayla: "Belki gözlemelerin güzel değil, onun için almıyorlar!" dedim!.

İçimden bir ses, bu kahvede bomboş oturuyorsun, şu sevmediğin politikacılar bile hergün yüzlerce seçmenin işini görüyor, şu kadını kahveye sokmak nedir, garsonla, kahve sahibiyle konuş, beş-on dakika müsaade etsinler. Ertesi gün garson Kemal ağbinin ağzını aradım "niye almıyorsun o kadını!".. "Hangi kadın ağbi, herkes giriyor ağbi.." dedi, bir müddet sonra, "sen bu konuyu patronla konuş, patron kızıyor!" dedi. Odacı, kapıcı, garsonlar, güçsüz insanlar "alık" görünmeyi pek severler, alıklığın onları siyasi ve sosyal sorumluluktan kurtardığına inanırlar. Patrona bir pundunu bulup sokuldum, uzun bir tavla maçı yaptık, maçın ortasında lafı dolaştırıp, "Gözlemeci kadını neden içeri almıyorsunuz!".. "Yaaa, iki saat masaları işgal ediyor, (gözlemeyi sardığı kağıtları göstererek) yağlı kağıtlar yerlerde, bir gözleme satacak, iki saat para üstüne uğraşıyor!".. Sonra, yerden bir yağlı kağıt bularak üstünde tepinmeye başladı: "muna koduğumun yerinden ekmek yiyoruz!", sonra kağıdı eline aldı, yırttı, bir deli gibi ağzına tıktı, "kahveyi bok götürüyor, uğraşamıyoruz kardeşim!" diyerek bağırmaya başladı. Bu hareketleri de tanıyorum, delileri masum sayacağımız için, deli taklidi yaparak, yoksulluğunu ya da işgüzarlığını masum göstermeye çalışıyor. Anladım ki, kadın olduğu için, masalardaki boş bardak, küllüklerin toplanmasına yardımcı olamıyor, hızla hareket edemiyor.. "Ekmek parası be ağbi, bırak girsin!" dedim, yine delilenerek, halli hatli: "girsin, girsin, ben birşey demiyorum, birşey mi dedim, birşey demiyorum, girsin, girsin..."

Ertesi akşam gözlemeleriyle geldi, müjde verir gibi, "abla kahveciyle konuştum, gir içeri" dedim, peşinden tenbih ederek: "Aman çabuk ol abla, işini çabuk gör, gözleme kağıtlarını topla, masaları tıkamadan elini çabucak tut!".. Avrupa'nın, Viyana'nın, sarayların kapısı açılmış gibi çılgın bir sevincin iştahıyla işe koyuldu, beş-altı gözlemesini dürüm yapıp, dürümleri bir düzen içinde sıraya dizip, masa masa dolaşmaya başladı.. Hepsini sattı. Aman aman aman çocuklar gibi neşeyle dışarı fırladı. Nasıl keyifli! Bir insan bu kadar mutlu olur. Havlusunu kaldırıp kaldırıp elinde kalan gözlemelerini saymaya başladı, sonra bir parmağını dudağına götürüp, zihninden paraları sayıp, hesap etmeye başladı. "Bir kere daha girsem, bunları da bitiririm!". Ormuz silkerek, "Ama, işte...!"..

"Şu yukardaki kahveleri biliyor musun, bir tur da orada at!".. Ve sonra bir gözleme istedim, yaptığım kıyağın karşılığı, para istemedi, olur mu abla deyip, zorla verdim Artık ne zaman gelse, önce beni arıyor, kahvede bir hırlık çıkarsa yardımcı olayım diye. Ve ben de ilk günlerde açılış yapmak için, önce ben bir gözleme alıyor, sonra zoraki arkadaşlarıma ısmarlıyorum. Günler geçiyor. Öğleden başlayarak arkadaşlarıma, "gözlemeci abla gelse de gözleme yesek" diye gaz vermeye başlıyorum, Nasıl, guzel mi?". "Olağanustu, iştahım kaçmasın diye hiçbir şey yemiyorum"..

Adını soyledim mi Gonul abla, akşam olmasın, sepeti kolunda bir topaç gibi döne döne gelir, fısıltıyla değil artık, bağırarak, sıcacık gözlemelerim var, sokağın gürültüsüne karışır. Kahvenin önünde gövdesi yumrulaşmış ağacın altına sepetini koyup.. ki, ağacın altını yeni bir yuva yapmak gibi eşeliye eşeliye yer ediniyor, eşeledığı yeri sahipleniyor, başka seyyar satıcıların tablasını oraya koymasına kızıp, kızgınlıkla fırlatıyor. Bebeğin başını yumuşacık mindere yaslar gibi, sepetini ağacın yumuşacık toprağına yerleştirmesi dakikalar alıyor! Gözleme sepetini yerleştirişi, insana öyle bir kader veriyor ki. Herkes Şeyhinin liderinin mezarına yerde-gökte yer beğenemiyor. bir ağaç kovuğu, uç karışlık bu ağacın toprağında eşeleniyor halkımız, o kadar seviyor ki o yeri, şarkı söyler gibi coşkun bir kuvvetle. Sonra, gözlemeleri eline alıp kahveye girerken, biri kaçırır diye, gözü arkada, "ağbi, şuna bakar mısın?". O kahveye giriyor, ben gözleme sepetine bakıyorum. Bakıyorum, içimde biri çığırarak önünde duruyorum, Gönul abla dönuyor, "soran oldu mu?", "olmadı abla!" diyorum. Zabıtalar geliyor, hızla kaldırıyor sepetini. Supürge bıyıklı, keser suratlı zabıta: "Buraya koyma bir daha!", "Koymuyorum, ne zaman koydum ki!", "Koymuşsun işte!" Biz de yurttaşlık kavramı ıslah olmak anlamına geldiği için, polise, zabıtaya karşı peşin peşin yumuşak bir itaatkarlıkla konuşmaya başlarız! "valla koymadım ağbi!", "Koydun işte be kadın, bak buraları temizlemişsin..!", "Nesini?", "Bak, toprağı tertemiz, çöp yok!", "Allah'ın çöpü, yere atılmış kaldırdım!" Artık deliler tuluatı konuşmalar. Telsiz tuttuğu elini de Gönül ablanın başına vuracakmış gibi hazır havada tutuyor.. Bu kadar jop, bu kadar ağır yasalar, herhalde normal insanlar için değil, hepimiz deli olduğumuz varsayımıyla geliştirildı. Batıda çok eski ve bizde hala akıl hastanelerinde deliler tıbben değil, korkuyla düzene, uyuma sokma anlayışı siyasetimizin ötesinde, kemiklerimizin felsefesi! "Kaybol burdan, niye o ağacın altında çöp var da burda yok, çocuk mu kandırıyorsun, buraya koyuyorsun işte sepeti!"... Gönül abla fazla inadlaşamıyor, korkudan mı, çaresizlikten mi, ağlamaya başlıyor, "valla koymuyorum ağbi!"...

Hindliler ve Kahireliler gibi yoksulluğun ebediyyen süreceğine inancımız tam olsaydı, sorun olmazdı. Aslında Mustafa Kemal gelmeseydi, büyük bir kısmımız Hindli, Kahireli gibi yoksulluğu, kaniksayıp, kaderleştirip mutlu bir miskinlikle yaşamaya devam edecektik. Mustafa Kemal, toplamaçıkarmayı öğretti, her toplama-çıkarmada "hırs" vardır. Toplama, çıkarma, bölme gibi kelimelerin öz Türkçesini bulup, kazandıran da Mustafa Kemal. Şimdi ne oldu, yine yoksuluz, fazladan hasetle, hırsla, mutsuz yoksullarız. Yapılacak tek şey, eskiden olduğu gibi kaderci miskinliğimize geri dönmek. Ahlağımızı, insanlığımızı hiç bozmadan orada durabiliriz. "Yeter Gönül abla, herşeye ağlama, şimdi gider zabıta, öğren artık bunları!"

Eski-püskü elbiselerini çıkartsak, etli kalın dudakları, iri gözleri, eti, dişi bir sertlikte coşuyor. Bütün yoksulluğun kökünü kazıyan bir koşuşturma, masalarda fır dönmesi, gözü dönmüş gibi koşarak çalışması, nefes nefese para üstü alıp vermesi, herhalde dünyanın bütün ülkelerinde güzeldir. Ama, bu her zabıtayla karşılaşmasında "ağlaması", korkunç, katil bir adam yapıyor beni. Oysa, sokağın kafatasına, yaka-paça, vura vura çalışan bu kadınların ekmeğini nasıl olsa taşları yırtarak çıkarbınm diyen kör inançlarında tatlı ve sonsuz bir şehvet gizli, işte bu halkın derinindeki bu güce aşığım. Becerikli, yorgun, otuzbeşini çoktan geçmiş kabarmış elleri, kocası olsaydım, herhalde onbeş doktora bedeldi. Bu koloninin kadınlarında şakaklarından zonklayana, damarları fırlayana kadar, her türlü tekmenin, kopartmanın, serbest olduğu pankreas güreşçisi gibi çalışmalarına hayranım.

Kocanız ne iş yapıyor, dedim, küçük bir çocuğu şefkatle seviyormuş ve ona acıyormuş gibi, "şeftir, o!", "Memur mu?", ".... dairesinde şef!" "Ne maaş alıyor?", "Onun aldığından ne olur, birasına yetmiyor!".. Sonra: "Bilmiyor çalıştığımı, komşumuzla ortak yapıyoruz, duyarsa öldürür, boşar, kovar beni!"..

Günler geçiyor neler öğreniyorum. Beyi, onbire kadar Sakarya birahanelerinde içiyor, 17'sinde kızı, koluna girip eve götürüyor. "Kızım, bu sene üniversiteye gidecek, anne, arkadaşlarım seni böyle görürse, intihar ederim" diye tehdit ediyor. Akşamın dokuz buçuğuna kadar sattı, sattı, satamadı zararına eve dönüp, yemeği hazırlamak zorunda: Sokakta tanınmasın diye, eski püskü hırkalar, entariler giyip, eşarbı yüzüne düşürüp kapatıyor!

"Kızına söyle utanmasın, benim annem de, sabunluk (lif), çocuk patiği dokuyup mağazalara satıyordu, biz de böyle büyüdük", "Ahh, bir konuşsan onla, bunları anlatsan.."

Cezaevinden bir kaç sene önce çıkmış, ağırbaşlı ve gözü kara bir garsondu Kemal ağbi. Yaşını başını almış, oturaklı bir adam olduğunu hiç konuşmadığından anlardınız, hayatta iki adam sevdi, biri Yılmaz Güney, diğeri gençken kodesten kurtardığı için Bülent Ecevit. Küpeli, saçlı çocukları sevmez, katlanırdı onlara. Sarhoş müşterilere dayanamaz kovar, bozukluk yapanları affetmez, öylesine delirerek döverdi ki, adamın kafatasını beton yere çarpa çarpa bayıltır, sonra tekmeleyerek çöp tenekesinin yanına bırakıverir. Çıldırdığı zaman kimse onun elinden bıçağı alamaz. Boyle anlarda, kumar masalarındaki adamlar bile, sırtlarını duvara verip korkuyla beklerdi. "Ne yapıyorsun Kemal ağbi" deyip, elindeki bıçağa uzanırdım. Bıçağı elinden alsam ne, yüzü, karasaplı bir bıçaktan daha sivri, daha sertti. Beni sevmesinin sebebi, bu kahvede en çok misafir benim olurdu ve yiyecek bir döner-ekmeğim olmadığımı bilirdi, "delikanlı çocuksun, sen" deyip, sigara, döner-ekmek ısmarlar, beni sahiplenirdi. Benim için kavga ettiği de oldu, ama, bir gün, kitaplarımı koydum kasaya, "Kemal ağbi şunlara göz-kulak ol! diye, "bana bunu yapma!" deyip , kitapları elime verdi. Yasak yayın oluşlarından, polisten korkuyordu, kitap konusunda hiç güvenmiyordu. Basit, birkaç ucuz romanı kasaya koyduğumda söylediği, "Bana bunu yapma!" deyişini hiçbir zaman unutmadım.. Sopalarla deliler akıl hastanelerinde nasıl dövülüyorsa, yürekten sevdiğimiz bıçkın ağbilerimiz bile birkaç kitap okuduğumuz için, böyle dövdü bizi!. Bizim de kahveye gidiş sebebimiz zaten, yumuşak başlı ve itaatkar akıl hastaları olduğumuzu kabul ettiğimiz içindi!

Birkaç yıl kahveye yolum düşmedi, eve giderken mutlak önünden geçiyorum, bir bakarım içeri. Kemal ağbi, Gönül ablaya kol kanat açtı, akşama kadar tek bir seyyar satıcı almıyor, Gönül abla gelince, kapı ağzında boş masa bırakıyor, ordan servis yaptırıyor, bir nevi dükkanı oluvermişti, gözlerine ışık yerleşmişti, saçlarını eşarbının önünden iki tutam göğüslerinin üstüne düşürüyordu Tuhaf şeyler oluyordu. Soğuk, tekme tokat sokakları boşalttığı halde, Gönül abla, çoktan kapanmış dükkanların, apartmanların küçük karanlık aralığında, ayakta üşüyerek saatlerce bekliyor. Neyi bekliyor, niye eve girmiyor, bu deli soğukta beklemesini birgün giysilerini yırtıp, çırılçıplak sokağa fırlayacağını düşündüm. Gözle görmediklerini mi var, hayatın herkesi delirttiği bir fikri mutlak var. Bu yüzden korunmak için, içimizden bazıları çok yüksek bir yerde sığınak arar. Hem suyun içinde, hem 600 voltluk elektrikle vuran "Çarpan Balık"lar gibi, bu soğukta insan kalbi de böyle birşey mi? Parmakları gibi kalbi de soğuktan morarmış mı, biri yureğini yırtmış mı? Kemal ağbilerin depo olarak kullandığı ve ara sıra demlendikleri küçük bir oda var teras katında. Ancak, kahvede işlerin yavaşlaması, onbuçuğu buluyor, Kemal ağbinin boş zaman sıkıntısı var!

Yaratılmış efsaneler, Adem ile Havva arasında bir aşk'tan sözetmez. Elma var, yılan var, cennetten kovulma var, aşkın kalıntıları yok. Bu yüzden sadece aşk, "şeytansız" tek hikayemizdir! Düşüverme içine. Tanrı'nın selamına bile aldırmaz insan. Süleymancılık tarikatını kuran Süleyman Hilmi Tuna, eski İstanbul vaazlarından, müridlerini gizlice, kapalı yerlerde yetiştiriyor. "akla, zekaya karşıyız" der. Süleymancılar bu yüzden okumamış, cahil, dangalak insanlar olmuşlardır, hocalarının vaazını yanlış mı yorumladılar, bilmiyorum. Süleyman hoca: "Çocuğunuzun evin yolunu bulacak kadar aklı olsun, kafi!" der. Bu modern aklımızla kavrayamayacağımız cümleyi, insan aşka düşünce anlıyor.. Bu kadarcık aklı bile reddeder, evin yolunu şaşırırız! Gönül ablanın aşkını tahayyül edebiliyorum. Eve gelirken, kucağında karpuz, kapıyı açıp, "getirin bıçak, karpuz kesek!" diye neşeyle nara atan bir erkek. Bu aşkın tadından bu karpuz yenir mi? Kıpkırmızı alev topu gibi suyu, lav gibi içimize akıveren. Aşk, safkan deliler yapıverir bizi. Kalbimizi enerji merkezi, elmastan saray yapıverir. Kış boyu, Şubat, Mart, bu delirmiş soğukta gözlemelerini satıp bitirdiği halde, kaç kez bekledi Kemal ağbiyi, apartmanların karanlık ağızlarında!

İşte yine, soğuktan korkup, kaçarak eve koşuyorum, köşede Gönül ablayı görüyorum, zıplayarak bekliyor. Ruh öyle yüksek bir yere çıkıyor ki, aşağıda üşüyen bedeni görmüyor mu? Yalnız çavdar ekmeği yiyip, savaşa giden dedelerimizin kumaşına benzeyen bir sabır.

Karşı Sayfadan Devam

Bu soğuğun içinde düşününce hayatı, insanın yüzü asit, beyni asit, elleri asit dökülmüş gibi delik delik köpürerek kabarıp yarılıyor. Utanarak gözleme sattığı o ilk günden şimdi, kocası onbir olup eve dönmeden, sevgilisini, insanı tenekeleştiren bu soğukta bekleyişine kadar geçen zamanı düşündüm, belki de ilk günden niyeti ekmek parası, kocasının sümük maaşına katkı değil, "dışarıya zıplamaktı".. Belki de hayatında ilk defa, apartmanın karanlık ağzında, ellerini hohlayıp, kendi beyni, kendi kalbiyle işte ilk defa, saatlerdir zıplıyor! Savaşların bu en guzelinde, soğuktan donmamak için, zıplıyor, Gönül abla!

Bir akşam geç vakit, Kemal ağbi işi bitirmek için acele ediyor, bir gözü dışarda. Elinde tesbih, kuzuyutmuş göbekli patronu, sırtına vurup: "Bekletme günahtır, git, soğut şu kadını!".. Kemal ağbi önlüğü fırlatıp dışarı çıktı. "Soğut" lafı, ilişkiden soğumak için duyduğum en tiksindirici cümleydi, üstelik, içinde saklı cinsel merhamet, kendim düzülüyormuşum gibi kudurttu beni. Yarım saat sonra gelip, yeniden garson gömleğini giyerken, patronu sırıtarak masadan usulca laf attı: "Ne o Kemal, emdin geldin mi?". Ağzıma fare tıkıştırmışlar gibi iğreniyorum bu dilden. Hepsini gazbombasıyla öldürmek istiyorum, kırk yıl sabah akşam kadın kudurmuşluğuyla, ağızlarını şapırdatıp yalanarak kadın ararlar, nihayet bir kadın, yedi kat korkusu, yedi kat yalnızlığını azaplar içinde terkedip yanlarına vardığında, ettikleri laf. Kahve lanetli bir mekan, gerçek bir bataklık, karpuzun içini birileri bok doldurmuş, hiç mi ay ışığı vurmadı yüzünüze, hiç mi toprakta yürümediniz, hiç mi bebek sevmediniz, hiç mi onbeşinde kızınız olmadı...

Önümdeki masada, uzun, parlak, siyah saçlı gencecik bir kız hıçkırarak ağlıyor, elinde mendille gozyaşlarını siliyor, sonra, mendili hırsla ısırıyor, paramparça ediyor, tekrar mendil çıkartıp, tekrar siliyor, tekrar ısırıyor mendili, bu ne güzellik, al hançeri vur kadınım, ben öleyim, kapınızda kul olayım, diyen türkü gibi kendimden geçiyorum. Saç telinin her bir tanesi parlak hançerden işte, balta vursan kesmez, olacak şey değil, kız önde ağlıyor, biz arkada saçlarını seyrediyoruz, gidip gelen arkadaşlarıma gösteriyorum, zincirlerinden boşalmış, dizginsiz bir atın yeleleri gibi omzunda saçlar. Ertesi gün oluyor, kız tekrar geliyor, tekrar mendil çıkarıp ağlıyor, bizim ne mendile, ne ağlamasına aldırdığımız yok! Bahçede ansızın bir gecede açılmış kırmızı güller gibi. Her bir teli fışkırarak bükülmüş bu kapkara saçların parlaklığına dalınca, insan kuyuya düşmüş gibi oluyor, bir ceset gibi çaresizleşiyor, gözlerizim ezik bir garibanlıkla sessizleşiyor. Bir masal meyvesi! Stilize edilerek resimlenmiş çocuk masal kitaplarında, prensesin saçı tüm sayfayı dolaşıp resme süslü bir çerçeve yapar gibi, kızın saçları, tüm yüzünü, masayı, omuzlarını, dirseklerine kadar coşturarak, çerçeveleyerek süslüyor. Taşların neden taş olduğunu anlıyor insan, bu sonsuz doyumsuz güzellik karşısında, insan kilitlenip, ebediyyen susuverir. Karda kışta, rüzgarda, çakala karşı bekleyen kalın gövdeli ağaçlar, baharda her bir dalında açıp binbir çiçeğin yanaklarını başını bir kez kaldırıp öpüp, dokunamadığı gibi, sadece, uzaktan övgüler düzüyorsun. İnsanı tanrıyla sırdaş eden, börtü böcekle seviştiren simsiyah bir parlaklık. Camı açıp bir bahar günü, kuşu, bulutu, uçuşunu, yaprağın düşüşünü, çiçeklerin kokusunu bir defada ve ilk defa duymak gibi. Tekrar toprağına, suyuna dönmeden bu naciz beden, aç kartallar gibi seyretsin. Dalgalara da, uçan kuşların kanatlarına da yazıyor bu güzellik, ne çok bakakaldım, tüy gibi başım dönüp, düşüp toprağa. Biraz daha bakakalsam, kapkaranlık bir zindanın zincirli aşkında köle buluvereceğim kendimi. Eskilerin, neden gözü kara adam öldürdükleri, bir aşk için diyar diyar yurtlarını terkettiklerini böyle anlarda anlıyor insan. Varsın dünyada cahillik, ahlaksızlık, kötülük kol gezsin, varsın bombalar milyonlarca insanı öldürsün, hiç beklemediğin bir yerden gürül gürül bir güzellik, nehirler gibi kıvrım kıvrım dolanır boynuna, sadece seyredip, gördüğün için, coşkulu bir kahraman yapıverir seni...

Kemal ağbinin kulağına eğilip, "ağbi, bu kız günlerdir burada elinde mendil ağlıyor, ne iş" diyecektim ki, Kemal ağbi kendisinden beklemediğim bir espri yaptı "büyük kapatma" dedi. "Bu kız Gönül'ün, annesine sokağı, kahveyi kapattı, burda nöbet tutuyor, kanlı bıçaklı olmuş annesiyle, gözleme satmasını istemiyor!"

Eskiden halkımız güzel kızlarını saraya satar, saray kapısından geçinir, kurtulurdu, şimdi güzellik, bela! Adı Türkan, Büro yönetimi gibi iki yıllık bir okulda okuyor. Uzun, incecik, su kadar berrak bir çocukla yıllardır bu kahveye sarılarak gelip, sarılarak çıkıyorlar. Çocuğun duzgun yuz çizgileri, yumuşak ifadesi, hali vakti yerinde bir aileden geldiğini anlatıyor, hergun, duygu bombasına dönmüş Turkan'ı teskin ediyor. Çocuklardan dinliyorum, her ikisi de kuçuk işlerde çalışıp, okul biter bitmez evlenme hesabı yapıyor, divane aşıklar herkesin dilinde. Oğlan sarsak birşeye benziyor, bu [illegible] kız daha becerikli, hem de zafer sarhoşu gibi, hergunu bayram gibi, çocuğu emirlerle yonetiyor [illegible] birşeyler aldırtıyor, peşinden surukluyor. Oğlan, bu aileye damat olacak, yani, iş donuşu, [illegible] karpuz kesek diye nara'lar atacak, akşamları iki yalnız kadının hayatını tutuşturacak [illegible] değil [illegible], masaya otururken uzun kolları ve bacaklarının daracık yerlerde zahmetlice eklem[illegible] uzaktan portakal sıkma makinesine benziyor! Türkan'ın sevgilisiyle kolkola narin tatlılığını gördükçe, içimden şarkılar mırıldanıyorum, Gönül ablanın yorgun yaralı, pürtüklü yüzünden kızda eser yok

Neşeli türküler söyleyerek kahveye geldiğim bir gün, başımdan kezzap dökülür gibi, hayal kırıklığından zınk diye kalakaldım. Türkan saçlarını kökünden kesip, kuaföre satmış. İçimdeki allı turnalı türkülerin hepsi sustu. Kimseye şeker, kaymak söyleyecek halim kalmadı. Saçlarını kestirince, cırtlak, buji gibi küçulmüş yüzü, güneş yanığı rengi, kuruüzüm gibi birşey oluverdi. Meşale gibi saçlarının yerinde, onuru kırılmış, çekiç vurularak desenlenen bakır bir sahan kaldı. Be deli kız, hayat sana ne dedi ki, kökünden vurdun baltayı. Kızı gördükçe, sinir nöbeti sardı, sonra, yavaş yavaş ve uzun boylu Gönül abla'yı düşünüp, "kıza para yetiştiremiyorum" deyişini düşündüm, Türkan'ı azizlik mertebesine çıkardım. Kışkırtıcı soylu güzelliği gitti, yerinde karakalem çiziktirilmiş soluk bir desen kaldı.

Türkan, sevgilisiyle, yıllarca bıkıp usanmadan, hergün ayrı bir kapı çalarak, hergün birine sorarak, hergün gazetelere bakarak, hergün yürüme semt semt gezerek, bakanlıklarda bir torpil, yakın arayarak iş baktılar. Umutsuz, çirkin bir yorgunlukla akşama doğru kahveye dönüp, simit, çaya sarıldılar. Moralleri bozuk geldikleri hergün yüreğimden cımbızla bir parça kopartıldı. Her kapıdan boş döndükleri günler çoğaldı, söz verenler sözünde durmadı, çaldıkları kapılarda aylarca oyalandılar, cımbız, göz saydamından her iki sevgilinin kopartmaya başladı. Uzun işsizlik yılları hayata karşı direnişlerini tuzla buz etti.

Demokrasilerde herşeye çare var, bir işsizliğe yok. Bir gün Gönül ablayı gördüm, yüzünün manzarası değişmiş, ağzının tabanı görünürcesine kahkahalar atıyor, yürümüyor, kuğu gibi süzülüyor, hayrola Gönül abla: "Türkan iş buldu, bir demir döküm fabrikasında, muhasebeye girdi!" der demez, sevinçten ağlamaya başladı, mağazaya, alışverişe gidiyormuş, hızla yanımdan ayrıldı, birden dönüp: "işe yeni aldılar hemen atmazlar, değil mi?", "Atmazlar, Gönül abla!".. Nasıl bilmem, yoksullar için hayat, doğunca değil, işe girince başlar, şimdi biliyorum, gidip kundağa sarar gibi, en pahalısından giydirecek Türkan'ı.

Çocukluğumda yosunlu kayaların karanlık diplerinde yengeçlerle oynadığım günler kadar mutlu oldum. Birkaç yıl da böyle geçti, oğlan, akşama kadar kahvede bomboş Türkan'ın işten çıkıp gelmesini bekledi. Kafatasını paramparça eden bir zonklama gün geçtikçe büyüdü, etraftakilerle sebepsiz kavgaya, sebepsiz kufürlere başladı, akşama kadar başını ellerinin arasına alıp, çaresizlikle karanlık bir hastalığın pençelerine düşmüş gibi, sinir nöbetlerine tutuldu. Bakışları dikleşip, kararıp, zehirleşti.

Anne-kızın yüzlerinde, yumru gibi irinleşmiş sert yumruk yumuşamış, artık kol-kola zıplaya zıplaya yürüyorlar. Bir masal tiyatrosu gibi herşey rüya gibi gelişip tam evlenecekleri günü beklerken, Türkan'ın oğlandan ayrıldığı haberi geldi.

Artık gözümde yücelmiş, kutsanmış, Gönül ablaya "Hayırdır abla, yıllardır delice seviyorlardı birbirlerini!" dedim, Gönül abla, direktifler yağdıran bir genel müdür edasıyla: "İşsiz-güçsüz çocuğu ne yapiyim, tek maaşla ne yaparlar!".

İnsan sokakta, bir küçük muhabere kazanınca, hemen gözünü kanbürümüş dövüşken kanlı bir savaşçı mı oluveriyor. Oğlan ortalıklarda hiç görünmedi. Türkan, bazı akşamlar iş çıkışı annesinin tezgahına gelip, müşterilere gözleme dürüm yapıyor. Bir zaman sonra, işten çıkar çıkmaz, tezgahın başına gelip, annesini eve gönderiyor!

Hiç oralı olduğum yok, selamlaştığım da! Bazen, geceleri, evde yalnız kaldığımda, aklıma Türkan'ın saçları gelip, "bir daha yeniden büyür, eski halini alır mı" diye düşündüğüm oluyor. Dalgalara, rüzgara, göklere, çimenlere bakıp, fazla da bir soru sormaya korkuyorum hayata. Gördüğüm Türkan'ın yüzü, gün geçtikçe cılızlaşıp, sivrileşip, kavruluyor. Anne-kızın etrafında bomboş bir sessizlik büyüyor. Gönül ablanın eski gürül gürül neşesi kayboluyor. Yaşlandıkça, ilk günkü utangaçlığına dönüyor gibi, "sıcacık gözlemelerim var" dediğinde sanki alnından terler fışkırıyor. Üşüyen parmaklarını ohhlayıp kızını bekliyor, iş dönüşü. Türkan geliyor, "anne, ayran da satalım, şuraya koyarız" diyor, annesi: "Neresine koyacaksın şu sepetin, başıma iş çıkartma!" deyip, fazlasıyla yorgun, kızı geldiğinde, dikilmiyor, hemen eve kaçıyor. Türkan, saat dokuza, bilemedin dokuz buçuğa kadar, sepetin önünde nöbet tutuyor. Bazen, hava öyle soğuk oluyor ki, koşarak, uçarak eve gidiyorum. Bu soğukta insanlar nasıl durur diye düşünüyorum. Türkan'ı görüyorum, iş bitmiş, gözlemeleri satmış, ama, o, apartmanın karanlık arasında, saat, on, onbuçuğu geçiyor, kimi bekliyor böyle zıplayarak, ellerini hohlayarak!..

Birgün, Türkan'la hiç konuşmam olmadı, ayaz mı ayaz, ortalıkta kimsecikler görünmüyor, şöyle yanaşıp, Gönül ablayı sorayım ayaküstü, dedim.. Apartmanın karanlık ağzına yanaştım, arkamdan bir ses, "Niyaat, Niyaaat!" döndüm Kemal ağbi içmiş, zom olmuş, yüzü karasaplı bir bıçak gibi parlıyor, bağırdı: "Yanaşma o kıza!", "Gönül ablayı soracaktım..." "Kalbini deşerim senin, yanaşma kıza, dokunma..", "Ağbi, vallahi Gönül ablayı soracaktım, ".iktir git ibne, kahvede kıza nasıl yalandığınızı bilmiyor muyum lan!".. Geri geri çıktım, sorun çıkmasın, alkollü, alttan aldım, uzaklaştım..Türkan, Kemal ağbinin yanına geldi, hiç konuşmadan karanlık sokağa uzunlamasına daldılar, ay ışığı tam karşılarında.. Karanlık iki böcek kadar küçüldüler, gözlerim seçemez oldu. Gözlerim sarımsak suyu gibi yaşlandı, nesini yazayım bu hikayenin. Yumuşacık solucanlar, sert kayaların altında yaşar ve hiç zıplayamadan ölürler... Bari, depoya girdiklerinde içi kıpkırmızı bir karpuz kesseler de ben de mutlu olsam...

("Bizi tanımayanlar bu son şarkımızdı sanıyorlar" diyen Karanlıkta Dans filminin bu son cümlesiyle seslendim hayata. Umutsuzluğu öğrendikçe delice umudu aradım. Ogün, bugün bu siyasi kavganın ayaklarına bu yüzden nal gibi çakıldım.)

nihatg@leman.com.tr Nihat Genç

SELÇUKERDEM

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

HAVA KORSANI FİLİP ve AKTARMALI YOLCU NECO.!..

cemahmet@leman.com.tr

TEST

- SEVGİLİNİZİ GERÇEKTEN SEVİ YORMUSUNUZ?
- KİMSİN ULAN SEN!?
- TEST YAPIYORUM EFENDİM
- NE OLUYOR ŞİMDİ BU TEST!..
- SEVGİLİMİZİ GERÇEKTEN SEVİPX SEVMEDİĞİMİZİ ANLIYORUZ...
- ULAN ELALEMİN DERDİ SENİMİ GERDİ ALÇAK!...
- AFFEDERSİNİZ
- AFFEDE RİM TABİ!.
- PEKİ SEV GİLİ!?
- ULAN GE BERTİRİM ŞİMDİ SE Nİ HA!.

FANTOM BAZEN BİR ŞEHİRLİ GİBİ GİYİNİP KENTE İNER DERLER ' EVET DERLER AMA...

AHMET YILMAZ 2001

Şimdi de spor haberleri

Zeki, Çevik Ve Akıllılar Spor Kulübü (2)

Kutlu Esendemir

Geçen hafta Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'nün, kamu hukukunu çiğneyerek devlete ait kendi kullanımındaki alanları, nasıl özel kurumlara kiralama yoluyla emdirdiğini, beslettiğini, oysa kendi olanaklarını arttırmak için küçük bir varlık dahi göstermediğini, devletin kendi belgelerine dayanarak aktarmıştık. Bu konuda kendi uzmanlarına rapor hazırlatan, belge toplatan, araştırma yaptıran Sayıştay, uzmanlarının hazırladığı raporları ve topladıkları belgeleri Meclis'e gönderme gereği bile duymamış. Başta bunu düzelteyim...

Gelelim şimdi Genel Müdürlüğün işgale sunulmuş ya da işgal edilen alanlarına:

- Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'ne Hazine tarafından tahsis edilen, İstanbul'un Şişli ilçesi Meşrutiyet Caddesi'ndeki 9937 ada, 5 parselde kayıtlı kamu arazisinin üstüne, bazı kişiler oyun salonu ve kafeterya olarak kullanılan bir bina ayrıca da halı saha inşa etmiş. Sayıştay raporu hazırlanana kadar bu işgalle ilgili olarak, Genel Müdürlüğün hiçbir yasal girişimine rastlanmadı!

- Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'ne Hazine tarafından tahsis edilen, Şişli ilçesi Kaptanpaşa Çiftecevizler'de, 2015 ada 55 parseldeki 3 dönüm 125 metrekarelik kamu arazisi, İstanbul Trafik Vakfı tarafından otopark olarak işletiliyor. Sayıştay raporu hazırlanıncaya kadar, bu işgalle ilgili olarak Genel Müdürlüğün hiçbir yasal girişimine rastlanmadı!

- Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'ne Hazine tarafından tahsis edilen, İstanbul Halkalı'da 5 pafta 551 parseldeki 30 bin metrekarelik kamu arazisi "Kars İFA" adlı bir kulüp tarafından işgal edildi. Kulüp tarafından bu alana futbol sahası, halı saha ve soyunma odaları yapıldı. Sayıştay raporu hazırlanana kadar, bu işgalle ilgili olarak Genel Müdürlüğün, hiçbir yasal girişimine rastlanmadı!

Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'ne Hazine tarafından tahsis edilen, İstanbul Büyükçekmece ilçesinde, 5 pafta 344 parselde kayıtlı 31 dönüm bin 880 metrekarelik dev arazi, tel örgü ile çevrilmiş, tek katlı prefabrik bir büro inşa edilmiş ve tır parkı olarak kullanılıyor. Sayıştay raporu hazırlanıncaya kadar, bu işgalle ilgili olarak Genel Müdürlüğün hiçbir yasal girişimine rastlanmadı!

Holdingleşen Vakıf

Tüm bu hukuksuzluklarla, özel kuruluşlara devletin rantı akarken, Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü çalışanlarının boşdurması beklenemezdi.

Genel Müdürlük'te, çok önceleri sosyal amaçlı "Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü Personeli ve Amatör Sporcular Yardımlaşma Sandığı" kurulmuştu. Müdürlük personeli, 1990 yılında bu sandığı vakfa dönüştürdü. Adı da "Gençlik ve Spor Vakfı" olarak belirlendi. Vakıf senedinin 4 ve 5. maddelerine göre amaçları şuydu: Amatör sporu teşvik etmek, desteklemek, vakıf üyelerine sosyal olanaklar sağlamak...

Sayıştay Denetçisi Ali İhsan Saner burada devreye giriyor:

" Öncelikle kurdukları sandığın adına bakın. Genel müdürlük personelinin amatör sporcularla ne ilişkisi olabilir? Amatör sporcular para toplamak için bir kılıf. Asıl amaç personel için para toplamak. Sandıkta olduğu gibi vakıfta da sapla samanı karıştırıyorlar. Sporu desteklemek adı altında vakfa gelir temin ediyorlar."

Saner, buna kanıt olarak Gençlik ve Spor Vakfı senedinin 16.maddesine dikkat çekiyor. İşte size; vakfın gelirlerinden bazı kalemler:

"Profesyonel spor faaliyetlerinden Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü mevzuatı uyarınca alınacak sosyal güvenlik payları, diğer fon ve kaynaklardan aktarılan nakitler, kanunlar müsaade ettiği takdirde basılı evrak gelirleri, vakfın kuracağı spor sanayiinin üreteceği spor malzemesi satışından elde edeceği gelirler, biletlerini kulüplerin sattığı müsabaka hasılatından alınacak paylar, Spor-Toto'dan mevzuat elverdiği taktirde alınacak paylar."

Vakıf, gelir kalemlerini işte böyle belirledi. Şimdi de gelirlerinin ne kadarını amatör spora ayıracağına bakalım? Vakıf senedinin 23. maddesinde belirlenen rakamlara göre, amatör spora sadece ve sadece "diğer fon ve kaynaklardan aktarılan nakitlerin yüzde 10'u ile Spor-Toto'dan mevzuat elverdiği taktirde alınacak payın" yüzde 10'u kalacak... Bu iki kaynağın yüzde 90'ı ve elde edilecek diğer gelirlerin tümü ise vakfa kalıyor. Vakfın en büyük geliri, kendilerine sunulan spor tesisleri. Sayıştay raportörünün saptadığı, Gençlik Spor İl Müdürlükleri tarafından bu vakfa devredilen otopark ve tesisler şöyle sıralanıyor:

- İstanbul'daki 18 adet stadyum ve kapalı spor salonunun otoparkı.
- İzmir Atatürk Stadyumu'nun otoparkı.
- Ankara Gölbaşı Spor ve Dinlenme Tesisleri
- Mersin Erdemli'deki beş yıldızlı otel niteliğindeki sosyal tesisler
- Antalya Gölbaşı Turgut Özal Spor Tesisleri
- Erciyes Teleski Tesisi.

Peki bu trilyonluk gelirler nereye gidiyor? Sayıştay denetçisi Saner, bu vakfın elde ettiği gelirlerinin tümüne yakınının, genel müdürlük personelinin kişisel hesaplarına gittiğini saptadıklarını belirtiyor.. Denetçiye göre, "Vakıf, üyelerine ev alacak kadar kredi açabilecek güce sahip. Emekli olduklarında vakıftan aldıkları emekli ikramiyesi T.C Emekli Sandığı'nın verdiği ikramiyeden bir kat daha fazla... Böyle bir vakfa başkan olmak, neredeyse bir holdinge yönetici olmakla eşdeğer."

Sırada Gökkafes

Yine Sayıştay raporunda dikkat çeken bir kurum da Süzer Holding...

Öyküsü de şöyle: Süzer Holding tarafından İstanbul Taşkışla'da yapımına başlanan Gökkafes'in önünde Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'ne ait 2 bin 400 metrekarelik arazisi vardı... Süzerler, inşaat sırasında bu alanı şantiye alanı olarak işgal etti. 15 Haziran 1989'da Süzer AŞ Genel Müdürü Turgut Bolu ve Gençlik Spor İl Müdürü Kemal Kamiloğlu bir protokol imzaladılar. Bu protokole göre, "Şirket, arazi için ayda 1 milyon lira kira ödeyecek, anlaşma da bir yıl süreli olacaktı. Şirket, Genel Müdürlük tarafından tayin edilecek bedelle arsayı satın alacak veya aynı değerde başka bir arsa ile takas edecek, o da olmazsa spor tesisi inşa edecek veya Genel Müdürlükçe yapılan bir spor tesisine katkıda bulunacaktı."Aynen bu ifadelerle imzalandı protokol..

Ancak bir sorun vardı ortada: Öncelikle bu alan, Sultan Mahmut Han Sani Vakfı'ndan kalma olduğu için, Vakıflar Genel Müdürlüğü'nden habersiz hukuki işleme konu olması yasalara göre mümkün değildi. Hukuki koşulların yerine getirilmesi durumunda ise, satış sırasında yüzde 50 oranında Vakıflar'a da taviz bedeli ödenmek zorundaydı...

Genel Müdürlük, yaptığı sözleşmeyle garip bir biçimde Süzerler'e arsayı satmakta çok istekliydi. Sözkonusu alanın satışı için, ihaleye bile gerek duymuyan Müdürlük, "takas yapalım", "bize katkıda bulunun" gibi saçma sapan maddelerle protokolü oluşturuyordu. Nedeni mi? Bir iddaya göre problem Ankara'da çözülmüş, İstanbul'a da uygulamak kalmıştı. Şu an konuyla ilgili gelinen nokta ise şu: Vakıflar Genel Müdürlüğü'nün de söz konusu satışta, hak sahibi olduğu ortaya çıkınca satış donduruldu. Süzer Holding ise umduğundan öte kar etti. Holding, İstanbul'un paha biçilmez topraklarını bedavaya kullanıp gitti. Bir de İstanbul Kağıthane'de mezarlık olarak tahsis edilmiş 663 bin 300 metrekarelik alan da, Hazine tarafından Genel Müdürlüğe tahsis edildi. Şimdi İstanbul Belediyesi'nin de katkılarıyla üstünde kaçak bir semt var! Bu tür küçük detaylara girmiyoruz!

İstanbul, 2008 Olimpiyatları için aday. Kaderin cilvesine bakın ki; karşısındaki düşük olasılıklı Pekin dışında tek ciddi rakip de Paris... Uluslararası Olimpiyat Komitesi, bir süre sonra incelemelerini tamamlayacak ve bu milyarlarca dolarlık iş hacmi olan dev organizasyon için karar verecek! Fransızlar çoktan çalışmaya başladı bile... Tüm dünyaya büyük bir kampanyayla tesislerini, mekanlarının, olimpiyat köylerinin, güvenlik sistemlerinin, kullanacakları iletişim modellerinin tanıtımlarını yapıyorlar...

Bizde ise olimpiyat komitesinin politikaları, diplomasisi, Yahya, Kemal ve Murat Demirel'in amcası, Ayşenur Esenler'in eniştesi, Cavit Çağlar'ın manevi babası, Ali Şener'in kayınbiraderi, Hacı Demirel'in abisi 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel beyin ellerinde... Varın gerisini siz düşünün...Sadece bir nokta: Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'nün tasarrufundaki değeri milyon dolarları aşan araziler, 5-10 kişinin servetine servet katarken, Olimpiyat köyüne tek bir çivi çakılmadı!

(Bilgi, açıklama, iletişim için e-posta: k.esendemir@superposta.com)

LeMan MİZAH DERGİSİ

Okur mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Sevgili Leman

İnsan onurunun hücrelerde ezildiği, emeğin sömürüldüğü, gelir dağılımındaki adaletsizliğin ve işkencenin yasallaştırıldığı, insan kıyımlarının yetkililerin eliyle hücrelerde yapıldığı yaşamın sadece nabız atışlarıyla sınırlandırıldığı bu ülkede yaşamak adına yaşamak imkansız denecek kadar zor.

İnsan onuruna yaraşır bir şekilde yaşamanın bu ülke şartlarındaki zorluğunun bilincine vardığımız an yaşam direncimiz kırılıyor.Ama bütün bu kirlenmişliğe hayatları pahasına olsa da direnen insanları gördükçe kalbimize hapsettiğimiz aşkımız gibi umutlarımızı ve yaşam direncimizi yeniden omuzluyoruz.

Bu omuzlayışımıza yardımcı olan çığlıkları gökyüzünde, işkencelerin hiç bitmediği hücrelerde ve tabi ki Leman'da duyuyoruz. Bu çığlıklar beynimizde ve yüreğimizde yankılanıyor. İstenen aslında milyonlarca onurlu yüreğin sesi olan Leman'a ve bu yürek sesini paylaşan Lemancılar'a teşekkürler.

Zulmün nefesini ensemde, ayak seslerini kapımda duyduğum an ürperiyorum. Ve bu ürperiş beni hayata döndürüyor. Kapıda bekleyen zulme inat pencereyi açıyor ve geceye hükmedişinin tarifsiz coşkusuyla doğan güneşi hayata sonsuz bir gülümseyişle selamlıyorum. Çünkü hayat bize öğretilmediği kadar güzel. Bunu yapmak bana çok iyi geliyor. Size de tavsiye ederim.

Paylaşımların yok denecek kadar azaldığı, iletişim çağı diye adlandırılan bu zamanda kitleler içindeki bireyin yalnızlığı bir çığ kadar çabuk büyüyor. Hayatın zevkle değil de inanılmaz bir mecburiyetle sürdürüldüğü bu ülkede geleceğe dair umutlarımızın ve yaşam direncimizin yok olacağı korkusuyla titrerken, sesimizi bir çığlık gibi haykıran Leman'a tarifsiz teşekkürler.

Tamam canım! Bütün sayfayı benim mektubum doldurmamalı ama söyleyeceklerim bu kadar değildi. Neden mi? Çünkü, hayat bu kadar çirkin ve zor değil. Neyse... Sevgilerimle.

Dilek / Fırat Üniversitesi

İlk Dostuma... Can Dostuma...

Siyah giyindirdin hep, gece gibi.. Öyle imrenirdin ki karanlıklara, öyle kıskanırdın ki onların asilliğini. Hep karanlıkta yapardın her şeyi, güç olsa da. Gece inerdin o eski sokağın karanlık yokuşunu, iyi dosttunuz. Hatta onunla konuştuğuna şahid olanlar varmış. Seni deli bilirlerdi. Yalnızca karanlıkta bir sokak lambası korkutabilirdi seni. Çünkü ne zaman bir ışık görsen ona alıştığın anda hep birileri söndürürdü o ışığı. Bana bir keresinde "karanlıkların, gecelerin bana ihtiyacı var. Ben böyle doğmuşum. Geceyle dostmuşum çocukken. Bir gece evden kaçtığımda anladım ki artık tek dostum siyahlar.

Ne zaman dayaktan kaçsam, küfürden, hakaretten kaçsam onlara sığındım. Onlar da bana sığındı. Siyahlar öfkemin bayrağıydı. Hep başımın üstünde dalgalansın istedim. Budur benim aşkım, budur benim hikayem!." demiştin. Ağlamıştık, siyah eldivenlerinle saklamıştın gözyaşlarını. Yine bir gece geldin. Kafanı kazıtmıştın, çok şaşırdım. Öyle severdin ki saçlarının karasını. "Nasıl kıydın?" dedim. "Kıydım işte. Zaten gücüm tek kendime yetiyor!" demiştin. Sonra kaşların, kirpiklerin teker teker yok oldu! Bir gece de çarşaf gibi siyah bir kumaşla gitmişsin eve. Kedin "kara" söyledi. Şaşırdım, gelinlik filan diktireceksin sandım. Sonra bir gün sen geldin yine, ama gündüz bu sefer. "Herhalde değişiyor" dedim. Ambulansı çözememiştim. Beyazlar vardı üstünde. İlk defa... Ertesi gün öyle güzeldin ki, o bembeyaz örtü seni çıkarmıştı ortalığa. Herkes ağlıyordu, ama bence sen çok mutluydun.

Ruhun beyazın saflığına erince, yüreğin kendine gelmişti. Sonsuza dek o beyaz örtüyleydin artık! Birgün seni ziyarete geldim. Siyaha olan aşkını bilen biri mezar taşının üstüne diktirdiğin siyah gelinliği bırakmıştı. Giydim. O gün, bugündür üzerimde gururla taşıyorum bu bayrağı. Öfkemin, çaresiz üzüntülerimin bayrağı o. Üzerimden asla çıkartmayacağım!

Merve Yenice

Selam

Benim ismim Güle değilmiş aslında. Sadiye'ymiş. İlkokula başladığımda öğrendim ben bunu, o güne kadar konuştuğum dili o günden sonra konuşamıyacağımı öğrendiğim gibi. Liseye başladığımda öğretmenlere hasret kaldı gözlerim. Devletin el uzatamadığı bu ilçeye hiçbir öğretmen de gelmedi kendi isteyiylen.

Kışın, karın dinmediği yazın yağmurun düşmediği bu topraklarda sevdayı en yalın haliyle tek başıma yaşadım. Özlem büyüdükçe, sevdam sarardıkça şiiri sevmeye başladım. Ve bu boşlukta kimseyi sevemedim onu sevdiğim kadar.

Şimdi işte şimdi susa susa büyüyen bu bedeni sizlerle düze indiriyorum. Çevirdiğim her sayfada okuduğum her karede çığlığımı duyuyorum. Sizleri hepinizi çok seviyorum. Bilmesem de isimlerinizi, tanımasam da sizleri beni hücremden çıkardığınız için seviyorum hepinizi!

Hoşçakalalım, dostçakalalım, Leman'da kalalım.

Güle

Selam Leman Okuyucuları;

Mektubum yayımlanacak mı bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var kesinlikle "Okur Mektupları" bölümünü çok seviyorum.

Aslında daha önce Leman okumuyordum. Ta ki Devrim ablamın bana Leman okumayı aşılayıncaya kadar. Resmen tiryakisi oldum. Bu arada Devrim ablama da selamlar.

Size üniversite hakkında yazmak istedim. Türkiye'deki adaletsizliği, düzensizliği yazmak istedim. Çok canımı sıkıyor bu iş benim. Ben de üniversiteye hazırlanıyorum. Bok mu var bu üniversitede. Hayatımız 12 harfli bir kelimeye endekslenmiş. Umarım bana hak veriyorsunuzdur. Ve şu an üniversiteye hazırlanıp da bu yazımı okuyan arkadaşlarımız daha çok hak verecekler. Gerçekten çok zor. Monoton bir hayat. Sabah kalk dersaneye git. Ve çıkınca hemen eve gel. Yemek ye derse otur ve işte sana gece, daha sonra yat. Hep aynı şeyler. Benim şahsen hiç bir sosyal faaliyetim yok. Olmaması da lazım!!! Lanet olsun ki; bana bir daha kimse 18 yaşımı veremeyecek. Ben bu yaşımı dolu dolu yaşamadıktan sonra, psikolojik bunalımlara girdikten sonra ...mişim ben üniversitesini. Ama gene de bu kadar uğraşıyoruz, temennim hak edenler kazansın. Başka bir konu düzensizlik ve adilsizlik. Hak etmeyip giren de çok.. Adam bütün sezon boyunca (sınava hazırlık) yatıyor. O kız senin, bu kız benim, eli s.kinde geziyor anlayacağınız ve sonrası hep aynı yok optik okuyucu bozuldu da bilmem ne de!!!

Buradan bütün Leman okuyucularına selamlarımı gönderiyorum. Ünivertiseye hazırlanan arkadaşlara da başarılar dilerim.

Taşkın/İskenderun

Merhaba;

Sıçrayarak uyandım derin uykumdan, ıslaktım. Ter miydi acaba, yoksa... Hayır hayır ben 16 yaşındayım. Bir de yanık kokusu vardı hafiften. Doğrulunca yataktan anlamıştım herşeyi. Düşlerim yanmıştı ve kokuyordu. Bari ona birşey olmasın diye avcuma almıştım yüreğimi. Kahretsin! sinirlenince sıkıp yumruğumu ezivermişim yüreğimi parmaklarımın arasında. Her yanım ıslanmıştı, kendi kanımla. Sonra ezik yüreğimi dikkatlice yerine bıraktım. Bembeyaz çarşafım kanımla sulanmıştı. Yüreğim kanayınca sevdalarım da ağır yaralı olmuşlardı bir gecede. Hafızasını kaybetmişti yüreğim. Sevmeyi unutmuştu...

Peki bütün bunlar neden olmuştu? Neden yatağım, odam ellerim kan kokuyordu? Neye sinirlenip de sıkmıştım yumruğumu uykuda? Ne diye öldürüp yüreğimi, katil olmuştum? Acaba düşümde birşey mi olmuştu? Keşke yanmasaydı düşlerim..

Ankara'dan Devrim

Sevgili Dost ve Dostlar,

Bugün çok sinirliyim. Diyeceksiniz ki niye?. İnsanları her geçen gün daha çok seviyorum da ondan.

Hayatımda ilk kez sevemeyeceğim bir erkeğe şiir yazdım. Şiirde onun yüzsüzlüğünü -yüzsüzdü çünkü sanaldı- tüm ayrıntılarına kadar işledim. Hatta inanmazsınız, termometreyle bütün mısraların sıcaklık ve soğukluk derecelerini ve cetvelle -cetvel 30 cm.likti, biraz da boşluk vardı, küçüklüğümden beri hep kafama takılmıştır: bu boşlukla birlikte 30 küsür değil midir bu cetvellerin boyu? Neyse, konuyu dağıtmayayım- uzunluklarını ölçtüm. Bir mısra, üstteki mısradan 1 mm. uzundu, onu kestim. Sonuçta, şiirde milim milim onu asla sevemeyeceğimi söylüyordum. Fakat o ne yaptı, her zaman olduğu gibi yine anlamadı. Anlasın diye yağmurlu bir günde kanser olmaya karar verdim. Ama o yüzsüz yine anlamaz diye, patlıcan musakka yaptığım bir gün kanser olmaktan vazgeçip, onun gms'lerine yanıt olaraktan bir Temel fıkrası anlatuverdum, Temel'in dilinden anlar diye. Her Temel erkek gibi onun da kanadı kırıldı ve "anladım" dedi. Tanrım inanamıyorum anlamıştı!.. Bu anlayışına ödül olarak ve ilgisizliğimden üzülmesin diye bir gün ona dostça telefon ettim ve "abi" dedim.

OSİ abim bu ilgim karşısında -abin kurban olsun sana diye- coştu da coştu. Nerden bilebilirdim ona abi dediğimde, beni daha çok seveceğini. Bana olan sevgisini bütün dostlarına anlattı da anlattı. Henüz abim değilken, coşunca çok konuşacağını söylemişti, bunu unutmuşum. Bütün kırlangıç gazetelerinin ikinci sayfasında OSİ abimin dostlarının, OSİ abimin bana sevgisini anlatan yazılarını okuduğumda ve Perihan abla adlı mizah dergisinin Guzine abla köşesinde onun ağladığını görünce, bu söylediklerini hatırladım.

Evet, evet OSİ abim coşmuştu. Oysa ben ona hiç ümit vermedim. Onunla yapmak istediğim tek şey, trajik Yunan felsefesini konuşmaktı. Bir de yıldızların neden yıldız, dünyanın neden dünya, yaşamın neden yaşam olduğunu da sormuştum ona. Hiç birini açıklayamadı ve bana hep "çok tatlısın" dedi. Görüyorsunuz değil mi, ben ne yapabilirdim? Abimin sakalları sivriydi ve sakallarının beyazında "e-lazogli" yazıyordu. Aramızda dağlar, denizler, -e'ler ve benim bilgisayarımda kahrolası virüsler vardı. OSİ abimin bilgisayarıma gönderdiği virüsün bana evlenme teklifiyle gelen bir elçi olduğunu anlayınca virüsü yakalayıp mahkemeye verdim. Mahkemenin sonucunu bekliyorum. Sevgiyle ve virüssüz kalın inşallaaaah!!...

Sevimli

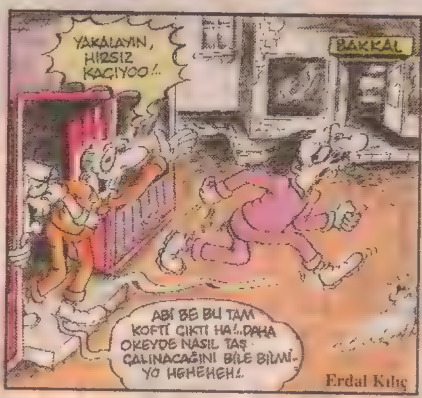

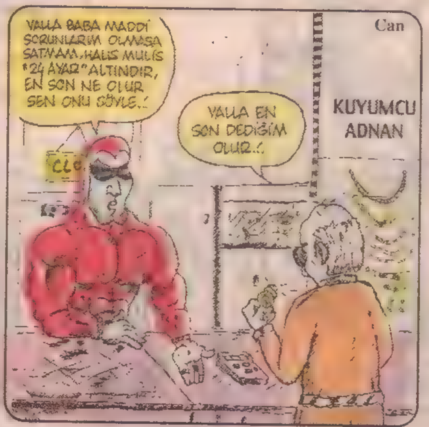

LeMan
SAYI: 484
17 ŞUBAT 2001 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazıişleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Can BARSLAN ● Bahadır BARUTER ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Soner GÜNDAY ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Fatih SOLMAZ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Kadir YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Satış: Cüneyt AYDIN ● İşletme: Orhan AÇAR Müessese: Ali YAVUZ ● Muhasebe: Suzan ERBAŞ ● Gülay AKKAYA Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Fax: 251 42 44 ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: Ilıcak ● Dağıtım: Bir-Yay Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Kafa!..

enderoz@leman.com.tr

Ender Özkarraman

YÜKSEKOVASPOR KIRAATHANESİ

?.

?!

?!!

UV UV: u!

N'OLUYO BURDA YAA?..

KİMSİNİZ SİZ?.. ELLER NİYE KAFALARDA?

Hömm öhömm...

HEEY?.. N'OOLUYO HOCA, DERDİN NEDİR?..

Tizz.. zz... Tzz!

?

ÇILDIRMIŞSINIZ SİZ?!

U'LEN!

TUMP!

SİZ ŞU; YÜKSEKOVASPOR'u ARAŞTIRMAYA GELEN GASTECİ OLMALISINIZ?..

EVET! BEN ÜMİT!

İÇERİ GEÇELİM, ÜMİT!

FAKAT BUNLARA NE OLMUŞ BÖYLE?

GELİN!..

YAPMAYIN GÖZÜNÜZÜ SEVİİM, KARIN SUYU İLE BU OLAYIN NASIL BAĞLANTISI OLABİLİR?

İNANIN! BURAYA AKAN KARIN SUYU ÇOK SERT OLUR!.. BENZERSİZDİR, İNANIN...

YAPMAYIN...

PEKİ O ZAMAN!.. SİZİ OLAY YERİNE GÖTÜREYİM?..

Bir saat sonra... Futbol sahası:

HAH!.. DİKKATLİ BAKIN ŞİMDİ: KORNER ÇEKECEKLER!

GÖZÜNÜZ TOPTA OLSUN!.. ŞU AN; DÜNYADAKİ HİÇBİR FUTBOLCU ŞU YÜKSEKOVALILAR KADAR TEHLİKELİ BİR İŞE KALKIŞMIYORDUR!

??

KORNERİ ÇEKTİLER!..

BAKIN!

TRONNK

OVV!..

YAZIN; YAZMAZSANIZ SİZE YAZIKLAR OLSUN!..

KAR SUYUNU EMEN TOPUN NASIL AĞIR VE SERT OLDUĞUNU GÖRDÜNÜZ?..

GÖRDÜM!

YETKİLİLERDEN SU GEÇİRMEYEN, HAKİKİ AVRUPA MALI TOP İSTEDİĞİMİZİ YAZIN!..

YAZICAM, SÖZ!..

BİTTİ!

485

24 Şubat 2001 Cumartesi-Sayı:2001/08 • 400.000.TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Kahraman Sezer, Süperhortumculara Karşı...

Yerle bir edilen devlet geleneğinde, devletin tepesinde, sonunda hak diyen, hukuk diyen basiretli, dirayetli insan gibi bir insan görrmek nasib oldu...Yolsuzlukla mücadele adı altında, bazı hortumcuları kayırmak sol bulamaçlı sağçı hükümetin en büyük meziyeti...Bir paragraflık bilgi almak için gazetecilerin saatlerce kapılarda bekledikleri MGK toplantıları, hiç bu kadar halka açılmamıştı!!!Bir cumhurbaşkanını köşeye şıkıştırmak için böylesi bir boş boğazlılık da cumhuriyet tarihinde pek görülmedi... Ağa görünümlü, kul ruhlu bir danışman bakanın efelenmeleri, tik vurgunu yiyen bir başkanın hezeyanları...Hırsla yapılan açıklamalar, Hazineden kaçan 5 milyar dolar..Ekonominin gittikçe artan ağır faturası da Ahmet Necdet Sezer'e çıktı...Toplantıyı terkeden başbakan, krizi medyaya açıklayan yine kendisi..Hır gürü devam ettiren,ortalığı velveleye veren yardımcısı; peki cumhurbaşkanının suçu nerde...Aslında Ecevit'in yıllardır sürdürdüğü politikayı iyi bilenler, bu işin sırrını çözmek de pek zorlanmazlar...Cumhurbaşkanına bağlı Devlet Denetleme Kurumu harekete geçti...İlk hedef kamu bankaları...Şaibeli kredileriyle hele hele en son batmakta olan bir medya patronuna verdiği kredilerle dikkat çeken banka hangisi, Halk Bankası...Kime bağlı tabii ki MGK'da en çok bağıran bakana yani Hüsamettin Özkan'a...DDK'nın araştırmaları elbette siyasi iktidarın bazı örtbaslarını ortaya çıkaracaktı...Ama hükümet bu kez hazırlıklıydı...Beyaz enerji operasyonunda denetimi elden kaçırma hatası bir kez daha yinelenmemeliydi...Ekonomik fatura, İMF dayatmalarının ücretlilere getirdiği ağır yük başka bir biçimde sunulmalıydı...Bunların hepsi bir masal, hükümeti Sezer gıdıkladı...Devamı bize kalmış...Türkiye robin hoodunu buldu...

Türkiye böylesine forslusunu görmedi.

Hortumlamanın dini imanı kalmadı...Tarikatçısı-şeriatçısı, milliyetçisi-ülkücüsü, ülkenin kamu bankalarını, hazinesini elbirliğiyle vatan ve din adına yağmalıyor...

Nâzım Hikmet'in mezarının Türkiye'ye getirilmesi konusu MHP'yi ikiye böldü; bir kısım MHP'liler mezar nakline "Kemik olayı" gözüyle bakarken diğer MHP'liler; "Nâzım'ı Türkiye'ye MHP getirecek" diyor. Hadi hayırlısı!..

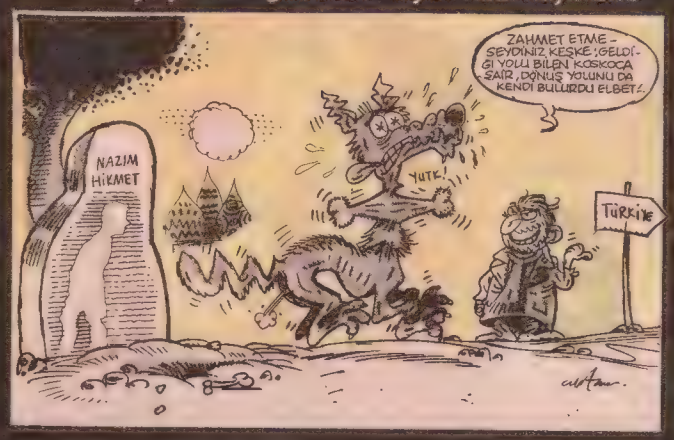

Diyarbakır Baro Başkanı Mustafa Özer, bölgeden faili meçhul cinayet sinyalleri geldiğini söyledi...Diyarbakır'a akşamlar yine erken indimeye başladı, sokaklar yine boşaldı.

Kenan Evren de pankart taşıdı!!! Darbeci 7. Cumhurbaşkanı Evren trafik yürüyüşüne katılıp "trafik kurallarına uyacağım, kazalara karışmayacağım" sözü verdi...

Kızına Swiss otelde düğün yapan ara rejimci İTO Başkanı Mehmet Yıldırım, "Kriz olduğu için düğün dört dörtlük olaçağına dörtte birlik oldu...150 bin dolarlık düğün yapabildim" dedi...

Anayasa'nın Maceraları

Alp Tamer

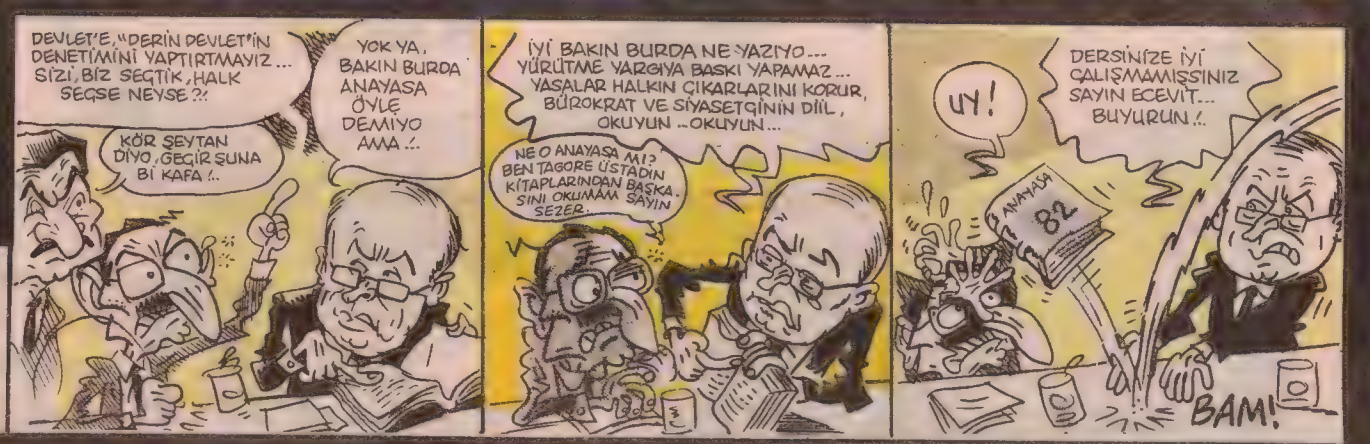

04.45: Başbakan Ecevit, sabahki MGK toplantısı için erkenden kalktı... İçinde kötü bir his vardı... Sıcak süt içip diyet kraker yedi.. Mikrodalga fırını kurcalayan kedisi Köykent'i feci şekilde azarladı... Rahşan Ecevit, eşinin bu öfkesine bir anlam veremedi, çünkü Bülent Bey en son 11 Eylül 1980 gecesi sinirlenip ekranda izlediği İtalyan şov yıldızı Raffaella Carra'ya ağır sözler sarfetmişti...

05.22: Ahmet Necdet Sezer yatağından kalktı ve Genel Sekreteri Kemal Nehrozoğlu'nu arayıp "Söyleyin, bankaları denetleyenleri denetleyecek olan Devlet Denetleme Kurulu'nu da çaktırmadan denetlesinler" dedi... Uyku sersemi olan Nehrozoğlu'nun "Ne?.. Demet Şener mi?" demesi üzerine sinire kesen Sezer, önce biraz yoga yaptı, sonra da tasarruf amacıyla, durmadan şıp şıp damlayan üst kattaki musluğu söküp boru deliğini sıvayla kapattı!..

06.17: Başbakan Yardımcısı Hüsamettin Özkan da uyandı.. Hatice'nin "Fidayda" şarkısı eşliğinde biraz dans edip ter attı, sonra duş aldı, bıyıklarını özenle kurutup, Ürdün Ticaret Bakanı'nın hediye ettiği briyantinle saçlarını güzelce sıvazladı.

06.43: Dokuzuncu Senfoni Süleyman Demirel fırlayarak uyandı.. Başucundaki pekmezi ısırırken, "Her MGK sabahında aynı stress be... Bensiz saadet neymiş, tatmadım, bilemem ki" diye söylendi...

07.26: Mesut Yılmaz hâlâ uyuyor, rüyasında Hasan Şaş'la Cumhur Ersümer'i Sıhhiye'de verkaç yaparken görüyordu... Ersümer'in forma numarası %10'du.

KILLANDIRMA SERVİSİ
Vedat Özdemiroğlu
kilservis@ilkman.com.tr

Dakika Dakika Zirve Krizi

Çankaya Köşkü'ne doğru yola çıktılar.. Takside Ecevit, Yılmaz'a "Devlet Bey katılacak mı toplantıya?" diye sordu... Yılmaz "Devlet Bey'den kastınız sayın Sezer mi?" dedi... Ecevit "Bahçeli" dedi... Yılmaz "Ha, o Türkmenistan'da, dış gezide" dedi... Ecevit "Turan dünyası" diye mırıldandı... Yılmaz ise otomatik pencere düğmesiyle oynayarak, pencereyi açıp açıp kapayarak sinir dağıtmaya çalıştı...

09.00: Sezer makamında, Serdar Bilgili'yle konuşuyor, takımdaki hainin kim olduğunu soruyordu... Tam o sırada Ecevit ve Yılmaz içeri girdi... Sezer "Ben Süleyman Bey'in yeğeninden şüpheleniyorum" diyerek telefonu kapattı, böylece hem Süleyman Seba'nın yeğeni Tayfur'u kastetti, hem de odaya giren Yılmaz'la Ecevit'e sanki Demirel ailesinden bahsediyormuş imajı vererek durumu kurtardı.

bir kez, Yılmaz sessizliği bozmak için Ecevit'e "Pasaportumu yenilemek için fotoğraf çektirdim, gözlerim kırmızı çıktı" diye muhabbet açmaya çalıştı... Herhangi bir cevap gelmeyince Yılmaz susup sigara içti... Zirve üçlüsü kalkıp toplantı salonuna geçtiler...

09.30: Generallerin bürokratların, ilgili bakanların ve o saatte başka işi olmayan bir-iki ilgisiz bakanın katılımıyla MGK zirvesi başladı... Toplantıdaki konuşmalar şöyle oldu...

A. Necdet Sezer- Hepiniz hoşgeldiniz...

Hüsamettin Özkan- Boş lafları bırakıp gündeme geçelim..

A. Necdet Sezer- Gündemden önce söyliyeceklerim var... Yolsuzluğun üzerine yeterince gitmiyorsunuz... Olayı ciddiye almıyorsunuz... Bu, operasyonlara verdiğiniz isimlerden de belli... Balina, Bufalo, Beyaz Enerji... Çizgi film ismi mi desem, bar ismi mi desem... Yürütme olarak yürütenlere destek olmak mı sizin işiniz kardeşim?.. Ne yargıda huzur bıraktınız, ne yasama sevinci... Savcıya niçin müdahale ediyorsunuz, n'olmuş IMF'den belge istediyse?.. Cotarelli bizden belgenin kralının istemiyo mu yeri gelince?.. Ne acaip ülkeymiş burası!.. Ters ters bakmayın öyle, yerli dizi kötü adamı gibi...

Bülent Ecevit- Bitti mi konuşmanız, yoksa çoşku sürecek mi?

A. Necdet. Sezer- Susun.. Bu yoksul halkın bankalarda 12 milyar doları gitti... Uykularım kaçıyo, Andorra Cumhurbaşkanı diilim ki, neşe içinde gezeyim... Anayasayı tanırım ben arkadaş, bana denetleme hakkı veriyo mu veriyo...

L eM an

Silopi'de en son jandarma karakoluna girerken görülen ve bir daha kendilerinden haber alınamıyan iki Hadepli yönecinin bulunması için hiçbir resmi kurum kılını kıpırdatmıyor...Bölgede gerginlik sürüyor..

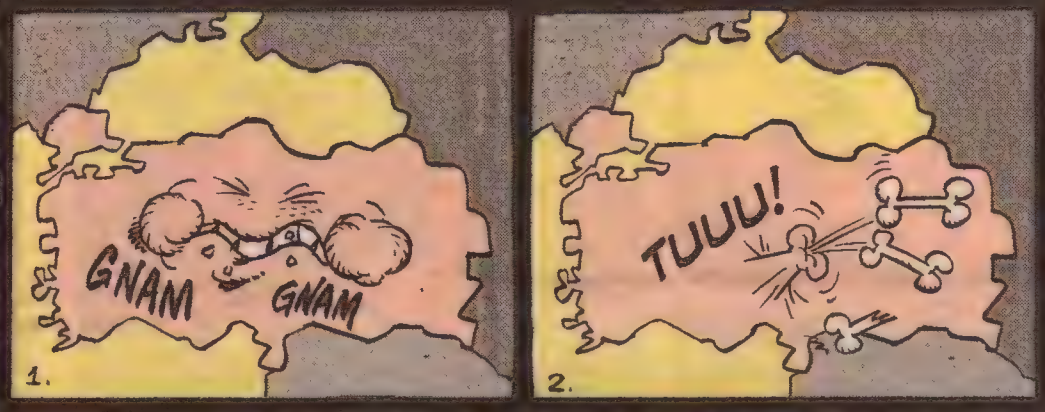

TÜSEV'in düzenlediği "Türkiye'nin Sosyal Yapısı ve Politikaya Etkileri" konulu panelde, politikacılar, "feodal ağa" olarak nitelendirildi.

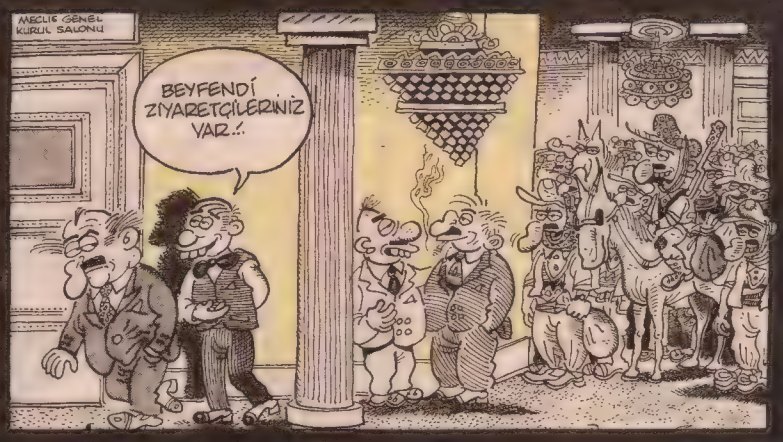

İSTER İNAN İSTER DUMURA UĞRA

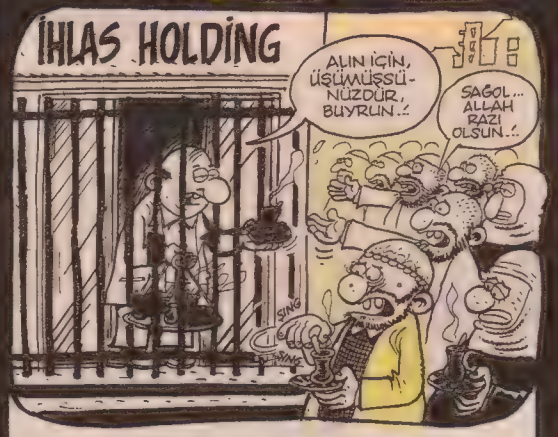

Televizyonda İhlaszedelerin, mağdurların holding önünde toplanıp bağırışıp çağrıştıkları haberini izlerken, birden holding içinde birinin protestoculara çay ikram ettiğini gördüm.. Parasını isteyen mağdurlara sanki birşey ima ediyorlar gibi... Ey güzel yurdumun insanı, ne güzel yaratmış seni yaratan...

Cello Doğan-Viyana

hatırlatırım...

A. Necdet. Sezer- Yok, ben anayasal hakkımı kullanıcam... Bilmem, haberiniz var mı sizin anayasadan?..

Hüsamettin Özkan- Enerjiler kesikti, çalışamadık... Hangi anayasaymış o, bi de giz görsek ya...

Bu cümle üzerine Sezer, cebinden anayasa çekip Ecevit'e doğru fırlattı, anayasa Özkan'ın önüne, masaya saplandı... Ecevit "İvedi, ivedi" diyerek ayağa fırladı, çıktı, hemen arkasından Yılmaz da kalktı... Yılmaz'ın çıkarken "Biz böyle böyle zor gireriz AB'ye... AB eraş negatif gibi bu adam" diye homurdandığı duyuldu... O sırada, Hüsamettin Özkan "Bizim bunla işimiz olmaz, gene sen de dursun" diyerek aynı anayasayı Sezer'e fırlattı... Sezer, masadaki Türk Ceza Kanunu'nu kapıp Özkan'a girişecekken araya generaller girdi... Sonra şu konuşma yaşandı;

H. Özkan- Tribüne oynuyorsunuz, yemezler...

A. Necdet. Sezer- Konuşma, müdür yardımcısı kılıklı adam...

H. Özkan- Sizi oraya biz getirdik, iki dakka delikanlı olup hukukuğu unutsanız ya... Hayatta herşey hukuk mu? Bakınız, saldırıyı bile anayasayla yaptınız... İndirmeyi de biliriz ama...

A. Necdet. Sezer- İndiremezsen indirirler!..

sağa-sapiens?. Ben buraya kariyerimle geldim...

H. Özkan- Sizdeki kariyerle Sariyer'e bile gidilmez... Hukuk hukuk diyosunuz, eviniz kirasını dolar bazından % 25 arttırmışsınız... Nasıl olacak?..

A. Necdet. Sezer- O kiracının dayıoğlu sızdırdı size di mi bunu?.. Hani sarışın kıvırcık olan... Biliyorum o söyledi...

H. Özkan- Kim söylediyse söyledi... Herkes % 10 arttırırken, siz nasıl kanunu çiğniyorsunuz?.. Sizi tutukluyorum!..

A. Necdet. Sezer- Nasıl şımartmışlar sizi milenyum ortamında?.. Artı, avukatımı istiyorum!...

Hüsamettin Özkan da hışımla odadan çıktı, çıkarken **"Nankör Kedi**, Doğu Roma hukuku, banka güvenlik görevlisi, Erdener Abi, Evita Gülbence!" şeklinde mırıldandı...

Bir süre sonra, Sezer askerlerle yalnız kaldı... Bir kuvvet komutanı son komando dansı figürlerini anlattı..

13.00- Ecevit, Bakanlar Kurulu'na girerken yaptığı açıklamada "MGK'nın yapısında değişiklik yapalım derken, MGK benim yapımı değiştirdi... Şu an istifa yok... 28 Şubat'ın yıldönümü kutlansın hele bi, bakıcaz duruma" dedi!.. Hüsamettin Özkan ise mutlakiyet ya da meşrutiyet'e dönüşün yollarını araştırdıklarını söylemek-

LeMan'ı Davaya Boğdular

Şu dergiyi çıkardık çıkaralı başımız dertten, yazıp çizdiklerimiz davadan kurtulmadı... Düşünce suçuna uygulanabilecek aklınıza gelen her maddeden hakkımızda davalar açıldı, zaman zaman dergimiz toplatıldı, aramızdan içerde yatanlar, yıllarca kaçak yaşayıp ordan burdan çizgilerini gönderenler oldu.. Cezalardan tecil edilen, paraya çevrilenlerin, ertelenenlerin sayısını da unuttuk.. Dişimizden, tırnağımızdan, çizgilerimizden harflerimizden arttırdığımız paraların tamamını para cezası olarak ödedik kimi zaman. Yaptığımız işin çilesidir dedik, başımıza geleni çektik.. Size, okurlarımıza bile 10 davadan 9 unu duyurmadık. Ama son haftalarda hakkımızda açılan davalar konusunda gerçekten şaşkınız hatta şoktayız.. Feyhan'ın Can Barslan'ın karikatürlerine bile muzır davaları açılıyor. En uslu dönemini yaşayan Lombak dava üstüne dava yiyor. Boysal nasibini alıyor, Nihat abone. L-Manyak, Öküz dergilerindeki arkadaşlarımız ihmal edilmiyor. Peki nasıl oluyor da oluyor. Ve bu işin sonu nereye varacak, sıra kimde? Sansür(!) ve otosansür(!) uygulamalarımızı ve alacağımız tedbirleri bu sayıdan itibaren izleyeceksiniz.

Açık Büfe met üst

yeni bişii'ler daha

- merkezi soğutma yöntemi!
- toplumsal sara!
- beş duyu organ yalancısı!
- dulkenar üçgen!
- kozmetik kalpli!
- idrak tahlili!
- orgazmmetre!
- laikbabatürbesi!
- mantık çimdirme!
- hayat kaçağı!
- gizli düşsüzlük!
- mizah pınarı!
- ölüm adamı!
- haz tümseği!
- bibi tuzağı!
- merak kedisi!
- karakol böreği!
- kadın eksperi!
- ruhun gemisi!
- üst dudak tiryakisi!
- yaşlı ihtiyar!
- uyur yazar!
- sinirli lamba!
- spor veto kuponu!
- şartlı refleks!
- doğal insan!
- mutluluk çubuğu!
- jean'ci hoca!
- truva eşşeği!
- poz tufanı!
- hoyrat hayrat!
- penisli kaplıca!
- bebek sözlüğü!
- vaad sektörü!
- lades trendi!
- mezbaha estetiği!
- hassas hasbal!
- tehammül vesilesi!
- sperm kankası!
- çene ishali!
- doktor salako!
- hiç bilinmeyenli denklem!
- boru bankası!
- uzak sözlüğü!
- sebeb-sonuç bilirkişi!
- bela turtası!
- dinsi sapık!
- uygulamalı aşk!
- du bi du bi du! du bi du bi du! du bi du bi du!

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@leman.com.tr

KRİZ BÜYÜYOR!...

Ülkeyi büyük bir toplumsal patlama beklemiyormu?. Zengin-fakir arasındaki gelir uçurumu hababam büyüdükçe büyüyor!!!

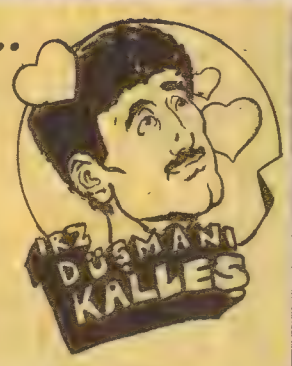

Gaza bastılar, herkes bir milenyumdur tutturdu gitti.. Nooldu? Kalakaldık bizde elimize verdikleri plastik, dandik, defolu milenyumlarla...

Varoşlar bunun hesabını soracak..!..

Eywah eywah ki, feci bir toplumsal patlama yaşanacak... Bu memleketi harcatmayın abisi.. Bu adamlar gerekirse kanunun çerçevesini kıvırıp yerli halkın dübürüne monte politikasını uygularlar inceden... Gözü yaşlı analar beddualar okusa, tarlalardan silah sesleri gelse noolur...

Aha işte son numarada dilencileri toplayıp şehir dışına bırakmak olmuş!.. Marmara civarında ve iç anadolu da kimi yöresel belediyeler büyük ve çok gizli bir anlaşma yaparak, şehirdeki tüm dilencileri kamyonetlerle toplayıp dağbaşına bırakma kararı almışlar!! (Gerçekh!)

Sıra sizede gelecek... Kriz büyüyecek... Buzullar eriyor, küresel ısınma yükseliyor...

Fakirliğe fukaralığa alışmışız.. geriye ne kaldı?

Aloo... kan kusma sırası bize geliyor!. bir iftira ile hayatınızın dokuz yılını çalarlar sizden.. 9 yıl hergün öldürürler sizi.. babanızın katilleride onlar... elinizde avucunuzda ne varsa alırlar... bacınızlada intikam almak için evlenirler sonrada evden kovarlar!!!

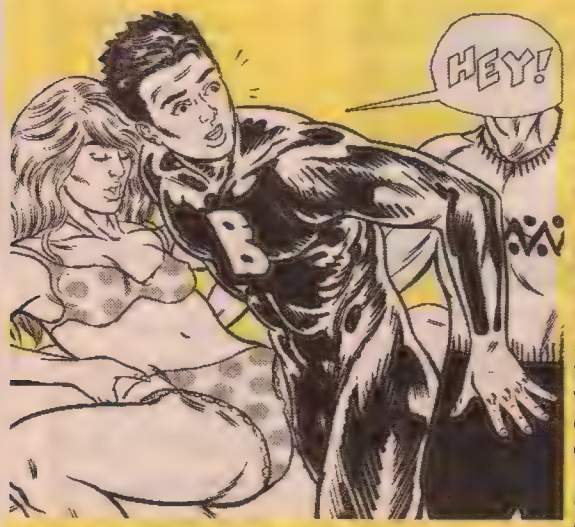

geriye ne kaldı?

Ananızın bacınızın ırzını koruyun!...

Kısasa kısas! Onlar televolelerıyle gelip almadan, veya televolelere çıkma hasretiyle bacılarınız evden kaçmadan toplayın ve dağbaşına bırakın kızlarınızı, bacılarınızı.. Allahaşkına yapın bunu.. en sağlam metod... neden?!!!..

Bizim Adana'da böyle bir adet vardır.. kimi köylerde, ölmeye yakın, bir ayağı çukurda yaşlıları üç-beş toplayıp, dağbaşındaki tek bi eve bırakırlar.. model bu... (gerçek!)

işin aslı başka tabii..
Geçen haftalarda Leman'da çıkan birkaç çizgi iş yüzünden dava açılmış dergimize.. aralarında benimde çizdiğim bir iş var.. davayı kaybedersek bilmem kaç milyar para ödenecek.. işte bu ızdırap, bu sitem yüzünden neşrettim size bu hafta bu saçma öyküyü..

LOMBAK

solmaz @ leman.com.tr.
FATİH SOLMAZ

baruter @ leman.com.tr
BAHADIR BARUTER

LOMBAK

HEEY MİLLET, GÖRÜNMEZ ADAMLARI GÖSTEREN GÖZLÜĞÜ İCAT ETTİM.!. OOOH G.TLERE BAK KABAK GİBİ.!.

HAY ANANI SİTİYM.!..

Paranoya

FİLMİ GAÇAK ÇEKTİM. ARADA SİZ DE ÖPÜŞÜRKENE ÇIKTINIZ.!.. EHE EHE EHE.!.

ARKANDA AYI VAR.!..

OLSUN... SENİN DE ARKANDA AVCI VAR.!. HEE HEE HEE.!..

BİLAL EFENDİ, ALIN BU KAZAK SİZİN OLSUN.!..

SAĞOLUN BEYİM.!..

SENİNLE EVLENEMEM... ÇÜNKÜ SENİN MAAŞIN BENİM KUAFÖR MASRAFIMA BİLE YETMEZ MÜMTAZ.!

E, SEN DE BİRAZ KESTİRSEN OLMAZ MI Kİ YAA?.

TERELLİ PICTURES

CAN BARSLAN

ALDIM VERDİM BEN SENİ YENDİM'lik her boyda irili ufaklı adımlar...

PUND PUND PUND!.. Kendinden kollamalı fırsat... Alın punduna getirin...

BarulMarket

ŞAİRLER için kafiye geldi... Cennet-Cinnet soylu-boylu gibi ikili setler çok ucuz... HAVUZ-KILAVUZ YAVUZ-GAGAVUZ gibi dörtlü kafiye seti biraz pahalı...

UMUR geldi... Umursamaz tavırlara son... Alınız ciddiye alınız...

EVİNİZE Bir sürü insan mı doluştu? İNSANLIK var... Gayet pratik, kullanımı sineklik kadar rahat İNSANLIK...

YAVRUNU SEVİNDİR!.. Atla giderken kullanmak için HADİ BAŞBAŞ seti...

DÜKKANINIZ çalışmıyor mu? TIKIR TIKIR geldi... Alın TIKIR TIKIR çalışsın...

KAR-MAN ÇOR-MAN Karıştırmak istediğiniz her yerde yardımınıza koşarlar...

Mağazamız tadilat nedeniyle kısa bir süre kapalıdır.

KAFAYI çekin SİFONU çekin 31 çekin KIYMAYI çekin HERŞEYİ çekin... Zumlu, otomatik fotoğraf makinesi...

YABANCILAŞAN, güvenini yitiren, kaçış yolunu seçen entellektüel arkadaşlar için, boş ANA RAHMİ geldi... Ana rahmine dönüş için tam fırsat...

ESTETİKTE mucize yöntem çırkın onlular ve ikililerı getirin, güzel onlu güzel ikili yapalım...

HERŞEYE çok kolay sahip olmanın yolu... Hazır ÇANTADA KEKLİK

KÖŞE GÖNDERİ Artık her istediğiniz yerde korner kullanabileceksiniz... Katlanabilir... Seyyar... KÖŞE GÖNDERİ!

ANTİBİYOTİK-ANTİHİSTAMİNİK-ANTİENFLAMATUAR gibi ilaç kullanmaya son! Yan etkisiz ve keyifli... ÖPİİM GEÇER draje geldi... ÖPİİM GEÇER 20 mg. ÖPİİM GEÇER-forte...

TAK TAK'larınız yetmiyor mu? Son derece eğitimli, master yapmış yüksek TAK TAK geldi... (Ne işe yarar derseniz üst kat komşunuz gürültü yaptığında tavana vurmak için yüksek TAK TAK.)

BİR TAK DAHA! Ama bu tak başka tak... Canına tak etmeyen tepkisiz vatandaşlar için güçlendirilmiş TAK yemeğinize karıştırın canınıza tak etsin...

Her türlü tesadüf'te, karşılaşmalarda kullanmak için abartılı AAA! AAA!.. henüz geldi... Bitebilir...

DİLENCİLERE "Allah rızası için ve Allah ne muradınız varsa versin" geldi..!

KAŞKOL Satışlarımız devam ediyor... Bu arada firmadan GÖZBAÇAK da geldi... Kaşkol tamam da Gözbacak nedir biz de bilmiyoruz... Koliyi açmaya korktuk...

MARKETİMİZDE içten pazarlık yapılmaz... Yapacaksanız dıştan yapın...

ÖLÜMLERDEN ÖLÜM BEĞEN..! Ağrısız, acısız, kansız ölüm setleri geldi...

PEŞİNİZE kimse düşmüyor mu? Üzülmeyin sorgulayın... Belki de peşiniz yoktur... Herkese uygun PEŞ bulunur...

YATAKTA HORLAMAYA SON... Anti-hor tabletiyle eşinizi hor görmeyeceksiniz... Yatakta anlayışlı ve sevecen davranacaksınız... ANTİ-HOR...

MÜKEMMELİ arayan idealist insanlar için CİLLOP geldi... Her yerde, her şeyde kullanabilirsiniz...

Suyunuz var kaçırma isteğiniz var EŞŞEĞİN ŞEYİ'niz yok... Çeşitli boy ve ebatlarda EŞŞEĞİN ŞEYİ alın, gönlünüzce su kaçırın.

canbarslan@turk.net

* kuşun pipisi gözüktüğü için nolur nolmuş diye

PANTOLON

METİN FİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

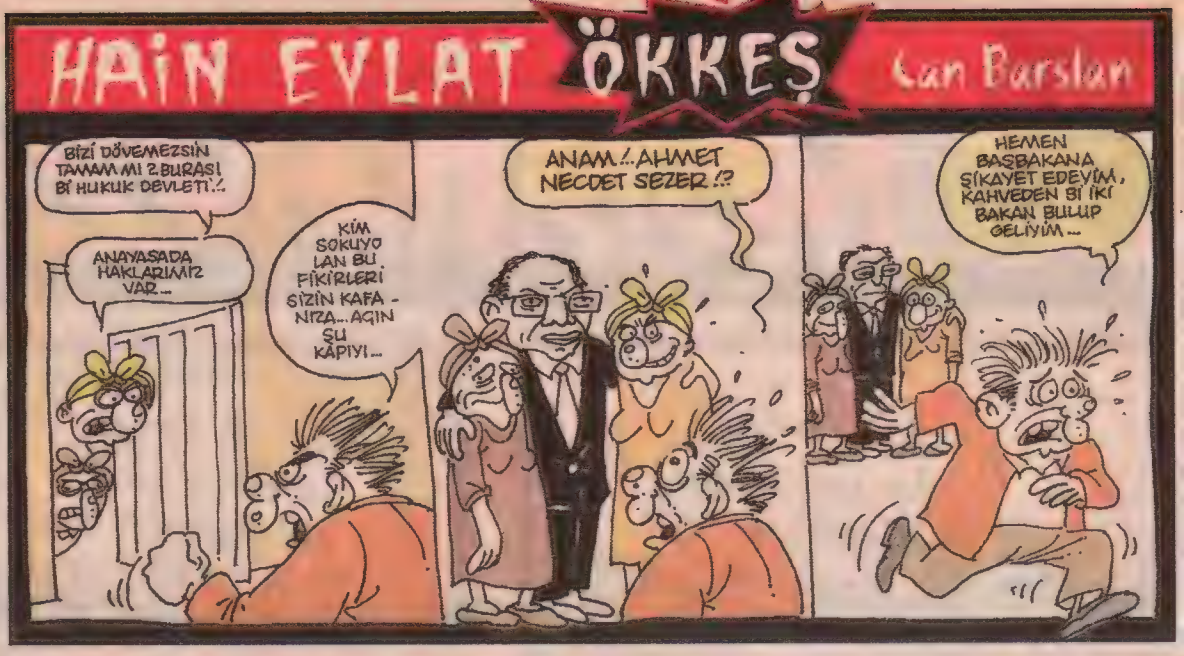

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

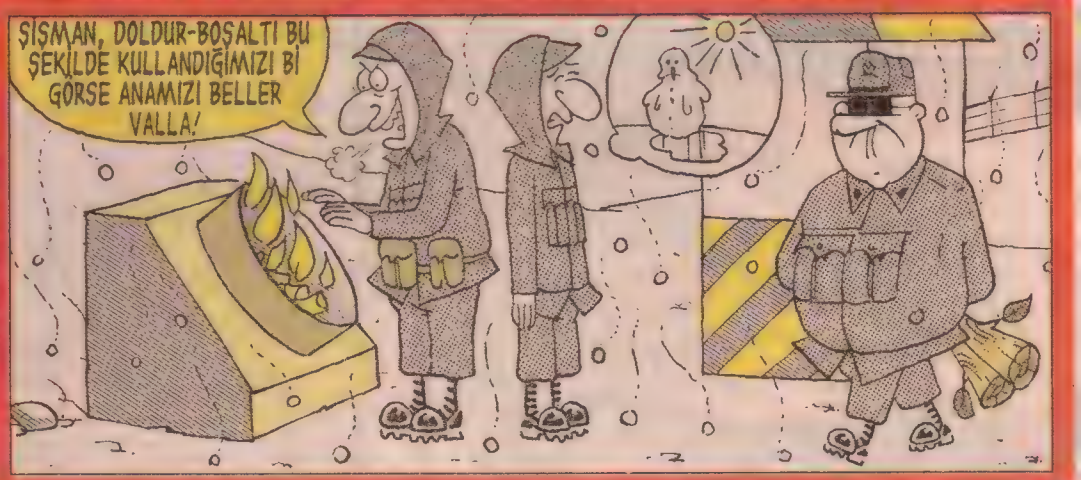

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

Kaan Ertem

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

ZİFTLİ SÜT LAÇ

GÖKHAN DABAK

ERDENER ABİ

K. ERTEM

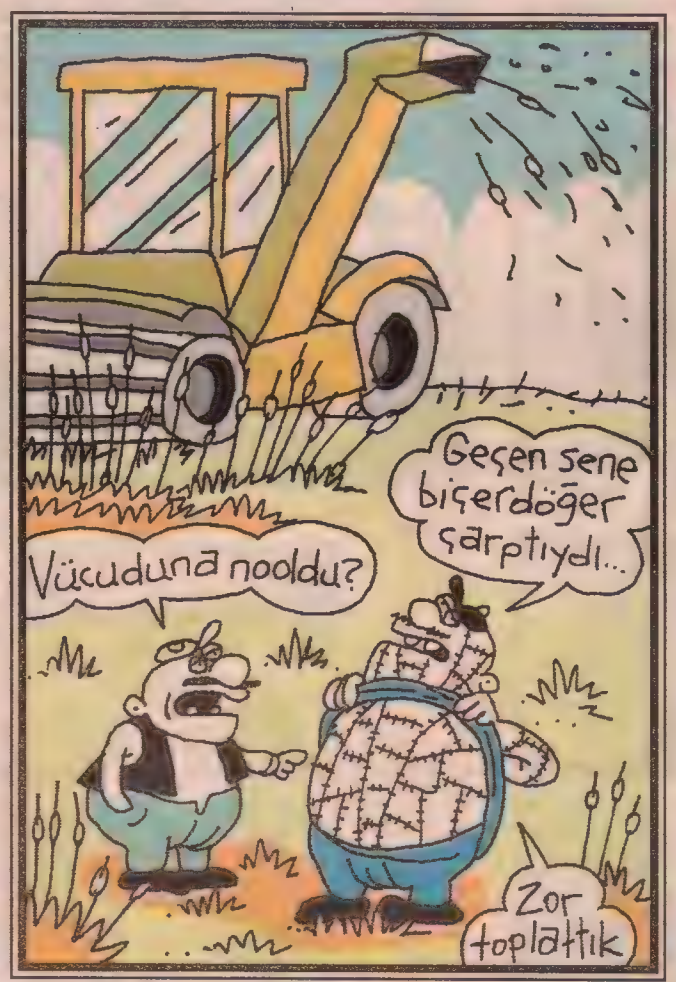

O Ziyan Olan Hayatım

Her şey burada...Ne yazık ki ve ne iyi ki burada...Bunu fark edince garip bir acıyla savruluyor kalbimiz...Bilmediğimiz bir boşluktan sesimiz geri geliyor...Ama yine de bilmezlikten geliyoruz ne denli büyük kuşatılmışlığımızı...O küçücük hayatımız meğer ne büyük kuşatılmış: Bilmezlikten geliyoruz...Yaşadığımız o lanet zamanlar, içimizi daraltan hep o çok iyi bildiğimiz bunalımlar, sanki daha büyük o bilmezden gelişlerimizden...

Hepsi bu kadar işte...Bu güne dek ne yaşadımsa bu dört duvar odamda...Gözlerim, ellerim, delik deşik öfkelerim, sıtma nöbetine tutulmuş umutlarım, bu güne dek gezip gördüğüm her yer, izin aldıklarım ve çiğnediğim yasaklar...Her şey burada, bu dört duvar arasında...

Odamı...Bu dört duvarı küçümsemeyi ve uzakta bir yerde bir başka hayat olduğunu kim öğretti bana...Gözlerim ve kalbim niye hep uzakta benden...Niye hep uzandığındayım her akşam, her gece gelip sığındığım bu dört duvar odamdan...

Kime ait bu yalnızlık...Kime ait bu küskünlük...Kime ait bu gece...Kendimi görebilmem için kendimden ne kadar uzağa gitmem gerekecek...

Ne zaman yaşamaya karar versem, dünyanın en umutsuz insanında durabiliyorum ancak...Yeniden başlamaya dünyanın en umutsuz insanından başlıyorum...Ne zaman sevmeye karar versem, dünyanın en sevilmeyen insanında tutunabiliyorum ancak...Yeniden sevmeye ancak ondan başlıyorum...Önümde koca bir dünya, koca bir hayat: Arkamda o dört duvar odam bile yok...Arkamda dünyanın en umutsuz, en sevilmeyen insanı bile yok...Ölüm bile, yalnızlık bile yok...Bütün gece telefon defterimi karıştırıp konuşacak bir insan aradım...Karşıma çıkan ilk insana içimde birikmiş ne kadar sevgi varsa vermeye niyetlendim...Bu düşünceme önce o dört duvar odam inanmadı...Sonra bütün dört duvar odalar...Neyse ki herkes yorgun, uykuda; neyse ki herkes kendi yolundaydı...İyi ki vardılar ve iyi ki yoktular...Zaten ben kimi aradıysam kendimi bulmak için arıyordum...Ama bunu hep bilmezlikten gelirdim...Hem ne zaman kendimi arasam, bilmediğim, tanımadığım ama yine de hep haklı bulduğum o insanlar girerdi o dört duvar odama...

Ne zaman yalnızlık hissetsem, ne zaman sıkılsam kendimden, ben hep onları arar, onların olduğu yere giderdim...Ve onlarla hep yalnızlık ve insanın kendinden sıkılması üzerine konuşur, sonra yine dört duvar odama dönerdim...Böyle gecelerde yalnızlığım daha bir çoğalmış, odam daha bir daralmış gelirdi bana...Üstelik yalnızlığımdan kurtulmak için çıktığım sokaklardan, hiç tanımadığım, bana hep yabancı ve beni sabahlara dek inciten ve azarlayıp duran o insanlarla odama geri

Ve yine gecelerin yısına bırakırlardı be rım usul usul dinerk ve kirletilse de bana uyumaya çalışırdım.

Sabaha karşı olar nın giremediği neres sokulur...

Ve dünyanın en ğı...Çünkü yaptığı hi avuçlarıyla bütün m soyup çırılçıplak bır dışarı çağırır...Nered mışsak kaldığımız ye mışlara kaybetmişliğ yatı hatırlatır...

Geceyle sabah a zananlardan uzak ve yı bence en çok o kü yatları özleyenler iste

Kendi acılarını, k nın ölçüleriyle, başk yanlar istemiştir...

Kendi mahvoluşu ki mahvoluşuna üzül

Neredeyse yıllard lerini aramadığına kı

Anlayamazsınız n...Durmadan kendi onların etrafında dön tün dünya nimetleri e makta biraz gecikin kırma, onları kendis sun kılma cezasını h

Odalarını ve acıl hep onların peşinden aramayanlar hep bö küçümseyenler bulu ya nimetlerini kendil rürler...Anlamazlar o

Mahvoluşlarının a onlar aydınlansın ve diye, mahvoluşlarını

Oysa her şey bu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

NAZIM HİKMET
ÖYLE DEĞİL BÖYLE GELİR
KUVAYÎ MİLLİYE

Leman iftiharla sunar...
çok yakında

Fırında pişiyor.
Pek yakında
Geliyor

KIRTIK DEDELERİ

SUAT ÖZKAN

✳ Maşşakların dozu kaçmış olabilirdi.

...z Bizi Seyrederdi...

CEZMİ ERSÖZ
cezmi@leman.com.tr

...nerdim...
...eri almak üzere sabahın o yorgun kı...Tam gün ışımaya başlarken...Ağnla...Beni bana bıraktıkları o birkaç saat ...k çok acı vermeyen masumiyetimle

...atler sabaha çok direnemezler...İnsa...rsa oraya insanın o ço eski korkusu

...ırur ve en güçlü ışığıdır sabah ışı...şeyden pişman olmaz...O kocaman ...ları söndürür. Lambaları sırlarından ...Her şeyi unutmuşken, bizi yeniden ...aybetmişsek oradan, nerede kazan...n...Kaybetmişlere kazanmayı, kazan...ıyla hatırlatarak dışarı çağırır ve ha...

...nda bütün yenilgilerden ve bütün ka...i bir zamanın içine saklanıp uyuma...k odalarını küçümseyenler başka ha...stir...
...özleyişlerini küçümseyip başkalarının görüşleriyle kendilerini yargıla...

...küçümseyip, başkalarının gözünde...r istemiştir...
...endini aramayıp, başkalarının kendi...lar istemiştir...
...ıza izin almadan giren o insanla...i anlatıp onay beklerler...Dünya hep ...; bütün ışıklar onları aydınlatsın, bü...oğal hakları olsun isterler...Bunlar ol...kim çıkarsa karşılarına onları incitip ...n istediği her şeyden ebediyen yok...örürler...
...küçümseyenler kendilerinden çok ...şar...Kendilerini yıllardır bir kez olsun ...si insanları ararlar...Kendi karanlığını ...ı bütün ışıkları onlara taşırlar...Dün...de bir suç, ama onlar için bir hak gö...; ama yine de onaylarlar...
...nde yüzlerini seyretmek varken, hep ...teşte hep kendilerini haklı bulsunlar ...ar için yakıp dururlar...
...Mahvoluşunu onlar için yakanlar,

odalarını ve acılarını onlar için küçümseyenler de biliyor aslında : Her şey burada...Ne iyi ki, ne yazık ki hep burada...Biliyor musun bu gerçeği en çok sen, en çok senin hayatın öğretti bana...Ben seni o dört duvar odanda tanıdım. İşte hayatın hepsi burada, başka yerde hiçbir şey yok, derken... Ben seni mahvoluşunun ateşinde yüzünü seyrederken tanıdım...Tapardın kendi karanlığına...Ve o paramparça umudumu bile küçümserdin...**Yaşayabilmek için benliğimi öldüremem,** derdin...Bunu inatla ve içimi kanatarak söylerdin...İsterdin ki bana ait olmayan her şey birer birer yıkılsın...Beklentilerim, umutlarım olduğu için hayatı derinden hissedemediğimi düşünürdün...Sense kendi yıkılışından sonsuz bir zevk alırdın...**Yıkılan ben değilim, bana ait olmayan şeyler,** derdin, **yıkılan bu hayatla ilgili beklentilerim, umutlarım, hedeflerim...**Öylesine çıplak ve öylesine savunmasızdın ki bir mumdan olabilirdi ölümün...Herkes seni bu hayatın ölçüleriyle görüyor ve çok güçlü sanıyordu...Oysa öylesine çıplaktı ki ruhun ve öylesine açıktı ki bütün kötülüklere bedenin, bir mumdan bile olabilirdi ölümün...Bunca savunmasızlığı, başkalarına çılgınca gelebilecek bunca çıplaklığı korkusuzca yaşaman; kötülükler kadar iyiliklere, iyi ve güzel insanlara, iyi ve savunmasız insanlara açmak içindi kapını...Kimsesiz aşklara, bu dünyada artık kimselerin anlamayacağı o kimsesiz kalplere ebedi bir yuva olmak içindi...Öylesine çıplak ve öylesine savunmasızdın ki, ölümün artık senin elindeydi...İsteseler bile kimse bir şey yapamazdı sana...Böylesi bir hayatta saf kalman gibi bir mucizeydi bu da...

Böylesi bir hayatta saf kalman nasıl bir mucizeyse ölümün de öyle olacaktı senin...Bir mucizeyle ölecektin...Bir mumdan olacaktı ölümün...Ya da sen herkese açtığın o savunmasız kalbinle yine de yapayalnız kaldığın odanda bir gece gözlerine bakacaktın:Seni kimse değil, seni gözlerin öldürecekti, gözlerindeki o çok bilge çocuk...Gözlerin, **gel artık, bırak direnmeyi gel yanıma,** diyecekti...

Gözlerin benim o güzel mahvoluşumdu...Gözlerin yıkılışımdan duyduğum o sonsuz sevinçti...Gözlerin hayatın bütün rastlantılarına açıktı...Gözlerin benim belki de ilk ve son kez çıplak olarak dokunabileceğim o son ışıktı...Ardında ölüm bile olsa...Çünkü hep kaybederek büyüdün sen...Bir veda halinde sevdin...Hep bu hayatta olmayacak bir sevdaya hazırlanarak büyüdün...Ve her defasında bir yaprak gibi önüne düştü kaderin...Kaybettiğinde, işte yine beklediğim oldu, dediğinde ateşe eğilen yüzünü hatırlıyorum: Hep bilerek, hep bilerek yitirmenin o çılgın hüznüyle hatırlıyorum seni...Öylesine savunmasızdın ki, hüznün kendini unutup bir anne gibi sarılırdı sana, için çok acımasın diye...Yüzün yüzüne sarılırdı...Ellerin ellerine...Kalbin kalbine sarılırdı o büyük acıdan korumak için seni...Oysa sen çocukluğundan biliyordun: Çok sevince, boşluğa açılan bir kapı oluyordu bu hayat...Öyle çok seviyordun ki seni orada öylece gözlerinle, gözlerindeki o bilge çocukla baş başa bırakıp gidiyorlardı...Öyle çok seviyordun ki, hayatta kalman hep bir mucize sayılıyordu...Öyle çok seviyordun ki, bazen kim olduğunu bile unutuyordun...Öyle çok seviyordun ki, içimde benim bile görmediğim kaybolmuş sevdaları görüyordun...

İşte bu yüzden o dört duvar odamda seni düşünüp sana yazarken her şeyin aydınlandığını düşünürdüm...Seni anladıkça büyürdü umutsuzluğum...Seni anladıkça daha bir aydınlanırdı odam...Sana yazdıkça ölümü özleyen gözlerin tanrım olurdu...Sen ölürsen bu hayat benim için ebediyen yok olurdu...Sen ölürsen bu umutsuz aşkımıza yazık olurdu...

Kulağımdan öptüğünde sen
çıkmaz bütün sokakları yeniden severdim
Yeniden severdim o eksik tutkuları,
kaybetmiş uğultuları,
yeniden severdim içinden eylül geçen
ve kimseye yaranamayan mevsimleri...

Zaman sevgimizdi ve peşinden sürüklerdi hayatımızı,
yoksul, karanlık ve çarpık...
Öylesine rakiptik ki bu dünyaya,
o heyecan dolu buluşmalarımızda
mahvedecek ne çok şeyimiz varmış, diye düşünürdük...

Öylesine umutsuzca seviyorduk ki birbirimizi,
o kötü Tanrı bile
acıyla gülümserdi bize...
Acıyla gülümserdi
ziyan olan aşkımıza...

Kulağımdan öptüğünde sen,
dünya kendisini seyrederdi bizde...
Kötülüğü oynayan Tanrı kendisini seyrederdi...
O ziyan olan hayatımız bizi seyrederdi...

● Yolculuklar ve yoğun etkinlikler yüzünden haftaya yazım olmayacak. Özür dilerim... ● **HADEP**'in **Silopi** ilçesi yöneticileri halen kayıp. Birileri bölgede barış istemiyor... ● 23 Şubat Cuma günü, saat 13:00-19:00 arasında **Mersin**'de **Cumhuriyet Kitap Klübü**'ndeyim. ● 24 Şubat Cumartesi günü, 13:00-19:00 arasında, **Adana**'da, **Karahan Kitabevi**'ndeyim. ● 7 Mart Çarşamba günü **Bodrum**'da **Hadigari**'de saat 18:30'da söyleşim var. ● 17 Mart Cumartesi günü **Bitlis**'teyim.. ● **Tiyatro Oyunevi.** "Ceza Kolonisi" Bu güzel oyunu mutlaka görün. İstanbul Sanat Merkezi... ● **LAL**. Aylık edebiyat sanat bilim dergisi.

Güle Güle Manukyan!

Sayende çok ekmek yedik... Yüzbin tane Kerhane karikatürü çizdik. İşte bunlardan birkaç tanesi. Anmazsak olmazdı...

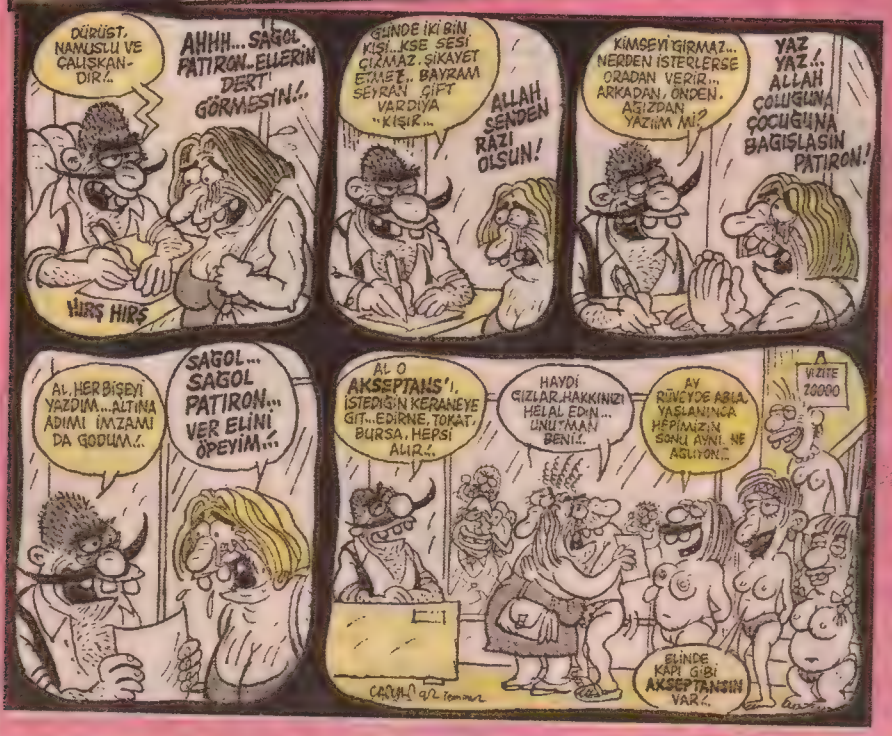

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Türk satandaşı!

Nâzım Hikmet ihanet etti; ama vatanına değil kadınlarına!

Ancak MHP'liler "Vatana ihanet etti" deyip Türk vatandaşlığı hakkını vermek istemiyorlar Nâzım'a.

Nâzım Rusya'ya kaçtığı için MHP'lilerin gözünde vatan haini.

Oysa Nâzım ölümden kaçmak için Rusya'ya kaçmıştı.

Çünkü devlet onu öldürmek için düğmeye basmıştı.

Nâzım yurt dışına kaçmış da MHP'nin kurucusu Alparslan Türkeş ne yapmış?

Trilyonlarca parayı yurt dışına kaçırıp İngiliz bankalarına yatırmış.

Türkiye'nin paralarını yurt dışına kaçıran vatan kahramanı, ölümden kaçmak için yurt dışına kaçan vatan haini.

Bu durumda devlet ile ters düşüp yurt dışına çıkan İstiklal Marşı'nın şairi Mehmet Akif de mi vatan haini?

Nâzım'a vatan haini diyen yalnız MHP'liler değil ki.

En büyük İslamcı holding İhlas Holding'in medyasına göre de Nâzım vatan haini.

Peki ama İhlas Holding iflas edip **İflas Holding(!)** olduktan sonra bu holdingin başındaki Mücahit Ören Amerika'ya kaçıp gitmedi mi?

Yoksa Amerika'ya kaçınca vatan kahramanı oluyorsun da, Rusya'ya kaçınca vatan haini mi?

Milli duyguları paraya çevir ve Türkeş gibi İngiltere'ye kaçır.

Dini duyguları paraya çevir ve İhlas Holding'in sahibi Enver Ören gibi Seda Sayan'lara, Gülben Ergen'lere, Sibel Can'lara yedir.

Bunları yapanların vatan kahramanı sayıldığı bir ülkede Nâzım elbette vatan hainidir!

Bu yüzden hükümet ortağı MHP'nin Nâzım'ın Türk vatandaşlığına kabulüne karşı çıkması yerindedir.

Gerçi Nâzım tüm Türki Cumhuriyetlerde Türk şairi kabul ediliyorsa da, yine de Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığına kabul edilmemelidir.

Onun vatandaşlığa kabulü elikanlıların imzasına kaldıysa eğer, varsın resmen vatandaş olmasın.

Nâzım zaten gönüllerde Türk vatandaşı.

Vatanı Amerika'ya satan elikanlılar ise Türk **satandaşı!**

ALÇAKGÖNÜLÜ ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

©Copyright Erdil Yaşaroğlu. Tüm hakları saklıdır

feyhan@leman.com.tr

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

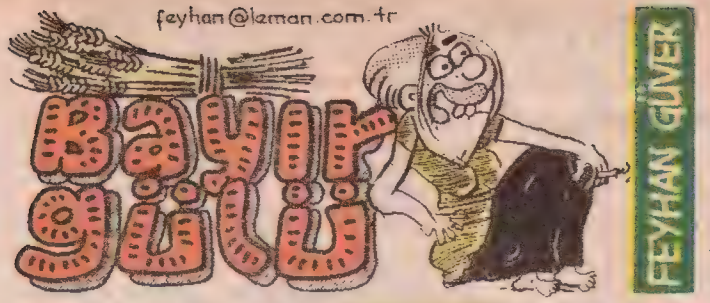

* Kızın meme uçları halkın ar ve hâya duygularını incitebilir diye tarafımızdan sansürlenmiştir...

"Bayır Gülü 3" çok yakında çıkabilir... Az uzuktada çıkabilir.

Firavunun Laneti

guneri@leman.com.tr

GÜNERİ İÇOĞLU

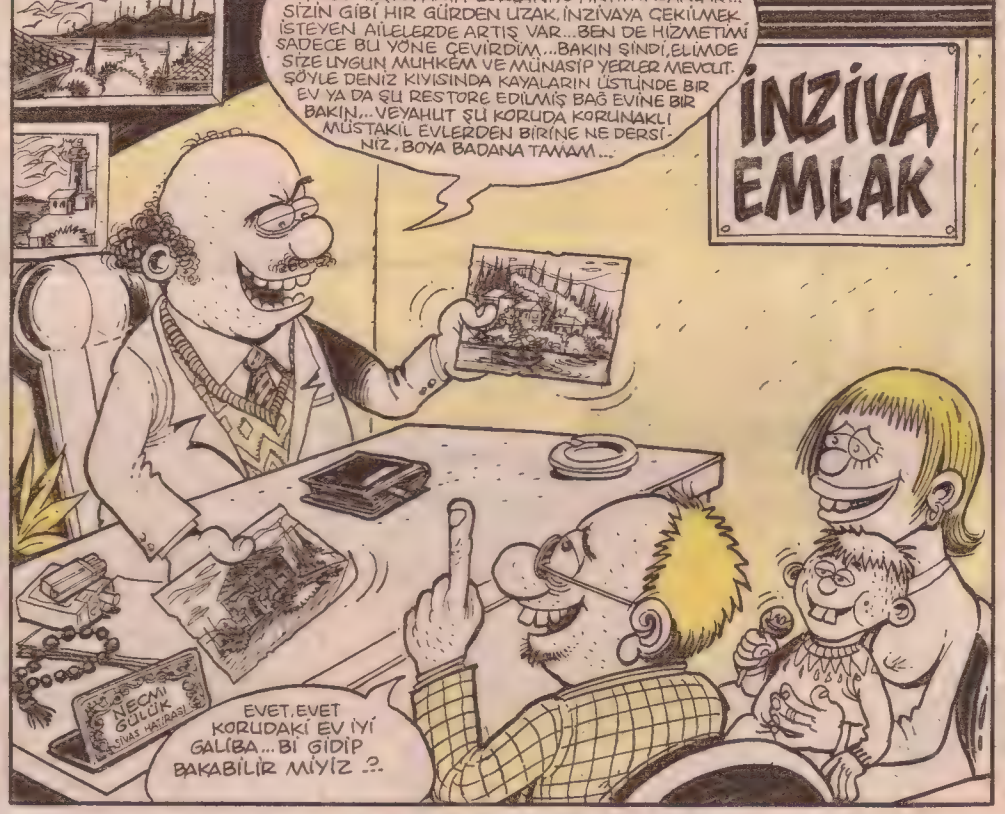

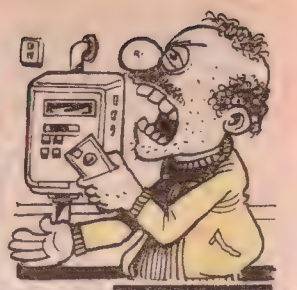

DUMUR

Birgün kız kardeşim, teleferik tarafına gitmek için Alsancak'tan belediye otobüsüne biner, kentkartını makineye okutarak yerine oturur. Ama onun arkasından otobüse binmeye çalışan kuyruktaki diğer insanlardan birine otobüs şoförünün **"Kardeşim kartını makinaya göstersene"** diye bağırdığını duyar, herhalde kime söylendiği anlaşılmış olacak ki, konu kahramanımızın söyledikleri ses tonunun şiddetiyle otobüsü komple dumura uğratır: **"Ne oldu kardeşim kartımızı gösterdik ya senin kafan o makina kadar çalışmıyo mu?"**

Abidin Albayrak-İzmir

DETAYI

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

GEN HARİTASINDA TALİ YOLLAR...

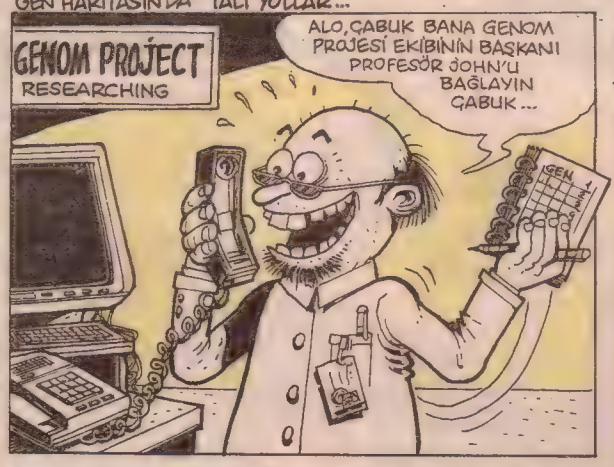

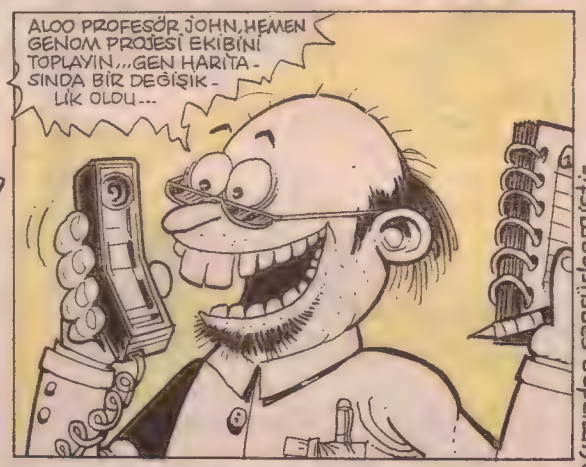

* Tambur sapı başka şeyler çağrıştırabilir diye tarafımızdan sansürlenmiştir.

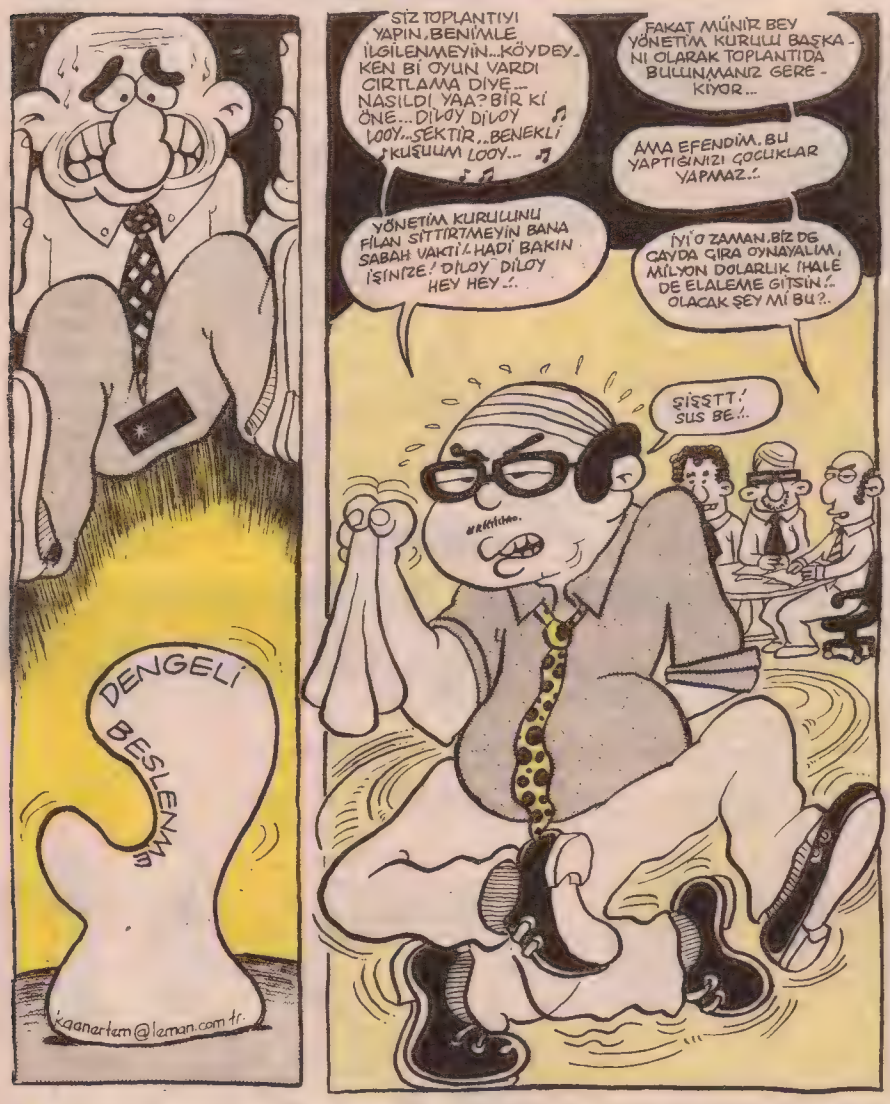

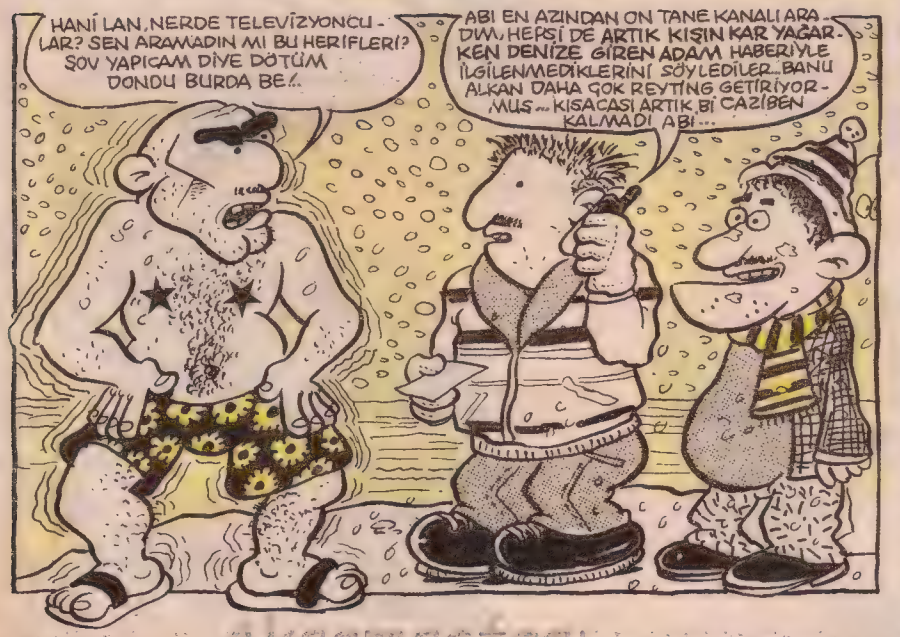

✶✶ Alttaki adamımızın göğüs uçuyla üstteki adamımızın kıçının hatları sakıncalı olabilirdi.

İşte Enver Ören'in acıklı hali: Üç tane topluiğneyi yazarlarına sayarak verip, akşama, israf ettiler mi diye test eden, israf etmişlerse, bin tane dini vaaz veren, Anadolu köylüsünün bileziklerini toplayıp holding kuran, on yılda beş milyar dolar kazandı diye Amerikan üniversitelerinde nutuk atıp doktoralar alan ve bu dolarlarla meşk, seta süren Enver Ören'i bu hallere, iç sıkıntısı mı getirdi? Bu iç sıkıntısını piyasaya kadınlarıyla mı dağıtmak istedi. Din'in merhameti, şefkati ona yetmedi mi? Yıllarca müslümanlığın, insan yüreğini, kalbini yumuşattığını, sakinleştirdiği, ekranlarda hem kendisi hem hocaları, hem de elektrikli ızgaralan satarken söylemedi mi? Yoksa, ulaşılmaz bir lider durumuna gelip, Cumhurbaşkanı başdanışmanını, başdanışmanı yapıp, din ve cemaat baskısından kurtulabildiği ölçüde, savurmaya mı başladı. Yoksa, ancak, savurarak mı başanlı, sevilen bir insan olacağına inandı. Yoksa, modernleşme, şehirleşme, o piyasa kadınlarının ta kendisi miydi, eşşek incirine benzeyen yüzünü bu üçgünlük dünyada sadece, önüne gelen herkesle yatan bu şarkıcı kadınlar mı öpüvermişti. Ya da, bir köylü çocuğu olarak birinci kuşağın acılarını çekip, şehrin, rengini, kurumunu, düşüncesini sanatını, ilişkilerini yorumlamakta çok mu zorlandı, "müslümanlık" duasına dalevareyla sarılıp, herşeyin üstesinden bu manevi vaazlarla geleceğine mi inandı. Ya da, parayı rahatlığı bulan her müslüman da, tarih içinde Enver Ören gibi cariyeleri sıraya mı dizmişti. Ben, her şeye gülen, her şeyi öven, herkese gülücük dağıtan herkesten şüphelenirim. Sakıp Sabancı, Rusya'dan, Amerika'ya gördüklerim, adlı kitabında, bin defa "etkilendım" cümlesini kullanıyor. Kimi görse hayran, kimi görse ne kadar başanlı, nereyi gezse, "biz neden böyle olamıyoruz" diye hayıflanıyor! Bu "her şeye şaşıran" insanlardan bu ülkede daha çok var ve bu ülke insanları daha çok kandırılacak.

Bu bir sıradan cemaat skandalı değil. "Işık" tarikatının dolarlarının yeşil "ışığı"nı gören geldi, köyden indimlerin yüzleri, koltukları genişledi ve bu bilindik kötülüğe herkes iman ederek inandı. Enver Ören ayaktayken, İhlas'tan geçinen piyasa kadınlarına, Leman dışında hiçkimse sesini çıkartmadı. En sert eleştirileri yaptığımız halde, müslümanlar incinir diye bin defa düşünüp, "ihlas motorları" yakıştırmasını geçiştirdik. Enver ören düşer düşmez, bu kadınlara "ihlas motor" yakıştırması yine sağcı, müslüman yazar Nazlı Ilıcak yapıverdi. Oysa ekranlarına, davetine koşup, yıllarca baştacı ediyor, Enver Ören'i övüyor, Enver Ören'in çevresinden o da nasibini alıyordu. Cavit Çağlar, Dinç Bilgin, Rauf Tamer ve benzerlerinin örneğinde olduğu gibi, medyamız düşünce vurmayı seviyor. Bu acımasız eleştirilerinden bir küçücüğünü ayaktayken, yani, Enver Ören'in dişleri pençeleri sağlamken, bizim gibi yapabilen çıkmadı.

Bu yapılar doğrusu-yanlışı eleştirilmediği için 1980'lerde banker faciasına kurban edilen halk, onar yıllık aralarla, kurban ediliyor.

İşte Milliyet Gazetesi! Dedikodular bayii satışının otuzbin olduğunu söylüyor, ikiyüz bin dergiyi de marketlerde, okullarda, benzin istasyonlarında bedava satıyorlar. Satmak için herşeyi deniyorlar, hatta bedava satmayı bile. Satmak için, devletten kredi almayı, hükümetlere yaslanmayı, cafcaflı mankenleri, ucuz TV dizilerini övmeyi, iğrenç dedikoduları, herşeyi deniyorlar. Denemedikleri tek şey, "halkın yanında olmak". Oysa, bir gazete kafasına koysa, üç-dört yıl gibi zamanda memurun, işçinin maaşına siyasi iktidara baskı uygulayarak düzeltebilirim gibi bir derdi olsa, bu inançla trajı beşyüzbine fırlar, kimseden de dilenmek zorunda kalmazlar, koca adamlar rezil de olmazlar!

Tarihin, halkına en yabancılaşmış aydını, 19.yüzyılın Rus aydınıydı, hem anarşist, hem aristokrat. Rus köylüsü de yüzyıl önce cahildi, dindardı, ortadokstu. Burjuva aydınları yanlarına geldiğinde, köylüler, bunun burjuvanın bir hobisi, fantezisi sayıp, ciddiye almadılar. Sonunda, tüm köylere öğretmenler yayıldı, yirmi yıl gibi kısa zamanda uçsuz bucaksız toprakların alt yapısı tamamlandı, bir imparatorluk tarihe gömüldü. Sormak lazım, tarihin en ağır, en zehirli beynini taşıyan Tolstoy, Dostoyevski gibi aydınları halka sürükleyen, halkın kucağına iten sebepler neydi, dünya çapındaki şöhretleri, tarihi değiştiren kitapları yetmemiş miydi, onlara!

Ve Enver Ören, hani bu toplumu, anarşiye, dış düşmana,sosyal kargaşaya karşı, ekran aydınlarınızın hötüyle sakız çiğneyerek söylediği gibi, aile birliğiyle, cemaat dayanışması, "din" birarada tutuyordu. Şimdi hepiniz öğrendiniz, bu toplumu birarada polis ve silahlı güç tutuyor, şimdi polis olmadan sokağa çıkabilir misin, o dindar halk seni, parçalamaz mı, parçalarsa, yine "anarşi mi?" olur...

Cahil halka, kapitalizm, milliyetçilik gibi kavramları yalan-yanlış nasıl kastınız. İşte Enver Ören, senden büyük kapitalist, senden büyük milliyetçi, senden çok vatan, bayrak diyen, senden çok Özal'ın dolarlarını götüren çıktı mı?

Ve Enver Ören, 12 öncesi ve hemen sonrası onbinlerce genç işkencehanelere sürüklenirken, manşetlerinde "oh olsun" çekmedin mi? Gençler dinden uzaklaştığı, manevi değerleri bozulduğu için anarşi çıkarıyorlar demedin mi, şimdi, müridlerin neden holdingin kapısını tekmeliyorlar, sana küfrederek, anarşi çıkarıyorlar?

Ah zavallı, üç kağıtçı, kokuşmuş sağcı aydınım! Devrim kelimesiyle alay edip, yirmi yıl manşetlerinde "solla" eğlendin. 80'li yıllardan sonra Özal'ın moda ettiği "reform" kelimesine sülükler gibi yapışıp reformun şanlı bayrağı oldun. Bugün, Türkçede, ne devrim, ne reform ne basın, ne tarikat kelimesine inanan kalmadı, akşam ayağı genelevi gibi, işinizi pek çabuk gördünüz. İş gördüğünüz yerin adı Türkiye'ydi.

Halkın elinden ekmeğini alanlara karşı verdiği siyasi mücadeleyi otuz yıldır, sen ve senin gibiler, "anarşi" demedi mi? Bu kelimeyi milyon kez ekranında kullanıp, halkın, sivil kurumların, gençliğin tüm siyasi feryatlarını, halka düşmanlıkla, nefretle anlatmadın mı? Ve, sap döndü, keser döndü, söyleyin o keserin sapı şimdi nereye girdi. Bu da Kur'an'ın bir süresi değil, halkın ayetidir: Alma mazlumun ahını, çıkar fosurta, fosurta! Ey Özal, kalk mezarından, tarikatçı, vatansever kahraman kapitalistlerini kurtar diyeceğim de kadınlarla pek fazla düşüp kalktığına göre, senin gözün o mezarda yalnız. Özal'la birlikte çürüyen mutluluk çubuğunda!

1934-35-36 yıllarında çıkmış HAFTA Dergisi, 1939'da çıkmaya başlayan "fotomagazin" dergi cilttlerini inceleyip, bugüne neler değişti, anlayabiliriz. Büyük fikir adamlarımız, magazin resimleriyle harmanlanmış bu dergilerde yazıyordu, Peyami Safa, müstear ismi Server Bedii, kadın yazar Suat Derviş, Nurullah Ataç, Vasfi Rıza, Refik Halid, Nizamettin Nazif, hepsi bu dergilerde. Dünya sinemalarından haberler, teknolojik gelişmeler, kısa hikayeler, meyhaneler, Beyoğlu, kahvehaneler, ilginç şahsiyetlerle roportajlar, güzellik ve fotoğraf yarışmaları revaçta. Bugün dahi benzerlerinden fazlasıyla kaliteli. Batılı dergileri taklit ederek çıkan bu dergilerde, modernleşmek isteyen bir halkı, aydınlarımız, edebiyat ve sinemayla nasıl sömürmeye çalıştığını görüyoruz, edebiyat ve sinemanın magazinleşerek bugünkü TV ve boş dizilerin kapısını araladığını iyice öğrenelim, bugün TV'lerdeki boş dizilerin bir zamanlar edebiyat dergilerindeki bomboş tefrikalardan hiç farkı olmadığını görelim.

Bugüne değin hızından hiç kaybetmeyen siyasi ve sosyal konular şunlar: Galatasaray-Fenerbahçe rekabeti, Nazım Hikmet Kavgası, Türk-Yunan Çatışması, Kemalizm-İrtica tartışması, Sporcularımızın Avrupa başarısızlığı ve herşeyimizi Avrupa'yla kıyaslama hastalığı!

Bir dikkat çeken şey, "türkülerimizin hiç ortalıkta görünmemesi" Bütünüyle değişen şeyler de var: diyelim, Sulukule çingenelerinin tefrika edildiği belgesel röportajda alenen ve açıkça ve hiç çekinilmeden çingeneler aşağılanıyor. Aynı şekilde, Bektaşiliğin tefrika edildiği gizemli bir yazıda, mum söndürme yalan-yanlış anlatılıyor, kimsenin itirazı, rahatsızlığı, yok! Son onbeş yılda medya, karşısında örgütlü kitleler bulunca bu tavrından tamamiyle vaççeçti. Sıkıca takip edilirse ait kültürlerin de aşağılandığını görürüz, mesela, 147 sene yaşadığı söylenen Zaro ağayla yapılan röportajda, çok yaşamasının sırrı olarak aklı ve zekasıyla çalışmayıp, sırf hamallık yaptığı için yorumu yapılıyor.

Medyanın hiç değişmeyen tavrı da, her sayıda mutlaka sokak çocukları, dilenciler, yoksullara dair bir haber her hafta yapılıp onlara "acınıyor"... Bir ilginç not da ideal kadın ölçüleri: Göğüs: 90, Bel: 60, Bilek: 13.

Yolsuzluklardan duyulan tepkinin paniğini de ölçmek mümkün. 1930'lu yıllarda Amerika ve Avrupa gazeteleri manşetlerini yolsuzluk haberleri doldurduğu için, bizdeki yolsuzluklar için bu haberler sakinleştirici rolü oynuyor, yani, onlarda da var!

Ve bugün medyanın, rahatlıkla kalem oynattığı tek konu kaldı, o da, basit eserler, sanatçılar, mankenler, gelişigüzel oyuncaklar gibi şişirilip, piyasaya fırlatılıyor, çünkü bu alanda, "karşı çıkan" yok. Medyanın en rahat davrandığı sanat, yazar, şarkıcı, dizi filmler desek de, gazeteye bağlı TV'leri olanlar, bugün bu rahatlıktan da faydalanamıyor. Ancak o yılların müthiş bir zor beğenme hastalığı var, mesela, baştacı ettiğimiz lüküs hayat bile hafif ve terbiyesiz bulunurken, daha hafifleri bugün övgü, ödül alıyor!

Geçtiğimiz yüzyılda hepimiz bu temel konulardan mutlaka nasibimizi alırken, çok şeyi görüp, farkedemedik!

1920'lerde Avrupalı milletlerin şehvet derecesine vardıkları derin bir tutkusu vardı, "kitle sporu". 1920'lerde Almanlar büyük bir telkin cümlesini hergün sokaklarda koşarak söylüyorlardı: "Bugün daha iyi olacak!". Bu telkin, psikiyatrinin, bilimin de kabul ettiği gibi, büyük bir şevk, güç veriyordu. Güne, hayata, coşkuyla başlamanın tarihi çok eskidir. Osmanlı'da dahi birçok kurumun mehter takımı vardı ve mehterden yalnız savaş ve törenlerde değil, gündelik hayata canlılık getirsin diye de yararlanılırdı. Cumhuriyet Türkiyesi, daha meşrutiyet günlerinden jimnastiği ciddiye aldı. Başta Selim Sırrı Tarcan, Avrupalı idman metodları üzerinde eğitim gördü, idmanı, tüm eğitim kurumlarında yasallaştırıp, ders olarak koydu, Selim Sırrı, çok sonra "zeybek" oyununu ilgilenip zeybekleri İstanbul'a getirip, bu halk oyununu da moda etmeye çalıştı.

Her gün okulların önünde "Türk Yılmaz, Türk Yılmaz, Vatan da Yıkılsa Türk Yılmaz, Çelik Gibi Kollar...!" gibi, bacaklar açılıp, kollar yana uzatılıp, marşlar ve sloganlarla bağdaştırılarak spor yaptırılır. Halka, coşkulu bir iyimserlik havası kazandırılmak istenir ve mesela, "izcilik" hemen her çocuğun rüyası haline sokulurdu. Birçok uzakdoğu ülkesi, iş yerlerinde tüm memurlar dairenin önünde sabah sabah toplanıp, spor yaparak işe başlar, Malezya, Çin bunlara örnek, İyimserlik ve coşkuyu vatan sevgisi üzerinden telkin etmek, kitlelere heyecan vermek için müthiş bir buluş ve milli bir felsefeydi.

Gerçekten insan vücudu, hızla karamsarlığa düşebilen bir mekanizma! İslam dinini biraz da teknik olarak düşünün, günde beş vakit ayaklarınızı yıkatıp, kulak içlerine kadar ovdurtup ve sonra tek noktaya konsantreye-sakinliğe çağırır, eğilip-bükülerek. Tüm kuruntu ve vesveselerinizi dualarla geçiştirip, "Vesveseden Allah'a sığınırım" cümlesi ve benzer duaların sık okunuşuyla zihin dağılması, saçlaması önlenir. Ve "tesbih" insanoğlunun en büyük mucizesi, gün boyu sürekli tekranlana "Allah, Allah, Allah" zihnin düzenlenmesinde, tuhaf, bozuk şeyler düşünmemizin önüne geçer. Ayrıca "spor" gönüllü işi, birkaç ay, canınız istemez, yapmayabilirsiniz, oysa islam dini, gündelik bir zorunluluk getirerek, "gaflete" düşmenize asla izin vermez. Zihnin boş kaldığında en iğrenç, en ahlaksız deliklere kıvrılıp girdiğini rüyalardan biliyoruz. Ve bir bağımsız değirmen gibi kendi başına işleyişini zaman zaman düzenleyememe zorluğumuz, yüzümüzü ihtiyar bir kız gibi yaşlandırıp, bizi hayata küstürür! Kendimizi, irademizi aşağılamaya, kendimizle cebelleşmeye sürükleyebilir.

Budizm, İslam dininin insan bedenini eğleme sanatı, çağımızın da büyük sorunu, acıyla kendini yiyen bu bedenden, bir tatlı hoşluk alma, milyon yılların "eğitim kültürü"nü oluşturur. Mevlevilerin inzivaya çekilip, bir hücre hapsinde yıllarca kalmaları, bu Uzakdoğu dinlerinin uzantılarının hala batıdan moda olması, kendi bedenini dindirmek isteyen batılının, en çok çaba sarfettiği, en çok satan dergilerde konuştuğu büyük ve çok derin bir mevzu. Yüzyılımızın başında artık değersiz sayılan bu eski ibadetlerin talimleri, yüzyılımızda baştacı edildi. Ve modern bilgilerle, bu sporu, geçmiş zamanın ibadetleriyle takviye etmek, bir parça da esrarlı bir güç vermekte insanlığa!

Seksen sene önceden, issız bir dağ başında yaşamış köylü ve kör ak sakallı bir dedeyle bir dergide yapılmış roportaj okursunuz, işini, hayatını, anılarını anlatır, roportajcı, "bu hayatta hiç zorluk çektin mi?" der. Kördede: "Akşam olunca içime bir darlık gelir" der. Bizden bu kadar uzakta, aynı insan oluşun derdini bulmak, insanlık hikayemizin en kederli yüzüdür. Ünlü yazar Hemingway'a "Tanrı'ya inanır mısın", diye sorarlar, "bazen, akşamları!", der.

Karanlık ve soğuk uzun İstanbul geceleri düşünün, Karagöz gazellerini akla getirin. Neşeli, coşkulu tempoyla açılır, "ruhunuzda samimiyet, hoşluk, heyecan vereceği", "perdenin sihiriyle hayal dünyanızı genişleteceğini" vaad eden şarkı sözleriyle. Ve, "bütün boş şeyleri bırak, koş sevgilinin odasına, gel" diyerek, perdeye davet eder. "Karagöz, üzüntü bırakmaz" mısrasıyla "sevenler sıkıntılarına çareyi perdede buldular" diyerek açılır perde! Karagöz'ün perde gazellerinde, üzüntünün dozajı da ayarlanır ve temkinli bir dille: "Gösteride, eğlence de üzüntü de vardır, kaçma, seyret!".. Bu dünya güzeli hayal perdesi ölçüyü fazlasıyla kaçırarak sıkıntı ve kasveti dağıtıyordu, sinema sanatının büyüsü de burdadır!

Ahmet Haşim bir yerde, "kültürümü, uyku tutmayan gecelerime borçluyum" der, kalkıp kitap okur. Tarikatlar ve İslam dininde de "gece namazları" verilir. Büyükannem bazı geceler, "bu sıkıntıyla bu gece beni karakuralar basar" der, oflanırdı. Karakura uykuda insanın üstüne çıktığı söylenen hayali yaratık, üstelik, onu üstünüzdeyken yakalarsanız, her dilediğinizi yaparmış, artık bu hayvanın vücudun uykuda katılaşması olduğu biliniyor. Anneannem, cezaevinde yıllarca hücresinde direnen devrimciler gibi, "direniş var, yılmak yok" sloganını gün boyu atsaydı, karakuradan çoktan kurtulurdu. İlkel toplumların her akşam çıplak toprak üstünde geceyarılarına kadar dansedip yoruldukları, insanın karnı doyunca, mışıl mışıl sakinleşip uyuşan hayvandan farkının olmaması için o hayvan kadar koşturup, tepinmesi gerektiğini artık biliyoruz. Anadolu kültürünü "kış gecelerine" borçludur, Mart'tan, Ekime kadar tarlasında çalışan Anadolu insanının yaz eğlencesi yok, tüm seyirlik oyunlar, eğlenceler, kış gecelerinin ürünüdür. İşte tarikatların bin yıldır geleneksselleştirdiği per-

şembe akşamları zikirleri, sağlam bir kuvvetle insan dengesini buluncaya kadar geceyarılarına kadar çırpınırak sema ediyor, tüm şeytanları, kurtları atıp kurtulduğuna inanıyor ki, doğru.

Ünlü varoluşçu filozof Kierkegaard, oğluna nasihatlarında, "içimdeki karamsarlığı atmamda, akşam yürüyüşlerimin çok faydasını gördüm" der. Ünlü İngiliz oyun yazarı, Bernard Shaw seksenine kadar bisikletini terketmedi. Kimin kişisel tarihini, hangi kültürün kapısını aralasak, açlık gibi insanoğlunun "darlık" fikrine saplandığını, soluklanma, nefeslenme, sohbet, spor, müzik, talim biçimlerine kendisini alıştırıp, "darlığı" sevince, neşeye, oyuna dönüştürmenin binbir yolunu görürüz!

Artık evrenselleşmiş askeri eğitim, boş zamanı, askeri zehirleyen, karamsarlığa düşüren düşman olarak görür, tüm askeri eğitim, "boş zamana karşı girişilen hareket'tir, boş bir tarladan, yan tarlaya taşınır taşlar, ertesi gün, o tarladan başka tarlaya, bin defa tekrarlanır. Dincilerle-askerlerin tarihsel olarak kapışacakları kesindi. Çünkü asker de sabah ezanıyla kalkar, talim saatleri, asker de dakik, askerlikte enerjiyi boşaltmanın yolları sağlam çakılmış ve askerlikte "manevi" boşluğu bayrak ve vatanı kutsallaştırıp, coğrafyayı uğrunda şehid, kurban verilecek Tanrısallık katına çıkartıyor.

Askerler, dindarlar gibi, elleriyle çalışan halkın "darlığı", "iç sıkıntısını" aşma gücü, kafayla yorulan aydınlardan daha güçlüdür.

Tarihe, açlık ve iktidar savaşı olarak değil, insanoğlunun iç sıkıntısının tarihi olarak bakın, birşey kaybetmezsiniz, Tarihçiler, Orta'yı terkeden akıncıların, bozkırın dayanılmaz, renksiz, bomboş sıkıntısından kaçış olduğunda hemfikirdir. Kaşifleri, seyyahları, bilimadamlarını kıtalara savuran neydi?

Bu yüzden, çağımızda tüm modern devletler, eğitim-öğretim, basın yayında "karamsarlığı" ağır yasaklarla sansürlemiştir. İngiltere dahil tüm devletler, TV'lerde karamsarlık aşılayacak programlara ağır maddelerle karşı koymuşlardır. Ve doğal olarak karamsar olarak haberlerin hemen peşinden mutlaka mutlu bir kedi-köpek haberi verilmesi artık evrensel bir ilke olmuştur. Ciddi gazete ve dergilerin dahi, gazetelerin ön-arka sayfalarında ölüm, bomba, parçalanmış cesed haberleri yanında mutlaka güzel manken resimleri yayınlaması da gelenek olmuştur.

Batılı krallar gibi Osmanlı sultanların da hobileri, bestekarlıkları, avcılık, güreşe, cirite tutkuları ortadadır. Otuzaltı yıl saraya tıkılı kalan, öldürülme korkusuyla bir insan olarak iç sıkıntısını çokça yaşamış sultanımız Abdülhamit, bu iç sıkıntısından intihar etmiş, delirmiş padişahlarımızı ya görmüş, ya duymuştur. Abdülhamit önce keman çalmak istemiş, hocası: "Sen bunu boşver, çalarken daha çok üzülüyorsun" deyip, marangozlukta karar kıldı. Otuz kırk yıl sonra, Abdülhamit'in sazendeleriyle yapılan bir ropörtajda, "ençok sevdiği şarkı hangisiydi" diye soruluyor. Sazende: "Şaşıracaksınız, tüm makamları olağanüstü bir sanat gücüyle icra eden ince saz takımından "horozumu kaçırdılar / Damdan dama uçurdular / Çilli de horozum", türküsünü ister, severdi!

Ahmet Haşim'in "melali (hüznü) anlamayan nesle aşina değiliz" mısrası ünlüdür. Hüzün ve keder insan oluşumuzla ilgilidir, akşamın oluşuyla, garip oluşumuz, gariplikten (iç yalnızlığımız) çıkamayışımızla ilgilidir. Hüzün ve keder hem kültürlerin, hem de sanatın kimyasıdır, dünya edebiyat ve felsefesi, iç yalnızlığıyla tabiatın ortasındaki insanın iç dünyasının keşfinin tarihidir. Aşık, derviş, filozof, kaşif, yazar, elimizde olmadan engelleyemediğimiz insan oluşumuzun iç sıkıntısının kaderini, en içli melodileriyle binlerce şarkı, yüzbinlerce eser, nasihat, kitapla onurlandırmıştır. Tabiatın ortasında çaresiz, umutsuz gözyaşlarımızın yavanlığını gidermek, masmavi gözlü yoksul bir çocuğun gözyaşlarında tüm dünyayı, Tanrı'nın, sevginin tüm biçimlerini aramaya koyulmuşlar. Hüzün ve kederin duygusal zenginliğiyle, iç sıkıntımızın karanlık bulutlarının korkunç vahşi acısından bizleri kopartıp, hayalle, duyguyla, fikirle, sözle, sesle, rüyadan güzel incecik mutluluk duygusunu insanlığa hediye etmişlerdir, işte koca sanat tarihi. İnsan denen bu büyük ölüden, çaresiz, dehşetverici duygusal hastalıklarından ahenkle kelimeler dokuyup, yumuşacık sesler biçimlediler.

Burdan çıkış yoktur, başka da umud yoktur, edebiyat, kültür, sanat ya da din, ya da sosyal hayat, hüznü ve kederi kavrayabilecek kadar bir ruhsal coşkunluğu insanlara, eğitimle-kültürle ulaştırmak zorunda. Hayatımızdan ve gördüklerimizden ders çıkartalım ve deliliğimizi itiraf edelim. Osmanlı padişahları içinde en yüksek batılı kültürü almış Abdülhamit'in neden "çilli horozum" türküsünü sevdiğini bugün anlayabiliyoruz. Kasvetle, yoğunlaşmış iç gerginlikle yakından ilgilidir. Son yirmi yılda Türk televizyonlarını işgal eden, TV dizilerinin, dramdan, eserden, muhtevadan, güzel söz, güzel müzikten hiç nasip almadığı, sadece, en kısa yoldan kafa dağıtmaya, şaşkınlığa, şebekçe dalaşmalara yer vermesi ve kitlelerin bunları durmaksızın izlemesinin sebebi, "iç sıkıntısının" vahimleştiği, kitlesel bir bulaşıcılığa döndüğünü gösteriyor. Bu kasvetli bunalım içinde, hiç kimsenin iyi, kötü, basit, ahlaklı, cahil, zeki, arayacak hali, zamanı yok, herkes, derin kaygılı anında bir tek şey ister, "kafam, ilgim dağılsın, bir şekilde beni meşgul etsin". Ve TV'ler, duygusal sanatların değil, "meşguliyet biçimlerinin" arenasıdır, en kötü şarkıcılar, en rezil programlar, pata-küte, orospu ahlakı, sırf, o anımızı paramparça etsin diye, ekranların başına çakılıyor kitleler. Yorgun argın işinden dönen kitlelere değil, yorulmadan evine dönmüş işsiz milyonların zehirle doldurulmuş beynini dağıtmak için yaygınlaşıyor şebek kültürü! Toplumsal depresyonu anlayabilmek için istatistiklere değil, rezil programların bağırıp-çağırarak rezilleşen düşük ahlaklarına zihinlerin, insanların, neden katlandıklarını anladığımızda öğreniriz!

Binlerce kovboy filmi seyrettik, uçsuz bucaksız, bomboş, çirkin arazilerin ortasında onbinlerce küçük kasaba ahalisinin bu sevimsiz, sıkıcı dar çevreye nasıl katlandıklarını merak ettik mi? Kültür, bir "eğleme" biçimidir. Önce telefon, telgraf, sonra elektrik, sonra tren, sonra gezgin tiyatrolar imdadlarına yetişti. Küçük kasabalar büyük şehirler, sonra dünyayı yöneten ekonomilerin başşehri oldu.

Anadolu'da ise, iki yüz yıldır dini, kalkınmayı, ekonomiyi engelliyor, kaderci, miskin insanlar yetiştiriyor diye üstüne çullandık. Anadolu'da olup biten herşeyi, yol, su, elektrik, cehaletle birlikte düşündük. Ve maalesef, Anadolu topraklarından en büyük göç, elektrik, yol ve suyun köylere nihayet çıkmasıyla hızlandı. Bu tezatı gördüğümüzde, yine ekonomik tanrıların diliyle konuşup, "işsizlik", "ürün, arazi yetmiyor" diye konuştuk. Anadolu topraklarında kalkınmaya inanmayan herkesi soykırımdan geçirip, Anadolu'dan topyekün çıkarttık. Anadolu köyleri hızla boşalıyor. Boşalan bir tarih, bir kültür, tasfiye olan beşbin yıllık kültür.. Hüznü ve kederi duygusal tarihimizden çıkartıyor, derin bir kasvetin şok şaşkınlığıyla sağa-sola kaçışıyoruz. İçimizde bir hırka, bir lokmaya inanan tek bir insan kalmadı. Artık bu topraklarda eski ahlak, eski eğlence, eski kültür biçimleriyle kimseyi durdurmayı başaramıyoruz. Apartman, televizyon, şehir, rahatlık, konfor, kalabalık, şehrin fırsatları gibi kavramları en ücra köşelere taşıyıp, herkesi yerinden yurdundan ettik.

Ekonomik kalkınmanın acısına en çok müslümanlar katlandı. İkiyüz yıllık, din miskinlik yaratıyor aşağılanmasını gidermek için, holdinglerin, dolarların eşi görülmedik dolandırıcılıkların içine düşüp, ellerindeki mübarek, tertemiz dinin canına okudular. İslam ve müslümanların başına ne geldiyse, bu ekonomik ezikliği gidermek için, tez elden şehrin kurumlarına rastgele saldırırken, geldi.

Kültürümüz ya da İslam dininin insanlığa mesajı, mutlu, sebatkar samimi, hoş, dürüst, ahlaklı insanlar yetiştirmekti. Araya ikiyüzyıldır ekonomik savaş girdi. Durum vahimdir, artık Anadolu toprakları yepyeni bambaşka bir kültür anyor. Kendi kendine yeten, kıt kanaat geçinen, eskiden olduğu gibi, çiçekle, ağaçla, böcekle muhabbetini kuran, eskiden olduğu gibi, ölümden, delirmekten korkmayan ve eskiden olduğu gibi bulduklarını herkesle, her şekilde bölüşen, bu çağın dervişlerini bekliyor. Hepimiz batının tuzağına geldik, yaşlı annelerimiz dahi, bin doktor gezdiriyor, yetmiyor, bin doktor daha istiyorlar, hepimiz, insan olmanın ıstırabından, akşam olmanın kederinden, hepimiz zihnimiz boş kalıp delirmekten, ölümden, "korkar" hale geldik. Anadolu toprakları bizim, ölümle, akılla, yüreğimizle, zihnimizle asırlar boyu barıştığımız, sevistiğimiz, uçsuz bucaksız tarlalarımız, dağlarımız, dağlar kadar yüksek ince uzun selvilerimiz ve minarelerimiz ve mezarlığımızdır. Son iki yüzyıldır, köy dediğimizde, hepimizin içinden, ürün, ekin, buğday, tarla, sapan, geçiyor. Orada, bir şekilde karnını doyurabilen, bir şekilde kanaatkar yaşayabilen, kendinden memnun, zayıf, kuru, sıradan insanların basit hayatlarıyla olabileceklerini, olması gerektiğine asla izin vermedik. Yoksulluklarından ve dinlerinden utanıp, tarihlerini yıktık, şehre getirip, odacı, kapıcı, garson yaptık. Anadolu'yu "ürünsüz" düşünemedik, Anadolu'yu iki yüz yıldır "insansız" düşünüp, Anadolu'nun gece gündüz çalışıp, büyükşehre kamyonlarla mal göndermesini bekledik..

Ekonomik kalkınma çılgınlığını, hiçbir kültür, hiçbir millet durduramadı, şimdi onun karşısında tek bir güç kaldı: Psikiyatri!

Başlıbaşına batı, sade, gürültüsüz, gözlerden uzak bir hayatın özlemini duyuyor. Tabiatın içinde, dağların başında "telkine" ihtiyaç yok çünkü. Çimenler, bakın ben yeşerdim, sıradağlar bakın bende sonsuz renkler var, ağaçlar bakın, çiçek açtım, diyor, telkini tabiatın coşkun doğası her mevsim dillendirip, bu coşkuyu hoşlukla, ilahi sevinçle, insan bedenine katıveriyor. "Kadercilik", "miskinlik" bu çağda bize yaşama şansı vermeyecek korkusuyla, topyekün ekonominin rantına koşuverdik, ama, birazcık olsun kaderci, birazcık olsun miskinlik yanımızda kalıverseydi, koynunda büyüdüğümüz bu beş bin yıllık kültürün biz çocuklarında hiç mi hatırı yoktu, ağaçların, çiçeklerin öldüğü gibi, Yunus'un, Karacaoğlan'ın öldüğü gibi, ölümü, mutlu, coşkun bir hoşlukla, eskiden olduğu gibi karşılayabilecek gücümüz olabilseydi!

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

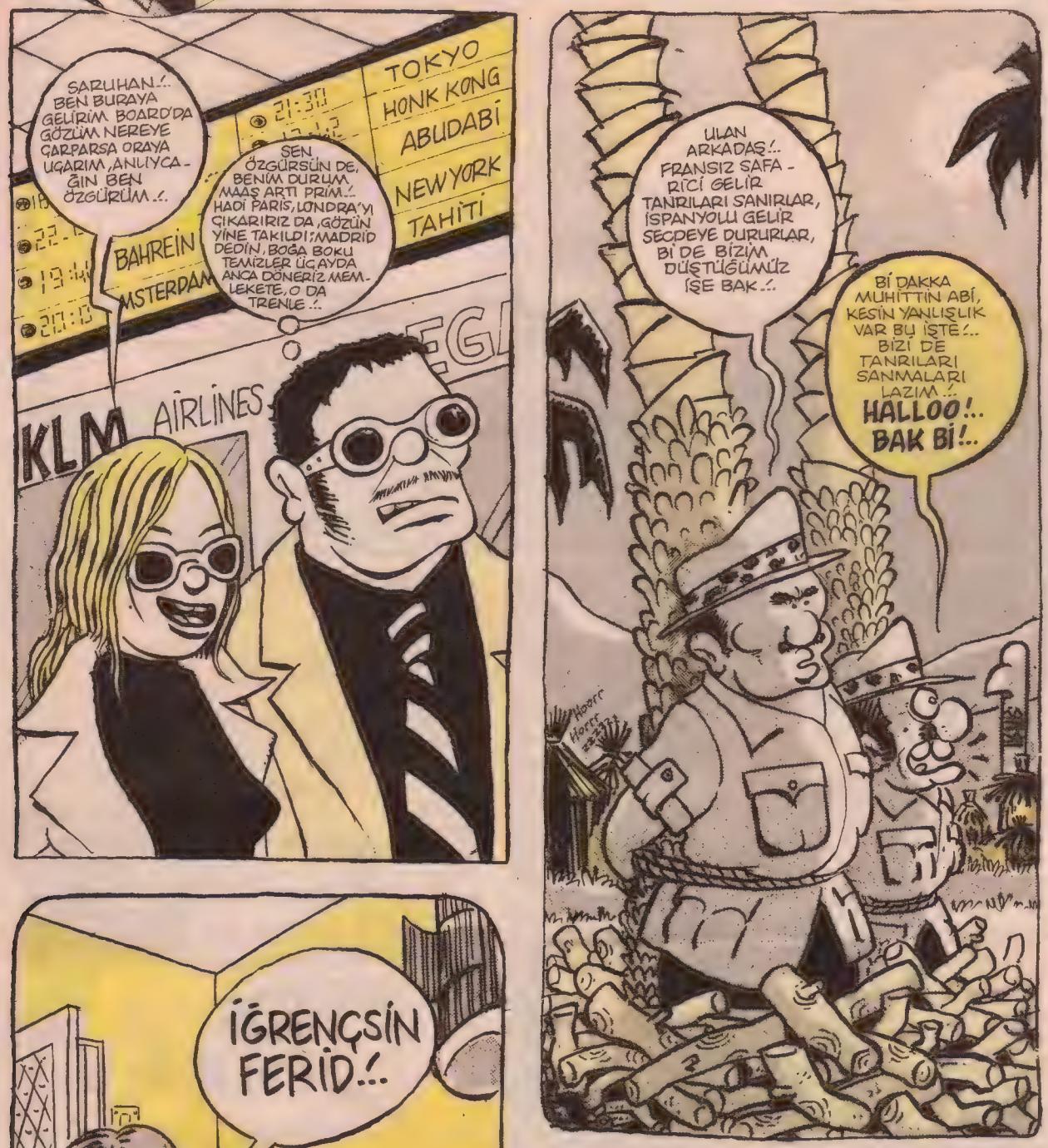

LeMan Okur Mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Efendiler Gazetecilere Kıydı

Başkalarının haklarını savunan gazeteciler, kendi hakkını savunmaktan mahrum bırakıldı. Türkiye'nin girdiği ekonomik çıkmazın son mağdurları gazeteciler oldu. Asıl mesleği tüccarlık olan gazete patronları hortumladıkları bankaların faturasını yüzlerce gazetecinin işine son vererek ödetti. Her fırsatta, Türkiye ekonomisini kurtarmaya gelen IMF patronlarına şirinlik yapan gazete patronları, bu kez de binlerce gazeteciyi işten atarak aferin almayı başardı. Temiz toplum söylemlerinde bulunan medya, ilk temizliğini binlere gazeteciyi kapı önüne koymakla gösterdi. Basın yasası gözardı edilerek, tazminatsız, maaşsız ve hiçbir yasal hakkı gözetilmeden özünde sadece gazetecilik yapmaktan başka birşeyleri olmayan bu insanların bir gecede işlerine son verildi.

Baldır bacak gazetelerin birinci sayfalarını süsleyen mankenler, gazetelerde girdikleri haber toplantılarında Türkiye'nin gündemini belirliyor. Çünkü onlar bir sabah uyandıklarında artık gazeteciydiler. Oysa, yağmur çamur demeden, polis copundan nasibini alan, haber uğrunda trafik kazalarında can veren, sadece haber peşinden koşan gazeteciler ise bir sabah uyandıklarında kendilerini gazetenin kapısında buldular.

Babadan gazeteci olma "Tüccar" gazeteci, her ne hikmetse revaçta bir meslek olan bankacılık da yaparak geçimini sağlamaya çalıştı. Birinden hortumladı ötekine aktardı, ötekinden hortumladı berikine verdi ve bir sabah uyandı ceketini bulamadı. Sonra nasıl olduysa ceketini gazetede unuttuğu aklına geldi. "Babadan gazeteci" olma patron iddiasındaki patron, yeniden temiz toplum ve temiz basın diyerek gazetecilik yapmaya karar verdi. Ve bu karar, bir gecede binlerce gazetecinin işsizliğiyle hayata geçti.

Şimdi haber peşinde koşmaktan başka bir iş yapmayan gazeteciler soruyor: Bankaları biz mi hortumladık? İnsanları boş vaadlerle biz mi kandırdık? Halkın gözünde basının prestijini biz mi düşürdük? Devletten biz mi vergi kaçırdık? Devletin ihalelerine gazetelerin isimlerini kullanarak biz mi girdik? Siyasileri evimizde biz mi ağırladık? İstediğimiz hükümeti getirip istemediğimizi biz mi gönderdik? Gazeteciler harekete geçti.

Gazeteciler kararlılar. Türkiye'deki gazeteciler hiç olmadığı kadar kıyıma uğradı. Bu kıyım gazetecilerin duyarlılıklarını harekete geçirdi. Önce Çek Cumhuriyeti'nde, ardından Bulgaristan ve şimdi de Türkiye'deki gazeteciler hareketleniyor. Hep başkalarının hakkını savunan gazeteciler artık kendi haklarını savunmak için örgütleniyor. Gazeteciler Meclisi Girişimi çatısı altında biraraya gelerek işli işsiz tüm gazetecileri harekete geçiren bir dizi eylem kararı alındı. 23-24 Şubat tarihlerinde Ankara'da haklarını arayacak gazeteciler, Cuma günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan, bir sonraki gün ise Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu Başkanı Zekeriya Temizel ve kabul ederlerse Başbakan Bülent Ecevit ile Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ile görüşecek. Yasal haklarını sözde değil özde olması gerektiğini dile getirecek gazeteciler, Ankara dönüşü Beyoğlu Evlendirme Dairesinde bir şenlik düzenleyerek yapılan görüşmeler çerçevesinde yeni eylem planını tartışacak. Şenlikte tanınmış sanatçılar da yer alacak.

Gazeteciler, tüm meslektaşlarını birlikte hareket etmeye çağırıyor.

SEN YOKSAN BİR EKSİĞİZ

İşsiz Gazeteciler

Susurluk'tan beter "Devasa Ankara". Enerji ihaleleriyle hayatımızı kararttılar!

MELEKLERİN İSYANI

Kutlu Esendemir

ANKARA- Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in son Milli Güvenlik Kurulu'ndaki çıkışı ortalığı toza dumana boğdu, kasıp kavurdu. Sezer'in çıkışıyla birlikte ortalığı kaplayan tozduman hava, borsayı 5 dakika içinde 1486 puan düşüren, 5 milyar dolan apar topar ülkeden kaçıran mevcut düzen rant çevrelerinin ulaştığı gücün, manipülasyon yeteneğinin boyutunu da sergiledi…

Cumhurbaşkanlığı makamının, hukukun üstünlüğünü savunduğu için, Anayasa'nın gereklerini yasama organına anımsattığı için bir ülkede kriz doğar mı? Evet! Doğarmış, bunu da gördük.

Bunu anlamak için esasında Sezer'in hukukun üstünlüğünü neden dayattığını, yargının bağımsızlığından kimlerin ürktüğüne bakmak gerekiyor.Yani suyun görünmeyen yüzüne..

Hükümet tam anlamıyla suçlu arıyor. Suçlu kim? Adalet isteyen, iş isteyen, aş isteyen, sesini duyurmaktan aciz, yoksul milyonlar mı? Hukuk diyen, hukuk isteyen ve yargının bağımsızlığını dayatan Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer mi? Siyasal baskılara karşın, hatta bizzat Başbakan'ın yoğun baskısına karşın "Beyaz Enerji Operasyonu"nu yürüten DGM Savcısı Talat Şalk mı? Yargıtay Başkanı Sami Selçuk mu? Meclis'te statükoya aykın sesleri boğulan DSP'li Sema Pişkinsüt mü, ANAP'lı Ertuğrul Yalçınbayır mı? "Devletin Rantı Deniz" kitabında trilyonluk yolsuzlukları belgeleriyle anlatan Sayıştay denetçisi Ali İhsan Saner mi? Enerji operasyonuna dek büyük bir kararlılıkla olayın üstüne giden, en başta Aktaş vurgununun ortaya çıkmasını sağlayan Elektrik Mühendisleri Odası mı? Yoksa yoksa yüzyıllık kaşarlanmış kutsal hazine avcıları mı? Bunların siyasal uzantıları akbabalar mı?

MGK TOPLANTISI

Ne oldu, ne gelişti de, Pazartesi günkü Milli Güvenlik Kurulu toplantısı, DSP-ANAP-MHP cephesini paniğe soktu ve bu panik Türkiye'ye dalga dalga yayıldı?

Cumhurbaşkanlığı'na yakın kaynaklar, daha henüz toplantının başında, Sezer'in yasamanın yargıyı kontrol altına almayı hedeflediği saptamasını yaptığını belirtiyorlar. Burada, Cumhurbaşkanı'nın eleştirilerinin oku, operasyonunu yürüten Savcı Şalk'ı "maksatını aşmak"la suçlayan Başbakan Ecevit.. Sezer, bununla da yetinmiyor ve Anayasa'nın kendisine tanıdığı tüm yetkileri sonuna dek kullanacağını ve yargının önünü açmak için kararlı olduğunu vurguluyor. DGM Savcısı Talat Şalk hakkında, Başbakan'ın emriyle "tahkikat" açıldığı ve yargının da baskı altına alındığını Kurul'a açıklayan Sezer'e Ecevit sert bakışlar fırlatıyor. Bu sırada, Türkiye ile ilgili her radikal politikada imzası bulunan askerler, Sezer'in bu çıkışıyla sessizliği yeğliyorlar. Aslında sessizliğin sesi bu; çünkü Beyaz Enerji operasyonunu yürüten zaten Jandarma'nın ta kendisi.

Aslında Sezer'in MGK'da gösterdiği hedef, batık bankalar ile birlikte, sanırız Türkiye tarihinin en büyük batağı olan enerji ihaleleri ve burada dönen rüşvetler…"Ankara", Susurluk dosyasından çok daha büyük, çok daha kapsamlı, çok daha örgütlü…

MEDYA NEDEN ÇARPITIYOR

Gelin isterseniz şimdi suyun görünmeyen yüzüne bir bakalım ve elimizdeki belgelerle, bilgi-

LeMan
Sayı: 485
24 Şubat 2001 Cumartesi
Haftada bir yayımlanır
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ

İTÜ'de senenin başından beri birçok sorunla karşı karşıya kaldık. Hukuksal olmayan yollarla hazırlık öğrencilerinden har(a)çlara ek olarak 120 milyon lira alındı, sosyal katkı payı adı altında 30 milyon lira öğrenci kartı parası alındı, transkript ve öğrenci belgeleri paralı hale getirildi. Yurtlar 75 ile 135 milyon lira arasında değişen fiyatlara yükseltildi. Ve son olarak ikinci döneme yemek zammıyla girdik. Yemeklere %25 oranında zam yapılıp yemek fiyatı 750 bin liraya yükseltilirken, 1 Mart'ta kart sistemiyle yenen yemeklerin 750 bin lira olacağı jetonla yenilen yemeklerin ise 1 milyon liraya yükseltileceği açıklandı. Böylece bir senede %100'ün üzerinde bir zamla yemek fiyatları 400 bin liradan 1 milyon liraya yükseltilmiş oldu. 30 milyon lira ödediğimiz kimlik kartlarının arkasında Türkiye İş Bankası yazdığını gördük ve turnikeli geçiş sistemini-güven(siz)lik kameraları uygulamalarını İş Bankasının gerçekleştirdiğini öğrendik. İş Bankasına transkript, öğrenci belgesi, bilgisayar çıktısı ve yemekhanelerde sistem çalıştığında yemek yemek için para yatırmamız gerektiği bu uygulamanın asıl amacını gösteriyor. Okulumuz 2001 (s)atılım projesi ve yeni şekillenen 2005 Yeni Ufuklar projesi adı altında vakıf üniversitesi yapılmaya çalışılıyor.

Bizler İTÜ öğrencileri olarak tüm bu uygulamalara karşı bütün fakültelerde uyarı boykotlarına başladık. Taleplerimizi üniversite yönetimine dilekçelerle aktaracağız ve "üniversitemizi ticarethane yaptırmayacağız" kampanyasıyla İTÜ'deki bu uygulamalara karşı duracağız. Üniversiteyi tüm bileşenleriye bu kampanyayı örgütlemeye çağırıyoruz. Ticarethane değil, Üniversite istiyoruz!

Babamın Ellerine Benzer Çünkü Gözlerin

Karanlık ve soğuktu sanırım bugünkü gibi. Günlerden de Salı mıydı ne? O zamanlar pek ağlamazdım böyle olur olmaz şeylere. Anlamazdım da kocaman dünyada bir kişi eksik yaşamanın ne demek olduğunu. Bak şimdi hatırlamaya başladım iyiden iyiye:

Otobüsten iner inmez sokağın başındaki eski bir kamyon kasasından bozma büfeden sigara almıştım. Kurutulmuş karanfil tohumlarını da ceketimin sağ iç cebine koymuştum yine. Eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp kapının önüne geldiğimde üstüste konmuş onlarca ayakkabıyı gördüm önce. Ve sonra içeriden kapkara çığlıklar ilişti kulağıma. Zili çaldım. Amcamın kan içinde boğulmuş gözbebekleri açtı kapıyı. Evin içinde ille de anlam veremediğim bir kalabalık. "Ne oldu?" dedim sessizce. "Öldü" dediler, "Baban!"

Sonrasını pek hatırlayamıyorum doğrusu. O günlerden aklımda kalan tek şey bir çift iri el. Eller babamın elleri... Büyük, iri eller. Yorgun ve onurlu eller. Babamın ellerinde gördüm yaşamı.

Bir gece hastalanmıştım örneğin, düpedüz sancıydı işte böğrüne saplanan. Babamın elleri yetişmişti imdadıma. O korkunç, yara bere içindeki eller pamuktan bir yastık gibi alıp sırtına atmıştı beni. Pamuk gibiydi nasırlı elleri. Beni kan lekeleri içinde bir yatağa yatırdılar. Ve babamı gördüm kapı aralığından. Buza kesmiş koridora oturmuştu babam. Ve o kocaman eller bile gizleyemedi gözlerini. Ağladı babam. Benim böğrüm sancırdı, babamın elleri.

Hani "parmak hesabı" deriz ya bazen, işte o yoktu babamda. Hesap yoktu parmaklarında. Matematiği sevmezdi babamın elleri. Hesap makinesinin tuşlarına dokunurken sanki birbirlerinden utanırlardı. Hele almayı hiç bilmezdi babamın elleri. Neyi varsa düşünmeden verirdi kendinden başka herkese. Tüm sayılar değerini yitirirdi babamın ellerinde. Matematiği sevmezdi babamın elleri.

Kavgada ustaydı babamın elleri. İnsanlarla değildi ama kavgası. Demirlerle savaşırdı babam, sert ve soğuk çeliklerle. Her sabah paslı ve amansız bir kavgaya girişirdi babam. Çeliğe şekil verirdi elleri, demirlerle resim yapardı.

Bense utanırdım yanına gitmekten. Ellerimi cebime sokardım hep. Utanırdım ellerimden. Ne yara vardı benimkilerde çünkü ne de keskin mazot kokusu. Kalbimin sıkıştığını görürdüm sonra babamın.

Benim gözlerim ağlardı, babamın elleri...

Ellerimi gizlediğim bir günde tanıştım seninle. Babamın elleri gibi düştü gözlerin yüreğime. Ağlamayı babamın ellerinde öğrendim ben, özlemeyi senin gözlerinde..

Devlet Demiryolları, günübirlik geziler düzenler gözlerine. Dağları seyrederim yolboyu. Ölümüm dağlarda olsun isterim hep. Bir gözlerin olsun isterim yanımda, bir de babamın elleri. Altıncı yolun başındadır gözlerin ve trenle yarışır benim yüreğim.

İstanbul'dan dört buçuk saat sürer gözlerin..

Yolda ilkokulun hayat bilgisi dersleri gelir aklıma. Yazları sıcak ve kurak, kışları ılık ve yağışlı bir ülkede yaşardık biz. Yerli malı haftası olurdu o zamanlar, ve biri yer biri bakar, kıyamet ondan kopardı. Konya tahıl ambarımızdı ve okul kitaplarımız gururla haykırırdı: "Anayurt'ta dörtbaştan örülüdür demir ağlar."

Sana yaklaştıkça uzarmış meğerse yollar..

Adı eski, aşkı yepyeni bir kentte tutarım ellerini. Ve nehir, zamana inat ağır ağır akar yanımızdan artık ne cevapsız sorular vardır aklımda benim, ne de yastığımdaki ıslaklık, nedenini bile bilmediğim. Hasan Polatkan Bulvarı en amansız düşmanımdır aslında. Ve mayışmış bir akşamüstü bırakırım seni karanlıkta. Dudağımda başlar yine kapkara bir türkü.

Geceleri sarılabilmek için evli olmak gerekir çünkü..

Senden önce hasret, elinden hiç tutmadığım bir çocuktu sözlük kuytularında. Oysa şimdi ille de kokunu ceplerime doldurmaya çalışıyorum tıka basa. Neden diyorum kendime, bu tarifsiz yalnızlık neden? Neden bir sabah saat 10'da bu kentteki tüm insanlara düşman olurum sen giderken? Geceleri rüyamda paslı raylar üzerinde ezildiğini görürdüm kalbimin.

Ama inanır mısın dün gece çözdüm sırrını senin:

Babamın ellerine benzer çünkü gözlerin..

Çetin

Abdo Çolak

Kamuran Süner

Egemen Kum (İzmir)

özgür Can

Erdem Koksal

Ahmet Karadaş

lerle enerji ihalelerine gözatalım.

TEDAŞ'ın (Türkiye Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi) enerji dağıtım ihaleleri ve devir işlemlerinde, ihaleyi kazanan firmalar devlete, 1 milyar 312 milyon 500 bin dolar para ödedi. Ama gel ki; ihaleyi kazanan firmalar, kesilen depozitolarla, gecikme bedelleri ve faiz bedelleri gibi kalemlerle "dükkanı açtıkları gün" devletten 1 milyar 384 milyon dolar gelir elde ettiler... Yani salt o gün, işletmelerin dışında elde ettikleri rant 71.5 milyon dolardı ve devlet bu ihalelerde hiçbir karı olmadığı gibi üstüne para ödüyordu.

Ayrıca bununla da yetinilmiyor, ihaleleri kazanan şirketler, tesisleri yenilemek istediği zaman, oluşacak giderleri de devlete yüklüyordu. Peki nereden ödeniyordu bu paralar: İşte bu halkın ödediği vergilerden, IMF'ten, G-20 'lerden dilenerek ve geleceğimizi ipotek altına alarak sağlanan dış borçlardan.

Son MGK krizinde, medya kamuoyunu yine manupüle ederek, Cumhurbaşkanı- Başbakan gerilimini kendisinden çok uzakmış gibi salt batık bankalar konusuna yükledi. Nedendi bu?

Çünkü birçok medya kuruluşu bu ihalelerden pay kapmıştı. Bu ihalelerde, Bursa-Yalova şebekesi TGRT'ye, Tekirdağ-Kırklareli şebekesi Show TV'ye, Samsun-Ordu-Sinop şebekesi ile İstanbul Avrupa Yakası şebekesi Doğan Gurubu'na, Çatalağzı Termik Santrali Cine 5'e ve Antalya-Adana-Mersin- Hatay şebekeleri ise Star TV'ye bırakılmıştı. (Kaynak: 02.06.1999 tarihli TBMM Tutanak Dergisi-9. Birleşim notları. Konya Milletvekili Veysel Candan'ın konuşmasından)

Eski İçişleri Bakanı Meral Akşener'in, Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök ile Sedat Ergin'in telefonlarını dinleterek ulaştığı kayıtlara, ahlaksız bulduğum için atıfta bulunamıyorum. (Ayrıca iki hafta önce Özkök'ün adı kaçak et operasyonuna da bulaştırıldı. Dosyaya baktım, hukukçulara gösterdim ve kendisiyle ilgili hiçbir nesnel bilgi ve bağlantı kuramadım. Sanırım kendisine şantaj yapılmak da istenmiş. Bu durumun Özkök'e yönelik bir komplo olduğunu düşünüyorum.Terbiye gereği bunu da açıklama gereği hissettim.)

Köşke yakın kaynakların aktardığı, Sezer'in önündeki dosyaların Özal döneminden bu yana uygulanan enerji politikalarının ve yapılan ihalelerin detaylı bir biçimde sorgulandığı, araştırıldığı...

AKTAŞ'A GELELİM

Cumhurbaşkanı Sezer'in MGK'daki çıkışından önce ortaya çıkan bir diğer vurgun da Aktaş dosyasıydı.. Yani dünyanın en büyük metropollerinden İstanbul'un yarı nüfusunu barındıran Anadolu yakasında, son 10 yıldır ödenen tüm elektrik paralarının, devletin kasasına değil, Sabri Artam'a ait ve Nakşibendi tarikatına yakın bu sermaye gurubunun kasasına dolmasıydı. Medyada Aktaş ile iligili çıkan yüzlerce haberde tek bir yerde adı geçmeyen Artam, Turgut Özal'ın elvermesiyle büyümüştü. O dönem AKTAŞ kurucuları arasında, eski ANAP Milletvekili Ali Çoşkun da bulunuyordu. Şirketin şu anki yönetim kurulunda yine bu aileye yakın kim var dersiniz: Fazilet Partisi İstanbul Milletvekili Mukadder Başeğmez!

Yargının bile bu hukuksuzluğu umursamadığı, umursattırılmadığı bir realite olarak karşımıza çıktı, Aktaş! Alt çıkar guruplarından üst politik zirveye uzanan, geçmişten bugüne dek tam 10 Enerji Bakanı'nı zan altında bırakan, belki de insanlık tarihinin en büyük vurgunuyla karşı karşıyayız...

Aslında burada Siyasal Partiler Kanunu'nu ve Devlet İhale Kanunu'nu tartışmak isteyeceğim sizinle ama hayır! Yapmayacağım bunu. Konumuzla ne alakası olduğunu düşüneceksiniz. Ben de bilgi, belge eksikliği nedeniyle susma hakkımı kullanıyorum.

Burada binbir engellemeye, baskıya, dayatmaya karşı olayın peşini bir türlü bırakmayan ve sonuçta Aktaş'taki tüm yolsuzlukları kamuoyunun gözleri önüne döken Elektrik Mühendisleri Odası yönetimine ve İstanbul Barosu'ndan avukatları Gökhan Candoğan'a ne kadar şükran sunulsa azdır.

Cumhurbaşkanı Sezer'in, DGM Savcısı Şalk'ın enerji ihaleleriyle ilgili ellerindeki raporların, belge ve bilgilerin detayları bilinmiyor ve şimdilik devletin gizli kayıtlarında.

Ancak büyük bölümü Elektrik Mühendisleri Odası (EMO)'nca geçmişte ortaya konan, elimizdeki belge ve bilgilere dayanarak, konunun ilgililerine şu soruları yöneltiyoruz:

MESUT YILMAZ'A

*Akkuyu Nükleer Santral ihalesine giren konsorsiyumlar, siyasal erke, bürokratlara rüşvet dağıtmış mıdır? Bu ihalenin iptalinin ardından ANAP lideri Mesut Yılmaz, "çok fazla masraf yaptıkları" gerekçesiyle bu konsorsiyumlara 30'ar milyon dolar para ödenmesini istemişti. Bu firmalar 30 milyon dolarlık ne masraf yapmıştır? Ayrıca ihale demek, gönüllü katılım demek değil midir? 30 milyon dolarlık masraflar nelerdir? Kim bu masrafları ne zaman, nereye, kime yapmıştır? Hükümet bu parayı ödemiş midir? Ödediyse hangi kaynaktan ödenmiştir? Mesut Yılmaz, konsorsiyomların genel başkanı mıdır ki, onların yaptığı masraflar, kendisini germektedir?

DEMİREL'E, ECEVİT'E, ERSÜMER'E

*1989 yılında İstanbul'un Anadolu yakasının elektrik dağıtımıyla görevlendirilen AKTAŞ'ın hikayesi bir hukuk skandalıdır... Bu skandalın ve trilyonlarca lira kayıp paranın sorumlusu olan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı bürokratları kimlerdir? Haklarında hangi yasal işlem yapılmıştır? Kesinleşmiş çok sayıda yargı kararı ve rapor varken bu şirketin görev sözleşmesi neden iptal edilmemiştir?

*Uzanlar'a ait Çukurova Elektrik AŞ. Ve Kepez Elektrik ile ilgili olarak Sermaye Piyasası Kurulu, birçok usülsüzlük belirledi. Bakanlık, neden ısrarla bu şirketler hakkında işlem yapmadı? Herşey bir yana, bu şirketlerin tüm hukuksuzluğuna rağmen Uzanlar'a elektrik dağıtım görevi verilmesi, eski görev bölgesinin de genişletilmesi halkla dalga geçmek değilse, akbabaların tepemizde olduğunun göstergesi değil mi?

*Enerji Bakanı Ersümer tarafından Devlet İhale Kanunu, çevre ve sağlıkla ilgili düzenlemeler kapsamdışı bırakılarak, yüzer-gezer santraller gündeme getirilmişti.

EMO, bu eski teknolojinin ülke ekonomisine, enerji politikasına herhangi bir katkısı bulunmayacağını, ekolojimizi tahrip edeceğinin altını çiziyor... Yüzer-gezer santral kararı hangi bilimsel verilere göre alındı?

BABA'YA VE KADROSUNA

*Uluslararası Tahkim, evrensel huhuk kuralları çiğnenerek geriye doğru işletilirken, birbuçuk yıldır uluslararası sermayenin enerji alanına tek kuruşluk bir yatırımı görünmüyor. Bırakın yurtdışından sermaye akışını, ortadaki bilançoya göre üstelik TEAŞ'ın açıklarını kapatmak için 1.5 milyar dolar yurtdışına çıkmış. Tahkim maddesi Anayasa'ya konulduğu taktirde, uluslararası sermayenin ülkemize akacağı propagandasını yapan, aksi takdirde ulus olarak "mahvolacağımızı" söyleyen, evrensel hukuk kurallarını gözardı ederek Tahkim'i geriye doğru işleten 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel ve dönemin iktidar kadroları, bürokratları konuyla ilgili ne der acaba?

HÜSAMETTİN ÖZKAN'A

*Yine EMO'nun saptadığına göre enerji özelleştirmelerinin ardından, santrallerin bakım onarım işlemleri, işinin ustası olmayan firmalara verilmiş. Bu nedenle geçen yıl Nisan ayında Afşin-Elbistan Santrali'nde bir türbin devre dışı kalmış. Bakanlık ile ERGVERBUND şirketi arasında imzalanan Afşin-Elbistan A Santrali'nin işletme hakkının 20 yıllığına devrinde maden sahaları bu şirkete bedava sunulmuş. Ülke zenginliklerimiz büyük bir talan ve hukukdışılıkla şirkete bırakılmış. Ayrıca santraldeki arıza sonucu 500 milyon dolar paramız havaya uçmuş! Başbakan Yardımcısı Hüsamettin Özkan, böyle bir sözleşmenin neden yapıldığını, bu yarım milyar dolarlık arızanın neden kamuoyundan gizlendiğini açıklar mı zahmet olmazsa...

* Anımsar mısınız geçen yıl birden elektrik kesintileri hortlamıştı..: Özellikle İstanbul ve Ankara'da! EMO, her nükleeer santral ihalesi öncesi bunun bilinçli olarak yapıldığını öne sürüyor... Bu elektrik kesintilerinin siyasal ve bürokratik sorumluları kimlerdir?

"NANKÖR" KİM?

*Karadeniz'in 2 kilometre altına boru döşeyip Rus doğalgazını Samsun'a getirecek Mavi Akım projesini tüm kamuoyu biliyor. Rusya, bu proje için finans yaratamazken, Samsun-Ankara arası boru hattının döşenmesi için 2 ANAP'lı müteahhite, üstelik sözleşmede sonradan yapılan bir değişiklikle 52 milyon dolarlık avans verilmiştir...

Bu iki ANAP'lı müteahhit Turhan Hazinedaroğlu ve Vehbi Öztaş'tır. Sözleşmelere aykırı olarak verilen bu avansta BOTAŞ Genel Müdürü Gökhan Yardım ile bir bürokratın daha imzası vardır! Bu avansa imza atan diğer bürokrat kimdir, biliyor musunuz? Anayasa'nın gereklerini anımsattığı için Cumhubaşkanı Sezer'i "nankörlük"le suçlayan, Ecevit'in sağ kolu, Başbakan Yardımcısı Hüsamettin Özkan'ın akrabası, BOTAŞ yönetiminden Fuat Celepci. Sayın Özkan; biz de size bu sözlemeşmenin hukuka aykırılığını anımsatsak nankörlük mü yapmış oluruz? Akrabanıza bu avansın altına imza atmak için telkinde bulundunuz mu?

*Fazilet Partisi Genel Başkanı Recai Kutan ve diğer parti yöneticilerinin , Aktaş'ın sahibi Sabri Artam ile bir ticari ilişkisi var mıdır? Kutan, partisinin bir milletvekilinin Aktaş ile ilişkilerini nasıl yorumlar ve nasıl açıklar?

Haftaya: Tüm bu sorulara yanıt arayacağız..

*Tepkilerinizi, kutlamalarınızı Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'den sakınmayın bence...Kendisine ulaşacağınız makam faksı: 0312. 4685012

*Şebekeden gelen elektriğiniz nasıl olursa olsun, pozitif elektiriğinizi esirgemeyin! Her türlü bilgi vermek, bilgi almak, açıklama yapmak, gaz vermek ve küfretmek isteyenler için email adresi verip kaçayım hemen: k.esendemir@superposta.com

Yazılışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Can BARSLAN ● Bahadır BARUTER ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Soner GÜNDAY ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Fatih SOLMAZ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Kadir YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKCU

Oğ büyüğüşü

Ender Özkarraman

PARK ÜCRİ SAAT

DAT.. DAAT!

?!!

HERİFE BAK KIMILDAMIYOR BİLE!.. KİM BU YA?

KARDEŞİM!..

GELDİM ABİ!

KAÇ SAAT KALACAKSIN?..

İKİ SAAT KALICAM..DA BU ADAMI NİYE ALMIYORSUN YOLDAN?..

O'NA KARIŞAMAYIZ ABİ!..

?!! NİYEYMİŞ O?..

VAYBE... DEMEK ÖYLE!

PARK ÜCRETİ SAAT:2,5 milyon

EŞBER ABİ İKİ SAAT DOLDU, DAHA KALACAKMISIN?..

EVET CANIM... DÜŞÜNMEK İÇİN ÜÇ SAAT DAHA KALACAK!... AL PARASINI!..

PARK ÜCRETİ: SAAT:2,5 milyon

3 Mart 2001 Cumartesi-Sayı:2001/09 · 450.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

BAYRAMA KRİZDEN ETKİLENEREK GİREN HALKIMIZA VE OKURLARIMIZA METANET DİLER, BAYRAMINIZI EN İÇTEN SEVGİLERLE KUTLARIZ..

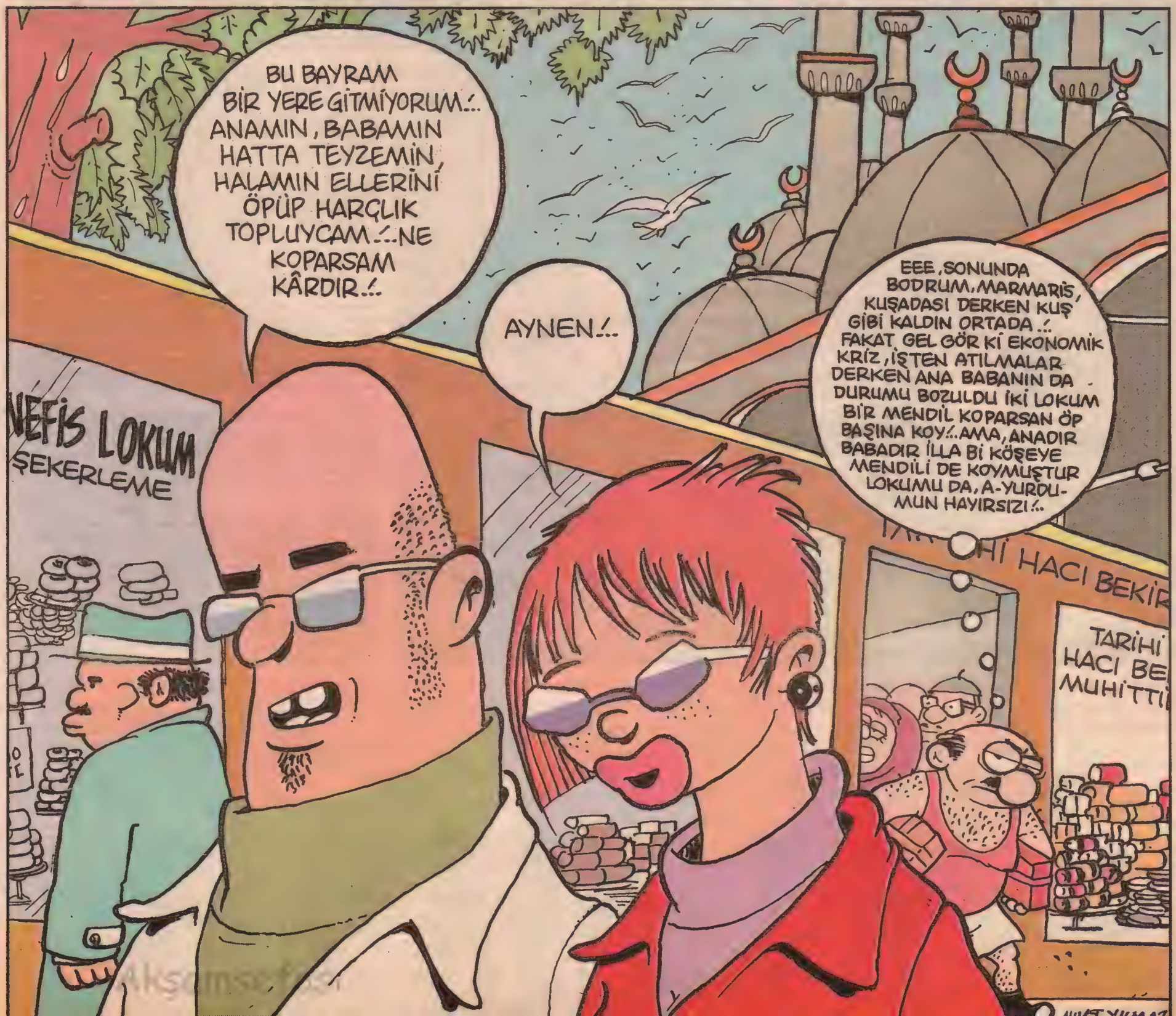

İhlas ve Sabah grubundan sonra Doğan grubuda yüzlerce gazeteciyi işten çıkardı. Binlerle ifade edilen işten çıkarmalar, gazetelerde haber değeri taşımadı...

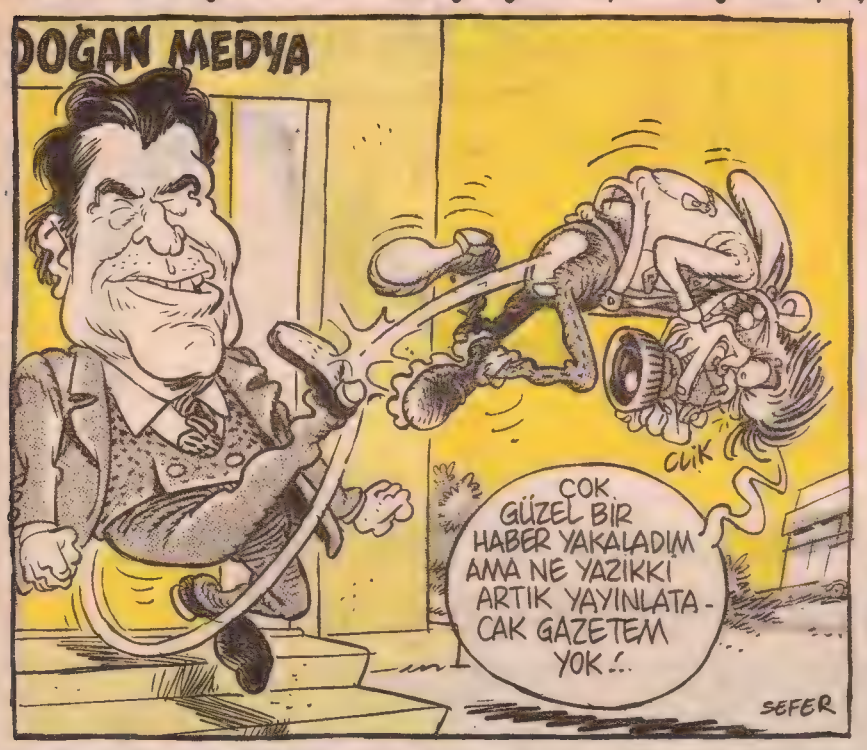

mehmet çağcağ

Diyarbakır'daki Gaffar Okan'ın anısına maç tam bir medya şovuna dönüştü.. Gazetelerde, televizyonlarda çarşaf, çarşaf, vıcık vıcık görüntüler, medyanın devleri, önüne mikrofon uzatılan futbol kahramanlarının hiçbiri o kentteki 2 aydır kayıp olan 2 HADEP'liyle ilgili tek bir kelime etmedi...

Kriz, Medya ve Leman

Krizin faturası halkımız için çok ağır oldu. Yaşananlar göstermekte ki bu kriz bu devalüasyon etkileri açısından geçmiştekilerle kıyaslama yapmak gerekirse çok daha derin, çok daha sarsıcı... Onbinlerce, yüzbinlerce işsiz, yine binlerce kepenk kapatan esnaf intiharlar, cinnetler... Daha dramatik, trajik yansımalar beklemekte... Zaten varolan anormal gelir dağılımı bozukluğu, bir tarafta televizyonlarda, medyada, basında gözümüze gözümüze sokulan şaşaa, her türlü vıcık vıcık iğrençlik, rezil bir şımarıklık.. Sonu nereye varacaktı.. Gelir dağılımı dengesi daha da bozuldu, ama öbür gemidekiler içinde deniz artık bitti.. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen derin suların altından sivri kayalar gözüküyor artık...

İçinde bulunduğumuz hafta içinde medya sektöründen yine binlerce gazeteci, yönetici, muhabir, emekçi atıldı.. Daha bir-iki ay önce atılanlarla birlikte rakamlar 3-4 binleri buldu. Atılanlar arasında yakın zamanda genel yayın yönetmeni olanlar, bu posta yakın yazı işlerinde üst düzey yönetici olanlar, mesleğe 30 yılını 40 yılını vermiş gazeteciler, köşe yazarları da var.. Ve isimler gözden geçirildiğinde bunlar görece olarak muhalif sesler... Alt tarafta muhabirler medya emekçilerine onar, onar, yüzer, yüzer, biner, biner, çarpı koyulurken tepedeki kıyımlarda varolan yapılara muhalif gözükenlerin tercih edildiği gözden kaçmıyor. Bundan şu anlaşılıyor. Demek ki en ufak bir muhalif çatlak sese dahi tahammül yok ve bunların yolaçacağı sonuçlar dengeler açısından çok tehlikeler olabiliyor. Medya içindeki irin patlıyor. Ayrılanların özellikle ismi cismi olanlarını, daha önce önemli pozisyonlarda bulunanları hemen bir internet sitesi açıp ayrıldıkları kurumlara inanılmaz saldırılarda bulunuyor ve pislikler çarşaf çarşaf ortalığa dökülüyor...

Gidenlerin ardından belki sırasını bekleyen kalanlar hiçbir şey yapmıyor, yapamıyor, ses çıkaramıyor... Hürriyet, Milliyet, Sabah krize önlem olarak sayfa sayısını düşürme ve ilaveleri kaldırma yoluna gitti.. Biz bu işin içinde olarak biliyoruz ki yalnızca kağıt baskı ve dağıtım maliyetleri açısından bakıldığında bile gazeteler bu fiyatla çıktıklarında büyük zararlar etmeyi göze almak durumundalar... Reklamlar krizden dolayı bıçak gibi kesidi. Hele kamu bankaları Halkbank, Ziraat reklamları kritik (denetlemeli) koşullarda desteği kesince hoşafın yağı hepten kesildi... Enerji ihaleleri, teşvikler de artık büyüteç altında.. Kısacası yükselen değerler üzerinde yükselen ulaşılmaz zirvelerdeki çelikcam towerler, plazalar, şatolar iskambil kağıdından kule gibi bir parmak hareketiyle çöküyor... Bir gün geleceği kaçınılmaz olan son belki de beklenenden çok önce geldi...

Leman'a gelince krizle ilgili hesap kitap yapacak durumda değiliz.. Zaten çok zorlandığımız koşullarda yazıp, çizmeyi sürdürebilmek dilimizin ucuna geleni ağzımızda yutkunmamaktan başka hiçbir derdimiz olmadı. Kaderimiz budur... Hiçbir arkadaşımızı dışarda bırakmak gibi bir tavır içimizden hiç kimsenin aklının ucuna bile gelmez. Dayanışmayı biliyoruz, sürdüreceğiz.. Sonuna kadar gittiği yere kadar. Bu hafta bizim kanamamıza zayıf bir merhem, size ağır bir yük olacak 50.000 lira zam yaptık.. Zorlanan okurumuz dergiyi satın almasın ama yeter ki bir şekilde okusun bölüşsün...

LeMan

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

LeMan

hurbaşkanı ile Başbakan arasındaki krize değinerek, "Ecevit'in yerinde olmak istemezdim" dedi ve fenalık geçirdi...

ZAMLAR
bayramlık ağzımızı açtırdılar

BÜLENT ECEVİT
halden hale, şekilden şekile

BİRİ BİZİ GÖZETLİYO
imitasyon güruh dallamalığı

MUSTAKBEL SÜPER PATRONLAR
proleteryaya karşı omuz omuza

DİYANET
ihlasın ortağı rüşvet hutbesi

GAZETE İLANLARI
gazeteci kıyımcıları

brt
özkan dalkavukları

Canlı bomba olarak gazetelerde yeralan Afet Süreyya Eren'in yasal bir derginin Samsun temsilçiliğini yaptığı; Sema Başyiğit ile Fatma Güzel'in ise cezaevinde olduğu ortaya çıktı.

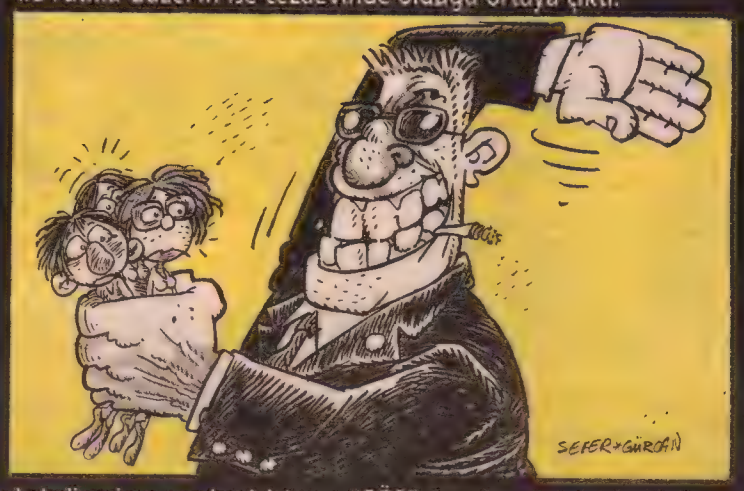

İnsan Hakları Derneği'ne kapatma istemiyle dava açıldı. Davanın iddianamesinde, İHD'de mermi kovanları ve havan mermisi kuyruğu bulunduğu belirtildi...

Ekonomik krizden sonra meydana gelen 11 intihar olayından ikisinin nedeni ekonomik koşullar.

Diyarbakır belediyesince yapılmak istenen "GÖÇ" konulu anket, içişleri bakanlığınca içerik açısından sakıncalı bulunup yasaklandı.

Biri Bizi Gözetliyor!

- Bugün markete gitme sırası kimde?..
- Tuğhan gidecek!..
- Ben gitmem!..
- Niyeymiş abi?.. Kurallara uysan ya...
- Uymuyorum lan, gitmiyorum işte...
- Biliyorum ben bunun derdini... Hülya'yla başbaşa kalmak için yapıyo... Dün gece de kamerayı kireçleyip uykusunda Berna'yı mıncıkladı bu hayvan...
- Peki bunları söylemek için niye bekledin Eda?..
- Çünkü Eda aslında Tuğhan'dan hoşlanıyo..
- Susun lan!.. Tuğhan, Tuğhan kafa bırakmadınız adamda... Tanıyorum bu hırtı ben, gerçek adı Tuğhan diil, Basri!.. Bi kere Hacı Bakkal'ı soyarken yakalandıydı!..
- Ne, Basri mi?..
- Evet, Basri!.. Kıpırdayanı vururum şerefsizim!..
- Fakat yalan söylemek kurallara aykırı.. Hemen elenmesi lazım Tuğhan'ın... Basri ya da...
- Hoop, kim kimi eliyo?!. Yok öyle... Kimse çıkaramaz beni bu evden...
- Anneciim, ben eve gitmek istiyorum!..
- Oh, ağlama bebek!..
- Sen karışma yavşak, ister ağlarım, ister ağlamam!..
- Şu an rezil oluyoruz bütün ülkeye arkadaşlar.
- Dün kasiyer kız söyledi, herkes krizdeymiş, kimse ilgilenmez bizle...
- Hadi sevişelim o zaman!..
- Ne?.. Sözleşmede sevişme yok ki ama?!
- Benimkinde ön sevişme maddesi var...
- Yalan söylüyor... Kendi ekledi dün gece!..
- Peki sen dün gece hiç uyumadın mı Eda?..
- Uyumam ben...
- Arkadaşlar, bu bir şakaydı... Ben gerçekten Tuğhan'ım!.. Gerilim yaratmak istedim bi an..
- İyi iyi, reyting artmıştır...
- Artmıştır da sana mı artmıştır maymun!..
- Doğru konuş...
- Doğru konuşuyo, dün gece gördüm ben...
- Neyi gördün Eda?. Ne diyosun tam olarak?

***

- Oğlum ben, bizim bu programın orjinalini seyretmiştim Sat-1'de...
- Ne, bizim program orjinal değil mi?..
- Manyak mısın, hiç dışarda yapılmayan bişey gösterilir mi bizde Basri?..
- Ne Basri'si, Tuğhan... Veya Tufan...
- Eee, nasıldı orjinali?..
- Bi sürü kız var, bizdekilerin aksine, taş gibi onlar afedersiniz!..
- Hayvansın Faruk!..
- O hayvan Faruk, bu cumartesi elemesin seni sakın...
- Elemezsen adisin!.. Zaten ben burda çok sıkıldım, ben yalnızlıktan hoşlanan biriyim..
- İyi ya, en fena yalnızlık kalabalık içindeki yalnızlıktır...
- Hastir lan klişe!..
- Abi küfür etmeyin.. Kanalı kapattırıp işimizden ediceksiniz hepimizi...
- İşe bak!.. Böyle iş mi olur... Hevesli gibi...
- E, gelmeseydin o zaman... Mikim hıyar diyene tuzla koşuyosunuz, sonra da laga luga...
- Lan, bak!.. Şu kameralar olmasa var ya...
- Arkadaşlar, lütfen... Biz artık kitleye malolmuş insanlarız...
- Evet, çok ünlüyüz... Şimdiden iki film teklifi aldım ben... Biri korku filmi...
- Ay susun korkarım ben...
- Doğru söylüyo, dün gece beni dişlerimi törpülerken görünce korktu bu...
- Fakat, Eda vampir misin sen?..
- Saçmalama, ne ilgisi var?..
- Daha ne olsun mına ko!.. Tövbe tövbeee
- Küfür yok abi... Hülya, özel bişey konuşabilir miyiz?..
- Okey Basri!..

***

- Peki orjinal formatta hepsi kız mı yarışmacıların?..
- Yok, tek bi erkek oluyo içlerinde.. Görsen kızların göğüs-möğüs hep meydanda... Artı ağbinin babafingo da gözüktü duş alırken...
- Atıyorum, ben de şimdi soyunsam n'olur?..
- Amman... Kanal kapanır, Reha Muhtar sinire kesip, hakaret etmedik yerimizi bırakmaz...
- Atıyorum, hepimiz soyunsak...
- Dur lan, hep tasarladığım vaka gerçekleşiyo galiba...
- Ne diyosun Faruk?..
- Yok bişey, şarkı mırıldanıyorum..
- Üstün niye çıplak?..
- Aa.. Dalmışım... Kapalı yer bende depresyon yarattı...
- Vay be... Demek ki taklitmişiz biz ha...
- Öyle abi.. N'olucak ki?.. Derin bakarsan Banu Alkan da Ramazan Cicciolina'sı aslında...
- Saptama yapma lan akşam akşam...
- Hüyla?.. Özel?..
- Oldu balım!..

***

- Şu evde var ya, en güvendiğim insan sensin Berna...
- Bu evin neyine güvenecen, dekor bu ev...
- Zaten hayat sahne, insanlar da oyuncudur.
- Aa, ne güzel laf!.. Sen mi buldun Pamir?..
- Evet...
- Babayı evet!.. Yalan söylüyo bu... Atalım zindana...
- Ne, zindan da mı var burda?..
- Var tabii... Sen sağı solu röntgenlemekten

KILLANDIRMA SERVİSİ

Vecat Özdemiroğlu

hiçbişeyle ilgilenmedin ki Kazımnur...
- Hakkaten yaa.. Oğlum yan evleri kesme, hepsi seyrediyo bizi televizyonda...
- Televizyon aşkımdır benim... Sırf ekran aşkımdan dolayı yıllarım denyo gibi aynı koltukta oturup, aynı yere bakarak geçti... Ya da bir başka deyişle, en güzel pazarlarımın katili Sayın Mustafa Yolaşan'dır!..
- Dediğim gibi, senden çok hoşlanıyorum Berna...
- Ama dün gece Eda kanını emerken çıtın çıkmıyodu madrabaz!..

***

- En yüksek puanı Faruk aldı... Evet Faruk, kimi eliyosun?..
- Ben... Ben... Hayır, hepinizle acı-tatlı zamanımız geçti, yeri geldi mısır cipsini bölüştük... Hiçbirinize kıyamam, kendimi eliyorum ben...
- Saçmalama Faruk, kuralı bozuyosun...
- Bozulursa bozulsun... Matrix ortamında diliz ya lan... Hoşçakalın arkadaşlar...
- Faruk, hayır... Böyle garabet bir format içinde yer alıp, son anda delikanlılık yapamazsın!.. Konsepte, formata, eşyaya aykırı bu!..
- Beni ele Faruk!..
- Hayır, beni ele!...
- Evlen benimle Faruk!..
- Faruk, bakar mısın bi saniye!..
- Evet... A?.. Bu... Bu bir at... At konuşuyo!..
- Nasıl girdi acaba içeri?..
- Başından beri burdaydım ben. Küvetteydim.
- Ama konuşan bir at, hem de neşeli... Saçma diil mi bu?...
- Ne saçma diil ki burda?. Adım da var benim, Kudret!...

harala gürele

M. Çağçan

daral@leman.com.tr

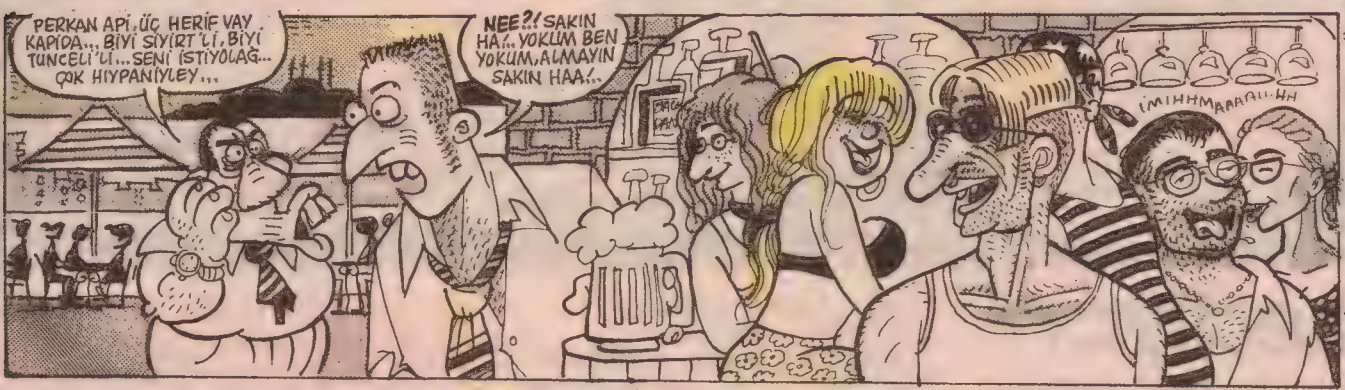

HADİ KARDEŞİM, BERKAN BEY DE TUĞRUL BEY DE YOKLAR... İKİLE HADİİİİİİİİ!.. KAPIYI KAPATMAYIN!..

NE İTİYON LAN!.. "MINI AVRADINI STERİM SENİN!..

ZAK

ULAN BUNLARI BEN GAYNATTIM LAN! HER GARIŞINDA EMEĞİM VAR LAN BENİM BURDA!.. BİZ YAPTIK LAN BURAYI... BİZ YAPDIK!..

KİMİ İTİYON LAN SEN KİMİ?.. KİMİİİ... KİMİİİİ!? GIRARIM GOLUNU!.. SEN Mİ YAPTIN HARCINI SIVASINI, BADANASINI!..

CARK

ÇATIRK

ÇATIRIIK

CAYIIIIRT

ULAN YETİŞSİN DEYİ GECE GÜNDÜZ ÇALIŞTIĞ LAN BURDA... ELEKTRİK GAYNAANDAN ÜÇGÜN GÖZLERİM SULANDI! DAMINIZI KİTAPLARINIZI SİTMEZ MİYİM LAN SİZİN!..

ZIBAM ZIBAM

AAAAAAAAEEEE

6 YIL ÖNCE LEMAN'DA ÇİZDİĞİM BU HİKAYE YAŞANMIŞ BİR ÖYKÜDEN ESİNLENEREK ÇİZİLMİŞTİR... BU HAFTA "AVRUPA BİRLİĞİ MERKEZ BİNASINI İNŞA EDEN TÜRKLER"İLE İLGİLİ BİR HABERİ GAZETEDE OKURKEN İSTER İSTEMEZ BU HİKAYE AKLIMA GELDİ... SİZLERLE TEKRAR PAYLAŞMAK İSTEDİM. BAYRAMINIZI KUTLAR, ÖPER ÖPER ÖPERİM...

Sevişgenler met üst

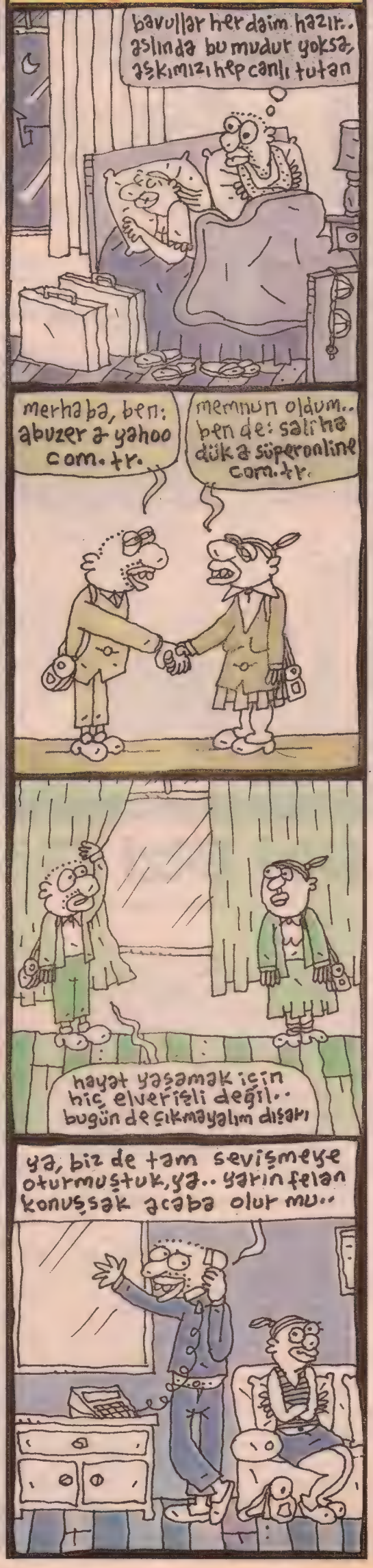

LOMBAK

solmaz @ leman.com.tr.
FATİH SOLMAZ

LOMBAK

baruter @ leman.com.tr
BAHADIR BARUTER

YALLAAH, EL NİYEEET!.. EL NİYEEET!..

EL VELET, ÇEK BAKALIM AĞZINLA BİR NİYET!..

Paranoya

MATİNE 2-4-6 SUARE 12-4-

ŞU KISA BOYLU BEYİN ARKASI OLSUN MU?..

OLSUN, OLSUN... ÇOK İYİ!..

OOOH YAVRUUM! KESTANEN DE DAŞ GİBİYMİŞ... ÖÖH... OHH!..

YAR O KESTANEYİ COŞKUN!..

KIZ HURİYEE, SENİNKİYLE, BENİMKİ GELİYOR, KIZ!..

ŞŞŞT! BAĞIRMASANA, BABAMLAR DUYUP UYANACAKLAR KIZ!..

BENİM MANİTA CAMDA YOK, UYUDU MU ACABA?..

TAK TUK TAK TAK TOK TUK

AAAA!? ANNANE, NE YAPIYON ORDA ÖYLE?!

YÜZÜYOM KIRMIZI BAŞLIKLI TORUNUM... GELSENE SEN DE, SU ÇOK GÜZEL!..

NEDENSE BENİ BİR GÜN ALDATACAKMIŞSIN GİBİ BİR HİS VAR İÇİMDE AKİF!..

SAÇMALAMA... NERDEN DE GELİR AKLINA BÖYLE ŞEYLER ANLAMIYORUM Kİ?!..

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

güneri@leman.com.tr

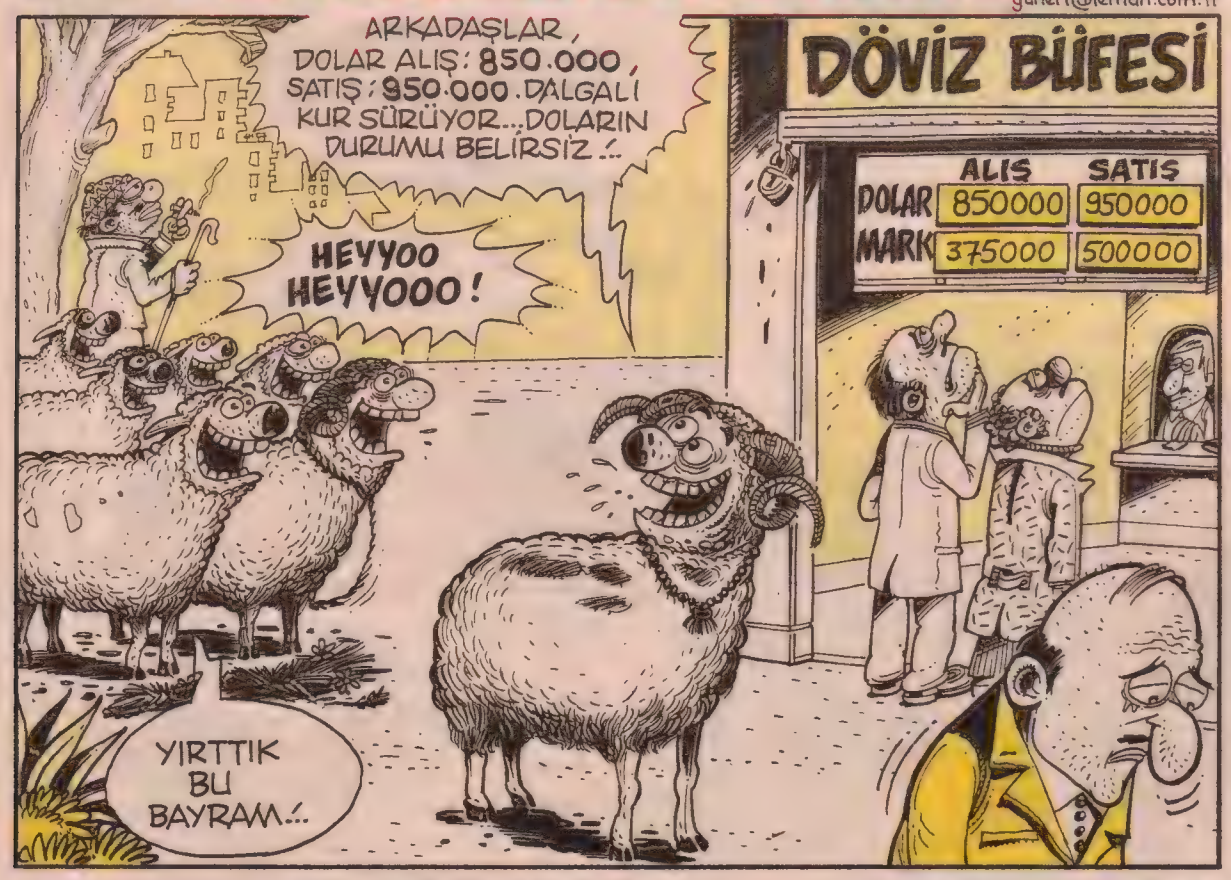

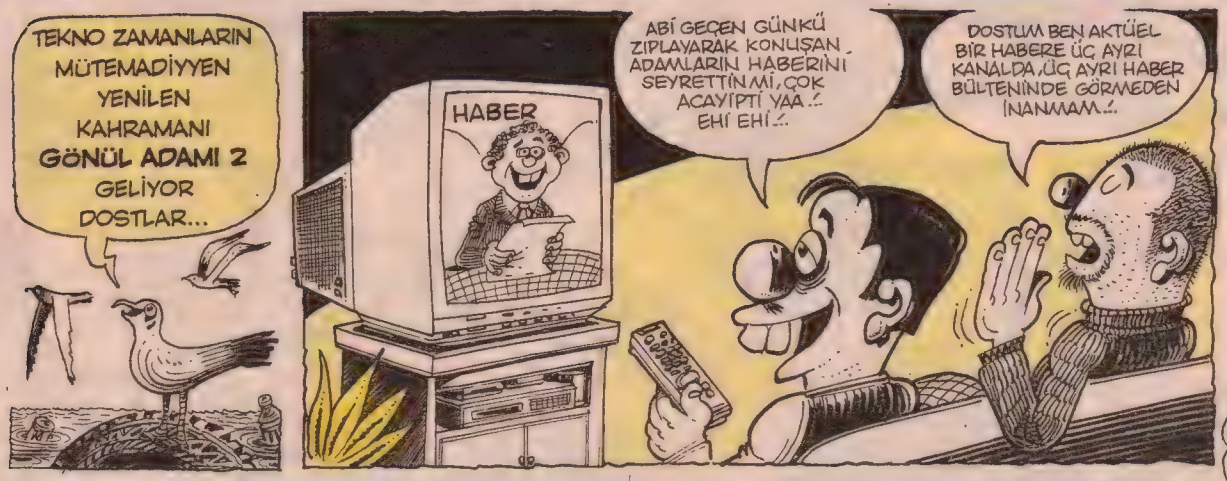

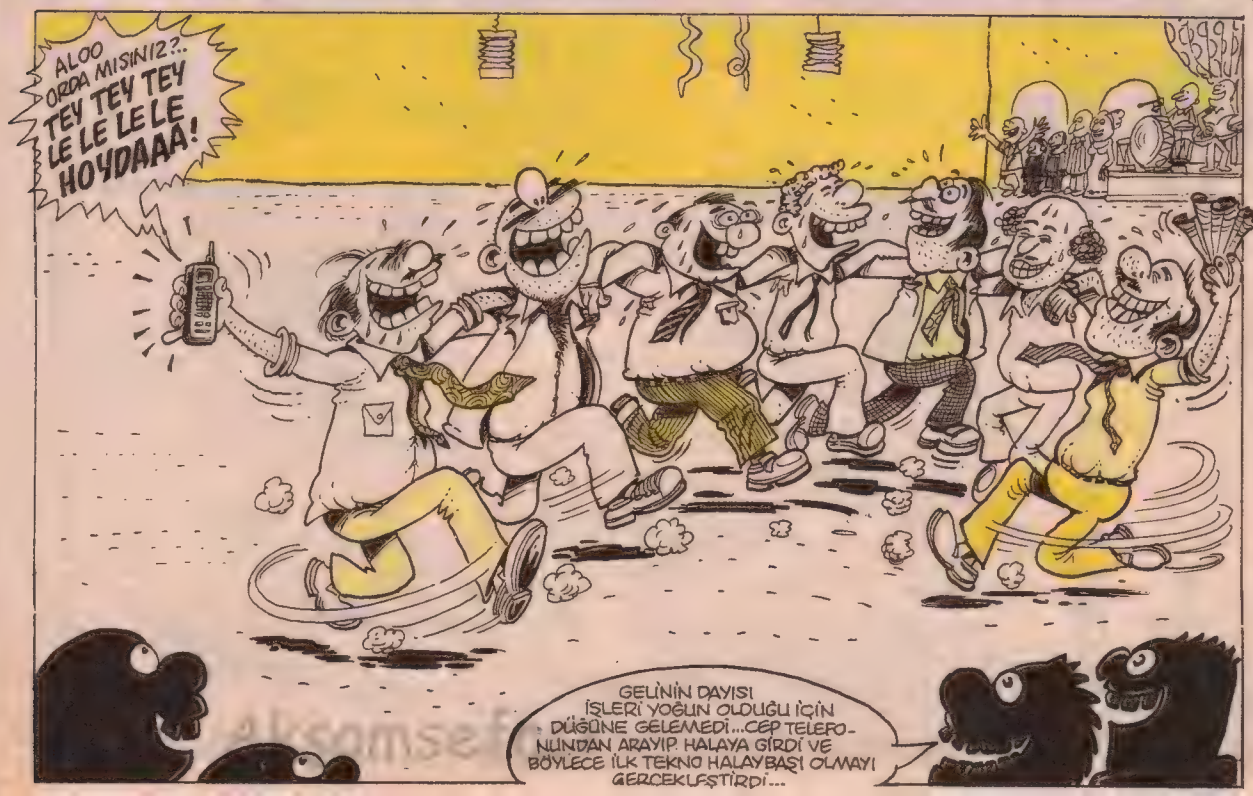

Bayır Güvü

FEYHAN GÜVER

feyhan@leman.com.tr

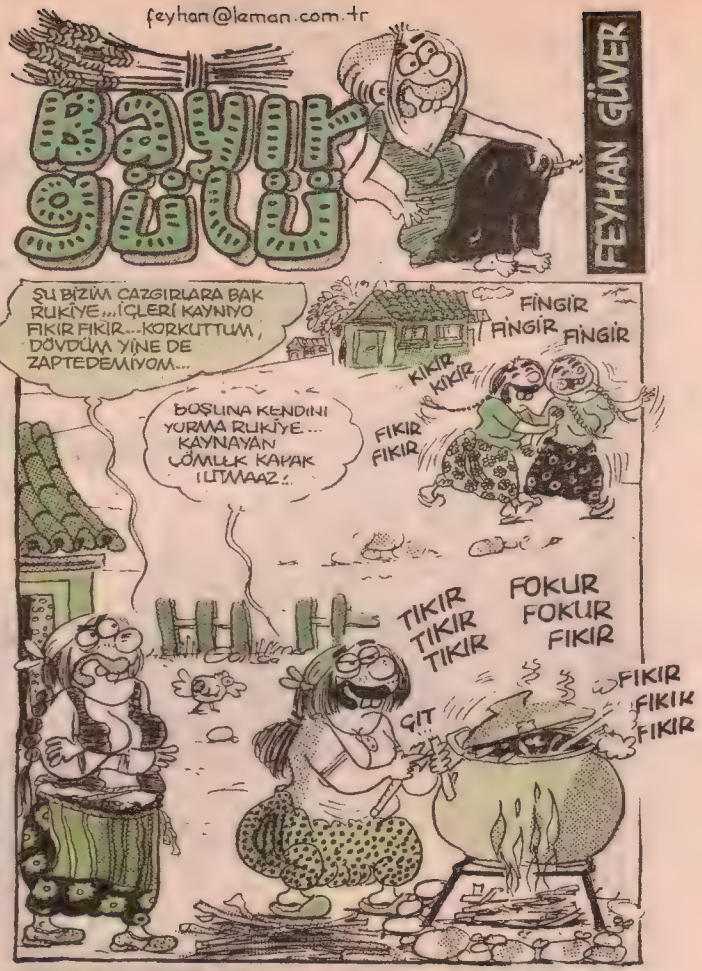

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

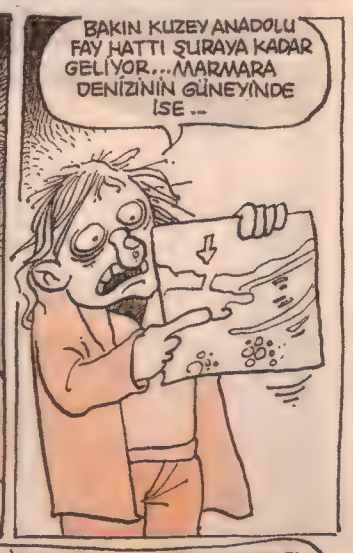

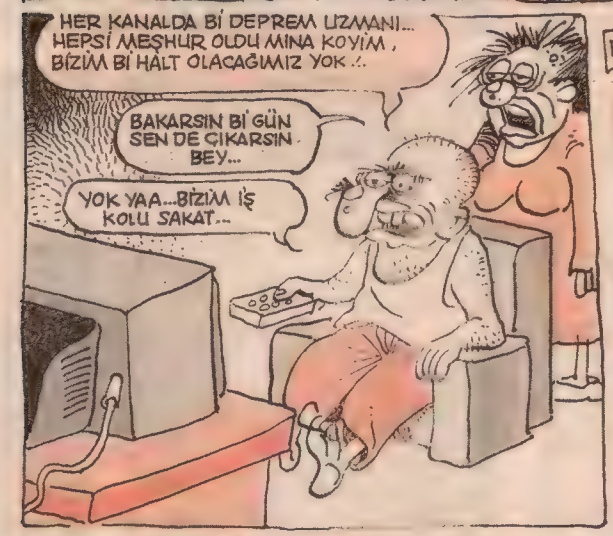

26 Şubat Hürriyet Gazetesi

KOMPRESÖRLE ŞAKA ÖLDÜRÜYORDU

Ne et D KAYA/ ZM R, (DHA)

Marangoz kalfası, atölyede şakalaştığı arkadaşının makatına kompresörle hava basıp komalık etti.

İZMİR'in Sarnıç Beldesi'nde bir marangoz atölyesinde çalışan kalfa Ufuk Kilerci (31) önceki akşam birlikte çalıştığı arkadaşı 41 yaşındaki R.Ö.'ye kompresörle makatından hava bastı. Basınçlı havanın etkisiyle fenalaşan R.Ö. kaldırıldığı hastanede tedavi altına alındı. Kalın bağırsağı yırtılan evli ve 2 çocuk babası R.Ö., ameliyata alınmadan önce polise verdiği ifadede, "Şakalaşıyorduk" diyebildi. Yaptığı şakanın yol açtığı olaydan habersiz evine gidip yatan Ufuk Kilerci, sabaha karşı gözaltına alındı.

Öyle basılmaz böyle basılır

Sarnıç Karakolu'na götürülen evli Ufuk Kilerci, "İş bitiminde kompresörden gelen basınçlı havayla üzerimizdeki tozları atarız. Yine birbirimizin iş elbiselerini temizliyoduk. Bu arada da şakalaşıyorduk. Benim arkama doğru kompresörle hava bastı. Çok şamimi olduğumuz için ben de, elindeki kompresörü alıp "Öyle basılmaz, böyle basılır" diyerek iş tulumunun üzerinden makatına doğru hava bastım. Sonra güle oynaya birlikte evlerimize gitmek üzere minibüse bindik. Ben indikten sonra minübüste fenalaşmış. Sadece şakaydı" dedi. R.Ö.'nün şikayetçi olmadığı Ufuk Kilerci adliyeye sevk edilecek.

canbarslan@turk.net

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

ZİFTLİ SÜTLAÇ

GÖKHAN DABAK

ERDENER ABİ

NAZIM HİKMET

öyle gelmez böyle gelir!!

Bir şaheserden yaratılan başka bir şaheser!!

Öküz'ün Mart sayısı yazarından, çizerine şairinden buzağısına kadar tümüyle kadın imzalı. Mart münasebetiyle **Öküz'e** bu ay erkek sinek bile girmedi.

İşte birkaç isim **Vivet Kanetti, Aslı Erdoğan, Pınar Selek,** Nilüfer Açıkalın, **Berfi D. Öğüt,** Neyyire Özkan, **Mehtap Kandemir, Gülay Batur, Elif Şafak, ...**

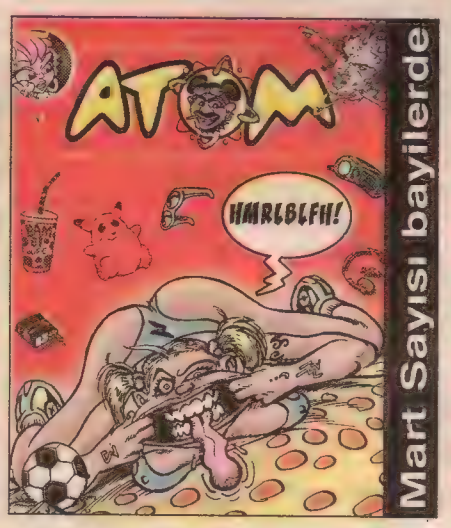

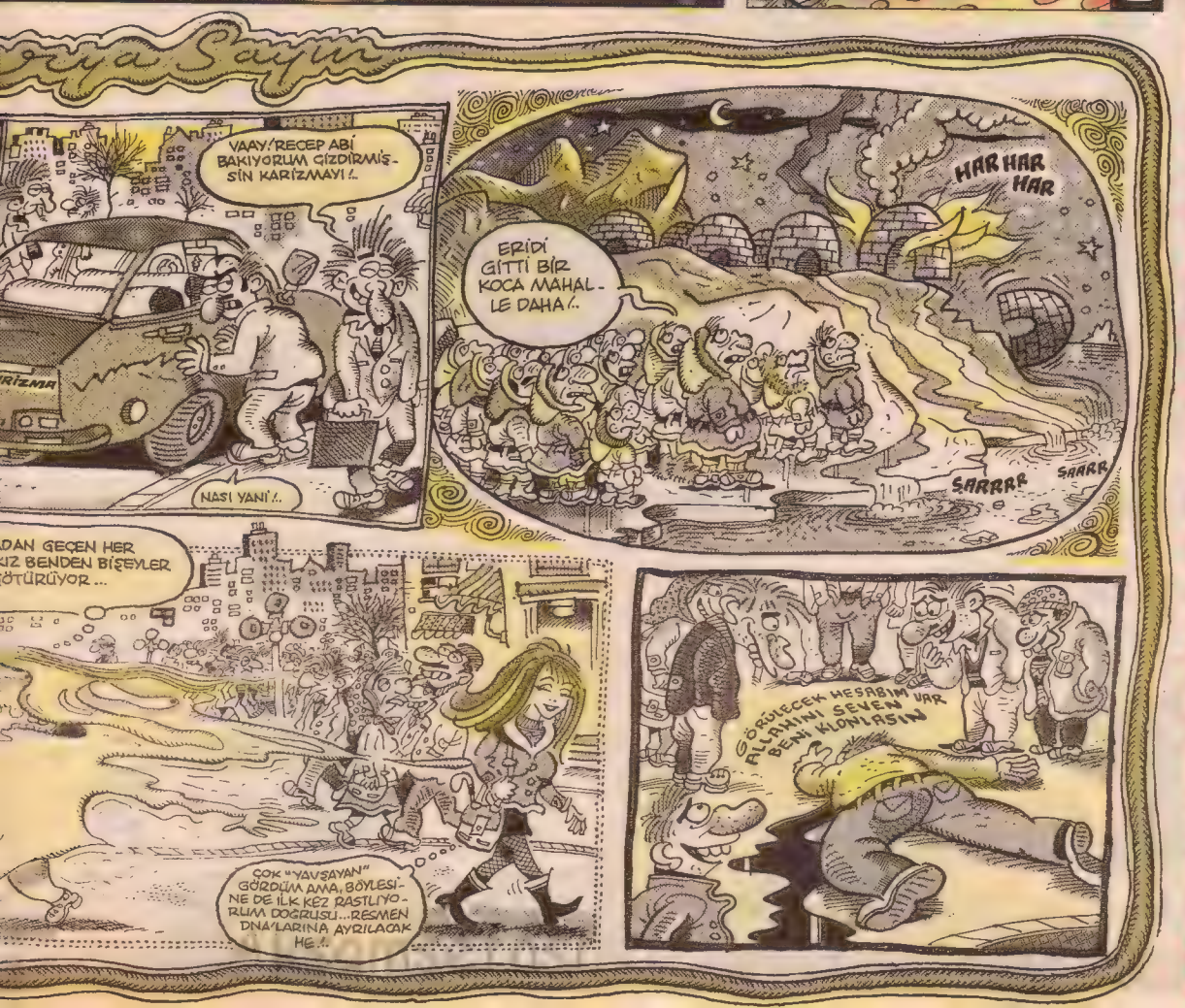

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

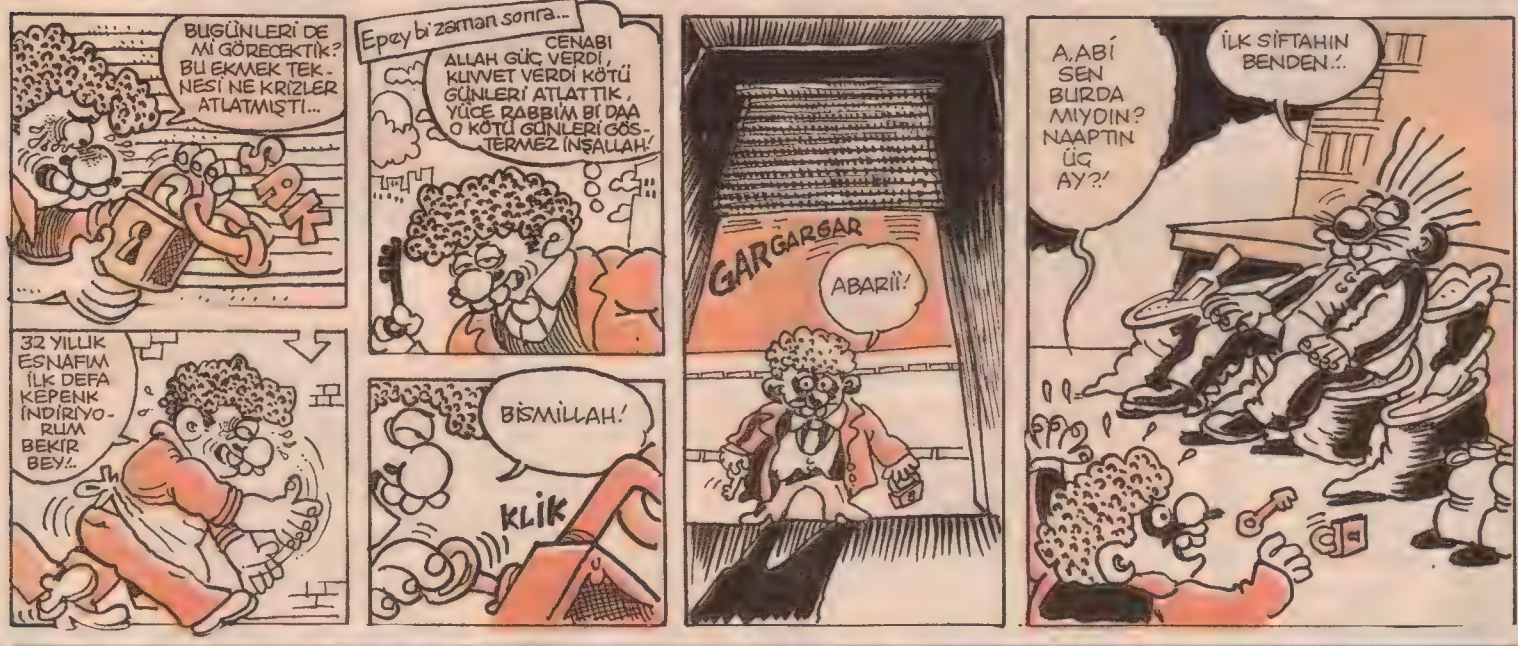

Kopyalık sorular!

Kopya koyundan kurban olur mu?!

Kopya insanın keseceği kurban geçerli mi?!

Kopya koyun da sahibini sırat köprüsünden geçirecek mi?!

Kopya insanlar kopya cennet ve cehenneme mi gidecek?!

Kopya insanın aldığı abdest, ettiği dua, yaptığı ibadet kabul olacak mı?!

Kopya insanların hacca gitmesi caiz mi?!

Kopya insanlar pasaport alabilecekler mi?!

Kopya insanlar vaftiz edilecekler mi?!

Kopya insanların sünnet edilmeleri farz mı, sünnet mi?!

Kopya insanlar için de cenaze namazı kılınacak mı?!

Kopya insanlar Kopya İnsanlar Mezarlığı'na mı gömülecek?!

Kopya insanlar da imam, papaz olabilecekler mi?!

Kopya insanlar da parti kurabilecek, milletvekili seçilebilecekler mi?!

Kopya insanlar da cumhurbaşkanlığı, başbakanlık gibi makamlara gelebilecekler mi?!

Kopya insanın tanrısı onu lâboratuvarlarda yaratan bilim insanı olmayacak mı?!

Kopya insanlar ile tanrıları olan bilim insanlarının evlenmelerine izin verilecek mi?!

Evli bir bilim insanı yarattığı kopya insanla aşk yaşarsa bu zina sayılacak mı?!

Filmlerde **"Biz ayrı yapıların insanlarıyız Nalan; sen normal insan ben kopya insan; ailen evlenmemize izin vermez"** türünde konuşmalara rastlanacak mı?!

İnsanın kopyasının çekilmesi suç değilse, öğrencilerin kopya çekmesi suç olabilir mi?!

Aklıma takılan buna benzer daha bir sürü soru...

Yarabbi aklımı koru!

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

©Copyright Erdil Yaşaroğlu. Tüm hakları saklıdır

Keçenin Kahkahası

Ender Özkan Arman

Bir işi yapamamanın insanı çileden çıkardığı zamanlar var ya hani?..

YİNE GİTTİ DEĞİL Mİ?

MMM... GİDİYOR!

İşte o çileden çıkma anlarında herkesin farklı farklı tepkisi olmuş; bazıları Hasan usta gibi çekip gitmiştir...

NEREYE GİTTİ ŞİMDİ BU?..

USTALARIN USTASIDIR HASAN ABEMİZ, GELİR ŞİMDİ MERAK ETME!..

Urfa'da keçe ustalarının çalıştığı yer olan ünlü Barutçular hamındayız:

NİYE BÖYLE ANİDEN ÇEKTİ GİTTİ?..

BAK!.. KAÇ SAATTEN BERİDİR DÖVÜP DURUYORDU!

AMA BUZ. BU KEÇE TUTMAMIŞ?

AHA!.. GELİYOR!

Keçecilerin piri tekrar başlar denemeye: önce, yünleri çadır bezinin üzerine serpiştirmiş...

Biraz sonra da iyice tutsun diye üzerlerine "şeb" atacak!..

YA BU SEFER DE BECEREMEZSE?

BİZ ÇIKALIM? YALNIZ BAŞINA DAHA RAHAT ÇALIŞIR!..

İYİ OLUR!

„Ve işin en önemli kısmıyla gelmiş sıra: Keçeyi dövmeye!..

THUMP

THUMB

Kaç saat dövmüş belli değil...

„ter içinde kaldıktan sonra bezi açmış, bir de ne görsün; Keçe yine tutmamış!..

Bu kez; Hasan usta hırsından başlamış ağlamaya... Göz yaşlarıyla birlikte teri de akmış...

ÜHÜ-HHÜ!..

TUMP TUMP!

„ve hırsla tekrar dövmeye başlamış!

TUMB

Sonunda tekrar açtığında gözyaşı ve ter damlayan yerlerin çok güzel keçe olduğunu görmüş...

?!!

Ve o günden sonra ustalar keçeyi ıslatarak dövmüşler.. üstelik de hamamda...

Keçenin maktulü hamamda dövülmüş olanıdır artık...

BAŞLIYORMUYUZ LA?..

Bugün, keçeciler hamamındaki seslere dikkatlice kulak verildiğinde...

„bu "Hah... Huh"ların ustalardan çıkmadığı anlaşılır;

„Sesler, makineye ve teknolojiye halen direnen bir el sanatının keçeler aracılığıyla attığı kahkahalardan ibarettir.

HAH!

HAHH

HUH

HAH!

HAH!

HUH!

HUH

HAH!

HAH!

HAH!

HUH!

HUH

Bitti!...

19. asrın Rusyası'nda bürokratik hırsızlıklar öyle çıldırmış bir hal aldı ki, dönemin adı "çalan çalana"ydı, İsa kollarını çarmıhtan çözseydi, serbest kalan kollarının ilk işinin çalmak olacağına tüm halk inanıyordu. 16. yüzyılda Deli Petro'yla, yepyeni bir devlet kuran Rusya, gücünü hep Sibirya'da aradı. Bilimler Akademisi'nin tek işi, kaşif ve seyyahların kumanya ve yol haritalarını çıkartmak, gemicilerden istedikleri de kuzey denizlerinin haritalarını çıkartıp, tarihin hiç görmediği bu toprakları Rusya'ya katmak. Bering Boğazı'nı keşfeden "Bering" büyük bir kahramandı, tüm hayatı, buzullar arasında parçalanıp, ekmek hamuru gibi elde dağılacak kadar çürümüş tahta gemiler içinde geçmişti. Skorbit hastalığında diş etleri şişiyor, yemek yemek ağrıların en büyüğü oluyor, sahile inip, buzullar altından kuzukulağı gibi bitkiler toplamak, vahşi hayvanların saldırıları ve aylarca bitmeyen kar tipisi! Karaya çıkıp çadır kurduklarında geceboyu vahşi kurt ve tilkilerin saldırıları yoğunlaşıp tayfaların yarısı parçalanıyor, gemicilerin kızgınlığı artıyor, öldürdükleri hayvanlara işkence yapmaya başlıyorlar. Tabiatla kıran kırana bu vahşi boğuşma üçyüzyıl sürüyor ve tarih yalnız geri dönmeyi başarmışların anılarını biliyor.

Rusya'nın Avrupa karşısında hiçbir maddi gücü yok. Dört kişilik bir Rus köylüsü bir tarladan yılda bir ruble kazanabiliyor, ancak, bir samur kürkü binlerce ruble ediyor. Avrupa'ya samur kürkü satıyor. İpek ticaretinin yerini önce samur, sonra demir, sonra gümüş ve altın aldı. Bizler 19. asırda Abdülhamit'le uğraşırken, tüm dünya demir çelik madenlerini kapmış, çelikten binlerce savaş gemisi kapımıza dayanmıştı. Avrupa'ya satılan samur kürkleri Ruslar'ın tek hazinesi, buzullarda milyonlarca samurun ikiyüz yıl süren bir savaşta öldürülmesi, dünya tarihinin en büyük soykırımını ve samur neslinin tükenmesinin en acıklı yüzüdür. Gemiciler, samurun düşmanı gördüğünde, hiçbir şey yapmadan hareketsiz kalıp, bayılma numarasıyla gözlerini kapadığını, başına bir çekiç darbesi indirip, kolayca avlandığını ve sahilde bir saat içinde binlerce samurun hiç yorulmadan avlandığını yazıyor. Samur piyasasının en büyük bir alıcısı da Osmanlı. Tarihçi Ahmet Refik'in "samur devri" kitabında anlatılır, Deli İbrahim döneminde Osmanlı sarayları samurla kaplanmıştı. Samur tükenince, Ruslar ve Osmanlılar "kunduza" döndü. İstanbul derelerinde bir zaman da "kunduz" avı başladı. Ruslar'ın Sibirya'da demir, gümüş ve altın madenlerine ulaşması 18. yüzyılın başına rastlar. Moğolistan'ın kuzeyinde Amur nehrine yakın gümüş madenlerini bulduklarında, Urallar'dan, Japonya'nın kuzeyindeki ünlü Kamçatka yarımadasına kadar geniş bir alan irili ufaklı kasabalarla yerleşime açılmaya başlandı. Ve bu topraklara tayin edilen başına buyruk, otoriter valilerin yerli halka ve kaçakcılara karşı çılgın cezaları tarihin en korkunç hikayelerini oluşturur. Uçsuz bucaksız buzullar içinde onlarca geminin kaybolduğu, ölenlerin, bir yüzyıl sonra cesedlerinin ancak bulunduğu, üç-dört bin kişi nüfusu bile olmayan bu küçük kasabalarda, cinayet, açlık ve kadınların kumar masalarında alınıp satıldığı geniş bir üçyüz yıllık zaman dilimi.

Haritayı açın ve Urallar'dan Japon denizine kadar giden tren yolunu ve bu küçük kasabalar üzerindeki kasabalardaki can sıkıntısından intihar eden onbinlerce insanın hayatını kestirmeye çalışıp. Dünya tarihinde eşi benzeri görülmeyen dehşet dolu kamplar, sürgünler, cezaevleri bu bölgededir. Elli-altmış mahkumun bir küçük odada, tahta ranzalar üzerinde hastalıklar içinde istif edilmesi, boğucu havanın zehirli dumana dönüşüp, dışarı çıkamadan, sürünerek birbirlerinin üstüne düşerek öldükleri, önlerine yemek konsa dahi, yiyecek mecali olmayan yüzbinlerce insanın hayat hikayesi.

Tarihin bu en zalim karantinasından Rus yazarları, aristokratları da nasibini aldı. Anlatılan vahşiliklere inanmak insan aklını zorlar, bir mahkum elleriyle saçına tarak yapıp, bir avuç dolusu biti, yiyerek gün geçirdiği ya da Dostoyevski'nin "Ölüler Evi'nden Anılar" bu barakalardaki hayatları tüm dünyaya anlatmıştır.

1830'larda, neredeyse Amerika'yla aynı günlerde Sibirya'da da altına hücüm dönemi başlar ve milyonlarca macerasever, onbinlerce kilometresinde tek insanın yaşamadığı bu uçsuz bucaksız dağlar, buzullar, ormanlar ülkesinde, küçük kulubelere doluverdi. Bir ömür boyu küçük kulubesinde gözlerden uzak, tek bir insan, tek bir vergi memuru görmeden yaşayan onbinlerce sonradan vahşileşmiş "uygar" insanın hikayesi. Gümüş ve altın madenlerinde dizlerine kadar çamur içinde ve bitkin düşüp oracıkta ölünceye kadar mahkumların çalıştırıldığı bu madenlerde insanlık tarihinin en zorlu, en korkunç hayatları yaşanmıştır! (Okumak isterseniz: "Vahşi Batı" Sibirya ve Rusya Sabahı Kitapları, yazarı Lincoln.)

İşte, savaşlar ve tarihinin en büyük ekonomik kargaşası içinde iktidara gelen Putin, tüm Rus hükümdarları'nın yolunu izledi, yüzünü Sibirya'ya çevirdi, Bering Boğazı'nı geçip Amerika'ya ulaşacak onbin kilometrelik bir tren projesi ve kuzey Çin Denizi'nde Kore'yle ortak petrol arama projesini açıkladı!

Oysa Putin de, Avrupalı ülkelerin dolar yardımına, IMF programlarına sığınabilirdi! Ekonomi, "reel kaynaklardır".

Ülkemizde ekonomik krizin olduğu gün, Uluslararası Nakliyeciler Derneği (UND)'nin kongresi vardı ve kimsecikler duymadı. UND'nin ölümüne başkanı Saffet Ulusoy! Elimde Saffet Ulusoy'un "Ben Demiştim" adlı kitabı var, 400 sayfa, UND Dergisinde yayınladığı makalelerden oluşuyor. 17 bin araçlık bir filo. 2,5 milyon insanı besliyor. 32 ülkeye15 milyon ton taşıyan ve ülkeye bir milyara yakın döviz girdisi sağlayan bir sektör! Karayolu taşımacılığında ülkemiz bir transit ülkesi olmasına rağmen, uluslararası sektörde payı utanılacak kadar küçük. Kitap içiçe girmiş binlerce sorunu anlatıyor. İran-Irak Savaşı'nın, Bosna savaşının, Güneydoğu savaşının etkileriyle uzun yıllar İran'a, Irak'a Avrupa'ya çıkamayan TIR'ların tarihini anlatıyor, ayrıca, siyasi kavgalar yüzünden İran'ın Rusya'dan yol bulması, Suriye'nin Akabe limanını seçmesi, Avusturya'nın abartılı geçiş ücretleri alması, yani, gümrük kapıları, denetimler, vergiler, yükün çalınması, navlun, para cezaları ve başı başına çözülmemiş uluslararası sorunlar yumağı. İşte tüm bunlar reel ekonominin devasa sorunları, ülke politikacıları bu sorunlardan bi haber.

Şunu öğreniyoruz; turizm, tekstil, taşımacılık, hangi sektörü önümüze koyarsak koyalım, siyasetin önünde son derece güçlü binlerce çözülmeyi bekleyen sorun var. Ancak, gazetelerimizde, medyamızda son yıllarda Borsa grafikleri, indi-çıktı, döviz düştü, çıktı, yorumlarıyla, yeni bir hayali ekonomi hocalığı yapmak moda oldu. Yaşı, tecrübesi olmayan 25-26 yaşındaki çocuklar, ülkenin ekonomi profesörleri gibi ekranlarda konuşup, özelleştirmenin bayraktarlığını yaptılar. Ekonomi, üretilen mal ve kaynaklar ve bunların tanzimiyle ilgili, ancak, Özal'dan bugüne, ekonomiyi birçok köşe yazarı ve profesörü, borsa oyunları üzerinde okutmayı, "ekonomi budur" diye kitlelere öğretmeye başladı. Üstelik, umut dağıtmak, gaz vermek, Polyannacılık cynamak da bu borsa yorumcusu sanal yazar-çizer kadrolarının felsefesi haline geldi. Kimlerin nerede, hangi malları ürettiğini, ülkenin reel ekonomik sorunları nelerdir, reel girdi-çıktılar ne kadardır, tek kelime söylemeden, bilmeden, borsa grafiklerinden bir ekonomi! İşte umut kalpazanlarının bu ekonomisi çöküverdi!

Ocak 1999'da, tam iki yıl önce, Çivi Yazıları Yayınevi'nden piyasaya çıkan "Yoksulluğun Küreselleşmesi" kitabı, 317 sayfada yaşadığımız ekonomik krizin tüm yönlerini, çok önceden anlatıyor. Yazar: Michel Chossudovsky, dünyada tüm ekonomik krizler üzerine uzman profesör. IMF programlarının darmadağınık edip, iç savaşlar, etnik bölünmeler yaratığı tüm ülke ekonomilerini gezdi. Peru, Brezilya, Vietnam, Bangladeş, Ruanda ve Hindistan'daki IMF programlarının etkilerini dünyayı ayağa kaldıracak yepyeni bir küreselleşme karşıtı siyasi hareket başlatacak derinlikte bir ekonominin diliyle anlatıyor. Yazar kitapta, Türkiye'ye hiç uğramadığı halde, benzer programlara öylesine aşinasınız ki, bir Vietnamlı, ya da Brezilyalı'yla bir kahvede oturup, yüzlerce tanıdık kavram ve benzer ekonomik maddelerle dolu reçeteler üzerine akraba çıkabilirsiniz..

Dünya basınının üstünden atladığı birçok iç çatışmayı da aydınlatıyor, yazar, küçük bir alıntı yapayım: "1994'de etnik katliamlara yol açan Ruanda krizi, batılı medya tarafından insanlık acılarının abartılı bir hikayesi gibi sunulurken, krizin toplumsal ve ekonomik nedenleri titizlikle gözardı edildi. Etnik kavgaların ve iç savaşın çıkmasının geçiş sürecindeki diğer ülkelerde olduğu gibi, tek partili devletten demokrasi ve serbest piyasaya geçerken yaşanan bu tür toplumlara ilkin kaçınılmaz şeyler olarak tasvir edilmesine hız verildi. Katliamların ekonomik krizin alevlenmesinin ardından çıktığını açıklamayı ihmal etti. Halkı sefil bir yoksulluğa ve mahrumiyete hızla iten şey, tarımsal sistemin yeniden yapılandırılmasıydı".

Yazar, yüzbinlerce Hutu ve Tutsiler'in birbirlerini vahşice öldürmelerinin sebebi olarak, dünya kahve piyasasının dayatılan ekonomik programlar nedeniyle çöküşünü ayrıntılarıyla anlatır ve tüm dünyayı kavuran acıklı bir sahnede biz de başrol oynarız: "Kendi pazarından dışlanan ekonomi"...

Küresel krizin ilk büyük işgalinin, yerli ekonomileri tasfiyeye zorladığı, ayrıca, IMF'in iş yasalarını değiştirerek, "işçilerden kurtulmak için bir fırsat" yarattığını, "yoksulluğun yokedilmesiyle" yola çıkılıp, yoksulların yokedilmesine yol açtığını, yazıyor. Ülke ekonomisinin belkemiğini oluşturan çiftçilerin ve küçük esnafın "ülkeden kovulmalarının" maliyet raporları ve analizlerini ayrıntılarıyla işliyor. Ortaya çıkan kitlik ve ucuz emeğin, büyük ekonomilere yemolduğunu anlatan yazar, birçok dünya devleti tarafından uzman danışman olarak konferanslara çağrılıyor, geçtiğimiz yıllarda bizim ülkemize de uğruyor. Ottava Üniversitesi'nde profesör. Diyelim, bir dolara üretilmiş salçadan, hem yerli işadamı hem de çiftçi, bir doları bölüşüyor, ancak bu salçayı gelişmiş ülkede pazarlayan pazarlamacı tek başına dokuz doları nasıl kazandığının felsefesini işliyor. IMF programlarının kamu yatırımlarını sıfırladığını, sağlık hizmetlerini bitirdiğini, yerli üretimin tüm direncini imha ettiğini, tüm ekonomiyi, sanayileşmiş güçlü ülkelerin sömürgesi haline getirdiğini uzun uzun anlatıyor!

Kitapta, Vietnam'da olup bitenler de trajı-komik bir şekilde anlatılıyor. Bilindiği üzere Vietnam savaşında, milyonlarca insanı, Amerikalılar, alev püskürten napalm bombalarıyla sığınakların içinde öldürmüştü. Amerika, hiçbir zaman Vietnam'a savaş tazminatı ödemedi ve savaş sonrası ambargo koydu. Savaştan on yıl sonra, Vietnam serbest pazara geçeceğini söyleyince, Amerika, ambargoyu kaldırma vaadiyle, Vietnam'ın o güne kadar çeşitli ülkelerden aldığı borçları kuruşu kuruşuna ödetmeye zorladı. Ayrıca, yeni ekonomik politikalar ülkenin rengini değiştirdi, tüm dünya basını gözlerini Vietnam'a çevirdi...

Önce, "Amerikan Savaş Suçları Müzesi"nin adı "Saldırgan Savaş Suçluları Teşhir Evi"ne dönüştürüldü, suçlu Amerika imgesi ortadan kaldırıldı. Aynı müzede, hatıra eşyası da satılan bu milli mekan Coca-cola logosu ile süslenip, ödüllendirildi. Daha da komiği, ABD Hava Kuvvetleri'ne ait hafif savaş jeti örneğinin gösterildiği yerde, ilginçtir, yabancı sermaye ve makro-ekonomik reformların anlatıldığı çok sayıda el kitabı, broşür, sergide satışa sunuldu.

Ve müzede, dünya tarihinin bu en feci savaşına dair tek bir metin kalmadı. Müzenin hemen kapısında ise, 1975'de bağımsız savaşında kolu, bacağı kopmuş gazilerden oluşmuş seyyar satıcıların el arabaları, ekmek parasına yaşlı ihtiyarların sürüklediği el arabaları, dilencilerin sefaleti, sokak çocuklarının görüntüleri. Amerika'nın napalm bombalarına halkının yarısını kurban vermiş bu ülkede, tarihin yaşadığı en acıklı çelişki, işte bu manzaralar, IMF programlarıyla oluştu.

Benzer bir komiklik, krizin çıktığı gün ülkemizde yaşandı. Körfez Savaşı'nda, içimizde İncirlik Üssü'nün kullanımına tek muhlif Bülent Ecevit karşı çıkmış, baba Bush'u eleştirmiş, Bağdat'a koşmuştu. Kriz günü, bir tesadüf, ABD, Türk hükümetine hiç sormadan yine İncirlik Üssü'nü kullanıp, Irak'ı bombaladı. Ancak, o günlerin küçük partisinin küçük sesi Bülent Ecevit, bugün Başbakan olduğu halde, hiç oralı olmadılar. ABD, Türkiye'den hiç ses çıkmayışından ürküp, şaşırdı, ne olup bittiğini anlamak için Bush telefona sarılıp Bülent Ecevit'le konuştu. Ertesi gün gazete manşetleri, "Bush'tan büyük destek, büyük müjde geldi" laflarıyla doldu...

IMF programlarından en büyük yarayı Hindistan alıyor, "iyileştirme programlarıyla" ülkedeki iç savaşlar ve bölünmeler atbaşı gidiyor. Daha da önemlisi, el dokuma tezgahı çıkık tarihe karışıyor. Bilindiği üzre, Mahatma Gandhi, her Hintli'nin evinde bulunan el dokuma tezgahı bu çıkıkların felsefesini yapmış, adına "Sagratyaha" demişti, halkına öğüt olarak da: "Sakın kitleler halinde çıkığı bırakıp büyük dokuma fabrikalarına koşmayın, bu küçük çıkıklar milyonlarca büyük küçük evde yalnız günlük geçiminizi sağlamakla kalmaz, sizin iç huzurunuz için daha da önemlidir" (Nazım Hikmet'te Bursa Cezaevi'nde karnını doyuran çok sevdiği bu dokuma tezgahı için espirili bir coşkuyla bağınr, bütün mülklere karşıyım, şu benim dokuma tezgahı dışında!). Mahatma Gandhi'nin sanayileşen batının modern kalabalıklarına karşı en büyük buluşu ve felsefesi işte bu Sagratyaha'ydı.

Saffet Ulusoy'un kitabında binlerce kez kullandığı ve hemen her makalesinde üzerine basarak durduğu kelimenin adı, son yirmi yıllık ekonomimizin çirkin suratı: "Teşvik! Bugün hepimiz iman ettik ki, teşvik olmazsa ekonomi olmaz. Özkaynaklarıyla gerçek bir işadamı gibi tüm riskleri göze alarak yatırım yapacak işadamımız yok. Ayrıca Saffet Ulusoy'un küçük bir paragrafta geçiştirdiği, TIR şoförlerinin kaza halinde ölümleri ya da hapis cezası almaları durumunda ödenecek tazminat ve sigortalarının içler acısı hali, binlerce ailenin perişan oluşu. Şimdi siz, başkasının aracında aylıklı şoförsünüz, kaza ve ölüm riskini üstünüze alıp, ya ölüyor ya da hapse düşüyorsunuz. Ulusoy, "birkaç aileye birkaç kuruş yardım ancak yapabildik" diyor. Oysa, Saffet Ulusoy, milli takım futbolcularının her birine "jeep" alıp, manşetlere geçmeyi biliyor. Teşviğin felsefesi yapılmadı, teşvik, rahat, keyfi yerinde işadamları büyüttü, riski halk alıyor, teşviği patronlar! Teşvikle büyüyen bu yeni işadamı türleri de paralarının bir kısmını İsviçre bankasında bloke ediyor, geri kalanıyla borsacılık oynuyor! Siz, ömrünüzde, terden sırılsıklam olmuş bir işadamı görme bahtiyarlığına kavuştunuz mu?

Artık .ötümüzü kağıt peçeteyle silerken bile batıya para ödedi-

ğimiz bu son yirmi yılda, bir de "lüks" delisi olmamız için basın elinden geleni yaptı! Yirmi yıldan bugüne, içimizden tek bir insan, bir tek gazete, Avrupa'da dünya harikası otomobil modellerin cirit attığı bu günlerde, milyonlarca Avrupalı'nın neden bisiklet kullanmaya başladığını, bisiklet kullanmanın bugün Avrupa'da kitlesel bir salgın halini aldığını neden söylemiyor, yazmıyor!

Veya, Thatcher ve sonra Fransa'da başlayan özelleştirmelerde, eğitim görmüş mühendisler, mimarlar, bankacılar, pazarlamacıların işsiz kalıp perişan olduğunu, son yirmi yılın Avrupası'nda en çok bu konunun tartışıldığı ve "yoksullukta zahmet çekmesinler" diye, gazetelerin, idareli besin, kalori, ev eşyası sayfaları açtığını ve tüm bu tartışmaların Avrupa'yı kapladığını da bilmiyoruz. Sanayağı ve mobilya reklamlarında sıkça kullanılan "mutlu çekirdek ailenin" darmadağınık olduğunu, mühendislerin birkaç yıl içinde sokak serserilerine dönüştüğü ve bu sosyal facialar üzerine filmler yapılıp, bu filmlerin Oscar aldığını da bilmiyoruz. Üstelik işsizlik sigortası alıyordu, bu insanlar, Fransız gazeteleri, ailesi dağılıp, çocuğunu kolejden alan, kirasını ödeyemeyip evini boşaltıp şehrin varoşlarına kaçan, mutlu orta sınıfın açıklı hikayeleriyle çalkalandı. Sanattan, kültürden, müzikden iyi anlayan, iyi okullarda büyümüş, iyi bir işleri olmuş, "kültür tüketicisi" bu insanların yoksulluğu, uygar Avrupa'nın en çok tartışılan çirkin yüzünü oluşturdu. Özelleştirmeden sonra, ortalama bir İngiliz ve Fransız mühendisinin sadece karnını doyurmak, sadece geceyi geçirmek için üç ayrı işte çalıştığı, onbinlercesinin sırtına ülkesinden yalnız sırt çantasını alıp uzak adalara kaçtığını, modern toplumda olup biten herşeyin "gevezelik olduğuna inanıp hayata bütünüyle küsen bu milyonların depresyona sürüklendiğini anlatan makaleler de görmedik.

Bundan 10-12 yıl önce bir Fransız gazetesinde işsizlik sigortası kuyruğunda bekleyen, bir zamanların mutlu mühendisi tasvir edilir. Hırpanileşen giysileri, yıkanmamış saçları, uzamış sakalı ve ceketinin yakalarını kaldırıp yüzünü saklıyordu, kimden? Yüzünü, bir zamanlar kendisi gibi aydın, mutlu, iyi gelirli insanlar kendisini bu halde görecek, diye saklıyordu.

İyi okullarda okumuş, iyi evlerde oturmuş, rüyayla, sinemayla motorsikletle büyümüş, gitarla şarkı söylemiş, mutlu aşkları olmuş, mutlu çocuklarıyla sayfiyeye gitmiş insanların ekonomik krizle sefil bir hayata başlamaları, uygar Avrupa tarihinin en sarsıcı yüzüdür!

Üstelik bu Avrupa'lının ailesi cemaati hiç yok "yetiş anam, yetiş babam" diye söyleyecekleri türküleri hiç yok! Avrupa'dan bize her moda haberi, her uzay filmi geldi, ancak bu kara haberleri özelleştirmeciler sinsice sakladı!

Artık, birbirimizi tanıyoruz, hepimizin istisnasınız işinden memnun olmadığını, hepimizin istisnasız işini değiştirme arayışı içinde olduğunu, hepimizin istisnasız işten atılma korkusu yaşadığını, hepimizin istisnasız kendisine haksızlık yapıldığı fikrine saplandığımızı, ezberledik. Ve artık içimizde kimsenin istisnasız hayata karşı bir parça kapris yapacak gücü kalmadığını biliyoruz.

Gözlerimiz ölü noktalar. Sanki kürek mahkumu. Sanki sırtımızda kırbaçlar, kıran kırana bir ekmek kavgası! Dedelerimizin zengin, mutlu gecelerinden, tatlı bir huzurun peşinde, bugüne, nafile yüzyıllarımız gömülü. Artık her ev, her oda, Sibirya kampları benzeri bir hayata gömülü. Daha da beter, Ankara sanayiinde çişinin buğusuyla avuçlarını ısıtan, zımpara çekip kaportaya cila atarken, soğuktan, kabuklaşmış yara elinin tersini, ısınmış kaportaya yapıştırıp bir nebze ısınan çocuklar. Zayıf ciğerlerini örten incecik kaburgasına bastırarak ağır kalın lastikler taşıyor kucağında Sibirya değil, burada, yedi-sekiz yaşlarında kebapçı çıraklığına, bir demir-döküm atölyesine başlayıp, yirmi metrekarelik daracık odada, pis sular, yoğun kokular, zehirli gazlar, onüç-ondört saat aralıksız bulaşık yıkamak, ovmak, silmek, hiç konuşmadan, hiç şaka yapmadan, başını hiç gökyüzüne çevirmeden, günboyu ayaküstü servis yapıp, askere gidene kadar bir dakika çömelip oturmadan yaşayan bu çocukların hayatı, yeryüzü denen bu yerde, acı ancak bu kadar derin bu kadar sahipsiz, bu kadar çaresiz yaşanabilir fikriyle çınlıçıplak bir kin, damarlarımızdan şişerek patlıyor.

Soğuk, ıslak iş elbiseleri, erken dökülmüş dişleri, çelimsiz bileklerinde kaçamak bir sigara izmaritini gizlice tutuşu. Hiç vakit kaybetmeden acı çekmek, hiç vakit kaybetmeden ekmekarası köfte yemek, hiç vakit kaybetmeden körler gibi her sabah yeniden aynı yoldan aynı odada, aynı sidik, bok dolu helaların içinde... Bir tek muzu dişlemeden, bir topa gelişigüzel bir tekme atamadan ve güdükleşmiş boyu, askere kadar patronunun dizlerini asla geçemeden... Baktığı hiçbir yerde yüzüne gülümseyen bir tek insan görmeden geçen bir yüzyıl.:. Ömrü boyunca bir tek gün olsun geniş bir düzlük görmeden. Bir bayırdan kayamadan. Bir tepeye tırmanamadan.. Bir ağacın bedenine sarılamadan... Ve horozlar ötmeden uykudan kaldırılıp, minibüslerle işine koşan... Ah, silahlarını çarpraz asmaktan başka işe yaramayan devlet ahalisi! Şu yanakları çatlak çatlak, renksiz yüzlü çocukların, suratlarına bir daha bakıver! Parçalanmış mermi parçası gibi elleri.. Bu bozgunun en ortasında, ekonomi denen bu çarkı, kukla bile olamayacak bu küçücük hamur bedenleriyle işte bu çocuklar döndürüyor!..

Devletin yüksek görevlileri, tarihin en akılsız, terbiyesiz sağcı aydınları, tarihte eşi benzeri görülmüş bu trajedileri gördüklerinde, ellerinin tersi ve asırlardır bitmeyen küstahlıklarıyla "fukara edebiyatı, solculuk" yapmayın deyip geçiştirmeleri! Kara bir böcek kadar kurumuş beyinleriyle, tek rest çektikleri, tek affetmedikleri, tek emirler yağdırıp bütün bu hayatın yükünü üstüne yığdıkları bu çocukların sayısını bile... üç, dört milyondan sonrasını bilmiyorlar!

Oysa, insanlığın bu hikayeleri solcuların hiç olmadığı dönemlerden geliyor. Ve sağcı aydınlar onbinyıldır, genç neslin hayata katlanma azimlerini geliştirmek için, dinle, vaazla, eğitimle, tüm toplumu işte bu insanların zor, müşkül, işkenceli hayatlarını anlatıp, ahlaki dersler veriyorlardı. Asırların köle terbiyesidir bu, daha kötüye bakıp ayakta kalmak, daha beterini gösterip haline şükretmek. Döndük yine başa. Artık bu çocukların hayatlarına dayanamadığımız için sosyal haklar için çırpınan insanlar değiliz, artık dörtyüz yıl öncesinin eğitim felsefesi gibi, bu altı yaşındaki genç işçilerin, bu öksüz, yetim, sahipsiz insanların hayat azminden, sebatkarlıklarından, insanüstü çalışkanlıklarından, kendi hayatlarımıza dersler çıkartma günlerine geldik. Yani, iyi ki varlar, milyonlarca umutsuz insana, bu küçücük hayatlar "direniş", "dayanma", "sabır" ve insanlığın ne kadar dayanıklı olduğunu öğretiyorlar, alın bu dersleri, doldurun torbalarınıza, doldurun işten atılmışlarınıza, doldurun üniversitelerdeki öğrencilerinize!. Yoksulluğun bu tarihsel korkusuyla doldurun yeniden tarikat holdinglerinizi tıka basa, köle, mürid çocuklarla.

Anamız da bizi bu felsefeyle büyüttü, "okumazsan seni kalaycı dükkanına veririm"... Kalaycılarda çalışmamak için ödümüz koparak okuduk, sanattan, kültürden, edebiyattan, felsefeden okuduk. Birgün nezarette polis adamakıllı döverken beni, yanımdaki hırsız, polise: "Abi onu dövme, beni döv!", polis, "neden?" dedi. Hırsız: "Okumuş çocuk ağbi!"

Okumuş çocuklar, okumuş arkadaşlarım, onbinlercesi, bankalara, gazetelere, atıldı. Yeni bir ev tuttular, çocukları henüz yeni doğdu, varoşlardaki annelerine ay sonları hediyelerle gitmenin keyfine ancak vardılar, evlerine küçük bir kitaplık yapmaya başladılar, akşamları oturup, edebiyattan, sinemadan, gazetelerden konuşmayı öğreneli kaloriferli evlerde yeni öğrendiler ki..

İşte okumuş çocuklar, gazeteci arkadaşlarımız, binlercesi işten atıldı! Henüz bir ay geçmedi, onlarcası evini boşalttı, birçoğu eşini annesine gönderdi ve başları yerde karşılaşıyoruz, "çay ısmarlıyoruz", "içmem" diyor "bira ısmarlayayım", "sağol" deyip, hızla uzaklaşıyorlar!

Daha bir ay olmadı, yürürken sendelemeye başladılar! Daha işten atılmaları bir haftayı doldurmadı, yüzlerini kuvvetli bir ıstırapla sıkmaya başladılar! Daha birkaç gün olmadı, yoksulluk büyük bir utançmış gibi, başları yere eğildi!

Okumuş çocuklar, benim arkadaşlarım bunlar! Özelleştirmeyle ülkenin genelinden işten atılan yüzbinlere şüphesiz uzağız, ama, şimdi, yanıbaşımızda yıllardır oturup kalktığımız, birbirimize sarılarak sinemaya gidip, birlikte bira içtiğimiz, benim arkadaşlarım! Hepsi işten atılıyor, yavaş yavaş!..

Benim arkadaşlarım! Bu ülkenin okumuş çocukları! Bu dayağı haketmedik! Biliyorum, şimdi bir bira ısmarlasam, "istemem sağol" diyeceksin, biliyorum, yarın bir daha ısmarlasam, yine "sağol" diyeceksin, biliyorum, ertesi gün, yahu gel bir sinemaya gidelim diyeceğim, yine "sağol" diyeceksin, biliyorum, köşe başında beni görünce, sessizce kaybolacaksın... Biliyorum, birkaç kere bedavadan ısmarlasam, içimden bir ses, "yahu hep sen mi ısmarlayacaksın" diyecek.. İçimden bir ses, bir daha onunla oturma cebindeki para yetmiyor diyecek. İçimdeki bir ses, sana fazla yük oluyor, erkenden kalk diyecek.. İçimizdeki sesler, allak bullak edecek bizi.. İçimizdeki sesler, samimi duygularımızı şiddetle paramparça yapacak!..

Buydu istedikleri, buydu IMF, buydu borsa.. Hepimiz, birbirimizi teke tek yiyeceğiz!.. Tarihin en büyük infilakıdır, eşitliği bozulmuş iki can dostun, iki kalender arkadaşın, aldı-verdi, gitti-geldi gibi bir sebepten bozulup, patlaması!.. Onurun, kardeşliğin, iyi kalpli insanlığın iç seslerle yavaş yavaş kaybolması ve şehrin arka sokaklarında sessizce kaybolmamız...

Teke tek ve kıran kırana bir ekmek kavgası, şimdi başlıyor. Şimdi bizim de ihtiyacımız var, kebapçıda çalışan çocukların gayretli, dirençli, koşuşturmalı hayat hikayelerine...

nihatg@leman.com.tr Nihat Genç

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@ixman.com.tr

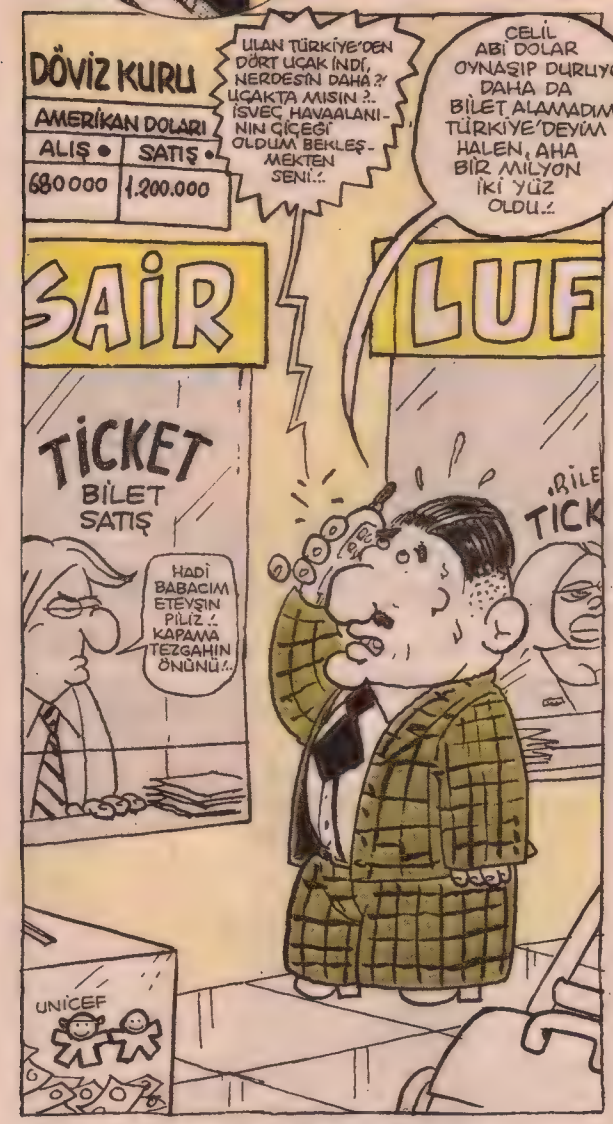

SERBEST PİYASADA DÜN
1 AMERİKAN DOLARI ...
EFEKTİF SATIŞ = ALAMAZSIN
EFEKTİF ALIŞ = SATAMAZSIN
Eee?! E'si yok, piyasa böyle işte..!

•HEVESLİ TAYFA ZEYNEL ve AÇIK DENİZLER...

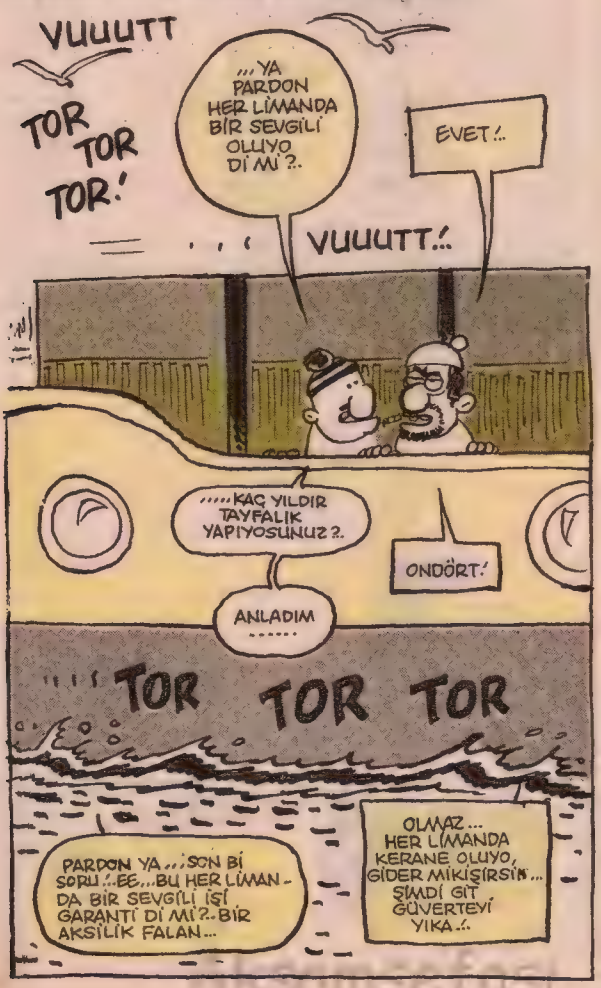

AHMET YILMAZ 2001

AYRINTILAR

METİNEİDAN

Selam:... Aşağıya doğru indim Altıyol'dan... Söğütlüçeşme Camii'nin orda bi pasaj var; bi de oraya bakıyım!.. Ulan, ne saçma şey yaa!. Yani, gerekli bişiy elbette ama, ne biliyim; kadın gibi hissediyorum kendimi; çarşaflara, kumaşlara, fırfırlı şeylere bakarken!.. Daha geride bi dükkân vardı, önce oraya sordum. Kampanya, veya, ucuzluk gibi bişiy var; bi yığın malı dükkânın önüne koymuşlar! baktım, hiçbirinden bişiy annamadım. Nevresim denen şey, hangisi acaba?!.. Eskiden sadece, çarşaf derdik yahu!. Şindi, teknoloji tabi, daha geliştirildi herşey. Streç çarşaflar felan da çıktı; nevresim takımları var. Belki eskiden de vardı, ne biliyim!. "Takım halinde satıyoz" dedi. tezgâhtar kız. "Tek yok mu?" diye sordum. İstediim, bi tane hatta ucuzsa iki tane, şu nevresim denen kumaş! Fekat yok işte! Takımmış! İçinde heralde yatak örtüsü, yastık kılıfı felan da var... Komple satıyolar.. Öbürlerinden var bende; bi tane nevresim istiyom ben yaa!. Gerçi, yorganım fena diil, hem ayaama göre, hem de hoş bi deseni var. Aslında bütün yorgannar güzeldir. Kare kare desenli, kabank şeyler!. Fekat, kirleniyolar işte!. Üzerlerine bişiy örtüp, kaplamak lâzım!..

Eskiden Anaanem, yorgan kaplarken, oturup onu seyrederdim. Ööle, streç çarşaf, hazır kılıf felan da yok. Olsa bile, bazıları kendi yapar bu tür şeyleri... Önce, yorgan ipliklerini ve, o kocaman yorgan iinesini hazırlardı Anaanem!. O günnerden hatırladım görüntü, bütün odayı kaplayan, yere serilmiş kocaman bi yorgandı! İçeri girip çıkarken, (misketleri, topu, veya teksas tommiksleri almak için girerken) dikkatli olmam gerekirdi, tüm odayı kaplayan yorgana ve çarşafa basmamak için!. Kenarlardan dolanırdım ve, ayaamın ucu değse, bağırırdı hemen Anaanem! Noolcak yaa! Alla, allaa!. Demek, ölçüyü tam ayarlamış ki ama; yani, çarşafın payını kenarlardan eşit bırakmış ki, teğel yaparken bi sorun çıkmasını istemiyo belki de kadıncaaz.. Ben de iş yaparken, gelip üstüne birisinin basmasını istemem tabi!.. Bazen, oturur bi kenara, seyrederdim onun, yorgan kaplayışını.. Bi çok şeyde olduu gibi, o çocuk merakıyla, ulan ne geree varsa, bunu da denemek istiyosun!. "Ben de biraz kaplıyım mı?" derdim, noolur, noolur!. Hiç şans vermezler tabi!. E, oyun mu bu ama! Git top oyna lan! Yorganı bırak, anaanen kaplar!. Biliyoz canım, merak işte! O kocaman yorgan iinesiyle biraz teğel atmak, fena olmazdı hani.. Anaanem birazcık aynlınca tabi ordan, bi iki dikiş atardım hemen, çaktırmadan!.. Tatmin olunca da, uzanırım yorganın üstüne, anaanem gelinceye dek, takla felan atar, beceriksizce amuda kalkmaya çalışırdım yumuşak zeminin üstünde!.. Ve bu kaplanan yorgannarın, tek hoşuma gitmeyen tarafı, o teğel denen basit dikişleriydi. Yıkamak için kolay sökülebilsin diye, uzun aralıklı olarak basitçe dikilip tutturulurdu çarşaf, yorgana. Düğme çok mu paalı bişiydi, niye düüme yapmıyolardı, bilmiyorum!.. Yani, bi sebebi olmalı ama, hatırlamıyom!. Herneyse, geceleri yatarken Anaanemle beraber; dönerken felan yataan içinde, ayakparmaam, tırnaam, o teğel dikişlerinden birine takılırdı hep!. Öyle sinir bozucu ki!. İttirir, çekiştirir, koparırdım o dikişi ordan!. Aslında kopmazdı da pek; esnerdi ve, bu daha da berbat olur; iyice takılırdı parmaklarıma!. İnsanın ruh haline göre değişiyo tabi.. Bazen de,. oyun yapardım bunu! Hoşuma giderdi yani.. Aynca, tırnaklarımın uzayıp uzamadıını da, bu şekilde annayabiliyodum!..

...Aşağıya doğru yürüdüm ve, o tür dükkânların olduu bi pasaja girdim. Nevresim var mı derken, önce bi açıklama yapıyom yine kendimce! Ulan,adam nevresimci işte, öyle şeyler satıyo; senden daa iyi bilir heralde!. Yine de, "bi yorganım var da onu içine sokmak için, nevresim gibi bişiy anyom" diyom!.. O da eğildi, çıkardı raftan; karton ve naylonlu, cafcaflı bi ambalaj!. "Tek yok mu?" dedim. Tek nevresim yaa!. Açıyodu falan zaten; göstericekti heralde, beni satış amacıyla, gaza getirmek için, alıyım diye! "Yok, kalsın", dedim. Tek anyom ben.. Çıktım, dolandım biraz pasajda.. Sütyen, eşofman felan, çorap, masa örtüsü satan bi yer vardı. Bi deniyim şansımı!. Zaten, nevresim de bahane artık! Çok önemli bişiy, hayatımın çok gerekli bi şeyini anyomuş gibi, ööle dolanıyom işte akşam pazan!.. Biraz daa gezinir, eve giderim sonra!. Haa tabi, pazar dedim de, pazarlarda felan, raat bulunur bu. Oralardan halletmeli bu işi en iyisi... Artık, robot gibi, öölesine, hatta sıntarak, olsa da olur olmasa da olur hesabı, "nevresim var mı?!" dedim o adama da! "Yok; biz satmıyoruz" dedi. İyi!. Çıktım ben de pasajdan.. Geçerken, tavalara baktım. Ulan ne saçma şeylere bakıyorum!..

Işıklarda durdum, yeşilin yanmasını bekledim. Eli torbalı yaşlı bi kadın geldi, direğin üstündeki düğmeye bastı. Hiç kullanmadım o butonu!. Basınca, yeşil yanıyomuş yaya için. Yanmadı ama. Gece için belki.. Dikkat ediyorum, herkes, bi defa deniyo onu! Neyse, yandı zaten!.. Arabalara hafifçe bi göz atıp, belki ışıı sigine takmayan bi tanesi olabilir, yavaş yavaş yürümeye başladım karşı tarafa doğru. Tam düz yürümüyosun tabi! Hafif bi bombe yapıyosun, gitmek istediin yöne dooru!. Bu açıyı ve kavisi abartmamak lâzım elbet!. Bu sefer hiç bombe yapmadım ama! Tam karşı kaldırımda bi dükkân var. Fırfırlı koltuk örtüleri felan satıyo. Bi de oraya soruyım! Bu sefer, nevresim var mı demiyim ama! Daa değişik sonyım. "Süpertramp'ın, Crime Of The Century albümü var mı?" diyim!. O da saçmalasın! Tuhaf bi muhabbet olsun ayaküstü.. Hemen iyi günner diliyorum!..

LeMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR MEKTUPLARI

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Öyle Bir İki Adımdaki Ben

Mahallenin her zamanki yolunu değil, arka mahallenin arka sokaklarını kullanmaya başladığım, her zamanki bakkalı ve bakkalın yanındaki elektrikçiyi selamlamak istemediğim, her zamanki bakkalın önünden geçen okula giden öğrencileri görmek istemediğim, köşeyi dönünce rastlayacağımı bildiğim, her zamanki hayatını işine adamış emekliliğin baharındaki yaşlı amcayı görmek istemediğimden arka mahallenin arka sokaklarını kullanıyor kaçıyordum kendimden.

Her zamanki sokakları kullansam dünkü bana rastlayacığımı biliyor, kaçıyorum. Hayatı değil sokakları değiştirebilmek bile artık benim için herhalda bir başlangıç bile sayılırdı. Bu neyin başlanıgıcı ise. Başlamıştı birşeyler işte.

Çok seneler önce geçtiğim bu arka dar sokağın bitimindeki tahta direği hatırladım. Öylesine duruyordu senelerdir. Yanında fidandı daha önce dallanmış, budaklanmış, boy vermişti göğe doğru. Boyununda geçmişti artık, yanında fidanken dikilen kavak ağacının gölgesinde serinliyordu artık belki kıskanıyor, sonbaharın gelmesini bekliyordu kendisi gibi çıplak, kupkuru kalmasını gözlüyordu belki de... Belki de tebeden baktığı için artık ona...Belki de dallı budaklı bir ağaçtı bir zamanlar onun gibi, belki ondan daha çok arkadaşı vardı, ormanın tam ortasındaydı bir zamanlar.

Ne yazlar, ne kışlar ne baharlar yaşamıştı belk ide tabiat ana onlara, ne misafirler ağırlamışlardı beraberce, onun dalları yok diye konmuyordu artık kuşlar, belkide en çok bu yüzden kıskançlığı artıyor, ona baktıkça geliyordu eski yemyeşil, mevsimlerle birlikte değişen hali... Belki kitap, belki defter, belki de cepten cebe dolaşan para olmak isterdi, senelerce orda dikilmektense.

Şimdi memnundu hayatından ama yazın onun gölgesinde olmanın sefasını sürüyordu.

O da benim gibi aynı sokaktan, aynı evin camından, aynı insanların aynı yüzlerini görmekten sıkılmıştı belki, belki de artık ben gibi arka mahallenin arka sokağını kullanmak istiyordu. Belki de sökülmek bir odun deposunda satılıp, üşümüş bir kaç insan ısıtmak küllenmek istiyordu..

• Seneler sonra o arka mahallenin arka sokağının bitiminden tekrar geçtiğimde yalnız kalmıştı kavak..

Birkaç adımda kalmıştı beynimde bunlar. Cebimdeki kalemdir diye çıkarıyor bir-iki adım beraberce yürüyoruz. Artık öteki arka mahallenin öteki arka sokaklarından gidiyorduk, ceketimin cebinde her yere beraberce merak ettiği öteki sokakları da.:

Özkan Dursun

Yamanan Hayatlar

Güzel günlerdi deyip düşünüyorum kendi kendime, eski günlere özlemin hergün biraz daha yırtıyor benliğimi. Oysa daha dün mutlu değil miydik biz? Kendimizi ve birbirimizi kandırmadan mutlu olmadık mı?

Hayallerimizde büyüdü bizimle birlikte, çirkinleştik. Öyle saçma engeller konuldu ki önümüze, birbirimizin yüzünü göremez olduk artık. Tuzaklara düşmeyelim derken, tuzağın kendisi oluverdik. Farketmedin mi plastik topundaki küçük deliği? Farketmedin mi biz artık çimlerde yuvarlanamıyoruz, elbiselerimiz, küçük zevklerimizden daha değerli şimdi. Daha önce hiç hissetmediğimiz aptalca duygular sardı benliğimizi, neredeyse hayatta dostluktan daha önemli şeyler olduğunu düşünecektik. Bize, artık yaşamanın zor olduğunu öğrettiler. Dostluğu, aşkı, sevgiyi hiçe sayıp, bedenimizin rahatı için yaşamayı öğrettiler. Hayatımızdaki en güzel şeyleri basitleştirip kafamıza bir sürü soru işareti çaktılar. Oysa biz neler istemiştik bu hayattan; hep birlikte olalım istedik, birlikte savaşıp birlikte ağlamak, bir kız arkadaşımız olsun istedik, biriktirdiğimiz parayla sinemaya götürüp öpüşmeyi öğreneceğimiz ve biz özgürlüğümüzü istedik, gölgesi küçücük kendisi kocaman hayallerimizin özgürlüğünü. Hatırlar mısın, biz hiç ağlamazdık eskiden, kırık notlarımız yüzünden yediğimiz sofi tokatlardan sonra bile. Oysa şimdi ağlamak istiyoruz delicesine, sırtımızdaki hatalar yükünü indirip gözyaşlarımızla, biraz ara vermeye çalışıyoruz aptal koşuşturmalarımıza. Macera değil, huzur istiyoruz artık, renkli macunlara değil bira kutularına uzanıyor durmadan elimiz, kavgalarımız kıncı değil yıkıcı oluyor artık. Paramız yoksa sokakları özlemiyoruz artık, ruhlarımız paraların üzerine basılmış besbelli.

Bir bataklığa itildik dostum benim, debelendikçe batıyoruz ve en kötüsü çıkabilecek bir kara parçası yok artık. Tutulmuş nefeslerimizle yaşıyoruz çaresiz. Biz bizi seviyoruz, bizi kimse sevmiyor. Şarkılarımızı kurtarabilmenin buruk sevinciyle en dolu kadehlerimizi kaldırıyoruz hayata, şimdi, biz yaşamak istiyoruz, çok geç olsa bile...

Umut Koçanalı

Farzedin ki Ölüyüz

Üsluba takıyorsun şerefsizliğe susuyorsun.

Küçük günahlara ceza veriyorsun, büyükleri sineye çekiyorsun. Birileri tarafından kurulmuş bir sistem içinde hiç bir öneminin olmadığını bildiğin halde, kuru kalabalık gibi yaşama dair vazifeni yerine getirdiğini sanarak avutuluyorsun.

Kendin için yaşamadığını bildiğin halde, yaşamın senin elinde olduğu yalanıyla avutuyorsun kendini. Sistemin emrettiği düzen içerisinde, üzerine düşen vazifeyi yaparken, yaşadığını sanıyorsun kendi isteğinle hayat diye yaşadığın, önceden formatlanmış bu sistemde ayakta kalabilmek için sistemin etkili elemanlarına köpeklik yapmaktan bile geri kalmıyorsun ve **hayat** diyorsun. Sisteme köle olmuş elemanlarına dahi köpeklik yapmaya hayat diyorsun.

Biraz sıkışınca **hayat** dediğine **saçmalık** diyorsun.. Uyduruk, kölelik, köpeklik vs. diyorsun. Yıllarca yaptıklarına şaşıyorsun. İsyan ediyorsun. İntikam yeminleri ediyorsun. Bundan sonra yokum ulan bensiz gitsin diyorsun. Oh be! İşte bu! Yaşam da bu! Hayatta bu! Gerçek insan gibi yaşamak! Doğaya, yeşile dönmek! Özü hissedip, hayatımızı hiç eden bizi hergün biraz daha köpekleşmeye mecbur eden adına **medeniyet** denen tüm sistemlere rest çekmek mükemmel olan kendimi hissetmek varlığıma inanmak!.. Oh be! İşte hayat buymuş meğer. Kendim gibi yaşarken ölümü bir parçam bilmek ve onu kabullenip özgürce ve korkusuzca onurumla yaşamakmış meğer.

İyi ama tüm bunlar saçmalık! Bunları yaparsam ölürüm. İstediğim hayatı göze almam için deli olmam lazım. Bu bir intihardır. Toplumun seni dışlaması işinde başarısız olman para kazanamaman, aç, sefil bir hayattır bu. Bir yandan ben, bir yanda hayat. Daha doğrusu hayat denilen olgu.

Ya ben yaşayacağım, ya da hayat adı altında bu sistemi yaşatacağım. Kesinlikle bu iki olay aynı şey değildir. Geldiğimiz ve gideceğimiz belirsiz yerler arasındaki somutluğu ve gerçekliği bile tam olarak kesin olmayan bu hayatta belki de tek şey, olan son anı yaşamak için illa da ölmen gerekiyorsa, **farzet ki ölüsün**, farzet ki sen ölmüşsün. Ne yapardın? Bugüne kadar yapamadığım herşeyi. O herşey maalesef gerçekten çok ama çok şeydir. Çünkü bugüne kadar hiçbir şey yapmadık, sistemden, toplumdan, uyduruk yasalardan ve ölüm korkusundan dolayı. Bir ölünün kaybedecek hiçbir şeyinin olmaması demek, sadece ve sadece kaybedecek bir hayatının olmaması demektir. Paranın, mülkün, sistemin vs.. gibi birçok şeyin ölümle de, yaşamla da doğrudan hiçbir ilişkisi yoktur aslında.

Eğer kaybedecek hiçbir şeyimiz olmasaydı, yani hayatımız, yaşamımız olmasaydı, o zaman herşeyi göze alıp, gerçekten yaşamak istediğimiz gibi yaşar mıydık? Baskısız, sınırsız, özgür, ferah, barış dolu bir yaşam yaratabilir miydik?

Eğer yaratabiliyorsak gözünüzü sevim **farzedin ki ölüyüz**. Belki o zaman yaşarken yapmak isteyip de yapamadığımız onca güzelliklere yaklaşabilir, belki de kimbilir tutunabiliriz. Eninde sonunda zaten öleceksek ve bu gerçek olayı 5 milyar yıldan beri her an tekerrür (tekrar) ediyorsa bu, bizi hala nasıl oluyor da durdurup saçma sapan hayatlara teşvik ediyor. Kendimi bile anlayamıyorum!.. Ben neden hala bir ölü kadar değilim diye...

Kemal Doğan - G.Antep

Selam;

Yaklaşık iki yıl oldu. En sonunda üşengeçliğimi yendim ve iki yıldır yapamadığımı yapıyorum. Yazıyorum. Yazıyorum çünkü artık dayanamıyorum. Hiçbir şey olmuyormuş, herşey güzelmiş gibi davranmak, kaçmak istiyorum ama her deneyişimde yeni bir gerçek tokatlıyor beni. Televizyonu açıyorum, gazetelere bakıyorum; mankenler, yarışmalar, televoleler...

Bunlar mı bu ülkede tüm olanlar? Yoksa? Cezaevleri, sokaktaki çocuklar, her parçası bir bir satılan Türkiye, kemerini sıkamayacak hale gelen işçi ve emekçiler, göz altılar, işkenceler, Eşber Yağmurdereliler, ölüm oruçları, 9 yaşında tutuklanan çocuklar... Birer yalan mı? Hangisi yalan? Hangisi gerçek Türkiye?

Ama biliyorum bu böyle gitmeyecek, inanıyorum, güveniyorum, herşey ellerimizde.. Artık kaçmak kimseyi kurtarmaz, artık dur diyelim.

Volkan - volki17@hotmail.com

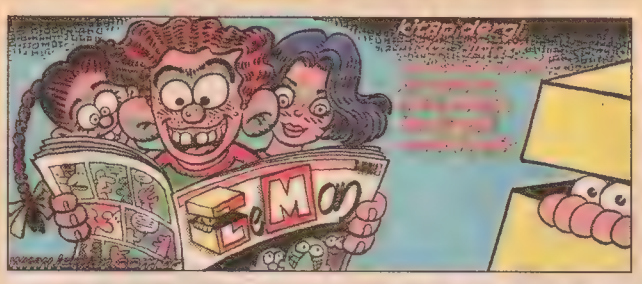

ADAPAZARI LEMANCI 1 MART'TA AÇILIYOR...
Tüm Leman kitapları, Leman ürünleri.. Cumhuriyet mah. Şal Sok. No:13/38 Adapazarı (Şerefiye camiinden sola gir simitçinin karşısında) Rasim: 0532 - 695 86 41 Lokman: 0535 - 623 24 54

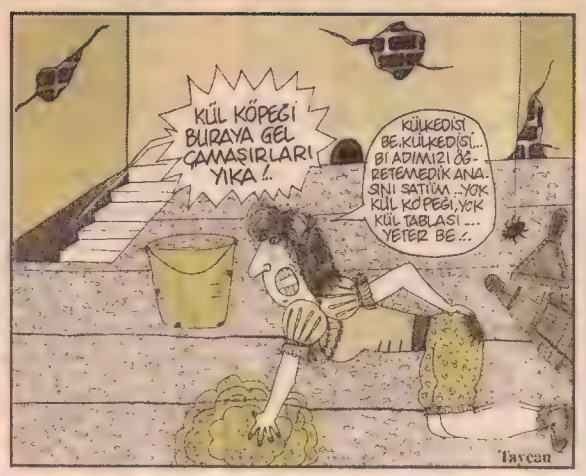

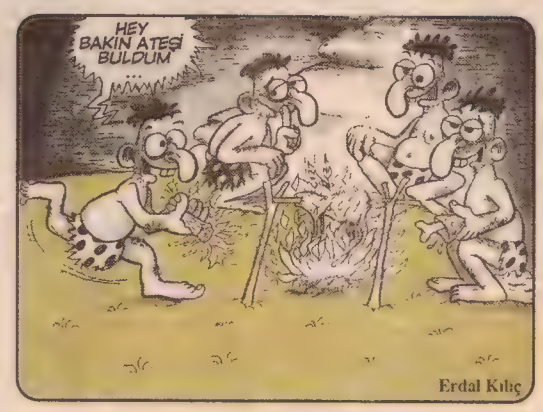

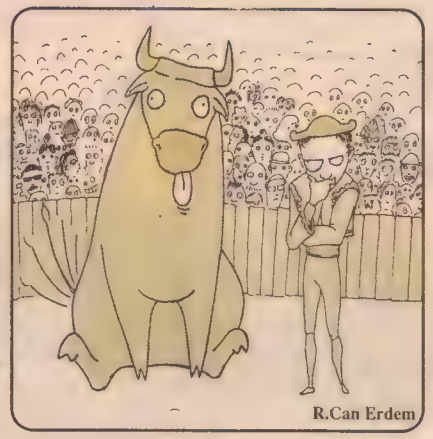

LeMan
SAYI: 486
3 MART 2001 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Can BARSLAN ● Bahadır BARUTER ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Soner GÜNDAY ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Fatih SOLMAZ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Kadir YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● **Satış:** Cüneyt AYDIN ● **İşletme:** Orhan AÇAR **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Muhasebe:** Suzan ERBAŞ ● Gülay AKKAYA **Tel:** 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** Ilıcak ● **Dağıtım:** Bir-Yay **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

PANTOLON

metin fidan

Gönül Adamı

-GÜNERİ İÇOĞLU

Tashih: Geçen hafta Gönül Adamı'nın son balonundaki son cümle: "Gen de aşkla döner, ten de, sen de, ben de" olacaktı...

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

Kaan Ertem

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

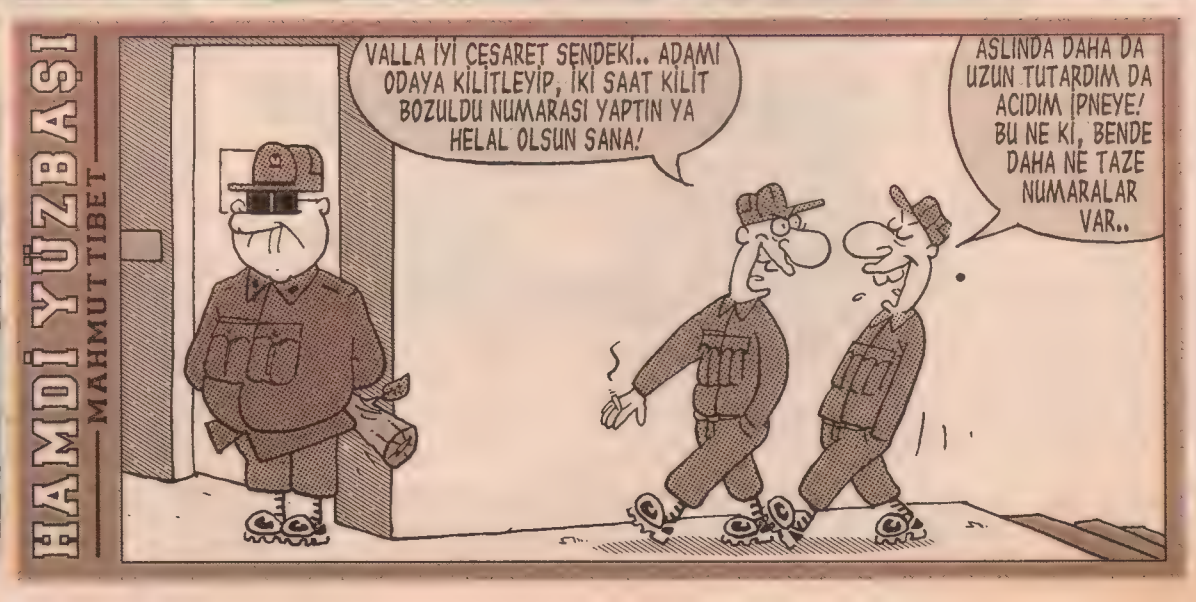

10 Mart 2001 Cumartesi-Sayı:2001/10 - 450.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

KRİZ BAYRAM SEYRAN DİNLEMİYOR!

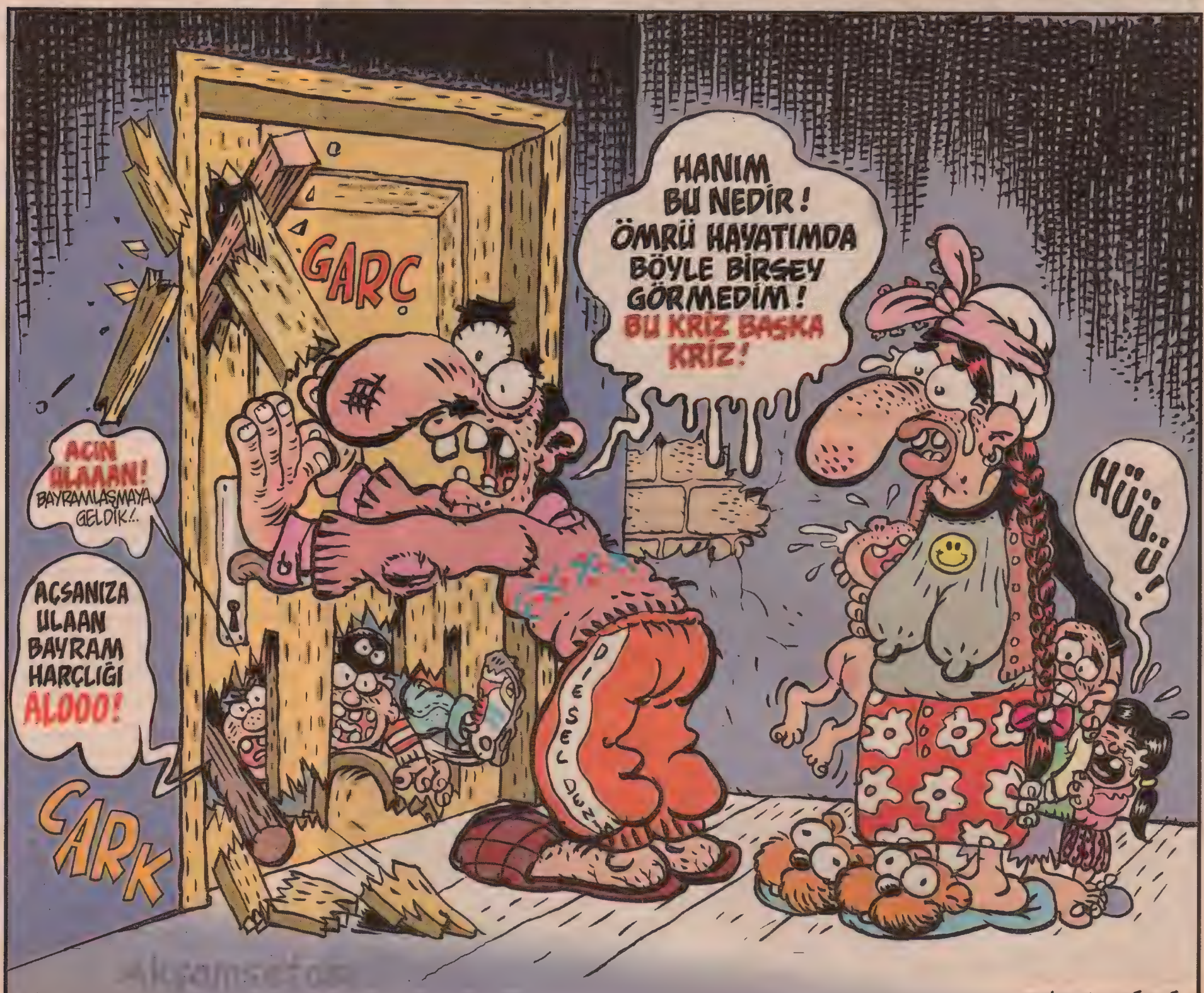

mehmet çağçağ

Yüz Yüze...

Alp Tamer

MEDYADA KIYAMET BAŞLADI

Türk basını kurulduğu günden bugüne en büyük depremini yaşıyor.

Büyük son hazırlanıyor. Ne Abdülhamit, ne kurtuluş savaşı, ne ikinci dünya, ne de darbe sonraları bu denli büyük bir sarsıntı geçirmedi. Binlerce gazetecinin işten atılması, kırkyıl simge, marka şöhretleriyle köşesinde yazıp çizenlerin kovulması, tüm gazete eklerinin iptal edilmesi, daha da öte, arabalarına koyacak benzin, rotatifleri döndürecek boya parası bulmakta zorlanıyorlar...

Medyanın büyük sonu, 'ekonomik krizle' hız aldı. Çünkü medyayı ayakta tutan, 1) Halkbank, Vakıfbank, Emlakbank gibi bankaların yıllık reklam gelirleri, 2) Medyanın siyasi baskısıyla, patronlarına 'enerji' gibi ihalelerin kapatılması.

Şimdi, bankalar reklam veremiyor, ihalelerin birçoğu yargıtay kapısında, iptal ediliyor. Yani, patrona dayalı, patronun şirketlerine, ihalelerine dayalı medyamız, 'patronaj' yapısıyla yaşayamacağını anladı.

Son yirmi yılda çok acı bir tecrübe yaşadık. İstanbul işgalinde dahi, Ankara'ya kaçıp çıkmayı başarmış İstanbul basını, bugün, varolma yokolma savaşı veriyor!

Maliyet hesapları çok basittir. Pazar günü evine götürdüğünüz Hürriyet gazetesinin toplam kağıt ağırlığı, bir milyonun üstündedir. Haftalık Tempo Dergisi'nin 'kitap' olarak değeri masrafı beş milyonun üstündedir. Bu açığı reklamla, teşvikle kapatıyorlardı, artık kapanmayacak!

Bütün siyasileri, bütün halkı, bütün şirketleri, bütün, sanatçıları, 'kapısında kul', önünde el-pençe divan bulan, tantanasından, şarlatalığından, kibirinden, küstahlığından yirmi yıldır yanından geçilmeyen İstanbul medyası, kendi etti, bu hazin sonu, kendi hazırladı!

Umur Talu gibi soylu gazetecilerin değil, Ayşe Armanlı, Ertuğurul Özköklü, Deniz Akkayalı 'medya' bitmiştir! Daha da beter olacaklar. Bir orospu sanatçının peşine yirmi kamera gönderen, (ki bu kameraların çoğunun maliyeti bir milyon dolar) halkın, ekonominin, belediyelerin, işçilerin, sorununa yirmi yıldır bir tek gün dönüp bakmayan, şaşaalı, şebekli, puştlu, Hıncal Uluçlu, dalevaracı, Rauf Tamerli ,Yavuz Donatlı, Mitci, iş adamlarının 'oyuncağı', mafya ve çetelerin gazcısı, medyanın bu hallere düşeceğini, herkes kestirebiliyordu. Ancak, bataklığına bu kadar hızla gömüleceğini biz de tahmin etmiyor, bir beş yıl daha ömür biçiyorduk!

Ekonomik rüyalar gören yazarları baştacı eden, IBM Genel müdüründen, ABD Cumhurbaşkanı'ndan yazarlarına daha fazla maaş veren, yalanlarla, beş-on Türkiye Cumhuriyet Hükümeti bakanlarını oyalayan, reel milli ekonominin kaynaklarını getirip, borsa rantiyecilerinin kucağına atan, bu satılmış medyanın hazin sonuna hiç ağlamayacağız!

Bu medya, halkını arkadan vurmuştur. Bu medya, halkını çıkar çevrelerine satmıştır! Bu medya, hükümetlerin-işadamlarının 'oyuncağı' olmuştur. Bu medya, Türkiye'nin son yirmi yılında, ahlakın, erdemin, insanlığın, siyasi kavganın, yaşam haklarının tüm değerlerini paramparça etmiş, bir büyük halkı, karamsarlığın, yoksulluğun, umutsuzluğun içine düşürmüş, ve Türkiye'yi, dış dünyanın egemen güçlerine bütünüyle 'sömürge' haline sokmuştur!

Bu medya, piyasadaki tüm dengeleri, siyasetteki tüm dengeleri bozmuştur. İlerici, gerici, sağcı, solcu, batıcı, dinci, kemalist, vatansever, gibi, tüm siyasi fikri dengeleri altüst etmiştir!

Bu medya, 'imajdan', 'süsden', 'boyadan' 'makyajdan' bir ülke yaratmak istemiş. Bu medya, 'sahtekarlardan', 'dolandırıcılardan' , 'üçkağıtçılardan', gazeteciler ve siyasetçiler ve işadamları yaratmak istemiş, ortaya mafyalar ve çeteler ülkesi çıkmıştır. İşte hepsi yargı önünde. İşte hepsi kaçak. İşte hepsi rezil rüsva olup, köşelerinde kepazelik içinde kıvranmaktalar.

Biz, on yıl aralıksız, bir gün dahi susmadan, işte bu medyaya karşı kavgamızı verdik. Birgün 'susacaklarını' biliyorduk, çünkü, halkın istediği, ahlağın istediği, insanlığın istediği tek şey, 'Dürüstlük' ve samimiyettir. Kimseye muhtaç olmadan, kimseden yardım almadan, yazı yazmaktır. Bugünleri gördük. Tanrı'ya şükrolsun, halkımıza müjdeler olsun!

Kusursuz bi iflas, muhteşem bir kepazelik. Basın tarihimiz, daha feci bir rezil son yazmadı! Yüzyıllar boyu artık, geride kalan yırmi yılın sayfalarını, araştırmacılar, mizahçılar, yazarlar, deşip deşip yüzlerce yıl daha insanlar bu gazetelere gülecek, ne dangalaklıklar ne rezillikler olmuş diye, yüzlerce yıl daha hayretler içinde kalacak!.

Biz, bu kavgaya sadece kalemimizle başladık, kalemimizle, kaldığımız yerden devam edeceğiz! Onların, bankaları, rotatifleri, Koç'ları, mafyaları, hükümetleri vardı. Bizim sadece kalemimiz ...

İşte her hafta bayiye koşup dergimize alan okuyucularımız, bu yalın kılıç kalemimize karşı bizim güvenimizi, inancımızı sağladı! Kalemimize karşı bu güvenimizi bizlere veren, tüm okuyucularımıza bir büyük savaş geride kalırken, tatlı mı tatlı, billur mu billur, temiz mi temiz iyi kalpli mi iyi kalpli, içten mi içten, teşekkürlerimizi sunuyor, iyi bayramlar diliyoruz...

İçişleri bakanı Tantan, rüşvet aldığı gerekçesiyle 100 trafik polisi hakkında soruşturma açtırdığını açıkladı. TESEV'in araştırmasına göre ise en çok rüşvet; trafik polisi ve gümrükçüler alıyor.

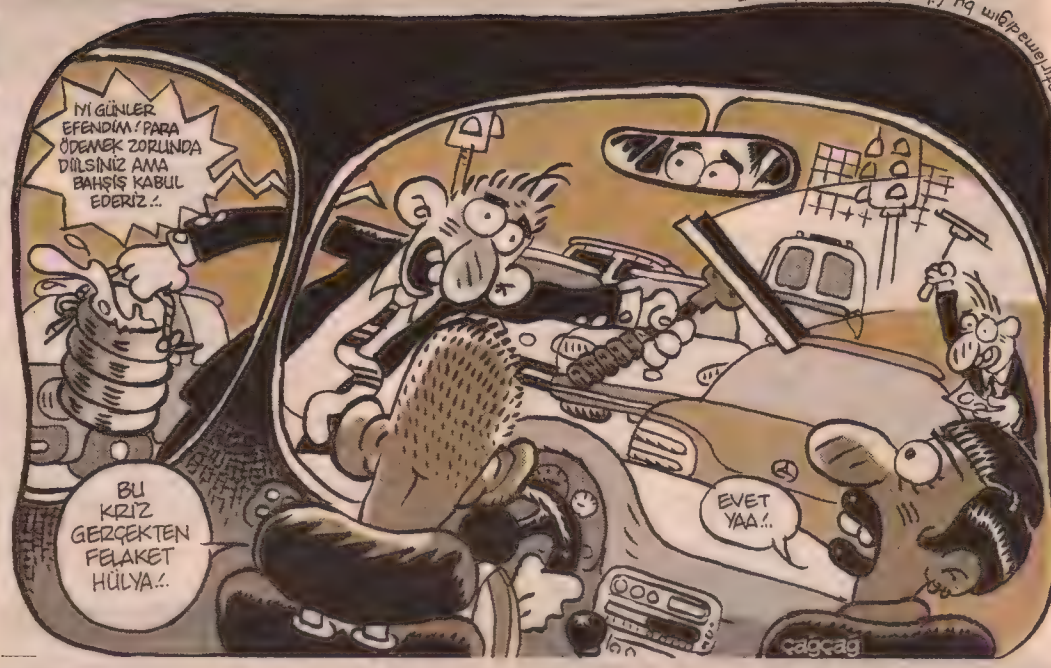

*Cam silen adamın balonu bir filmden aynen alınmıştır. Adını hatırlamadığım bu filme teşekkür ediyorum...

LEMAN

Dolar serbest bırakıldı... Dalgalı kura geçildi... Yurdum insanı yüzde 30 fakirleşti...

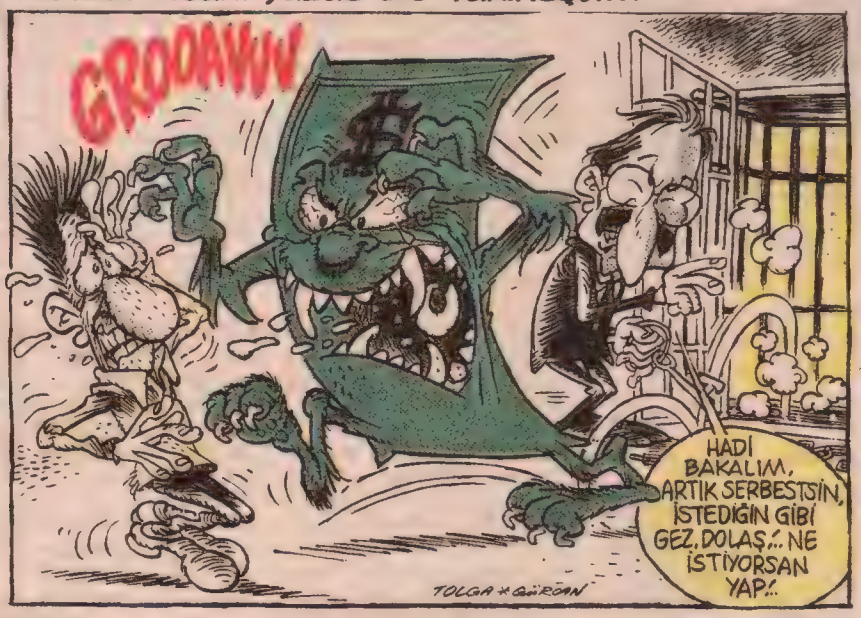

Turgut Özal'ın saat ve kalemi açık arttırmada 15.800 dolara satıldı...

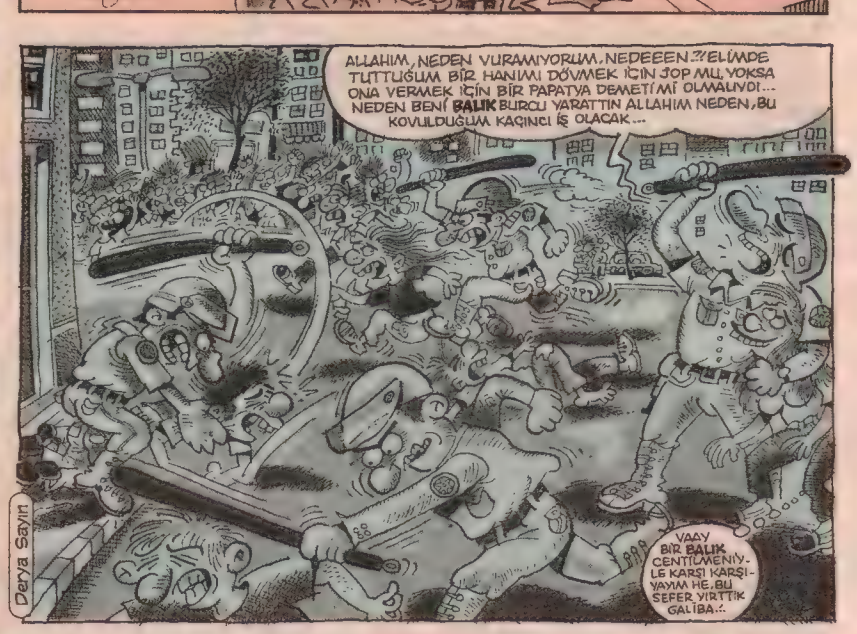

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

daral&timsah

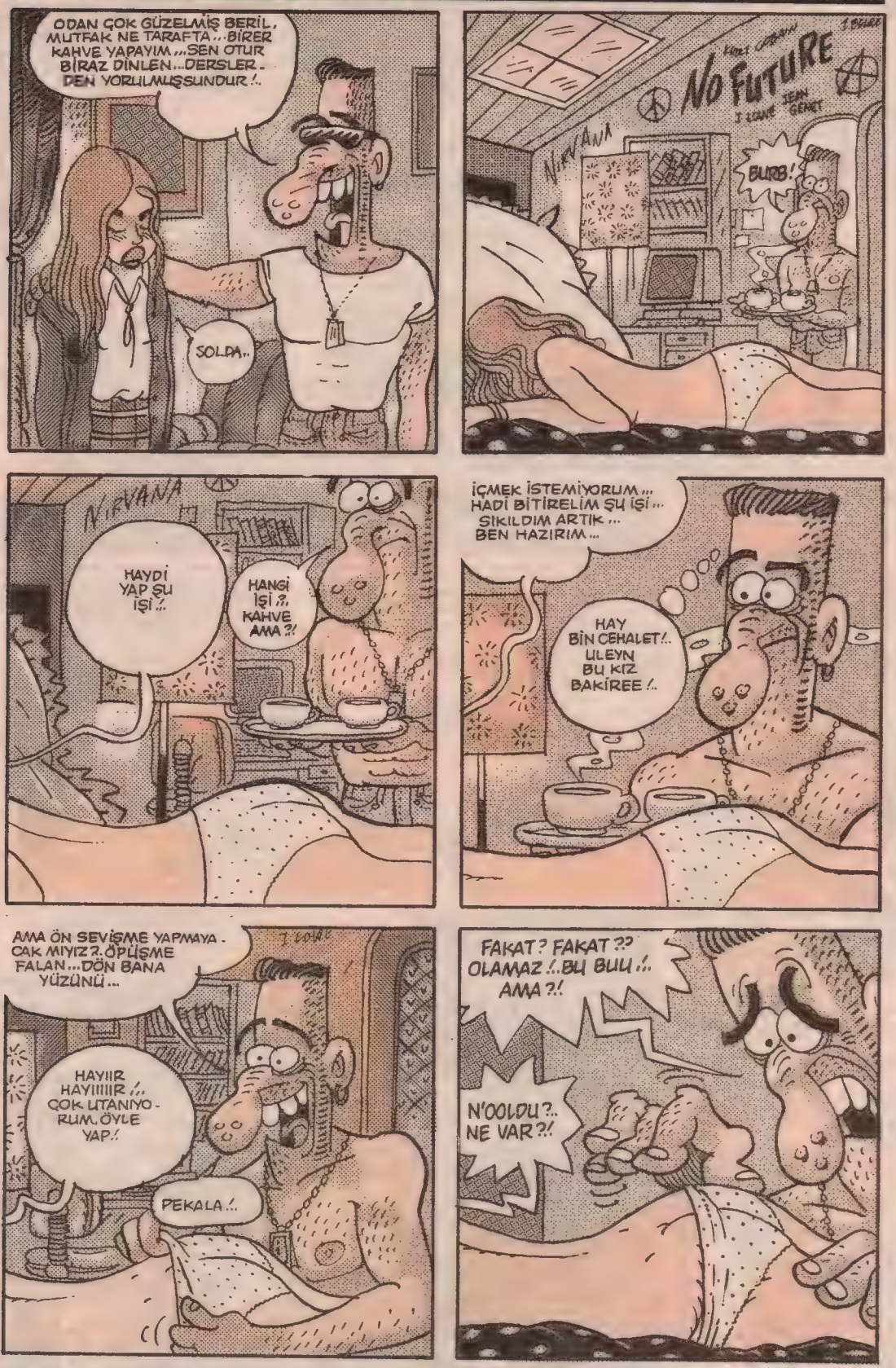

AYRINTILAR

m.e.T.İ.N.E.İ.D.A.N

Selam:.. Bişiy bulmak için, aramak denen şeyi yapmak gerekir elbette.. Bi de, "armut piş, aazıma düş" vardır!. Piş'le düş, yeterince sert bi kafiye diil belki ama, yine de severim bu lafı.. Görüntüsü, komiime gelir bu durumun! Memo'nun bi köşesi vardı, bunu çizdii.. Evet, armutun pişmesini beklemek gereklidir de, aacın altında ööle devamlı yatarak diil tabi.. Arasıra, kalkıp, başka bişiiler de yapmak lâzım!. Aramak, çeşitli şekillerde olabilir!. Meselâ, en klasii; birisini aramak vardır di mi?!..Alo!. Meraba! dersin. O da meraba felan der, derdini annatırsın, bişiiler söylersin!. Teknik olarak, bu bir aramaktır ama, bulmak annamına gelmez!. Yani, evde yoktur, meşgul çalar, onu demiyoz heralde!.. Bununla ilgili, yani telefonla aramakla ilgili, bi de üstelemek vardır!.. Buna aranmak! diyebiliriz!. Belânı aramak gibi bişiy.. Kaşınıyosundur yani!.. Hmm, arandın sen!..

Bunun daa değişii de vardır.. Yani, olumlu annamda bi aranmak!. Bu hoşuna gider insanın; aranılınca! Bulunan şey nedir, bazen tam olarak bilinmez belki. Hani, "ne buluyon onda!" derler ya!.. Sana ne yaa!. İnsan, çeşitli kişileri arayabilir!. Bakkalı meselâ!. Bi ekmek, bi gaste! bi yoğurt! dersin arayınca, annar o... Aradıını bulmuşsundur!.. Yoğurt kalmadı! derse, "çok saçma yaa; niye ki, nası yok, nası yok!" demezsin!.. İstiyosan, git bi başka markete sor!. Basit, teknik bi arama modeline örnektir, bakkalı arayışlar felan!.. Yukarıda kısmen değindiimiz gibi, önemli olmasını istediimiz birini, bi sevgiliyi felan da arayabiliriz.. Yani, daa diildir ama, arıyoz işte!. Bakalım olcak mı yani!.. Genelde telefonna olur bunnar!. Duman işaaretleriyle, telepatiyle felan olcak hali yok elbet!.. Teknolojik yenilikler mesaj yazmak denen bişiyi çıkartmıştır meselâ!. Kafasını önüne eğmiş eindeki minik şeye yoğunlaşıp, cip! cip! cip! sesler çıkartıp düşünen biri muhtemelen mesaj yazıyodur. Yazmak daa kolay gelebilir bazen insannara; konuşma aanındaki ses tonları ipucu vermez!. Veya daa ucuza geliyo, ne biliyim! Bu konuda pratik bi bilgim yok!..

Evet, bişiy bulma niyetiyle ararsın.. Sorarsın hatta!.. Bazen bu ikisi beraberdir.. Aramak sormak!.. Meselâ, naaber? diye sorulur!.. İyiyim derse, kapatırsın!. Sonra tekrar açar, pardon dersin. Bulana kadar, aramaktan pes etmemeli!. Ama, cıvıklık edip, arayışı, abuk subuk bahanelerle sürdürmemeli tabi!.. Bişiy bulamıycak gibiysen, zorlamıycan!. Tabi bunu gel de, arayana annat!. O tehlikeli moda girince, her türlü abuk subukluğa müsaittir; her hareketi aramak sanır!. Halbuki bulmuştur artık.. Ebesininkini!.. Veya, bi bilgiyi!.. Fekat görmez, ya da yetinmez. Bazen de, armut piş ağzıma düş olur harbiden!. Nefis bi armutla çarpışırsın!. Armutun iyisini ayıların yemesinin sebebi de; onnar, aramazlar!.. Armutlar onnarı arar!. Bazen ayı, aranan bişiidir!..

Bi de, "ne arıyon burda!" vardır. Olumlu annamı şudur: Vaay! hangi rüzgâr attı seni! ne arıyon burda, gibi!.. Sevinirsin böyle denilince. Olumsuz annamı da şudur: Sigtir git lan! Ne arıyon burda! Defol!. Gidersin tabi böyle denilince; bi köşeye çekilir ağlarsın! Ya da bi taş alıp, atarsın!. "Gitmiyom lan!" dersin, pislik yaparsın.. Ama şöyle olmaz: "Ooo!.. Vay be!. sigtir git lan!. Hangi rüzgâr attı seni!" Bu, devrik bi cümle gibi bişii olur.. Birisi böyle konuşursa, kafayı yemiştir, ne yapcaa bilinmez, yaşanmaz onunla!.

Yaşam, felan dedik de, bi de, genel arayışlar vardır tabi!. Yani, hayatta ne arıyon! Neyin peşindesin! Amacın ne filan!. En uzun arayış budur elbet!. Diğer küçük arayışlar, bu zorlu arayışa yardımcı olurlar!. Neyi bulucaksın, naapıcaksın, bulunca ne işe yarıycak; bunnar, başka bi arama konusudur. Herkesin aradı kendine!. Benim demek istediim.. (Arıyom şindi; şuraya bişiy bulup uydurıyım diye!).. Evet, demek istediim, galba; aramak, hep bulmak içindir!. Gittim, en basit şeyi söyledim!. Yani, şöyle de diyebiliriz: İnsan yani canlı, daa minicik bi organizmayken bile, besin bulma peşindeydi. Sonra, alıcıları çıktı tepesinde felan. Işıı arayıp bulmak için!. Derken, bu "arama" denen şey, bi alışkanlık haline geldi milyarlarca yıldır!. Arıyoz işte durmadan!.. Arama ve aranılma işine, bazen sekreterler bakarlar!. "Kızım, beni arayan soran oldu mu?" denir içeri girince!. Osman Bey aramışsa, söyler!. Söylemeyip unutursa; sen Osman Beyin niye aramadıını düşünüp, üzülür, kıllanırsın!. Osman Beyi sen ararsın direkt!. O; ben seni aramıştım felan der, iş tatlıya bağlanır!.

İki arada bi derede durumlar da vardır bu arada!. Yani, ulan arıyım mı; aramıyım mı diye, düşünürsün bazen!. Meselâ; bi silgiyi felan ararken, böyle düşünülmez!. Silgi, yere düşmüştür, bi yere kaçmıştır ipne!.. Eğilir, çömelir, ellerini bi yerlere sokup, abuk subuk pozisyonlarda kıvrılıp, uzanınca; bulduunda, "Baak! Demek ihtiyacın var bana!. Nası arıyon!" gibi bi tepki vermez silgi!. Aslında, birisine ihtiyacımız olmasından tırsmamalıyız tabi!. Ama işte insan denen cannı, güçlü görünmek ister hep lavuk!. Ve tabi kendini aramak vardır ayrıca!. En nefis ve gizemli arayış, budur sanki!. Aslında teknik olarak, bakkalı aramaktan farkı yoktur!. Ne istediini bilceksin! Yoğurtsa, yoort!. Makarnaysa, makarna!. Ama sadece sormak da ayıp diildir hiç bi zaman!. Keççap var mı diye sorabilirsin sakince.. Birisini arayıp sakince "Naaber?!" diyebilmek gibi. .Tek istediin buysa, bi sorun yoktur!.. Hemen iyi günner diliyorum!..

Öküz'ün Mart sayısı yazarından, çizerine şairinden buzağısına kadar tümüyle kadın imzalı. Mart münasebetiyle **Öküz'e** bu ay erkek sinek bile girmedi.

İşte birkaç isim **Vivet Kanetti,** Hayat Pastasından Isırmak ● **Ayfer Tunç,** O'nun karısı ● **Ece Temelkuran,** Bir Elimde Benjamin Bir Elimde Portakal ● **Suzan Samancı,** Ölüm Kentinden Notlar ● **Emine Şenlikoğlu,** Manken Tiplemesi Yasak Edilmeli ● **Neyyire Özkan,** Yapmıyorsam Eğer Çok Şey Diyorum ● **Aslı Erdoğan,** Öyküsü Olmayan Ses ● **Pınar Selek,** Şu Anda Sürdürdüğümüz Hayat Bir Trajedidir ● **Belgüzar,** Çocuklarımın Geleceği Olsun İsterdim

LOMBAK

solmaz @ leman.com.tr.
FATİH SOLMAZ

baruter @ leman.com.tr
BAHADIR BARUTER

LOMBAK

NECİP ABİ, SENİN OYNAYACAĞIN MAFYALI FİLMİ ÇEKMEKTEN VAZGEÇTİLER ABİ... BOŞUNA BUNLARIN ARASINDA ÜÇ AYDIR YAŞIYON... HEE HEE HEE..!

Paranoya

KURBANLIK KOÇ SEÇMESİNİ EN İYİ BEN BİLİRİM TORUN... GEL BAKALIM...

ÖBÜR TARAFTA BİZİ SIRAT KÖPRÜSÜNDEN GEÇİREBİLEN, DENGESİ İYİ BİR KURBAN SEÇMELİYİZ TORUN..!

BİRİNİZ ŞUNA EŞEK CENNETİNİN SADECE BİR DEVİM OLDUĞUNU SÖYLESİN..!

BAŞARDIK..! GÖRÜNMEZLİK HAPIMIZ ETKİSİNİ GÖSTERDİ. AAA..! AMA SENİN SİLİKONLARIN VAR PERİHAN HANIM?..!

AAA..! SİZİN DE SAÇINIZ PERUKMUŞ PROFESÖR?! DEMEK KELDİNİZ HA?! HİHİ HİİHİ..!

GIIRÇ GIRÇ

KASAP DİPLOMASI

GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ EFENDİM... ETLERİMİZ İSLAMİ KURALLARA UYGUN KESİLİYOR..!

SAL GELSİN!

BEEEE

BİR DE ŞU GÖMLEĞİ DENE BAKALIM..!

OLMADI... KOLLARI SIKTI BUNUN DA... HEE HÜÜ HEE..!

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barışlan

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

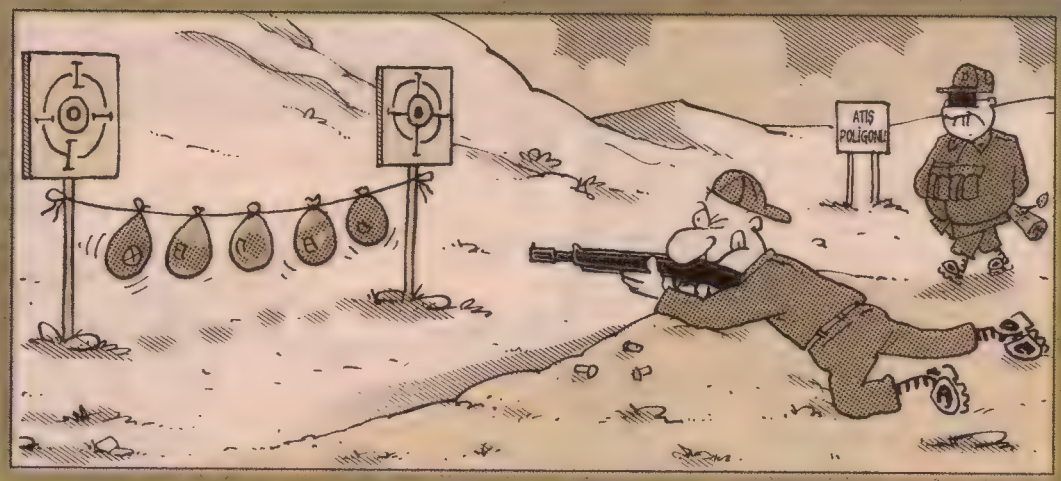

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

Kaan Ertem

PANTOLON

METİN TİDAN

VÖSYM!

1- İki musluk bir havuzu 3 saatte doldururken, üçüncü musluk anında boşaltmaktadır. Havuzu doldurmak istediğiniz zaman, üçüncü musluğu açmanın bir anlamı yoktur. Havuzu su ile değil de erik ile doldurmak istediğimiz zaman ise 1,5 kamyonet dolusu erik gerekmektedir. Bir eriğin yançapı 0.23 santitipik olduğuna göre, o havuzun derinliği ne kadardır?

a) 16 bodurgram **b)** 52 hektoturp **c)** 105 pekomen **d)** 92.74 tavırküp **e)** Hepbiri

2- Bir sınavda 40.762 soru sorulmuştur. 1981'de başlayan bu sınav, halen sürmektedir. Sorulardan 37 bini Macarca dil sorusu olduğuna göre, olayın iyicene bir tuhaf görünmesi çok normaldir. Bu tip sınavlarda, sayısal bölüm sorularını hazırlarken, aşağıdakilerden en çok hangisine dikkat edilir?

a) Sayıların okunaklı olmasına! **b)** Geometrik şekillerde, üçgen ve beşgene önem verilip, sekizgene pek itibar edilmemesine! **c)** Havuz sorularında, olimpik havuz tercih edilir! **d)** Matematik ve fizikle beraber, metafizik sorularına da yer verilir! **e)** Buraya şık bulamadık, zor iş bu!

3- Bir çocuk, bilyelerinin 1/3'ünü Ali'ye, 2/3'ünü de Onur'a veriyor ve sonra da "Hiç bilyem kalmadı" diye ağlıyor. Çocukluk işte; niye veriyorsun, niye ağlıyosun? Herneyse, Onur'la Ali derhal bilye oynamaya başlıyorlar ve Ali, Onur'un 10 bilyesini kazanıyor. Onur da ağlıyor. Bu daha da saçma, haydan gelen huya gider halbuki. Soru şu ki, bir probleme konu olması için ortamda en az kaç bilye olmalıdır?

a) Bir tane yeter (Yabancılaştırma problemi) **b)** 12 tane olmalıdır (Bilimsel adı: Düzine) **c)** 100 tane (Düz hesap) **d)** Sonsuz sayıda da olabilir, keyfe kalmıştır! **e)** Bilyeye misket de denir. Çocukken gülle diyene bile rastladım! (Geyik şıkkı)

4- Bir sınıftaki öğrencilerin 12'si fizikten, 16'sı kimyadan, 47'si ise matematikten bütünlemeye kalmıştır. Matematikten kalanların 34'ü "Hoca bana takıı" demektedir. Hiçbir dersten bütünlemeye kalmayanların ise böyle bir derdi yoktur. Matematikten kalıp, kimyadan geçenlerin sayısı 3 olduğuna göre, fizik öğretmeni nasıl bir tiptir?

a) Şirin ve bıyıklı **b)** Gözlüklü ve kadın **c)** Şişman ve sempatik (Piknik tip) **d)** Küçük ve taşınabilir (Piknik tüp) **e)** Subay ve centilmen (Yanıltma şıkkı. Subay ve centilmen olan matematik değil, milli güvenlik öğretmenidir.)

5- 40 bilinmeyenli bir denklemin, kaç bilinmeyenini bulan bir öğrenci, pozitif bilim ilkelerine göre başarılı sayılır?

a) 4 (%10 yeter prensibi) **b)** 20 (Fifty-Fifty kuralı) **c)** 21 (Black Jack teorisi) **d)** 40 (Ya hep ya hiç ilkesi) **e)** Bu kadar çok bilinmeyenin olduğu bir denklemde, bilinenlerden de kuşku duymak, onları da sorgulamak lazım gelir!

6- Bir mıknatısın etkisini gösterebildiği bölgeye 'mıknatısın manyetik alanı' denir. Aynı mıknatısın etkisini gösteremediği alana ise ne derseniz deyin, bize ne? Manyetik alan şiddeti aşağıdaki niceliklerin hangisinden hiç etkilenmez?

a) Şiddeti uygulayan birimin manevi şahsiyeti **b)** Ortamın geçirgenlik ve efendilik katsayısı **c)** Aslında şöyle olsaydı böyle olurdu gibi varsayımsal durumlar (Dedikodu dünyası) **d)** Manyetik alan giren çıkanın belli olmayışı **e)** Hepbiri

7- Özkütle nedir?

a) Özkültürümüze ait cisimlerin kütlesine özkütle denir **b)** Bir külçe altın, kendimizin yani özümüzün olduğunda buna özkütle diyoruz **c)** Bir cismin içindeki hacim spekülasyonlarına özkütle denirdi **d)** Bir sınırın, başka bir atmosferde, sanki sıvı değilmiş gibi davranmasına özkütle denilebilir **e)** Hepbiri

8- Biyoloji dünyasında aşağıdaki icat ve mucitlerden hangisi doğrudur?

a) Mitokondri - Jennifer Mitokonson **b)** Ribozom - Hilmi Cavit Ribozomoğulları **c)** Sitoplazma - Fernandez Sitoplazmakof **d)** Enzim - Ruşen Zimmet **e)** Koful - Kamil Osman Ferit Uluç Lalezar

9- Aşağıdakilerden hangisi deplasmanda yaptığı savaşlarda genellikle başarılı olurken, kendi ovasındaki savaşlarda hep hüsrana uğramıştır?

a) Kontraatakoğulları **b)** Sürprizoğulları **c)** Altyapıoğulları **d)** Üç-beş-iki oğulları **e)** Şanssızoğulları

10- "Padişah çocuk gibdir! Onu bol bol şımartacaksın, ne istese "Ha-hu" deyip gönlünü hoş tutacaksın! Onu erkenden yatırıp, uyutacak ve sonra işine bakacaksın! İşi bileceksin, işe gitmeyeceksin!" Yukarıdaki sözleri hangi sadrazam söylemiştir?

a) Kurnaz Hamdullah Paşa! **b)** Kasımpaşalı Jilet Paşa! **c)** Çok Kısa Süre Görev Yapmış Atakan Paşa! **d)** Kedisever Burak Paşa! **e)** Altıncı Yabancı Timoti Paşa!

11- İki Haçlı Seferi arasında yapılan minik sefere ne ad verilir?

a) Balonla Beş Hafta **b)** Haçlı Turu (Haftasonu, iki gece-üçgün) **c)** Stajyer Sefer **d)** Haçlı Seferi Light **e)** Kostümlü Prova

12- Aşağıdaki türkülerden hangisi ülkemizin toprak yapısı hakkında bilgi vermektedir?

a) Dağlar seni delik delik delerim (Dağların alüvyonlu toprak yapısı!) **b)** Hele yar yar zalim yar (Deltaların yapısı veya bambaşka bişey!) **c)** Kuş sesleri ovalara yayılır (Engebesiz arazide tını bütünlüğü) **d)** Penceresi cam cama muallim (Doğada saf olarak bulunan bazı maddeler!) **e)** Annemin yelkeni olsa, açsa da gelse (Deniz kıyısının uzunluğu!

* VÖSYM-2 çok yakında!..

KILLANDIRMA SERVİSİ

Vedat Özdemiroğlu

TEREGELLİ

PICTURES

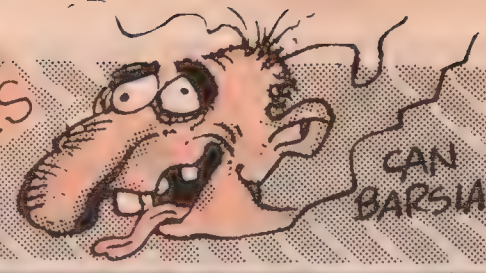

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Açık Büfe
met üst

yepisyeni www.com.tr.ler

www.**negüselbiralet**.com.tr
www.**bikereversense**.com.tr
www.**ateşinvarmı birader**.com.tr
www.**zıızzterrenköy**.com.tr
www.**bizadamolmayız**.com.tr
www.**allahbüyüktür**.com.tr
www.**topyuvarlaktır**.com.tr
www.**işolacağınavarır**.com.tr
www.**yalarımyutarım**.com.tr
www.**susunlanadiler**.com.tr
www.**bugeceolmazbey**.com.tr
www.**eskidencom.tr.mi vardı**.com.tr
www.**üfanamhepsi seninmi**.com.tr
www.**taşyokmutaş**.com.tr
www.**yalnızlıktandevren**.com.tr
www.**senbenimkimolduğumu biliyormusun**.com.tr
www.**ağzınasıçarımlan senin**.com.tr
www.**com.tr.nibiryerine sokarım**.com.tr
www.**pilavdanyararımseni**.com.tr
www.**hadiordantopun evladı**.com.tr
www.**yokmubiziziken**.com.tr
www.**zamankötükolla dötü**.com.tr
www.**nekadarsallarsan salla**.com.tr
www.**com.tr.mom.tr.nereye kadar**.com.tr
www.**fazlaabonmanıolan varmı**com.tr
www.**babaannemi anlatsana**.com.tr
www.**aaburasıhindistanmış**.com.tr
www.**merhabasanaldünyalı bizdostuz**.com.tr
www.**eskidenburaları yemyeşildi**.com.tr
www.**bütünerkekler aynısınız**.com.tr
www.**üşüdüysenbikere zikeyim**.com.tr
www.**kımıldamazsanız saldırmaz**.com.tr
www.**şuandaüzerinde nevar**.com.tr
www.**herşeyimvarama mutsuzum**.com.tr
www.**hanisendoktordun**.com.tr
www.**buradanasla kurtulamıycaz**.com.tr
www.**geldimgördüm com'dum**.com.tr
www.**bababennasıl oldum**.com.tr
www.**benbireşşeğim**.com.tr
www.**burdasenikimse duyamazbebek**.com.tr
www.**tanrımsankirüyadayım**.com.tr
www.**internetteçaredeğilmiş yalnızlığımıza**.com.tr
www.**çalançırpanbööle olsun**.com.tr

Açık Büfe
met üst

yepisyeni sevgi sözleri

- bu gece bende repo kal!
- **sevişmek hüner değil orgazm olmak istiyorum!**
- bir tek sana karşı laik olamıyorum!
- **gökkuşağın olayım dört posta geç altımdan**
- tez konusu yapma beni hısım akrabalara
- **yapay tatlandırıcı mısın süzme bal mısın!**
- aynı bedende g.t gibiyiz!
- **seninle gazetelerin 3. sayfalarına çıkarma beni!**
- aynı filmde sen yıldızsın ben ışıkçı!
- **bana bir iş bul diyorsun senden ala işim mi var!**
- his efektin olayım deeermişim!
- **seni seviyorum ulen hem de tek başıma!**
- sözde ermeni soykırımı gibisin!
- **kadrolu sevgilimsin öbürleri taşeron!**
- enginlere sığmaz taşarız biz seninle be!
- **benim asıl kariyerim sensin!**
- sana karşı duygularım nefis deniz manzaralı!
- **kussam anlar mısın gizli hislerimi!**
- beni terkedersen ananı zikerim!
- **ben güzele güzel demem dedikodu olur diye!**
- çok okuyan bilmez çok seven bilir!
- **beni şarj et sevginle elle besle!**
- türkçen beni acayip tahrik ediyor deermişim!
- **aşkımız aksaray'ın en büyük işhanı!**
- süperegom çok güçlüdür sana da yeter bana da!

Kırık Leblebi
SUAT ÖZKAN

kırıkleblebi@leman.com.tr

Bezginbekir

TUNCAY AKGÜN

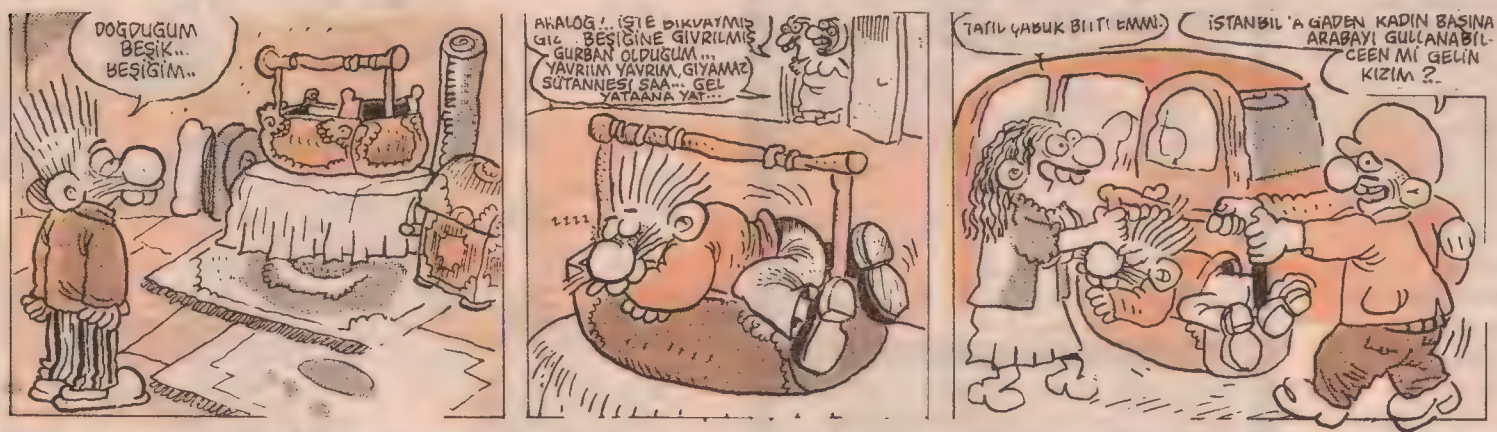

KILLANAN ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Fakir suçu!

Dincilerinki **zikir suçu;** aydınlarınki **fikir suçu;** halkınki **fakir suçu!**

Fakir suçu dediğim, çaresiz kalıp da ekmek, ilaç çalmak gibi suçlar.

Bu suçlar önümüzdeki günlerde çok artacaklar.

Çünkü son ekonomik krizle halk fakirin de fakiri hale geldi.

Başbakan, Cumhurbaşkanını kurban etmek isterken kurban olan halk oluverdi!

Şimdi Brezilya'da samba, bizde **zam**ba vakti!

Sonuçta enflasyon hedefi yukarılara çekilip değiştirildi; fakirlerin hedef tahtası olması yine değişmedi.

Bu durumda aşsız, işsiz insanların fakir suçu işlemesi kaçınılmaz değil mi?

Ve bu ülkede en ağır cezalandırılan suç da fikir suçu ile birlikte fakir suçu değil mi?

Bankaları boşaltıp dünyaları çalana ceza yok; ekmek, ilaç, baklava, tişört çalana ceza çok.

İşte daha birkaç hafta önce üç tane tişört çalan 77 yıl hapse mahkum oldu.

Böyle ülke olur mu?

Halkın fakirin de fakiri olduğu bir ülkede böyle bütçe olur mu?

Bütçede en küçük pay yatırıma, en büyük pay ise askeri harcamalara.

Bu bütçeyi yapanlar **"ekmek bulamayan kurşun yesin"** mi demek istiyorlar acaba?

Oysa **askeri** harcamalar **asgari** olmalı.

Askeri harcamalara ayrılan payın önemli bir kısmı yatırıma kaydırılmalı.

Böylelikle işsizliğin, aşsızlığın önü bir ölçüde de olsa alınmalı.

Halkın ekmek satın alamadığı bir ülke habire silah satın alamaz.

Yoksa fakir suçunun önü alınamaz.

Hayatım boyunca fikir suçu işledim; galiba bu gidişle fakir suçu da işleyeceğim!

Söyle Tanrım, Bu Dünyayı Niye Yarattın...

CEZMİ ERSÖZ
cezmier@leman.com.tr

Üşüyen gözlerinle geldin yanıma...Kanlı bir denizde nereye gittiği bilinmeyen siyah bir yelkenliydi gözlerin...İsyan üşür mü: Gözlerinde üşüyordu...Düşümdün sen benim...Düşlerim gözlerinde üşüyordu...Kısacık, dar vakitler sunulmuştu bize...İki kişinin yan yana bile yürüyemeyeceği dar sokaklar sunulmuştu...Kime dokunsak mutsuzluk artıyordu...Kime sarılsak biraz daha içine gömülürdü o yaralı kalplerimiz...Çok istesen de biliyordun bana dokunamayacağını...Nereye gidebilirdik ki onca mutsuzluğu ardımızda bırakarak...Kim bizi kabul edebilirdi ki durmadan çoğalan ve yasak tanımayan onca acımızla...

Biraz önce geldim yaşadığın o taşra kentinden...Öyle konuşkandı ki sessizliğin...Yol boyu suskunluğunla konuştum...Yol boyu üşüyen gözlerinle...Beni öyle üzdün ki, artık başka hiçbir şeye üzülmüyorum...Beni öyle yaraladın ki artık korkmuyorum hayattan. Eve geldikten sonra bütün gün hiçbir şey yapmadım...Oysa ben bir iş yapmayınca suçluluk duyarım. Duymadım...Telefonlara cevap vermedim...Akşama doğru sokağa çıktım, köşedeki bakkala gidip rakı, bira, çerez,yoğurt ve ekmek aldım...Eve dönerken köşe başında bekleyen adamlar laf attı bana...Benim evim uçurum sokaklarının tam ortasında...Burada yarın ne olacağı belli olmaz...Bir öfke dipten dibe çoğalır...Rahatsız olmadım bana atılan laflardan, gülümsedim sadece...Ne yapabilirler ki bana...Senden sonra, senin gözlerinden sonra bana kim ne yapabilir ki...

Gülümsedim onlara...Onlarda seni gördüm çünkü...Onlarda üşüyen isyanını gördüm...Rezil bir hümanizma bu aşk...İnsana düşmanını bile sevdiriyor...Rezil bir acıma duygusu bu aşk...Kime dokunsam seni hatırlatıyor...

Çünkü varlığından geliyorum ben...Her şeyi bilmekten...İnsan her şeyi bilince rezilliğini bile seviyor, en aşağılık zaaflarını bile seviyor...En karanlık, en ürkütücü yanlarını bile...Çünkü senden koptum ben...Senin o üşüyen ve hep kanlı gözlerinden... Şimdi koptum tün oyunlardan. Yağmurun altında unutulmuş bir sandalye gibiyim.

Bu oyunda kolayı seçtim ben: Terk edilen oldum...Seni onca kalabalığın içinde bir başına bırakıp geriye çekildim...Seni bütün kuralların, bütün o boğucu alışkanlıkların ortasında bırakıp geri çekildim...Ben trajediyi aldım, sana esaret dolu ve o boğucu huzuru bıraktım...Ben, beni benden iyi tanıyan o dost yalnızlığı aldım yanıma...Sana karşı ne kadar iyi kalpli ve sevecen olsalar da seni gerçekten tanımadıkları için sevgileriyle seni durmadan boğan insanları bıraktım sana...

Ben hayatın dışındayım...Bana kimse bir şey yapamaz...Sense hayatın içinde kaldın...Bu aşk hiç kirlenmesin, hiç tükenmesin diye, o kanlı, o üşüyen gözlerinle hayatın tam ortasında kaldın...

Hangimiz daha çok korkaktık...Bu rolleri kim niye seçti, inan tam olarak bilmiyorum...Hem kimi suçlayabilirim ki...Ben bir başkasıysam sen kimsin ki... Hem kimse kendi yerinde değil ki... Biliyorum, sırlarını ve o kimselere benzemeyen kalbini sonsuza dek saklamam için benim olmadın da hayatın oldun...Biliyorum sevgili, aşkın kirlenmesin, diye, sen hayatını mahvettin...Hem benden başka kimin var ki senin...İşte bu yüzden benim olmadın...

Bana büyük, bana sonu gelmeyen bir aynılık hediye ettin...Bana beni bıraktın, sen hayatta kaldın...

Yarın evleniyorsun...Yarın hayatının sana kalan en gizli parçalarını bile seni hiç tanımayan insanlara sunacaksın...Hazırsın buna...Yarın dünyanın en güzel, en çekici hayaleti olarak onların önüne çıkacaksın...Ama yine de dokunamayacaklar o saklı güzelliğine, sen onlara kendini sundukça dokunamayacaklar asıl kalbine...

Belki bir an aşkına ihanet ettiğini düşüneceksin. Bir an için zayıflayacak, her şey bitti sanacaksın...İşte o an ben geleceğim aklına... İçinin o en zayıfladığı anda...Sen kaybolursan benim de kaybolacağım, sen bir başkası olursan ömrüm boyunca benim bir daha asla kendimi bulamayacağım gelecek aklına...İşte o an düşlere kaçacaksın...Ömrünün en uzun düşüne...Ben nasıl hayatın dışına atıldımsa, sen de gerçeğin tam ortasında düşlere sürgün edeceksin kendini...Yaşadığın gerçek sana öyle anlamsız, öyle yabancı ve öyle boş gelecek ki, kim olduğunu, ne olduğunu ve yitirdiğin her şeyi düşlerde arayacaksın...Düşlerinde nasılım inan bilmiyorum...Ama gerçekler seni nasıl kanatıyor, onu hissediyorum. Gerçeklerin düşlerine akıttığı o kanı öpmek isterdim hep...

Yarın size evliliğinizi kutlamak için yakınlarınız, eş, dost gelecek...Gelenler oynadığınız bu oyuna gerçekten inanıp inanmadığınızı anlamak için durmadan sorgulayacaklar sizi...Size inanırlarsa kendi hayatlarına olan o eksik inançları biraz daha güçlenecek... Kendi hayatlarının sağlamasını size bakıp yapacaklar...

Oysa herkes zavallı...Herkes kendisine tutunacak bir dal arıyor...Herkes yenik, herkes tutsak...Onların senin sığındığın düşlerinden haberi bile yok...Ve sen öyle inceydin ki sığındığın düşlerin için bile onlara karşı suçluluk duyardın...

Onların bu hayattan başka bir yeri özleyecek sezgileri bile yok...Bu yüzden sen sezgilerinden bile utanırdın...Bu yüzden benimle buluşmak için sığındığın düşlerinden bile utanırdın...

Yarın size konuklarınız gelecek...Biliyorum, onlara hiçbir şey belli etmeyeceksin... Bu evlilik yürür mü yürümez mi, diye bakacaklar gözlerinize, odalarınıza, pencerelerinize, bükülen dizlerine... Önlerine mutfakta, dolapta ne varsa sunacaksınız... Ama yine de onca sesin ortasında, ansızın bir sessizlik olacak... Bir anlık bir sessizlik...Onlar bu sessizlikten bile bir anlam çıkarmaya çalışacaklar... Bu hayatın suçu olan bu sessizliği bozmak bile bir tek sana düşecek... Bir şey

Devamı 13. Sayfada

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU
guneri@leman.com.tr

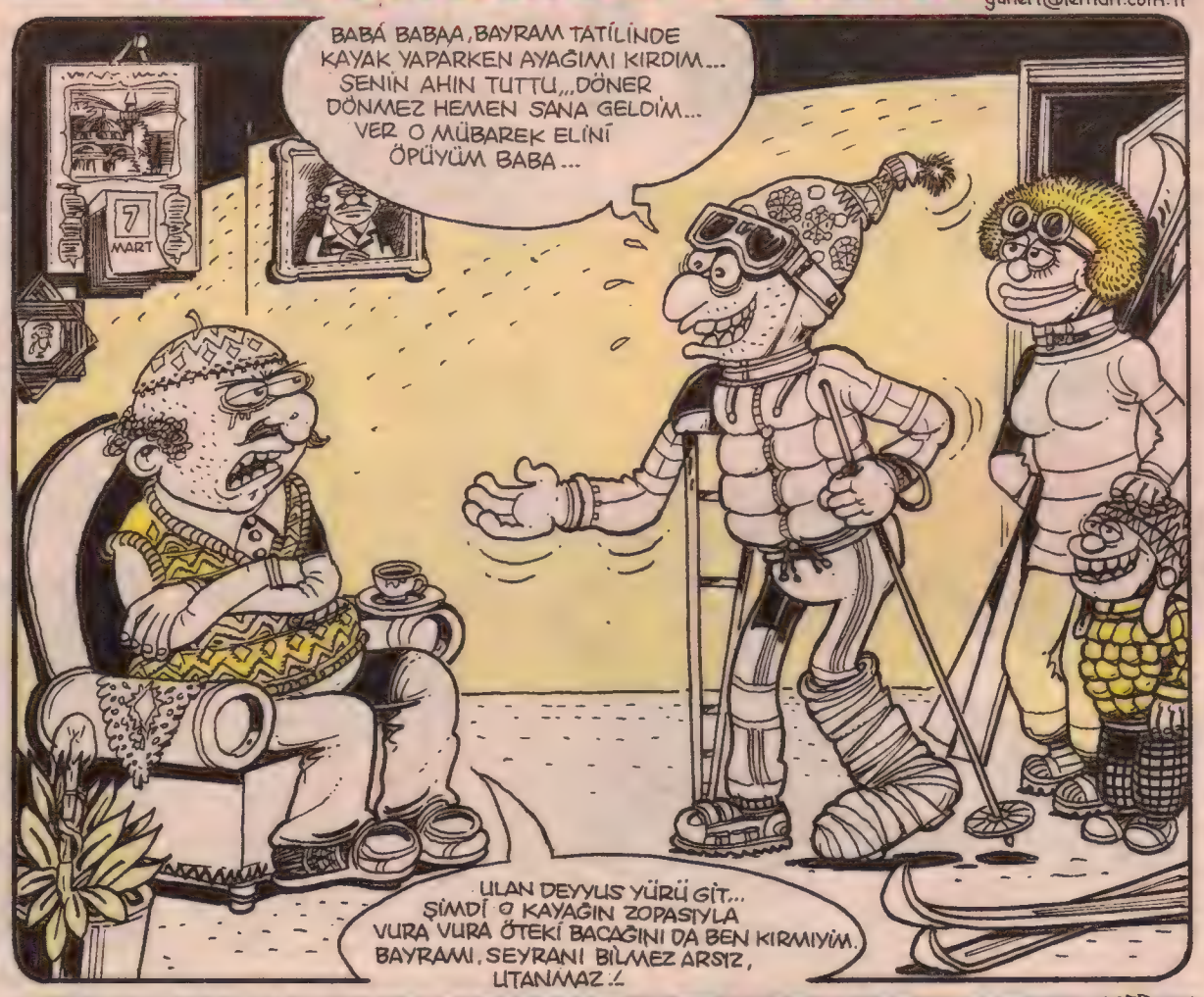

Gönül Adamı

GÜNERİ GOĞLU

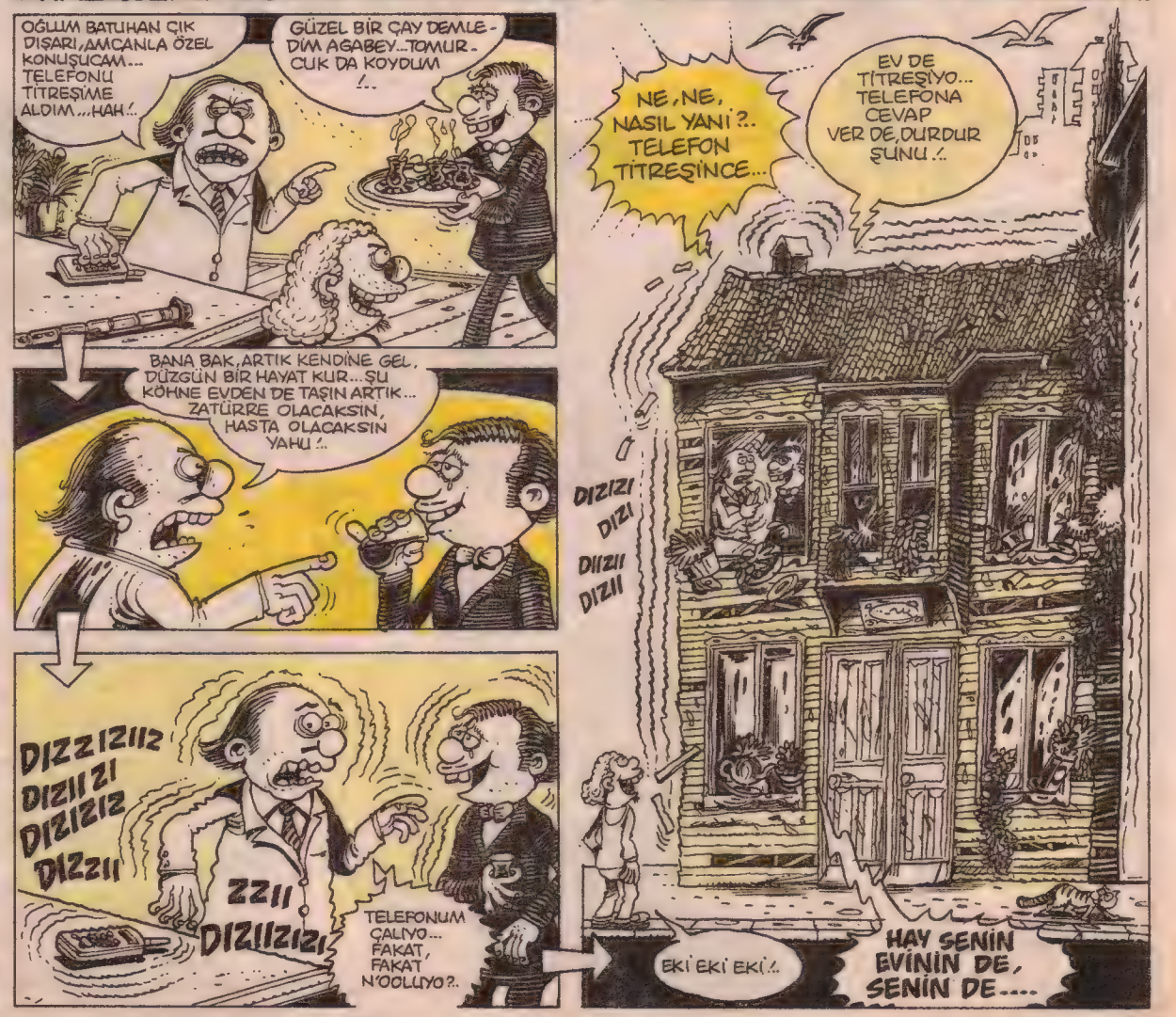

feyhan@leman.com.tr

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

OLMUYOR OLMUYOR... BUNCA CURCUNANIN İÇİNDE KONSANTRE OLAMIYORUM İŞTE... DİKKATİM DAĞILIYOR... YARIN BU YATAĞA DÜZ RENK ÇARŞAFLAR İSTİYORUM...

HEP RIZA'NIN İSTEDİKLERİNİ YAPIYORUM... SIRF RIZA İSTEMİYOR DİYE BEKAR ARKADAŞLARIMI GÖRMÜYORUM, ÖYLE...

...ESKİSİ GİBİ YÜKSEK SESLE GÜLMÜYORUM, YÜRÜRKEN HOPLAYIP ZIPLAMIYORUM... AĞIRBAŞLI OLMA YA ÇALIŞIYORUM, AMA BU BEN DİİLİM...

ÜHÜÜ! KENDİMİ ÇOK ÖZLÜYORUM AYNUR ABLAAA!

ISRAR ETME KÂMİL! O POZİSYONU YAPAMAM BEN! KIŞILIĞİME TERS BİR KERE...

YAHU CEVRİYE!.. ŞU YATAKTA KİŞİLİĞİNİ DEĞİL DE DİŞİLİĞİNİ KULLAN YAV! BİTİRDİN CİNSEL HAYATIMIZI BE!..

NASIL ERKAN'A BÖYLE KAPILDIM ANLAMIYORUM,.. TUHAF BİR GÜCÜ VAR... ONA KARŞI KOYAMIYORUM...

SAÇMALAMA VE KENDİNE GEL! ŞU KOSKOCA KAİNATIN İÇİNDE BİR G.TÜ BOKLU ERKAN NEDİR Kİ?. NEDİR?.

DENGELİ BESLENME kaanarfem@leman.com.tr

FADİL'CIĞIM BİLİYORSUN BORCUNUN VADESİ BUGÜN DOLUYOR. MÜMKÜNSE BUGÜN GETİREBİLİR MİSİN?.

TK 308 sefer sayılı Frankfurt aktarmalı olarak

VALLA ABİ ŞU ANDA AKSARAY-DA Bİ ARKADAŞIN DÜKKANINDAYIM, AZ SONRA BORCUMU TAKDİM ETMEK ÜZERE ORAYA GELİCEM SEN BİR YERE KAYBOLMA ABİ!..

DIŞ HATLAR TERMİNALİ

THY

AİR FRAN

ALİTALİ

ŞİMDİ GELİYORUM..

LALELİ'DEYİM ABİ!

DERHAL GELİYORUM ABİ!..

YAHU ARKADAŞ BU NE YAMAN HIRSIZMIŞ BÖYLE? ALARM MALARM BANA MISIN DEMEDİ GİBİ İŞİ BİREYSEL ŞOVA DÖKTÜ... POLİSİ ARIYACAM, HERİFİ SEYRETMEKTEN NUTKUM TUTULDU ARIYA-MAZ OLDUM!..

DÜBÜTİ DÜBİTİ

DÜBÜTİ DÜBÜTİ

DÜBİTİ

DÜBÜTİ DÜBÜTİ

DÜBÜTİ DÜBÜTİ

DÜBÜTİ DÜBÜTİ

KATARK KAT

AMAN ABİ, AFRİKA'DAN HEYKEL GETİRELİM, AMAN ABİ FRANSA'DAN TABAK GETİRELİM VER BİN DOLAR, VERİKİ BİN DOLAR AL İŞTE GÖRDÜNÜZ HEYKELİ, TABAĞI... BU EKONOMİK ORTAMDA NASIL SATICAZ BU MALLARI? DOLARLARI DA KAPTIRDIK ELİN ZENCİLERİNE.

TORT!

11. Sayfadan Devam

yok diyeceksin, oradaki herkese, bir şey yok, geldi, geçti işte, bir şey yok... Hayatın o korkunç boşluğunu ve anlamsızlığını gizlemek yine sana düşecek...

Bu suçluluk, bu incelik niye sevgili, söylesene... Baksana, herkes bize karşı... Herkes aşka ve düşlere karşı... Baksana bu hayatta bize hiçbir yer yok, hiçbir şans... Söyle sevgili öyleyse niye korkup çekiniyoruz ki onlardan... Onlar için yokuz zaten ve hiç olmadık ki...

Baksana bizim varlığımızdan bile haberleri yok... Ama yine de biz onlar için yaşıyoruz sevgili... Seni yeni evinizde bir pazar günü güneşten kızmış perdelerin arkasında düşünüyorum: Dizelerim geçiyor aklından: Pazargünleri içinizin sıkılması ne kötü / ne kötü sararmış perdeler, gizli aşk, televizyon taksitleri. / Hem kocanız bile anlıyormuş artık sizi... / Benimze uzun süren ergenliğim henüz bitmedi, / oysa çoktan yitirmiştim kadınlık nüansını / kauçuk yastıklarla sevişmekten.. / Ve yıllardır / o uzun öğle sonları / annemin çamaşırdan kurumuş ellerine / dokununca ellerim, / parçalanmış hayatımızı aydınlatırdı hüznümüz... / Pazar günleri içinizin sıkılması ne kötü / ne kötü sürmenaj, yağlı saçlar, takıntılar. / Hem artık kocanız bile anlıyormuş sizi / benimse uzun süren ergenliğim bir türlü / bitmedi... / Ruhumda kanadı kırık bir kartal, / kurumuş düş kanatları / Oysa geç kaldım, yoruldum, / karıştırdım birbirine yalnızlıklarla, kadınları. / Artık bir başka iklimde üşüyorum...

Bir boşluk dalgası bu hayat... Bu birbirini takip eden döküntü günler... Her geçen gün sana olan özlemim büyür... Sen hayatın içinde kaldın, bana sokakları verdin, bana kimsesizliği, bana hiçbir şeye ait olmamayı verdin... Sen hayatın içinde kaldın, bana çıldırasıya seni özlemeyi bıraktın...

Nereye gideceğimi bilmiyorum... Gözlerim hep yukarda... Göçmen kuşlara bakıyorum... Telefon, telgraf tellerine... Gökyüzüne bakıyorum. Anamın o süt beyaz göğsüne bakıyorum... Karşılıksız ne kadar acı varsa hepsine bakıyorum...

Nerede sığındığın düşlerin sevgili, nereye sakladın yaşanmamış onca çocukluğumu, nereye sakladın onca temiz aşkımı... Korkun ne zaman bitecek, ne zaman başlayacak düşlerin... Ne zaman başlayacak hayatımız...

Çünkü gidecek başka bir yerim yok... Sokağında geziniyorum... Dünyanın en abdal, dünyanın en çağdaş kölesiyim...

Hiç umudum yok gerçeğimden... Ömrümle oynuyorum ben... Biri çıksın beni sonuna dek yıksın istiyorum...

Ben senin ruhunu evinize gelen misafirlere çay ve içki sunan ellerinde aramak zorunda mıyım...

En fazla ne kadar yıkabilirim ki kendimi, görmüyor musun yaşadığın kenti, görmüyor musun her yer ne kadar ıssız... Her yer ne kadar yalancı...

Burada herkes benimle ilgili, herkes yaşımla ilgileniyor, bazıları alnımdaki o derin çizgilere dokunuyor... Burada herkes benim gibi hayatın dışında, hepsinin elinde birer saz, hepsi yolunu kaybetmiş, hepsi abdal... Seni öyle çok anlattım ki onlara, küçümsemek ne kelime, buradakilerin hepsi sana aşık...

Her yer gökyüzü burada, her yer telefon, telgraf telleri, her yer burada hayatın dışı, bembeyaz anne göğsü burada her yer...

Dünyanın en yabancı sesiyle konuşuyorsun evine gelen misafirlerinle... Seni tanımasınlar diye bugüne dek dünyada hiç varolmamış bir incelikle hizmet ediyorsun onlara...

Kırılmasınlar diye en sıradan, en boş şeyleri konuşuyorsun onlarla.

Dizlerini hafifçe kırarak... Dizlerinin kırıldığı anda çıkan o ses aşkımdır, aşkıma yazılmıştır... Seni tanımadıkları için sana öyle iyi, öyle sevgi dolu davranıyorlar ki, kötü davranmalarını, seni parçalamalarını ve bu boğan, bu tutsaklaştıran huzurdan kurtarmalarını istiyorsun bazen...

Canım sevgilim hayatın kovulduğum en dip mahzeninde seni öyle özlüyorum ki, ruhunu sadece ruhunda değil, ruhunu her yerinde , o yırtık kotunda, o acemi ellerinde, o çocuksu çoraplarında, o korkusunu hemen ele veren teninde arıyorum...

Çok uzağında değilim, ne olur bir kez bak, oturduğunuz gökdelenin aşağısına bak... Orada küçük bir kulübe göreceksin... Orada bana benzeyen bir çok adam var... Hepsi âşık, hepsi yolunu kaybetmiş... Bir kez unut misafirlerini, bir kez aşağıya bak... O tahta kulübeye... Orada ömrünü senden habersiz, sana rağmen yazan birini göreceksin... Onca sana benzeyen arasında beni göreceksin... Gözlerine bakınca seni o an ağlatabilecek birini göreceksin... Benim o kimsesiz gözlerimde aşkının ne kadar yalnız, aşkının ne denli başıboş olduğunu göreceksin...

Hayatı seviyorum, eksik bir şeyler var, daha yaşamak istiyorum, desen ne olur... Hayat kirli, hayat güvenilmez, kime güvenip yola çıkacaksın ki... Beni istediğin gibi yargılayabilirsin...Söylediğin her söz aklımda kalır...Beni sevdiğini söyle, bildiğim her şeyi o an unuturum... Beni sevdiğini söyle senin için gördüğün bütün düşlerimden vazgeçerim....

Hem bir gün bakarsın ki çok sevdiğin ve ömrünü sakladığın o kulübe yanmaya başlar...Yanar orada tüm kardeşlerin, tüm abdallar, sırrını fısıldadığın herkes...

Hayatın bir sonu var sevgili... Tanrı buna ne yapabilir...

Öyleyse bir kez de ona soralım... Bir aşkı gün yüzüne çıkarmak bu kadar zor mu Tanrım... Söyle Tanrım... Onun aşkı hayatın tam ortasında, benimse düşlerimin en saklı derininde...

Onun gözleri durmadan üşüyor... O nereye gitse hep fazla, ben nereye gitsem hep eksiğim...

Peki öyleyse bu dünyayı sen niye yarattın Tanrım...

● 7 Mart Çarşamba günü **Bodrum**'da **Hadigari**'de saat 18:30'da söyleşim var. ● 17 Mart Cumartesi günü saat 14:00'de **Bitlis**'te **Müştik Kitabevi**'ndeyim... ● 24 Mart Cumartesi günü saat 14:00'de **Kayseri Bilge Kitabevi**'ndeyim... ● 31 Mart Cumartesi günü saat 14:00'de **Hatay Yener Kitabevi**'ndeyim. ● 7 Nisan Cumartesi günü saat 13:00'de **Adıyaman Kelepir Kitabevi**'ndeyim... ● **Zafer Yalçınpınar.** Karşı. Lotus ● **Hazan.** Sanatın Esmer Yüzü. Diyarbakır'da çıkıyor. 0532 - 668 51 99 ● **Aykırı Sanat.** Kültür, Sanat, Edebiyat dergisi. ● **Alternatif.** Yeditepe'nin sesi.

SELÇUK ERDEM
selcukerdem@leman.com.tr

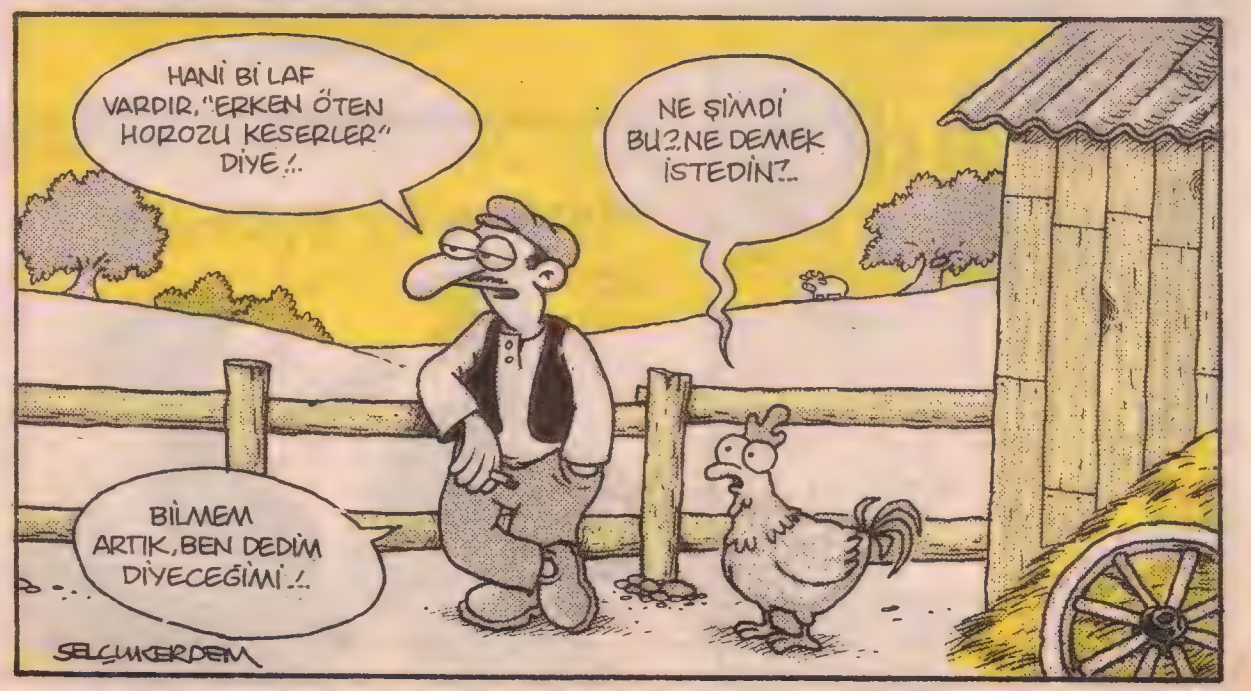

TEST

NORMAL BİR İNSAN MISINIZ?..

- Sabahları duş alır mısınız?..
- Hayır...
- Kahvaltı yapar mısınız?..
- Evet...
- Süt içer misiniz?..
- Hayır...
- Jimnastik yapar mısınız?..
- Yapmam..!
- Uyur musunuz?..
- Uyurum...
- Kalkar mısınız?
- Evet
- Aferin..!
- Değerlendirme: BRAVO..!

FERHAT ile ŞİRİN...

Susurluk Hiçbir şey, Aslolan "Ankara"

Kutlu Esendemir

Devletten ve vatandaştan götürülen 150 trilyon lira... Amerikan mafyasından artık, kanlı ve delik deşik edilmiş bir otomobil... Politik, bürokratik ilişkiler... Masonlar... Türk-İslam sentezinden Kazakistan ve Azerbeycan'a uzanan ticaret köprüsü... "Büyük Baba"dan ödül: Devlet Üstün Hizmet Madalyası...Kamuoyunda ilk kez Aktaş'ın sahibi Artam ailesi ve malumunuz; tarihin en büyük vurgununun hikayesi...

ANKARA- "Yıl: 1935, Newyork, gansterleriyle dünyaya namsalmış kentte yine kan akıyor, dükkanlar, evler basılıyor, silahlar patlıyor. İtalyan mahallesi, Çin mahallesi, kentin doğu yakası...

Babalar, mahalleleri paylaşamıyorlar. Alman baba Kaiser ile İtalyan baba Mario savaş halinde. Bir gece yansı Mario, 1929 model Ford Doctor's Coube marka aracıyla ilerlerken Alman baba Kaiser'in adamları tarafından yaylım ateşine tutuluyor. Otomobilin üzerine 40 küsur mermi isabet ediyor.

Hikaye, Babalar'dan Kaiser'in zaferiyle biterken Mario hayatını kaybediyor. Delik deşik olmuş araç da Newyork'un güney yakasında, Hudson nehrinin kenarında terkedilmiş olarak bulunuyor."

Türkiye'de bir dönem gördüğümüz fotoğraflardan bazıları da, bu öyküdeki gibi hala hafızalarda canlı... Ama şimdi, yeni çağın soygunları çap olarak daha büyük, organizasyon mükemmel. Büyük bir koruma kalkanındalar.Tüm etkinliklerini de kamuoyunun gözleri önünde yürütüyorlar.

10 yıl boyunca hergün soyguncuların gelip işlerini halledip çekip gittiği bir kasa var mıdır acaba? Evet var ve devlet tarafından taktim edilen bu kasa, "ne mutlu"ki Türkiye'de... İçinde de sizin,bizim,hepimizin paraları bulunuyor.

Kim Bu Artamlar?

İstanbul'un Anadolu yakasının elektrik dağıtım işlerini yürüten 1.5 milyonu aşkın vatandaşın abonesi olduğu AKTAŞ'ın, belki de insanlık tarihinin en büyük ve en örgütlü soygununu gerçekleştirdiği ileri sürülüyor. Bu soygunda devlet kasasından giden ve halkın cebinden çalınan paranın 10 yıllık bilançosu net olarak bilinmiyor. Olası rakam ise 150 trilyon lira dolayında.

Gazetelerde, televizyonlarda zaman zaman Aktaş ile ilgili haberler duyuyoruz ama hiç kimse AKTAŞ'ın sahiplerinin kim olduğunu bilmiyor. Bu hafta size, kamuoyunda ilk kez yer alacak, bu şirketin 10 yıllık macerasının kahramanlarını tanıtmak istiyorum:

Aktaş'ın sahibi, Sabri Artam... Artam, 1982 yılından önce İstanbul Belediyesi'nde İETT'de müteahhitlik işleri yapıyordu. 1990 yılına dek ise, yine bu belediyede tranşe yani enerji kablolarının yeraltına döşenmesi işleriyle uğraşıyordu. Artam ailesini büyüten ve Türkiye'nin devleri arasına sokan faaliyeti ise 1 Eylül 1990 günü, AKTAŞ'ı kurarak devletten İstanbul Anadolu yakası elektrik dağıtım işini almasıydı.

Sabri Artam köklü bir aileden geliyor. Turgut Özal'ın arkadaşı. Sabri beyi araştırırken bir başka bir isim; 1900-1958 yılları arasında yaşamış ünlü gazeteci Nurettin Artam adı karşımıza çıkıyor. Aynı zamanda mason olan gazeteci Artam, Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Türkiye Büyük Locası'nın üstadlarından...

Zaman gazetesi yazarı Orhan Okay, Nurettin Artam'ın 1940'lı yıllarda popüler bir gazeteci olduğunu ve radyo gazetesi programları yaptığını belirtiyor. Ünlü gazetecinin dönemin unutulmaz bir fenomeni olduğunun altını çizen Yazar Akay, 1 Ekim 2000 günü Zaman'da yazdığı makalede, "Radyo gazetesi konuşmalarında hükümetin dümen suyuna gidildiğini, zaten tek partili bir rejimde yaşandığı için, hatırlatmaya gerek yok. Fakat bu konuşmalar daha da işgüzarca birer dalkavukluk örneği idi. 1945'te Anayasa'nın dilinin değişmesiyle beraber Nurettin Artam'ın da konuşmaları, alışılmış söz dağarcığının birdenbire dışında, kulağı tırmalayan kelimelerle doldu. Çok partili hayata geçildiğinde ise artık bu konuşmalar dinlenmez hale gelmişti" diyor.

Nurettin Artam'ın babası ise İstanbul Çengelköy'de Afkanlı Tekkesi diye bilinen bir Kadiri Tekkesi'nin Şeyhi olan kişi... Fikret Adil'in Asmalı Mescit 74 kitabında bu zattan Şeyh Medduh olarak sözediliyor. Sabri Artam da Çengelköylü. Ve zengin, bereketli toprakları burada.

Nurettin Artam ile akrabalık düzeyi nedir, net olarak bilmiyorum! Hürriyet gazetesi yazarlarından Orhan Birgit, sorumuz üzerine, Nurettim Artam'ın çocuğu bulunmadığını ama bu kişinin akrabası olabileceği olasılığı üzerinde duruyor.

Artam, oğulları Atilla ve Cengiz Artam ile birlikte şirketini yönetiyor... Doktor Atilla Artam, Türk İslam sentezcilerinin ideologlarından. Ticari faaliyetleri de Kazakistan'dan Azerbaycan'a oradan da İstanbul'un Anadolu yakasına dek uzanıyor. Türki cumhuriyetlerde önemli faaliyetleri var. Cemal Kutay, Ahmet Kabaklı ve Tank Buğra'yla dönem dönem ilişkileri bulunmuş...

Diğer oğul Cengiz Artam ise Beşiktaş İşvezade Mahallesi'nde dünyaya gelmiş. 1954 doğumlu. Babasının ekonomik faaliyetlerini yürüten isim olarak karşımıza çıkıyor...Kaçak işadamı Halil Bezmen'in arkadaş çevresinden.

Demirel'den Onur

Tekrar Aktaş'ın sahibi Sabri Artam'a dönelim. Burada Yahya ve Murat Demirel'in amcası, Ayşenur Esenler'in eniştesi, kaçak işadamı Cavit Çağlar'ın, Turgay Ciner ile Mehmet Ağar'ın manevi babası, Ali Şener'in bacanağı, 9. Cumhurbaşkanı Demirel'i anmamak halsızlık olur.

Artam'ın yakın bir arkadaşı da Süleyman Demirel.

Hatta Sabri Artam, Demirel tarafından, 23 Aralık 1999 günü, Aydın Doğan, Fuat Miras, Park Holding sahibi Turgay Ciner, batık İhlas başı Enver Ören, Yalovalı depremzedelerin bir türlü unutmadığı Ceylan İnşaat'ın kurucusu Ağa Ceylan ile birlikte halkımıza yaptığı tüm bu hizmetlerinden dolayı, "Devlet Üstün Hizmet Madalyası" ile taçlandırmış.

Artam'ın yakın ilişkileri bununla da sınırlı değil elbette. 1989 yılından bu yana devletin enerji politikalarını belirleyen tüm bakanlar ve dönemin tüm siyasal iktidarları tarafından korunmuş Artam ve sahibi olduğu AKTAŞ!

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin bazı üyeleri ve dönemin bakanları Sabri Artam Millet Meclisi ve Sabri Artam Bakanlar Kurulu gibi çalışmış.

Aktaş Soygunu

Vatandaşlarımızın "aman elektriklerimiz kesilmesin" diye adeta koşarak ödeme yapmaya gittiği bu şirketin on küsur yıllık macerasında, Danıştay'ın iptal kararlarına, Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu raporlarına, hakkındaki 23'ün üzerinde dava dosyasına karşın, yıllarca hiçbir işlem yapılmamış.

Elimizdeki belgelerden Aktaş'ın icraatlarına özetle bir bakalım:

1- Aktaş, devlete ait Türkiye Elektrik Anonim Şirketi'nden (TEAŞ) aldığı elektrikle ilgili mahsuplaşmayı (karşılıklı hesap alışverişi dökümü) 1997 yılına dek yapmadı. Bu döneme dek devletin kaybı 23 trilyon lira. (Kaynak: Başbakanlık Teftiş Kurulu raporu)

2- 1997 yılında ise, Aktaş ile TEAŞ arasında 1994 yılına ilişkin mahsuplaşma yapıldı. Ancak bu işlemde usülsüzlük yapıldı. 1994 yılında şirket zarar etmiş gibi gösterildi ancak elde edilen 1994 kar rakamı 1995 yılına aktarıldı. Marmarabank'a faaliyetlerinin durdurulduğu gün devlet kurumu TEAŞ'a ödenmek üzere 240 milyar lira yatırıldı. (Rastlantıya bakar mısınız? Banka batıyor, siz para yatırıyorsunuz!) Bu para TEAŞ'a ödenmediği halde ödenmiş gösterildi. (Aynı rapordan)

3- Aktaş, kayıp kaçak elektrik oranlarını

LeMan
SAYI: 487
10 MART 2001 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

taahhütün üstünde gerçekleştirdi. Fiili bir tespit yoktu ama tespit varmışcasına bu konu da mahsuplaşmaya eklendi.(Aynı rapordan)

4- TEAŞ, 1994 yılında kendi yan kuruluşu ve devlet kurumu TEDAŞ'a kilowatt saatini 1196 Liraya sattığı elektriği, AKTAŞ'a 31 lira daha ucuza verdi. Bu uygulama Aktaş'a haksız kazanç sağlama organizasyonuna dönüştü.(Aynı rapordan)

5- AKTAŞ, 1990'dan bu yana kayıp kaçak oranlarının yüksek gösterilmesi nedeniyle 34 trilyon 300 milyar lira, şirketten olan alacaklara, yasaların uygulanmaması nedeniyle 31 trilyon 400 milyar lira, 1996 yılında yapılan sermaye artışında hile yoluyla yasal faizi hariç 1 trilyon 600 milyar lira, fazla temettü ödemesi nedeniyle 7 trilyon lira haksız kazanç sağladı ve kamu zararı oluşturdu. (Kaynak: Başbakanlık Teftiş Kurulu'nun 1 Kasım 1999 tarihinde Danıştay Başkanlığı'na gönderdiği yazıdan)

6- AKTAŞ lehine yapılan kamulaştırmalarda, mülkiyet kamuda kalması gerekirken, bir kısım mülkiyet bu şirketin üzerine geçirildi. (Kaynak: Enerji Bakanlığı'nın 1997 yılı denetim raporundan)

7- 1997 yılında gerçekleşen devirden bu yana AKTAŞ, tesislerin sigortalanması için hiçbir şey yapmadı. (Aynı rapordan)

8- AKTAŞ, hizmet alımlarında rekabet koşullarına uymadı, teknik şartnamelere aldırmadı, kendi yan kuruluşlarına çıkar sağladı.(Aynı rapordan)

Devletin belgelediği, AKTAŞ'ın yasadışı yollarla götürdüğü para 150 trilyon lira dolayında.

Başta her türlü enerji politikalarının mimarı Demirel olmak üzere, 1989'dan bugüne dek hiçbir bakan ve hükümet, önüne konan AKTAŞ dosyasına müdahale etmemiş. Soyguna göz yummuş, önünü açmış. Şimdi bu yasadışı işlemler devletin kayıtlarında. İşte size "Sabri Artam Cumhuriyeti Bakanlar Kurulu":

ANAP'tan Fahrettin Kurt (09.11.1989-01.05.1991), ANAP'tan Togay Gemalmaz (23.06.1991-20.11.1991), ANAP'tan Muzaffer Arıcı (20.11.1991-25.06.1993) DYP'den Veysel Atasoy (25.06.1993-06.10.1995), DYP'den Şinasi Altıner (06.10.1995-07.03.1996), ANAP'tan Hüsnü Doğan (07.03.1996-28.06.1996), RP'den şimdiki Fazilet Partisi Genel Başkanı Recai Kutan (28.06.1996-30.06.1997), ANAP'tan Cumhur Ersümer (30.06.1997-11.01.1999), DSP'den Ziya Aktaş (11.01.1999-28.05.1999) ve o günden bu yana da halen ANAP'tan Cumhur Ersümer

08.08.1997 günü hazırlanan Başbakanlık Teftiş Kurulu raporunda Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'ndan onlarca bürokratın da adı geçiyor… Sabri Artam'ın ilişki içinde bulunduğu bürokratlar bunlar. En baştaki isim de "Beyaz Enerji Operasyonu"nda rüşvet aldığı gerekçesiyle tutuklanan Muzaffer Selvi. Yine bakanlığın üst düzey bürokratları Erdoğan Demiryürek, İlhami Özşahin, Dr. Mustafa Turhan, işletme hakkı devir sözleşmesinde imzası bulunan TEK Yönetim Kurulu Başkanı Muhittin Babalıoğlu, Cemal Arslan, Zeki Göksu, Aziz Yüksel, Selçuk Gökyer, Yaver Heper adı geçen diğer isimler.

Aktaş ile ilgili raporları işleme koymayan son bakan kim? Yine Bakan Ersümer!

Başta size bir hikaye anlatmıştım… İtalyan baba Mario'nun Kaiser tarafından bir gece yarısı katledilerek, delikdeşik edilmiş Ford Doctor's Coube aracıyla, Newyork'ta Hudson nehrinin kenarına atılışının macerasını. Öykü benim değil AKTAŞ'ın sahiplerinden Cengiz Artam'ın kurgusu.

Önemli olan, öldürülen İtalyan baba Mario'ya 40 kurşunla delik deşik edilmiş, 1929 model Ford Doctor's Coube marka otomobiline ne olduğu…

Bu otomobil, olay tarihinden 65 yıl sonra Türkiye'ye getirildi. İstanbul Trafik Sicil Müdürlüğü'nde kaydı yapıldı, trafik pulları alındı, bakımdan geçirildi. Üzerindeki 40 dolayındaki mermi deliği özenle kapatıldı, boyandı. Şimdi bu oto 34 AC 779 plaka ile Sabri Artam'ın hizmetinde ve paha biçilmez 150 antik arabasını sergilendiği Çengelköy'deki "müze"sinde.

Evet! Baba Mario Newyork'un güney yakasında hayatını kaybetti.

İstanbul'un Anadolu yakasında ise, Mario'nun otosu gibi kevgire dönmüş adalet ve hukuk sistemiyle; pastayla, cilayla süslenip sunulan bedenlerimizle, 11 yıldır biri bizi yakıyo…

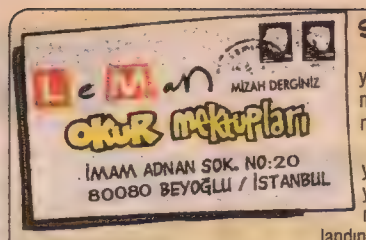

Selam Olsun

Şu an 18 yaşındasın ve ilk kez 13 yaşında hayata direndin, yaşadıklarının boş olduğunu anladın ve tek başına hayata meydan okumaya kalkıştın.

Şu an 18 yaşındasın ve ilk kez 15 yaşında eylemlere katıldın, ezilenlerin yanında oldun ve onların haklı direnişlerine ortak oldun. Onlarla coplandın, onlarla dayak yedin, onlarla aşağılandın. Yerlerde sürüklendiğinde onlara göğsünü kabarttın ve durdurdun onları.

Şu an 18 yaşındasın ve ilk kez 17 yaşında gözaltına alındın. Karakola çekildin, sorgulandın, işkencelere maruz kaldın, tecavüze uğradın, haklarına tecavüz edildi, kişiliğine ve haklı direnişine ve sen bunu kaldıramadın.

Şu an 18 yaşındasın ya da olacaktın. Bir sapanla vurmasalardı kanadını, belki sen hala direniyor olacaktın hayata, haksızlıklara karşı çıkacaktın, kanadın kırılmasaydı sen yine haykırırdın, bizler birer devrimciyiz, kırılmaz bileğimiz, biz dünyaya meydan okuyoruz. Haklının hakkını koruruz.

Kaybettiğimiz devrimci arkadaşlarımızın anısına... Sevgilerle...

Gümüşay

Selam Leman Hastaları

Bu mektubu yazmamın temel nedeni okuyucu mektuplarıydı. Bu bölümde okuyucuların aktif çalışmalarının sergilendiğini gördüm ve benim de bu pasiflikten kurtulup bir mektup yazmam gerektiğini düşündüm ve herkesin düşüncelerini açıklamak için yazmasını düşünüyorum.

Asıl konuya gelirsek ben biraz Leman'dan bahsetmek istiyorum (överek). Bu dergiyi bazı yakınlarının elinde görmüştüm. Bir kere de alayım dedim, bakim noluyo ve kurtuluşsuz bir hastalığa yakalandım, evet doğru cevap tabi ki Leman hastası olmuştum. Bana kalırsa güncellikle birlikte biraz muzip, biraz da kaçıklığın işlendiği Leman'da gerçeği bulmak çok kolay ama biz bırakın bulmayı hazırda ki gerçekleri de örttüğümüz için bu tür dergilerden uzak kalıyoruz. Haklıyı eziyor, haksızı koruyoruz; oysaki dünyada tek gerçeğin emek ve sevgi olduğunu görmemezlikten geliyoruz. Yaşadığım yer Dörtyol, Hatay'ın bir ilçesi. Buranın küçük bir yer olmasına rağmen kendimi olaylardan uzak hissetmiyorum; çünkü Leman alabiliyorum, radyo dinleyebiliyorum, televizyon seyredebiliyorum, gerçekleri öğrenebiliyorum. Mankenlerin, topların, yırtık dondan çıkanların karşılı Leman'dan herkese çok selam ve sevgilerle...

B.Özgür Eriman / Dörtyol/Hatay

Selam;

Uzun zamandır yazmak istiyorduk ama fırsat bulamamıştık. Öncelikle size bir soru sorarak başlamak istiyoruz. Leman yasak bir dergi mi? (Biz öyle olmadığını çok iyi biliyoruz.) Okulumuzda gerçekleri görmek istemeyen ya da göremeyen kişiler tarafından yasak sayılıyor. Özellikle din öğretmeni dergiyi bizde görünce alaycı bir ifade eli "Kendinize yeni ufuklar açmanızı dilerim." dedi. Biz de aynı şeyi onun için diliyoruz.

Okulumuzdaki öğretmenlerin hemen hemen hepsinin insan eğitmekle, insanlıkla uzaktan yakından ilgisi yok. Her zaman aynımlarla, baskılarla karşılaşıyoruz. Öğrenci arkadaşlarımızın %90'ı halen uyuyor. Tartıştıkları konu halen futbol, saçmasapan pembe diziler, televole gibi; kim kimi, nerde, ne kadara götürdü gibi programlar. Uyanmak için, bazı şeylerin farkına varabilmek için hâlâ neyi bekliyorlar? Okulumuz idarecileri ve öğretmenleri öğrencileri köpek yerine koyuyorlar, söylediğimiz hiçbir şeyi ciddiye almıyorlar..... Lisesi idarecileri, öğretmenleri ve öğrencileri; niye bu kadar anlayışsız, şıp düşünceli ve korkaksınız? Niye bizi anlamaya, çevrenizdeki olaylara daha duyarlı yaklaşmaya çalışmıyorsunuz?

Ayrıca okulumuz devlet okulu olmasına rağmen öğrencilerden aidat parası, spor parası, karne parası adı altında çeşitli nedenlerle paralar toplanmakta, okulumuz temiz olmadığı halde "toplanan paraları temizlikçilere veriyoruz" denmekte. Ve biz bunlara karşı çıkıp, vermeyeceğimizi söylediğimizde disiplin cezası ile tehdit edilmekteyiz.

Bir öğretmenimiz bize şu olayı anlattı: Okul öğretmenleri önceden Ziraat Bankası'ndan maaşlarını çekiyorlarmış. Daha sonra okul İş Bankası ile anlaşmış ve İş Bankası okula 1 milyar bağış yapmış. Bu paranın okul idaresince okulun tamiratı için kulanılmasına karar verilmiş. Ama daha sonra tamirata yetmeyeceği anlaşılmış. Peki o 1 milyar nereye gitti?

Son olarak bizlerde her duyarlı insan gibi f tipi cezaevlerine sonun kadar karşıyız.. Bütün Lemancılara Sevgiyle...

Ezgi - Tülay - Pınar - Eda

...

Hangi adalette insanları darağacına çıkarmak olabilir ki? "Darağacının", bu kelimenin geçtiği hangi kitap, hangi ağız adaleti temsil edebilir ki? İnsanları hücrelere kapatıp yavaş yavaş veya darağacına çıkararak açık açık öldürmek arasında çok mü büyük fark olduğunu düşünüyorsunuz? Koyun gibi bir millet olmayı beceremiyorsunuz bile.. Koyunlar bile ağıllarına -beraber- koyulurlar.. Herşey insan için, insanların iyiliği için diyenler insanları koyundan bile daha aşağılık görmüyorlar mı?

Osuruktan nem kapan, en temiz ezgilerle okunan türküleri bile hapise tıkan bu zihniyet nasıl oluyor da kendilerine dokunan bir mevzuda ağızlarına (bırakın osurmayı) sıçsanız dahi seslerini çıkarmadan durabiliyorlar anlayabiliyor musunuz?

Bizi öyle bir hayata hazırlıyorlar ki.. Emek yok, hak yok, okul dedikleri bir bina işte.. Cezaevi avlusu gibi bahçeleriyle liseler zaten uzaktan ilk bakışta ele veriyor kendini. Şıklar veriyorlar bize. Emeksiz cevaplar alıyorlar bizlerden. Düşünerek, emek vererek soru cevaplayamıyoruz. Olur mu hiç düşünmek! Zekamız gelişir, anarşist felan oluruz.. Ne ayıp, ne günah, yasak yasak.. Toplumun ayıpları, inançların günahları ve -adaletin- yasakları içinde boğulup boğulup su yüzüne çıkıyoruz.

Özgürlüğü tanımlıyorlar bi de utanmadan. Özgürlük komşuyu rahatsız etmeden müzik dinlemek, özgürlük komşuları rahatsız etmemek...

Aynı formaları giydirerek, aynı kitaplarla beyin yıkayarak eşitlik sağladıklarını zannediyorlar. Eşitliğin aynılık olmadığını düşünemiyorlar.. Mutluluk satıyorlar a'dan e'ye şıklarda.. Birileri doksanaltı milyona pantolon alıyor, diğeri kışın giyecek bir paltoyu bulamıyor ve birileri eşitlikten bahsediyor düşünebiliyor musunuz?

Düşün yurdum insanı düşün.. Uyan artık.. Aç perdeleri ışık girsin de gör etrafını...

Müge

Umut Sarıkaya

Murat kalkavan

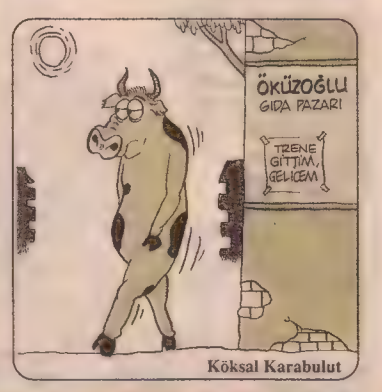

Köksal Karabulut

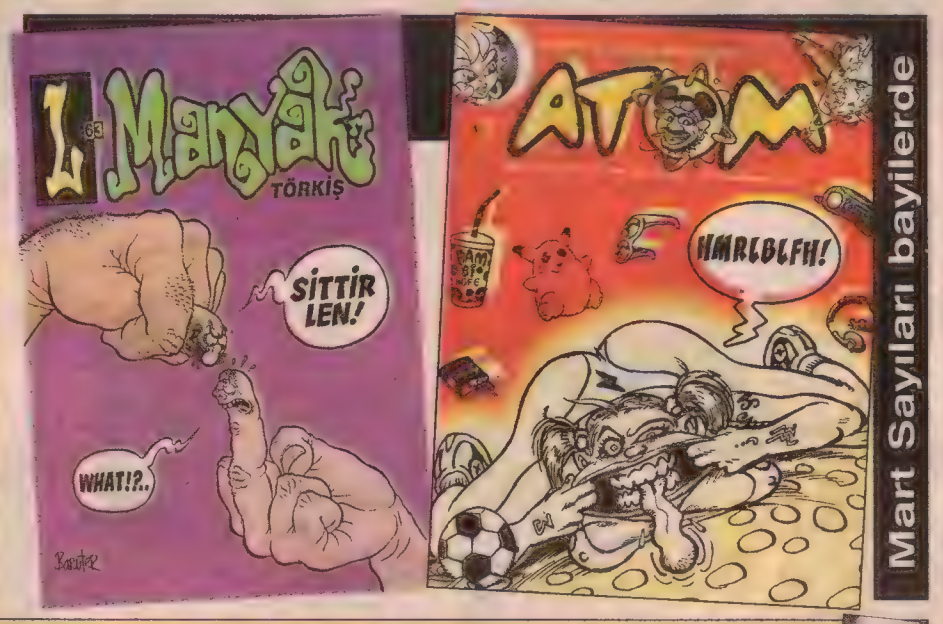

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Can BARSLAN ● Bahadır BARUTER ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Soner GÜNDAY ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Fatih SOLMAZ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Kadir YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● **Satış:** Cüneyt AYDIN ● **İşletme:** Orhan AÇAR **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Muhasebe:** Suzan ERBAŞ ● Gülay AKKAYA **Tel:** 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** Ilıcak ● **Dağıtım:** Bir-Yay **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst

Yazılı izin alınmadan hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

..Alişünasyon

Ender Özkarraman

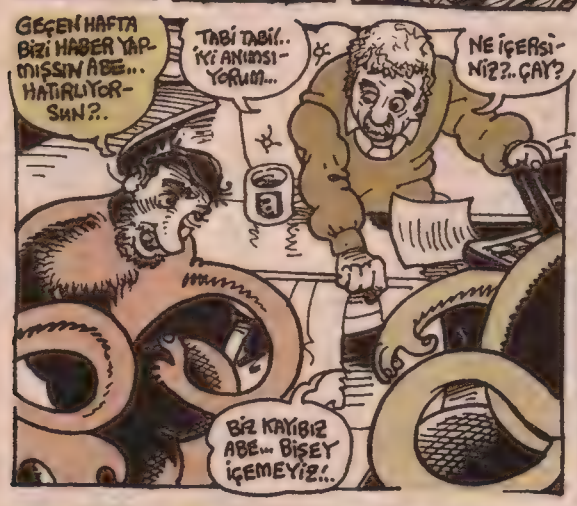

BİTTİ...

488

17 Mart 2001 Cumartesi-Sayı:2001/11 • 450.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

TÜRKİYE BU KRİZİ RAHAT ATLATACAK DURUMDADIR...EE---

EFENİM SAYIN DERVİŞ'E GÜVENİMİZ SONSUZDUR... EE...AKILLI DAVRANIRSAK BU KRİZİ TÜRKİYE İÇİN BİR AVANTAJ, ATILIM İÇİN BİR FIRSAT OLARAK DEĞERLENDİREBİLİRİZ.....

...DEEEERMİŞİİM!

MOTOR PİYASASINDA SON DURUM!

Ferrari

İstediğiniz motorla, komple 24 saat geçirmek için... (Herşey dahil!..)

Mercedes

02.00 - 14.00 arası yarım pansiyon... (Kahvaltı dahil!..)

Volkswagen

Gece yarısından sabaha kadar... (Motor tarafından yapılacak 7 dakikalık omuz masajı dahil!..)

Kia

Gece yarısından 03.30'a kadar... (Mevzu bitiminde, isteğe göre işkembe çorbası veya dürüm dahil!..)

Alfa Romeo

Prime-time boyunca beraber olmak için... (Gece yarısı disko, bar, gazino kapılarında birlikte görünme dahil. Çıkış için garanti verilemez!..)

Toyota

15 dakikalık ön sevişme için... (Tahrik ve onore edici diyalog dahil, istenirse farkı ödeyip zaman uzatma imkanı da mevcut!..)

Renault

Birlikte film seyretmek... (Her iki yarıda birer kez arzu edilen bölgeyi okşamak ve 10 dakika arada frigo dahil!..)

Proton

Akmerkez'de 2 saat birlikte gözükmek... (Televole, paparazzi, vs. çekimler dahil!..)

Kartal

Aile çay bahçesinde 15 dakikalık sohbet-muhabbet... (El ele tutuşmak dahil!..)

Ekonomide Yeni Tedbirler

Alp Tamer

LeMan

Kriz kapıdan baktırdı sigortaları attırdı.. İşsizler, işten çıkarılanlar, kapıya dayanan alacaklılar, ödenemeyen borçlar, patlayan kredi kartları... Cinnet ve intiharsız gün yok artık.

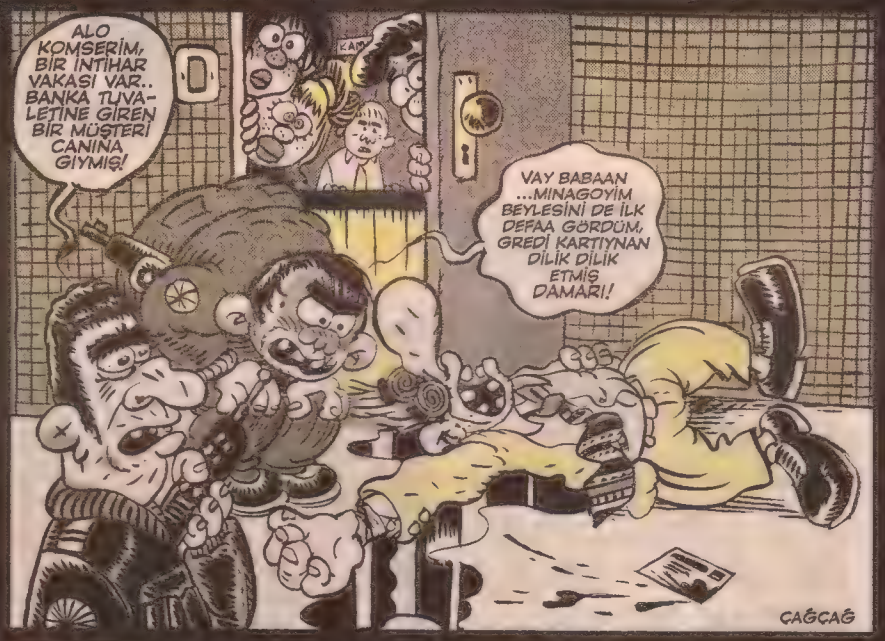

KRİZ IMF genaration'ın ekonomik kaderi

TRAFİĞE KURBAN BAYRAMI 190 ölü

PAÇANİST HACILAR 1.5 milyon kurbanı yiyecek kimse olmadığı halde kesip kuma gömen zihniyet

GELENEKSEL POST KAVGASI Bayram gitti kavga bitti

NADİDE KUŞ KESİCİLERİ bilim

FANATİK TARAFTAR Denyospor işbaşında

KOALİSYON Topunuzu eşşekler kovalisyon

TRENDY GENARATION Pirisinglerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan "ben"lik budalaları

YURDUM İNSANI Tepkisi kendine kaderci suspus kuşu

ROCKERLER Ne zike isyan ettilerse

LÜMPENLER Amma çağladınız be!

KEMAL DERVİŞ Meraba Televole

Murat Demirel'in sağ kolu Galip Baştürk, Demirel'in talimatıyla hortumlanan paraların Ayşenur Esenler'in aşçısı ve hizmetçisinin hesabına yatırıldığını söyledi.

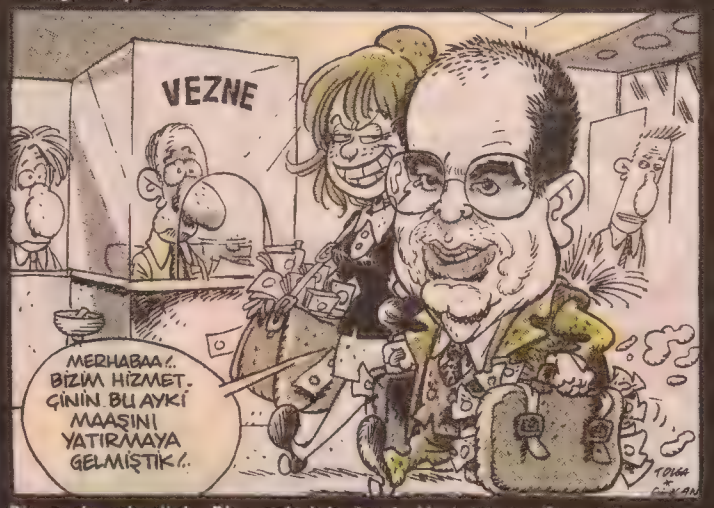

Bir yanda yoksulluk... Bir yanda lale devri... Medyada ise Demet Şener'e bir gece için 300 milyarlık Ferrari veren züppelerin röportajları...

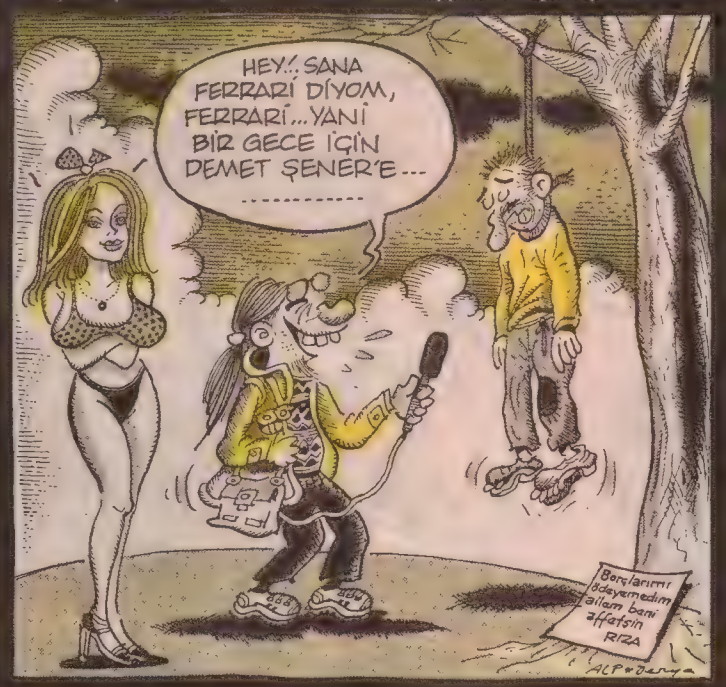

İLKER CİHAN Demet Demet Ferrari

HÜSAMETTİN ÖZKAN Derin DSP

ÖLÜM ORUCU DUYARSIZLARI Derin sessizlik

PARK HOLDİNG Jenderme biz kapitalistiz

TALİBAN heykel crash

EKONOMİK CİNNETLER Öteki reaksiyonlar

Amerika'dan getirtilen Kemal Derviş'e, "derviş muamelesi" yapılıyor...

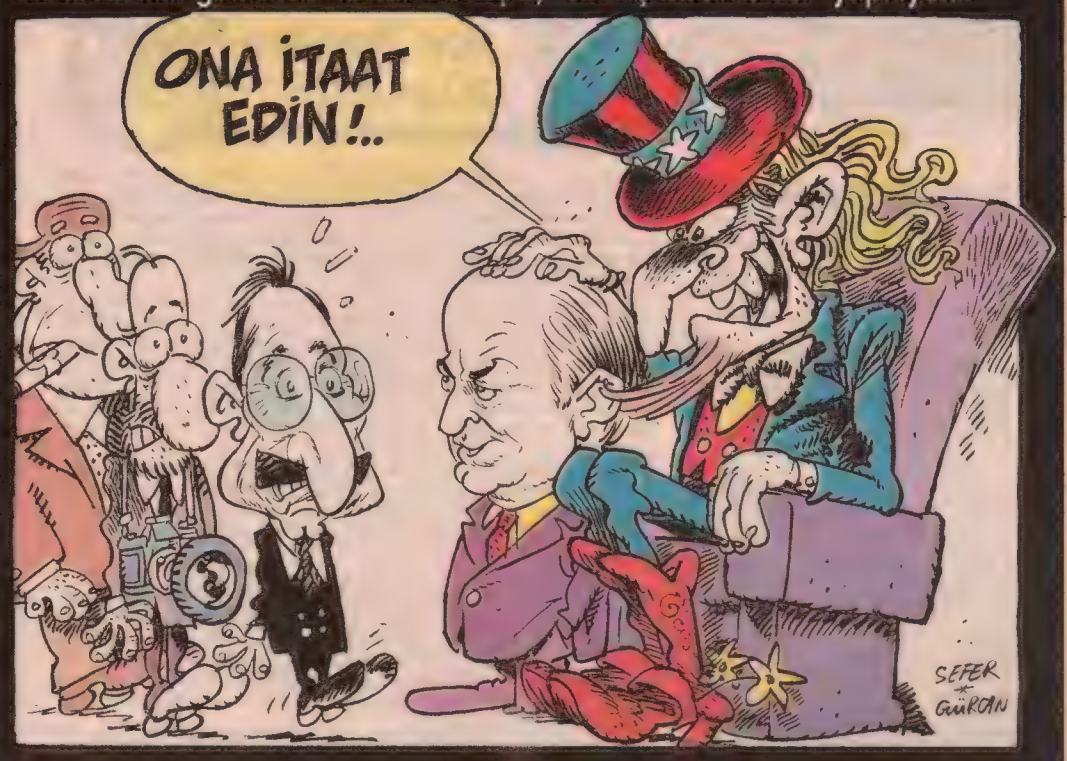

TAYAD üyesi bir grup, yüzlerce polisin gözetiminde Adalet ve İçişleri bakanlarına ölüm oruçlarıyla ilgili kart gönderdi...

İstanbul Teknik Üniversitesi'ne ekmek getiren öğrenciler "yemek boykotu" bahane edilerek polis tarafından dövüldü...Ekmeklere el kondu...

OKURLARIMIZA DUYURU

Önümüzdeki haftadan itibaren Leman İstanbul ve Marmara bölgesinde Cuma, Ankara ve Anadolu' da Cumartesi günü bayiilerde olacaktır. Olası aksaklık ve gecikmeleri Satış Müdürümüz Cüneyt Aydın'a haber ederseniz çok sevaba girersiniz...

Leman

Ölüm oruçlarında 140'ıncı günlere gelindi... 10 mahkum ölüm sınırında... Adalet bakanı ise tek tip elbise uygulamasına geçilmesi için genelge yayınladı...

Akit Gazetesi yazarı Abdürrahim Karakoç ve Yeni Şafak yazarı Fehmi Koru, Afganistan'da Taliban askerlerinin Buda heykellerini roketle yıkmasına destek verdi..

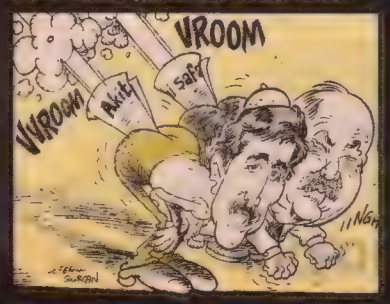

Krize Karşı Ek Kaynaklar!

• Demet Şener ve benzeri şahanelere "bir gün için" 297 milyarlık Ferrari'yi gözden çıkaran hanzolardan 50 milyar alınacak... Ayrıca, sözkonusu Ferrariler, gerektiğinde 'resmi araç' statüsüne alınıp devlet işlerinde kullanılacak!..

• Global tecrübe sahibi Kemal Derviş'ten, Dünya Bankası'na rakip olarak "Üçüncü Dünya Bankası" kurması istenecek... Daha sonra bu bankanın içi boşaltılarak ekonomiye katkı sağlanacak!..

• Her türlü ittifak ortamı incelemeye alınacak, ittifakı oluşturanlardan 100'er bin dolar kırpılacak... İttifakın "kutsal" olması durumunda bu rakam 500 bin dolara çıkarılacak!..

• Eski cumhurbaşkanlarından Demirel'in şapka, Evren'in baston, merhum Özal'ın ise prens koleksiyonu satışa çıkarılacak, elde edilen gelir Hazine'ye aktarılacak!..

• Her yıl Hac'ca giden Erbakan'dan getirdiği zemzem suyundan litre başına 12 bin dolar istenecek... Ayrıca konudan ilgisiz olarak bu şahsa, Yıldız Tilbe'nin "Bin dereden su getirsen arınamazsın" adlı şarkısı bin kez dinletilecek!..

• Devlet, kurban bayramlarında deri toplamaktan vazgeçecek... Bundan böyle deriler vatandaşa bırakılıp, kurbanların komple eti toplanacak!..

• Serdar Ortaç'a her yıl 20 bin mark karşılığında bedelli askerlik yaptırılacak!..

• Tansu Çiller'den yaptığı her gaf için 8 dolar kesilecek... Herhangi bir konuşmasında gaf yapmadığı zaman ise kendisine bir milyon dolar ödenecek!..

• Taliban'dan sorun olan tarihi Buda heykelleri istenecek, Rafi Portakal'ın denetiminde bu heykeller açık arttırmada satılacak!..

• Hüsamettin Özkan, haftada iki gece Maydonoz Şovlend'te "stand by gösterisi" yapacak, bilet satışından kazanılan para MGK'nın özel kumbarasında biriktirilecek!..

• Bedelli askerlik, tepkiler gözönüne alınarak uygulanmayacak... Buna karşılık, daha geniş bir yelpazeyi kapsayan "bedelli sivillik" uygulamasına başlanacak... Konuyla ilgili detaylar zaman içinde belirlenecek!..

• Zor durumdayken iş verdiğimiz Kristof Daum'dan oynattığı 3-3-1-3 sistemine mukabil, çalıştığı her sezon için 3 trilyon 313 milyar lira istenecek... Bu parayı ödeyemezse, DGM'de yargılanacak, dosyası Urfi Çetinkaya davasıyla birleştirilecek!..

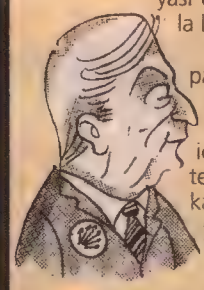

• Deniz Baykal'dan partiden ihraç ettiği kişi başına 50 bin mark alınacak... Ayrıca CHP içinde hizip yapmak isteyenlere, Merkez Bankası'na 82 milyon lira yatırma şartı getirilecek!..

• Hande Ataizi'nin Paris'te hazırlanan gelinliği için ayırdığı 13 bin dolara el konulacak, sipariş İsmail Cem tarafından iptal edilecek... Hande'ye düğününde giymesi için Berna Yılmaz'ın itinayla sakladığı gelinliği verilecek, damat Didi'ye ise Mesut Yılmaz'ın lacivert takımlarından biri tersyüz edilecek!..

• Bakanlar Kurulu, ayda bir kez "belki de ek gelir kazanılabilir" düşüncesiyle Kıbrıs'ta toplanacak!..

• Kemal Derviş'in hazırladığı yeni ulusal program, çeşitli dillere çevrilerek, krizdeki başka ülkelere pazarlanacak... Ayrıca, hayatları boyunca hiç sosyoekonomik kriz görmeden, heyecansız bir şekilde insan gibi yaşayan İskandinav halkları ve benzerleri için Türkiye'ye "gerilim turları" düzenlenecek, bu heyecan turizminin yaygınlaşması amacıyla gerekirse ek krizler yaratılacak!..

• Mehmet Ali Erbil'den hayatına giren her yeni kadın için 250.000 lira, Banu Alkan'dan canlı yayında her zorlama kahkahası için 500.000 lira, İsmail Türüt'ten ise gerekçe göstermeden 3 saatte bir 2 milyon lira istenecek!..

• Her çeteden yıllık bir milyon dolar alınacak, ödemeyen çetelere devlet yardımı kesilecek!..

• Hagi'nin Romanya'da yaptırdığı oteline el konulacak, Hakan Şükür'ün altın kramponlarının sağ teki alınıp eritilecek, Fatih Terim'den koyu renkli arabası istenecek!..

• Şener Şen yönetiminde İkinci Bahar ekibine yaptırılacak kebaplar, porsiyonu 70 milyon liradan satılacak, yemeğin üstüne verilecek Kemalpaşa tatlısından ücret alınmayacak!..

• Deniz Gökçe'den herhangi bir meblağ istenmemekle beraber, 8 yıl kadar susması rica edilecek!..

• UFO gördüğünü iddia eden herkesten 30.000 Mars Dinarı talep edilecek... Vermek istemeyenler, atmosfer dışına çıkarılıp tokatlanacak!..

• Sezen Aksu'dan piyasaya sürdüğü her yeni popçu için bir milyar lira alınacak... Popçuların ikiz ya da daha fazla olmaları durumunda, kademeli olarak yüzde onar indirim yapılacak!..

• Radyoculuk, gazetecilik, televizyonculuk, vb. bir çok iş yapan Fatih Altaylı'nın günde iki saat de asgari ücret karşılığı Maliye Bakanlığı'nda çalışması sağlanacak!...

• Milli Piyango'nun adı Ulusal Program olarak değiştirilecek, böylece psikolojik ekstra katkı elde edilecek!..

• Deniz Akkaya'nın evi düzenli olarak soyulacak!..

• Savunma giderleri azaltılacak... (Tabii "milli" değil "sivil savunma" giderleri!..)

• Sakıp Sabancı'dan 1 katrilyon borç istenecek!..

• Devlet Opera-Bale, özelleştirilecek!..

• Ziraat Bankası'na 50 milyon lira yatırmadan, hiç kimse mesihliğini ilan edemeyecek!..

KILLANDIRMA SERVİSİ Vedat özdemiroğlu
kilservis@leman.com.tr

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

MACERANIN SESSİZLİĞİ

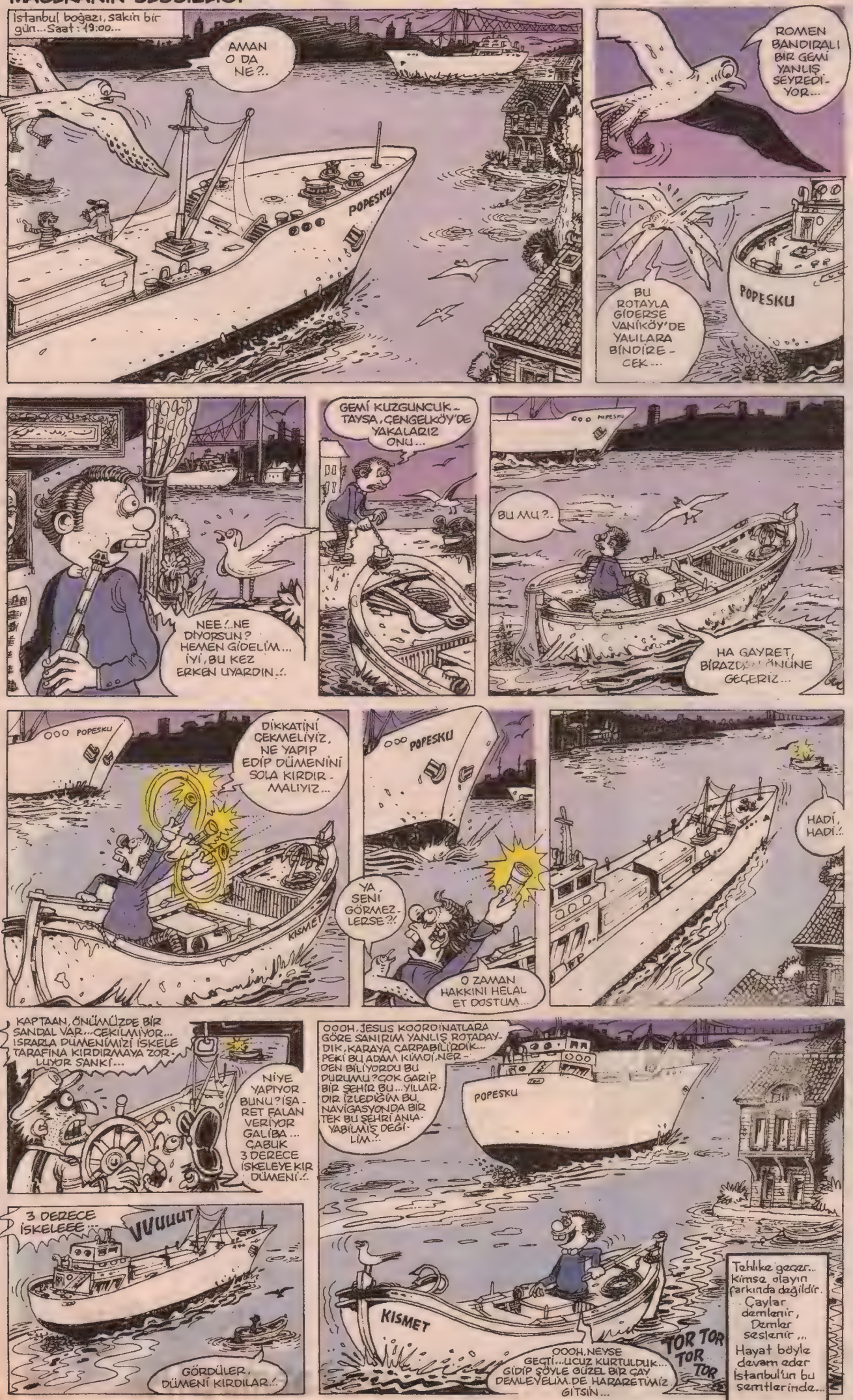

Ay İnsanı Kurutur

NİHAT GENÇ

Şekspir'in "Fırtına" adlı oyununda çok çirkin, ucube bir köle vardır, adı: Caliban, (Ayrıntı Yay. pek güzel kitaplar çıkarıyor, biri İnsanlığın Mahrem Tarihi), bir diğeri, "Edebiyat Olarak Hayat" adlı kitabın yazarı ise Nehemas, Oscar Wilde'ın şu cümleleriyle başlar kitabına: "Ondokuzuncu yüzyılın gerçekçilikten duyduğu hoşnutsuzluk, camda yüzünü gören Caliban'ın öfkesine benzer. Romantizmden duyduğu hoşnutsuzluk ise, camda yüzünü görmeyen Caliban'ın öfkesine!"...

Camda yüzümüzü gördüğümüz an tatlı bir an mıdır, suçluluktan ezildiğimiz bir an mı? Edebiyatın sorunları hala, gerçeği olduğu gibi vermek ya da romantik uçuşlarla olup biteni unutmaya çalışmak mı? Bu eski çağın sorunları edebiyat psikiyatriyle tanıştıktan sonra çoktan aşıldı, ancak "insanı anlamanın" tarihinde başköşeye oturdu. 19. asrın naif çağında değiliz, "camda görünen surat acaba benim mi?" şüphesi, insanlığın başına ağır belalar açtı, edebiyatı tarihi yatağından kovdu, depresif maceralara sürükledi. Edebiyat "gerçekçilik"i çoktan devreden çıkardı, araya "görüntü" giriverdi. Camda yüzümüzü bir daha göremeyecek miyiz?

Camda yüzümüzü arayışımız hakikat tutkumuzdur. Tıpkısıyla, sahicisiyle, olduğu gibiyle tanışıp, derin bir psikolojik ilişkiye girmemizin sebebi, hakikatın ne olduğunu kendimiz öğrenmek için. Kendimizi inandırmak için kendi yüzümüzü merak ederiz, yoksa, sokakta, evde, herkes bizim yüzümüzü görür, başkalarının yüzüne de kendi yüzümüzü bize öğretsin diye bakarız.

Oysa "görüntü" başkalarını inandırmak için. Modern batı uygarlığının şov, gösteri toplumu olduğu "görüntüye" tapınan bir ahlak, sanat, ortaya çıkarttığı eleştirileri çok yaygın, tanın bize artık "sadelik", "yalınlık" vermeyecek. Batılılar kendi karınlarını, neselerini sağlamak için bir gecede Irak'ta ikiyüzbinkişi öldürür, ertesi gün gazetelerde petrole bulanmış ördek resmi gösterir. Batının bizi oyalamak istediği "gerçek" başka... Ancak, kendi insan yuzlerine bakarken duydukları büyük korkunun acısını gizlemeye çalışmaları, başka. Ki, kendi insanın sosyal hakları, sağlığı için, milyonlarca insanı bir gecede öldürmekten hiç çekinmediler.

Her ne oluyorsa, hissizleşmiş bir öldürme duygusunu gizlemeyi başanyorlar, sırf, kendi halkını beğenmek, zenginlik ve güzellikle bu halkı süslemek için!

Dört karısı olan, hırsız, yalancı bir şeyhten konuşuyorduk, mesleğinde bir numara bir psikiyatrist arkadaşım "İyi de, dedi, ben bu şeyhi uçakta gördüm, sakin, neşeli, sağlıklı, kendine güveni tam bir adam" dedi. Sinir tepeme çıktı. "Tabi her akşam aynı bir kadını yatağına alır, her hafta işine uçakla giderse, ben de sakin olurum" deyip, geçiştirdim, ama, sorun, başka. Tanrısal huzur, kalp ışığının güzelliği çağımızda göz açıp kapanıncaya kadar yer değiştirdi, yepyeni bir "ahlak"ı "görünüş" oluşturmaya başladı.

Tarihin tüm dinleri, büyük felsefeleri, hayatı, iyilik-kötülük, melek-şeytan, ışık-karanlık çatışması içinde değerlendirdi, şeytandan, kötülükten korunmak için, bir yığın ibadetin içinde buldu kendini. Tarihin tekerleğini onbinlerce yıl, iyiliğe, ışığa, melekliğe doğru yürümek isteyen dinlerin, felsefelerin, rahipleri, krallan, evliyaları döndürdü. Onbinlerce yıl ahlak, iyi insan, kötü insan, ahlaklı insan, cahil insan, saygılı insan, sorumlu insan gibi, bilgi, tecrube, akıl ve eylemlerine göre, hayırlarına, kötülüklerine göre değerlendirilip oluştu, "sosyal ahlak".

Derste, TV'de ekonomi yorumu yapan yarı cahil insanların "askılı pantolon" giymeleri, neşeli, sportif görünme ihtiyaçları, milyonlarca insanın dilencileştiği bu ülkede, birilerinin ısrarla aynada kendi yüzlerini görmekten nefret etmelerine bağlı. Diyelim, Ali Şen, neşeli, sağlıklı, maşallah, pek eğlenceli bir insan...:

İnsanın hırsız, dolandırıcı, yarım akıllı, üç kağıtçı olması hiçbirimizi ilgilendirmiyor. Diyelim Murat Demirel, adam hırsızmış, geç.. Sıhhatli bir yüz, keyfi yerinde. Şu anda doktorları onu keyifli göstermek, Süleyman Demirel'i "neşeli, mutlu" göstermek için, ilacın, bilimin tüm imkanlarını seferber etmiş durumda. Sağlıklı görünmeyi başarırlarsa, suçtan, kötülüklerden de sıyırmış olacaklar. Hıyar neşesi.

İyi görünmek, "kötü görünmek" hiçte sıradan bir mesele değil, insanlık tarihinin en sarsıcı, en tehlikeli ahlaki dönüşümü. İnsanlık tarihi için yepyeni bir ahlak başlangıcının tarihi. Tarihin ve dinlerin önümüze onbinlerce yıldır koyduğu büyük ahlaki sorunların tümünü aşmış bulunuyoruz, keyfimiz yerindeyse, aynaya ihtiyacımız yok. Edebiyata ihtiyacımız yok, sanata ihtiyacımız yok, siyasete ihtiyacımız yok, "akla" ihtiyacımız yok.

Lahana yaprağı bir sıhhatle "görüntü" oluşturup, şekille büyüyen bu insanlar ordu gibi çoğalıyor ve nedense hepsi sözbirliği etmişcesine akla düşman kesiliyorlar! Diyelim, Yalçın Küçük diye bir yazar, iyi-kötü bir yığın laf söyler, eleştirirsin, beğenirsin... Ancak okuduklarında "bırak şu manyağı", "geç o deliyi" deyip, ellerinin tersiyle, otuz yıl, kırk yıl kürsüsünde, kütüphanesinde çalışmış insanların ürünlerine, yapıtlarına bakışları hep "psikolojik" suçlamalarla oluşur. Aklı, eseri, tartışmayı, düşünceyi "bunalım" diye işaret etmekten zevk alırlar! Kendileri iyi görünüyorlar ya, akla düşman kesilmeyi de küstahca hakettiklerini sanıyorlar...

Gündelik hayatımız işte bu korkunç "ahlakla" sanlmıştır, sokağa çıktığınız, bir arkadaş ziyaretine gittiğinizde; "iyi görünüyorsun". "çok kötü görünüyorsun" değerlendirmesi, kişiliğinize verilecek nihai "değerin" de ölçüsünü oluşturuyor, işte tarihin yeni: Olmak ya da olmamak. durumu, yani, iyi görünmek, kötü görünmek.

Ve tuzak şöyle kurulur, başını ellerinin arasına alıp hemen psikiyatriste koşarsın: Ben neden kötü görünüyorum. Aynada kendini görmek istiyorsan koşacağın yer, ırkının, insanlığın, ahlakın, erdemin, sosyolojinin, çevrenin tarihidir. Aynada "vicdanını" değil, "yüzünü" aradığın için, koşacağın yer, imaj ahlakının üretildiği yerdir, yeni bir dinin ibadetine başlarsın, kotu görünmemek için, sportif, neşeli baskılar uygularsın. Hepimiz sabah-akşam toplumsal ve kişisel görevlerimizi bırakıp iyi görünmenin peşine düşeriz!

Fiziki yapılarımız için her köşe başında estetik cerrahları açıldı bile. Yeni göruntümüz "ahlaki davranışlarımızı" da belirleyecek! Estetik cerrah, sanki iç dünyamızın en derin katmanındaki kalbimizin duygusal organlarını takıverdi, kesiverdi, süsleyiverdi, gibi.

Toplum önderleri de değişti, TV'de şov yapan, sınıtan, tasalı-oralı görünmeyen, tüm cesaret ve ahlakını moda-deyimle pozitif elektrikte bulan moda insanlar oluştu. Huzur ve sadelik safiığını yıtiriyor, içimizde kim durduk yerde göbek atabiliyorsa, en ünlümüz o oluyor. İçimizde kim "ahlaki kaygılarından" hiç, ama hiç sözetmiyorsa, olağanüstü bir krallık kuruyor, biz de onun seyircisi, kölesi oluveriyoruz.

Ve sanat, edebiyat, siyaset, yerini, "keyifli" görünmeyi, "kendinden emin görünmeyi" başaranların istilasına uğruyor! Yazdığı, yaptığı, çözdüğü, ürettiği, başardığı, ya da "toplumsal alanı ilgilendiren" hiç birşeyi yok, sırf "iyi görünüyor" diye, çarşaf çarşaf resimleri yayınlanıp "kahramanlaşıyor". Türk politikası, sineması, edebiyatı, ne şakacı, ne keyifli adamlar gördü, hülyasız, hayalsiz, bomboş, çer-çöp insanlar kataloğu, ansiklopediler dolduruyor artık!

Düşünsel bir çabaları olmadığı için yorulmak da bilmezler. Ancak, aynada kendi göremediği yüzüne, başkalarına ikna çabaları delicesinedir. Endişeye kapıldıkları tek şey, "başkalarını ikna edememek"tir.

Bu yeni dinin en soğuk yanı ise, "ıstırap içinde kıvranan" insanları, kötülemek, küçümsemek, şeytanmış gibi bakmak, kasvetli, surat asan, bozuk, ezik, suçlamalarla, aşağılık yaratıklarmış gibi dışlamak! Onlara göre ıstırabın suçu, ıstırabı çekende!

Tolstoy 19 yaşında günlüğüne "kendimi ta derinden tanımak istiyorum" diye yazmıştı, 83 yaşında öldüğünde bu macera bitmedi, aynada yüzünü belli-belirsiz göremeden gitti, ama biz bugün aynada kendi yüzümüzü Tolstoy'un yardımı olmadan göremeyiz!

Karşımdaki marangoz, akşama kadar 12 sandalyeyi zımparalayıp, cilaladı, toplumsal rollerini, görevlerimizi ihmal ettikçe, milyonlarca insanın dolaylı olarak ıstırabını çoğaltacağımızı unutuveriyoruz, işte o marangoz sandalyelerini cilaladıkça, aynada kendimi görmeme yardımcı oluyor. Marangozun sadece genel üretime, toplumsal role, genel ahlaki iyiliğe katkı-

Devamı 6. Sayfada

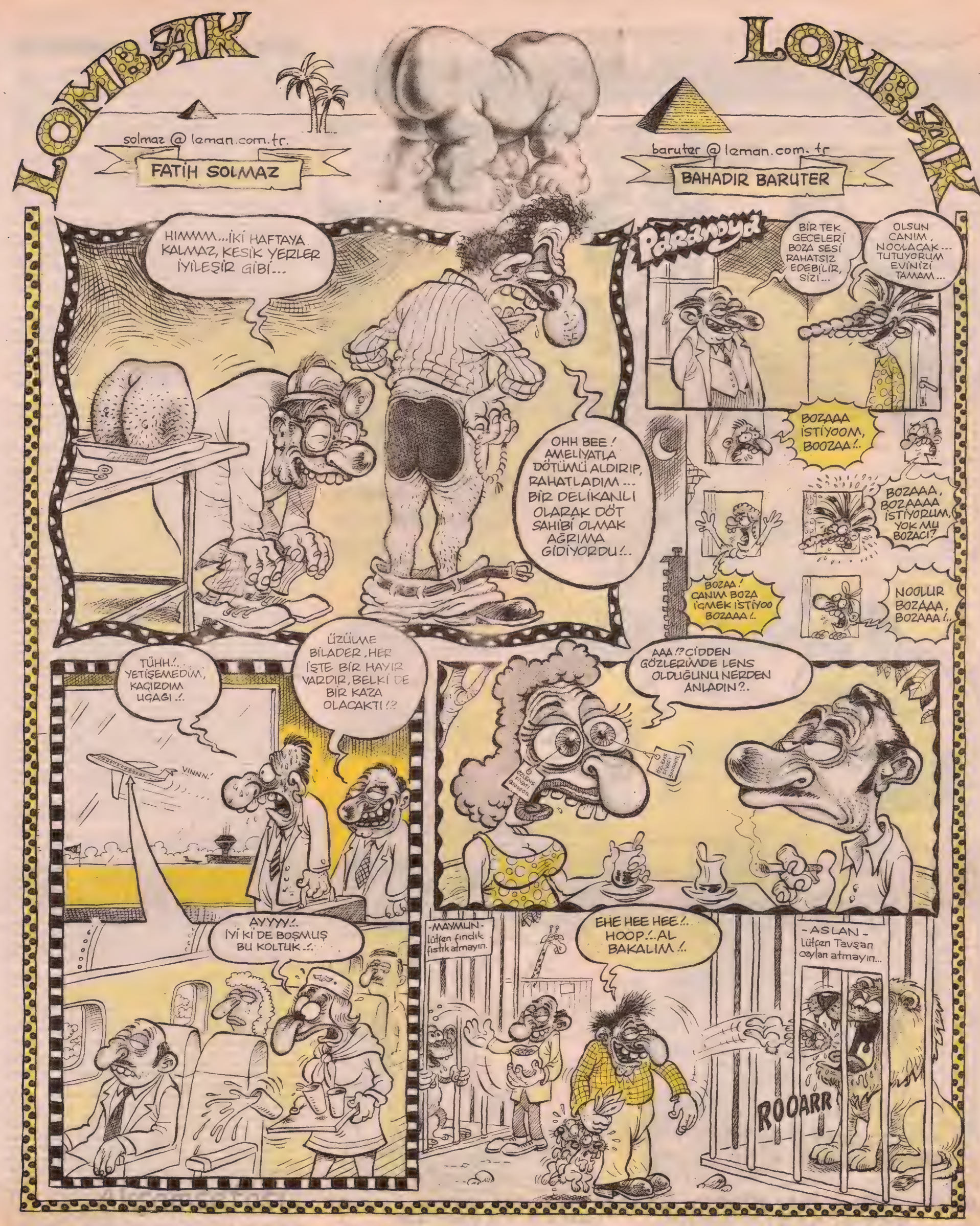
LOMBAK
solmaz @ leman.com.tr.
FATİH SOLMAZ
LOMBAK
baruter @ leman.com.tr
BAHADIR BARUTER
HIMMM...İKİ HAFTAYA KALMAZ, KESİK YERLER İYİLEŞİR GİBİ...
OHH BEE! AMELİYATLA DÖTÜMÜ ALDIRIP, RAHATLADIM... BİR DELİKANLI OLARAK DÖT SAHİBİ OLMAK AĞRIMA GİDİYORDU!..
Paranoya
BİR TEK GECELERİ BOZA SESİ RAHATSIZ EDEBİLİR, SİZİ...
OLSUN CANIM, NOOLACAK... TUTUYORUM EVİNİZİ TAMAM...
BOZAAA İSTİYOOM, BOOZAA!..
BOZAAA, BOZAAAA İSTİYORUM, YOK MU BOZACI?
BOZAA! CANIM BOZA İÇMEK İSTİYOO BOZAAA!..
NOOLUR BOZAAA, BOZAAA!..
TÜHH!.. YETİŞEMEDİM, KAÇIRDIM UÇAĞI!..
ÜZÜLME BİLADER, HER İŞTE BİR HAYIR VARDIR, BELKİ DE BİR KAZA OLACAKTI!?
VINNN!
AYYYY!.. İYİ Kİ DE BOŞMUŞ BU KOLTUK!..
AAA!? CİDDEN GÖZLERİMDE LENS OLDUĞUNU NERDEN ANLADIN?..
ÖZLENS FİYATI 900000TL
ÖZLENS FİYATI 900000TL
-MAYMUN- Lütfen fındık fıstık atmayın.
EHE HEE HEE!.. HOOP!..AL BAKALIM!..
-ASLAN- Lütfen Tavşan ceylan atmayın...
ROOARR

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

GARİP AMA GERÇEK

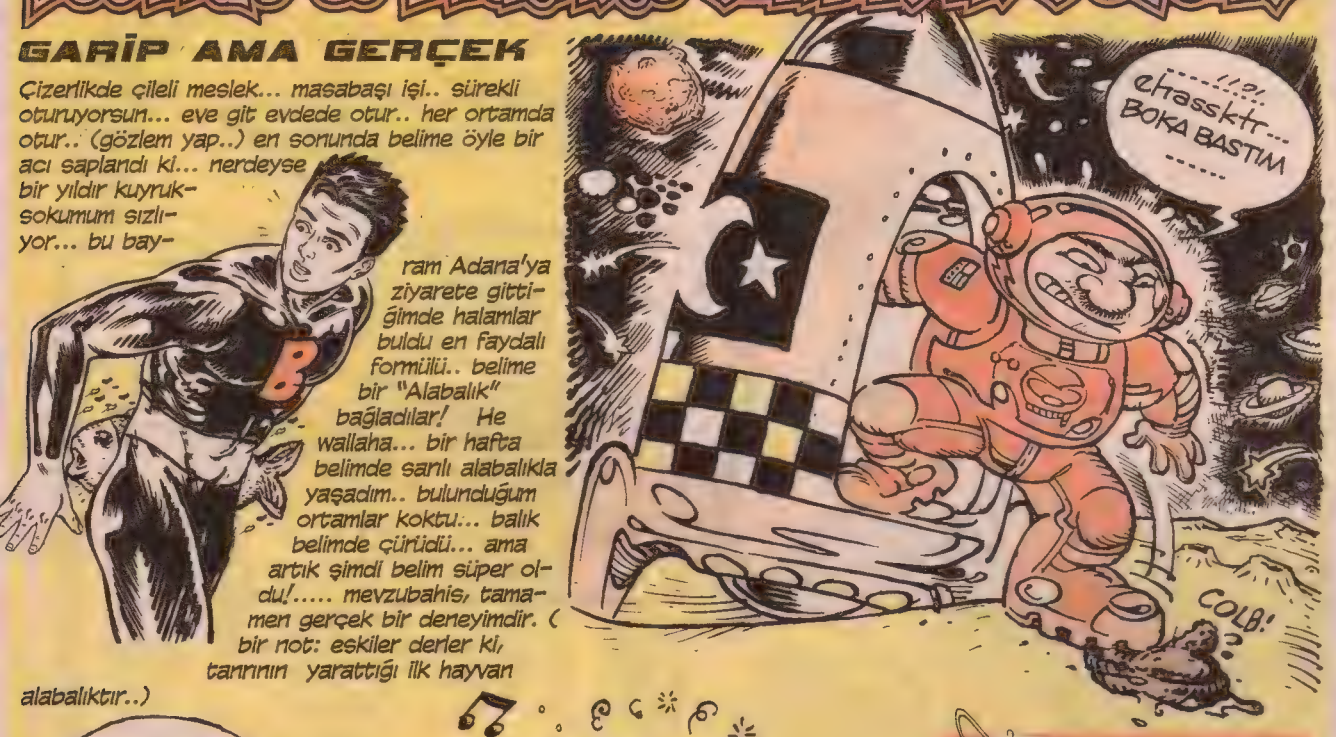

BAHADIR BOYSAL'dan İNCİLER DİYOR Kİ...

"Gökkubbenin altında ucubenin bile inanacağı tek mucize, mürdüm eriği renkli kader çarkı değilmidir... öyle değil mi kardeşim Ferhat?..."

1999 Dudullu-Nizam Büfe'nin önü.. öğleden sonra ..iki buçuk..

"Beri bak...erdemle kırbaçlanan kadın eğer henüz kendini kaybetmemişse, şahane can yoldaşı olur ha.."

1999 Beşiktaş İskelesi yanı gece.. ..12.30..

*Yüzme bilmem
*Kayak yapmam..

KASIRGA GENÇLİK 2001

Dertli gönüllere disko pilavı... ATOM DERGİSİ ÇIKTI!... MART SAYISI GAZETECİLERDE..... LEMAN YAYINCILIK

4.Sayfadan Devam

Ay İnsanı Kurutur

sı değil, yüzündeki tüm fiziki çizgilerde yardımcı oluyor bana.

Yanımızda insanlar ıstırap içinde mahvoluyor, ıstırabıyla tir tir titriyor, sırf bu kasvetin baskısı bize uğramasın diye, "kendi düştüğü kuyudan kendi çıksın" deyip uzaklaşıyor, ıstırap çeken insanın donuk ve kapalı ağzı bize de bulaşır korkusuyla, nefretle, tiksintiyle kaçıyoruz. Istırap çeken insanlar, o halleriyle hepimizi çok daha acıklı duruma düşürüyorlar ve yüzyılımızın edebiyat ve felsefesi, kaçmanın ya da onları yoketmenin imkansız olduğunu bize öğretti, yani, toplumsal alana müdahale etmeden, kalp atışlarımızı düzenleyemeyeceğimizi yüzbin kat şiddetli filmlerle, romanlarla, hikayelerle biliyoruz artık!

Yönetmenlerin kamera açılarını belirleyen çekim senaryoları olduğu gibi, tiyatro rejisörlerinin de "mizansen defterleri" vardır, oyuncuların hangi konuşmayı, hangi mimik ve davranışlarla yapması gerektiği yazılı. Hepimiz sokağa, "mizansen defterleriyle" çıkıyor, bakkala, arkadaşa, bir tanıdığa, "iyi günler", "merhaba", "iyi görünüyorsun" gibi hangi mimikle, hangi sözle cevap vermemiz gerektiğini bize ezberleten, bir "görüntü" ahlağı.

Başınızı kopartmak için giyotin düştüğünde, o kısacık anda tüm insanlığa karşı nefret dolu ve o kadar dopdolu ahlaki bir güçle karşı koyarsınız, orda olmanız gerekmez, o sahneyi seyrederken bile. Giyotinin hergün kelleler kopardığı bu hayatta, toplumsal bir hırs, toplumsal bir ahlakla güçlenmiyor, "iyi günler", "merhaba", "iyi görünüyorsun", ya da sadece ıstırap içindekilere "acıyarak" geçiştiriyoruz. Aynada çirkin, ucube yüzünden nefret eden Caliban'ın öfkesi değil, dünyanın en güzel yüzleri James Dean, Elizabeth Taylor'a o ayna gerçeği göstermedi, hayatları, bunalım, psikiyatr, kasvet içinde bitiverdi!

İnsanoğlunun canının en az sıkıldığı yer, savaş meydanı! İnsan, darboğazda, kıyasıya ölüm kavgası içindeyken, cansıkıntısı hafifler! Kimi, neden öldürdüğünü unutur, hissizleşmiş bir bünyeyle, sadece ayakta kalmanın keyfini çıkarır. Modern toplum işte bu, altmış milyon insanın altmış milyonu da kendiyle savaş içinde, sadece ayakta kalmanın keyfini çıkartmak istiyorlar. Uzun sürmüş kölelik çağından biliyoruz, insan ne denli acı çekerse çeksin, ölmek istemez. Sırf ölüme dayanıklı diye, bu insanları çağların tüccarları, kralları binlerce yıl iktidarlarında çalıştırdı. Zulme uğrayan insanlar, zulme rağmen yaşamak ister! İnsanın kendiyle bu savaşına "islami ahlak", "büyük cihad" diyor.

İnsanın kendiyle bu amansız savaşı, iktidarların da yükünü hafifletti, herkes kendi iç derdinde, siyasi alan bomboş. Kendimizden başımızı topluma çevirmeyişimiz hepimizi duygusal fiyaskolar çağına getirip dayadı, psikolojik hilelerle, mizansen defterleriyle ayakta duruyoruz.

Batı, bireyin kendiyle giriştiği bu amansız savaştan bir seri katil, bir piskopat, bir kokainman, bir suçlu çıkmaması için, kamu, eğitim, sağlık, işsizlik sigortasıyla yardımına koştu. Amerika'da, Fransa'da psikiyatrinin kapısını çalan hastanın toplumsal güveni, istikbal endişesiyle, bizim insanımızın ıstırabıyla başbaşa yaptığı heyecanlı hesaplar arasında dehşetli fark vardır. Batı'nın Irak'ı bombalama sebebi de, kendi bireyine çim saha, iki ay tatil, sosyal haklarla önünü, ruhunu açmak!

Yüzyılın başında Gökalp gibi teorisyenler, "fert yok cemiyet var" dediğinde, yazarlarımız yüzyıl bu cümleyle eğlendi, robot gibi aynı ruhtan bir makine gibi toplumun sanat, edebiyat, bilim üretemeyeceğini söyledi. "Fert yok" lafı ürküntüyle karşılanıp, bireyin özgürlüğü için geleneksel yapılar sorgulandı, ev, aile, cemaat, kadın-erkek ilişkisi mürid-şeyh, lider-kitle yüzyıldır tartışıldı. Geleneksel yapılar paramparça oldu ve yerine, kadın hakları, insan hakları, bireyin, işsizlik sigortaları da gelmedi. Paramparça ve yapayalnız bir yeni insan, tarihin ortasında bu coğrafyada başıboş kalakaldı. Fethullacı, İslamcı, Milliyetçi gençler polis okullarında geceleri sahura kaldırılarak... Kalkmayanlar vatan hainliğiyle suçlanıp, geleneksel çileci, vefakar, fedakarlık kültürü resmi ideoloji tarafından elli yıldır beyinlerine çakılarak işlendi, ama bugün, toplumun gençok rüşvet alan, torpil yapan kurumlarının bunlar olduğunu hepimiz izledik!

Din, cemaat, vatan sevgisi, toplumsal fedakarlık, sorumluluk, tüm değerler alabora oldu, hayat, artık ölümüne kazanma-kaybetme oyununa dönüştü. Anladık ki, Türk olmak, Malezyalı olmak, Kenyalı olmak, Müslüman olmak değil, "insan" olmanın sosyal güvenliği, her kıtada aynı tarihi, aynı yolsuzlukları, aynı parçalanışın öyküsünü yazdı.

Güvensizliğin ıstırabıyla başbaşa insanımız, kendi iç dehşetinden dehşetle kurtulmak için, ölüm riskini, sakatlanma riskini, hayat riskini, başkaları için tetikçi olmayı, dolandırmayı, torpili, rüşveti, öldürmeyi, ailesini, kendisini, imajını, düşüncesini, rezilrüsvay yapacak her türlü iğrençliğin altına atılmaya başladı.

Sonunda, enflasyonda, yolsuzlukta, faili meçhulde, rüşvette, trafik kazasında, paramparça insanlar topluluğu ortaya çıkıverdi. Dehşetle her türlü riski göze alan bu insanlar, kendi iç güvensizliklerinden kendi başlarına kurtulmak isteyip, alelacele bir yılda ev sahibi, bir yılda araba sahibi, bir kaç yılda tatil evine sahip olmak istedi, kendi başlarına, dinlerinden, devletlerinden, toplumundan bağımsız "sosyal güven" inşa etmeye çalıştı ve gördük ki, dini, devleti, cemaati, Türklüğü, müslümanlığı, kendi sosyal güvenlikleri adına paramparça ediverdiler.

Ve her türlü ölüm, sakatlanma, kepaze olmayı gözü dönmüş bir şekilde risk eden bu insanları artık söz, ahlak, din, devlet, şeyh, lider, gazete, öğretmen, kanun, milli gurur, durduramıyor!

Türklüğünü, dindarlığını, müslümanlığı, vatansevgisini değil, sosyal güvenliklerini, sigortalarını, eğitimlerini, yani yaşam dengelerini dikkate alsaydık, bugün, bu insanların paramparça ettiği ahlaksız, yolsuzlukla, hırsızlıkla tıkanmış, bitmiş bir ülkemiz değil, kendine güvenen, manevi ve sosyal değerlerine düşkün bir ülkemiz olurdu!

Modernleşme acımasızca bize şunu öğretti: Bırakın, kültürü, sanatı, sözü, edebiyatı, Türklüğü, müslümanlığı... Bireyin sağlık, eğitim, işsizlik sigortaları yoksa, önce ahlak diye birşey yok, sonra toplum diye! Yani, bugün öğrendik ki, vatanseverlerimiz, gerçek milliyetçilerimiz, Türklükten, müslümanlıktan bahsedenler değil, "sosyal güvenlikten" bahsedenler! İşte savaş meydanı: Şeyhleri, yazarları, partileri, bankaları hırsız, dolandırıcı onbinlerce sağcı aydın, sağcı yazar, sağcı işadamı! Artık çalacak para kalmayınca "dibe vurduk".. Dibe vururken binlerce yılın manevi, sosyal değerlerini de rezilleştirdiler! Babalarının mezarında bir Kulfallahü, bir Fatiha okuyacak yüzleri kalmadı!

Gel benim güzel şarabım, ülkemiz bitmiş diyorlar, bunların gelmişine, geçmişine bir Fatiha da biz okuyalım, bilimdi, felsefeydi, ütülemeyelim okuyucunun kafasını, bildiğimiz binyıllık masal, aç ayıya zeybek giydirdiler, milli kültür diye aç ayıya çayda çıra oynatıp el çırptılar, aç ayıya çırpınırdı Karadeniz söylettiler, sonunda, boy boyladı, soy soyladı, aç ayı din, iman, siyaset, hepsini pençeleriyle paramparça yiyiverdi. Gel benim güzel şarabım, en kötü şaraplardan daha koyu günler geçiriyoruz, insan olmanın neşesini bize artık ne verebilir. Ne zaman kötü hissetsem kendimi, ortaokulumun önünden geçerim, kapıda bir adam: "Neye baktın, öyle..?", "Burada, bir çarpanlara ayırma vardı, hala orda mı?" Kendimi ne zaman kötü hissetsem, eski sahaya, amatör maçlarını seyretmeye giderim. Kuru köfteler, kurumaktan kömür kömür, ızgarada donmuş yağ, dikilir bakarım sahaya, on-onbeş yaşında çocukların oyunlarına, "kime bakıyorsun öyle kımıldamadan saatlerce?", İçimden: "Burada bir çocuk vardı, otuz yıl önce, böyle topa koşuyordu, ona bakıyorum!". Gel benim güzel şarabım, eskiden kibritlerde kırk çöp olurdu, kırkı da düzgün çöp, sigara içmezdim, sırf yakmak için yakar ateşine bakardım, ateşin içinde sihirbazlar kralı Zati Sungur. Annem, mangalın iri közlerini maşayla usul usul kulaklarından tutup tutup kahve cezvesinin yanını sarardı, dört yandan közlerle üst üste duvar örerdi. Kahve köpürür köpürür, ama taşmazdı, saatlerce köpüğüne dalardım, o kahve gibi köpüren ama hiç taşmayan, ama taşacakmış gibi heyecanlı bir bekleyişle, boğazıma kadar dopdolu bir coşkuyla, ama yine de hiç taşmayan bir adam olmak istedim. Babam, aynı mangalın saçayağına iki iri tirsi balığını boylu boyunca koyar, balığın gözleri çat diye patlar, sonra parmakları yanarak, lif lif ilmik ilmik koparır yerdi. Tirsi balığının o kadar çok ve o kadar incecik süzgeç gibi kılcıkları vardı ki; boğazımıza kaçar diye bizim

Devamı 13. Sayfada

TERELLİ

PICTURES CAN BARSLAN

1nci öykü

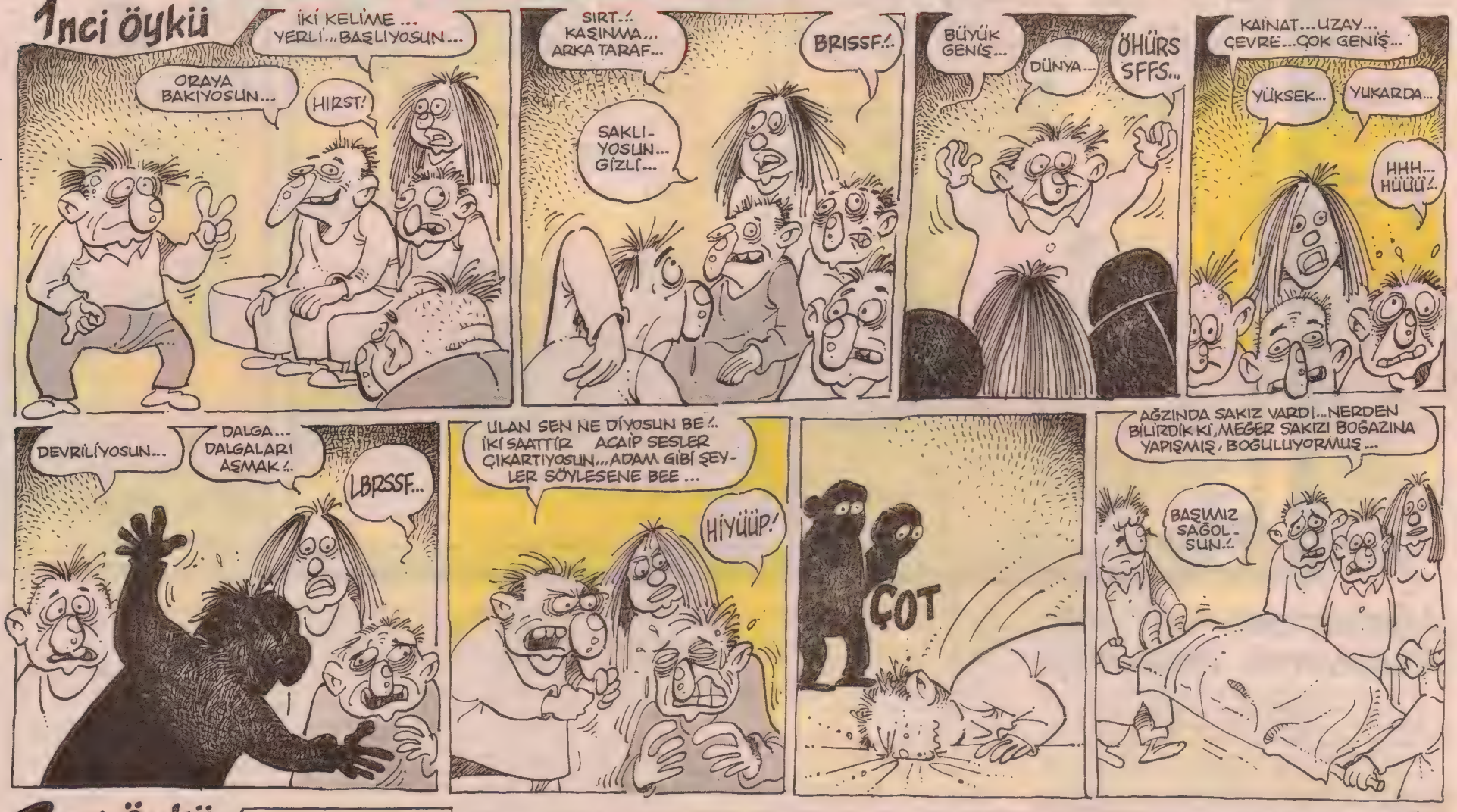

2nci öykü

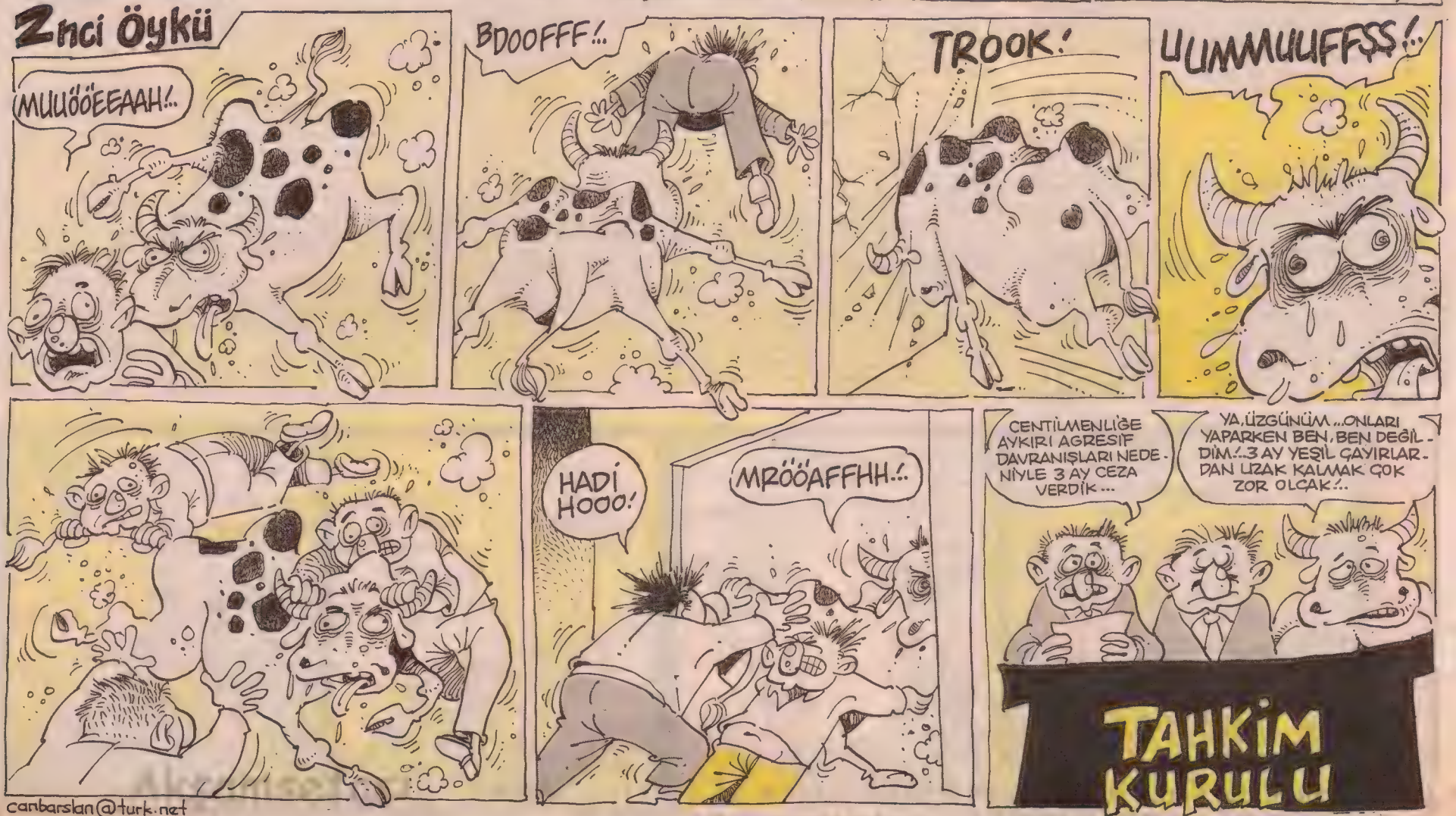

canbarslan@turk.net

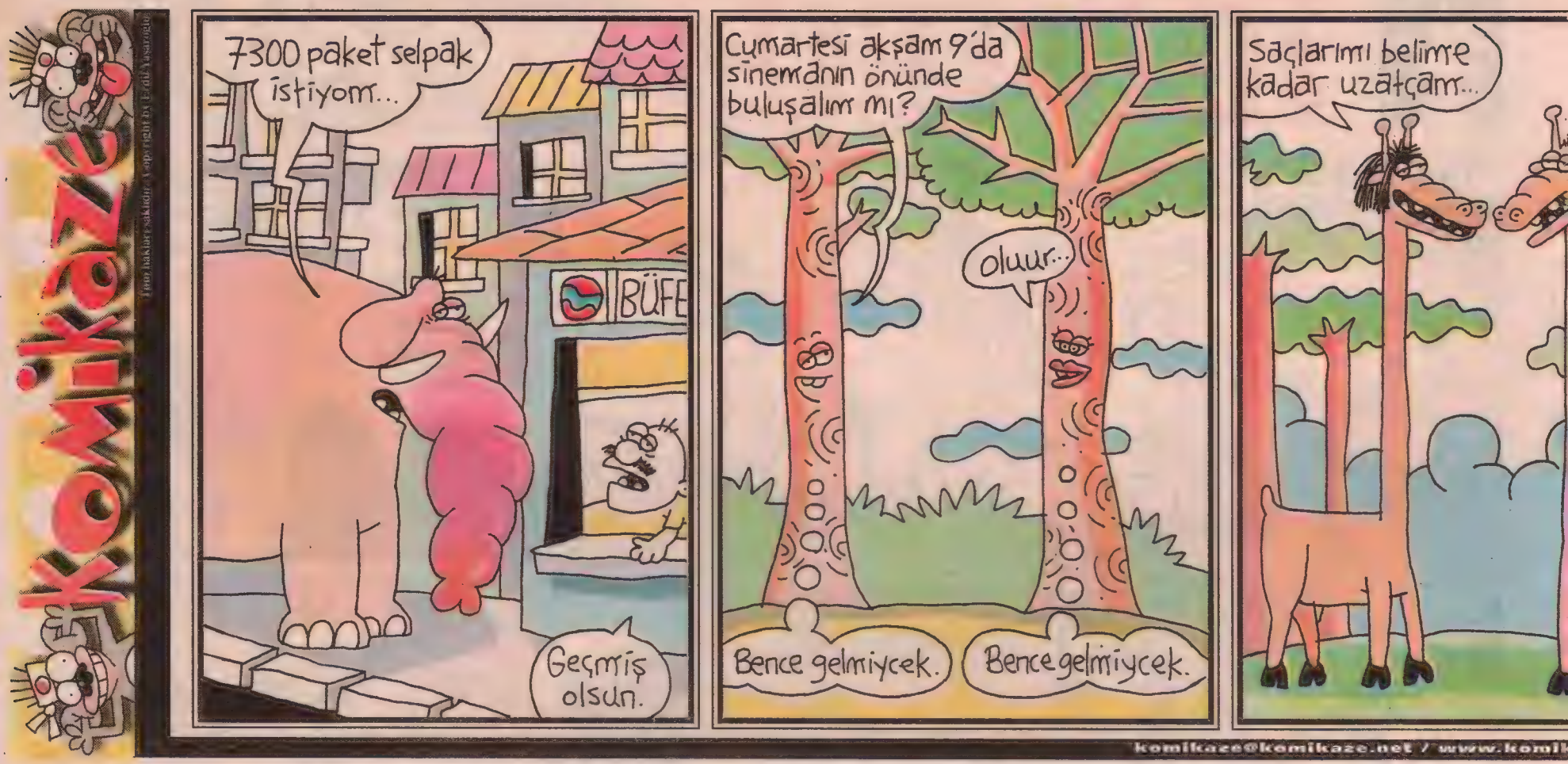

Ağızlarından Akan Kanı Saklayarak Yaşayanlar

Sınırda yaşıyorum...Hesaplar içinde hesapsız...Savunmalar içinde savunmasız...Hayatın tam içinde, ama nedensiz yaşayan biriyim...

Dünyanın en iyi ve dünyanın en alçak adamını içimde, aynı yerde, kalbimde taşıyorum...Seyrediyorum onları, karşımda hararetli konuşmalar yapıyorlar...Onlara sözüm geçmiyor...Susturamıyorum...Beni rahat bırakın, hiçbir şey istemiyorum, diyemiyorum...Çünkü istiyorum, aynı anda dünyanın en iyi adamıyla, dünyanın en alçak adamı olmak istiyorum...Kendimi bu çelişkilerin, bu uçurumun içinde var etmek istiyorum...Çünkü bu uçurumdan başka yaşayacak bir yerim yok...Delice yaşamak isterken, içimdeki bir ses o an, neden yaşıyorsun, diye sorunca, ona söyleyecek hiçbir yanıt bulamıyorum...

Aynı anda hem burada, hem de
dünyanın her yerinde olmak istemem gibi bir şey bu...

Hayat çok anlamsız, çok bayağı ve boş derken, belki de aynı anda magazin dergilerindeki, sonsuza dek nasıl genç kalınır, başlıklı yazıları garip bir hazla okuyorum...

Gittiğim her yerde televizyonlar açık...Rengarenk, kışkırtıcı, anlamsız, saçma, çekici görüntüler yüzüme ve ruhuma çarpıyor...Durmadan kirleniyorum, durmadan kışkırtılıyorum, durmadan arzu emiyor, lanet kusuyorum...Durmadan birilerini kınıyorum, durmadan özür diliyorum, durmadan neyi ve niye özlediğimi düşünüyorum...

Sınırda yaşıyorum...Her şeyden biraz biraz yaşıyorum....Her yere gitmek isterken derinleşemiyorum...

Bu hayatı ne kadar istesem de kulağımın dibindeki o uğultu hiç dinmiyor ama...Hiçbir yere ait olamadığımı hissettiriyor bu ses bana:.Sürgünlüğümü...O sesi ne zaman duysam, bana, nereye gidersen git, yine buraya döneceksin ,diyor hep...

Sırrım bu uğultudadır, ama o hiçbir soruma yanıt vermez...Anladığım sadece, nereye gidersem gideyim, yine bu uğultuya döneceğimdir: Sürgünlüğüme...Ben onu unutmaya çalışsam da, o bana mutlaka kendisini hatırlatır...

Durmadan birileri yaşamın kısalığını anlatıyor...İçimde dost mu düşman mı olduğunu anlayamadığım biri, hadi geç kaldın, daha çabuk, daha çabuk, diye fısıldıyor kalbime...Önce telaşlanıyorum, başıboş, nereye koştuğumu bilmeden koşuyorum nefes nefese...Sonra ıssız bir karanlıkta duruyorum...Nereye koşuyorum, diye soruyorum kendime...Cevap verecek kimseyi bulamıyorum içimde...Sadece o uğultuyu duyuyorum...Utanıyorum kendimden...Utanıyorum yorduğum kalbimden, kirlettiğim sevgilerimden...Bir başıma, öylece geri dönüyorum...Yol boyu kalbimi yatıştırarak geri dönüyorum...Yok bir şey, geçti artık,ne olur beni terk etme,ne olur beni hüznünden ve bilgeliğinden uzak tutma, bağışla beni, bağışla çocuksu hırslarımdan... Bu korkunç çağdan beni bağışla, diyorum ona...

Sonra ıslak sokaklardan yalnızlığımın pansiyonuna dönüyorum...Gece şehvet ve yalnızlık dolu...Pancurlara lodosun sarhoş sesleri vuruyor...Lodos sonsuzluktaki o başıboş, o anlamsız yaşam sevincini hatırlatır hep bana...O ölümcül şımarıklığı...O kirli melankoliyi...Yitirmişliğin içindeki o acı hazzı...

Kendimle yüz yüze gelmemek için yaptığım her şey, bütün o çırpınmalarım, inanmadan inanmış gibi davranmalarım, söylediğim o sahte sözler, gecenin bu saatinde yırtıcı ve yabanıl bir acı veriyor bana...

Dışarı çıkıp birilerini aramak geliyor bir an içimden...Ya da birisini alıp odama getirmek ve onunla sabaha kadar konuşmak, konuşamazsak susmak, susamazsak sabaha kadar sevişmek istiyorum...

Yatağımın yanı başında okunmayı bekleyen birikmiş kitaplara kaypak bir utançla bakıyorum sonra ...Dışarıda esen rüzgarın sesinde hayatımın asıl sorusunu arıyorum...Kimim ben?..Niye buradayım?..Gerçekte aradığım ne?...Aradığım mükemmel bir yitiriş mi...Ne yapsam mükemmel yitirişimin karşısına bir şey koyamıyorum...Koyduğum her şey bana sahte ve anlamsız geliyor...Şu an, şu saat, bana en sahici gelen mükemmel yitirişim oluyor...Ama yine de onun etkileyici bir güzellikte ve anlamlı olmasını istiyorum. Bu yitirişin başkalarının aklında kalmasını istiyorum...Yitirirken ve her şeyi sonlarken bile hep başkalarını düşünüyorum...Bu bana acı veriyor, ama başka bir şey düşünmek aklıma gelmiyor...Cesaretsizliğime katlanıyorum. Hatta seviyorum bile onu...Yaşarken öyle yalnızdım ki; her şeyimi yitirirken, sonumu yaşarken, tükenirken, herkesle birlikte, kalabalık içinde tükenmek istiyorum...Çünkü artık ne söylesem kalbime, önce kendimi inandıramıyorum...

Sessiz ve yankısız bir trajediyim ...Kendi dilimden ben bile bir şey anlamıyorum artık...Hayata gönül indirdiğimden beri böyle bu...Kendimi haklı bulmam için önce beni hayatın haklı bulmasını istiyorum...Dışardan eller uzansın istiyorum...Sesler duymak istiyorum kalbime, hüznüme dair...Kimse değil, hayat değil,başkaları değil,önce ben, önce ben bıraktım kendimi...Kimse değil, önce ben terk ettim kendimi...

Şimdi artık her şeyi bilsem ne olur...Bilmek nedir ki, insan kendisinin uzağında yaşarsa...Bilmek nedir ki, insan durmadan kendisine ihanet ederek yaşarsa...İnsan kendinden kopmaya görsün, artık sadece başkalarının ilgileriyle yaşar...Artık sadece başkalarının ilgileriyle hayatı sever...Başkalarının enerjisini çalarak yaşar...Kendi enerjisi kalmamıştır çünkü...Sonra bir an gelir, başkaları olmadan yaşayamaz...Kendini sevmek için bile başkalarının aramasını bekler...Başkalarının haberlerini, başkalarının müjdelerini, onların heyecanlarını...Kaybolmuş sevgilerini, kim olduğunu bile bilmediği insanlara hoyratça dağıtır...Tanınmak istedikçe yüzü biraz daha solar, içindeki sesler biraz daha kayboluşa karışır; kalbindeki sürgünlüğünden bile giderek uzaklaşır...

İşte şimdi ben de gecenin bir vakti onca insana dağıttığım kalbimle başbaşayım...Ve şimdi o başbaşa kaldığım kalbim artık sadece bir uğultudur...Sürgünlüğümü kendime ne kadar unuttursam da o bana yine kendisini hatırlatır...Kendimden kurtulmak için özlediğim ve gittiğim her yer yalnızlığımı ve boşluğumu biraz daha çoğaltır...Öyle çok yanar ki bazen içim, kendimle bile alay edemem...Her yerim yoklukla öyle bir yanar ki , gecenin bir vakti kendime dokunmak isterim; ama dokundukça sadece acı veririm kendime, kimselerin vermediği kadar büyük bir acı...Kimselerin bırakmadığı kadar büyük bir boşluk...

Kızıl bir pencereye dayanım başımı...Bu pencereden gördüğüm sokak dünyaya açılır...Bu sokakta bütün masumiyetimi ve bütün o yetinmezliğimi görürüm... Bu sokakta kendim gibi yitirmişleri, kendim gibi bu hayatın ortasında neden yaşadığını bilmeyen o ebedi sürgünleri görürüm...a

Bir ömür tekrarlanır bu sokakta...Sokaktaki bozuk lamba durmadan eksik aydınlatır ömrümü...Gölgelerin en koyusunda kimsesiz bir kalp kendine kanar...Nereye gidersem gideyim çıkış yoktur bu sokaktan...Bu hasta hayallerimden ve bu kirli lambadan...Bu sokakta nereye baksam bilinmezliğin o cinnet kızıllığı her yere bulaşmıştır...Bütün gece uğuldar başımda sürgünlüğüm...Nereye gitsem bu sokak peşimden gelir...Nereye gitsem bilinmezliğin o cinnet kızılı beni bırakmaz...

Nereye gitsem bu sokak karşıma çıkar...Nereye gitsem aynı hasta hayaller, aynı kirli lamba...Nereye gitsen, hiçbir ülke sana ait değil, diyen o uğultu çıkar.

Ne zaman yorulsam, ne zaman herkes gibi olmaya çalışsam, ne zaman ülkemi seviyorum, desem, hiçbir ev, hiçbir sokak sana ait değil, diyen bu uğultu çıkar karşıma...İşte o an başladığım yere geri dönerim...

Hayata tam alıştığını sandığı anda, kulağındaki uğultuyu duyar duymaz, dokunduğu ve inandığı her şeye tepeden tırnağa yabancı olan biri için, ülkesi bir çare, bir umut olabilir mi?.. Olsa olsa en fazla yalanlarına ve kaçışlarına suç ortağı olur... İşte sevgiyi ve ke
bir sürgün olduğum halde bir sürg
seviyormuşum, onsuz olamazmışı
den başkalarından iki kat daha fazl

Oysa ister kendi ülkesi, ister ba
gün için orası ona yabancı bir ülke
sorularını ve o karanlık uğultularını
ne kadar kaybolursa, o kadar kendi
sa, o kadar çok ülkemi özlemiş gib

Hayatta hiçbir hedefim olmad
tım...Hiçbir amacım ve hiç bir umu
durmak için bir çok amaca ve umu

Aradığım hiç biri değildi, istediğ
de bir şey vardı...Hiçbir tutkum ora
ne sevgim gerçek bir sevgi, ne özg

Hiç bilinmeyen ve hiç anlatama
yaşıyordum...Ve ben bu hissedişi
şiliği oynamaya mecbur bırakıyord

Özlerken diyorum ., çünkü çoğ
eklemediğim bir anda bu hissediş
ni sonsuzluğuna çekerdi...Bu sons
katardı içime...Bu coşkuya, bu yo
nırdım...Oysa dayanmak isterdim...
ürpertisinin...Bu sonsuzluk anı san
olmamı beklerdi, kendimi aşmamı
di...Beni sonsuzluğuyla yaralayıp g
benden çok iyi bildiği kendimle ka
sedişi hep özleyerek yaşayan...

O hissedişte, o sonsuzluk anın

Oysa burada, gerçeğimden ayr
dimi tam olarak tanıyamıyorum...H
larına benzemese de , o çok derind
sun tanıdığımı hissediyorum kendir
mi sevsem, sürgün olduğunu bilme
umudu olduğu için durmadan haya
ma...Kimi sevsem hem sokağına y

Kimi sevsem benim gibi sınırd

en çok bu yalanlarda gördüğüm için, değilmişim gibi yaşarım...Ülkemi çok bi yaparım...Bu oynadığım rol yüzün- çekerim...

bir ülke, nerede olursa olsun bir sür- Sürgün nereye gitse o yanıtı olmayan berinde götürür...Sürgün, gittiği yerde .. Oysa ben ne kadar çok kayboldum- ptım...

halde,bir hedefim varmış gibi yap- olmadığı halde içimdeki boşluğu dol- sarıldım....

en, ben değildim oysa...Daha derinler- aşmadı...Anladım ki oraya ulaşmadan ğüm gerçek bir özgürlüktü...

m bir derinliğim olduğunu hissederek özlerken gerçeğimden ayrı bir çok ki- endimi...

kla yalnızken, hiç ummadığım ve hiç deki akan zamanı bir an durdurup be- k anı inanılmaz bir coşku ve yoğunluk uğa çoğu kez dayanamayacağımı sa- kü bitmesini istemezdim bu sonsuzluk nden bu olduğum kişilikten başka biri lerdi, ve sonra bir anda çekip gider- i...Sonra ben yine neredeyse herkesin n...O sonsuzluk anıyla yaralı ve o his-

zliydi sanki kim olduğum...

çok kişiliği oynadığım bu hayatta ken- i kendimle yaşadığım o sonsuzluk an- çok yoğun sevdiğim anlarda biraz ol- Çünkü kimi sevsem bana benziyor...Ki- bir sürgün; kimi sevsem, başkalarının klığı çoğaltan biri olarak çıkıyor karşı- niş, hem ebedi sürgün sokağından... enim gibi durmadan haksızlık etmekte kendine....

Kimi sevsem bir ülkeden, bir çağdan daha çok o paramparça edilmiş kalbine inanmaya çalışıyor...

Ne zaman derinden inanmak istesem hayata, orada köşeye sıkışmış, kanlar içinde varolmaya çalışan bir sevgili çıkıyor karşıma...

Aslında içten içe biliyorum: Ülkem, ülkem, dediğim o birkaç sevdiğim aslında...O köşeye sıkışmış, o yaralı bir kaç yürek yalnızca...

Ülkem dediğim, benim gibi sürgün olduğu halde sürgünlüğünü gizleyerek yaşayanlar aslında...

İnançsız ve umutsuz oldukları halde, onlara umut ve inanç bağlayanları üzüp kırmamak için ağızlarından sızan kanı saklayarak, inançlı ve umutlu yaşamaya çabalayanlar benim ülkem...

Peki, ben bu kayboluşta neredeyim?..Bu kayboluşta birini seçmek gerekirse kimi seçmeliyim?..Kimi...

Bu sonsuz kayboluşta onlar için kendimi seçiyorum işte...Benden çok onlar için seçilebilecek en büyük acıyı,en büyük hüznü seçiyorum:Kendimi seçiyorum...

Dünyanın en iyi ve dünyanın en alçak insanına sonsuzlukla yaralı kalbinde yer açan kendimi seçiyorum...Bu dünyanın o karanlık anlamına, bitmeyen çelişkileri ve bu karmaşık yaradılışıyla varmak isteyen kendimi seçiyorum...

Hesaplar içinde hesapsız...

Savunmalar içinde savunmasız...

Güçlerin arkasında saklansa da alabildiğine güçsüz...Hayatın tam ortasındayken bile niye yaşadığını bilmeyen kendimi seçiyorum...

Çünkü bu dünyada ben kimi sevsem acıdan ve umutsuzluktan ağzı kanıyor....

Bu yüzden, işte en çok bu yüzden...

Sonsuzlukla yaralı kalbini ve asıl ülkesini, ağzı kanayan sevdikleriyle arayan kendimi seçiyorum...

CEZMİ ERSÖZ
cezmier@iz.man.com.tr

* 17 Mart Cumartesi günü saat 14:00'de **Bitlis**'te **Müşfik Kitabevi**'ndeyim...
* 24 Mart Cumartesi günü saat 14:00'de **Kayseri Bilge Kitabevi**'ndeyim...
* 31 Mart Cumartesi günü saat 14:00'de **Hatay Yener Kitabevi**'ndeyim.
* 7 Nisan Cumartesi günü saat 13:00'de **Adıyaman Kelepir Kitabevi**'ndeyim...
* 14 Nisan Cumartesi günü saat 14:00'de **Konya**'da **Çalı Dergisi**'ndeyim.
* **Hacer Buyruk.** Çıplak Kadınlar Şubatı. Şiirler.
* **Hürriyet Gazetesi**'nin bütün Taşra ekleri kapatılınca 700 gazeteci işsiz kaldı. Ve şimdi bu emekçi insanlar ekderini tekrar geri istiyor. Onlann yanındayım...

Açık Büfe
met üst

memlekette hayat-1

hayaller hayata sığmaz
hayat hayalleri yırtar

• • •

arabanın motoru bozuk
lastikleri patlakken daha
kim direksiyona geçecek
o tartışılır

• • •

çay ve sigara
çay ve sigaradan öte
bir şeydir ellerinde

• • •

yaralarını mücevher
gibi taşırlar

• • •

çalışmak durumu
başka birinin hayatına
yapılan ek gibidir

• • •

bindikleri taşıtlara benzer
aile formatları

• • •

her konuda en az
üç sayfa konuşabilir
beş sayfa yanlış anlayabilirler

• • •

hem kel hem de fodul
olanları hep lider seçerler

• • •

fotoğraf albümlerinde
toplu bir yetimlik
hüküm sürer

• • •

silahla şakalaşırken
-kaza sonucu- koca bir halkı
yok edebilirler

• • •

insan halkları'nı misal,
insandan - insanlıktan ayrı
ayakkabı cilası'ymış gibi
mesela, düşünebilirler

• • •

tuttukları takımlara
oy verdikleri partilerden
daha çok kızarlar

• • •

her şeyden bir kere
olmak isterler

• • •

sürekli hipnoz halindedirler

• • •

arapça ezan okuyan
japon malı masa
saatleri vardır

• • •

kırk yıl düşünseler
bir fikir etmezler

• • •

güvendikleri dağlara çarpar
titanic gibi batarlar

Kıtık Gıtıklı

SUAT ÖZKAN

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

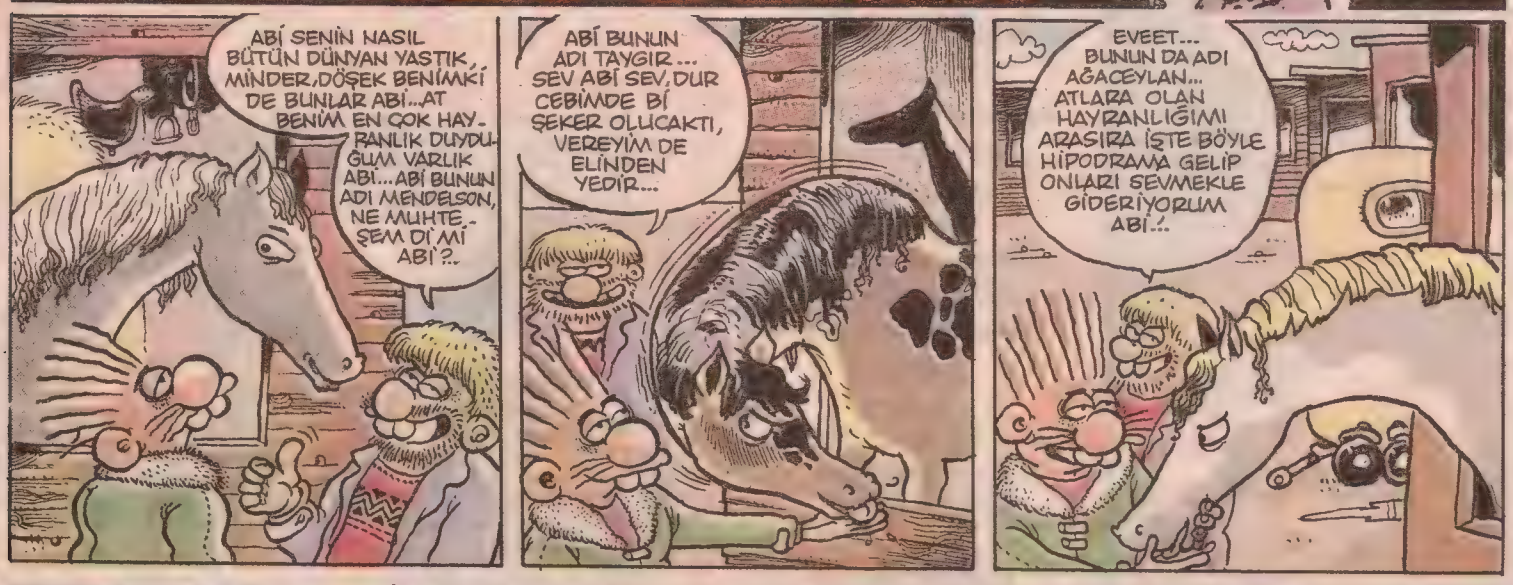

HİLEKAR ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

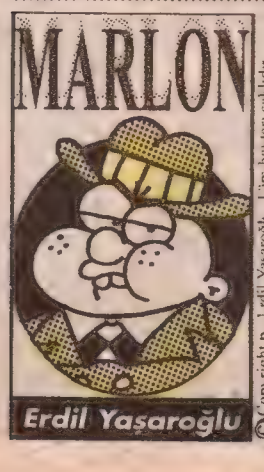

Erdil Yaşaroğlu

©Copyright Erdil Yaşaroğlu. Tüm hakları saklıdır

Lütfü Oflaz

lutfuoflaz.com.tr

Tanrı'dan e-mail!

"Televizyonda görünsün ki Tanrı'ya inanalım!"

Diyorlarmış zamane çocukları.

Zamane çocuklarının bir şeye inanabilmesi için ya onu televizyonda görmesi ya da onunla internette yazışması gerekiyormuş.

Zamane çocukları arasında yapılan araştırmanın sonucu buymuş.

Yabancı kanalları bilmem, ama Tanrı bir Türk kanalına çıkacak olsa şunlar olmaz mıydı?

"Tanrı kanalımızda, azzz sonra!"

"Tanrı'ya da merhaba televole dedirttik, azzz sonra!"

"Tanrı'nın söylediklerini inandırıcı bulursanız 900 901'i, bulmazsanız 900 902'yi hemen arayın!"

Kısacası Tanrı'nın televizyona çıkışını reytinge, paraya dönüştürmek için ne mümkünse yapılmaz mıydı?

Ancak oyuncakları bilgisayar olan zamane çocukları elbette bunların yapılması için istemiyor Tanrı'nın televizyona çıkmasını.

Zamane çocukları Tanrı'ya sorular sormak istiyorlarmış.

Sorgulamadıkları şeylere inanmıyorlarmış.

Bu bakımdan zamane çocuklarını kendime yakın buluyorum.

Ben de çocukken Tanrı'ya sorar dururdum:

"Senin her şeye gücün yetiyorsa neden güçlülerin güçsüzleri ezmesini önlemiyorsun?

"Hakkın, haklının yanında olmamızı istiyorsun da sen neden haklının yanında olmuyorsun? Olsan, bu dünyada haklılar değil de hep güçlüler kazanır mıydı?"

"Kullarından adaletli davranmalarını istiyorsun da sen neden adaletli davranmıyorsun? Bazı kullarına sağlık, zenginlik, yetenek, güzellik gibi pek çok şey veriyorsun da bazı kullarına bunların hiçbirini vermiyorsun?"

Çocukluktan beri sorduğum bu ve benzer sorularımı cevaplamak için ille de televizyona çıkman gerekmiyor Tanrım.

E-mail adresime bu soruların cevabını yollamana da razıyım!

feyhan@leman.com.tr

BAYIR GÜLÜ

FEYHAN GÜVER

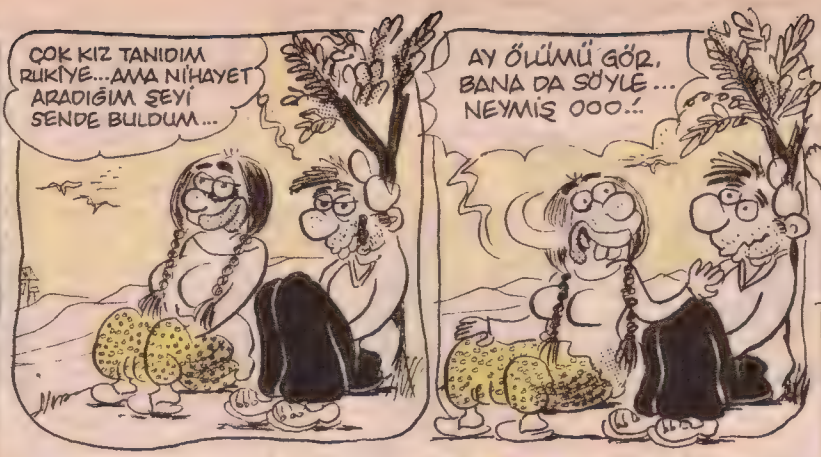

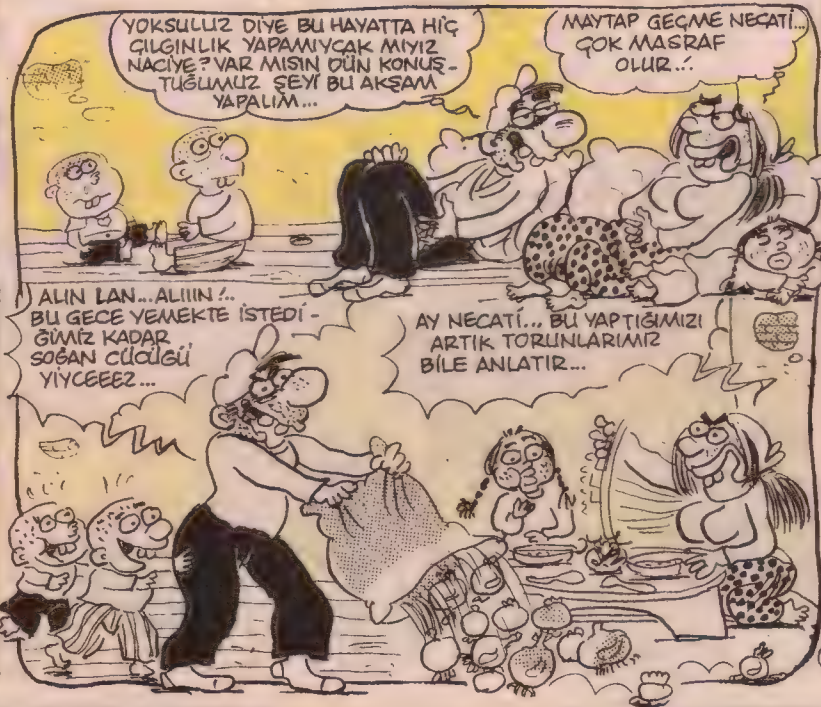

BAYIR GÜLÜ 3 ÇIKTI

ve 12, 16, 62'nci sayfalardaki karikatürlerin halkın ar ve haya duygularını incittiği gerekçesiyle **TOPLATILDI...**

On yıldır tarzımız aynı, mizah anlayışımız, espri anlayışımız aynı... Birden bastıran bu dava yağmurunu anlamak mümkün değil... İnsanın "taktılar" diyesi geliyor...

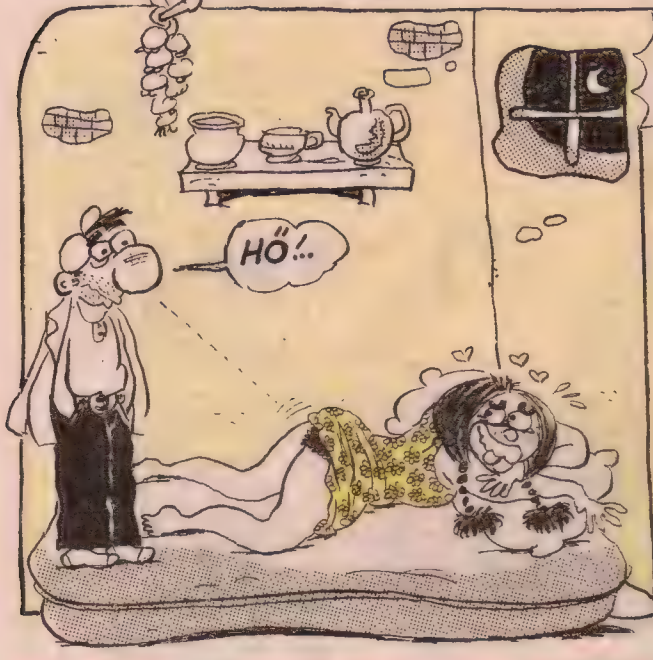

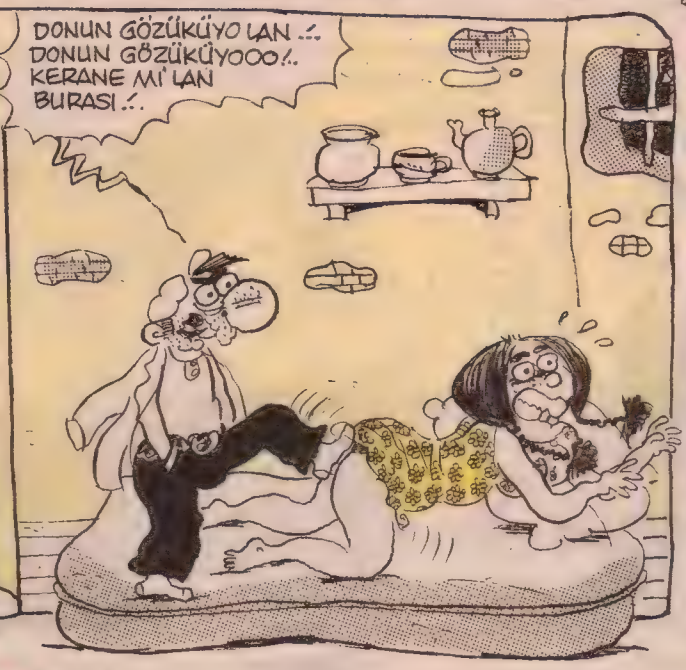

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

ZİFTLİ SÜT LAÇ

GÖKHAN DABAK

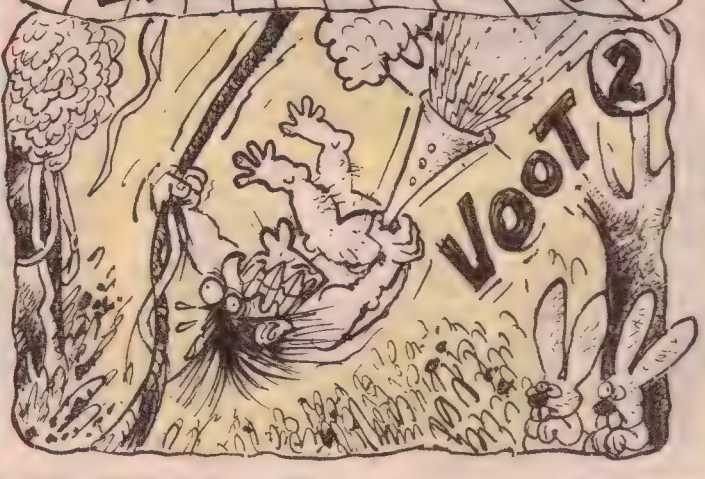

(İyi günner satıcı margarin almak gibi bir niyetim var. Tedarik edeceğinizi umuyorum. Bedeli mukabilinde tabii.) deyince satıcı (Hayhay derhal tedarik edeyim ne renk olsun) deyince alıcı (mavi.) der. Ve alışverişten sonra alıcı eve gidip margarinli bişey yedikten sonra oturup televizyon seyretti. Satıcı ise uzay gemisine binip havada uçtu. Ondan sonra ntartikada araştırma yapan birtakım bilim adamları fok balıklarını inceleyip bütün metebolizmalarını analiz edip yaptılar ve oldu. Şimdi sırada sincap fonksiyonları çalışması var. Sonrada hidrojen.

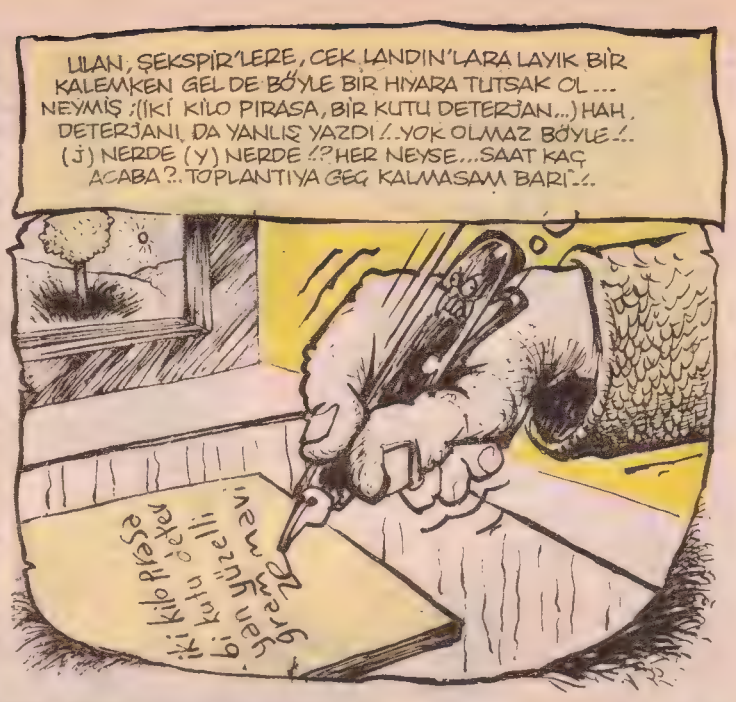

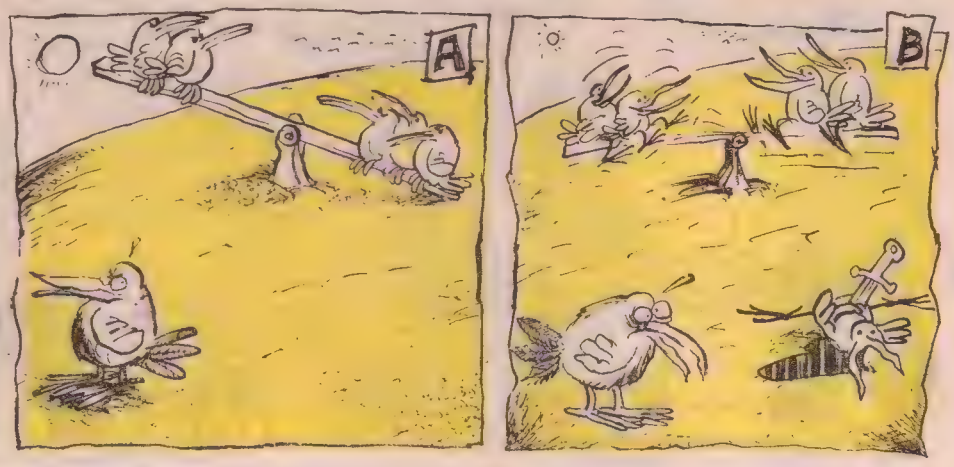

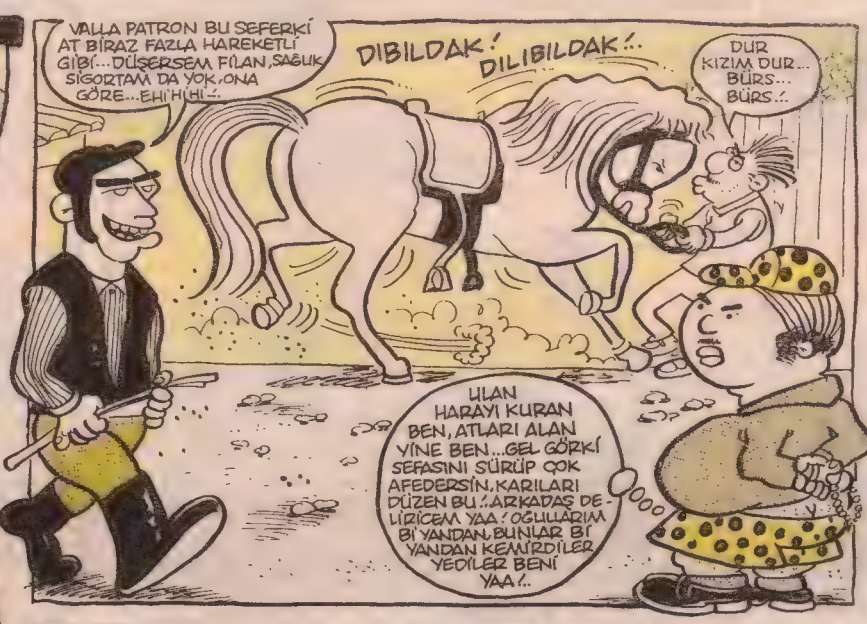

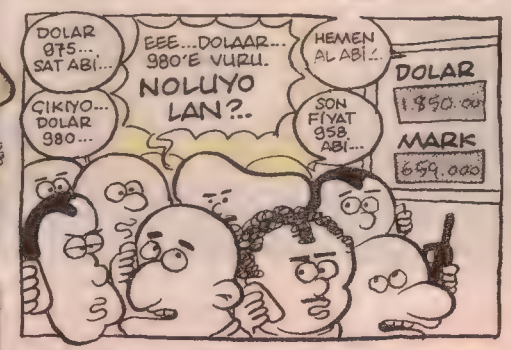

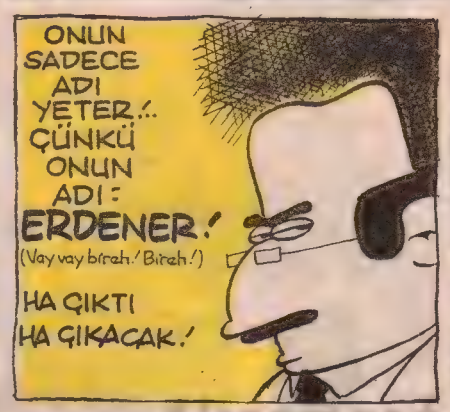

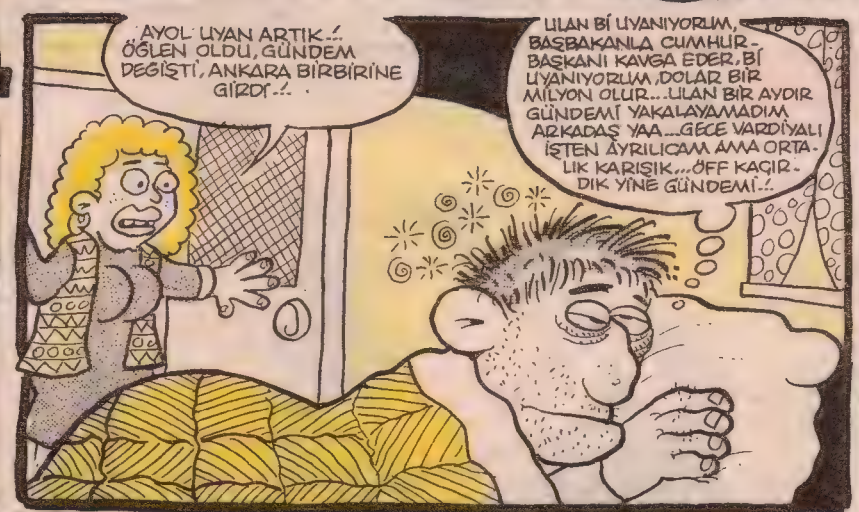

Aksamsefası

6.Sayfadan Devam

Ay İnsanı Kurutur

yememiz yasaktı. Babamın da tirsi balığı yiyişi saatler sürer. Babam deli gibi sinirli bir adamdı, ama o balığı usul usul yiyişi, ruhunu dinlendirirdi sanki. Çok geç anladım ki, sabırlı bir ruhumuz olmazsa, inceliğe adanmış bir kalbimiz olamaz, çok geç anladım ki, yazarlarının içini gösteren acı, alaylı, küfürlü, muzır kalpleri olmazsa, bir ülkemiz olamaz. Sevgili şarabım, Hitler demiş ki, "liderlerin başarısı halkın dikkatini bir düşman üzerine yoğunlaştırmayı bilmektir!", topyekün milletçe bir düşmana saplandık, yazarlarımızın kalbine, kalbimize ayıracak zamanımız olmadı.

Akşamları, arkadaşlarımla sinemaya gider, param çıkışmadığı için, sinema kapısından geri dönerim. Pencerenin camından, arkadaşlarının sinemadan çıkmasını bekledim. Ay ışığına dalar, ince uzun ışıklar görürüm. Annem, sabaha kadar örgü örer yanımda. "Niye gitmedin sinemaya?" "Param çıkışmadı anne?", "Dur, şunları yarın mağazaya satiyim, para veririm!" der. Sonra radyoda neşeli bir laz türküsünden bir mısra düşer dilime: "Ay insanı kurutur mu?", "Kurutur mu ay insanı, anne?", "öyle şeyler düşünme, yarın mağazaya satiyim örgüleri, sana para vereceğim"... Uykum gelir, annem, örgüden yorulup şişleri bırakır, yer yatağını omuzlayarak usulca yatırır beni. Gecenin bir vakti uyanır gibi olurum, annem pencerede ay ışığına dalmış, upuzun bakakalmış...

Sevgili şarabım, bugünlerde halkım çok zayıflık belirtisi gösteriyor ve iyi giyimli, gürbüz, sağlıklı herkese saldırıyor. Oysa Amerikalılar'a kızacak ne var, onlar da çocuklarını güzelleştirmek için ticaret yapıyor. Bilmezsin, hristiyanlar ticareti ne zor öğrendi. Ortaçağda çilecilik diye tuttu-rup, bin yıl kilise odalarına kapandılar. Dünyayı unuttuklarında onlara ticareti yine müslümanlar öğretti. Cafer Ali Bin Dimişki ta o zamanlar "Ticaretin Güzelliği" kitabını yazdı. Bağdat'ı, Şam'ı dünyanın merkezi yaptılar, "Pazar yerleri, Rabbin sofrasıdır" yazdılar. Peygamberimiz: "Tüccarlar bu dünyaya Allah'ın gönderdiği vekilleridir" dedi. Hristiyan ticarette çok utandı, kiliseye karşı gerekçelerini açıklamak için yüzlerce yıl uğraştılar, bir lokmadan fazlası günahtır, tamahkarlık günahtır, neyse bir Calvinist, "çok para kazanırsak o kadar hayır işi yaparız" deyip kandırdı hristiyanları. Şimdi bu yoldan orospu sanatçılarımız da yürüyor, çok para kazanırsak çok hayır işler, orospuluğumu da unuttururum. Velhasıl, müslümanlık tüccarların elinden şehrinden doğdu. Tüccarlar binlerce yıl sporcular, sanatçılar yok iken, tüm dünya milletlerini kaynaştıran, tanıştıran insanlardı. Şimdinin tüccarları dünün tüccarlarının şehri Bağdat'ı bombalıyor, bizleri de o bombaları depoladığı sömürgeye çeviriyor, bunda anlaşılmayacak ne var! Bir zamanlar koyu görünsün diye şaraba kiremit tozu atılırdı, Saddam da varillerin sayısını artırıyor, çoğaltıyor. Tüccarlık böyledir, biri kazanacak. Yatakta sevişen iki çiftin de galip çıktığı kamasutra diye birşey yok. Biri teslim olmalı. Sırf bu müsabakada milyonlarca insan yatakta ziyan oluyor. Tarih öğretti ki, iktidardakiler kadar puşt, yırtıcı olmadan iktidarı deviremezsin. Yani, çok seversen bir kadını, onu düzemezsin artık, sevgi yırtıcılığınızı alır. Kurbanlarının kanını içecek vahşiliği derisinde taşımayanlar, köle gibi düzülmek zorunda. Sevgili şarabım, Abdülhamit'e borçlarından ötürü yabancı elçiler emrederek konuşmaya başladı ve tüm tarihçiler yüzyıldır bu sahneleri utanarak yazdılar. Şimdi, o denli gizli kapaklı da değil. Amerika elçisi, Ecevit'i çağırıyor, ekonomi bakanını çağırıyor, gerekli değişiklikleri yapıyor. Biliyorsun, Amerikan'ın kucağına oturmak artık ayıp değil! Sevgili şarabım sorun, en az acıyla bu satışı atlatırken, bakanlarımız gürbüz suratlarıyla ekrana çıkıp: "Biz ülkemizi, milletimizi çok seviyoruz" diye nutuk atmaları gerekiyor. Sömürge, köpek, kalleş, satılmış olmak da o denli kötü değil, bir de askılı pantolon giyebilirsen, ayakta kalmanın keyfini çıkartmış olursun. Şimdi nasıl olduysa bütün düşmanlarımızı bütün siyasi, sosyal dertlerimizi unuttuk, tek bir derdimiz kaldı: O da nasıl olursa olsun ayakta kalalım. On-onbeş milyar dolar gelirse birkaç yıl daha dayanırmışız. Niçin ayakta kalalım, rantiyelerin çiftlikleri dağılmasın diye. Rantiyelere tüm bütçenin iç borç faizlerini vermemeye kalksak bir daha bize borç vermezlermiş, işte asıl o zaman sonumuz olurmuş. Ama otuz yıldır memura, işçiye vermiyoruz onlar niye aptal aptal çalışıyor. Niçin ayakta kalalım sevgili şarabım, kalori alamayız, sinirlerimiz bozulur, karnımız aç olur, delirir diye mi, onur olmadan yaşayacak olan ne, rakamlar mı yaşayacak, istatistikler mi yaşayacak, binaların kendileri mi, gökdelenler mi yaşayacak, hadi bankalar yaşadı, hadi halkımızı da uyuşturup yaşattık, ama şimdi huzurevinde, elli yıl işçilikten sonra, emekliliğinin son günlerini yaşayan ve hemşireden gizli seksen yaşında birbirlerini sürpriz reçeller yaparak eğlenen, koca ihtiyarları nasıl ikna edeceğiz... Onlar artık duymaz mı, sevgili şarabım... Mezardaki annelerimiz, Yemen'deki şehitlerimiz de duymaz mı... Ben mi batırdım bankalarını. Ben mi repo yaptım, iç borç faizlerini üçbin aileye tüm bütçeyi ben mi verdim. Bu orospu çocukları, şimdi de başımıza ekonomi azraili kesildiler.

Kimin memleketini kime satıyorsunuz, Allah'ın belaları. Sizi hangi analar doğurdu. Yediğiniz ekmeğe, içtiğiniz suya, yazıktır. Utanmaz mısınız, gelen milyar dolarlarla hastaneler mi açtınız Merhametinizle hemşire orduları mı yetmedi. Birgün olsun SSK'ya mı aktı o dolarlar. Artık nesini satacaksınız, tüm bireylerin birbirine insanca davranmasını yasalarla-yoksullukla engellediniz, sırf iştahla yiyesiniz diye. İnsan denen yaratığın can havliyle yapışarak sevdiği tek varlığı çocuğunu kapının önüne koydunuz, sevgiyi, masraflı, lüks bir iş yapıp, aileleri çocuklarına yabancı, onların istihdamı karşısında çaresizleştirdiniz. Dinç Bilgin'e, Enver Ören'e ben mi verdim dolarları. Güneri Civaoğlu'nun istakozlarını ben mi yedim. Dünyanın en zengin gazetecisi Yavuz Donat'ı ben mi zengin ettim. Taha Akyol'a pavyon şarkıcısı gibi elbiseler giydirip, gazete tencere, tava satsın, sonra çok satti görünsün, sonra ihale, kredi alsın diye bakanların kapısına ben mi gönderdim. Silikon memeleri ben mi taktım. Üç yüz bin lojman, bir milyon otoya ben mi bindim. Bu halkın elinden artık cesedlerinizi yakarak kurtulabilirsiniz. Mezarlarınız tükrük hokkası olarak tarihe geçecek ve tarih bu sahnelere şahit olacak. Ecevit'in bunadığına herkes müttefik, lafım, onun arabaya binerken kapısını açan koruma polisine. Bir milleti, odacı, kapıcı, koruma polisi yaparsan olacağı bu. Bunların çöpünü siz topladınız. Bu adamların helasını siz temizlediniz. Şimdi hala bu adamların kapısını siz eğilip açıyorsunuz. Alt tarafı bir maaş, onurlu bir insan gibi, açmayın o kapıyı istifa edin, çıksın artık şu yolsuzluklar ülkesinden tek bir onurlu insan!

Bir de bu derin devletin korumaları vardı ki Türkeş öldükten sonra iktidara oturdular. O dakka .ötleri kalktı. Hani dokuz ışık nerde, dokuz ışıkla 21. asır Türk çağı olacaktı, Tansu Çiller'in Udidem'i gibi, dokuz ışıkta çocuk kandırmacıların sahtekarlar çöplüğünde. Hani erkektik, bu Amerika'ya, Avrupa'ya .ötü verme lafları her köşede aleni yazılmaya başlandı, hayrola, ne bu .öt muhabbeti. Türkeş'in fakir halkın çocukları cezaevlerinde sahipsiz yatarken gönderilen paraları iç etmesine seyirci kaldınız... Olsun, yine de Türkeş, Amerikancılığı elli yıldır üslübuyla yapmaya çalıştı, az da olsa gizlemeye çalıştı. Maşallah siz iki günde, kucak kucağa. Kemal Derviş'in kapısını önce kim açarsa, en kahraman ülkücü o olacak! Şimdi bir de beş-on milyar gelirse, birkaç yıl daha yine haklı çıkacaksınız. Kucakladınız mı sömürge valinizi. Öptünüz mü yanaklarından... Muhalefetteyken, yok Çeçenler, yok Apo asılsın, ortalıkta alikıran başkesen kesilmiştiniz, hani, nerdesiniz? O kadar da korkmayın, Amerika'nın da bir şerefi var, acıtmaz, oyle ortalık yerde yapmaz! Ne yapacaksınız, dün, muzaffer savaşçılar gibi Güneydoğu'da cesedlerin önünde poz verirken, parmaklarınız öyle tuhaf bükülüyordu, nasıl oluyordu bir gösterin valı bey'e... Sanmam o işaretinizle pek ilgilensin, elinizden geldiği gün anahtarı hemen alıverdi, Emlak Bankası'nın...

Şu hale bak, Amerika, yeter .iktiğiniz, o bankaları geri verin diye adam gönderiyor. Amerika'yı da ilk defa sevdim, tarihimizde ilk defa hakiki SAHİP gibi konuşup, olaya el koydu. Sizin elinizden yağmalanan ülkeyi, şu hale bakın hakiki sahipleri kurtarmaya çalışıyor...

Velhasıl, bir yalandan savaşa, bir hayali ideolojiye otuz yıldır kapılanmış salaklar sürüsü, aptallar sürüsü milyonlar! Hangi kültür büyüttü sizi, hangi gazeteciler, hangi öğretmenler, hangi anneler, hangi kasabalar! Dönüp, tüm tarihinize bir daha bakın, bu denli satılmış, bu denli aptal sürüsü, bu denli hırsız bir dönem bulursanız, bana da haber verin, teselli olayım... Ve hala olup bitenin farkında değiller.

Buraya kadardı, yediniz yediniz kalmadı. Kimse de size niye yiyorsunuz diye sormadı. Banka da bitti. Ülke de bitti. Milliyetçilik, Allah, vatan sevgisi, yaşayacak mı, dur bakalım Amerika ne karar verecek... Amerika da dönüp dolaşıp yeniden "Allah" derse şaşırmam... Çünkü, yiyip, bitirip, ananızın .mını gördünüz, o yeri artık satsanız da Amerika almaz, Avrupa da almaz, şerefsizlerin, sırtlanların dişinden artmış leşleri kim alır! Sahip'lerin de bir onuru vardır, işleri başından aşkın, her domalan sömürgeye vakit ayıramaz bu ince beyefendiler!

Şimdi, tam aynada yüzümüze bakma zamanı. Çocukluğumdan biliyorum. İnsanın yüzünü en güzel ay, mehtap gösterir. Biz fakir bir milletiz. Buzdolabını, çamaşır makinesini, TV'yi batılılar icad etti, onları kullanmayı hak etmedik. Annemizin daha çok örgü örmesi lazım. Çok daha pencere pervazına yaslanıp, arkadaşlarımızın sinemadan çıkmasını beklememiz lazım. Aynaya bakmaya ihtiyacım yok benim. Annemin yüzünden biliyorum, kupkuru bir surat. Siz yüz yıldır aya bakıp, kurt gibi uluyup kuduruyorsunuz, ama doğru değildi bu. Ben, halkımın çileli, derin çizgili, kurumuş yüzünden biliyorum "ay insanı kurutur"..

nihatg@leman.com.tr Nihat Genç

Susurluk Hiçbir şey, Aslolan "Ankara"

Kutlu Esendemir

06 AC 600 Susurluk
34 AC 779 Ankara

ANKARA- Tarihler 3 Kasım 1996'yı gösterdiğinde Türkiye büyük bir gürültüyle uyanmıştı. Manisa- İzmir karayolu Susurluk yakınlarında, Hasan Gökçe'nin kullandığı 20 RC 721 plakalı kamyon, 06 AC 600 plakalı siyah Mercedes otomobile çarpmış, bulunan otomatik silahlarla, uyuşturucuyla devlet-mafya-siyaset üçgeni sonra tozduman önümüze dökülmüştü.

06 A (Aptullah) C(Çatlı) 600 plakalı, bir döneme simge olan bu Merceles otonun sahibi DYP Şanlıurfa Milletvekili Sedat Bucak'tı... Kazadan sağ kurtuldu ama en yakın arkadaşları, Bahçelievler katliamı sanığı ve birçok davadan Aptullah Çatlı; sevgilisi Gonca Us ve emniyetçi arkadaşı Hüseyin Kocadağ; malumunuz kazada hayatlarını kaybettiler. Kazanın ortaya çıkardığı tüm yollar eski İçişleri Bakanı Mehmet Kemal Ağar'a çıkmasına karşın hiçbirşey yapılamadı. Bu kaza bir dönemin aydınlanması için bir ışık olduysa da hukuki olarak bir arpa boyu yol gidilemedi denilse yeridir.

Bugün ise yine bir başka simge otomobille ve yine bir dönemin simgesi sayılabilecek büyük bir soygunla karşı karşıyayız.

Geçen hafta AKTAŞ soygununu ve bu olayın kahramanlarını aktarmıştım... Sabri Artam'ın sahibi olduğu AKTAŞ, 10 yıl içinde halkın cebinden ve devletin kasasından 150 trilyon lira para götürdü, bu 10 yıllık dönemin hiçbir başbakanı, bakanı, bürokratı bu soyguna dur demedi. Meclisin her renginden Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı yapmış 10 zat, şu an zan altında... Halen görevdeki Bakan Cumhur Ersümer de dahil.

Aynı Sabri Artam, Yahya ve Murat Demirel'in amcası, Ayşenur Esenler'in eniştesi, kaçak işadamı Cavit Çağlar'ın, Turgay Ciner'in ve Mehmet Kemal Ağar'ın manevi Babası 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel tarafından, 23 Aralık 1999 günü "Devlet Ustün Hizmet Madalyası" ile taçlandırıldı.

1 Eylül 1990 günü İstanbul'un Anadolu yakası elektrik dağıtım işlerini alan Artamlar'a ait AKTAŞ, hukuksal olarak en sıkıntılı dönemini 1997 yılında yaşadı.

Şirket ile iligili davalar birbirini kovalarken, Başbakanlık Teftiş Kurulu devreye girdi ve AKTAŞ, hukuki olarak sorgulanmaya başladı ... Artamlar'ın faaliyetleri yavaş yavaş sorgulanmaya başlanıyordu. Ama Artam ailesinin bunu fazla önemsedi. Çünkü çevrelerinde muazzam bir koruyucu büyü vardı. Bu koruyucu büyünün adı da "Ankara"ydı.

"Ankara" olmasa, hakkında Başbakanlık Teftiş Kurulu'nun yüzlerce sayfa tutan belgeler, raporlar bulunan, halkın 150 trilyon liraya aşkın parasını, kasasına aktardığı ileri sürülen Artam ailesi, ödülleriliyorcasına devlet üstün hizmet madalyası ile onurlandırılır mıydı?

Evet! 1997 yılı Artamlar'ın üzerine gidilen ilk yıl oluyordu. Çünkü başta Elektrik Mühendisleri Odası olmak üzere, bu soygunun perde arkası lime lime ediliyor, hukuksal süreç ne kadar uzatılırsa uzatılsın, çeşitli belgeler nasıl manipüle edilirse edilsin, kamufle edilemicek bir boyuta ulaşıyordu.

Ancak, gücünü ve iktidarını bilen Artamlar gelişmeleri büyük bir soğukkanlılıkla izliyorlardı...

Belki de küçük çaplı bir güç gösterisi gerekliydi ahaliye karşı.

Sabri Artam'ın en büyük tutkusu antika otomobillerdi. Koleksiyonunda 150 dolayında "parça" bulunuyordu. Hakkındaki hiçbir soruşturmayı önemsemeyen Artamlar, tutkularını görmezden gelmeyecek kadar rahattılar..

Amerika Birleşik Devletleri'nden bir otomobil beğendi Artam ailesi. Bu otomobil, 1929 marka Ford Doctor's Coube marka bir araçtı. 1935'de Amerikan mafya babalarından birine ait olan bu oto, gansterler tarafından delikdeşik edilmişti ve üzerinde 40 küsur mermi deliği bulunuyordu.

Hukukçular ve müfettişlerin, şirket dosyalarını araştırırlarken Artam ailesi, filmlerin aratmıyacak bir biçimde, bu mafya artığı, kanlı otomobili satın alarak İstanbul'a getiriyorlardı.

Ford marka araç, delikdeşik edildiği ve kan gölüne döndüğü saldırıdan tam 65 yıl sonra, yeni ülkesinde Artamlar tarafından bakıma alındı. Üzerindeki mermi delikleri özenle kapatıldı, boyandı. İstanbul Trafik Sicil Müdürlüğü'ne kaydı yapıldı ve plaka alındı.. Daha sonra da Sabri Artamlar'ın Çengelköy'deki müzesinin en önünde sertgilenmeye başlandı. Bir de web sitesi hazırlanıp, aracın öyküsü kamuoyuna büyük bir övünçle duyuruldu!

Aracın plakası da şanına yakışırdı. Tesadüf bu ya, plaka, Sedat Edip Bucak'ın makam aracının harfleriyle tıpatıp aynıydı. Susurluk mercedesinin plakası 06 A(Aptullah) C (Çatlı) 600'dü... Bu mafya artığı otoya ise 34 A(Atilla) C (Cengiz) 779 nolu plaka verildi. Atilla ve Cengiz Artam, Sabri beyin Türkislamcı evlatlarıydı.

Büyük bir güç gösterisiydi belki de Sabri Artam'ın bu "kanlı otomobil" resitali... Ve belki de mesaj alındı, o günden sonra yine Artamlar'la ilgili bütün belgeler, araştırmalar, raporlar sümenaltına indi! Yelkenler duruldu. Ve hala 11 yıldır bu aile, büyük bir zırhın içinde, "iş"lerine devam ediyor.

İki haftadır bu konuyu yazıyorum... Çünkü AKTAŞ, insanlık tarihinin en kapsamlı, en kolektif soygunu olarak önümüzde duruyor.

Bunu en yakın arkadaşlar dahil, hiç kimse farkında değil.. Bu soygun çözüldükçe Susurluk olayından çok daha kapsamlı, çok daha yakıcı ve yıkıcı sonuçlar ortaya dökülecceğine inanıyorum... 2 ay önce yazdıklarımızı, şimdi şimdi tırtıklamaya başlayan gazeteler, dergiler; bir iki ay sonra AKTAŞ'la ilgili ortaya döktüğümüz bilgileri, belgeleri, araştırmaları "Susurluk'tan büyük" manşetleriyle sayfalarına taşımak zorunda kalacaklar, kapak yapacaklar. Benden söylemesi!

Not: İnanılmaz sayıda mail geliyor...Teşekkürler. Gönderdiğiniz tüm argumanlar çok yararlı ve besleyici. Belgelerinizi, bilgilerinizi, tepkilerinizi iletmek için: **k.esendemir@superposta.com**

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR MEKTUPLARI
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Dikkat İTÜ Kapısıdır. Ekmekle Girmek Tehlikeli Ve Yasaktır.

İkinci dönemin başlangıcıyla birlikte yapılan zamla yemek fiyatları dört yüz bin lira iken bir milyon lira oldu. Bu nedenle İTÜ öğrencileri olarak bayramdan önceki iki hafta İTÜ'nün tüm kampüslerinde boykot başlattık. Boykotumuz öğrencisinden öğretim üyelerine memurundan yemekhane işçilerine kadar herkesin desteğiyle %90'lara varan bir katılım sağladı.

1 Mart Perşembe günü Eğitim-Sen, Ar-Gör-Der ve öğrencilerden oluşan 500 kişilik bir grupla toplanan dört binin üzerindeki dilekçe rektörlüğe verildi. Rektörlüğün umursamaz tavrına karşı bayramdan sonra da boykotu devam ettirme kararı alındı. Pazartesi yeniden alternatif masa açıldı. Bugün de alternatif masayı açmak için getirdiğimiz ekmeklerle kapıdan girerken polisler tarafından yolumuz kesildi (Bir gün önce rektörlükte yapılan toplantıda polislerle beraber çok sayın rektörümüz böyle bir karar almış) okulun içine ekmek sokamayacağımız söylendi. Biz nedenini sorunca rektör tarafından yasaklandığı söylendi. Biz de böyle bir yasağın olamayacağını söyleyerek kapıdan içeri girdiğimizde elimizdeki ekmekleri almaya çalıştılar. Bir anda 15 kişilik öğrenci grubuna karşılık 50 kişilik sivil ve toplum polisi ve bu iki grubun ortasında çekiştirilen ekmek poşetleri yırtıldı. Çekiştirilen ekmek poşetleri dayanamayıp etrafa saçıldı. Çıkan arbede de 10 öğrenci gözaltına alındı. Bu arada okuldan çıkan bir öğretim görevlisi öğrencilerinin dövüldüğünü görünce olaya müdahale etmek istedi. Fakat sivil polisler tarafından tartaklanarak oradan uzaklaştırıldı. Yemeklere %150'lik zam yapan, sonra da öğrencilerin kurduğu alternatif masayı dağıtmak isteyen rektörlük artık üniversite kampüsüne ekmek dahi sokturmamaya çalışacak kadar acizleşti. Umarsız ve umursamaz yönetime karşı, paralı eğitime karşı, elit üniversite projesine karşı, eşit parasız bilimsel eğitim mücadelemizi sürdüreceğiz.

İTÜ öğrencileri

Yaşamak...

Kendimi yaşamak istiyorum. Başkalarını değil. Herşeyi tam yaşamak istiyorum. İleride, geriye dönüp bakınca, "boş yaşamamışım" diyebilmek için. Anladım ki hayat benimkisi değil, yaşamak bu değil. Asıl yaşamak, düşen birine umutlarını geri vermektir. Yaşamak, sevgi selinde boğulanlara bir düş edası yaratmaktır, her istediğini yapabileceği. Ve yaşamak, aslında başkalarını yaşatmaktır diyorum.

Çünkü paylaştıkça çoğalacaktır herşey, yaşanmışlık artacaktır. Ve aklıma geliyor bir düşünce "Acaba düşler mi bize ait, yoksa biz mi düşlere aitiz?" diye.

Acılar içinde kıvrandığımızı gördükçe daha da canavarlaşan bu hayata rağmen yaşamak, erdemdir. Düş güzeldir, karşılıklı sadık kalınırsa. Paylaşır dostlar bir çok duyguyu, karşılığında onun duyguları öğrenilir.

Yaşam, canın istediğinde dostunun omzunda eğlenmektir, canım istediğinde koluna girip, hiç susmamacasına kahkaha atmaktır ve iş öyle bir noktaya gelir ki, göz göze gelirsiniz. İçiniz tutuşur birbirinizi öpmek için ama dostluk duvarı var ya arada engel, iki taraf da kovar bu düşünceyi kafasından ama ikisi de bilirler birbirlerinin ne düşündüğünü.

Ve işte yaşamak, dostuna karşı böyle düşündüğün halde onunla dost kalabilmendir. Yani yaşam, iki tarafını da bazı şeyleri olgunlukla, erdemle karşılamasıdır.

***

Hayat yolunda bir engele takılıp düştüm ben. Şimdi kim verecek bana umutlarımı? Kim tutacak elimden? Aslında biliyorum! Haydi "Her ayrılışta inzası bozulan çocuk!" haydi moryel, haydi Dreamland! Uzatın elinizi bana. Bakın, hepimiz ne çok istiyoruz kavuşmayı!

Roland

Son Eyalet

Geçenlerde saygıdeğer(!) bir gazete Küba ile ilgili bir şeyler yazmış. Tüm Kübalıların fakir olduğundan bahsetmiş, sanki ülkede olup bitenleri başkalarına unutturmak ve bakın sizden daha beter yerler var demek için ama ne yazık ki seçilen ülke yanlış. O ülke ki hiçbir zaman hastalığını IMF ve Dünya Bankası reçeteleriyle düzeltmeye kalkmadı ve 60'larda onlara karşı savaş açtı ve her yerde anlattı bu virüsün nasıl işlediğini, biz ise 40 yıl sonra gönüllü çekiyoruz içimize kara virüsü. Onlar Amerika ve emperyalizme karşı savaşırken biz güzelim ülkeyi Amerika'nın eyaleti ilan ediyoruz. Tarih hocam sosyalizmle alay etti, halkın arabası yok diye, burda var da ne oluyo. Şadece binlerce ölü. Atatürk daha o dönemde ülkenin her tarafını demiryollarıyla kuşattı ama şimdi biz en faydalı ve en ucuz ulaşım yolu olduğunu bildiğimiz halde, koca yıl sadece 4 km demiryolu yaptırıyoruz ülkeye. Onlar mı çok açık görüşlü, yoksa bizim siyasetçilerimiz çok mu kör.

Bu topraklar bugünleri daha önce de yaşamıştı. Sevgili Osmanlı aşığı siyasetçilerimizin bellekleri balıklarla mı yarışta? Yoksa her olayı çift dikiş geçmek mi istiyorlar. İşte Sülü ve Turgut gibi düzen düzücü olsun diye seçtikleri adam, sadece kanunları uygulamaya kalkınca neler olduğunu gördük. Tarih tekerrürden ibarettir sözü durumu çok iyi açıklıyor. Sayın milliyetçiler kış uykusundalar galiba nasıl satıyorsunuz bu ülkenin güzelliklerini. Ecevit göreve geldiğinde herşeyin değişeceğini umanlar hayal kırıklığına uğradı. Eminim ki yakında meclise Amerikan temsilciler de alınacak.

Jose Marti'nin de dediği gibi "Her gerçek insan başkasının yanağına vurulan tokatı kendi yanağında hissetmelidir"

Düzene karşı çıkanlar teker teker hayattan koparılıyorlar. İki HADEP'li yönetici çoktan unutuldu. Kemer sıkma politikasıyla anamızı belledikleri bizleri, bir gece "özel istek" üzerine dalgalı bellemeye başladılar. Çifçi zorla ayakta durmaya çalışıyor. İşini yapan gazeteciler işten çıkarılıyorlar. Yazık ki ekonomik krizde Sibel Can içkili gazinolarda çıkmaya başlarmış, mankenlerimiz işsiz kalmış, ne üzüldüm.

Bunun yanında dibimizdeki olaylara seyirci kalıyoruz, hatta izin veriyoruz, Irak halkını öldüren uçaklara kalkış emrini veriyoruz. Zaten İncirlik'teki Amerika'ya izin veren zihniyetin zaten. Ve Filistin, tek istediği kendi toprakları ama alabildikleri sadece ceset. Şimdi de burda Nazım Hikmet'in vatandaşlık hakkını tartışıyorlar. Onun Türk vatandaşlığının belgelenmeye ihtiyacı yok MHP milletvekili, onun bu ülkeye birşey yapmadığını söyledi. Bu ülkeye "bir şey yapmak", mecliste dahi adam öldürmekse, o işe yaramazdı.

Onun da söylediği gibi; "Kapansın el kapıları bir daha açılmasın / Bırakın insanın insana kulluğunu / Bu davet bizim / Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür / Ve bir orman kardeşcesine..."

Şimdi de bizim gerçekleri görmemizi ve herşeyden doğru şekilde haberdar olmamızı sağlayan gözümüzü kör etmeye çalışıyorlar. Umarım onlar Leman okur ve yazarlarının o kadar ucuz, kolay pes eden, satılık olmadıklarını biliyorlardır. Pes eden onlar gibi olsun. Bizler harçlıklarımızla dahi olsa yardım etmeye hazırız. Yeter ki bu dergi kapanmasın. Mektubumu Fidel'in yıllar önce söylediği sözlerle bitirmek istiyorum.

"Sık sık insan haklarından söz edilir, ancak insanlığın haklarından da söz etmeliyiz. Bazıları diğerleri pahalı arabalara binsin diye, neden yalın ayak yürümeli? Bazıları, diğerleri yetmiş yaşına kadar yaşasın diye neden ancak 35 yıl yaşamalı? Bazıları, diğerleri abartılı biçimde zengin olsun diye, neden sefalet içinde olmalı?" Hep sevgiyle...

Calamity

Merhaba Lemancılar,

Ben, hafta sonları ve bilimum tatil günlerinde çalışarak okumaya çalışan bir üniversite öğrencisiyim. Hiç durmaksızın, okul, işyeri ve ev arasında mekik dokuyorum. Anlıyacanız kafayı yemek üzereyim. Sözlerim yanlış anlaşılmasın. Canımı sıkan şey, ailem, okul ya da çalışmak değil. Bizler doğduğumuzdan beri azla yetinmesini bilen, yoktan anlayan, ablalarımızdan-abilerimizden kalan giysilerle idare edebilen insanlarız. Çalışarak para kazanmak ve kazandığım parayla da okumak kendimle gurur duymamı sağlıyordu. Ancak gün geçtikçe gurur duyulan şeyler öyle çok değişiyor ki... Son model arabalı, takım elbiseli, kalın enseli adamlara imreniyoruz artık. Televolelerde bizlerle dalga geçer gibi yaşayan öteki Türkiyeliler gibi olmak istiyoruz. Ve büyüdüğünde devleti dolandıracağına kendi kendine söz veren çocukların sayısı hergün artıyor. Ne zaman, nerede kaçırdık ipin ucunu? Neden bu kadar kötü oldu herşey? Yoksa zaten iyi değildi de ben mi farkında değildim hayatın?

Ağzından emziği alınmış bebekler gibi ağlayan, gökyüzünde yaşayan liderler istemiyoruz artık. Biraz olsun yoksulluk çekmiş, gerçekleri görebilen, yularını başkalarının eline vermemiş, bizleri bizlerle birlikte yeryüzünde yönetecek kişiler istiyoruz. Biliyorum, birçoğunuzun canı sıkkın aynı sebeplerden dolayı. Bir de ben hatırlatmak istemezdim aslında. Telefonda "çamaşır makinesi bozuldu, bayram üstü para da yok.." diyen annemin ağlamaklı sesini duyduktan sonra karar verdim yazmaya. Zamanında lider olarak seçtiğimiz, idolümüz olan insanlar, çok sevdikleri ülkelerinden paraları söğüşleyip İngiltere vb.. yerlerde biriktirirken, bizler en büyük lüksümüz olan çamaşır makinemiz bozulduğu için ağlıyoruz. İşte bunun için canım sıkkın.

Her zaman olduğu gibi yine yanımda olduğun için teşekkürler Leman. Lütfen değişme, çünkü bizler de her zaman senin yanındayız.

Lemancı

Nefret, Kin, Katliam, Yıkım... Ve Barış

Aklım almıyor! Öyle güzel şeyler hayal ediyorum ki, öyle mutlu insanlar istiyor, öyle iyi dilekler diliyorum ki, karşı gelenleri bir türlü aklım almıyor. İnsanlar nasıl oluyor da böylesine şeytanlaşabiliyorlar, hiç mi ar etmiyorlar?

Şeytan dedim de... Küçükken hep düşünürdüm: -Eğer dedikleri doğruysa nasıl oluyor da şeytan cenneti elinin tersiyle itebiliyordu- Şimdiyse çevreme bakınca aynı eylemi yapan milyonlarcasını görebiliyorum. Oysa ben sanıyordum ki onlar yüz yılların susamışlığı ile bu değerlere bizden daha sıkı sarılacaklardı. Şimdi ise elimde yalnız hüsran var. Tüm mükemmel değerlerin karşısında nasıl oluyor da böyle düşmanca davranabiliyorlar? Güneşten kaçan yarasalar gibiler demiyorum, elinde meşale ile mağaraya girenlere saldıran yarasalar gibiler.

Uzun süre bu işte bir yanlışlık olduğunu düşündüm, ters giden bir şeyler vardı. Tahakküm gücüne sahip olanları ve burjuvaları anlayabilirdim, peki ya onlara n'oluyordu? Bir köle nasıl oluyor da köleliği savunabiliyordu? Hem de canla-başla ve hatta "Gerekirse kanının son damlasına kadar!"

Her şeyin, her türlü güzelliğin, barış yoluyla tebliğ ile başarılabilineceğine inandım hep. Efendisizliğin bile! Şimdiyse televizyona bakdığımda dışarı çıktığımda, bir kafeye oturduğumda, durakta beklerden(...) İçimde nefretten başka hiçbir şey yok sanki. Çocukluğumu ve gençliğimi katlettiler, anılarımda sefaletten ve acılardan başka hiç bir şey yok ve şimdi bu acımasız yıkımları onların karşısında dimdik. Gücü kini ! yani aslında onların zerk ettikleri. Bir insanla başka bir insanın kavgasını hep canice ve ahmakça buldum ama şimdi anlıyorum ki bu insanla insanın kavgası değil, bu; insanla şeytanın savaşı!

Ve ben sonuna kadar savaşacağım. Elimde üniversite diplomasıyla simit tablamı zabıtalardan kaçıracağım, gecekondumu ısıtmak için sevgilimin hediye ettiği saati satmak zorunda kalacağım belki bir gece ciarasızlık öylesine sıkacak ki tezek saracağım. Kahveyi çok severim, içmesem de olur.

Oysa biraz eğilsem itaat etsem, "çok şükür" desem, "peki efendim" desem, oyunu kullansaydım...

Özel üniversitelerde okuyabilirim, arabam olur, en iyi barlarda eğlenirim, kotumu yamatmaktan vaz geçip yenisini alabilirim. Ama ben nereden geldiğimi unutmadım, şimdi hiç bir şey olmamış gibi davranamam. Arkadaşlarımı, yoldaşlarımı, en iyi dostumu eski sevgilimi yüz üstü bırakamam.

Son olarak Reis Seattle'dan; "Sizin tanrınız bizim tanrımız değil (...) Hayır, biz kökleri farklı yazgıları farklı iki ayrı soyuz (...) Sizin yok oluşunuz, henüz uzak gibi görünebilir ama o günde mutlaka gelecektir."

Kıvanç -Nifak Tohumu-
kerdem@artlover.com

Egemen Kum

LeMan Sayı: 488 · 17 Mart 2001 Cumartesi · Haftada bir yayımlanır
Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. · İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ · Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) · Satış: Cüneyt AYDIN · İşletme: Orhan AÇAR · Müessese: Ali YAVUZ · Muhasebe: Suzan ERBAŞ · Gülay AKKAYA Tel: 292 95 65 (4 Hat) · Fax: 251 42 44 · Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) · Baskı: İlkcak · Dağıtım: Bir-Yay Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

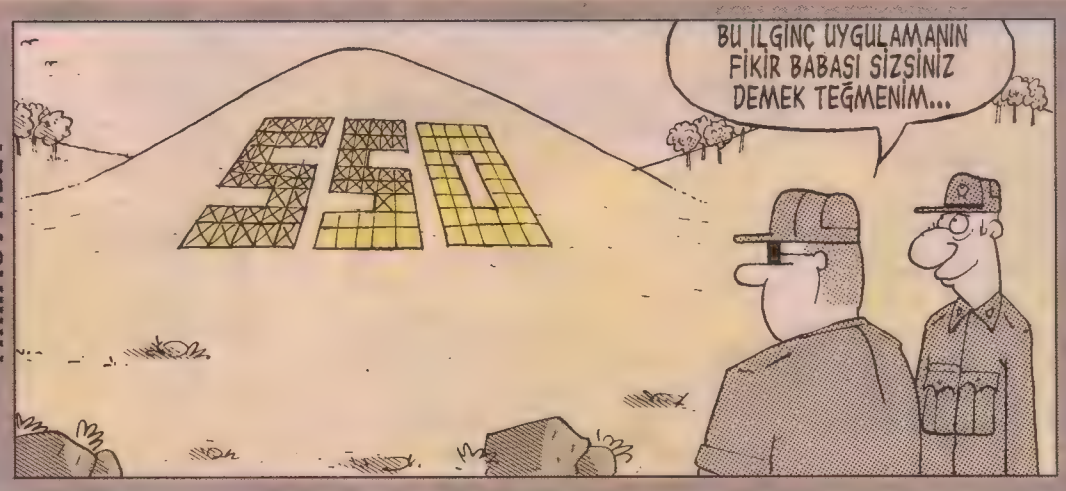

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

Kaan Ertem

PANTOLON

METİN FİDAN

AYRINTILAR

M·E·T·İ·N·F·İ·D·A·N

Selam... "Ciiiyiiiiink!... Zziiiiin! Civvuuvivv!." diye inlemeler geliyor, karşı taraflardaki bi binanın çatısından!.. Matkap diil de, başka bişey. Neydi o?. Ucu yuvarlak bi alet! Sürtünme gücüyle, bi yerleri yontuyo, düzleştiriyo filan!. Aslında abarttılar biraz. Konsolosluk sanki, özel bi yapı mıdır nedir!? İki aydır uğraşıyorlar. Adamın bayaa parası var heralde. Abuk subuk şeyler yaptılar. Balkonun dış duvarını, altın yaldız gibi bişeyle işlediler; desenler filan kabartmalar!. Binanın kenarı, üç renk! Şeritler çektiler! Özel bacalar!. Halı gibi bişiy kapladılar çatıya!. Tuhaf bi penceresi var, oyuk oyuk!. Ukalalık yapıp, bitmeden konuşmamalıyım belki! Yani, bitince çok güzel bişiy de çıkabilir ortaya? Gerçi, hiç sanmıyorum; iyice saçmaladılar!. Vay be! Demek, insanın parası olunca, yaldız da çekiyo, işleme de yapıyo duvarına. Bana ne!. Hayır, kötü niyetle konuşmuyom ben! Bakınca, hep işçiler felan görüyom da, o yüzden!. Abuk subuk; modern resim gibi bişiy yaptılar. İyicc oynadılar binayla! Zaten arada bi yerde kalıyo!. Burdan, ben görüyom. Bi de anca, tepeden, helikopterle felan görünür o sanat eseri. Bi de, karşısındakiler görür tabi. Elbette canım, görünme meselesi diil bu!. Adamın canı istemiş, yapıyo!. Herneyse, sustular zaten şu an. Zaten, matkap felan diil benim derdim!. Sonuçta, uzaktan geliyo o ses, zırıltı gibi. Sadece, görüntü tuhafıma gidiyo!. Balkonu, bayaa, tablo gibi, kanaviçe gibi işlediler yahu!. Pek de matah bi şey olmadı aslında. Zenginner, harbiden böyle işte. Bi milyara felan banyo yaptırıyolar özel, ama çok saçmasapan bişiy oluyor!. Bunnarı, kesin kazıklıyolar!. Çok artistik, acayip havalı, özel dekorasyon, iç mimari dükkanları felan var. Yürüyüşe çıktımda görüyom bazen!. Üstüne para verseler oturmam o koltuğa mesela!. Bembeyaz veya krem rengi felan, dümdüz bişii!. Yakından bakılınca, yada üstüne biri oturunca koltuk olduğuu anlaşılıyo ancak!. Bi de süs diye, oraya buraya, abuk subuk vazolar, ne idüü belirsiz deli işi biblolar filan koymuşlar! Artık iyice inandım; kesin kazıklıyolar bunnan!. Televizyon programlarında oluyo bazen; bi ünlünün evine gidiliyo ya hani; göyaa ziyaret!.. Dikkat etmişsinizdir, aman allaam, bi yığın salak salak şey!..Fekat, insanın evi kutsaldır tabi. Yani, onun yaşadı, özel şeylerini filan gerçekleştirdii yer. Dolayısıyla, dan dun konuşup, terbiyesizlik etmemeliyim!. Gerçi, onnarın üç beş tane daa evi oluyo, hangisi kutsal, hangisi sıradan bilinmez! Ama, bi iç mimara falan danıştıkları ortada!. Mimarları severim. Ben de yapı ressamlığında okumuştum, meslek lisesinde... ama iç mimarlar malı götürüyo harbiden, şu gerizekâlı, bol paralılar yüzünden!. Ulan, nerden buluyosunuz bi de o acayip mobilyaları.. Yemek masası mı, langırt mı, bilardo mu, belli diil!.. Bi de, herşey beyaz illâ!. Şindi bunnar, çok temiz ya! Parıl parıl olsun istiyolar her şey!. bütün salon vernikle cilâlanmış sanki! Reklâmlarda da görürüz; parke kaplı, kocaman, at koşturulan dev gibi bi salon!. Bu da şey oluyo: Modern bi tasarım!. ulan, kayıp düşmüyolar mı orda yürürken? diye esprisini yapmıştık aramızda geçen gün.. Mesela, bizim bi arkadaş var, adını vermiyim, gariban biri sayılır bizim gibi; ekonomik anlamda yani. Ama, öyle güzel şeyler yapar ki yaşadı yere, en baba dekorasyon maazasında bile bulamazsınız!. Sokaktan, eski tahta felan bulup, onları hafifçe yakıp filan, sonra boyayıp, nefis raflar yapmıştır duvarına, pläklarını, kasetlerini koymak için!. Bunnar yoktur işte o heriflerin evinde!. Çok basit. çünkü herşeyi satın almışlardır! El emee, göz nuuru felan, kendisinin yapmış olduu bi çöp bile yoktur nerdeyse!. Bi de bunnarın dergileri vardır; özel dekorasyon, tasarım dergileri filan!. Alüminyumdan, Çelikten Camdan, her türlü biçimde, yığınla eşya üretilir, dekorasyon amacıyla ve kolayca satılır hemen!. Böyle bişiy duymuştum, bi çok şeyin satışı, yani alım gücü filan düşmüş ama, lüks tüketim mallarının satışında hiç azalma olmamış!. Yav, nası olsun ki! Acayip bi seçme şansları var!. Her türlü eşyayı getirtebiliyolar!. Fekat nedense, gidip en saçmalarını buluyolar, o bi tuhaf! Meselâ, dev ekran bi televizyon vardır çoğunun evinde! TV ziyaretinde, o açık durur baş köşede! Ulan aslında, onnar, projeksiyon ekran televizyonnardır! Donuk, mat gösterir! Sadece, büyüklük duygusunu tatmin etmek için üretilmişlerdir... Hedefe de ulaştılar; nefis satıyolar!.. Evet, herşeyi satın alabilmek gerçekten gıcık bi şey! İnsanın kafası karışır gerçekten de! ulan İtalyan mobilya mı alsam acaba? Dur, şuraya bi de büyük bi heykel filan koyayım; boş kaldı! Neyse, Allah'tan böyle bi derdim yok! Fekat yine de, küçük bi sehpa felan alıyım, balkon için. Çayı, sandalyenin üstüne koyuyom; düşebilir!.. Hemen iyi günner diliyorum!..

489

24 Mart 2001 Cumartesi-Sayı:2001/12 • 450.000.TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Gazetelerde Çarşaf Çarşaf Kriz İlanları

onlar başardı
biz de başaracağız

** İzmir Hükümet Konağı'na Türk Bayrağı'nın Çekilmesi (9 Eylül 1922)*

nasıl?

- yeniden üretim, yatırım ve ihracata yönelmeli
- büyüme ve refah artışı hızlandırılmalı
- gelir dağılımındaki çarpıklık giderilmeli
- devlet, bütün kurumlarıyla ekonomiden çekilmeli
- şeffaflık, devlet yönetiminde vazgeçilmez ilke olmalı
- özelleştirme hızla tamamlanmalı
- kayıt dışı ekonomi süratle kayıt altına alınmalı
- vergi oranları düşürülmeli ve vergi tabana yayılmalı
- yolsuzlukla mücadelede sonuna kadar gidilmeli
- ekonomi politikalarının oluşturulması sürecinde iş aleminin görüşleri dikkate alınmalı

bu krizi aşacağız

İZMİR TİCARET ODASI

Onlar Başardı Biz de Başaracağız

nasıl?

- Halkın dişinden, tırnağından, kursağından tasarruf edilerek kurulmuş, tüyü bitmemiş yetimin bile hakkı olan KİT'ler basiretsiz kötü yönetimlerin ve siyasilerin talanından kurtarılıp özelleştirilerek hortumculara talan ettirilmeli.
- Özelleştirilen bu kuruluşlar hortumlandıktan sonra tekrar devlet tarafından el konulup içindeki masa, sandalye personele kaptırılmamalı
- IMF tarafından dayatılan ve her defasında ekonomik fiyasko ile sonuçlanan programların başarıya ulaşması için rantiyecilerin, işadamlarının görüşleri alınmalı, tavsiyelere kulak verilmeli. Paketler altında ezilen 75 yıldır gün yüzü görmemiş ücretli kesimin, emekçinin sesi ise coplar, tazyikli sular ve gözaltılar ile sindirilmelidir.
- Gelir dağılımındaki çarpıklık giderilmeli Çin'e, Bulgaristan'a, Romanya'ya göre işçilik ücretleri krizler, Kara Çarşambalar, 24 Nisanlar, 19 Şubatlar ile derhal aşağıya çekilmeli. Avrupa'nın donu, çorabı Türkiye'den Çin'e, Bulgar'a kaptırılmamalı buradan dikilmeli.
- İşadamları ve holdinglerden tahsil edilemeyen vergi mutlaka tabana yayılmalı vergisiz ve vergi nu-

Ocağımıza emperyalizm bayrağının çekilmesi (19 Mart 2001)

Alp • Kemal

BU KRİZİ AŞACAĞIZ! ONLAR BAŞARDI BİZ DE BAŞARACAĞIZ!

SİNEMALARDA BU HAFTA

Alp Tamer

BY BY
ZİNAN ÇETİN

SİVİL KOMSER ŞEKİSPİR

Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler Türkiye'de şeffaf bir karakola düştüler!

Kıçımda cop, gözlerimde yaş filmi seyrettim. Hayatımın değerini o an yitirdim... Meğer ben Devlet karşısında bi "hiç" mişim! Karakoldan çıkan bir vatandaş...

Bir IMF Yapımı

KAPLAN VE EJDERHALAR

*IMF en iyi esir kampı
*IMF en iyi kobay ülke
*IMF en iyi stajyer ekonomist
*IMF en iyi müzik (Cenaze marşı yorumu)
*IMF en iyi dram
*IMF en ucuz maliyet

SERDAR DURGUT ERTUĞRUL SÖZKÖK FATİN ALTAYLI

Kendisine kurban olarak kadınları seçen Amerikalı bir seri katilin anlatıldığı film bizlere, "ülkemizde neden hala yerli bir seri katilimiz yok?" sorusunu sorduruyor. Film, "eğer seri katilin yoksa siyasi ve ekonomik gelişme olmaz!" tezini adeta yüzümüze tükürüyor. Çok şükür!

"Ben Amerikalıların tuhaflığını seviyorum ve elimden gelse bu tuhaf adamlarla birlikte uzun yıllar gayet rahat yaşayabilir, hatta yatabilirim!" Serdar Durgut (Hürriyet)

BY PRESS BEY

AMERİKAN SAPIKLARI

BEYAZ TURK FİLMCİLİK A.Ş.

"Bir iyilik yapın ve bu filme gitmeyin 4 milyonunuz şu dar günlerde cebinizde kalsın!" (Tüketici koruma derneği)

"Kalbinize nişan alıyor ve cebinizi vuruyor" Aslan Özdemir (aslan@leman.com.tr)

"Mucizeler gerçekleşebilir, türünde bir film. Sadece seyretmiyorsunuz, aynı zamanda içinizde hissediyorsunuz. (Yeşil Giresun Gazetesi)

İYİLİK YAP, KÖTÜLÜK BUL

Karaoğlan yapım

Lemalar

Batman valiliği nevruz kutlamaları nedeniyle 20 ton bedava odun dağıtırken, eski araç lastiklerini tek tek topladı...

İçişleri bakanı Tantan, FP'li Mehmet Bekaroğlu'nun kayıp iki Hadepli hakkındaki soru önergesini "kayıp kişileri arıyoruz" diye yanıtladı...

Hükümetin ekonomik kriz sonrası halka deva diye sunduğu acı reçeteye karşı eylem yapan emek platformu üyeleri, Ankara'da coplandı...

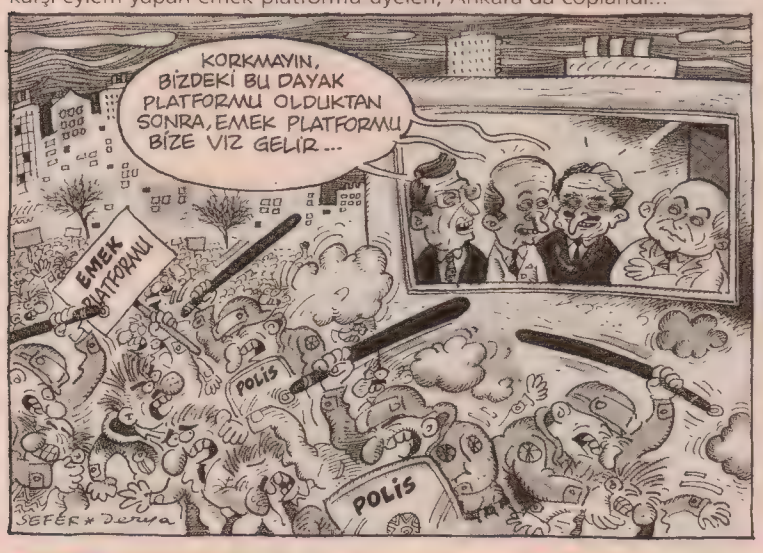

Akit gazetesi yazarı Abdurrahim Karakoç, uçak kaçıran Çeçen korsanları, uçağı Rus yolcularıyla birlikte Moskova üzerinde düşürmedikleri için suçladı!

Avrupa yolunda bakanlar kurulunun onayladığı ulusal rapor, meclis, toplum,sivil kurum desteği alınmadan kabul edildiği için eleştiriliyor...

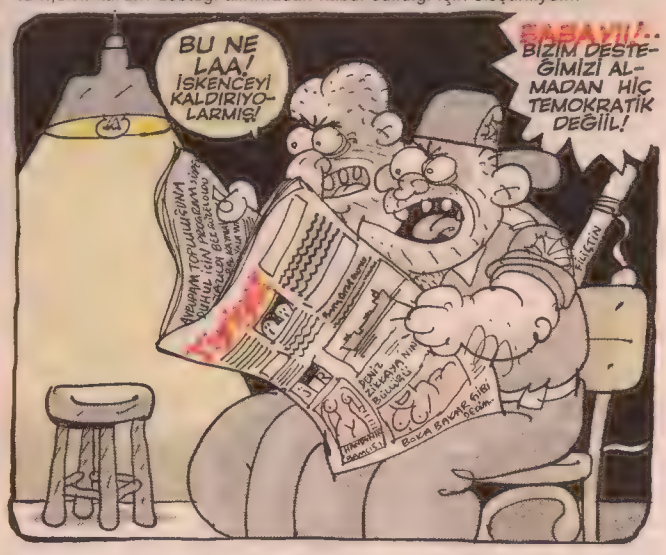

2008 Olimpiyatları'ndan Notlar!

● İstanbul Olimpiyatları görkemli bir törenle açıldı... Olimpiyat meşalesine gaz verilmesi unutulduğu için yaşanan bir buçuk saatlik gecikme süresinde, Gülben Ergen'le Pınar Eliçe dönüşümlü olarak konser verdi... Uygur Kardeşler'in esprileriyle süslenen konser sonrasında çeşitli kafilelerden 459 sporcu Türkiye'yi terketti!..

● Olimpiyat meşalesi yakıldı fakat aniden çıkan lodos sonucu söndü... Meteoroloji yetkilileri ile spordan sorumlu devlet bakanı, canlı yayında birbirlerini şerefsizlikle suçladılar... Olimpiyat meşalesinin yerine, geçici olarak camekan içinde mangal ateşi konuldu!..

● Olimpiyatların simge hayvanı Martı Remzi, oyunların beşinci gününe yetiştirildi... Bilindiği gibi daha önce simge olarak sırasıyla Kedi Cavit, Lüfer Muhittin ve Deli Dana Volkan düşünülmüş, son anda ihaleye simit mafyasının karışmasıyla martıda karar kılınmıştı!..

● Olimpiyatların ilk altın madalyasını atıcılık dalında Porto Riko kazandı... Ödül töreninde Porto Riko'nun ulusal marşı bulunamadı, bu açığı kapatmak amacıyla Sezen Cumhur Önal mikrofona ıslıkla "Portofino"yu çaldı... Aldıkları aşırı alkolün etkisiyle, hedef tahtalarına tribünden ateş eden ünlü kabadayı Gebzeli Fuat ve dört adamı gözaltına alındı!..

● Olimpiyat Köyü'ne kaçak olarak girip, sporcular için yapılan evlere yerleşen 82 aile, olimpiyat jandarması tarafından zor kullanılarak çıkartıldı... Memduh Papatya isimli yurttaş, jandarmalara saatlerce direndikten sonra, iki Polonyalı güllecinin yardımıyla etkisiz hale getirildi!..

● Kumkapı'da hesaba itiraz eden Nijeryalı 400 metreci Uho Maçinki, esnafla küfürleşti... Olayın büyümesi üzerine, koşarak uzaklaşan Maçinki, görgü tanıklarının şahitliğiyle 400 metrede dünya rekorunu kırmış oldu!..

● Olimpiyat Köyü'ne yolcu taşıma konusunda çekişme yaşayan Bakırköy ve Şirinevler hattı dolmuş şoförleri taşlı sopalı meydan kavgası etti, 17 kişi yaralandı!..

● Kürek yarışları için Boğaz'da mücadele eden sporcular, Panama bandıralı bir şilebin altında ezilme tehlikesi geçirdiler... Spordan sorumlu devlet bakanı ile boğaz geçiş yetkilileri, canlı yayında birbirlerini haysiyetsizlikle suçladılar... Kürek yarışının birinciliği Panama bandıralı şilebe verildi!..

● Olimpiyat Köyü'ndeki seyyar satıcıdan midye yiyen Japon sumo güreşçisi Oka Hirro, 300 dolar istenmesi üzerine "Ben sadece 91 tane midye yedim, bu hesap çok fazla" diyerek, ortalığı birbirine kattı... Midyeci ve yedi arkadaşının üzerine oturan sumocu, vinç kullanılarak kaldırıldı... Midyecinin daha sonra olay yerine çağırdığı bin kadar akrabası Oka Hirro'yu linç etmek istedi, facia olimpiyat jandarması tarafından önlendi!..

● Bayraklarının yanlış olduğunu iddia eden Cibuti Olimpiyat Kafilesi, oyunlardan çekilme tehditinde bulundu... Kafile başkanı Aberre Haiwudu, Reha Muhtar tarafından canlı yayında ikna edildi!..

● Bu olimpiyatlarda ilk kez denenen deve güreşi, Japon kale maç, üç adet bozuk parayla elden kale yapıp gol atmaca ve surata lazer point tutma dallarında başka ülke katılmadığı için Türkiye altın, gümüş, bronz madalyaları aldı!..

● Bayanlar maraton dalında, sporcuların yanlarında koşan, ilaçlı meşrubat ikram etmeye çalışan, ambulans süsü verilmiş minibüsle maratonda fenalaşan bayan atletleri kaçırmaya yeltenen 6 kişilik bir çete yakalandı!...

● Olimpiyat Köyü içindeki minik caminin mahyasına "Yaşasın Olimpiyat" yazdırılması din adamlarını birbirine düşürdü... Bir kısım uzman "Spor cana can katar, toksin ve mikrobu atar, bu slogan caizdir" derken, karşı görüşte olanlar "Hristiyan icadının reklamını yaptırmayız, olimpiyat iyi birşey olsaydı 4 yılda bir değil, her yıl, her an yapılırdı" şeklinde konuştular!...

● Yasadışı olarak düzenlenen "Olimpik Toto" oyununda bahis miktarlarının yükselmesi üzerine, Macar 4X100 ekibinin yarıştan çekilmesi için mafya devreye girdi... Ekibin ısrar etmesi üzerine, dört atletten biri kaçırıldı... Macar ekibi yarışın ancak ilk 300 metresine katılabildi!..

● Yüzmede 200 metre kelebek dalında yapılan yarış sırasında, serinlemek için havuza atlayan iki temizlik görevlisi hakkında soruşturma açıldı... Görevlilerden Yaşar Optikoğlu "Ne vaa bunda?.. Bi zararımız olmadı ki insancıklara, azıcık çimiveedik... Gosgoca havuzun nesini paylaşmıyonuz?.. Bu memleket bizim deel mi, hayret bişii gızannem" şeklinde savunma yaptı!...

● TEM otoyolunda yapılan bisiklet yarışı, yolların bozukluğu yüzünden zincirleme kazayla sonuçlandı... Sözde ilkyardım ekipleri tarafından bisikletlerin 42 tanesi çalındı!...

● 2008 İstanbul Olimpiyatları görkemli bir kapanışla, planlanandan sekiz gün önce sona erdi... Türkiye, 2012 olimpiyatları'na da talip olduğunu açıkladı... Yaklaşık 250 ülkede sporun yasaklandığı öğrenildi!...

Evini aramak isteyen polislere "izin aldınız mi" diyen Resul Aydemir, polisin sert müdahalesi sonucu öldü...

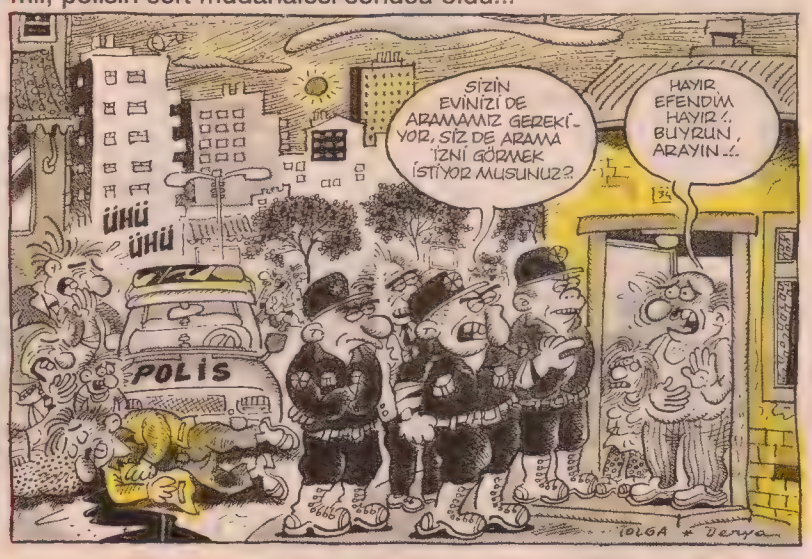

KILLANDIRMA SERVİSİ Vedat Özdemiroğlu
killandirmaservisi@hotmail.com.tr

DENGELİ BESLENME
kaanertem@leman.com.tr.

O HİÇBİR ZAMAN OLMAZ DERBEDER! ÇÜNKÜ ONUN ADI: **ERDENER!**

(Fiüyyt! Fiytüü!.. Fifiytt! Eyo, Eyo!..)

VALLA AYGUTCUĞUM, ÜÇ AYDIR İŞSİZ DOLAŞIYOM. SONRA SEN AGLUMA GELDÜN, DEDÜM KÜ, ASGER ARGADAŞUM BANA BİR GIYAK YAPAR DEYUP GELDÜM GARSUNA!.. HA AYGUT'ÜM, BANA Bİ İŞ BULACAN DEEL Mİ?..

Galkın anuna goyüm... Galk üla galk! Anuna goduğumun İstanbulusu galk dayanı!

Hıaah? Haaa?

Eeee... Bir çavuş olmakla kendini dünyanın kıralı zannetmiştin! Ama, bak, askerlik bitti, rüya da sona erdi işte!.. Sırf geri kalmış komplekslerin yüzünden, günleri, ayları fitil fitil burnumdan getirdiğini nasıl unutabilirim?! Şimdi sana gerçek kıralı göstericem, hiç merak etme!

Tilenk!

DÜNYALI... SANA HAYATININ FIRSATINI GETİRDİM... EĞER ŞU KÜREYİ ALIRSAN SONSUZA KADAR TÜM YAŞAMIN DEĞİŞECEK...

MİRRRNAAA MİRRRAAAAA!..

SEN GELMEDEN AZ EVVEL ON SENELİK USTAMI İŞTEN ÇIKARDIM... BÜTÜN İŞLER BANA KALDI... ÇOK KONUŞMA DA, KOY O BARDAĞI BİR YERE, GEL YARDIM ET BANA..! EŞŞOĞLUEŞŞEKLER SİZİ BE!.. İTİ GELİR, SERSERİSİ GELİR, UZAYLISI GELİR... BIKTIM SİZLERDEN BE!..

HASSAN!.. AZ EVVEL TELEVİZYONDA SÖYLEDİ, SENİN ÜLKENDE EKONOMİK KRİZ GİBİ BİŞEY OLUYORMUŞ GALİBA?..

Olur güzelim olur!.. Benim ülkemde her zaman birşeyler olur... Bir bakarsın darbe olur, bir bakarsın ekonomik kriz olur... Olur da beni böyle dünyanın bi ucunda niye yunusu ıslatıyorum onu anlamadım...

TİYATRO MANGA "Faik" İsimli oyunuyla 30 mart cuma günü Kemancı Kültür'de...

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

MERHABA RECEP AMCA, İŞLER NASIL?..

İŞLER PEK FENA YEKTA, ÜÇ HAFTADIR Bİ TEK MÜŞTERİ GELMEDİ... BU GİDİŞLE BEN DE TOPU ATICAM... AYNADA KENDİMİ GÖRE GÖRE KENDİ CEMALİMDEN YORULDUM...

E SAÇI UZAMIYOR MU YAHU İNSANLARIN? ELBET GELİRLER, YOKSA NASIL KESECEKLER SAÇLARINI?.. SENİN MASRAFIN DA YOK ZATEN...

DURUM BİLDİĞİN GİBİ DEĞİL...

BERBER

RECEP ŞEN

YEKTA KRİZDEN SONRA KEDERDEN ÜZÜNTÜDEN KİMSENİN KAFASINDA SAÇ KALMADI Kİ BU SEMTTE... SADECE DÜKKAN DEĞİL, MESLEK DE TOPU ATIYOR BÖYLECE... KEL OLDU Bİ NESİL KEEL..

ODALAR VE BORSALAR BİRLİĞİNİN ÇAĞRISI DEĞİL LEMAN'IN ÇAĞRISI

NAZIM HİKMET'İN EŞSİZ ESERİ

KUVAYÎ MİLLİYE

çok yakında

NURİ KURTCEBE'NİN EŞSİZ KALEMİ VE FIRÇASIYLA

LOMBAK

solmaz @ leman.com.tr.
FATİH SOLMAZ

baruter @ leman.com.tr
BAHADIR BARUTER

LOMBAK

ÜZÜLME BE UĞUR ABİ EN AZINDAN ARTIK ÇORAPTI ELDİVENDİ GİBİ MASRAFLARIN SONA ERDİ...OLAYA Bİ DE BU YÖNDEN BAK UĞUR ABİ!..

HEMŞİRE--- HEMŞİREEE!..

Paranoya

ANKARA'YA BİR YATAKLI VAGONDAN BİLET..!..

TCDDY

TOROS EXPRESS
KURTALAN EXPRESS
MAVİ TREN
ORANJ TREN
V.S.

BİŞEYLER YAPAMAZ MISINIZ ACEBA?.. BİZ DAHA YENİ BİR MAFYA-YIZ DA..!

ANLIYORUM AMA, HADİ FİŞTE ALMAZSANIZ SON ÜÇYÜZ MİLYON OLUR...SAYINIZ DA AZMIŞ, HANİ DOKUZ ON KİŞİ OLSANIZ İYİ OLURDU...

GÖRDÜĞÜN GİBİ BEN ASLINDA YAPIŞIK İKİZİM NERİMAN. BU ZAMANA KADAR YAPIŞIK İKİZİM GÖRÜNMEZLİK HAPI İÇTİĞİ İÇİN GÖRÜNMÜYORDU..!..

EEEE!

CANIM İŞ YEMEĞİNDEYİM,SU ANDA...BEN SENİ DAHA SONRA ARARIM..!..

ŞİNCİ SİZİN İKİ MUSLUK TAMİR EDİLECEKTİ HE Mİ..?
CONTALARI DA DEĞİŞTİRİRİZ..!

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

BENZİN AMA GERÇEK

*iki ay önce bir iki arkadaş, Şile'ye gidiyorduk... yolda araba stop ediverdi... benzin idare eder sanıyorduk.. yetmemişmiş... Bidonu aldım... az ilerdeki benzinciye gitdim... dağ başında elinde bidonla bir garip İstanbulluyu gören benzinci kıllandı... "Ne yapıcan benzini?" dedi... "Gendimi yakmıycam heralde, arabamız yolda kaldı" dedim... deyi verince adam apartopar içeri koştu, bir kağıt kalem getirdi kağıda **gendimi yakmayacağıma dair** birşeyler yazıp bana imzalattı! he walla... daha dur, ben sonra alelacele ordan giderken kolumdan tuttu, **Kur'an** getirmiş, Kur'an'a el bastırttı! sonra gönderdi... (Tamamıyla gerçek, kompile hakikat)*

SANAL SİMGE - YAŞANDI BİTTİ SAYGISIZCA

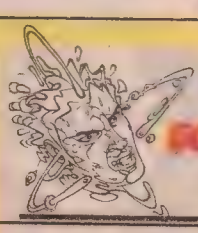

BAHADIR BOYSAL'dan İNCİLER

DİYOR Kİ

"Ey bağışlaması bol rabbim... Hamd olsun verdiğin nimetlere... Hastasıyız elbet yarattığın ortamların... Muhteşem bir hayalgücü... dram, görkem... kutsala yönelik binbir zevk... fakat, farkındaysan hep detaylardan muzdaribim... süründürüyor.. o bir çift ela gözün, ve o baldudağın kenarındaki gamzede gizlisin sen... (O kadar iyi gizlisin ki, ne şifrenin çözülmesine ne de başka yatırımlara izin veriyorsun.. süpersin.. bambaşkasın..) Peki, bu derinlik sarhoşluğu, aşk mıdır hocam?"

Adana'dayken bir Cuma namazına giden, aşk mevsiminin ortasındaki Bahadır Boysal'ın camide kendi kendine iç çekişi..

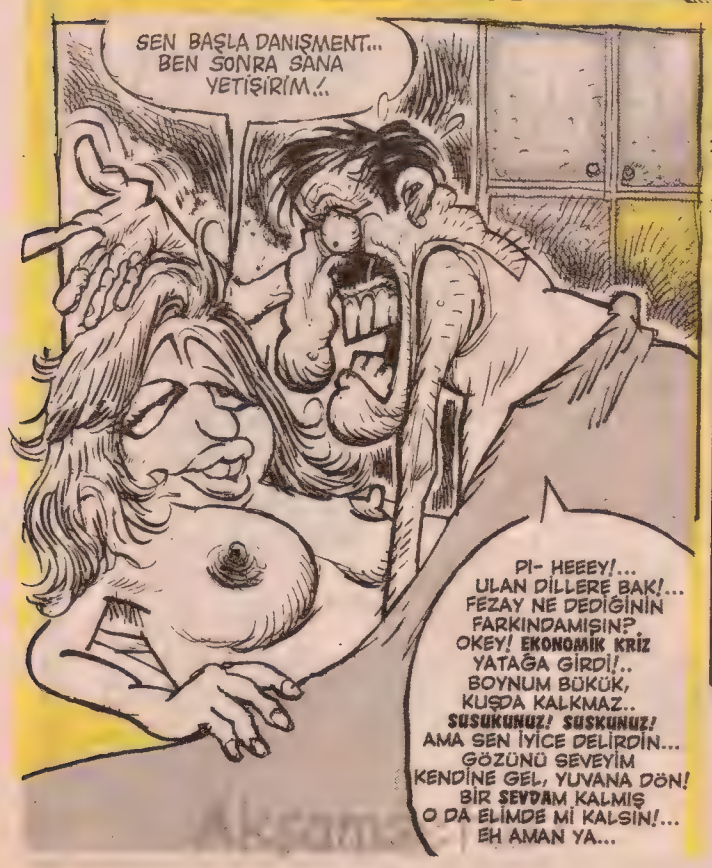

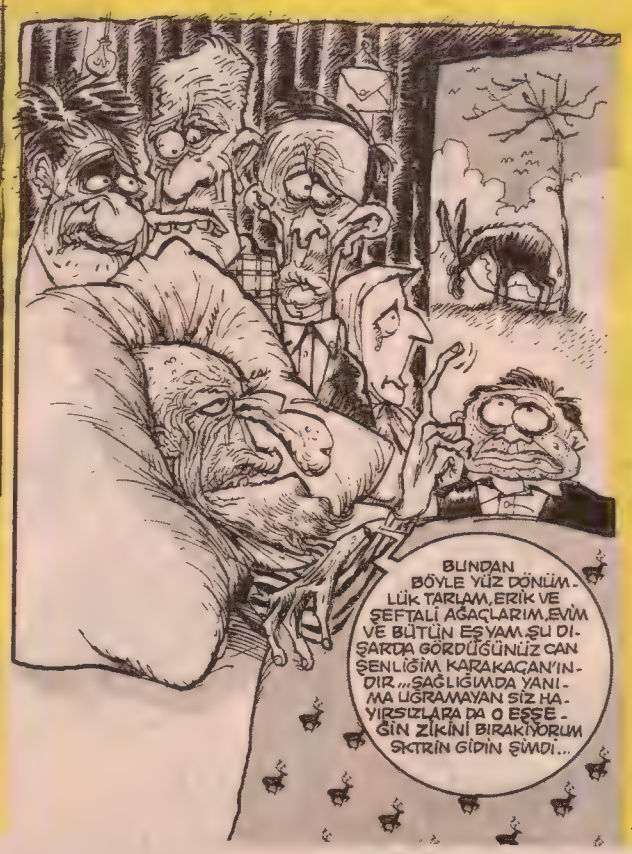

GÖKHAN DABAK

TERELELLİ
PICTURES
CAN BARSLAN
AHA BU DA KAÇTI... ALICI KILIĞINA GİRİYORUZ AMA ŞU ANA KADAR Bİ KİŞİ BİLE YAKALAYAMADIK... NE İŞTİR ANLAMADIM..?!
ARKADAŞIM BEN BİLİYORUM NİYE OLDUĞUNU..!..
ALICI
ALICI
NARKOTİK
•Metin Bakır'a sevgilerimle
GENELEV No 8
CEMŞİT KORUK BİRİNCİ DENEMESİNDE BAŞARILI OLAMADI... BİRAZDAN İKİNCİ DENEMESİNİ KULLANICAK... SIRA İLK HAKKINI PAS GEÇEN KEMALETTİN'DE...
LAN OOLUM BIRAK MESAJ YAZMAYI, ARA BE..! SAPIKLAR SALDIRDI DE, YARDIM İSTE... ÇOK GEÇ OLACAK BAK..!..
DUR LAN, ARAYINCA ÇOK YAZIYOR... MESAJ UCUZ..!..
TAYFUR YA... SANA SÖYLEYEMEDİM, Bİ TÜRLÜ AMA, BEN KIZ DİİLİM..!..
AMAN HAYATIM DERT ETTİĞİN ŞEYE BAK..!..
PAPAZIIIM! YİHOOHAA!
YAĞ SATARIIM, BAL SATARIIM USTAMI ÖLDÜRDÜM BEN SA... Hİ..!..
HERİFİN AYAĞI ACAİP UĞURLU GELDİ! SATIŞLAR ARTTI... BEN DE AYAĞI NİYE UĞURLU GELDİ DİYODUM... NAL VARMIŞ..!..
VAY ŞEYTAN LİNÇ EDELİM..!..
TURA MI, TURA MI..?..
TURA...
TURA..!..
ARTIK ACİLEN YAZIYI BULMAK LAZIM... BU DURUM KAOS YARATIYO..!..

Dişlerin Arasına Sıkıştırılan Kalemle Yazmak...

Günlerdir uğraşıyorum...Ama olmuyor...Yapamıyorum....Tükenmez kalemi dişlerimin arasına alıp önümdeki kağıda bir şeyler yazmaya çalışıyorum...Kalem kağıttan kayıyor...Harfler bir türlü oluşmuyor...Dişlerim acıyor...Kağıt yırtılıyor...Kalem dişlerimin arasından düşüyor...Yeniden kalemi dişlerimin arasına sıkıştırıyorum...Yeniden yazmaya başlıyorum....Bu kez birkaç sözcük yazmayı başanıyorum...Zorluyorum kendimi, ama en fazla bir cümle yazabiliyorum...Yoruluyorum...Ağzımdan akan sular kağıdı ıslatıyor...Kötü oluyorum....Kağıdı gömleğimin ucuyla siliyorum, yeniden yazmaya devam ediyorum...Ama yine olmuyor, başaramıyorum...Sonra bir yerde küçük bir kurşun kalem buluyorum, tam dişlerime uygun, onunla yazmaya koyuluyorum, ama kurşun kalem ağızımda ıslanıyor...Islandıkça üzerinde boyası soyuluyor...Küçük parçalar boğazıma kaçıyor...Yazmaya ara verip bu parçaları tükürmek zorunda kalıyorum...Kurşun kalemle de olmuyor...Olmuyor: Ben dişlerime sıkıştırdığım bir kalemle yazamıyorum, bunu anlıyorum...Ve bunu anlar anlamaz, okumayı yazmayı öğrendikten bu yana, neredeyse yirmi yıldan fazla bir zamandır nereye ne yazdıysa hep dişlerinin arasına aldığı kalemlerle yazan **Oğuz** kardeşimi düşünüyorum...

Önümde bana yazdığı iki mektup duruyor: Biri iki sayfa, diğeri bir buçuk sayfa...İki mektubunu da dişlerinin arasına aldığı tükenmez bir kalemle yazmış...Her biri üç, dört saatini almış...Kendisi çivi yazısı da dese , öyle okunaklı, öyle güzel bir yazısı var ki eğilip öpüyorum tek tek harflerini...Bu harflerdeki sevgiyi, yaşama sevincini, bu harflerdeki direnmeyi ve umudu öpüyorum... **Ankara**'da bir imza günümde tanıştığım **Oğuz Mucurluoğlu** doğuştan spastik özürlü... Ne ellerini kullanabiliyor, ne de ayaklarını...O kendini bildi bileli tekerlekli sandalyeye mahkum...Sandalyeden indiği zamansa onu ya annesi kucağına alıyor, ya da o bir başına dizlerinin üzerinde ilerlemeye çalışıyor...

İnanın, o benden hiçbir şey istemedi, sadece kendisini anlattı...Beni yaz demedi... Beni insanlara anlat demedi... Bunu ondan ben istedim...Ona telefon açtım ve **seni anlatmak istiyorum**, dedim... Çünkü onu tanıdığımdan beri kendimden, şikayetlerimden, yılgınlıklarımdan utanmaya başlamıştım...Size onu yazarsam, siz onu tanırsanız bu utancımdan biraz olsun kurtulabilirim, diye düşündüm...

Canım **Oğuz** kardeşim, senden öğrenecek ne çok şey var...

Çünkü en sıradan, en basit şeyleri ne denli büyütüyoruz...Ne çabuk küsüyoruz insanlara...Her şeyi nasıl da elde var bir sayıyoruz...Yazabilmeyi, parmaklarımızla bir dondurma külahı tutabilmeyi, el sıkışmayı, bir kediyi okşayabilmeyi, yağan yağmura ellerimizi uzatabilmeyi, istediğimiz kadar yürüyebilmeyi, delice koşmayı, her şeyi nasıl da hiç sorgulamadan en doğal hakkımızmış , diye yaşıyoruz...

Sevgili **Oğuz**, sen bunların hiçbirini yapamazken, gözlerindeki o yaşama sevinci, o büyük inanç, o sonsuz direniş nereden geliyor söylesene....29 yıldır yaşadığın onca eziyeti, onca zorluğu nereye sakladın, söylesene...Yaşama senin gibi bağlanabilmek için ellerimizi, ayaklarımızı , gövdemizi kaç yıl bir tekerlekli sandalyeye mahkum etmemiz gerekir...Hayata yeniden ve senin gibi ve dopdolu yürekten bir merhaba demek için kaç yıl bir odaya, bir dost sese, çilekeş bir anneye muhtaç olmamız gerekiyor, söylesene...

Senin bir baban vardı değil mi...Şu an yaşıyor ve seni yıllardır aramıyor bile olsa senin için çoktan ölmüş bir baban vardı değil mi...

Seni daha çok küçükken doktora götürmüştü...Belki tedavin mümkün değildi, belki artık çok geçti, ama bütün bunlar senin suçun değildi, sana bütün bunları yaşadığın bu ülke,bu imkansızlıklar hazırlamıştı...Eğer doğduğun o ilk günler hastanelerde yer olsaydı, eğer kanın değiştirilebilseydi, eğer bunların olabilmesi için güçlü ve zengin bir çevrede dünyaya gelseydin....Bu ülke böyle adaletsiz, sağlık sistemi böyle çürük, koşullar bu denli yetersiz olmasaydı bu gün seninle başka şeyleri konuşuyor olacaktık...Bugün ne ben senin yaşama sevincinden utanç duyacak, ne sen bana iki sayfalık mektubu dişlerini kanata kanata dört saatte yazacaktın...

Hem senin bir baban vardı değil mi **Oğuz**...Muayene için gittiğiniz doktordan, senin iğneyle öldürülmeni isteyen bir baban vardı... **Avrupa**'da senin durumunda birini iğne yaparak öldüren doktorun tutuklanmasını protesto eden; **ne iyi hem hasta, hem ailesi kurtuldu, o doktor bence en doğrusu yapmış,** diyen bir baban vardı...

Bu konuşmalar senin yanında olmuştu...Bir babana, bir doktora bakmıştın neye karar verecekler diye...Susarak onları dinlemiştin...Kaderin senin yanında konuşuluyordu...Sonra baban içindeki o derin sevgisizlikle hızını alamamış doktora seni göstererek, **alın bunu, kesip biçin inceleyin, onu tıbba hizmet için size bırakıyorum**, demişti...Senin bir baban vardı değil mi...

Yine de susmuştun sen...Gerçeğin daha katısı var mıdır...Daha koyusu, daha acımasızı...Bundan daha büyük çaresizlik var mıdır...En çok hangi haksızlığa isyan edilebilir...Yine de susmuştun...Ta ki doktor ayağa kalkana, yürüyene kadar...Babanın özürlü olduğun için iğneyle öldürmeni istediği doktor bir topaldı...Bir insanın topal olduğuna belki ilk kez o gün, o an bu denli çok sevinmiştin...Yalnız olmadığını ve o an bu doktorun seni yok edilmesi gereken bir fazlalık olarak gören bu dünyada sana herkesten daha çok yakın olduğunu hissettiğin...

Ne yaşasanız ve neler görseniz bile yine de öğrenecek ve anlayacak ne çok şey kalıyor geride...

Zulmün o ele geçmez ve anlaşılmaz yüzüyle göz göze gelirken, aynı anda sevgi ve şefkatin o uçsuz bucaksız ülkesini görüyorsunuz...

Zulüm ve şefkat...İki komşu ülke...Birinin bittiği yerde öbürü başlıyor...**Oğuz**'un hayatı bu iki ülke arasında acıyla ve hep dizlerinin üzerinde koşarak geçmiş... Babasından zulmü öğrenmiş, annesinden şefkati...

Onun zulüm ülkesinden küçük bir ayrıntı: Babası annesini döverken ona daha çok acı verebilmek için şövalye yüzük yaptırmış...Bu yüzüğü ve annesinin çığlıklarını unutamamış hiç...

Uçsuz bucaksız bir ülke zulmün ülkesi, biter mi...Ve hiç biter mi şefkatin ülkesi...Annesi yıllar boyunca sırtında, yağmurda, çamurda her ve koşulda onu okullara taşımış...Hiçbir özürlüyü düşünmeden yapılan sokaklardan, kaldırımlardan, otobüslerden geçerek ve bir kez olsun **yeter artık , ben tükendim,** demeden onu taşımış gitmesi gereken her yere ...O dışarı çıkamayınca ise dünyayı eve çağırmış...İyi kalpli sokak çocuklarını, güler yüzlü ve sevecen komşuları, her an yardıma hazır, o fedakar üniversiteli gençleri...

O geçerken hep acı veren zaman ancak böyle hafiflemiş, yaşamak denen o büyük çile her şeye rağme

Oğuz'u böyle güzel ve h
nız kaldığında düşünüyoru
nesi odasına gidip yattığı, e
cereden seyrettiği ıssız sok
çen arabanın içinden dışar
gece ansızın bastıran yağm
onda hangi özlemleri uyan

Ben **Oğuz**'u en çok ya
yardım etmezken...Bir cehe
navlarında... O hiçbir bede
sınavlarda, dişlerinin arası
rışarak, kan ter içinde top

Onun böylesi anlarını h
günlerde onu düşündükçe
utanç bana yitirdiğim hayat
hayatın anlamı nedir, diye
aldığı kalemle yazdığı mekt

Ona **Gazi Üniversitesi**
diğim hayatın anlamını hed

İşte bu yüzden bu günle
beni yıldırmıyor...Ve ne zam
ve dişlerinin arasındaki kal
olsam, önce gülüyorum ke
gularımı... Ama ben ne his
zulüm er geç gizlendiği yer
Hiç ara vermeden...Biraz ol
sitesi'ne kaydını yaptırdıkta
cuk özürlü, okuyamaz kay
mayacağını ikna edebilmek

Hem hayatın; hem de
makta o bile güçlük çekmiş
nın silinmesini nasıl ister
lefonlarda...

Peki, böyle bir babanın
yan, tekerlekli sandalyeye
ardından **Yeni Mahalle Bel**
Mumcu Vakfı'nın verdiği y

ikaze.net erdil yaşaroğlu

lesi güzel anlamlar dolmuş...
miş anlarında değil, en çok bir başına, yapayalkşam olup konuklar evlerine döndüğünde, ançekildiğinde, kendisiyle ne konuştuğunu, penn onda ne uyandırdığını, evlerinin önünden gen o kahırlı müziğin onu nerelere götürdüğünü, altında tek başına yürüyen uzun saçlı bir kızın ını...
n düşünüyorum...Bir başınayken...Ona kimse ni anı andıran o dört kez girdiği üniversite sısorunu olmayan yaşıtlarıyla beraber girdiği bu ığı kalemiyle, o korkunç ve zalim zamanla yaçıkarma işlemlerini yaparken düşünüyorum... ttikçe kendimi daha eksik görüyor, çünkü bumden, ayaklarımdan daha çok utanıyorum...Bu amını hatırlatıyor...Bu yüzden bugünlerde bana lar hiç düşünmeden **Oğuz**'un dişlerinin arasına ve yazılar, derim...
Bölümü'nü kazandıran bu haklılık bana yitiriyor işte ...
içbir şeye kızmıyor, içerlemiyorum...Hiçbir şey öylesi duygulara kapılacak olsam aklıma **Oğuz** eliyor...Ne zaman böylesi duygulara kapılacak e, sonra da tereddütsüz küçümsüyorum duyersem hissedeyim, nereye gidersem gideyim, ıkageliyor... Geçmişten ve gelecekten geliyor... soluk almadan çıkageliyor: **Oğuz, Gazi Üniver**kaç gün sonra babası sekreterliğe gidip, **bu çosilin,** demiş...Ve çocuğunun bu okulda okuyaoradaki görevlilere uzun bir süre dil dökmüş... ın zulmünü onca iyi bildiği halde bunu anla**ir baba üniversiteyi kazanan oğlunun kaydı**e sordu bana hem mektuplarında, hem de te-

bu koşullarda; üstelik elleri ve ayakları tutmaum bir insan üniversiteyi nasıl bitirir...Üstelik **si**'ne kadrolu eleman olarak nasıl girer... **Uğur** ğa hazırlık ve felsefe eğitimi alıp ve bu vakfın gönüllü üyesi olduktan sonra, özürlü insanların sorunlarını ele alan **Sevgi Çemberi** adlı derginin **Ankara** temsilciliğini bir süre yürüttükten sonra, şimdi de **İskenderun**' da çıkan **Lâl Dergisi**'nde nasıl yazarlık yapar...

Bütün bunların ve bundan sonra olacakların sırrı hep aynı yerde bence: **Oğuz**'un dişlerinin arasına aldığı o kalem...O kalemle yılmadan yazdıkları...

Bu yazıyı okuyan ve seni aramak isteyenlere telefon numaranı verebilir miyim, diye izin istedim ondan...O çoktan hazırdı hayatını herkesle paylaşmaya, ama yine de annesine sormadan edemedi...Telefondan duydum: Annesi de bu teklifi hiç tereddütsüz kabul etti...

Zulüm kimi zaman tahammül edilmez olduğunda, hayat üzerinize geldiğinde, artık yıldım, sorunlarımın üstesinden gelemiyorum, dediğinizde, zorluklardan bıkıp usandığınızda **Oğuz**'u arayın...Sohbet edip dertleşin onunla...İyiyken ve mutluyken de arayın onu... Ona yürüyemediği ve bir yere gidebilmek için hep başkalarına muhtaç olduğu halde hayata nasıl bu denli bağlı olabildiğini...Ona odasını ağzıyla nasıl temizleyip düzenlediğini, hatta nasıl tavla oynayabildiğini sorun...

Bunca haksızlığa ve şansızlığa uğramışken onun için mutluluğun ve özlemin ne demek olduğunu; ve en çok onu yıllardır sırtında taşıyan annesini sorun...Aşklarını, sevgililerini, hatta herkesin yaptığı işten dolayı küçümsediği bir telekızla nasıl gönülden bağlandığını sorun... Tam evlenme aşamasında nasıl terkedildiğini de sorun... Evine gelip giden ve onu istediği her yere büyük bir sevinçle götüren o iyi kalpli ve sevgi dolu arkadaşlarını sorun...Sekiz yıl önce evden ayrılan ve bir daha ne onu ne de annesini arayıp soran babasını sorun...Ona zulmün ve şefkatin ülkesini sorun...

Sonra bir an için kendinizi onun yerine koyun... Ellerinizi, parmaklarınızı hiç kullanamadığınızı düşünün...

Ve sonra, evinizde el ayak çekildikten, odanızda tek başınıza kaldıktan sonra önünüze beyaz bir kağıt koyup ve kaleminizi dişlerinizin arasına alıp, o çok sevdiğinize bir kez de böyle mektup yazmayı deneyin.

CEZMİ ERSÖZ
cezmier@leman.com.tr

● Oğuz Mucurluoğlu Tel: 0312-447 86 64 ● 24 Mart Cumartesi günü saat 14:00'de **Kayseri Bilge Kitabevi**'ndeyim... ● 31 Mart Cumartesi günü saat 14:00'de **Hatay Yener Kitabevi**'ndeyim. ● 1 Nisan Pazar günü saat 14:00'de **İskenderun**'da **Kültür Kitabevi**'ndeyim... Tel: 0326 - 617 42 59 ● 7 Nisan Cumartesi günü saat 13:00'de **Adıyaman Kelepir Kitabevi**'ndeyim... ● 8 Nisan Pazar günü saat 14:00'de **Gaziantep**'de **Zeugma Kitabevi**'ndeyim... ● 13 Nisan Cuma günü saat 14:00'de **Ankara Bilkent**'de **Kırkambar Edebiyat Kulübü**'ndeyim. ● 14 Nisan Cumartesi günü saat 14:00'de **Konya**'da Rampalı Çarşı'da **Çalı Kitabevi**'ndeyim.

Açık Büfe
met üst

ulusal program

07:00 açılış ve kemal derviş
07.03 istiklâl marşı ve kemal derviş
07:10 günaydın türkiye, size de günaydın kemal derviş aabi
07:30 teletabiler ve kemal derviş
07:45 sabah kemal dervişleri
08:00 eyvah kriz büyüdü kemal aabi
08:30 böyle mi olacaktı kemal aabi
09:00 aynalı tahir ve kemal derviş
09:30 cesur kemal ve güzel derviş
10:00 vay anam vay kemal aabi
10:30 kemal derviş gofret ve ben
11:00 yarın artık bugündür kemal aabi
12:00 beraber ve solo kemal derviş'ler
13:00 ağırlığınca altın kemal aabi
14:00 ingiliz kemal ve kemal derviş
14:30 kim 500 milyar ister kemal abi
15:00 deliyürek ve kemal derviş
15:30 biri bizi gözetliyor kemal abi
16:00 osman saçımı çekiyor kemal abi
16:10 kemal prenses ve yedi dervişler
16:30 ayrılsak da beraberiz kemal abi
17:00 ninja kaplumbağalar ve kemal derviş
18:00 süper baba kemal derviş
18:45 dünyayı kurtaran adam kemal derviş
20:05 kemal derviş ve kırk haramiler
20:50 ana kemal derviş bülteni
21:55 kemal durumu
22:00 spor ve sporcunun dostu kemal derviş
22:30 yılan hikayesi ve kemal derviş
23:15 beşKemal birDerviş
24:00 gece kemal dervişleri
00:30 dr.stress ve kemal derviş
01:00 minder ister misin kemal abi
01:05 masaj yapiyim mi kemal abi
02:00 üstünü açık unutma kemal abi
02:45 yarınki program ve kemal derviş
03:30 istiklâl marşı ve kemal derviş
04:00 kapanış ve kemal deeerviş'im

Kırıklıklebi

SUAT ÖZKAN

kirikleblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

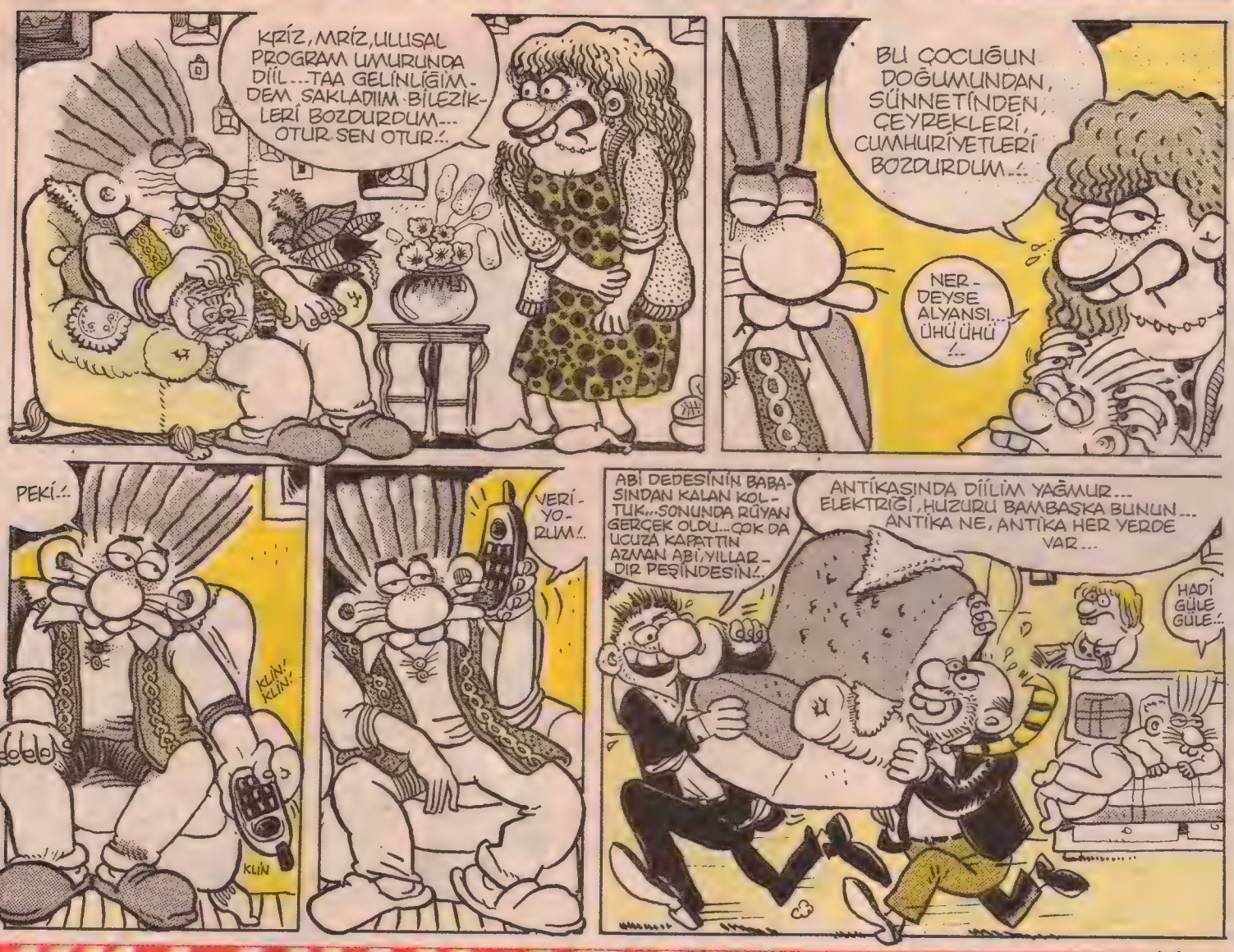

HİLLANAN ADAM

AHMET YILMAZ

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Kazık oturtma!

Beşiktaş'ın başında **Kriz**tof, Türkiye'nin başında bir sürü **Kriz**top!

Beşiktaş krize girince "Kurtar bizi Kriztof Daum" denircesine Almanya'dan antrenör getirildi.

Ekonomimizin krizi derinleşince "Kurtar bizi Kemıl Derwish" denircesine Amerika'dan bakan ithal edildi.

Ve de Amerika'dan ithal bakanın hazırladığı ekonomik program ULUSAL olarak nitelendirildi.

Dikkat edilirse **ULUSAL**'ın içinde **USA** gizli!

USA'cı, yani Amerikancı bu programın yapımcısı bir fakirlik uzmanı.

Halkı yedi bitirdi zaten bu fakirlik azmanı.

Fakirlik uzmanı aslında fakirleştirme uzmanı olmalı ki, ilk istediği şey fedakârlık.

Fedakâr, bölersen ikiye olur sana feda **kâr**.

Feda halka, **kâr** para babalarına!

Yani bu program uğruna halk **feda** edilecek, para babaları **kâr** edecek.

Kısacası kazık yine halka girecek.

Zaten elli yıldır ülkeyi yöneten Amerikancıların sayesinde kazık hep halka girdi.

Üstelik her geleninki gidenin-kinden daha da iriydi!

Burası kazıklı yoldan çok kazıklı programların ülkesi!

Halk böylesine de kaz yerine konup kazıklanmaz ki.

Bu durumdan korunmak için acaba ne yapsak?

Kasko benzeri **kaz**ko mu yaptırsak?!

Ama en doğrusu halkla dalga geçen bu **dalgacı kur**culara(!) kaz olmadığımızı kanıtlamak.

Öyleyse halka destek olmayan hiçbir ekonomik programa halk da destek olmasın.

Halkı kazığa oturtanları halk da kazığa oturtsun.

Yıllardır ülkeyi yiyenlerin son yedikleri şey olsun **kazık oturtma!**

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

© Copyright by Erdil Yaşaroğlu Tüm hakları saklıdır

MUSLUK

Ender Özkarraman

Urfa... Birecik! Lise dönüşü:

atlas BAKKALİYESİ

GEEL!.. GEL BAK NE GÖSTERECEM SANA?..

?

N'OLDU BABA?.. BANA MI SESLENDİN?

GİR İÇERİ! GİR!..

?!

NASI?..

Bİ FİRMA GÖNDERDİ BUNU... EŞANTİYON!

?!!

NEREDEN AKIYOR BU BABA?

YARDIR İŞİN Bİ HİLESİ!..

..AZ EVVEL DELİ İDRİS GİRDİ DÜKKÂNA; KAPTI BU MUSLUĞU...

EE?..

..ZOR KURTARDIM ELİNDEN!.. DEDİĞİNE GÖRE O BİLİYORMUŞ...

NEYİ BİLİYORMUŞ?..

BU SUYUN NEREDEN AKTIĞINI!

BUNU EVE GÖTÜRECEM BABA!

OLMAZ!

YARIN GETİRİRİM...

GETİR DİYORUM, GETİR ONU BURAYA!.. O İDRİS DELİSİNE DİKKAT ET, KAPACAK ELİNDEN...

AZ EVVEL BURADAYDI!

BİŞEY OLMAAZ!

İDRİS?.. N'APSIN ADAM; EV-BARK NESİ VARSA HEPSİ SULAR ALTINDA KALDIKTAN SONRA DELİRMEYİP N'APSIN?..

..BABANIN ANLATTIĞINA GÖRE...

..BÜTÜN GÜN DÜKKÂNIN ETRAFINDA DOLAŞMIŞ! BELKİ BU MUSLUĞU KAPACAK UYGUN Bİ AN YAKALAR DİYE...

BEN BİLİYORUM O NE DÜŞÜNÜYOR!..

Kim?.. DELİ İDRİS'mi?..

KALK GİDELİM, SANA GÖSTEREYİM...

?

BENİ NİYE SULARLA KAPLI BÖLGEYE GETİRDİN?..

BARAJIN ORAYA GİDELİM, GÖSTEREYİM...

AHA!.. BAK İDRİS ORADA!

MUSLUĞUN BURAYA AİT OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYOR!

ULEN MANYAK!.. NİYE VERDİN GÜZELİM ŞEYİ?..

KIRSIN BABA... SEVAPTIR!..

HIYNN!

TRANNK

Bitti...

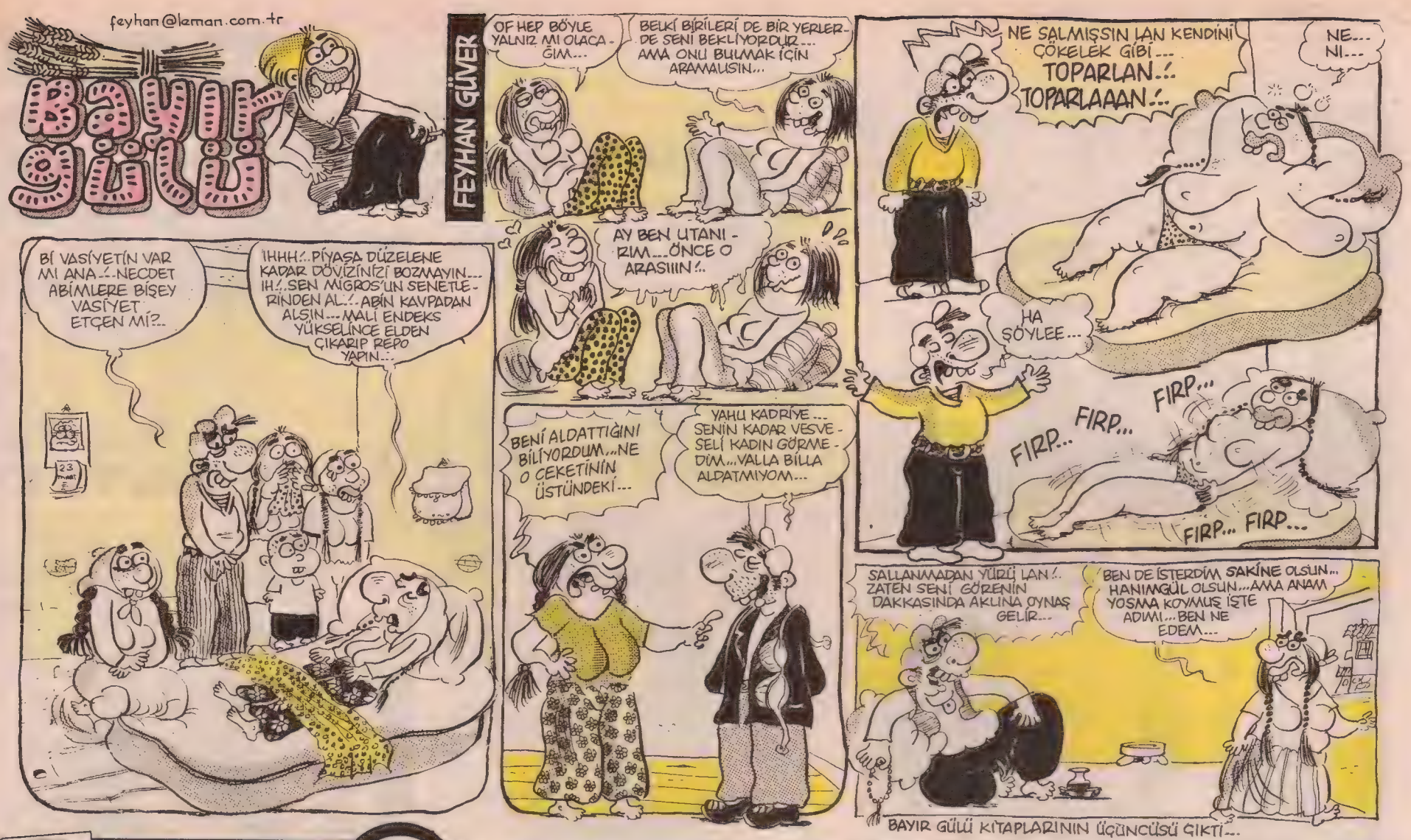

Çobanların Sonu

NİHAT GENÇ

Tüm siyaset bilim kitaplarında, siyaset felsefesi, ana kaynağını ilahi kitaplardaki çoban-sürü benzetme hikayesinden (metaforundan) alır. "Musa kavmini Mısır'dan çıkardı, yol gösterdi". Sürünün, kurtarıcının, yol göstericinin emrinden çıkması halinde helak olup dağılacağı, Tanrı buyruğu olarak peygamberlerin ardından gitmesi, emir-yasaklarına uyması, siyaset biliminin ilk büyük sorusunu oluşturur. Siyaset, devlet ve birey ahlağının ana konusunu da binlerce yıl bu "emir-yasaklar" oluşturur. Peygamber, şeyh, ya da krallar, Tanrı adına yönetiyor, Tanrı'nın gölgesi, ya da oğlu ya da habercisiydiler, emrediyor, yasaklıyorlardı. Sağcı, dinci, milli gelenekçi terbiyeyle büyütülen ülkemizde, çobanların dünya tarihinde eşi benzeri görülmedik hırsızlıklarla ayyuka çıkması, tüm siyasi tarihimizi kökten değiştirecek sarsıntıya vesile oldu. Tarihimiz için büyük bir başlangıcın önündeyiz, halkımızın çobanlara, çobanlığa olan kökten inançları paramparça oldu. Bunların lider, kurtarıcı değil, bir avuç soyguncu-ahbap çavuş olduğu, ne devlet, ne dinin emir, yasaklarına, hiç kimsenin uymadığı, tarihin hiç bir döneminde bu denli utançla kepazeleşmediği. İlahi bir yıkılış!

Binlerce yıl, din, devlet adına "dini de, milli gelenekleri de ancak ben korurum" deyip, savunmasız halkın, sürünün önüne geçenler, dinin de, milli geleneklerin de karın doyurmadığı, modern dünyada hiç işe yaramadığı, kurumsal yapılar oluşturmadığı gibi, tüm ahlağın-kurumların yıkılmasına balta gibi aracı olduklarına, liderlerin de ancak bu baltalara "sap" olduklarını gördüler!

Çobanlık zevklerinin kaynakları da tükenmiş olmalı ki, çoban ve sürünün tüm direniş noktaları kırılıp, Avrupa Birliği'yle nihai anlaşmalara sessizce imza atılmaya başlandı.

Çobanlık zevki artık Avrupa'nın. Tarihinin ilk gününden beri ağalık, beylik, liderlik, keyfini, dağıtma, sölen, yağmalatmadan alır. Ahmak sürülerinin milli, muhafazakar partileri kanalıyla yağmalatma kaynakları bitiverdi. Yağmalatma olmadan da geleneklerimize göre "çoban" olunamaz!

Çobanlığın ikinci keyfi, emir ve yasakları baskıyla uygulatmadan doğar. Tarihimiz, geleneklerimiz onu yap, bunu yapma, ahlağından kurulu olduğu için, şunu yap, bunu yapma diyecekleri alan da kalmıyor. Ancak çobanlarımızın din ve devlet adına "zırvalama" şanslan hala geçerli. Gaddarlıklarını disipline etmek hayli zamanlarını alacak ve duygularını esnekleştirmek için Avrupa Birliği kararlarıyla bir müddet seri jimnastik yapmak zorunda kalacaklar.

Kusursuz, delirmiş ve sürekli saldırgan bir düşman bunlar kadar zarar veremezdi ülkeye. Durduk yerde ülkemize saldıracak düşmanlar bulup, milli endişelere garkolmanın zevki de başkaydı. "Milli endişelerin" zevki olmadan, kürsülerde milli naralar atmadan, çobanların alık sürüler karşısında bu dünyadan zevk almaları da mümkün değil. Çobanların en şiddetli duygusu buydu ve asıl "yıkım" yasak uygulatamayan budala suratlarıyla karşılaştıklarında gerçekleşecek Fuko, Cinselliğin Tarihi'nde anlatır. Müridlerine ve çocuklarına cinsel yasaklar koyan rahip ve anne-babaların, baskı uygularken, yasaklarken, aldıkları zevkin, cinsel zevklerden daha güçlü olduğunu söyler.

Ve asıl büyük iflas, çobanların devletin denetleme gücünü kontrol edemeyip, 16. Son Türk Devleti'nin sonunu hazırlamış olmaları! Tüm bu milli devlet masalları bir gevezelik miydi? Ama, Demirel'in, Özal'ın, Yılmaz'ın tüm ayanesini doyurdu, gevezelik miydi bilmiyorum, iyi para etti! Artık çocuklar "cansıkıcı" kitaplar olarak okusun Türkçü, Milliyetçi, müslüman kitapları!

Yine de çobanlarımız üzülmesin, çünkü, bu cenaze bir devlet, hiç bir zaman mezarlığa götürülemeyecek, bu ceset, koruma polislerinin gürültü patırtıyla inip çıkıp, kapı açtıkları Başbakanlık önünde ebediyyen duracak! Çok sürmez Anıtkabir'in yanından geçerken bazı bakanlar burda yatan bir Hitit kralı mıydı diye sormaya başlarlar!

Bakın Fuko, 18. yüzyılın monarşisini nasıl tasvir edip, sonuçlandırır: "Toplumsal gövde-de sürekliliği olmayan bir iktidar. (Yolsuzluk) ağının gözleri çok büyük. Sonsuz sayıda nesne, eleman iktidarın denetiminden kaçıyor. Kaçakçılık insanların varlık koşullarının başında. Deniz korsanlığı olmadan ticaret işlemiyor. Yasadışılık yaşam koşullarının en başında. Ve denetim dışı bu faaliyetleri düzenleyecek devlet mekanizması çok masraflı. Ya ağır vergi koyuyorlar, ya iktidar olarak herşeye el koyuyorlar. İktidar el koyma iktidarı. İktidar esas olarak tahsildar ve yağmacıydı..."

Tüm bu kargaşayı birileri disiplinle denetim altına alacaktı, bunu da ordu ve polisin güçlenmesiyle kurduğu hukuka borçlu, Batı. Prusya Ordusu'nun katı disiplini, çok geçmeden ilkokula, eğitime, hastaneye, cezaevine, kışlaya, sokağa ve tümüyle hukuka sirayet edecek.

Çok geçmeden "tebaanın" yerini, okula giriş sınavından ölümüne kadar denetlenip gözlenen "birey" alacak. Fuko, modern hukukun, tebaanın (sürünün) bireyleşmesiyle tamamlandığını iddia eder.

Sonra tuhaf şeyler söyler Fuko. Tebaanın bireye, bireyin de sayıya dönüştüğü başka bir çağa evrildiğimizi. Çünkü bireyler, nüfusa, nüfus sayılar, seçmenler, tüketiciler sayılar, artık, bambaşka bir hukuk inşa edilir ve gelişen bu yeni durum için Fuko isim bulur: "Biyo-iktidar", ya da "anatoma-siyaset"...

Özetle, tebaayı idare eden krallardan, bireyin denetimi sıkılaştıran ceza yasalarıyla hukuğa, sonra, "sayıların idaresi"...

Sonunda biz de, Türk, Müslüman, Anadolu, milli tarih, insan değil, bir sayı olduğumuzu ekonomimizin diliyle öğrendik. Bu sayılar çoktandır "siyasetin dili". Avrupa kapısında Türkiye'nin müslüman oluşu değil, Avrupalılar'ı rahatsız eden: Nüfus kalabalığı.

Sayılarla düşe kalka bu hale geldik, demeyin, "sayıların efendisine" güvenin. Bakın, ekonomimiz sayısal bir kriz yaşayınca hiç aklımızda olmayan, yedekten bir adam çıkartıp gönderdiler. Bu yedektekilerin listesinin hayli fazla olduğu ve benzer krizlerde devreye girecekleri, kesin. Böylelikle birşey öğrendik: Hesapta hiç olmayan, tahminimizin, ufkumuzun dışı sürpriz isimler, sayılar idaresinde çok önemli.

Burdan şu çıkıyor, sayıların siyasetinde, tanıdık, akraba, partimizden, memleketten hemşehri siyasetçiler sadece görüntü oluşturur. Bu hemşehri siyasetçiler gerçekten "vekil". Gördüğümüz gibi, vekiller sayılar siyasetinde devreden çıkartılıp, asıllar devreye girmek zorunda! Bu sayısal iflasa, bir Türk cihana bedeldir, diyerek gelmemiz de, ayrı trajedi!

Başka soru, niçin ülkemiz, iç savaş, kardeş kanı dökerken bu asıllar, perde arkasında kalıp, düpedüz devreye girmedi ve devreye girmek için sadece ekonomik krizi bekledi. Ölenler, savaş çıkartanlar, birbirlerini boğazlayanlar sayıların efendisini ilgilendirmez, çünkü ölenler bir sayı oluşturmaz. Dünyada tek bir sayı kalmıştır: O da ekonomik göstergeleri tarif eden sayılar!

Galatasaraylı Hagi, sinirlenip hakeme tükürüyor. Kuralları ihlal ediyor. Cezası var, suçu sabit. Ancak TV'lere acilen psikiyatrist çağırıp bu sinirli durumu "toplumsal sapma", "kontrolden çıkış", "anormallik" gibi büyük bir hastalık gibi suçlanıyor. Hukuki cezası yanında bir de ağır bir toplumsal ceza verilmeye çalışılıyor, delirmiş diye takdim ediliyor.

Futbol, seri, heyecanı ağzında, sinirler ve kaslarla yapılan, gergin ve kıran kırana bir spordur. Futbolcuların bağırıp çağırması, kendilerini kaybetmesi normaldir. Kural ihlallerinde paniğe bu denli kapılmamızın altında, insanı tanımadığımız, insanı ısrarla, tek bir çizgi, bir sayı, bir desen, rolünü, kuralını sıradan oynayan basit bir şekil olarak tasarlamaya çalışmamız. Hagi, bir çizgi kahramanı gibi bizi akşamları mutlu etsin, enfes çalımlar atsın, ama sapmasın, sapıtmasın, o zaman keyfimiz bozulur.

Sindirilmişliğimiz, kuzuluğumuza öyle alıştık ki, Hagi gibi "insan" içimizden tek bir kişi siyasilerin yüzüne tükürmedi. Dünya harikası bir yeteneğin sinirlenmesini, insanlığa karşı büyük bir rezalet olarak damgaladık bile.

Sanat gücüne çıkmış her eserde, heyecan verici her metinde kontrolü aşmış, küfürler, isyanlar vardır. Her büyük eser, aşırılığıyla kontrolden çıktığı için daha çok insandır, karşısına geçip, sapkın, normaldışı, deli suçlamalarıyla ne yapıyoruz.

Bakın aptal psikiyatristler! Uygarlık, genç bir erkeğe, gördüğü güzel bir kıza cinsel heyecan duymadan da bakabilmeyi öğretir. Ancak, bu genç erkekten, haksızlıklar karşısında aynı soğuk tavrı beklemek, bu insanı hadım etmek, onu kayıtsızlıkla insandışılığa alıştırmak demek..

Rezil bir siyasi sahne karşısında duygusuz, heyecansız kalmayı başarabilenler, insan değildir. Her normal insan, olağanüstü, taşkın kin ve nefretle örülüdür, bu doğal tepkiyi anormallikle suçlamalarının sebebi, bugünlerde iktidarın ençok ihtiyaç duyduğu "toplumsal cesareti" yıkmaktır!

Bakın, Om Yay. "Öldürmenin Mahrem Tarihi"nde, Vietnamda vahşice insanları öldüren Amerikalı askerlerin fazlasıyla "centilmen" görüntülerinin tüm dünyayı nasıl şaşırttığını anlatır.. Savaşın acımasızlığından etkilenmeden kalmış bu nazik kişilerin, papaz gibi bir havaları vardı, deniyor. Sicili çok temiz çocuklar. Arkadaşları arasında inanılmaz incelikli davranıyorlar. Ölüm meleğine yakıştırılan benzer ağırbaşlı bir nezaket. Sevgililerinden mektup alsalar gözyaşlarına boğulan bu adamlar, acımasız öldürmelere girişiyorlar. Amerikalı askerlerin şaşırtıcı sakinliği ve inanılmaz nezaketleri bize birşey öğretiyor mu?

Eğer bir anormallik varsa, o da uslu durmak için kendi bedenimize uyguladığımız ağır baskıdır, işte, ülkenin topyekün soyulduğu bugünlerde yetmiş milyondan beş kişi sokağa çıkamadı, mutlu olun. İşte siyasilerimiz çok sakin, mutlu olun.

Yeni uygulanacak ekonomi paketine sivil odalar, mimarlar, KESK bir basın açıklamasıyla cevap vermek istedi, ki, anayasal hakları. Polis jopla tekme tokat girişti, Konur Sokak'ta hepsini delicesine dövdü. Polisin giyim tarzı, jopu, Güney Kore'de de, Endonezya'da da Türkiye'de de yani, coca-cola markası altında her yerde aynı. Ekonomik reçetelerin uygulandığı ülkelerde polisin aynı tarz elbise, aynı tarz jop ve aynı metodları bize, bu uçsuz bucaksız piyasaların aynı ordu ve polis tarafından denetlendiğini gösteriyor ve bu uçsuz bucaksız coğrafyalarda psikiyatristler de aynı metodları kullanıyor. Ekonomi, insanın sinirleri, kaslan, bağırması çok doğal. Yıllar önce 1 Mayıs gösterisinde laleleri kopartan genç kız için psikiyatristler ekranda ne destanlar yazdı, kızın ne hainliği kaldı, ne gözü dönmüşlüğü...

Sayıların Efendisi, sayıları denetimi için, polis ve psikiyatri ordularını sokaklarda, ekranlarda çoktan hizmete sundu!.

Bir coca-cola reklamının önünden geçtiğinizde ne düşünürsünüz? Alt tarafı bir içecek markası, grafiği gözünüz bile almaz. Farkında olmadan hergün bu tür onbinlerce markanın yanından geçeririz. Biz bir "sayı" isek, o da bir "şekil". Yanından geçtiğimize göre, yanımıza kadar geldiklerine göre, aramızda bir ilişki, bir etkileşim doğmuştur. Bizi hiç ilgilendirmemesi ya da bizim hiç onunla ilgilenmiyor görünüşümüz dahi çok derin bir etkinin sonucu. Bundan yirmibeş yıl önce, bu topraklarda bir genç coca-cola'yı gördüğünde öfkeye kapılıyor, o markayı tokatlıyor, parçalıyordu. Bugün aynı şeyi yapın, "akıl hastanesine" sevkedilirsiniz.

Oysa o markanın hergün bize söyledikleri var. Sen, diyor, benim için Türk, müslüman, solcu, yoksul farketmiyorsun. Ben burda durduğum gibi Malezya'da da Californiya'da da duruyorum. Senin benim için ne düşündüğün de önemli değil. Beni tüketiyorlar, bana kafi. Üstelik ben bir dünya markasıyım, tüm dünyanın ağız tadıyım, bir Mısırlı'yla bile kardeş kardeş yabancılık duymadan aynı masada beni bölüşebilirsiniz!

Ancak, Coca-cola'nın önünden geçen, üstelik Malezya'da kendi insanı bir Amerikalıysa, o markada başka şeyler görür. Önce, kendi toprağından bu kadar uzakta tanıdık birini görmek onu mutlu eder. Kendine güven duyar. Cola reklamı gittiği yere, gücünü de götürmüştür, polisiye olarak da "güvende" hisseder kendini. Sonra, kendi öz malının uzandığı her toprağı mülkü, tebaası gibi görmeye başlar, farkında olmadan insanlara yukardan bakar, farkında olmadan milletleri, halkları, böcek sürüleri gibi görür. Fetih duygusunun heyecanlı coşkusuyla, Amerikalı olmak bir kahraman gibi makas gibi açılan sert ve seri adımlarında yücelir...

Ve bu dev makineyi sınırlandırmak için kişisel görüşlerimiz beş para etmez, çünkü kişisel haklarımız yok. Solun mücadele zemini yoksulluktur, ancak, sol hareketin öznesi bireylerdir, hukuk olmadan birey olmaz, bireylerin sayısı küçük sol partilerin oranı kadardır. Ve o markanın yüzünde sinsi bir sınıfı vardır: İşlerin sürekli iyi gideceğine dair bir sırıtma, bir büyü! 12 Eylül öncesi kendisini tekmeleyen genç adama o marka, önce "kıt kanaatkar" yaşamına isyan ettirerek işe koyuldu. Markalar tamahkarlık patlaması yaratıp, kendimizi suçlamamızı öğütler. Geniş kitleler arasında pata küte giden isyanımız, yoksulluğumuzdan çok onlar gibi rahat tükemediğimiz için. Geliri kadar yaşamayı öğ-

Karşı Sayfadan Devam

renmiş hali vakti yerinde insanlar bu toplumsal öfkeye katılmıyor, hareketsiz, uyumluluk gösteriyor. O markaya en çok isyan edenler, o markayı en çok arzulayanlar, bu yüzden toplumsal tepkiler cılız, sıradan, şovdan öteye gidemiyor. Öfke doğru yerinde durmadığı için hem "ahlakdışı" bir isyan, hem hakedilmemiş bir tepki. Dünyanın en ağır, en galiz ceza yasaları, bir pankart yüzünden 18 yıl cezalar, gerçek öfke sahiplerinin cesaretini, gururunu kırıp, paramparça ediyor. Ve sonunda 12 Eylül öncesi öfkenin sahipleri bugün bu markanın reklamcısı haline geldiler, çünkü, önce "bireysel güvenliğini" düşünmek zorundaydı. Ve bugün ekonomik fiyaskonun hakiki sahipleri yoksulluk ve yoksullardır, en çok tüketmek isteyenler, yangına körükle koşanlar. Gazeteler bile tencere tavayla işbirliğine girdi onlarla. Yoksullar, işbirlikçilerin, hırsızların gönüllü köleleri ve köpekleri oldular! Yoksulluğun doğurduğu çapulculuk, yoksullara, ülkeyi, ürünleri, siyaseti, başkalarının malı gibi görmeyi öğretiyor! Yani o mal, ancak çalınır! Ve tarihin her yerinde yoksullar, "daha çok çalanlar önünde saygıyla eğilirler"...

Almanya 1960'larda hamal, çöpçü, maden işçisi ve fabrika bandlarına işçiler aldı. Bugün ise, bilgisayar programcısı, mühendis, yani kalifiye işçiler arıyor. Çünkü artık programcılık, mühendislik gibi beyin hamallıklarını az gelişmiş ülke aydınlarıyla kapatmak istiyor. Kendi insanlarını ise, müzik, siyaset, sanat, edebiyat, felsefe, tarih ve bilim gibi konularda yetiştirmek. Hindistan'ın yetiştirdiği en büyük zekalar gidip bir Alman TV'sinde "jenerik" tasarımları yapsın ya da Sandoz firmasının labaratuvarlarında sürünsün, ya da Ferrari motorunun dizaynlarıyla uğraşsın. Avrupa otuz yıldır hantal, kaba sanayiisini tasfiye ediyor. İşçiler çıkartılıyor, sendikalar tasfiye ediliyor, fabrikalar kapatılıyor ve köhne devasa makineler azgelişmiş ülkelere transfer ediliyor. Küçük mühendislik ve mimarlık bürolarından ise yüzbinlercesi sadece proje üretiyor ve projeleri fiyatlandırıp pratiğe dökecek, dökümcü, demirci, taşeron firmaları Rusya'da. Türkiye'de, Çin'de bollukla buluyorlar. Avrupa fabrikaların, sendikaların, işçilerin, emekçilerin ülkesi değil artık, soyut projelerin, soyut fikirlerin, tasarıların, siyasetlerin, tasarımcıların, felsefecilerin, modacı, sanatçı, yani bir fikri olanların ülkesi.

Ve çoktan Avrupa'da cinsellik "üremeyle" ilişkisini kesti, üreme, nüfus gibi, çocuk gibi, eğitim gibi yüzlerce sorun, sosyal maliyet olarak ağır geliyor. Hayatın tüm tadları, insanların kendi bedenlerinden aldıkları hazla çevrilmiş. Mal üretenlerin sayısı 60'lı yıllara göre hızla düştü, hizmet üretenler mal üretenleri soldadı. Ve malları, ucuz emek yani batıdışı toplumlar ürettiği için mal fiyatları ucuzlayıp, hizmet fiyatları yükseliyor.

Ve Avrupa nüfusunun bir yarısı yurtdışı seyehatte. Hangi Avrupalı'ya zevk, hayat, nedir diye sorsan; yüzde doksanı "seyahat" "başka ülkeleri tanımak" diyecek! Çünkü hayatımızda beklenmedik hiçbir şey kalmadı, tek şansımız sürpriz tesadüfler, sürpriz tanışmalar, tesadüf arkadaşlıklar! Yani, hep birlikte "beklemediğimiz" şeyleri bekliyoruz!

Tatil dedim de.. Dün daireden Hacer ablayı gördüm. Bir kızı kucağında, diğeri liseye gidiyor. Kocasından ayrılmış. Arkadaşlarıyla bir tesadüf gençken Ege'de bir koya gitmiş. Cennetten bir köşe. Sakin, sessiz. Hayatımda dört güzel gün geçirdim, der ve bana hep o dört günü anlatır. Bir de doktorlara koşusunu, psikiyatri tedavisi!

Yemeğe çıkmıştım. Kaldırımın ortasında öyle duruyor. Düşünmek insanımızın en kınlgan anı. Çok hüzünlenir düşünürken. Şöyle dalmak. Nereye dalmak. Yanına gitsem, şakalaşsam, "bak Hacer abla, Erbakan hacdan bir ton zemzem suyu getirmiş, çok bulaşığı olmalı". Yine kötü, mutsuz şeyler anlatır diye korktum, ayaklarım tökezledi, gidemedim yanına. Gözlerimi de alamadım. Avcuna sıkıştırılmış bir tomar kağıt parçası. Yine fatura mı, yine banka mı arıyor. Şaşkın şaşkın etrafına bakıyor.

Sonra yine eskisi gibi birden donup kalıyor. Hastalıkları nasıl içime işlemiş. O donup kalmaları insanı nasıl ürkütüyor. Çare bulunmaz bakışları kırıltısız, kuyuda iğne arar gibi derinleşiyor. Sanki karanlık bir odada nefes darlığından ölüyormuş gibi, göğsü yanın yanın kalkıp iniyor. Keşke, hıncımı, öfkemi bağırıp dökecek kadar bir nefeslik gücüm olsaydı, derdi.

Ağırlaşmış, eski kirli paltosunun etekleri yürürken ayaklarını yoruyor, karşı kaldırıma geçerken, iki eliyle eğilip topluyor eteklerini. Bir anda ağır bir kokuyla sarılmış gibi yeniden çakılıkaldı. O ağu dolu anı tanıyorum. Yanıbaşından iri ve parlak siyah kalçalı genç bir kadın hızla geçti. Vücudunu mu düşündü. Bir okşayış, bir şehvet anı. Birden yine kımıldayamaz oldu, ileri mi gidecekti, geri mi dönecekti! Allah'ım hayat ne kadar karışık, alt tarafı bir adım...

Konuşayım onunla, kafası dağılır belki, hastalıklı korkularını biliyorum, ürküp, geri durdum, hazır değilim yeni baştan dinlemeye. Bayılmaktan korkuyordu. Komşuya bıraktığı iki çocuğunu düşünüyor olmalı. Aklına her geldiğinde çocukları, işte yine, terle karışık bir ağır korku basıyor vücudunu. Dehşetli bir düşünce geçiyor zihninden, iki çocuğunu da öldürmek. o kadar utanıyor ki zihninden geçen bu engelleyemediği düşüncelerden. Doktorlar ona, iyi şeyler düşün, hayal kur, demişler. Hergün gelip gelip bana, o geçirdiği dörtgünlük koyun güzelliğini anlatıyor. O Ege sahilindeki cennet köşedeki tüm ağaçları, çakıllan tanıyorum, yıllarca dinlemekten yoruldum. Komşusuna, hiçbir arkadaşına açamıyor, birileri düşüncelerini öğrenecek diye korkuyor, gelip gelip bana anlatıyor. Benim de saatim uymuyor korkularını dinlemek için. Ben de doktorlar gibi kendimi kaybedip, "güzel şeyler anlat Hacer abla. Allah için güzel şeyler anlat!" demeye başladım. "Koyu anlatayım, ama çok anlattım, sıkılırsın..."

Odanın içine sapsarı ikindi güneşi doldurur, Hacer abla bir daha sil baştan koyu anlatır, her defasında bitirirken, "güzeldi, değil mi?" Başımla "güzeldi, güzeldi!".. Anlattıkça heyecanı hızla soğuyor, hep aynı şeyi, aynı yeri anlatmaktan kelimeler donmuş bir yağ gibi, sanki cenaze evi...

Bir ara başını kapattı, sonra açtı. Böyle dalınca hep nereye gideceğini unutup şaşırıyor, dönüyor olduğu yerde. İnsanlar üst üste, herkes, binalar üstüne yığılıyor. Kaçmak istiyor, şimdi yine yanından hızla geçiveren küçük çantalı incecik bir kıza takıldı. Nasıl durduk yerde kırıtıyorlar. Hiç kırıttı mı? Yeniden ağır bir sıkıntılı sessizlikle donakaldı. On adımlık yerde sabahtan beri dönüp duruyor. Adımlarına dikkat etti, içinde birinin kırıttığını mı sandı, o kıntan kadını ensesinden yakalayıp yüzüne tükürdü, yine mi düşüncelerinden utandı. Nasıl oluyor da bunca yıl düz adım attığı halde, adımlarının sırasını bugüne kadar şaşırmadığını. Ağlamaklı bir hayıflanmayla, içinden çıkamadığı her zamanki gibi: "Yardım et Allah'ım, yardım et Allah'ım.." Allah duasıyla içine bir solukluk sıcaklık dolar gibi oldu. Allah adının iyiliğini görünce hızla dualarına devam eder ve kendi kendine konuştuğunu farketmez: "Bizi rezil rüsvay çaresiz bırakma Allah'ım, bize yardım et Allah'ım".. Sanki birazcık sakinleşir, yatışır gibi olur. Hızla bildiği duaları okur ve bu duaları yüksek sesle okuduğunun farkına varmaz: "Ben kötü birşey yapmadım Allah'ım, çocuklarımı bana bağışla Allah'ım!".. Hayatta hiçbir kötülük yapmadığı halde, hergün milyonlarca pişmanlık cümlesi...

Vitrin camında yeniden korkuyla yıpranmış kuru yüzünü gördü, katil gibi birşey mi, işte yine farkında değil yüksek sesle konuştuğunun: "Mutlak açar, mutlak açar, Allah bu yaaa, mutlak açar!"...

Kendini teselli edecek kadar gücü yerine geldiğinde, hepimize aynı dualarla konuşmaya başlar: "Tabii, hiç olmadık yerden açar kapı. Allah bu, olur olur, hiç olmadık bir yerden açar kapı, bakarsın, hiç beklenmedik biryerden açar kapı..." Hacer abla artık açık unutulmuş bir televizyon gibi. Kimse dinlemese de o, odada, koridorda, hep kendi kendine aynı şeyleri yüksek sesle sıralar: "Allah bu mutlak açar bir kapı, mutlak açar bir kapı, Allah bu..."

Adım gibi biliyorum, yanına gitsem şimdi kalkıp yine anlatır Ege'deki o dört günü... "Naber Hacer abla? Karşı kaldırımdan gördüm seni?"

"Bir dergi varmış, dairede okuyorlar, orda yazıyormuşsun, iyi para veriyorlar mı?", "geçiniyoruz işte abla, sen ne yapıyorsun?"..

"Büyük kız lise ikide, tutturdu, anne bu yil Ege'ye tatile gidelim" "Al kızları git!", "Para nerde, ben gidemem. Dairedeki kızlara yalvardım, yanlarında götürsünler diye, bakalım..."

Aslında cennet öbür tarafta mı, Ege de mi, Hacer abla gibi hepimizin kafası karıştı. Şakalaşacak gücüm de yok, neyse.

"Dairede yazımı okurken ne diyorlar, Hacer abla?", "Bu oğlan cumaya gitmiyormuş, komünistmiş...

Ulan hala mı? Ulan Amerika, bir "komünist" lafıyla ne büyük iş yaptın? Yüz tane atom bombası atsan bu kadar aptal beyni parçalayamazdın. Ülkeyi soymuşlar, herkes hırsız, ülkeye Amerika sömürge vali tayin etmiş, hala "komünist"...

İçimden dahi tartışacak halim yok. "Hacer abla, daireye uğrar, bir ara seni görürüm, hadi..."... Benim için cumaya gitmiyor diyenlere, eve gelirken, bir fikra geldi aklıma.

Ünlü tiyatrocu Macide Tanır anılarında anlatır, Gölbaşı'nda bir temsilleri var, topluca otobüse binip dönüyorlarmış. Bir köylü kadını binmek istemiş, ama, kocasına "bu cenabetlerle aynı otobüste gitmeyeyim bir kaza olur" demiş, kocası da "birşey olmaz, bin". Yolda otobüs devrilir, tüm tiyatrocular üstünü başını kontrol eder, hiçbirinde en küçük sıyrık yok. Ama köylü kadının kolları, ayakları paramparça.. Köylü kadın tiyatrocuların dönüp: "Ben abdestliydim güya, siz cenabet! Bir size bakın, bir de benim halime!"...

nihatg@leman.com.tr Nihat Genç

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

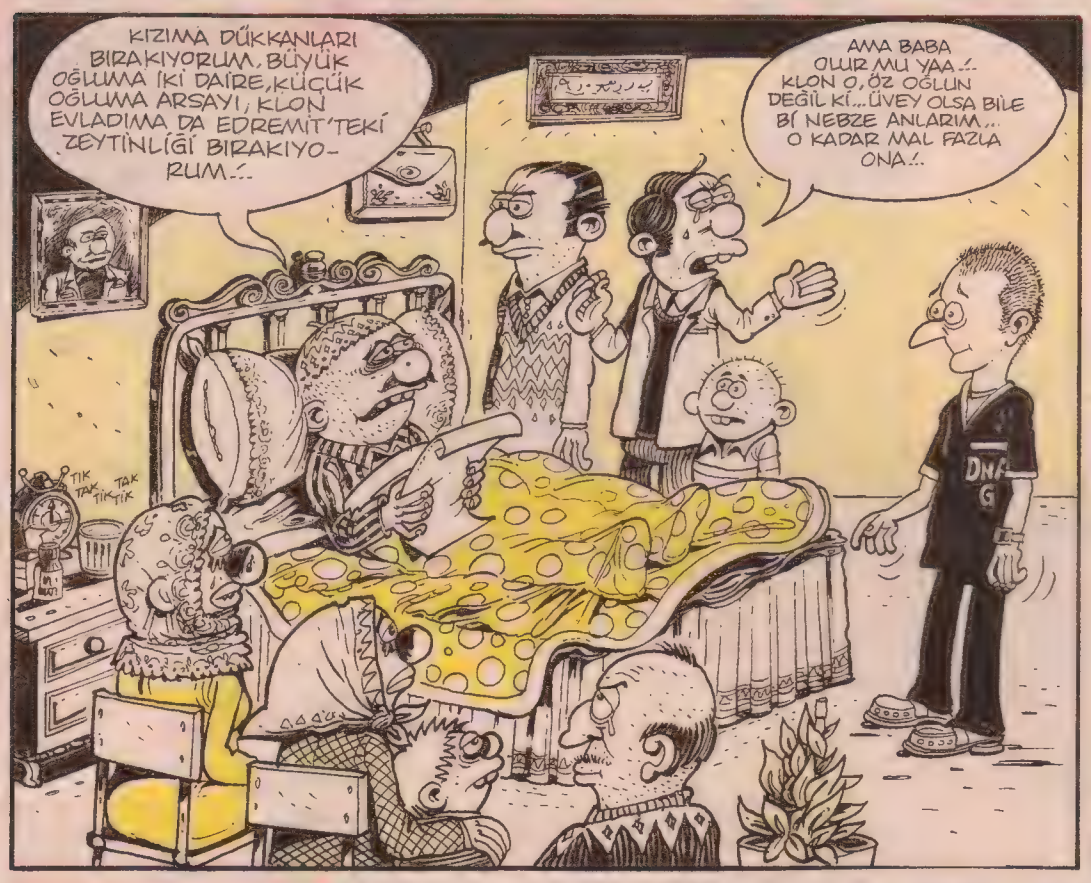

DUMUR

İzmir-Ayvalık arası şehirlerarası otobüste seyahat ederken birden otobüs zigzaglar çizmeye başladı. Kafamı kaldırıp ne olduğunu anlamaya çalıştığımda gördüğüm manzara korkunçtu. Şoför sağ eli ile direksiyonu tutarken, sol elindeki cep telefonu ile mesaj çekiyordu. Bizlerin, arkadaki 40 yolcunun neden şehirlerarası yolda slalom yaptığımız belli olmuştu.

.....

Asıl dumur, yaşanan olay değil, kimsenin itiraz etmemesiydi...

Alp Tamer

DETAYI

DUMUR DETAYI

Birgün dergiye gelirken İstiklal Caddesinin girişinde "HELP! HELP!" diye canhıraş bir feryad duydum. Yaşlı bir turistin cüzdanını çalmışlardı. Adamcağız çaresiz bir biçimde avazı çıktığı kadar bağırıp yardım istiyordu.

Çevreden yardıma koşanlar 20-30 metre ileride yankesici çocuğu yakaladılar ve elinde cüzdanla yaşlı turistin yanına getirdiler. Sonra da kah yalakalık, kah da bahşiş almak umuduyla çocuğu tekme tokat dövdüler. Zaten cüzdanını çarptırmaktan dolayı şoka girmiş olan yaşlı turist bu dayak olayını da görünce yaman bir darbe daha yedi. Ben oradan uzaklaşırken bir taraftan cüzdanını sımsıkı kavramış, bir taraftan da çocuğu kurtarmaya çalışıyordu.

Kaan Ertem'e teşekkürler.

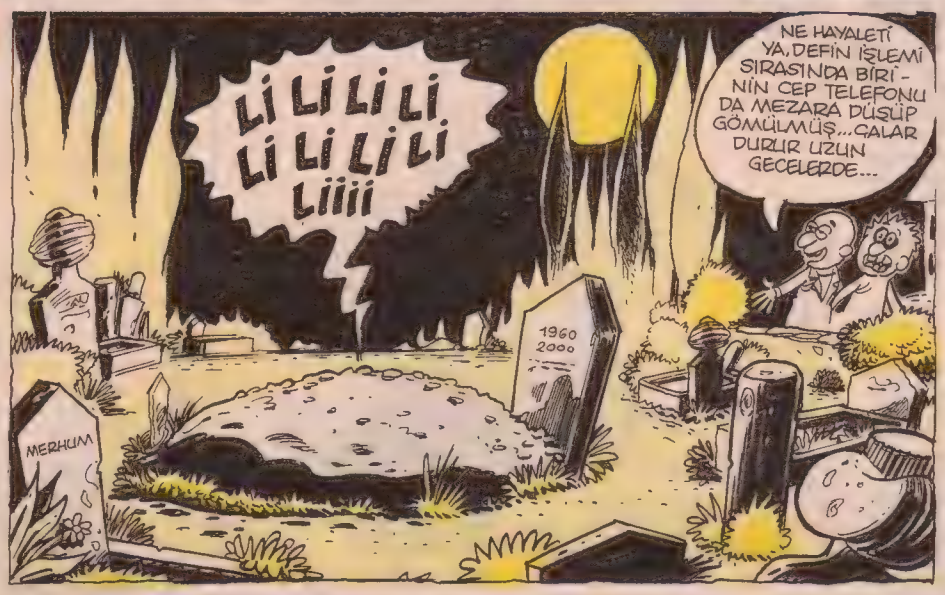

AYRINTILAR

METİN EİDAN

Selam:... Kirâyı vermek için, evsahibinin işyerine gittiğimde, az önce bi yere çıktığını, biraz sonra belki gelebilceeni söylediler! Onnara güvenmediimden diil ama, parayı yine de kendisine vermeliyim; bu konuda hassasım! Dışarı çıktım. Az ilerde telefon kulübeleri vardı. Bi arıyım cep telefonundan; bakalım döncek mi; olmazsa giderim eve, sonra bi ara veririm kirasını. Herkeste, cep denen şeyden olduu için belki, kulübeler şu ara bayaa sakin. Şuraya giriyim! Camlı bi kapısı vardı. Yannış kanadı ittirmişim! Öbür tarafı ittirdim, girdim içeri!. Kulübelerde telefon ederken, elinde bişiyler de varsa, biraz zorlanıyosun! Bi iki dergi felan vardı, onnarı koltuk altıma sıkıştırdım; telefon defterini çıkardım kıç cebimden! Arasından telefon kartını aldım! Fiiristin o sayfasını elimde açık tutarak, kartı ittim içeri delikten, bastım tuşlara.. "Aradınız numaraya şu anda ulaşılamıyor" felan diye, o anons çıktı!. İyi.. Ulaşılamıyomuş demek!.. Tamam!. Biraz sonra bi kere daa ararım, sonra giderim.. Orda da bekleyebilirdim ama, kulübenin dışına çıktım!. Yağmur da yağmıyo ama; o yüzden, küçücük bi barakanın içinde salak salak ayakta dikilip dışarı bakmak anlamsız olabilir!.. Çıktım kulübelerin önüne, orda durdum!. İnsan, put gibi duramıyo elbette!. Bi kıpırdıyosun, oraya buraya bi bakınıp göz atıyosun şöyle!. Bakılacak ilginç bişiy de yoktu. Akan trafik, beton binalar felan!. Herşey sanki ne kadar anlamsız! Ama bu bi yandan da, biraz hoşuma gitti!. Orda, ööle duruyorum!.. Biraz saa baktım! biraz sola!.. Biraz da, tam karşıya, ilgisiz bi yere, sanki çok önemli bişiy görmüşüm gibi baktım!. Sıkıldım sonra, döndüm, bu sefer değişiklik olsun diye başka bi kulübeye girip, tekrar aradım! yine ulaşılamıyodu!. İyi, tamam. Ben ulaşmak için elimden geleni yaptım..

Yürüdüm ordan, aşaaya dooru!. Beşiktaştan vapura biner, geçerim eve!. Yokuşu inerken, siyah, kocaman bi köpek çıktı karşıma. Dengesiz hareketler yapıyodu sanki! Ve az kalsın, çarpışıyoduk onunla!. Bana dooru geliyodu ve, ben de ondan hiç tırsmadımı göstermek için üzerine üzerine gidip, rotamı hiç değiştirmedim!. Son anda, hafif yana kıvırılıp, çarpışmaktan kurtuldum! Az ilerde, kaldırımın kenarına yığılmış eski kitap ve kasetler satan bi adam gördüm.. Bi bakıyım! Belki ilgimi çeken bişeye rastlarım!.. "Ne kadar kasetler?" dedim, öylesine, ağzımdan çıktı!. "Siz seçin, bişeyler yaparız" dedi. En uyuz olduum laf!. Zaten, aradım bişiy de yoktu doğruldum, yürümeye devam ettim.. Sonra hiç bir yerde duraklamadan, bişiyler düşünerek felan, iskeleye vardım!. Vapurun kalkmasına onbeş dakka vardı!. Ve kapının kenarında felan heryer tutulmuştu; herkes bi yerde bekleşiyodu!. Kullanılmayan gişelerin önü dolu! Ordaki, kola makinesinin önünde de üç dört kişi sotalanmış!. Biraz ileri geri yürüdüm, sigara içip; sonra, bankamatiin kenarı biraz boşalınca, gidip orda bekledim!. Herkes, bi yere kıçını dayayıp, kendine özel küçük bi bekleme bölgesi yaratıyo haliylen!. Daa bana özel bi yer yaratıyım diye biraz abartıp, aradaki bi dehlize dalınca, bi görevli odası ve içinden çıkan bi iki personelle karşılaştım!. Geri döndüm!. Biraz da, kola makinesinin tam karşısındaki duvarda, birisi vardı az önce orda sigara içiyodu; herhalde biraz dolanıyım felan diye yerini terkedince, ben de oraya geçtim, arasıra, kafamı çevirip, bekleme salonun girişindeki kalkış saatine bi göz atıyodum!. Kola makinesinin önü kalabalıklaşınca, sıkıldım, çıktım ordan, başka bi yerde durup bekliyim derken, bi an, köşe kapmacada köşe bulamamış gibi, boşlukta kaldım!. Gidip kıçımı dayıycak, arkamı vericek bi duvar, durup bekliycek bi köşe hiç kalmamıştı! Biraz sap gibi ortada dikilip sonunda salona, içeri girdim istemeyerekten!. Zaten vapurda yanaşmış sayılırdı artık...

Hava fena diil. Dışarda, kenarda oturdum, sıranın sonuna.. İlkönce böyle olur ama, sonra eser rüzgâr, gemi hareket edince!. Sadece esmekle de kalmadı, su da sıçrattı!. bi delik vardı kenarda, ayaamızı uzattımız yerde. Foaarş! diye bi iki kere sıçrattı bu, hafifçe!. Sonra çekindi tabi insannar, kalktılar o bölgeden, gittiler arka tarafa:. Ben inat ettim, kaldım!. aniden çok sert bi FOAARŞ! yaparsa yine, paçalarımın sırılsıklam olma riski de var gerçi!. Macera işte!. Belki de hiçbişiy olmaz.. Bi cam bira şişesi vardı kenarda, onu farkettim bi ara!. Aldım Tlak! diye deliğe kapadım onu.. Yani, evet iyi fikir ama, ya vapura bişiy olursa!.. Yani, o deliin belki açık kalması gerekiyodur?. Yok canım, sanmam!. Artık asla su sıçratamaz!. Sonra şu fantaziyi kurdum!. Kendimi, su sıçramasından kurtardım için gururlanırken ben; basınç yüzünden, şişe ordan bi fırlayıveriyo, zdonk! tam kafama!. Rüzgâr, hızını arttırmıştı!. Yakalarımı kaldırıp, daa değişik bi estetiğe bürünmek için de, güzel bi bahaneydi bu!. İyice kaldırdım yakalarımı, kulaama kadar!. Fakat sonra, Kadıköy'de inince, unutmuşum, indirmeyi. Boşuboşuna artist artist yürüdüm!. Çarşıya doğru girerken farkettim, indirip kıvırdım biraz; gereği yoktu!.. Hemen iyi günner diliyorum!..

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR MEKTUPLARI
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Bu Ülke Ertelenmiş Düşler Mezarlığıdır

Benim aklımın almadığı şey şu. Bu ülkeyi yıllardır soyanlar, yetimin hakkını yiyenler gelir dağılımı adaletsizliğinde ülkeyi dünya birincisi, yolsuzluklarda dünya dördüncüsü yapanlar hep sağcı partiler olduğuna göre bu halk nasıl oluyorda tekrar tekrar aynı kişileri başına getiriyor. Yoksa bu halk acı çekmekten, aç kalmaktan, insan olmanın onuruyla yaşayamamaktan zevk mi alıyor, hep aynı insanlar tarafından düzülmekten zevk mi alıyor? Benim artık televizyonları izledikçe midem bulanıyor. Ecevitleri, Demirelleri, Çillerleri, Yılmazları gördükçe içimden kusmak geliyor. Bu halk bunlardan nasıl bıkmıyor, bunları bir tanrıya taparcasına neden seviyor, bu halk neden hiç sormuyor, sorgulamıyor, düşünmüyor.

Bütün bunların altında bana göre halkın cahilliğinin patronların, holdinglerin uşağı olmuş aşağılık medya tarafından sömürülmesi, yönlendirilmesi yatıyor. 1000 kişiye düşen kitap sayısının 7 olduğu bir ülkede insanları koyun gibi oradan oraya sürüklemenin, ajite etmenin zor olmadığı muhakkaktır.

Bu medya yarım asırdır bu halka solcu insanları yani vatanını bir çıkar beklemeden seven, kapitalizme, emperyalizme karşı tam bağımsızlığı savunan insanları, kula kulluğu reddeden, bir kurtarıcı beklemeyen, aksine kurtuluşun halkın kendi gücünün farkına varmasıyla gerçekleşeceğine inanan bu insanları terörist, vatan haini,dinsiz diye ilan etti. Bu medya Demirelleri, Ecevitleri, Çillerleri bize kahraman diye yutturdu. Biz medyanın verdiği bu hapı yutmaya hazırdık. Çünkü medya bizi bu hapı yutarsak solculuk hastalığından kurtulacağımıza inandırmıştı.

Ben iddia ediyorum yöneticiler açısından dünyada yönetilmesi en kolay olan ülke Türkiye'dir. Bu ülkede yönetici olmak gibi kolay bir şey yoktur. Çünkü sosyal eşitsizliğin bu kadar büyüdüğü, insan haklarının ayaklar altına alındığı insanların yarısının açlık sınırında yaşadığı, halkın karar alma mekanizmalarına sokulmadığı, önüne konulan herşeyi yediği, televole programlarının reyting patlaması yaptığı bir ülkede yönetici olmak gibi kolay birşey yoktur. Çünkü bu halkın daha fazla demokrasi, daha fazla özgürlük, daha fazla adalet, daha fazla ekmek gibi bir talebi yok. Varsa bile bunu içinden sessiz düşünmektedir. Bu halk devleti, sistemi hiç sorgulamıyor. Bu halk bu ülkeyi soyanların, hortumlayanların ağzından vatan, millet bayrak kelimelerinin düşmediğini, bunun bir paradoks olduğunu göremiyor.

Şimdi herkes erken seçim olsun diyor. Hep birilerinin gelip bizleri kurtaracağına inanıyoruz. Seçim olsa ne olacak Ecevit gidecek, Çiller gelecek, Ecevit gidecek Kutan gelecek, ne değişecek ki, hiçbir şey.

Bana göre düzülenler değişmedikçe düzen değişmez.

Bugün Türkiye'de birçok sosyalist parti var. Fakat bu partiler halka tanıtılmıyor, seçim zamanlarında kendi fikirlerini anlatma fırsatı verilmiyor. Bu partilere ve bu partilere mensup insanlara düşman gibi davranılıyor. Bu halka MHP, DSP, CHP, ANAP, DYP'den başka alternatif sunulmuyor, zaten önüne sunulan herşeyi yemeye alışmış millette bunları itiraz etmeden yiyiyor.

Bazen düşünüyorum bu ülkede doğmuş olmak, bu ülkede yaşıyor olmak bizim şanssızlığımız mı? Çünkü ben insanca bir hayat yaşamak istiyorum. Toplumcu, paylaşımcı, eşitlikçi bir düzen içinde yaşamak istiyorum. Yarın ne olacak kaygısı olmadan yaşamak istiyorum. Çünkü ben düşüncelerimi, başıma bir bela gelme korkusu olmadan haykırmak istiyorum. Çünkü ben yetim hakkını yiyen kan emicilerin baş tacı edilmediği bir ülkede yaşamak istiyorum.

Bunca yıldır hep düşlerimi erteleyerek yaşadım. Bu halk yıllardır düşlerini erteleyerek yaşadı. Çünkü bu ülkede birgün sonra bile ne olacağını kestiremiyoruz. Bir kelebeğin ömrü gibi kısa olan hayatımızda düşlerimizi toprağa gömdük, belki birgün yeşerir diye. Maalesef bu ülke artık ERTELENMİŞ DÜŞLER MEZARLIĞIDIR.

Bir Öğretmen - Bursa

İşte Sürpriz

Hani aylardır soruyordunuz ya "hocam neydi sürpriziniz, ne zaman söyleyeceksiniz, nasıl birşey? Biraz anlatın hocam..." diye. İşte sürprizim; sanırım hediye almaktan, yemeğe veya sinemaya gitmekten çok daha anlamlı. O hep okuduğunuz, içindekileri bana anlatıp güldüğünüz hatta sınıf panosuna astığınız bu dergide size yazılmış bir mektubu okumak daha değerli ve kalıcı olur diye düşündüm. Türkiye'nin gerçeklerini görebilmenizde, sorunları yaşıtlarınızdan daha bilinçli olarak tartışabilmenizde eminim Leman'ın katkısı çok büyük. İleride, okuyan, düşünen ve hiçbir zaman haksızlığı kabullenmeyen aydın insanlar olacağınızı biliyorum.

Yüzünüz daima Leman'daki esprileri okurken ki gibi gülsün, güzel çocuklarım. Ayşegül A., Ayşegül Ü., Buğra B., Buğra K., Ceren, Duygu, Emre, Fatih, Fırat, Işık, Koray, Mert, Oğuzhan, Sercan, Sinem ve Yeşim hepinizi ne kadar sevdiğimi söylememe gerek var mı?

Hasibe Usluer - Ankara
Evrensel Kolej 7-B

III.Çoğul Şahıslar'a ithafen...

Ruhunuzda Aşk, Ruhunuzda İnat Var

Acımasız akşamüzeri umutlarınız vardı sizin... Hep o ılık rüzgarın arkasına saklanırdınız bir bahar gününe yakın... Akşamüzeri umutlarınız vardı; hani şu martılara atılanlardan koparılıp koparılıp, Saçlarınızı okşamasından korktunuz rüzgarın... Ağladınız masum yüzlü aşk oyunlarına... Siz; kendinizi üçüncü çoğul şahıs olarak işlediniz bulutlarınızın üzerine. Çeşitli şekillere benzettiğimiz, hayal türkülerimizi söylediğimiz bulutların üzerine... Siz; 'üçüncü çoğul şahıs' olmayı tercih ettiniz. Sevemediniz sevdiklerinizi... Öpemediniz...

Ceplerinizde küçük küçük bahaneler taşırdınız. Sevildiğinizi hissettiğinizde onları avuç avuç fırlatırdınız sizi sevenlerin yüzüne... Hep korktunuz uçurtma uçurmaktan! Çünkü sizin hem yükseklik korkunuz vardı, hem de aşağılık kompleksiniz! Siz; gözlerinizi kapayıp sevda şarkılarınızı haykıramadınız karanlık gecelerde gökyüzünü aydınlatmak inadıyla... Hep korktunuz biri duyar diye sizi. Tek dostunuz yıldızlarınızdı sanki.. Onların duymasından da korktunuz; yıldızlara da belli etmediniz bunu. Herkesin aksine; parlak ve büyük yıldızlara değil de farkedilmeyecek derecedeki sönük yıldızlara önem ve değer vermeyi tercih ettiniz. Marifet küçüğüne değer vermek değildi; yaşatabilmekti hak edeni... Yaşatabilmekti, zor olan. Ama olması gereken! Yüzlerinizin önünde bir perde var. Limon tadında, rengi de aynı tadı bırakıyor gözlerde. Ama o gözleriniz ele verdi sizi hep ve utangaçlığınızla gülümsediniz sizi ele veren, yüreklerinizin aynası olan köstebeğe. Suçunuzun ortaya çıkmasından pişmanlık duyuyor; bunu göstermekte diretiyordunuz. Fakat hücre cezasını da çekiyordunuz gülümseyerek yüzlere; ağlayarak geceleri. Uyuyamayarak! Kalbinizin duvarlarına çizdiniz her geçen günü, konuşulamayan konuşmaların mürekkebiyle, doğmadığınız zamanların hiç bilmediğiniz şarkılarıyla.. Siz; sizi ele veren gözlerinizi de linç ettiniz sonunda. İnatçı inatlarımızı savaştırdık; acımasız gururlarımız! Savaşan biz değildik aslında. Sevenlerinizin rüyalarına gururlarınızın tuttuğu, inatlarınızın yardım ve yataklık ettiği kiralık katilleri salıyordunuz. Ölüm sahnelerini de görmekten kaçtınız hep. Ama öldürmekten, öldürtmekten hiç korkmadınız, hiç utanmadınız. Yağmurdan sonraki toprak kokusunu içinize çekemediniz; çünkü güzel şeyler zehirlerdi sizi. Güzel olmaya aday olmak isteyen, "şey" sayılabilecek kadar varolan şeyler dahi. Zehirlerdi! Birisinden özür dilemek sizde tokat yemiş etkisi bırakırdı; o yüzden korkardınız dilinizin ucundakini dışarı çıkarmaya. Kulaklarınızda hep o melodiler vardı; ıssız adanızda peşinize düşen yerlilerin sizi kurban etmeye gelirken, duyup da korkasınız diye çıkardıkları, kurban törenlerindeki irkiltici melodiler. Duyardınız; kaçamazdınız. Siz; kurban olmaya mahkumdunuz kendi adanızda! Rüyalarınızdan değil de uyanıkken gördüğünüz kabuslarınızdan uyanana dek! İçinizde var olan o melek; sizi bir yerlere götüreceğini sandığınız her şeyimin, sizi tekrar size bırakacağını söylüyordu. İnanmak istemiyordunuz. Yine; doğmadığınız zamanların hiç bilmediğiniz şarkılarını ıslıkla çalıyordunuz kabus kokulu koridorlarda... Benim yerime de ağladığınızı fısıldadı melek ve ağlayacağınızı! Daha önce benim yaptığım gibi; ağlamak. İnsandık ve yine yetinmiyorduk acımasızca! Ruhunuzda aşk, ruhunuzda inat.

Siz; üçüncü çoğul şahıslar. Sizlere yaklaştığım anda siz yine çektiniz silahınızı. Sizi harakiriye zorladığımı düşünüyordunuz; biliyorum. İçinizdeki aptal görünümlü güçlü gururlarınızla doluydu mermi kovanlarınız. Evet, biraz da kendi başınızda dayalı tutun intihar ve suikast silahlarınızı. Öldürerek sağ kalma savaşıydı sizce yaşamak. Öyle zannediyordunuz ama öldürüyor ve cezanızı çekmek üzere herhangi bir harfle nitelendiremeyeceğiniz tipteki cezaevine sevkediliyordunuz kimseler görmeden. Öldürdüğünüzü zannettiğiniz, adını düşman koyduğunuz kardeşleriniz ise yerlerini buluyordu 'öteki cennet'lerde. Mutlu olma yüzdeleri sizinkinden fazlaydı. Bu noktada; şüpheler cehennemde, şüpheler cinnetlerde. Karşımda 'siz' yoktunuz. Melek yüzlü silüetleriniz, heykellerinizdi konuştuklarım! Giderken de söylediğim son sözler "gözyaşlarım" oldu melek görünümlü insan silüetlerinize.. Yazarların son nefeslerinde aradığı ışığı ben yaşarken aradım. Gözlerinizde! Son sözlerimi kalplerinize damlatmaktan da utanmadım, korkmadım. Son özler bazı şeylerin ilk sözleri olabilirdi. O yüzden söylenmeye değerdiler. Üçüncü çoğul şahıs olmak olmasın amacınız. Çünkü sizin ruhunuzda aşk, ruhunuzda inat var. İnadına isyan aptal gurura! Duymaktan korktuğunuz için, son sözlerimi, elçi olarak gönderdiğiniz melek yüzlü insan silüetinize haykırıyorum.

"Acıların sessiz, sözsüz kuşlarını bıraktın şarkılarımıza. / Ölümlerde ağlanmasın diye ezberlemiştik; senin için ağladık. / Çünkü, bahar günü yürek taşımanın ölçüsüydü senin için ağlamak. / Can üstünde parçalanmış senin gibi bir çiçeğe ağlanır."*

Gözyaşıysa, acıysa istediğiniz, istediğiniz olsun. Güle güle gidin gittiğiniz yolların sonuna!. Umut ve zafer olsun yansıması yüzünüzün!.

* Nihat Behram

Ozan Önen - Aydın Fen Lisesi

LeMan
SAYI: 489
24 MART 2001 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Can BARSLAN ● Bahadır BARUTER ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Soner GÜNDAY ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Fatih SOLMAZ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Kadir YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● **Satış:** Cüneyt AYDIN ● **İşletme:** Orhan AÇAR **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Muhasebe:** Suzan ERBAŞ ● Gülay AKKAYA **Tel:** 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** Bıcak ● **Dağıtım:** Bir-Yay **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

PANTOLON

NETİNFİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

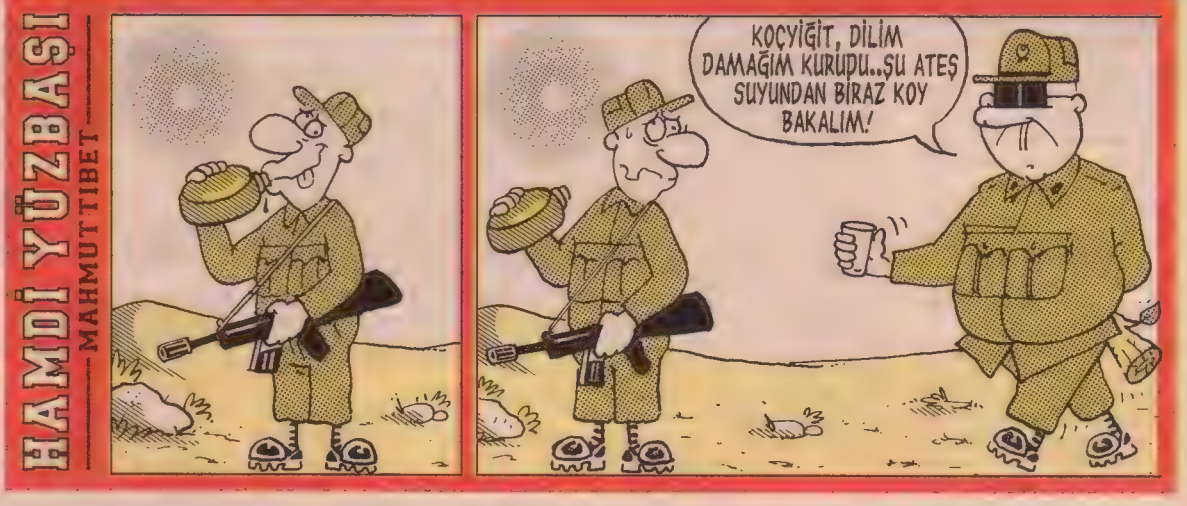

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

Kaan Ertem

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

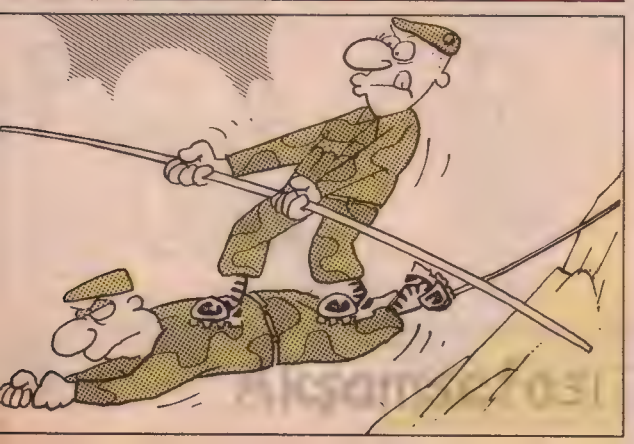

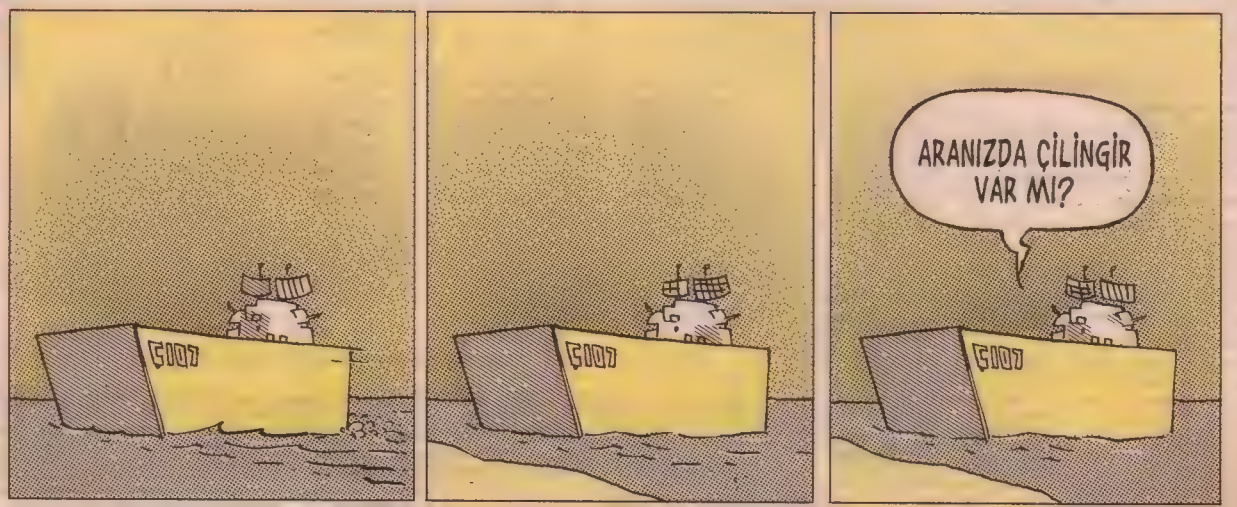

490
31 Mart 2001 Cumartesi-Sayı:2001/13 • 450.000.TL. (KDV Dahil)
9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

LeMan

"Kriz Gülleri Gibisin Hiç Bahar Yaşamadın"

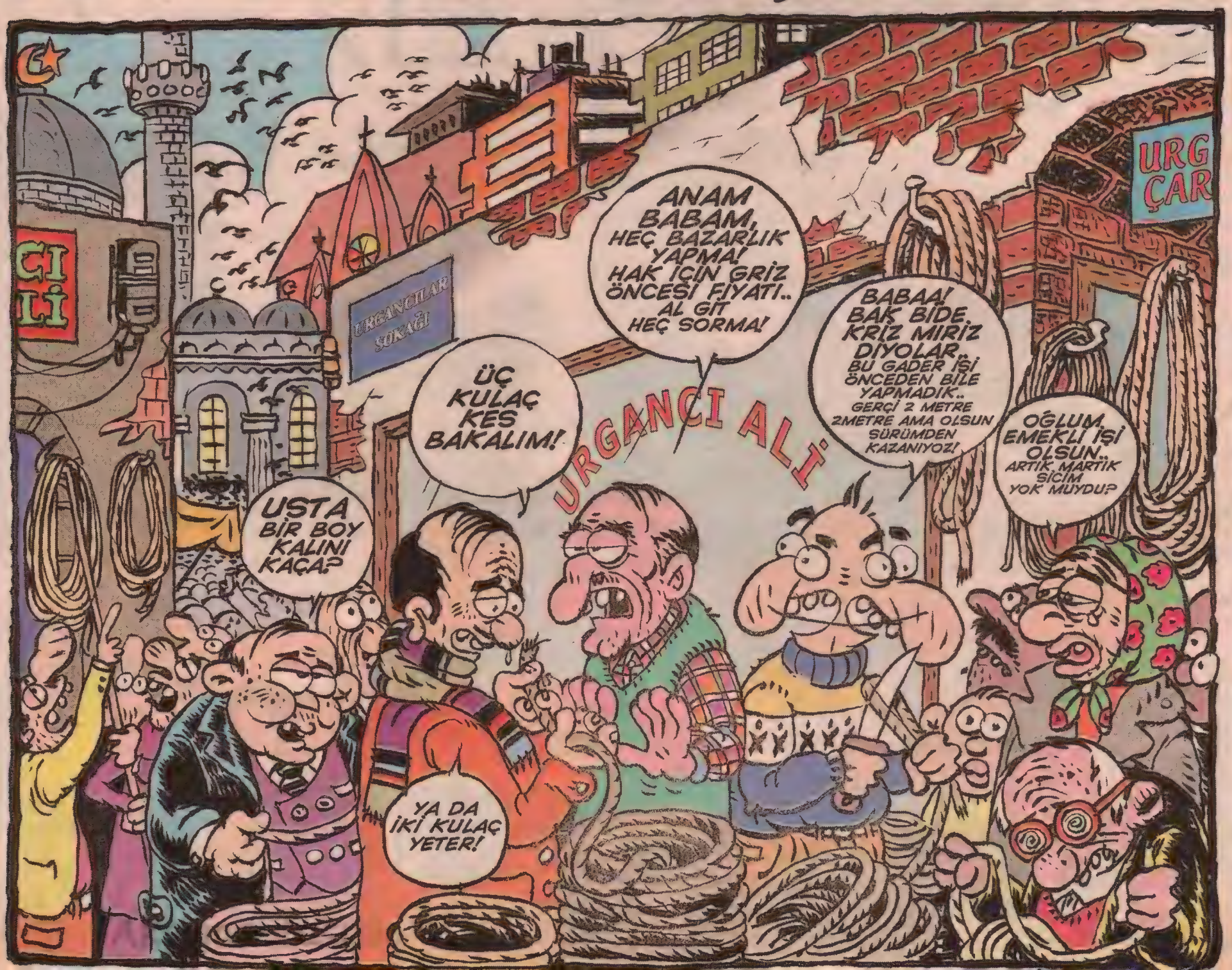

SANAT DALLARINDAN AŞAĞI YUKARI TAMAMI KURUMAYA YÜZ TUTMUŞ YURDUM SATHINDA PLASTİK SANATLARDA PATLAMA VAR..TAŞI KALDIRSAN TABLO ÇIKIYOR..HEM DE NE ELLERDE.

MEHMET ÇAĞÇAĞ

LeMan

Kandıra cezaevinde yatan Alaattin Çakıcı, muhabbet kuşu beslemek için dilekçeyle cezaevi yönetimine başvurarak izin istedi. Çakıcı'nın için gerekli izin ivedilikle verildi.

İŞTE ELE GEÇİRİLEN 4 ADET YENİ PİCASSO TABLOSU!

Alp Tamer

"İnatçı ihtiyar keçi heykeli"
Bronz döküm 170 x 72 x 144 cm

"İki yüzlü kadın portresi"
100 x 81 cm

"Balık baştan kokar tablosu"
73 x 60 cm

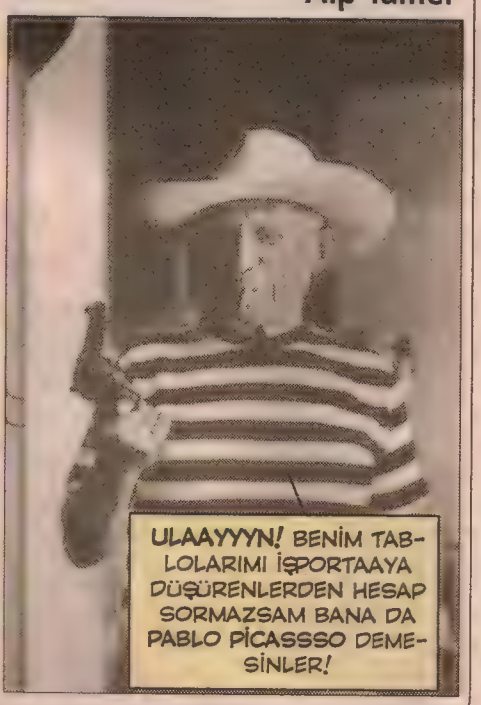

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

mtibet@leman.com.tr

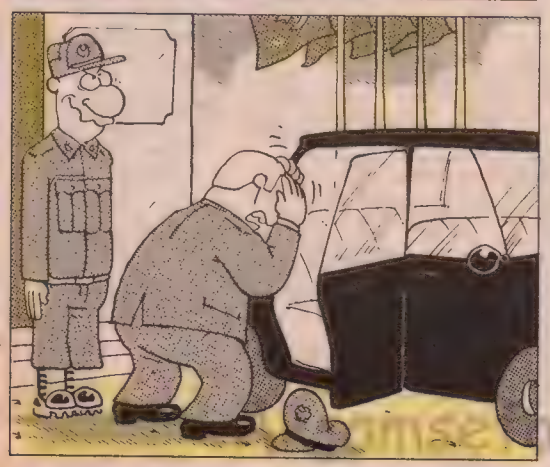

Sadettin Tantan, yolsuzluklara dikkat çekerek, "Bu büyük tehlikedir, halkın kendi iradesini göstermesi gerekir" dedi...

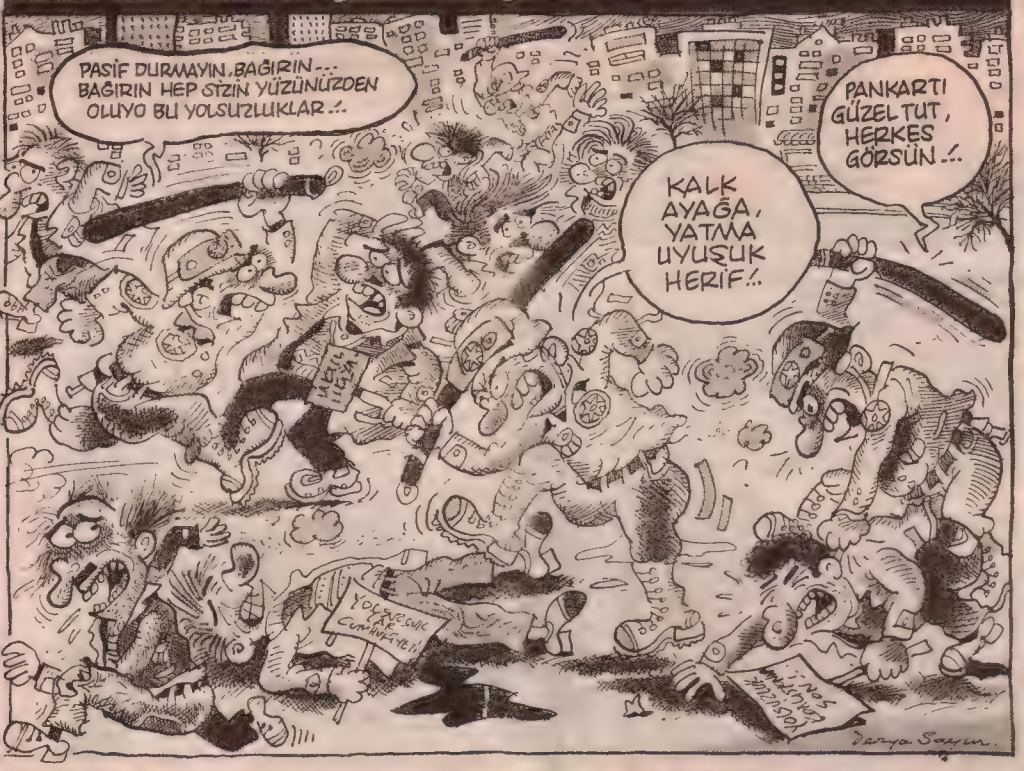

Siyanürcü Eurogold'a karşı mücadele veren yurttaşların lideri Oktay Konyar'a 1 yıl 9 ay ceza verilirken, tüm kapatma kararlarına karşın eurogold faliyetlerini sürdürüyor...

Selçuk Üniversitesi'nde bir öğrenci ülkücülerin saldırısına uğradı,ardından da kaçırılarak Ülkü Ocağı dergisinde dayaklı sorguya maruz kaldı...

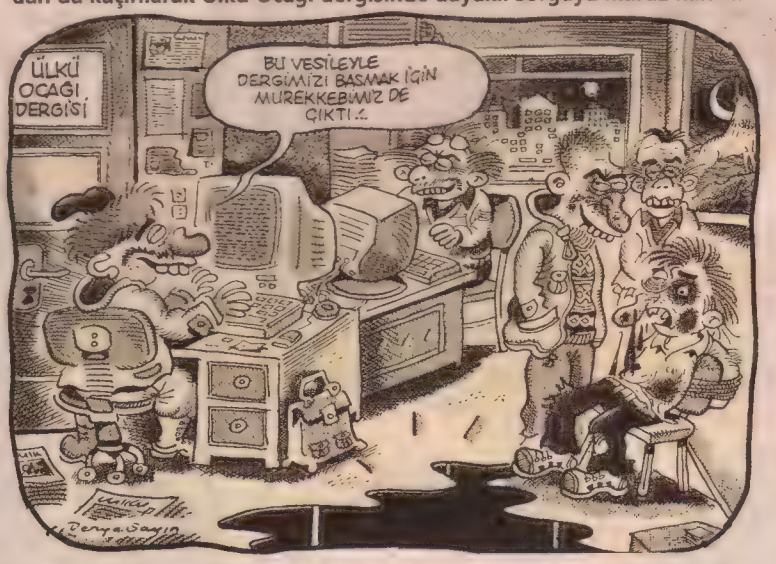

Ölüm orucundaki mahkumlar tedavi amacıyla hastahaneye kaldırıldıktan sonra yataklara zincirleniyor.

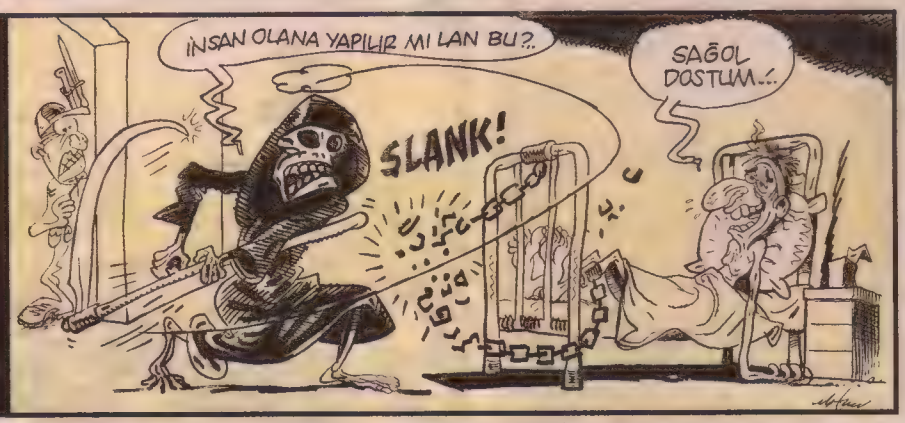

İçişleri Bakanı Tantan, internette vatandaşlarla chatleşti... Kendisine yöneltilen soruları yanıtladı...

Akit gazetesi, Taliban yönetiminin Buda heykellerine yaptığı saldırıyı eleştiren kanal 7 haber spikeri Ahmet Hakan'a, ağır sözlerle saldırdı...

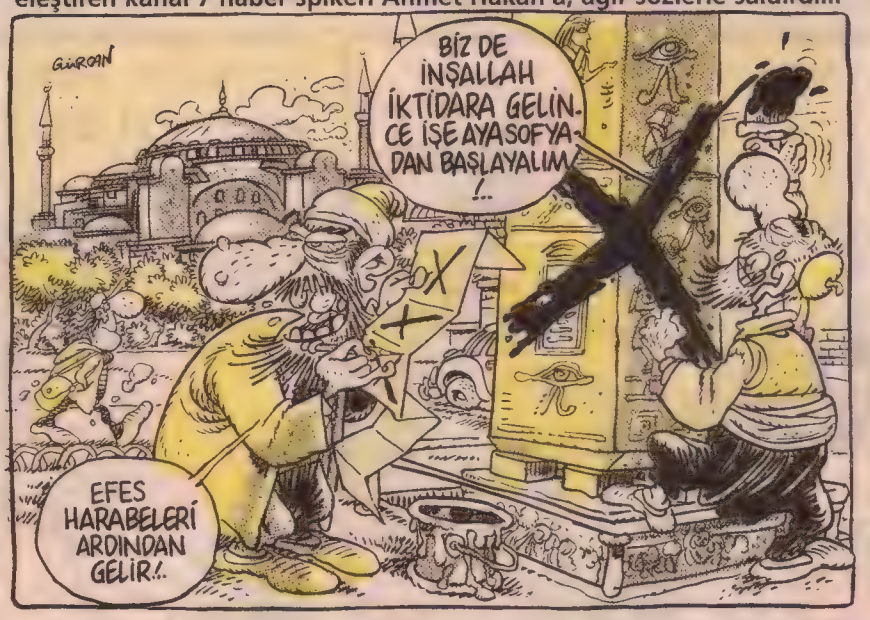

PKK'lılara erzak taşıdıkları gerekçesiyle üçer yıl hapis cezasına mahkum olan GS ile 80 yaşındaki dört kadın tutuklanarak cezaevine kondu...

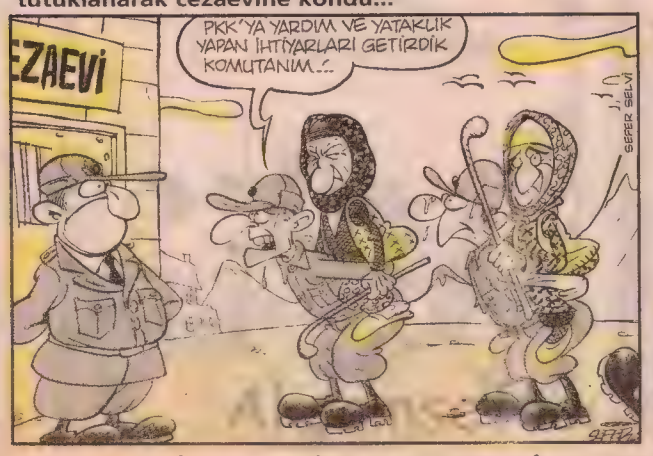

Elazığ'ın Keban ilçesinde kaymakamlık çeşitli yerlere 11 adet insan hakları ihlalleri dilek ve şikayet kutusu koydu...

Murat Demirel, bir duruşma sırasında hakimin nerede oturuyorsunuz sorusuna "Ulucanlar'da" diye yanıt verdi.

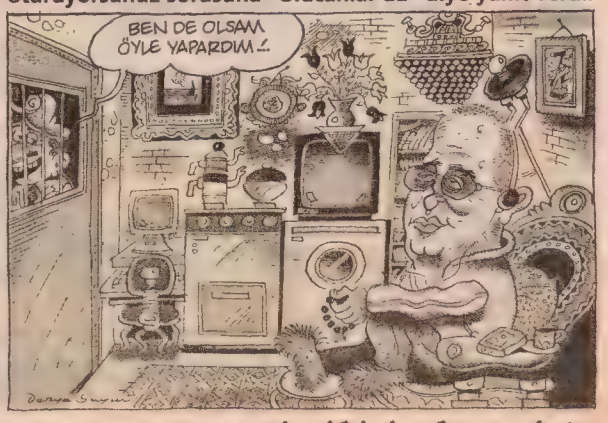

Mustafa Bayram dokunulmazlıkla gelen vurgun, düğün bayram
Dünya Bankası Balık tutma dersleri veren kurum. Yemleri de ezilen halk
Hikmet Sami Kürk Adaletin sancısı
İşsizlik Yoksulluğun en ağır faturası
F Tipi Ölüm Faili belli cinayet
İnsan Hakları Komisyonu Vicdansız, ruhsuzlar korosu
Eurogold Siyanürlü ölüm mangalan
Veli Küçük Derin market happy and
Ülkücü Dayak Tahamulsüz zihniyet ya döv ya itaat et
Kemal Derviş Dünya Bankası ve ABD işbirliği sunar... Post - modern dilenci
Eurogold'dan İş Dilenenler Hopdediksin kemikleri sızlıyor
Akit insanlık kültürü düşmanları
Küçük Gazal'ı parçalayan karakol köpekleri Karakolda tasma yok tasma yok
Zinan Çetin Egebank beslemesi, baklavacı çocuk ezmesi,ateş hattı dallaması
Tekelci Medya gazeteci kıyım mangaları
Cem Uzan uçan kuşa borç, ali kırca'ya iki milyon corç
george bush.jr bu listede her zaman kendine yer bulur
güneş taner her krizde vergiye sarılan mucit
mehmet gül kafatası yetmedi,belaltı ırkçılığına başladı
çılgın sedat çıldırdın da bize mi çıldırdın a deniyo
Fahri Görgülü İşkence aletleri üreten ABD'li firmanın Turkiye distnbitoru
Bahçeli & Yılmaz Cramer, Cramer'e karşı
Metin Kaya Eli silahlı, firan trafik magandası
Mirzaoğlu Sülalesini işe yerleştiren örnek MHP'li bakan
CNN Türk İmitasyon saltanat

komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright © Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

LOMBAK

solmaz @ leman.com.tr.
FATİH SOLMAZ

baruter @ leman.com. tr
BAHADIR BARUTER

LOMBAK

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

güneri@leman.com.tr

BAHARI ŞÖYLE BİR KOKLADIK...

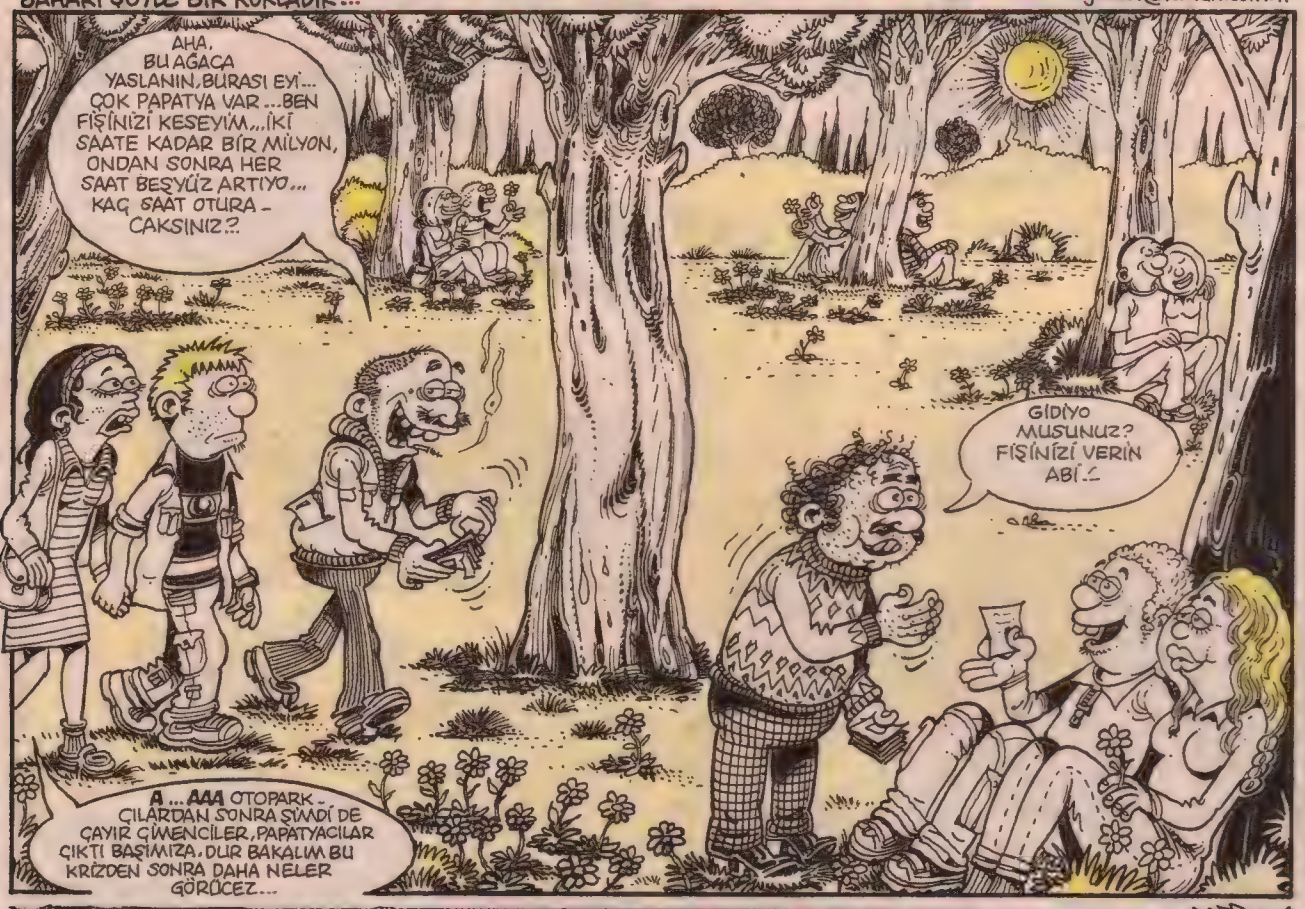

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

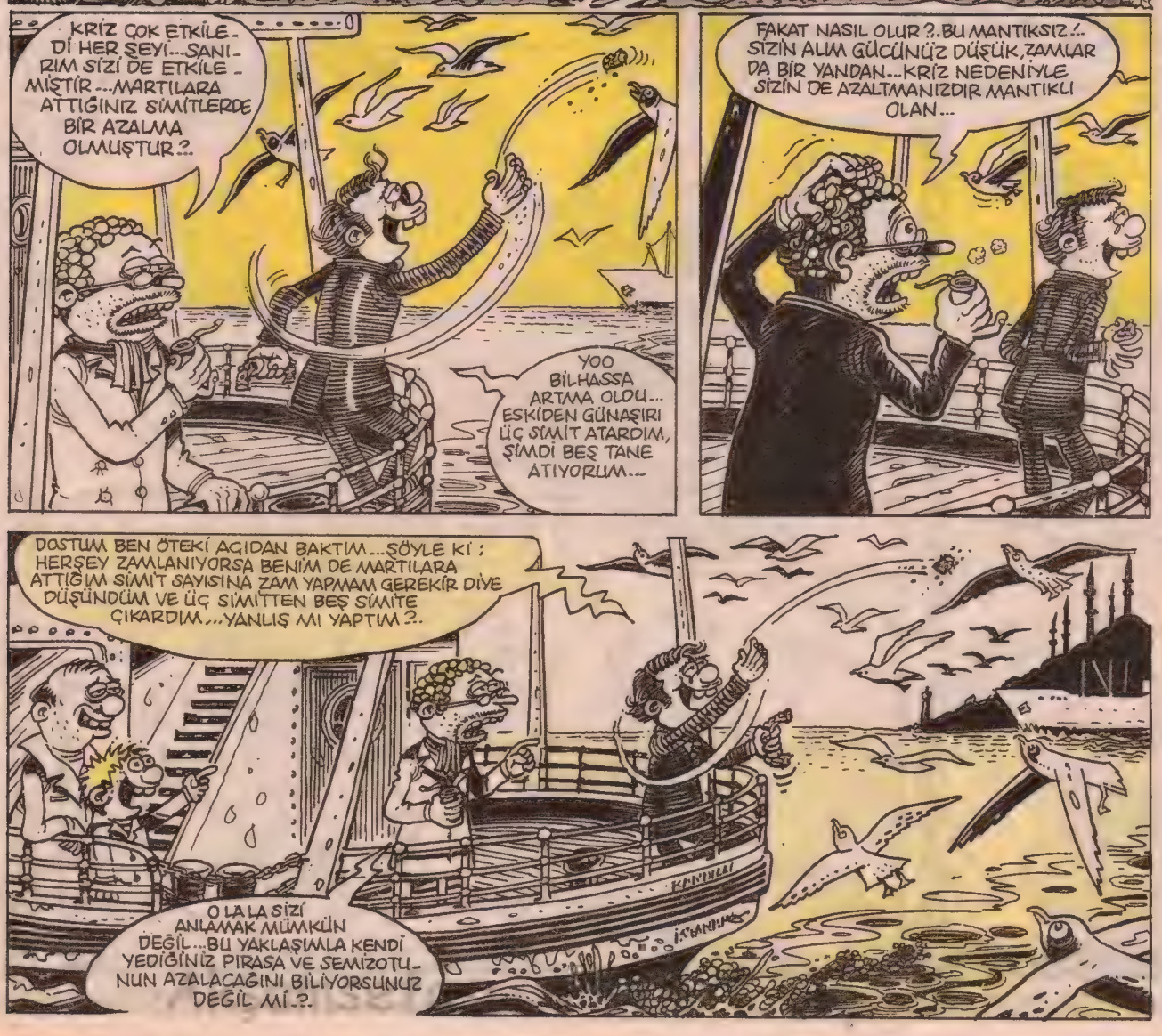

Açık Büfe met üst

çeşit çeşit insanlar

- hipnozla bişey olanlar!
- **tanrı vergisi'nden muaf kalanlar!**
- potansiyellerinin ancak fragmanı olanlar!
- **ölseler de hayattan kurtulamayanlar!**
- aç kalpliler!
- **kurgusuzlar!**
- ayarsızlar!
- **kültürel arızalar!**
- politik hatalar!
- **klinik vakalar!**
- çay bardağıyla rakı içenler!
- **uzay mekiği gibi ayrılanlar!**
- ömürlerinde sürekli meşgul çalanlar!
- **gözlerinde dünyayı kusanlar!**
- hergün aynı berbat gazeteyi okuyanlar!
- **ya alkol ya internet sahillerine demirleyenler!**
- araya girenler!
- **aradan çıkanlar!**
- yoksullar!
- **varlıkları esasında gizli işsizlik olanlar!**
- kendilerini hep ya taç'a ya da avut'a atanlar!
- **kabuk değiştirenler!**
- sırf söz kalanlar!
- **lekeliler!**
- kurt gibi uluyanlar!
- **hayatı kendilerine yontanlar!**
- kitap yazanlar!
- **kitap gibi yaşayanlar!**
- sürekli sıfır'dan başlayanlar!
- **trilyonları teleffuz edenler!**
- kayıtdışları!
- **nüfuzlular!**
- hep dört ayak üzerine düşenler!
- **hacıyatmazlar!**
- gözyaşı içenler!
- **inananlar!**
- inananlara inananlar!
- **tarihe takoz olanlar!**
- hayata bir kardeş gibi bakanlar!
- **insanlar!**
- insanamayanlar!

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

TERELELLİ PICTURES

KORKUNUN ve TIRSININ DÜNYASINI İZLİYOR

KANAMALI BİR HASTA İÇİN ÇOK ACİL NE GRUBU OLURSA OLSUN KANA İHTİYAÇ VARDIR... KAN VERMEK İSTEYENLERİN..

PİŞTİİ!..

BAKIN, ÇOK ACİL..GERÇEKTEN ÇOK ACİL KANA İHTİYAÇ VARDIR..

DUR..BIRAK ŞİMDİ PİŞTİYİ...BİRİLERİ ZOR DURUMDA, KAN VERMELİYİM...

HMM...DU BAKİYİM ADRES NE DEMİŞTİ... HAH İŞTE SU SOKAK..!

EE!.. BURASI ÇIKMAZ, KİMSE YOK..!

HİAA KAAN..!

AAAAEE..!

HAMMŞLUVPS!

LORK LORK!

HIRFŞ.. LIK LIK LIKIR!

HOOP ALOO, BANA BAKIN İDARELİ KULLANIN, TIKINMAYIN, AGOBLIN KAZI GİBİ,...SİZE KAN BULUCAZ DİYE DİCEYLİK BULDUK, O İŞTEN DE OLMAYALIM..!

TAMAM YÜCE NESFERATU...

AZ ÖNCEKİ KORKUYDU, ŞİMDİ BU DA TIRSII IIII!..

TAM KONSANTRE OLUCAZ ARKADAŞLAR, SESSİZLİK..!

PARMAK UÇLARIMIZ BİRBİRİNE DOKUNACAK HAFİFÇE TAMAM MI?..

EY RUUH! GELDİYSEN İKİ KERE VUUR!..

TAK TAK TAK

BURDA, ARAMIZDA YAŞANMAMASI GEREKEN ŞEYLER YAŞANDI ARKADAŞLAR...HER ŞEY BURADA KALSIN UNUTULSUN !?

ÇOK ANİ BAŞLADI YA...O PARMAK UCU TEMASLARI, ELEKTRİK OLDU YANGINA DÖNÜŞTÜ...

O TAK TAKLAR VAR YA, ONLARI MASANIN ALTINDA ŞEYİMLE YAPIVERDİM.

canbarslan@superonline.com.

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

Çok acaib.. garip... bundan yaklaşık bir yıl önce, mezunu olduğum Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nin master sınavlarına girecektim.. Sabah erkenden kalkmak lazımdı, evde çalar saat yoktu, cep telefonunun alarmını saat yedibuçuğa kurmuştum.. O gün sınava girdim, çıktım kazandım.. Neyse, bir yıl sonra bugün.. Yani geçtiğimiz hafta sonu gece benim evde en yakın dostumla, o en yakın dostumun benim arkamdan bana kalleşçe attığı bir kazık üzerine tartışıyorduk... Sabah saat yedi olmuş, hala bir yandan bağırıp çağırıyorum, ağlamaklı olmuşum.. Yılların dostluğu... Birden cep telefonumun alarmı çalmaya başladı yedibuçukta! Korkunç! Meğer hergün o saatte çalıyormuş alarm, bir yıl boyunca hiç duymamışım!!! Bu inanılmaz vurdumduymazlığım üzüntümü daha derinleştirdi... Cep telefonumun alarmı beni master sınavına uyandırmış, ama işte bu gün dost kazığına karşı uyandırmakta geç kalmıştı... Peh!..

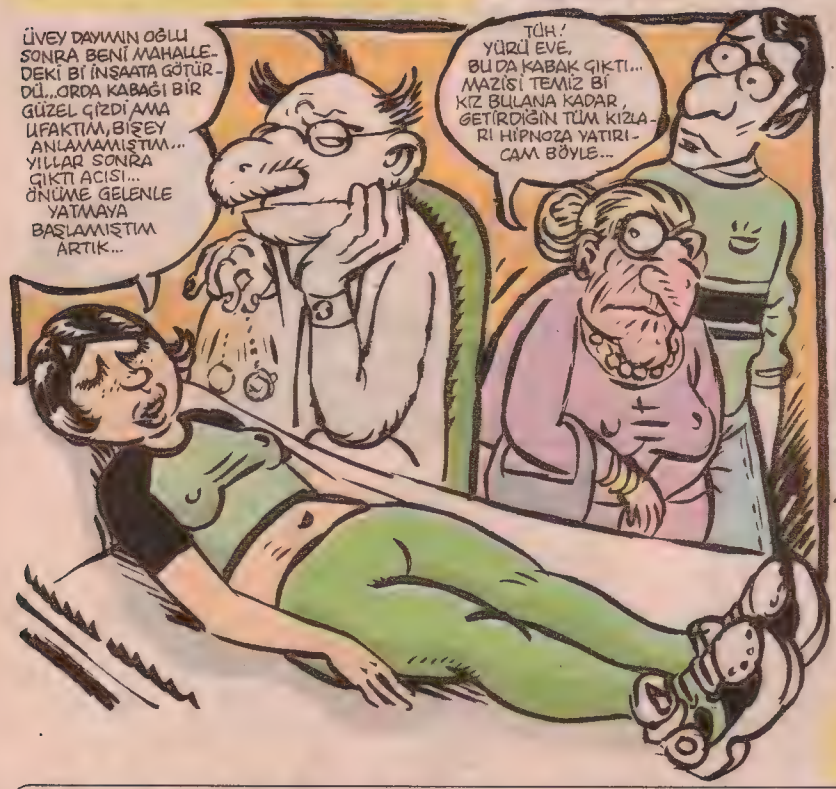

** 6 aydır televizyon seyretmiyorum*
** Tavlayı bile unuttum...*
(B.B'den inciler)

ZİFTLİ SÜT LAÇ

GÖKHAN DABAK

Günahtır Umutsuzluğa Düşmek

Tren **Ankara**'ya gidiyordu...

Ve artık ben büyük umutlardan, bütün büyük devrimlerden vazgeçmiştim... Artık sadece küçük ve anlamlı şeyler bekliyordum hayattan...

Kimsenin aklına gelmeyen, ama yine de sıradan, ama hayat kurtaran iyilikler, beni bu zalim zamandan kurtarıp ruhumu arındıran anlamlı sohbetler, dostça yakınlıklar, insana yaşama sevinci veren küçücük incelikler bekliyordum artık hayattan...

Tren **Ankara**'ya gidiyordu... Elimde **Dostoyevski'nin Mektupları** vardı...Tren **Ankara**'ya gidiyordu ve önümdeki mektupta **Dostoyevski**'nin devleti yıkmayı amaçlayanlarla birlikteyken yakalandığını ve yargıç önüne çıkarıldığı yazılıydı...

Tren **Manisa**'nın **Alaşehir İstasyonu**'nda durdu... İstasyonları severim bilirsiniz...Ve en çok ara istasyonları... O hüzünlü, küçük istasyonları... Kompartımanımın kapısı açıldı... İçeri 60 yaşlarında, zeki bakışlı, kibar, sade giyimli bir kadın, ardında güler yüzlü, aydınlık bakışlı iki genç kadın ve kadınlardan birinin elini tutan saçları iki yandan örgü yapılmış, kucağındaki oyuncak bebeğe sımsıkı sarılmış küçücük bir kız girdi ve bana selam verip, karşıma oturdular...

Tren **Ankara**'ya gidiyordu ve bu sırada **Dostoyevski** hapse atılmış, orada hakkında verilecek karar bekliyordu...Ve hücresindeki bu bekleyiş sırasında şunları yazıyordu mektubunda: **İnsanda büyük bir acıya katlanma ve yaşama gücü var ve inanın, bunun bu derece olduğunu hiç sanmıyordum. Şimdi, yaşantıma dayanarak öğrendim bunu...Günahtır umutsuzluğa düşmek...Aşkla yapılmış ölesiye bir çalışma, işte gerçek mutluluk...**

Tren küçük bir istasyonda daha durdu... Pencereden istasyona baktım... Zaman durmuş gibiydi... Sanki elimi dışarı uzatsam, bir çiçeğe dokunur gibi o kimsesiz hüzne dokunacaktım...

Bu defa kompartımanımıza iki yaşlı adam bindi...Yaşlı ve yorgun...Yaşlı ve kaygılı... Yaşlı ve çaresiz... Birinin ayağı protezliydi... Aksayarak yürüyordu...Ve böyle yürümek belli ki ona bir süre sonra çok büyük bir acı veriyordu... Arkadaşı bunu bildiği için ona sık sık yardım ediyordu... Önce bizden izin istediler, sonra selam verip oturdular... Sonra yavaş yavaş kaynaşmaya başladık... Kadın iki kızı ve torunuyla birlikte **Ankara**'daki akrabalarını ziyaret etmek için yola çıkmış. Tren yolculuğunu çok seviyorlarmış, en çok da o sevimli kız çocuğu... İki yaşlı adamsa, **Sincan**'daki F tipi cezaevinde yatmakta olan oğullarını görmeye gidiyorlarmış... Ama görüp görecekleri şüpheliymiş... Çünkü çocukları haftalardır ölüm orucundaymış... Ve cezaevinden arayan bir yetkili başka hiçbir açıklama yapmadan, **çocuklarınızı gelin alın**, deyip telefonu kapatmış... İki yaşlı baba çocuklarının sağ mı, ölü mü olduğunu anlayamadan apar topar hazırlanıp bu trene atmışlar kendilerini... Yol boyu biraz olsun umutlanabilmek için defalarca özür dileyip, bize sordular: **Yaşıyordur değil mi oğullarımız, yaşıyordur değil mi?...**

Oğullarına ulaşabilmeleri, en azından bu yolculuğu bitirebilmeleri için onlara çaresizce moral vermeye çalışıyoruz: **Merak etmeyin, onlar yaşıyordur, bir şey olsa söylerlerdi... Merak etmeyin, güçlü olun...** İşte böyle diyorduk iki yaşlı babaya... Sonra sanki kararlaştırmış gibi aynı anda susuyorduk...Ve sonra o büyük bilinmezlik boşluğuna düşmeyelim diye, içimizden bir ses, pencereden vuran güneşin yerdeki gölgesine doğru, merak etmeyin, diyordu, yaşıyordur onlar...

Bu sırada mahkemeden karar çıkmış, **Dostoyevski** idam cezasına mahkum edilmişti...Ve cezanın infazı için hücresinden alınıp, aynı cezaya çarptırılan arkadaşlarıyla beraber **Semionovski Meydanı**'na götürülmüştü...Tarih 22 Aralık 1849'du... Ve bu anları kardeşi **Mikhail**'e yazdığı mektupta şöyle anlatıyordu **Dostoyevski: Orada hepimize hepimize ölüm yargımız okundu, haç'ı öptürdüler, başlarımızın üstünde kılıç kırdılar ve en son süsümüz yapıldı (beyaz gömlekler giydirildi). Sonra, içimizden üç kişiyi asmak üzere idam sehpasına çıkardılar. Ben altıncıydım, üçer üçer çağırıyorlardı; bu duruma göre ikinci dizideydim ve birkaç dakikalık ömrüm kalmıştı. Seni anımsadım, kardeşim, seni ve bütün aileni; son anda, kafamda yalnız sen vardın; o zaman seni ne çok sevdiğimi anladım, benim canım kardeşim!..**

Ve en sonunda dur borusu çalındı, boynuna ip geçirilmiş olanları geri getirdiler ve bize, Çar'ın hayatımızı bağışladıkları okundu.

Tren **Ankara**'ya gidiyordu...Oğullarını görmek için can atan iki yaşlı babayı derinden kaygılandıran bir şey olmuştu. Bir anons yapılmış ve trenin **Sincan**'da durmayacağı duyurulmuştu. **Ankara**'da inip, **Sincan**'a geri gitmek iki babanın çok fazla zamanını alacaktı. Zaten on dakika süren ziyaretçi saatini kaçıracaklar ve geri dönüp bir hafta daha beklemek zorunda kalacaklardı. Bu yüzden tren mutlaka **Sincan**'da durmalıydı. Ama bu nasıl olacaktı? Kızların anneleri, o zeki bakışlı, o iyi kalpli kadın, kendini iki yaşlı babanın yerine koydu bir an...Ve o kısacık anda canından çok sevdiği kızlarını o ölüm hücrelerinde düşündü... Kendisini ölüme yatan kızlarını son kez ziyarete gidiyormuş gibi hissetti... **Merak etmeyin, ben bir yolunu bulup sizi Sincan'da indireceğim,** dedi iki yaşlı adama... Bu söz üzerine iki baba evlatlarını daha bir derinden özlediler, yaşıyor olmaları için daha büyük dileklerde bulundular...

Tren **Ankara**'ya gidiyordu ve ben **Dostoyevs** okuyordum...Ve romancımız idam edilmekten k **Sibirya**'ya götürülüyordu. Sürgüne götürülmede vedalaşabilmesi için on beş dakika izin verilmişti şine şunları söylüyordu **Dostoyevski**:

Zindandakiler, dostum, vahşi hayvan değil, lar,ve belki de benden daha iyi, daha değerli in ra, gene görüşeceğiz canım; umuyorum bunu hatta, siz yalnız mektup yazın, kitap yollayın ba olduğunu gider gitmez bildireceğim, hiç kuşku liriz burada...

Biz trendekiler nasıl o iki yaşlı babaya ayakt moral veriyorsak, orada da **Dostoyevski**, üzülme kardeşine moral vermeye çalışıyor, hatta bunun i lüyordu... Zindanda kitap okumalarına asla izin v le bile, **hiç kuşkusuz kitap okuyabiliriz burada** Elimde bu mektuplar, karşımda hücredeki oğulla iki yaşlı baba... Ve ben bu iki babanın oğulları ac diye kaygılanırken, aynı anda dünyanın bütün zi yorum ve orada her şeye rağmen direnen ve gel ler adına dışardaki hayata umut gönderen insanla

İki arkadaşıyla birlikte, korkunç soğuk bir Noe bir zincire vurularak, üstü açık bir kızakla **Sibirya toyevski**, kardeşine bu acılı yolculuğu şöyle anl **barmıştı, duygularımın aşırı çokluğu başımı kasırgaya tutulmuşum gibi geliyordu bana, hi bir umutsuzluktu yalnızca. Ama açık hava beni tıpkı her yaşam değişikliğinde olduğu gibi, iz lığı yeniden yüreklenmeme yetti, öyle ki kısa**

KIRIK KİREMİTLİ

SUAT ÖZKAN

LeMan
7-15 Nisan'da
İZTUAF
6. İzmir Kitap Fuarı'nda
Leman'la gelenlere giriş beleş

- **Hakan Dilek**'in futbol dünyasının unutulmayanlarına ışık tuttuğu **"Mahallenin En Şık Abileri"** adlı kitabı Babıl yayınlarından çıktı...

- **Söyleşi**
Yer: Yahya Kaptan, S.Demirel Kültür Merkezi-İzmit
Tarih: 31 Mart - Saat: 14.00
Katılanlar: V.Ö., G.Yurt, M.Ceylan

kitap-dergi-çizgi albüm-cd-kaset-tişört-kırtasiye-eğlencelik-hediyelik-evdeliyelik
LeMan Dükkan-Adapazarı
6 Nisan'da
LeMan Dükkan-Bursa
5 Nisan'da
Açılıyor!!

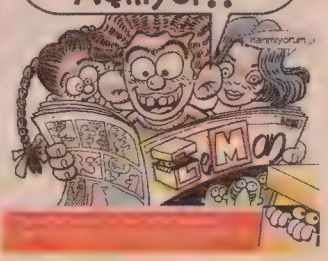

n mektuplarını
nuş, sürgüne,
nce kardeşiyle
e orada karde-

ne insan bun-
ır... Hem son-
ç kuşkum yok
hangi kitaplar
kitap okuyabi-

abilmeleri için
ıkılmasın diye
na yalan söy-
yeceklerini bi-
e yazıyordu...
örmeye giden
aşıyor mudur,
larını düşünü-
eki güzel gün-
al ediyorum...
esi, on kiloluk
götürülen **Dos-**
r:Yüreğim ka-
ürüyordu. Bir
iğim şey kara
ime getirdi ve
lerimin canlı-
üre sonra bü-

tün tasalarım dağıldı. İlgiyle, içinden geçtiğimiz Petersbourg'a bakmaya başladım. Evler Noel dolayısıyla aydınlatılmıştı ve ben, birbiri arkasından, onların her birine elveda diyordum. Sonra senin evini geçtik. Ardından dostum Krorevsky'nin evini geçtik. Evi ışıklar içindeydi. İşte orada ölüm derecesinde hüzünlendim... O evin içinde bir noel ağacının etrafında toplanmış karısını ve çocuklarını düşündüm... Sanki onlara veda ediyormuşum gibi geldi bana... Ne kadar özlemiştim onları! Ve bir çok sene sonra, kaç kere gözlerim yaşlı anımsadım onları...

Tren **Ankara**'ya gidiyordu... Ve iki yaşlı babanın **Sincan**'daki hücrelerde yatan çocuklarını görebilmeleri için **Sincan İstasyonu**'nda durması gerekiyordu. Ama bu mucize gibi bir şeydi. Çünkü trenin **Sincan**'da durmayacağı baştan anons edilmişti. Nasıl olduysa oldu, o mucize gerçekleşti. Tren tam **Sincan İstasyonu**'ndan geçerken acı bir fren yaparak durdu. Herkes şaşkın şaşkın birbirine bakıyordu. İki yaşlı baba birden toparlanıp kapıya doğru yöneldiler ve bomboş istasyona attılar kendilerini. Pencereden seyrediyordum onları: Ayağı protezli olan baba diğerinden daha hızlı yürüyor, hatta koşuyordu. Ölüm hücrelerindeki evlatlarına doğru, bir an önce onları sağ görebilmek için can havliyle o sakat, o yorgun, o acılı halleriyle koşuyorlardı..

Ve sonra anladık ki, treni onlara söz veren kadın durdurmuştu. O zeki bakışlı, o iyi kalpli kadın, trenin imdat koluna basmıştı... İki yaşlı baba gözden henüz kaybolmadan görevliler büyük bir öfke ve hışımla kompartımanımıza doluştu... **Kim çekti**, diye bağırdılar, **kim çekti imdat kolunu, derhal çıksın ortaya...**

Kadın hiç telaşlanmadan, gayet sakin ayağa kalktı, yüzünde haklı insanlarda görülen o iyilik ışıltısı vardı... **Ben çektim**, dedi... **Neden diye soracak olursanız, bu ülkede her şey bozuk, acaba imdat kolu çalışıyor mu diye merak ettim, evet ben çektim...**

Görevliler öyleçe kalakaldı. Güneş hafiften batıyordu... İki yaşlı baba gözden çoktan kaybolmuşlardı...Tren Ankara'ya gidiyordu... Ve benim artık küçük ve anlamlı şeylere ihtiyacım vardı... Hayat kurtaran küçük iyiliklere... Ruhumu arındıran anlamlı sohbetlere... Bir trende yakalanan dostça yakınlıklara, yaşama sevinci veren küçük inceliklere ihtiyacım vardı...

Çünkü öyle bir kara mevsimden geçiyoruz ki... Çünkü böylesi büyük acılara katlanabilmek için birbirimize öyle çok ihtiyacımız var ki.

Çünkü böylesi günlerde günahtır umutsuzluğa düşmek...

Şu an F tipi cezaevlerinde 1200 mahkum ölüme yatmış durumda... Birer birer ölüyorlar da... En son ölüm orucunun 151.gününde **Cengiz Soydaş**'ı kaybettik... Sırada diğerleri var...

Bir şeyler yapmalıyız... İstedikleri son derece insani şeyler... Ortak kullanım alanlarının, yani yemekhane, spor salonlan gibi yerlerin açılmasını, koğuşların en azından altı ya da on kişilik düzenlenmesini, televizyon ve radyo yayınlarında kısıtlama yapılmamasını ve içeri istedikleri gazete ve dergilerin alınmasını istiyorlar... Bunlar da yerine getirilmiyor ve bu gencecik insanlar orada birer birer ölüyorsa, son kez iktidardakilere sözüm var: Ey zorbalar, ey hayatı kanla yıkayanlar, zulmedin ki tez vakit yıkılasınız!...

CEZMİ ERSÖZ
cezmier@leman.com.tr

- **Oğuz Mucurluoğlu**'nun telefonunu tekrar veriyorum: 0312 - 447 86 64
- 1 Nisan Pazar günü, saat 14:00'de, **İskenderun**'da **Kültür Kitabevi**'ndeyim.
- 3 Nisan Salı günü, saat 14:00 'de **Diyarbakır**'da, **Urartu Kelepir Kitabevi**'ndeyim.
- 6 Nisan Cuma günü, saat 13:00'de **Samsun Fatsa**'da, **Dost Kitabevi**'ndeyim.
- 7 Nisan Cumartesi günü, saat 13:00'de **Adıyaman Kelepir Kitabevi**'ndeyim.
- 8 Nisan Pazar günü, saat: 14:00'de **Gaziantep**'te, **Zeugma Kitabevi**'ndeyim.
- Gizem, Özge Evcin, Ayşe Topakçı, Sibel Kurt, Seray Batmaz, Gülşah Yetişgit, Taylan Özgür Çalışır, Özgür Yurtbilir, Selem Dalay, Selda Ersoy, Merve Yenice, Fatma Hacıoğlu, Dilara Akyapı, Ozan Önen, Okyanus, Deniz Can, Belgin Akış, Yeliz Sevgili, Eda (Nilsu), Oğuz Mucurluoğlu, Filiz Özgül, Hatice, Başak, Gülşen Yıldırım, Laden (isterdim), Fuat Özdemir... Mektuplarınızı aldım sevgiyle...

Lütfü Oflaz
loleman.com.tr

Sunucu çıplak!

En iyi bildikleri iş soyunmak olanlara yakışan haberleri soyunuk sunmak!

Zaten soyunarak haberci, sunucu olmadılar mı?

Nitekim ünlü çıplaklarımızdan "bayan popo" Sevtap Parman, bir kanalda iç çamaşırlarıyla haber sunacakmış.

Kimbilir belki bilmediğimiz bir hüneri vardır?

Ağzıyla kuş tutmasa bile poposuyla kuş tutuyordur!

Hem iç çamaşırı mankenleri haberci olduklarına göre, haberlerin de iç çamaşırıyla sunulmasından doğal ne olabilir?

Hatta böyleleri **"açık oturalım, açık konuşalım"** diyerek açık oturum da yönetebilir!

Haberleri yatak odalarından, küvetlerinden de sunabilir!

Kaldı ki medyamızda uzmanlık alanı yatak odası maceralarını, adet görme günlerini anlatmak olan yazarlar yok mu?

Kalemi penisi olan yazarlar yok mu?!

Ancak medya bir günde yozlaşıp bu noktaya gelmedi.

Olacakları görüp yedi yıl önce medyadaki yozlaşmanın, kokuşmanın başı patronlara karşı mücadele başlatmıştım.

Medya patronlarınca bana sunulan başyazarlığı da, sınırsız olanakları da reddetmiştim.

Ne yazık ki medyadaki meslekdaşların biri bile bu mücadeleye katılma yürekliliğini göstermemişti.

Hiçbiri bedel ödemek istememişti.

Hepsi de ruhsuz robotlar gibi medya patronlarına karşı verdiğim mücadeleyi seyretmişlerdi.

Dün ruhları yoktu, bugün işleri de yok!

Çünkü son krizle binlercesi medya patronlarınca kapı dışarı edildiler.

İşsiz kalınca da medyanın kurtarılmasını kendilerine iş edindiler!

Medya nasıl kurtulur?

Hiçbir şey için bedel ödemek istemeyenlerden kurtulursa kurtulur!

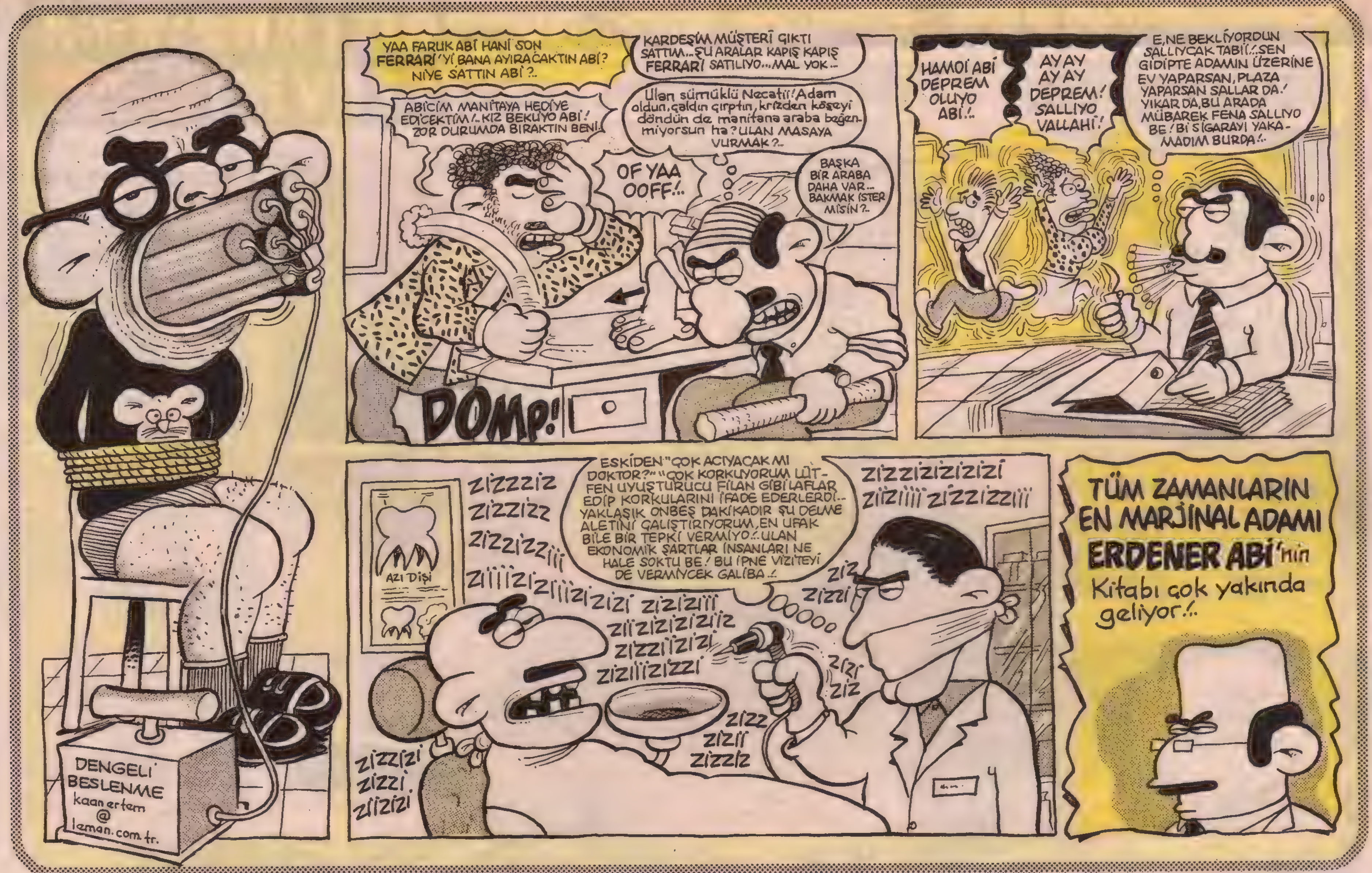
DENGELİ BESLENME
kaan ertem @ leman.com.tr.
YAA FARUK ABİ HANİ SON FERRARİ'Yİ BANA AYIRACAKTIN ABİ? NİYE SATTIN ABİ?..
KARDEŞİM MÜŞTERİ ÇIKTI SATTIM... ŞU ARALAR KAPIŞ KAPIŞ FERRARİ SATILIYO... MAL YOK...
ABİCİM MANİTAYA HEDİYE EDİCEKTİM!.. KIZ BEKLİYO ABİ! ZOR DURUMDA BIRAKTIN BENİ!
Ulan sümüklü Necati!! Adam oldun, çaldın çırptın, krizden köşeyi döndün de manitana araba beğenmiyorsun ha? ULAN MASAYA VURMAK?..
OF YAA OOFF!..
BAŞKA BİR ARABA DAHA VAR... BAKMAK İSTER MİSİN?..
DOMP!
HAMDİ ABİ DEPREM OLUYO ABİ!..
AY AY AY AY DEPREM! SALLIYO VALLAHİ!
E, NE BEKLİYORDUN SALLIYCAK TABİİ!.. SEN GİDİPTE ADAMIN ÜZERİNE EV YAPARSAN, PLAZA YAPARSAN SALLAR DA! YIKAR DA, BU ARADA MÜBAREK FENA SALLIYO BE! Bİ SİGARAYI YAKAMADIM BURDA!..
ESKİDEN "ÇOK ACIYACAK MI DOKTOR?" "ÇOK KORKUYORUM LÜTFEN UYUŞTURUCU FİLAN GİBİ LAFLAR EDİP KORKULARINI İFADE EDERLERDİ... YAKLAŞIK ONBEŞ DAKİKADIR ŞU DELME ALETİNİ ÇALIŞTIRIYORUM, EN UFAK BİLE BİR TEPKİ VERMİYO!.. ULAN EKONOMİK ŞARTLAR İNSANLARI NE HALE SOKTU BE! BU İPNE VİZİTEYİ DE VERMİYCEK GALİBA!..
AZI DİŞİ
ZİZZZİZ ZİZZİZZ ZİZZİZZİİİ ZİİİİZİ ZİİİİZİZİZİ ZİZİZİİİ
ZİZZİZİZİZİZİ ZİİZİİİİ ZİZZİZZİİİ
TÜM ZAMANLARIN EN MARJİNAL ADAMI ERDENER ABİ'nin Kitabı çok yakında geliyor!..

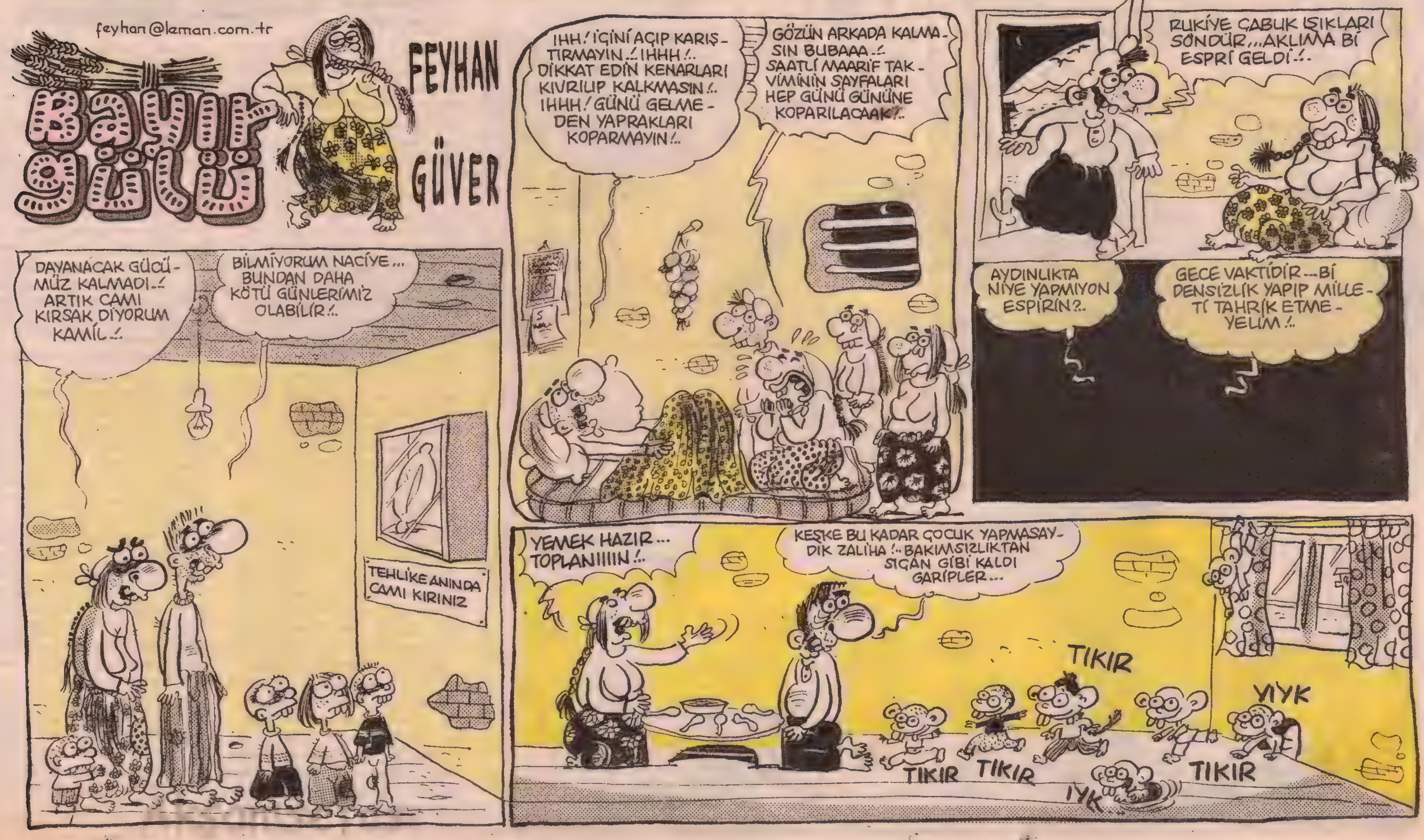
feyhan@leman.com.tr
Bayır Gülü
FEYHAN GÜVER
DAYANACAK GÜCÜMÜZ KALMADI..! ARTIK CAMI KIRSAK DİYORUM KAMİL..!
BİLMİYORUM NACİYE... BUNDAN DAHA KÖTÜ GÜNLERİMİZ OLABİLİR!..
TEHLİKE ANINDA CAMI KIRINIZ
IHH! İÇİNİ AÇIP KARIŞTIRMAYIN..! IHHH!.. DİKKAT EDİN KENARLARI KIVRILIP KALKMASIN..! IHHH! GÜNÜ GELMEDEN YAPRAKLARI KOPARMAYIN!..
GÖZÜN ARKADA KALMASIN BUBAAA..! SAATLİ MAARİF TAKVİMİNİN SAYFALARI HEP GÜNÜ GÜNÜNE KOPARILACAAK!..
RUKİYE ÇABUK IŞIKLARI SÖNDÜR... AKLIMA Bİ ESPRİ GELDİ!..
AYDINLIKTA NİYE YAPMIYON ESPİRİN?..
GECE VAKTİDİR... Bİ DENSİZLİK YAPIP MİLLETİ TAHRİK ETMEYELİM!..
YEMEK HAZIR... TOPLANIIIIN!..
KEŞKE BU KADAR ÇOCUK YAPMASAYDIK ZALİHA!.. BAKIMSIZLIKTAN SIÇAN GİBİ KALDI GARİPLER...
TIKIR TIKIR TIKIR TIKIR YIYK IYK

KEMAL ARATAN.

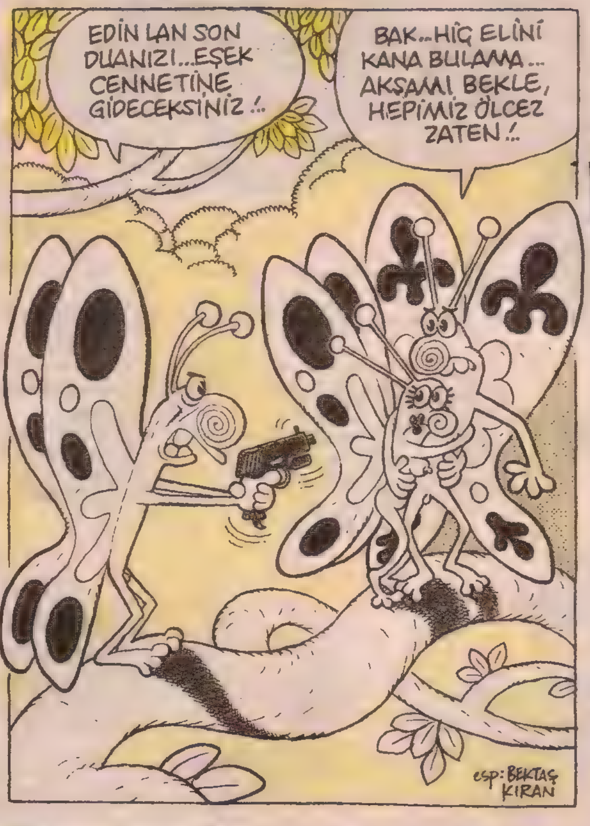

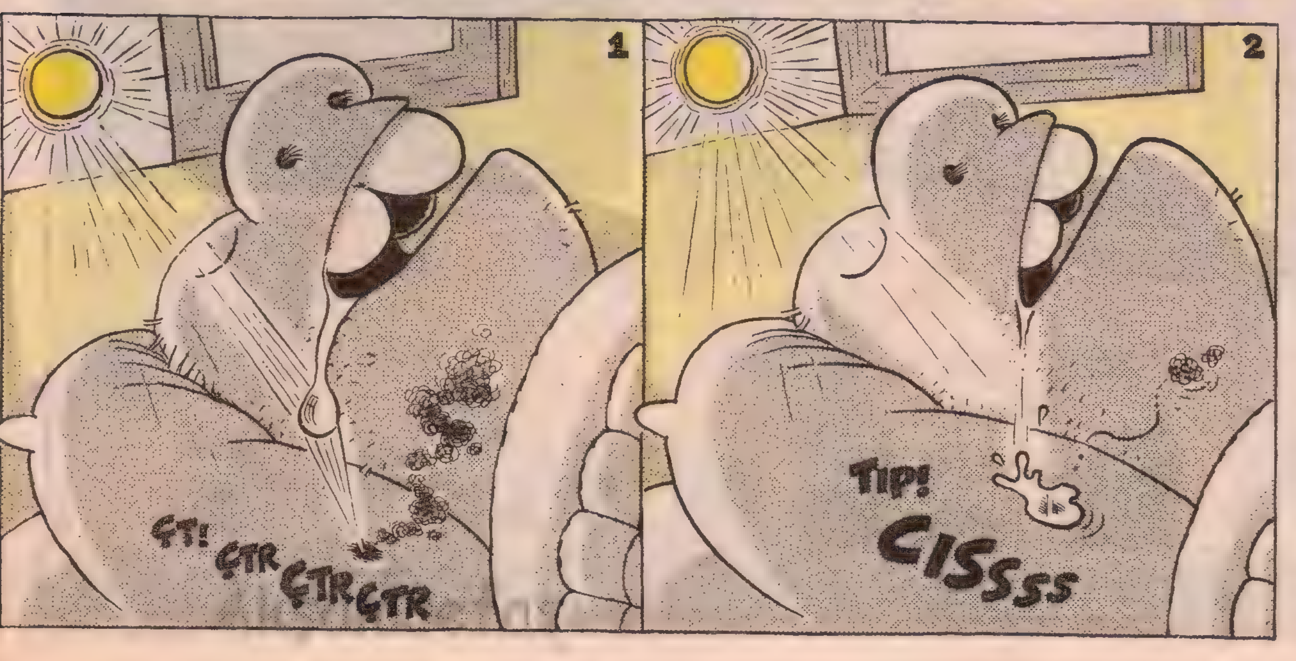

KILLANDIRMA SERVİSİ

Vedat Özdemiroğlu

kilservis@leman.com.tr

Olimpiyat geyikleri

İstanbul 2008 Olimpiyat Oyunları'na ev sahipliği yapmayı gerçekten çok istiyor. Ancak yoğun istek, bu konuda espri yapmaya engel değil. Şu sıralar elektronik posta yoluyla bilgisayardan bilgisayara gezinen çok komik bir "Olimpiyat geyikleri" var. Biraz gülmek isteyenler, böyle buyursun...

Kırov

...ÜRLER

28 Mart 2001 Çarşamba / Hürriyet

İkinci Geleneksel Azman Medya Yağması!

28/03/2001

Geçtiğimiz Aralık ayında, Sabah Gazetesi Leman'da çıkan "Prens William'ın İstanbul Macerası" başlıklı yazımı son noktasına kadar alıp sürmanşetten girmişti ve bu yağmanın altına da "Derleyen bilmem kim" diye imza atılmıştı.

Bir sonraki Leman'da bu yağmayı okuyucularıma bildirdim ve hakkımı arayacağımı yazdım. Çünkü "biz bu yazıyı sanal ortamda görüp çok beğendik, anonim sandık" gerekçesi beni ilgilendirmiyordu. Leman, onların tepeden bakabileceği bir dergi değildi, okuyucuya tabak-çanak rüşvetiyle de satılmıyordu, ortalama yüzbini bulan pırıl pırıl bir okuyucumuz vardı. Ayrıca, internet'te her beğendiğini "indirip" kullanmak nasıl bir haktı? Biz de bir sürü güzel iş görüyorduk internet'te, ama imzası belirsiz ürünü kullanmama gibi bir ahlağımız vardı ve bu ahlak bizim çok şeyimizdi.

Bu düşüncelerle davayı açtık (ilk duruşmamız 9 Mayıs'ta)

Ve şimdi Hürriyet!.. Geçen hafta Leman'da "2008 İstanbul Olimpiyatlarından Notlar" başlıklı bir yazdım... 28 Mart çarşamba günü (bugün) yeni derginin çalışmasını bitirip öğleye doğru evime geldim, ki Olimpiyat yazımın Hürriyet'in 4.sayfasını süslediğini gördüm! "BÜYÜK GAZETE" yazıma "Olimpiyat Geyikleri" başlığını atmış ve şu spota yer vermiş: "İstanbul 2008 Olimpiyat Oyunları"na ev sahipliği yapmayı gerçekten çok istiyor. Ancak yoğun istek, bu konuda espri yapmaya engel değil. Şu sıralar elektronik posta yoluyla, bilgisayardan bilgisayara gezinen çok komik bir "Olimpiyat Geyikleri" var... Biraz gülmek isteyenler, böyle buyursun..." Devamında da yazım komple alınmıştı...

Bu nedir, şimdi ben ne yazayım, ne diyeyim? Şu an uykusuz ve bitkin bir halde bu satırları yazıyorum... Üstelik ' indirilen' yazımın olduğu leman dergisi şu an piyasada, satışta. Yatığınz ne vicdana ne de rekabet kurallarına uyuyor. Ne diyeyim? Koca koca gazetelersiniz, markasınız, büyüksünüz ISO 9000, MISO 9000 diye kaç tane belgeniz, plazalarınız, bankalarınız, karizmanız, servetiniz herşeyiniz var, biraz da insafınız olsun yahu! Azıcık özeniniz, dikkatiniz, emeğe saygınız, meslek ahlakınız olsun!.. Biz niye Bekir Coşkun'un, Hıncal Uluç'un, Ertuğrul Özkök'ün, şunun bunun yazılarını indirip koymuyoruz... Elbette bu yaptığınız yanınıza kalmayacak!.. 'Anonim' diye alıp koyduğunuz yazı benim beyin emeğimdir, benim yoktan varettiğim minik bir mizah eseridir,.. Siz kim oluyorsunuz da bana karşı bu özensizliği ve yağmayı alışkanlık haline getiriyorsunuz?.. Bu yaptığınızın adı sanal hortumdur, benim beyin emeğimi gaspetmektir.. Adam gibi yazılarımın altına imzamı koyup almadığınız sürece yasal hakkımı aramaya devam edeceğim...

Benim adım var, dergim var, köşem var... Bana "hayalet yazar" muamelesi yapamazsınız... Henüz yaşıyorken "anonim" muamelesi de yapamazsınız... Büyükseniz büyük gibi davranmayı öğreneceksiniz...

Vedat Özdemiroğlu

İrili Ufaklı KOMPLO TEORİLERİ!

● 3.5 aydır yapılmadığı söylenen DSP Kurultayı aslında yapıldı!.. Kurultay, Oran Sitesi'ndeki evlerinde Bülent ve Rahşan Ecevit tarafından gerçekleştirildi... Ajandasındaki "Dikkat! Kurultay olayı" notunu farkeden Rahşan Ecevit **"Okey mi?"** diye sordu.. Bülent Ecevit **"Okey"** dedi... Böylece formalite yerine getirildi ve DSP yoluna devam etti!...

● 1992'deki 18 Haziran darbesi, dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı erken uyanamadığı için yapılamadı... Bir gece önce Hollanda'dan gelen ikiz kuzenlerini ağırlayan komutan, geç saatlere kadar muhabbet etmek zorunda kaldı... **"Bari hiç uyumadan direk darbeye gideyim"** diye düşünen komutan, uykusuna yenik düştü... Diğer komutanlar 45 dakika kadar bekleyip ve sinire kesip dağıldılar... Deniz Kuvvetleri Komutanı, darbeyi engelleyen ikiz kuzenlerini önce dövdü, sonra da bir zodyağa atıp Marmara Denizi'ne saldı!..

● Güneydoğu bu yıl çok **Picasso** yaptı ama o tabloların hepsi sahte.. Hiçbiri gerçek Picasso değil.. O resimler, **Sedat Bucak**'ın ilkokul 4'teyken resim defterine çizdiği ev ödevlerinin bilgisayarda renklendirilip büyütülmesiyle elde edildi!..

● **Aslında Kemal Derviş diye biri yok...** Böyle biri hiç olmadı... Bir "kurtancıya" ihtiyaç duyulduğunu farkeden Hüsamettin Özkan, Levent Kırca'ya rica etti ve "Kemal Derviş tiplemesi" böyle ortaya çıktı... Bu hizmetin karşılığında Özkan, Kırca ile oya Başar'ı yeniden barıştırdı... **Çok adı geçen Dünya Bankası da öyle ahım şahım birşey değil,** en fazla Finansbak tadında bir banka!.. Pamukbank'ın %51 hissesi de Orhan Pamuk'a ait...

● Carlo Cottaralli, İtalyan asıllı falan değil, Uygur Türkü!.. Gerçek adı da **Bümin Tutuk!.**

● **Attilâ İlhan, Nadide Sultan'a sırılsıklam aşık.** Yazılarında sık sık Sultan Galiyef'ten bahsetmesinin gerçek sebebi bu... Sultan Galiyef'li yazıları tersinden okuduğunuzda aşk mektubu oluyor!..

● Cem Uzan, Ali Kırca'yı, Star'a ana haber bülteni için transfer etmedi..: Gerçek sebep çok başka... Diyarbakır'daki dostluk maçının kasetini izleyen **Cem Uzan, Kırca'nın tekniğini çok beğendi ve İstanbulspor'a stoper olarak transfer etti...** Kırca, uzmanlar eşliğinde haftada iki kez asansör boşluğuna düşerek lige hazırlanıyor!..

● DYP tabanına kırgın olan Demirel, geçen hafta üstüste üç seans alkollü bi şekilde **"Sarhoş Atlar Zamanı"** adlı filmi izledi... Demirel'in tanınmamak için takma top sakal taktığı farkedildi!..

● "Çırpınırdı Karadeniz" şeklindeki marşın orjinali, **"Çırpınırdı Sarıbeniz, bakıp Siu'nun totemine"** şeklindeki Kızılderili ağıdından uyarlama!..

● **"Los Angeles'tan Kazım"** biçimiyle Hıncal Uluç'a durmadan fıkra yollayan Kazım aslında Los Angeles'ta değil, İnebolu'da yaşıyor!..

● Pınar Aylin ve Ece Erken, ekonomik kriz yüzünden, Sevda Demirel'in göğüslerinde **part-time silikon** olarak ek iş yapıyorlar!..

● Hiç çalışmadığımız üniteden çıkan, **"Hüner Coşkuner - Erol Büyükburç birlikteliğinde"** dünyadaki tüm gizli servislerin parmağı var!

● Deniz Baykal'ın sağa kaydığı doğru!.. Gün içinde "Onuncu Yıl Marşı" melodisiyle çalan cep telefonunun zil sesini, evine gidince **"Sularının akışına ölürüm Türkiyem"** müziğiyle değiştiriyor!

● Milliyet'te tanıtımı **"Romantik İsyankar Geliyor"** anonsuyla yapılan Can Dündar'ın gazete yönetimine "Birgün romantik, bir gün isyankar olarak yazayım; böyle ikisi birden zor oluyor" şeklindeki talebi, Mehmet Yılmaz tarafından reddedilmiş... Yılmaz'ın yakın çevresine "Günaşırı isyankar adamı n'apayım ben" dediği söyleniyor!..

● Politikadan uzak gibi duran Sezen Cumhur Önal'ın bir zamanlar siyasal çalkantıların tam göbeğinde yaşadığı ve sayısız **"Soğuk Savaş Dispanseri"** kurduğu ileri sürülüyor!..

● **Reha Muhtar, canlı yayından sonra Van Dam'ın ağzını yüzünü kırmış...** Van Dam, yazıldığının aksine o geceyi dört hemşireyle geçirmiş!..

● Fatih Terim, bütün taktiklerini **Zekeriya Beyaz**'dan alıyor!..

● Yakında Kayahan öncülüğünde **"Melankolik Kurtuluş Savaşı"** başlayacak!..

VÖ

harala gürele

M. LEMAN

daral@leman.com.tr

ETEKLERİNDEKİ FASULYELERİ VE PİRİNÇLERİ DÖKENLERİN KAYBEDECEKLERİ HİÇBİRŞEY YOKTUR. HALİYLE EN ÖZGÜR VE EN KORKUSUZ ONLARDIR.

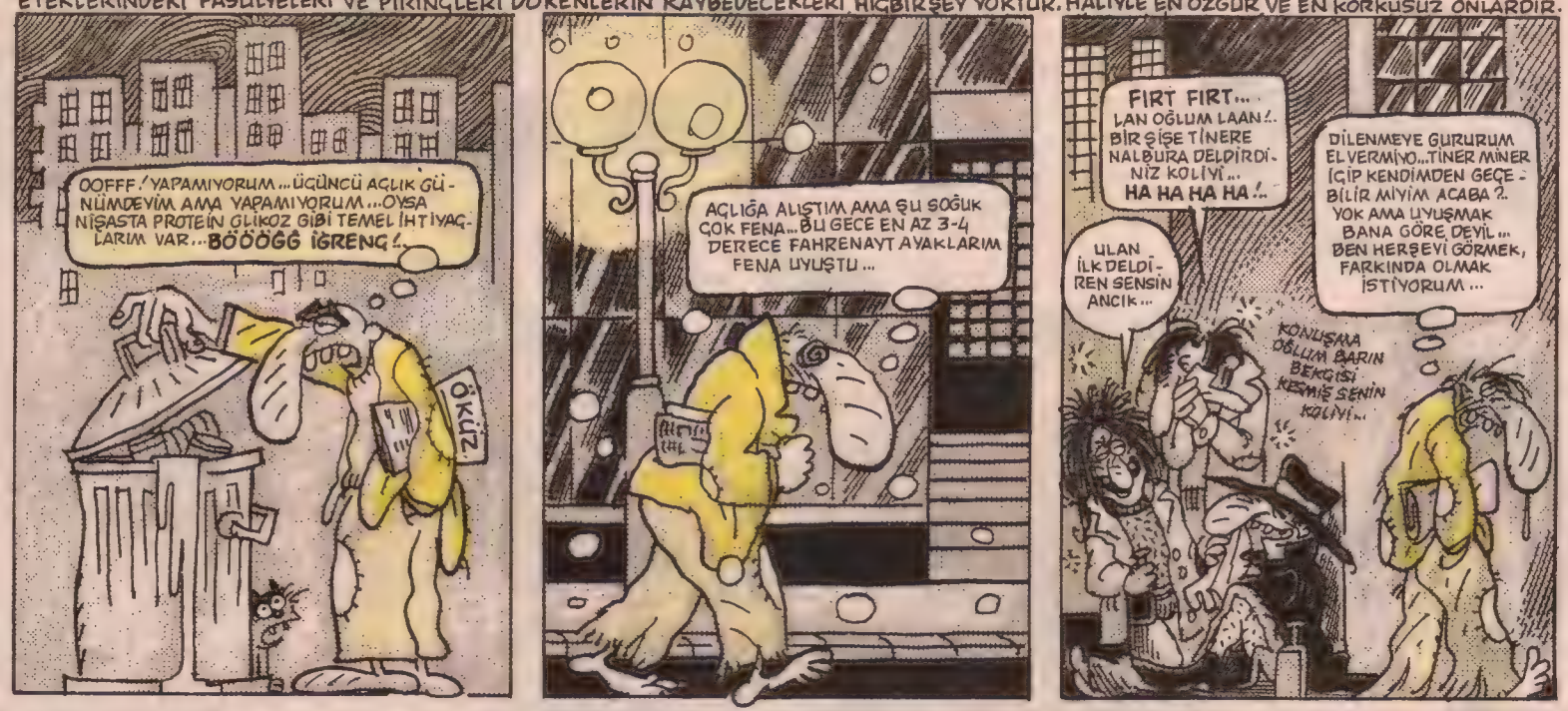

Cümbür Cemaat

Ahmet Yılmaz

MİNİ ÖYKÜ : Evet mini öykü

AYRINTILAR

m.e.T.i.N.F.i.D.A.N

Selam:... Kirâyı vermek için, evsahibinin işyerine gittiğimde, az önce bi yere çıktığını, biraz sonra belki gelebilceeni söylediler! Onnara güvenmediimden diil ama, parayı yine de kendisine vermeliyim; bu konuda hassasım! Dışarı çıktım. Az ilerde telefon kulübeleri vardı. Bi arıyım cep telefonundan; bakalım döncek mi; olmazsa giderim eve, sonra bi ara veririm kirasını. Herkeste, cep denen şeyden olduu için belki, kulübeler şu ara bayaa sakin. Şuraya giriyim! Camlı bi kapısı vardı. Yannış kanadı ittirmişim! Öbür tarafı ittirdim, girdim içeri!. Kulübelerde telefon ederken, elinde bişiyler de varsa, biraz zorlanıyosun! Bi iki dergi felan vardı, onnarı koltuk altıma sıkıştırdım; telefon defterini çıkardım kıç cebimden! Arasından telefon kartını aldım! Fiiristin o sayfasını elimde açık tutarak, kartı ittim içeri delikten, bastım tuşlara.. "Aradıınız numaraya şu anda ulaşılamıyor" felan diye, o anons çıktı!. İyi.. Ulaşılamıyomuş demek!.. Tamam!. Biraz sonra bi kere daa ararım, sonra giderim.. Orda da bekleyebilirdim ama, kulübenin dışına çıktım!. Yağmur da yağmıyo ama; o yüzden, küçücük bi barakanın içinde salak salak ayakta dikilip dışarı bakmak anlamsız olabilir!.. Çıktım kulübelerin önüne, orda durdum!. İnsan, put gibi duramıyo elbette!. Bi kıpırdıyosun, oraya buraya bi bakınıp göz atıyosun şöyle!. Bakılacak ilginç bişiy de yoktu. Akan trafik, beton binalar felan!. Herşey sanki ne kadar anlamsız! Ama bu bi yandan da, biraz hoşuma gitti!. Orda, ööle duruyorum!.. Biraz saa baktım! biraz sola!.. Biraz da, tam karşıya, ilgisiz bi yere, sanki çok önemli bişiy görmüşüm gibi baktım!. Sıkıldım sonra,, döndüm, bu sefer değişiklik olsun diye başka bi kulübeye girip, tekrar aradım! yine ulaşılamıyodu!. İyi, tamam. Ben ulaşmak için elimden geleni yaptım..

Yürüdüm ordan, aşaaya dooru!. Beşiktaştan vapura biner, geçerim eve!. Yokuşu inerken, siyah, kocaman bi köpek çıktı karşıma. Dengesiz hareketler yapıyodu sanki! Ve az kalsın, çarpışıyoduk onunla!. Bana dooru geliyodu ve, ben de ondan hiç tırsmadıımı göstermek için üzerine üzerine gidip, rotamı hiç değiştirmedim!. Son anda, hafif yana kıvırılıp, çarpışmaktan kurtuldum! Az ilerde, kaldırımın kenarına yığılmış eski kitap ve kasetler satan bi adam gördüm.. Bi bakıyım! Belki ilgimi çeken bişeye rastlarım!. "Ne kadar kasetler?" dedim, öylesine, ağzımdan çıktı!. "Siz seçin, bişeyler yaparız" dedi. En uyuz olduum laf!. Zaten, aradıım bişiy de yoktu doğruldum, yürümeye devam ettim.. Sonra hiç bir yerde duraklamadan, bişiyler düşünerek felan, iskeleye vardım!. Vapurun kalkmasına onbeş dakka vardı!. Ve kapının kenarında felan heryer tutulmuştu; herkes bi yerde bekleşiyodu!. Kullanılmayan gişelerin önü dolu! Ordaki, kola makinesinin önünde de üç dört kişi sotalanmış!. Biraz ileri geri yürüdüm, sigara içip; sonra, bankamatiin kenarı biraz boşalınca, gidip orda bekledim!. Herkes, bi yere kıçını dayayıp, kendine özel küçük bi bekleme bölgesi yaratıyo haliylen!. Daa bana özel bi yer yaratıyım diye biraz abartıp, aradaki bi dehlize dalınca, bi görevli odası ve içinden çıkan bi iki personelle karşılaştım!. Geri döndüm!. Biraz da, kola makinesinin tam karşısındaki duvarda, birisi vardı az önce orda sigara içiyodu; herhalde biraz dolanıyım felan diye yerini terkedince, ben de oraya geçtim, arasıra, kafamı çevirip, bekleme salonun girişindeki kalkış saatine bi göz atıyodum!. Kola makinesinin önü kalabalıklaşınca, sıkıldım, çıktım ordan, başka bi yerde durup bekliyim derken, bi an, köşe kapmacada köşe bulamamış gibi, boşlukta kaldım!. Gidip kıçımı dayıycak, arkamı vericek bi duvar, durup bekliycek bi köşe hiç kalmamıştı! Biraz sap gibi ortada dikilip sonunda salona, içeri girdim istemeyerekten!. Zaten vapurda yanaşmış sayılırdı artık...

Hava fena diil. Dışarda, kenarda oturdum, sıranın sonuna.. İlkönce böyle olur ama, sonra eser rüzgâr, gemi hareket edince!. Sadece esmekle de kalmadı, su da sıçrattı!. bi delik vardı kenarda, ayaamızı uzattımız yerde. Foaarş! diye bi iki kere sıçrattı bu, hafifçe!. Sonra çekindi tabi insannar, kalktılar o bölgeden, gittiler arka tarafa.. Ben inat ettim, kaldım!. aniden çok sert bi FOAARŞ! yaparsa yine, paçalarımın sırılsıklam olma riski de var gerçi!. Macera işte!. Belki de hiçbişiy olmaz.. Bi cam bira şişesi vardı kenarda, onu farkettim bi ara!. Aldım Tlak! diye deliğe kapadım onu.. Yani, evet iyi fikir ama, ya vapura bişiy olursa!.. Yani, o deliin belki açık kalması gerekiyodur?. Yok canım, sanmam!. Artık asla su sıçratamaz!. Sonra şu fantaziyi kurdum!. Kendimi, su sıçramasından kurtardıım için gurûrlanırken ben; basınç yüzünden, şişe ordan bi fırlayıveriyo, zdonk! tam kafama!. Rüzgâr, hızını arttırmıştı!. Yakalarımı kaldırıp, daa değişik bi estetiğe bürünmek için de, güzel bi bahaneydi bu!. İyice kaldırdım yakalarımı, kulaama kadar!. Fakat sonra, Kadıköy'de inince, unutmuşum, indirmeyi. Boşuboşuna artist artist yürüdüm!. Çarşıya doğru girerken farkettim, indirip kıvırdım biraz; gereği yoktu!.. Hemen iyi günner diliyorum!..

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR Mektupları
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Selam Olsun

Sen hep konuşurdun, ben ise dinlerdim. Seni dinlemeyi severdim. Sen her konuştuğunda ben kendimi tamamlardım. Ama artık sen de konuşmuyorsun. Hep susuyorsun. Cam kenarındaki çekyata oturup devamlı dışarıyı seyrediyorsun. Aklından neler geçtiğini tahmin bile edemezdim. Düşüncelerin öyle büyüktü ki, ben o büyüklüğün içinde kaybolurdum.

Artık konuşmuyordun, nedenini bilemiyordum. Sen sustukça ben kayboluyordum. Sen sustukça ben ölüyordum. Hep yalvarırdım sana, hep haykırırdım sessizliğini bozman için. Bir an olsun bir şeyler söylemen için. Ama sen oralı bile olmazdın.

Aylar sonra ilk kez seni yalnız başına bırakıp, evden dışarı çıktım. Sadece köşe başındaki bakkala gitmiştim 5 dakika oldu olmadı eve döndüğümde sen yoktun. Evin bütün odalarına baktım yoktun sen gitmiştin, ama nereye. Ne olduğunu anlayamıyordum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bir süre sonra oturduğun çekyata yaklaştım. Ama gördüklerim karşısında birden şok oldum ve korktum. Yerde kan izleri vardı. Ve artık yalnız olduğumu anladım.

Aradan aylar geçti hala haberini alamadım. Ta ki bir gün yalnız başına sokaklarda dolaşana dek. Yolda gözüme eski yıpranmış bir gazete ilişti, üzerinde senin resmin vardı. Ve gazetenin manşeti büyüktü "DOĞRUNUN BEDELİ" Doğrulan konuştuğun için içeri alınmışsın işkencelere uğramışsın. Ve ben aylar sonra eski bir gazete sayesinde işkenceyle öldürüldüğünü anladım ve isyan ettim. Ve artık ben de susuyorum, senin yanına gelebilmek için. Sevgilerimle..

Gümüşay

Leman Emekçileri, Leman Dostları Merhaba

Bu satırları "Kral dairesi" ilan edilen bolca yıldızla ödüllendirilen, herkese bir tane önerilen, dünya standartlarının üstünde, "uzay çağına yaraşır" bir hücreden yazıyorum. Zamanında F tipi reklamları izleyenler, benimseyenler burayı tanırlar. Reklamlarda özene-bezene hazırlanan bir kare vardı. Masa, masanın üstünde çiçek. Bu çiçek yok, kayıp. Nereye gitmiş, kim götürmüş bilinmiyor. Görenler gerekli yerlere bilgi versin de çiçek yerine konsun, hani...

Hücrelere konalı (atılalı) 81 gün oldu. Yani 81 gündür övgülerle süslenen bir "lüx" içinde; açlığın koynunda nefes alıyoruz. Ben de yalnızlığın ortasındayım, arkadaşlarım gibi. Bedenlerimizde açlık, etrafımızda yalnızlık bekliyor. Beklemiyor büyüyor. İnsansızlık anlatılmaz ancak yaşayan anlar. Boşluk nasıl anlatılır ki!... Toplumsal ilişkiler içinde olmak insan kalmak, insanlaşmak için olmazsa olmaz. Bizlerin bu doğal hakkı gasp edildi. Bu durumda insan olarak direnme, insanı savunma hakkımızı kullanmaya başladık. Direnmek hakkı verilmez, alınamaz... İnsan gibi yaşama isteğimize karşılık ülke tarihine kara bir leke daha sürüldü. Yalan ve iftiralarla haklılığımız karartılmak istendi, isteniyor. Ama "güneş balçıkla sıvanamaz ki".. Bu yüzden haklılığımız ayan-beyan kabul edilecek.

Kabul edilecek, ama daha ölüm isteniyor. Bizde öleceğiz. Bugün yolculuğumuzun 142. günü. Ölüm; yani haklılığımızın nefesi geldi gelecek. Bu ölümler yaşam demek. Hak almanın bedeli bu kadar ağır mı? sorusu sorulabilir. Bu sorunun "muhattabı olmadığımdan" cevap veremiyorum. "Görünen köy klavuz istemez" diyorum. Ben ölüm orucu ekiplerinde değilim. Ama ölümü kimin, nasıl, ne zaman kucaklayacağı belli olmaz. Sessizlik ve tecrit örtülü üstümüze...

Zorla tedavi adında bir işkence sürüyor. İnsanın kendi yaşamı üzerindeki iradesine müdahale. Aynı zamanda sakat kalmalara çağrı. Bildiğim kadarıyla şimdiye kadar Kütahya'da zorla müdahale edilen Semra Askeri (Şimdi Tekirdağ'da) ve Hatice Yazgan bilinç kaybı, hafıza kaybına uğradılar. Bunu ben değil, yaşanan pratikler söylüyor. Yaşama döndürme maskesi altında sürdürülen çirkef bir plan.

Yazdıklarıma itiraz eden varsa somut örnekleriyle açıklasın. Bana yazmak isteyen varsa mektuplarını bekliyorum. Paylaşacak konu çok...

Fazla sürmeyecek süren bu sessizlik. Ses bizlerden ölülerimizden gelecek insan olmanın, insan kalmanın, insanlığı savunmanın sesi. Haklılığın, ısrarın, kararlılığın sesi. Bu ölümler yaşamı koruyan fidanlar olacaklar. Yaşam için ölmek, bu ilk olan birşey değil. Tarihte çok örnekleri var. Ve bazı dönemeçler böyle dönülür. Sınıflar bağımsız da değildir. Bugün olduğu gibi. Ezen-Ezilen meselenin göbeği bu.

Çok bağırarak kimse haklı olmamıştır. Yine olmayacak. Haklı bizleriz ve bu kabul edilecek. Başladığımız yolculuk canla sürüyor, sürecek ve noktayı da canımızla, canlarımızla koyacağız. Tek yol bu..

Sincan'dan selamlar. Sesimin ulaştığı arkadaşlardan selamlar. Kendinize iyi bakın, iyi çalışmalar.. Sevgilerimle...

Doğan Ünal

Merhaba

İşte, nihayet çıktım hastaneden. Uzun, çok uzun zaman oldu, değil mi sevgili dostlar? Hatırlıyorum da, size en son mektubumu İzmit Kapalı Cezaevi, 4. Koğuş'tan yazmıştım. Canım, ne çok özlemişim yazmayı, hiç tanımadığım halde birileriyle bir şeyler paylaşma arzusu tuttu beni. Hayatta, öylesine zor dönemler geçirdim ki anlatamam. Zaten anlatmaya kalksam da buna ne zaman, ne de kağıt kalem yeter, o geceye dönmek istiyorum ve paylaşmak istiyorum sizlerle, yaşanılanları, umarım sıkılmazsınız.. 17 Ağustos 99 saat 19.30 İstanbul'dan "Leman" aracılığıyla tanıştığım dostlarım geldi ziyaretime, Ankara'ya geçiyorlardı, bana da uğrayıp, öyle gitmek istemişler, onları fuarda ağırladım. 2 kişiyiz, çok hoş, çok tatlı sohbetler ettik, saatlerce, zaman zaman çocuk olup dönmedolap, atlıkarınca, çarpışan otolara bindik. Yanımda nişanlım da var. Çok mutluyduk ve hiçbir zaman bunun bozulmasını istemiyorduk. Neyse ki zaman geçti, gece 01'de onları uğurladık, gittiler, biz de eve döndük Sibel ile, önce yemek yedik, bulaşık sırası bendeydi, bulaşıkları yıkadım, çay koydum pişti oynadık, müzik dinleyip dans ettik. Yani gecenin ritmini tam manasıyla yakalamıştık, gecede yaşanılması ne varsa yaşamıştık. Biz paylaşmayı biliyorduk çünkü, salondayız, hava sıcak yere battaniye serdik, üzerine uzandık, Sibel'in başı göğsümün üstünde, uyumuşuz... Ben 11 gün sonra uyandım, ama o uyanmadı, 11 gün kaldım enkazda, tek hatırladığım onu kollarımla sımsıkı sarıp korumaya çalışmamdı. Ama olmadı, yapamadım, hayatımda belki de ilk defa böylesine beceriksiz oluyordum, bu da beni kahrediyordu. 19 ay sürekli psikolojik tedavi gördüm, insanlar delirdiğimi sanıyordu. Depremin ne olduğunu biliyordum, oysa Erzincan, Dinar, Ceyhan depremlerinde bulunmuştum, neler yaşandığını biliyordum, belki de hayatta kalmama en büyük etken Ceyhan depreminde 4 çocuğunu kaybeden anneydi, hiç çıkmadı aklımdan sözleri. Ben hayattayım oğul dedi, 4 çocuk ölmüşse, ölmüş, ama ben yaşıyorum ve bu hayat bana ait demişti. Evet ben de yaşıyorum. Ve bu hayat bana ait. İçimde sadece hasret ve özlem var geçmişe ait. Şimdi inadına yaşamak için var gücümle savaşıyorum, umut çünkü, ben umuduma hep sahip çıktım. Belki her şeyimi yitirdim ama, umudumu hep yanımda taşıdım. Onu hiç bırakmadım. Bu gün çıktım hastanedden, bir evim yok artık, bir işim de yok şu anda, duydum ki ailemden sadece erkek kardeşim hayatta kalmış, diğerlerini yitirmişiz... Ne diyebilirim ki!.. Annemi ve kızkardeşlerimi özliyecem. Babamı mı! Asla!.. Bunun nedenini daha önce de yazmıştım, bilenler biliyor. Neyse. Şu an bir prefabrik verdiler bana, kalıcı konut hakkım varmış, o çıkana kadar burada geçici olarak kalıcam. Açıkcası rahatım, şu an iyi, zamanla daha da iyi olacağını ümit ediyorum. Bu arada söz veriyorum sevgili dostlar, bir daha suç işleyip cezaevine de girmeyeceğim. Doğrusu ne suç işlediğimi hiç bir zaman anlayamadım ya, neyse .

Bana yazın lütfen, o sıcacık candan samimi mektuplarınızı o kadar özledim ki anlatamam. Paylaşacak çok şey var daha ya da arayın beni. Yani yapın birşeyler işte, çünkü gerçekten çok yalnızım. 0535 689 31 15.. Hepinizi seviyorum, sevgiyle kalın...

Yorgun Kaptan
1. etap prefabrik konutları
F 40 Kullar - İzmit

Selam

Bazı anlar ve duygular vardır ki; onları içine hapsedemez, bir türlü dışa vurup, başkalarına aktarmak veyahut başkalarıyla paylaşmak istersin. Ben de içinde coşku uyandıran o güzel anlardan birini siz değerli Leman okuyucularıyla paylaşmak istiyorum.

Zaman; ilkbahar 2001, yer; memleketim, atayurdum, doğup büyüdüğüm ilk sevinçleri ve hüzünleri tattığım, ilk acılara göğüs germeyi öğrendiğim, ilk özgürlüğün ve aşkın ateşiyle yanmak isteyip de bir türlü yanamadığım, ilklerimin şehri, Diyarbakır.

Bir zamanlar kanla barutun heryerde kokusunu bıraktığı, insanın insanca yaşamasına bir an bile olsun olanak bulamadığı ve de barış güvercinlerinin (hep düşlerde görülen) kanatlarının kırık olduğu kent, Diyarbakır. Oysa şimdi herşey çok değişmiş ve çok güzel. (Bu cümleyi söylerken şunu da belirtmeliyim ki, hemen hemen 4 yıldır memleketimden uzaktım.) Herşey yerini tersi ama güzel şeylere bırakmış. Her yerde barış, kardeşlik, demokrasi sözcükleri hakim ve bu sözcükleri hayata uygulamaya çalışan yıllardır bunların özlemini çekmiş bir halk. Barışa herkesten çok susamış onu elde etmek için herkesten çok mücadele vermiş bir halk. Zaman artık onlara da, yani bizlere de, bu fırsatı tanıyor şimdi. Ama birtakım güçler bunu hazmedemiyor. Sönmek üzere olan bir yanardağın yeniden lavlarıyla etrafını revan etmesini istiyor. Fakat buna artık kimsenin gücü yetmez. Ya da kimsenin gücü artık buna yetmesin.

Artık barışın çocukları olarak yetişsin halkımızın çocukları. Bunca kan, bunca nefret, bunca zulüm bunca göçten sonra artık barış tomurcukları filizlensin, bu kızıl topraklarda bu barışı sağlamak için onlar, yıllarca, sevgilerini sevdalarını, özlemlerini hasretlerini, aşklarını, tutkularını, tutunduklarını kara topraklara gömdüler. Yeter olsun artık. Yeter!

Özlemlerimin şehri, Diyarbakır, artık senin dediğin gibi olsun, kardeşlik olsun, barış olsun.

Evet işte siz değerli Leman okuyucularına bi hayli uzak kaldığım memleketimde bulduğum o güzel barış ortamını anlatıp, onu sizlerle paylaşmak istedim hepimiz bu barışı koruyalım ve onu destekleyelim.

Güneş her sabah onlar ve onlar gibi düşünenler üzerine doğsun. Sevgilerle..

Yılmaz K. / Ankara

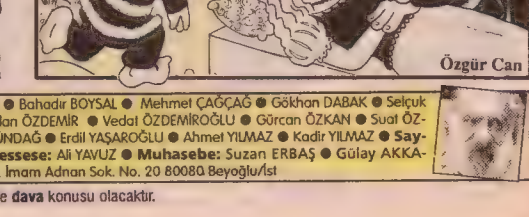

LeMan
SAYI: 490
31 MART 2001 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Can BARSLAN ● Bahadır BARUTER ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Soner GÜNDAY ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Fatih SOLMAZ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Kadir YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● **Satış:** Cüneyt AYDIN ● **İşletme:** Orhan AÇAR **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Muhasebe:** Suzan ERBAŞ ● Gülay AKKAYA **Tel:** 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** İlicak ● **Dağıtım:** Bir-Yay **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No. 20 80080 Beyoğlu/İst

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

PANTOLON

METİN FİDAN

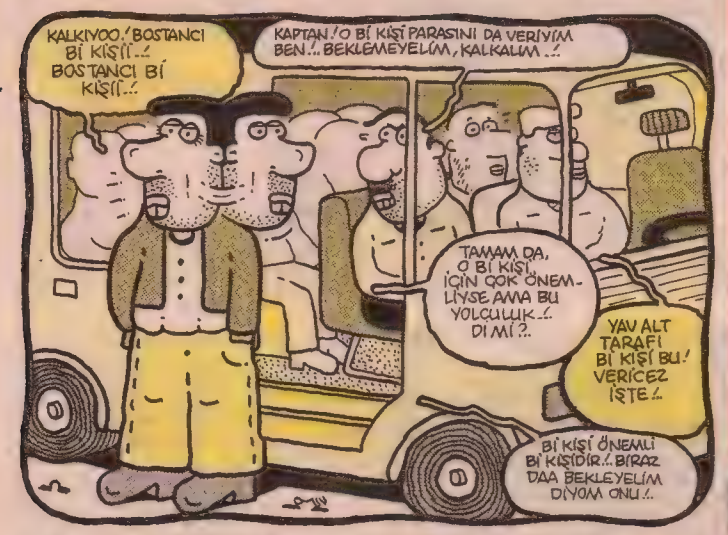

HAİN EVLAT OKKEŞ

Can Barslan

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

Kaan Erten

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

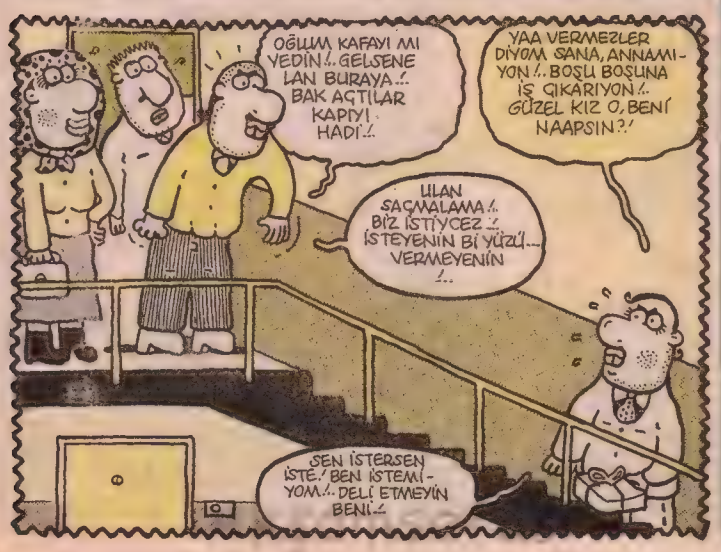

KÜLTÜR BAKANI SALİM

ve sanat için doğanlar

KADİR YILMAZ

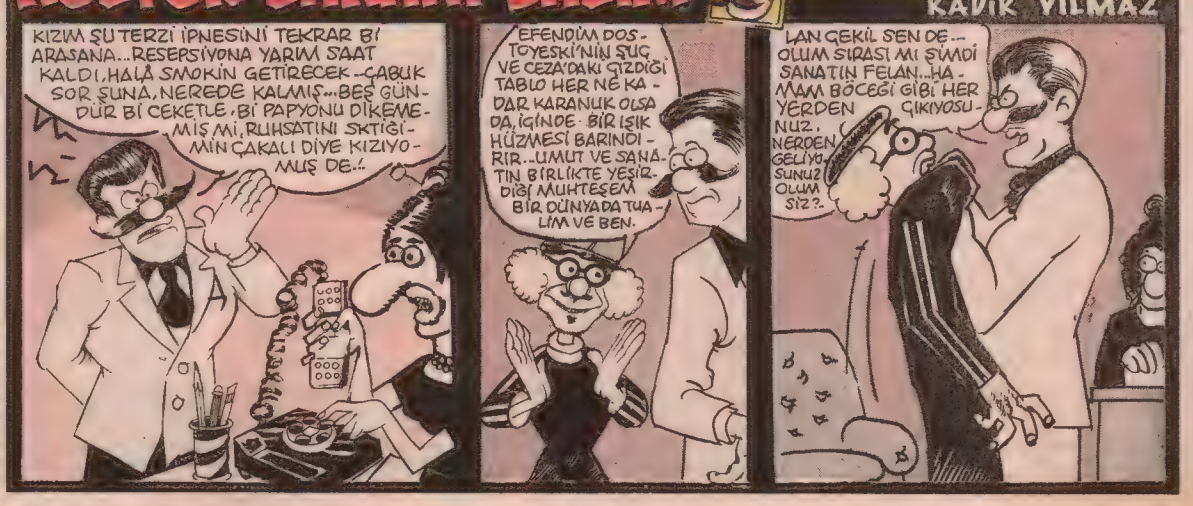

7 Nisan 2001 Cumartesi-Sayı:2001/14 • 450.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

DEVALÜASYON GEMİ AZIYA ALDI, DOLAR DÖRT NALA!

Dergimizi baskıya hazırladığımız saatlerde 1 Amerikan doları 1 milyon 300 binlere vurmuştu. Anadolu'da ve bazı bölgelerde 1 milyon 500 binlere tırmandığı belirtiliyordu.. Paramız puldan bile değersiz olup, halkımız devalüasyonla, hergün üst üste bindiren zamlarla inim inim inler, ezim ezim ezilirken hükümet varlığını sürdürmeye devam ediyor.. Hiper enflasyon kapıda.. Patlama üstüne patlama yapan yalnızca devalüasyon değil Derwiş'in balonu da.. Patlamayan yalnızca halkımızın öfkesi kaldı!

Onur ödülü

Çağdaş Gazeteciler Derneği, daha önceki yıllarda Bergama Köylüleri, Eşber Yağmurdereli gibi isimlere verdiği en büyük ödülü, ONUR ÖDÜLÜ'nü bu yıl LEMAN DERGİSİ'ne verdi. Ödül gerekçesinde şunlar yazılı: 'Toplumsal Direnişin Simgesi Oldukları İçin'

Ödül haberini ise, sadece Cumhuriyet Gazetesi verdi. Milliyet Gazetesi, haberin içinden yalnız Leman ismini çıkartıp, Leman Ödülü'nden hiç bahsetmeyerek verdi, Onur gibi kelimeler bazı insanları sakat bırakıyor, Bu yüzden Mehmet Y. Yılmaz, yayın yönetmenliğini yaptığı Milliyet Gazetesi'nde 'ödülden' hiç bahsetmedi, 'ödülün' bir haber olarak değer taşıması için, 'gazetecilik' değil, Aydın Doğan ödülü almanız gerekiyor. Ne yapalım, ülke sevgileri, gazetecilik ahlakları, vicdanları yalnız Aydın Doğan ismine çalışıyor. Büyük konfor, büyük ekran, büyük başlarla kırk yıldır gazetecilik yapan Taha Akyol, Hakkı Devrim, Yavuz Donat, Civaoğlu gibi isimler almalı bu ödülü, o zaman nasıl yer yerinden oynar. Türkiye'de elinden ödül alacak adam bulamaz, törene Fransız cumhurbaşkanını bile davet ederlerdi.

Radikal, gibi gazetelerin bizim 'onur' ödülü haberimizi gizlemeleri onların da 'utanç' ödülünü aldığını gösteriyor.

Niçin bahsetmiyorlar? Türkiye'de yayınlanan gazeteler, Türkiye'nin en saygıdeğer gazeteci kurumunun verdiği ödülleri neden görmezden geliyorlar. Oysa kendileri yıllardır, sırf gazetede adımız çıksın diye, binlerce eften püften kurumun ödülünü manşetten verdiler. Hatta, kolejli çocukların sırf oyun olsun diye müsamere ödüllerini, ana haber bültenlerinde yaldızla, apoletle, onurlu kahramanlık edalarıyla, gidip bebelerin ellerinden alıyorlardı.

Leman, kendisinden bahsedilmesi isteseydi, önüne konulan transfer tekliflerine açık dururdu, üstelik Leman'ın kendisi de bir medya ve bu ülkenin en çok satan dergisi olarak kendi sayfaları kendine fazla fazla yetiyor. Bu ülkenin en çok satan bağımsız dergisinin minicik satırları, o soysuz gazetelerin sekiz sütuna çarşaf çarşaf sütunlarından daha değerli ve soylu. O manşetlerle bizim işimiz olmazdı. Gururun çok soğuk ve çok uzak kuralları vardır, kartallar alkış seslerini duymadan uçar. Söz konusu olan, Leman'ın ödül haberi değil, Türkiye'nin gazetecilik alanında en köklü bir iki kurumundan biri olan, Çağdaş Gazeteciler Derneği'nin adından Türkiye'nin gazeteliri artık hiç bahsetmiyor, 'yok sayıyor'...

Suçüstü kıskıvrak yakalandıkları halde, hırsızlıkla kepazeleştikleri halde, bu cüceler, bu Mayadağdan kalkan kazlar hala, bize şunu kabul ettirmek istiyorlar: 'Şan ve şerefi bana vermiyorsanız, sizden asla bahsetmem...'.. Yani, dünya basının en yüksek maaşlarını yıllarca almaları onlara yetmiyor, 'ödülü de' onlar istiyorlar. Hem efendilerinin de değneği olacaklar, hem de 'onur' gibi ödüller kendilerine sürekli haşlayan, dalga geçen bir kuruma gidince saçlarını, başlarını yolacaklar!

Onur, bu kadar tatlı, kolay ve ucuz değildir, onur da bugünlerde 'gazetecileri' soruyor, gazetecilerini arıyor!

Ödülü neden aldığımız gerekçesinde yazılı: toplumsal direnişin simgesi.. Kime karşı toplumsal direniş: Medyaya karşı. Bağımsızlık mücadelesi, ülkeye sızmış düşmana karşı, işgal kuvvetlerine karşı verilir. Bu gazeteciler bizimle aynı yüzü taşıyor, aynı köydeniz, aynı dili konuşuyoruz, onlar bizimdüşmanımız olamaz.

Aynı toprağın çocukları asla birbirine düşman diye bakamaz. Ama gelin görün ki, ortada bir düşmanlık kolgeziyor. Bu düşmanlığı, yirmi yıl önce, İpekçi'nin ölümünden sonra Milliyet Gazetesi'ni satın alıp gazetecileri, sigortaları, sendikayı işten atanlar, Sabah Gazetesi'yle bankaları soyanları manşetlerinde tanıdık. Nasıl oldu da, halkı ve gazetecileri, kurumlarını 'düşman' gibi görmeye başladılar.

Keşke, bir suçluluk duygusuyla acı çekecek kadar kalpleri olsaydı, gazeteci olsalardı, bu onur ödülünü haketseydiler.

Üstelik bir mizah dergisi, asla beyaz kanatlı bir melek değildir. Çünkü mizah dergileri meşrebi gereği, biraz aykırı, birazcık cin, biraz hinoğluhin olmak zorunda. Mizah dergisi kahraman türetmek değil, sabuh köpüğü kahramanların fiyakasını, cilasını çizmek için vardır. Gelin görün ki, doların ülke tarihinde tavan yaptığı bugünlerde, tüm değerler ters düz oldu, kervan tersine döndü, kutsallık hâlesi gelip, mizahçıların başına oturdu.

Bu ödülün çok can acıtıcı bir tarafı var. Çünkü bu ödül, çok kapı çaldıktan, çok aldandıktan, çok hayal kırıklıklarından sonra, en son kapıya: mizahçıların evine geldi, bundan sevinemeyiz.

Bu yüzden bu ödülü, birkaç yıllığına emanet alıyoruz. Söyle, savaş yeri toparlanana, bağımsız gazeteciler, soylu yazar manşetlerine, köşelerine oturuncaya kadar.. Onlara yeniden iade etmek üzere...

Ve bu ödülün hatıra resminde, Leman okuyucusu onbinlerce ortaokul, lise çocuğunun el ele tutuşmuş resminin olduğunu biliyoruz. Bu onur ödülünü, cep harçlıklarından kısıp, Leman'ın direnişini ilk gören, ilk farkeden, Leman'la birlikte direnen bu ülkenin 15-17 yaşındaki çocukları ve onların savaşı olduğunu hiçbir zaman unutmayacağız....

Ve ne tartışırsanız, ne konuşursanız, ne şaçmalarsanız, saçmalayın, biz Leman olarak gördük ve inandık ki, sadece bu çocuklar, 'bağımsız' onurlu' bir ülke istiyor, geride kalan herkes, dolların ve ödüllerin peşinde...

LeMan

"Eşyanın Tabiatı"

Alp Tamer

Geçen hafta gazetelerde gördüğümüz bir haber vardı ya...

Hani sivil polislerin bir lokanta masasında görüp Apo'ya benzettikleri ve apar topar gözaltına aldıkları (bkz: yandaki resim)

8-10 Apo.. pardon tuzluğun tuhaf haberi!

Resmi, sivil polislerimizi panikletip ürküten resmi paranoyak nesneler! Düşündük ki başka başka nesneler de var. Hayatımızda, bizlere farklı çağrışımlar sunan... Sivil bir paranoya hali yani... İşte onlardan da bir demet!..

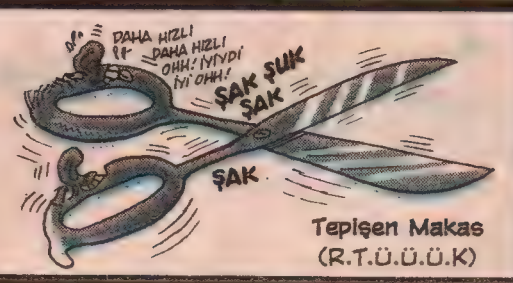

Tepişen Makas
(R.T.Ü.Ü.Ü.K)

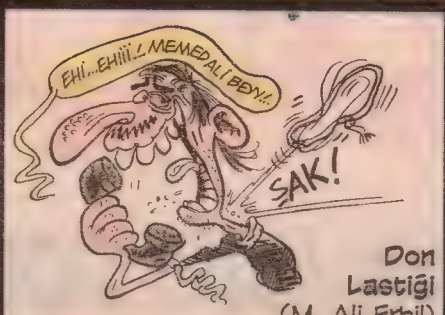

Don Lastiği
(M. Ali Erbil)

Kola Şişesi
(Haydar)

Taştan Oyulmuş Fincanlar
(Dinç Bilgin ve Cavit Çağlar)

Haşere İlacı
(A. Necdet Sezer)

Tuvalet Fırçası
(Kemal Derviş)

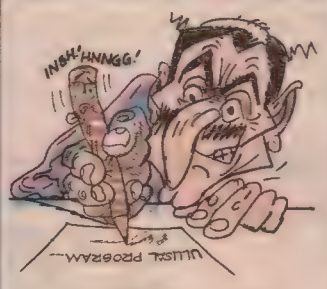

Tükenmez Kalem
(İşçi)

F Tipi
(Birinci Cigarası)

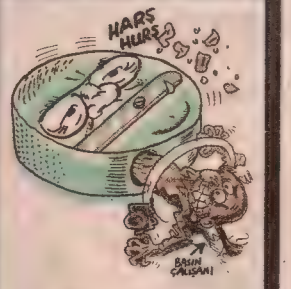

Kalem Traş
(Ertuğrul Özkök)

100'lük Ampül
(Eşber Yağmurdereli)

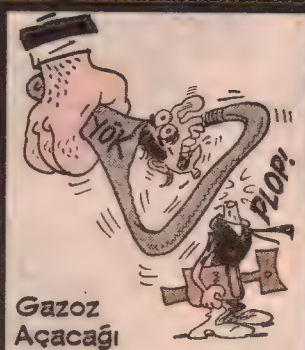

Gazoz Açacağı
(Y.Ö.K.)

Ayakkabı Çekeceği
(Hüsamettin Özkan)

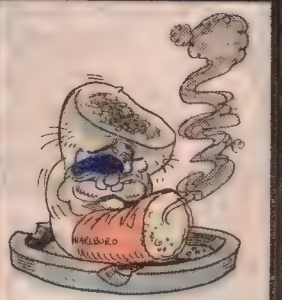

İzmarit
(Süleyman Demirel)

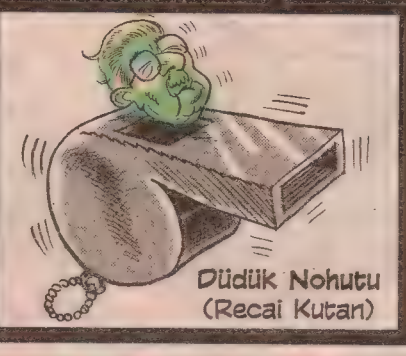

Düdük Nohutu
(Recai Kutan)

Üçlü Priz
(Koalisyon)

Dişi Fiş
(Vatandaş)

Erkek Fiş
(Kemal Derviş)

LeMan

İşçisi,memuru,öğrencisi yürürken sesini çıkarmayan esnaf,kriz faturasının bir bölümü sırtlarına binince sokağa döküldü. Artık esnaf da yürümeyi öğreniyor...

İthal ilaçlar doların önlenemeyen yükselişi nedeniyle gümrüklerden çekilemiyor. Sürekli yükselen ilaç fiyatları da ağır hastaları, ölüm sınırına yaklaştırıyor...

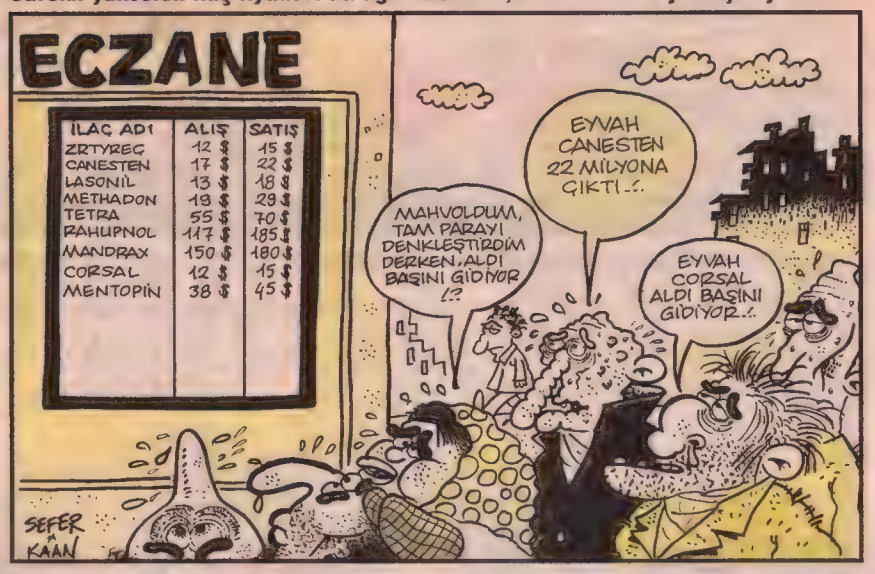

Diyarbakır'da coca cola çaldıkları gerekçesiyle tutuklanan onbeş yaşlarındaki A.B ile Y.A, çıkarıldıkları mahkemece tutuklandı. Avukatların tutukluluk haline itirazları ise kabul edilmedi...

Lise öğrencisi İrfan Ağdaş'ın öldürülmesi meşru müdafaymış...

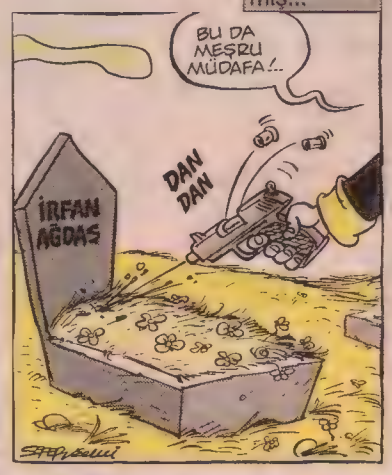

Etibank'ın eski sahibi, Medya holding yönetim kurulu başkanı Dinç Bilgin, çete oluşturmak,dolandırıcılık ve zimmet suçlamaları nedeniyle tutuklandı...

Ölüm orucundaki mahkumlar, tuz, su ve şeker almayı da kesti...Toplu ölümler bekleniyor...

Rahmetli Hopdedix'in Eurogold'a karşı verdikleri mücadelenin ardından şirketin açtığı maden için iş başvurusuna yüzlerce Bergama'lılı kuyruk oldu.

Suçluları yakalama, toplumsal olaylara müdahale sırasında uyguladıkları şiddetle sık sık gündeme gelen ve eleştirilen polislere rehabilitasyon dersleri veriliyor...

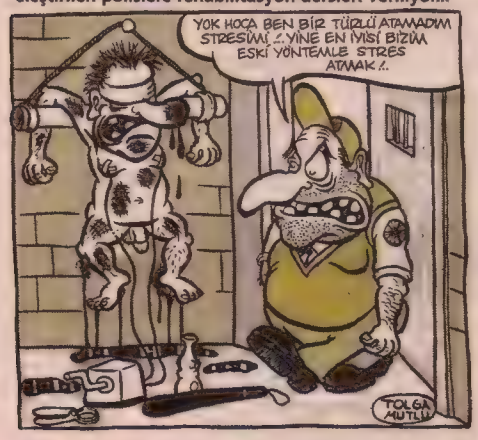

İstanbul'da Bozdoğan kemerine olimpiyat pankartı asmak isteyen belediye işçileri yasadışı örgüt üyesi sanılarak gözaltına alındı. Gerçeğin ortaya çıkmasına karşın yine de pankart astırılmadı.

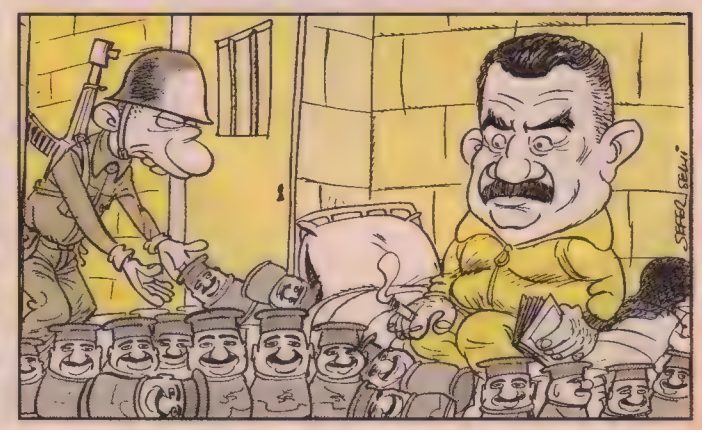

Komikaze

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Açık Büfe
met üst

memleket meselelerine kökten çözümler

- rüşvet serbest bırakılacak!
- **ormanlar yakılacak!**
- düşünce suçlularından sabun yapılacak!
- **trafik kazası yapmayana kız verilmeyecek!**
- hayali ihracat teşvik edilecek
- **her yere baz istasyonu açılacak!**
- kamu bankaları ve merkez bankası direkt holdinglere bağlanacak!
- **adalet sistemi mafyaya havale edilecek!**
- olağanüstü hâl sonsuzluğa kadar uzatılacak!
- **fay hattına siteler yapılacak!**
- din ve devlet işleri zamkla iyice yapıştırılacak!
- **kürtler ameliyatla çinli yapılacak!**
- nüfus artışı pompalanacak!
- **demirel'in fosillerinden yararlanılacak!**
- dağ taş ev olacak!
- **deniz kenarlarına bilhassa fabrikalar yapılacak!**
- her köşeye kara para aklama büfeleri konulacak!
- **medya ya tekelleşecek ya da teker'leşecek!**
- fail-i meçhuller artacak!
- **kayıpları mezarlığı memleketin sekizinci bölgesi olacak!**
- tüm tarım alanlarına beton dökülecek!
- **bütün turistler kazıklanacak, tecavüz edilecek, öldürülecek!**
- okuma yazma bilenler eşşek sudan gelinceye kadar dövülecek!
- **karayollarına büyük önem verilecek memleket boydan boya çarpışan arabalar pistine dönüştürülecek!**
- kadınlar daha fazla çocuk doğursunlar diye üç rahim daha takılacak!
- **işsizlerden oluşan yeni bir ordu kurulacak ve yunanistan'a saldırılacak!**
- anıtkabir otel olacak!
- **ayasofya bombalanacak!**
- hiç çalışılmayacak!
- **yılın 365 günü tatil ilan edilecek!**
- kalpazanlık ecdat yadigarı bir sanata dönüştürülecek!
- **en yaratıcı yolsuzluklara, özel hortum oscarı verilecek!**
- işkence, anne karnında başlayacak!
- **bağdat caddesi rally sahası olacak!**
- milletvekili sayısı 70 milyona çıkarılacak!
- **zeka yaşı sıfırın altına düşürülecek!**
- türkçe möölemeyen, meelemeyen tüm evcil hayvanlar etnik sayılacak!
- **korsan kitapçılık teşvik edilecek!**
- altyapıya büyük önem verilecek, erkeklerde de kızlık zarı aranacak!
- **hastaneler morg olacak!**
- F tipi cezaevleri daha da geliştirilecek, baş bir hücrede, gövde bir hücrede, kol ve bacaklar başka bir hücrede hapis yatacak!
- **parası olan düdüğü çalacak!**
- fakir fukara gaz odalarında yakılacak!
- **kıbrıs sorunu, enflasyon gibi 36 yıldır çözülemeyen her türlü sorun evlendirilecek ve torun torba sorun sahibi yapılacak!**
- çözüm üreten herkes televizyona çıkarılıp maymun edilecek!
- **gazeteler haber verme dışında her işe girecek!**
- herkes herkesin tavuğuna kışşt diyebilecek!
- **akla gelen her türlü fena fanteziyi gerçekleştirmek için finansman sağlanacak!**
- herkes bir kere birbirine verecek!
- **sırpınma senin de hosuna gidecek!**
- herkes birbirinin gözünü oyacak!
- **velhasılı, şu güzelim toprakların içine de bir güzel edilecek, tekrar ortaasya'ya dönülecek!**

KEMAL ARATAN.

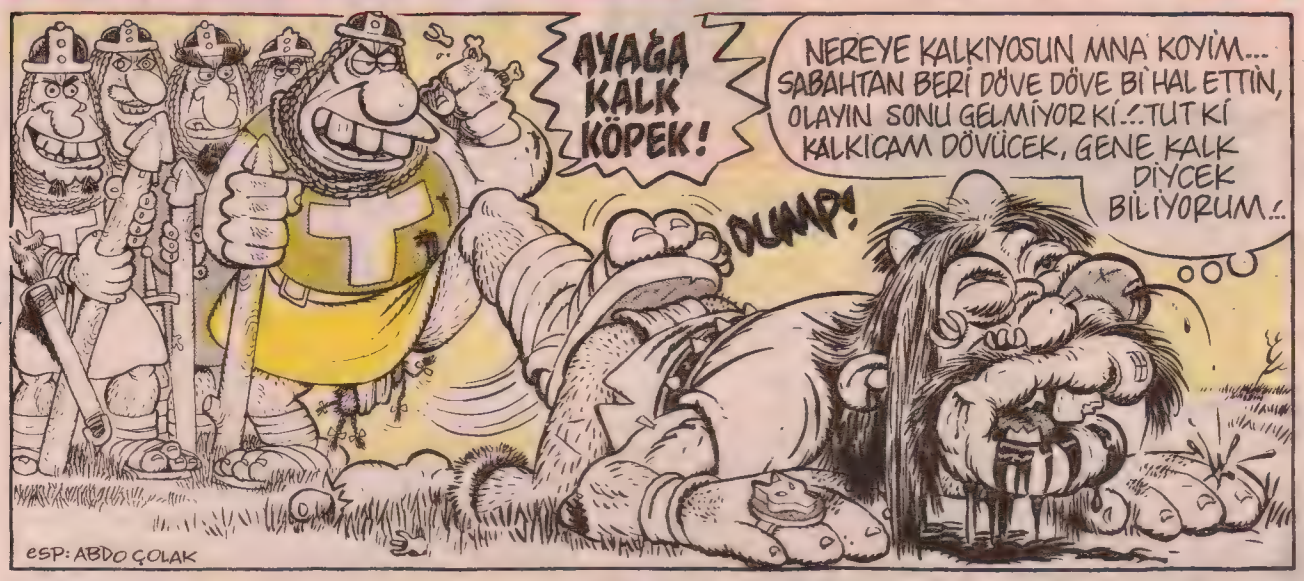

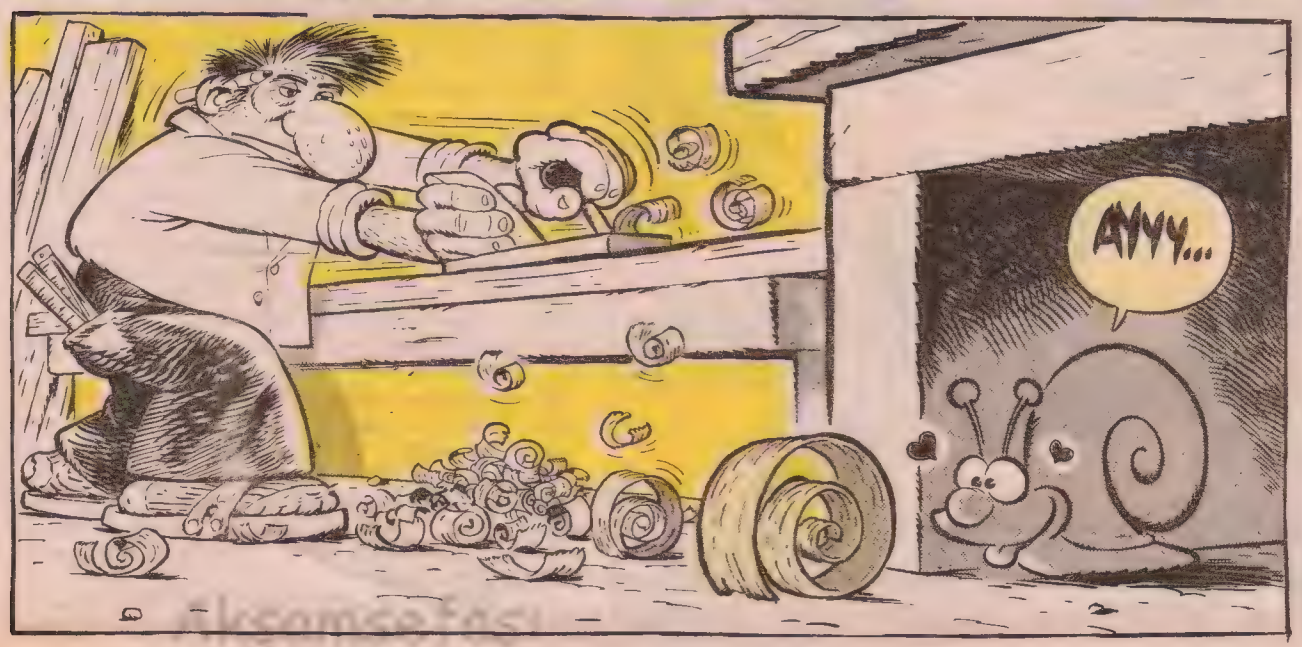

Vedat Özdemiroğlu

Etibank, Sümerbank ve Egebank sunar:

BİRİ ONLARI GÖZETLİYOR!

● Dinç, Hayyam, Murat, Mustafa ve Nail aynı koğuşa kondular... Hepsi de banka boşaltmaktan içeri alındığı için kendilerine H (Hortum) tipi koğuş yapıldı... Bu 3.5 yıldızlı koğuşta her hareketleri gözlenecek, verilecek puanlara göre her hafta biri tahliye edilecek... Koğuşta, işlemeli antika tavla dahil her türlü konfor bulunuyor... Yarışmacılar, kendi geçimlerini kendileri sağlayacaklar!..

● Dinç, ciddi ve olgun bir tip... Ekibe ağbilik yapıyor, bir nevi halaybaşı... Gazetecilikten, bankacılıktan ve ada büyüklüğünde yatlardan hoşlanıyor... Koğuşta sigara içtirmiyor... Arada bir sıkılıyor, "ceketini alıp firar etmeye" kalkışıyor ama sonuç alamıyor!..

● Hayyam, kirli sakallı bir insan... Tarihe çok düşkün, Sümerler'le birlikte, "parayı ilk bulan" oldukları için Likyalılar'ı da çok seviyor... Koğuştaki tek para sayma makinesi onda... Adı, Ömer Hayyam'dan geliyor ama şarapla arası iyi değil... O daha ziyade "bağcıyla" yeni ortaklıklar kurma düşüncesinde!..

● Murat genç irisi.. Amcasına güvenip bu yarışa katılmış... Sınır Tanımayan Yeğenler Örgütü'nün Avrasya sorumlusu... Gecenin ilerleyen saatlerinde, koğuştaki kameralara bir tek o yakalanıyor!.. Yine cezaevinde bulunan eşini programa aldırmak için dilekçe üstüne dilekçe yazıyor...

● Mustafa, renkli bir sima... Ranzasının üstüne fosforlu harflerle "Babam sağolsun" yazdırmış.. Eğlencesiz yapamıyor, koğuşta sık sık moral gecesi düzenliyor... Koğuşun en küçüğü, bu yüzden örnek aldığı büyüklerini dikkatle dinliyor, feyz alıyor... Danseden bir insan!...

● Nail, koğuşun en kreatif tipi... Boş vakitlerinde kampanya hazırlıyor... Murat'la çok samimiler, aynı kaptan yiyecek kadar... Nail, aynı zamanda programın metinlerini de yazıyor... Tek sıkıntısı 'kaş bakımını' yeterince yapamamak...

● Birinci hafta, koğuşu Hayyam geçindirdi... Valizinde bulunan 65 adet ekose Sümerbank gömleğini, açık görüşte sattı ve gelir sağladı... Bu başarısı sayesinde tahliye edilirken hüzünlü anlar yaşandı, Hayyam cezaevi avlusunda bekleyen helikoptere binip direk yurtdışına uçtu...

● İkinci hafta sıra Murat'taydı... Boncuklarla işlediği 'amca portrelerini' iki vefakar delege aracılığıyla tabana pazarladı ve gelir sağladı... Tahliye edilirken, "bir daha yolsuzluk yapmaması gerektiğini hatırlatması için" sağ-serçe parmağına taktığı minik kelepçeyi hiç çıkarmayacağını açıkladı...

● Üçüncü haftanın sorumlusu Mustafa... Bugüne kadar "parası ve gücü nedeniyle" çevresinde dolanan ünlü, seçkin ve motor kişilerin imzalı posterlerini topladı, cezaevi halkına bu posterleri yüksek meblağlarla sattı... Babasına ait, "finansal açıdan en bereketli diyarı kendiliğinden bulan" otomatik uçağa bindi, gitti...

● Nail, dördüncü haftanın sorumlusu... Para kazanmak için alternatif bir yol buldu ve Sprite'ın Lenin'li kampanyasından yola çıkarak, şişince Clinton şeklini alan prezervatif tasarımı yaptı... "Eski Dost" adını verdiği bu marka sayesinde tahliye olan Nail, Murat'ın satın aldığı minik eyalete yerleşeceğini açıkladı...

● Beşinci hafta, koğuşta sadece Dinç kaldı... Kendi geçimini sağlamak için baba mesleğine dönen ve "Dört Duvar isimli bir gazete çıkaran Dinç, gazetesinde Türkiye'nin, oligarşinin güdümündeki faşizan işbirlikçiliğini analiz ettiği için tahliye edilmediği gibi, DGM'ye sevkedildi... Gazetecilikten vazgeçen Dins, "Voltabank" isimli bir banka kurup, tahliye olmayı başardı... Yarışmanın galibi Dinç, hapisteyken yazdığı "Aydın Doğan'a e-mailler" adlı kitabının tanıtım kokteylini yatında yaptı!...

İnternet Yağmaları - Son durum: *Öncelikle Leman'daki yazılarımızı sanal alemde dolaştıran okuyucularımızdan bir ricam var. Lütfen birbirinize yolladığınız işlerde imza koymayı unutmayın. Ve sayın gazete editörleri. Önünüze gelen, imzasız işlerle sayfa yapmasanız, kimsenin başı ağrımayacak. Leman'daki yazıları çok beğeniyorsanız, dergiyi okuyun ve imzayı, ismi kullanarak buyrun kullanın. "İstanbul Olimpiyatları" başlıklı yazımı kullandıktan sonra, düzeltme haberi koyan Star gazetesine, Milliyet'ten sayın Hasan Pulur'a ve Hürriyet'i uyaran okuyucuya teşekkür ederim... Her türlü yağmaya hep beraber karşı çıkmak dileğiyle...* **V.Ö.**

kilservis@leman.com.tr

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

guneri@leman.com.tr

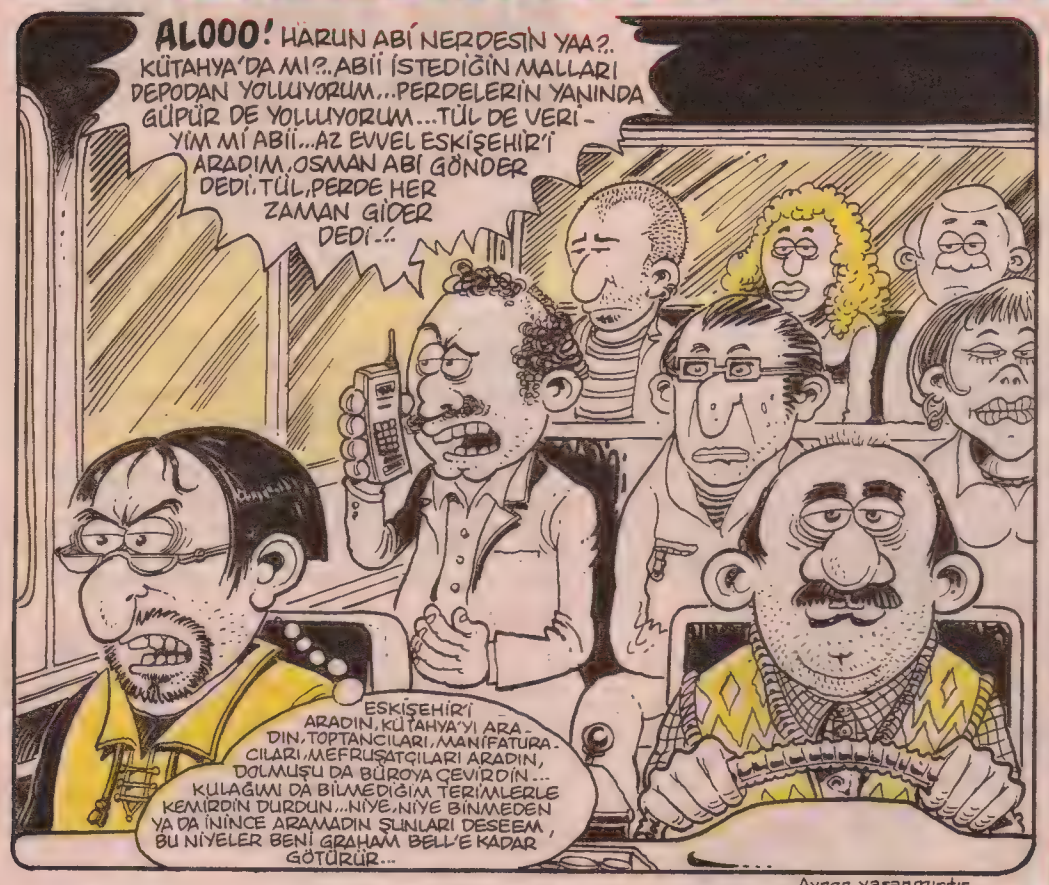

Aynen yaşanmıştır...

DUMUR

Tam doların tavan yaptığı, milletin topyekün sinir strese vurduğu kriz haftasıydı.

Buna ek olarak içinde bulunduğumuz tıkış tıkış otobüsün cehennem trafikte iki metrede bir **"zınk"** fren yapması otobüsteki gerilimi iyice arttırmıştı.

İnsanların kendi aralarında homurdanması yeni bir frenle bir abinin kafayı çarpmasıyla şoföre laf atmalara, sataşmalara dönüştü. Buraya kadar herşey fiks trafik hali olduğu için pek ilgi çekici değildi; fakat şoförün bağırışmalara **"Ablalar, abiler debriyaj boşa basıyor, o yüzden fren iyi tutmuyo!"** açıklamasına arka sıralardan bir abinin yaptığı ekonomi harmanlı sitem otobüsün yansını kahkahaya boğarken diğer yansını ise muzaffer bir edayla arkasına almasına neden oldu. Abi aynen şöyle haykırdı: **"Ulan millete ekonomik bunalım yetiyor bi de teknik bunalım yaşatmayın!"**

Mehmet Özkanoğlu

DETAYI

TEKNO ZAMANLARIN MÜTEMADİYYEN YENİLEN KAHRAMANI **GÖNÜL ADAMI 2** ALBÜMÜ MARTI SESLERİ ARASINDA GELİYOR...

Espri: Raziye İçoğlu

AYRINTILAR

METİN EFİDAN

Selam:... Masanın öbür tarafına geçip, otoyol tarafına doğru çevirdim sandalyeyi. Ağaçlara, geçip giden arabalara, uzaktaki binalara felan bakarak oturmak daha raatlatıcı geliyo. Diğer tarafa dönersem, ilerdeki alt geçitten çıkan, veya istasyona gelen ya da sadece oralarda yürüyüp gezinen insanları görürüm. Bazen onlara bakmak, çok sıkıcı geliyor! Yüzlerden bahsetmiyorum elbette. Sadece; bedenleri hareket ettii için, ilgini çeken bişiy olursa, gözlerinle takip etmek gerekebilir. Yorucu olan şey bu... Ya da, hiçbişeye bakmak istemezsen, gözlerini kapatırsın. Bazen yapıyorum bunu! Sonra nedense tekrar açılıyor; sanki çok önemli bişiy kaçırmışım gibi! İlerdeki stadyumun duvarında bi tabela vardı; bi süre ona baktım öylesine.. Bi kadın yanaştı büfeye, lotosunu yatırdı. Bi ara, birisi daa geldi, oynadı, sonra yatırdı o da. Eskiden sportoto oynardım bi dönem. Daa modern kuponlar çıkıp, işe teknoloji karışınca, eski zevki alamadım, bıraktım... Zevk mevk, kim takar! Önemli olan para. Şu kadın meselâ sayıları bile kendi seçmedi; makineye oynattı! Armut piş, aazıma düş!. İnsan birazcık gayret gösterir; ne bileyim, bi uğurlu sayın felan vardır; biraz düşünürsün!. mesela ben toto oynarken, o kadar nefis, düzgünce yazardım ki, "o, 1, 2" diye, hiç bi sig kazanmasam bile; annatabiliyomuyum; o an, o kuponu doldurma zevki yetirdi sanki. İnsanlar harbiden acaayipleşti!. Şu çayı içiyim, belki kalkar, biraz yürürüm! Taner'i gördüm sonra masamın kenarında. Yanında bi arkadaş daa vardı. Oturduk beraber biraz daha. Diğer genç arkadaş, basketbol oynamayı teklif etti; yanında bir topu da vardı. "Nerede?" dedim. İlerde, bi iki pota varmış. Biliyorum orayı, yolumun üstü. Ve ayrıca, evet, fena olmaz biraz spor yapmak. Birer çay daha içip, kalktık. Yanımızda bi ufaklık vardı. Taner'in yeğeni. Pat! Pat! Topu zıplatarak, neşeyle yürüyo bu aramızda. Ulan, ben de zıplatmak istiyorum ama, koca adam, insanların arasında şindi, pat pat! olur mu? Dur, sahaya kadar sabrediyim! "At bakalım!" dedim, dayanamayıp. Bi iki pat pat da ben yapıp, yolladım topu hemen geri!..

Elinde bi top varsa, yere vurdurup pat pat! yaptırmamak, nerdeyse imkansızdır. En azından, yere vurunca, sana, eline geri gelceeni biliyosün. Ööle, topu tutup da hiç bişiy yapmadan yürümek, annamsız oluyo sanki!. Sırayla pat pat! yaptırıp, parmaamızın ucunda felan döndürmeye çalışıp, çeşitli hareketlerle, tabi karşıdan karşıya geçerken, trafikte felan tutarak, parka kadar yürüdük. Saha doluydu. Bi bankta oturup sigara içerken biz, daa sonra bi pota boşaldı gibi oldu ve, girdik içeri. Başladık topu çembere sallamaya! Ulan yapsanıza şuraya bi iki pota felan daha!. Başka ufak çocuklar da vardı topu olan; herkes aynı yere atıyo! Kim kime dum duma!. Çemberin üstünde toplar çarpışıyo, girmiyo! Biz, teke tek bi maç yapalım dedik, başladık! Turnikeye felan giremiyosun ama, çocuklar var ortalıkta! Ezilecekler! Bi tanesinin bi ara, kafasına top düştü!. aman allaam, acayip bi karmaşa! Benim de beceriksizliim eklenince, bi süre öyle, cümbür cemaat, tuhaf bişiyler yaptık! Sonra ortalık biraz sakinleşince, bi süre de Tanerle biz devam edip, "beşte biter" dedik ve, o beşinci sayıyı da atınca da, bıraktık. Ayakkabı yok, eşofman felan yok; bu kadar terlemek yeter. Ceketleri alıp, dışarı çıktık, bankta oturup birer sigara yaktık.

Park, bu saatler de çok sakin. Daa doğrusu, yalıtılmış bir bölge gibi. Herkes oyun oynuyo. Çocuklar, gençler filan! Bi kız çocuu vardı, kafasına göre tuhaf sesler çıkartıp, bağıra çağıra dolanıyo oralarda!. Diğer potadaki genç çocuklar ise, daha ekip işi ve gayretli bir maç yapıyorlardı. iki potanın arasında ise, sahanın ortasında, futbol oynaşıp top tekmeleyen bi grup var. Sonra önümüzden, bi çocuk ve, galiba kız arkadaşı, beraber geçiyorlardı. Sonra kız geride kaldı, bişiyler söyledi arkasından. Kısa süreli bi geçimsizlik yaşayıp, tekrar beraber devam ettiler!. Bi de, hırpani bi adam geçti daa sonra, kılık kıyafet dağınık. Ama bi bütünlük söz konusuydu diyebilirm. Mesela benim, pantolonum çok temizdi, botlar leş gibiydi! Gömleem gıcırdı ama, ceket tozlu ve kedi kıllıydı. Bi türlü dengeleyemiyorum şunnarı! Birini temizlesem, birine üşeniyom; uğraşılır gibi dii!.. "Ben kalkıyım yavaş yavaş" dedim, ayrıldım; akşam olmuştu. Yürüdüm parkın içinden. Bi adam vardı ilerde, bişiy düşünüyodu. Acaip sesler çıkartmıyodum bağırıp çağırarak! Birisiyle tartışıp, birisine de seslenmiyodum, ve ilginç bir kıyafetim de yoktu. Dolayısıyla, kafasını kaldırıp bi an bana bi göz atmasının sebebi de yoktu böylece, yine de, patikadan çıkıp, yolu ortaladım ve, önünden geçerken düşüncelerini bozmamak için, biraz ötesinden geçtim.. Parktan çıktımda, şehrin karmaşası başlamıştı bile.. Önce kaldırım seçtim. Şu taraf iyi! Ordan hiç çıkmamıştım bu yolu..

BİŞİ:... Geçen hafta, teknik bi hata sonucu, bi önceki yazım tekrar basılmıştır. Geçen hafta ne! Teknik ne! Yazı ne! Geçen ne yaa!. Ne saçma şeyler! Hemen iyi günner diliyorum!.

TERELLİ

PICTURES

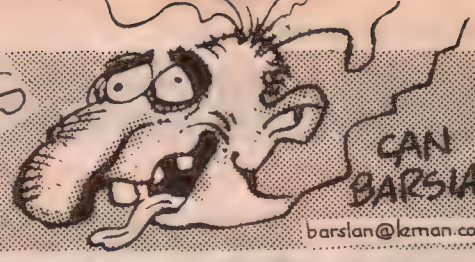

CAN BARSLAN

barslan@kraman.com.tr

UTANÇ VERİCİ BİR GÖRÜNÜM SERGİLİYOSUN CEVDET... AYRICA DA KOMİK... KÖPEKLERE AİT Bİ DAVRANIŞTA BULUNDUĞUNUN FARKINDA MISIN ?.. YARALARINI ISIRIP, YALAMAKTAN VAZGEÇ-MEZSEN KAFANDA BUNUNLA DOLAŞMAYA MAHKUMSUN.!

BEN DIŞ TEMASLAR İÇİN ATTAYA GİDİYOM... HADİ BAŞ BAŞ... BAŞ BAŞ..:

BAŞ BAŞ SAYIN BAKAN... HADİ BAŞ BAŞ...

SOLDAN SAĞA ÜÇ KUZU SESİ... HAH HAA ÇOK KOLAY... RÖ!..

RÖÖÖ!..

AH... OFF!.. UFF YA!.. AMAAN!..

BİZİM NOTER BUGÜN HUZURSUZ.. YA YARIN GELİN, YA DA BAŞKA Bİ NOTER HUZURUNDA YAPTIRIN İŞLEMİNİZİ.!.

HEEY HOOP!.. KALK... HADİ KALK BAKİM... KALK!

KAHRETSİN YAA.!. ÇEK-YAT DİYE, ÇEK-KALK ALMIŞIZ... UFF.!.

HER AY AYNI ŞEY.!. MUAYYEN GÜNÜM GELDİ DİYE AYDA Bİ GÜN ODAYA KAPANIYORSUN... ERKEKLERİN MUAYYEN GÜNÜ OLUR MUYMUŞ ADAM.?. NE HALTLAR ÇEVİRİYOSUN ORADA HA?. ÇIK ÇABUK.!.

HIRSSS, SSS... FF... HH.!.

ANAM! ADAMA ARABA ÇARPTI.!.. YETİŞİN!..

ÇATOOK

YOK, BU FAZLA YAŞAMAZ... EN İYİSİ MUNDAR OLMADAN KESMEK LAZIM HAYVANI...

HADİ BİSMİLLAH.!..

canbarslan @ superonline.com

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

BAHADIR BOYSAL'dan İNCİLER

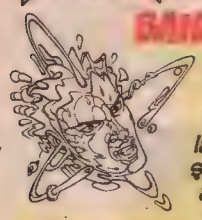

"Bu işsiz güçsüz takımı için formül belli... Hemen işsizlik helikopterini icad edicekler... Alıcan bu helikopteri, Anadolu'nun üstünde belde belde dolaştırıcan... Mesai saatleri içinde, aylak aylak dolaşan nerede adam var, helikopterden kıskacı uzatıp, alıcan adamı, götürüp Zonguldak'taki kömür madenlerine bırakacan, öbürünü alıp İskenderun'daki sanayi sitesine bırakacan..."

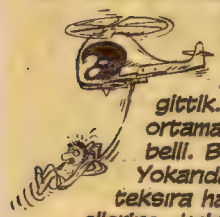

Leman'dan şair dostum Aslan Özdemir'le Cihangir'deki berbere gittiğimizde "Ustura Kemal"in açtığı geyik...

Aynı Ustura Kemal'e en son geçen hafta sonu gittik... Bu sefer de başka bir kökten çözüm indirdi ortama... "Aabisi, PKK'nın kökünü kazıyacak formül belli. Bak şindi, Türkiye haritasını aç... açtın mı?.. Yokanda Samsun'dan aşşada Hatay'a kadar yanyana teksıra halinde Mehmetçikleri dizeceksin vericeksin ellerine kalaşnikofu, taraya taraya doğuya doğru hiç durmaran yürüyecekler geceli gündüzlü... Pırıl pırıl olur ortalık.." dedi... Bir yandan mevzuyu anlatıyor, bir yandan da usturasını girtlağımızda dolaştırıyordu... Gülmemek için kendimizi zor tuttuk... Girtlak gidebilirdi... Zar zor tıraşı bitirdik, çıktık... Pırıl pırıl olmuştuk...

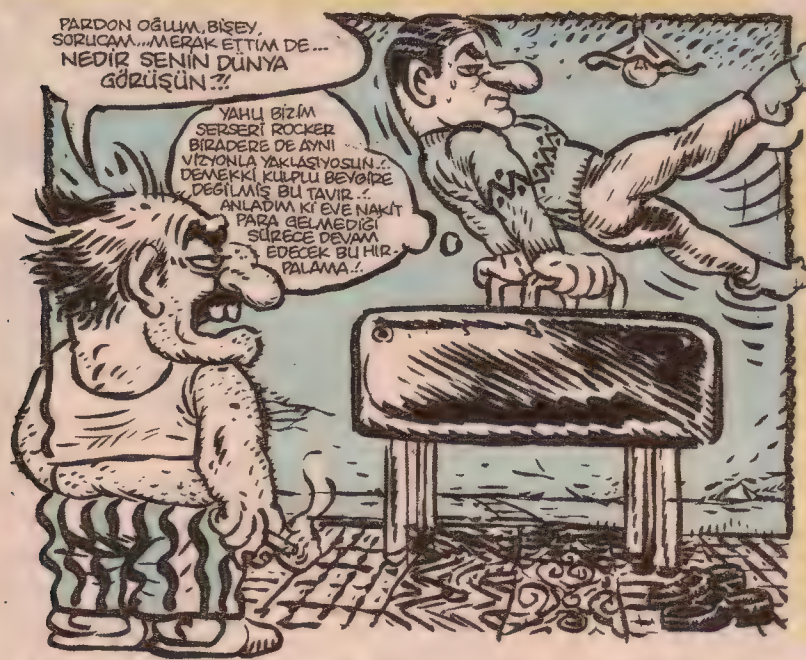

NİSAFDANN!!

Evvelki haftasonu, Yoliistündeki Hisarüstü halk pazarına uğramıştık... Bağırış, çağırış.. "İkizlere takke", "Çaya çorbaya limon" fıaları darken "eeeğğğ" diye kalakaldık.. Pazarcı kredi kartıyla satışlara başlamış.. He walla! Ayaküstü bi harımabla verdi kredi kartını case tkırt! yaptı ödemeyi. Pazarın sonuna kadar gittik geldik tam üç tane "kredi kartı sayacı" gördük... Hayırlısı olsun... Sonra Hisarüstü'ndeki bi arkadaşa uğradık... Bu halk pazarı geyiğiyle açılış yaptık.. Çaydı, kurabiyeydi, kalkamadık... Gece saat birbuçuğa doğru taksiye atladık... Taksim'e giderken taksici birden vitesin yanından bira kutusunu çıkardı ağzına ağzına dökerek "aabi polis taksicileri çevirmeazz" diye inledi, korkunç kahkahalar atarak bastı gaza, evi zor bulduk... Eve geldiğimizde korkudan paçalarımızdan akan bok henüz kurumamıştı...

George W. Bush
İlkel globalizm, çevre ve canlı düşmanlığının zirve noktası..
Hanzo siyaset..
Bülent Ecevit
Devlet Bahçeli
Mesut Yılmaz
Hiper enflasyon üçlüsü..
Kemal Derviş
Okeye dördüncü!..
Hüsamettin Özkan
Milenyum sadrazamı..
Selçuk Yaşar
Eğrilip, bükülmek, esnemek, hortum..
Mustafa Çağlar
Her yol mübah Babasının oğlu
Kamuran Çörtük
Demirel'in ilk fotoğrafında son şaibe
F tipi sansür
Ölün, daha iyi ölün, vahşice ölün!
Dinç Bilgin
Banka gazetecisi..
Amerikan Doları
Kıpır kıpır, dur durak bilmeyen..
Deprem Spekülatörleri
Bitmeyen kabus, deprem kadar korkunç..

Kesik, Kesik, Tıpkı Ömrümüz Gibi

Islaktı sokaklar... Karanlıktı... Kış ömrümüz gibiydi... Sonra bahar gelirdi ansızın... Baharda savrulurduk... Yaz gelince yalnızlıktan içimiz üşürdü... Kışın birbirimize sokulur, kışın birbirimize yaralarımızı gösterirdik... Acılarımız gibi kesik kesik konuşurduk... Kesik kesik ağlardık... Ömrümüz gibi... Çünkü biz her şeyi kesik kesik yaşardık... Aradaki boşluklara o büyük dalgınlıklarımız düşerdi, o büyük unutkanlıklarımız...

Daracık, izbe, karanlık barlara sığınır, hayatımız onca kötü giderken biz hiç farkında değilmişiz gibi yapar, nereye baksak kendimizle ilgili bir şey arar ve yanılgılarımızda yaşadığımız o bencil sevişmeyi bile iyiliğe ve hayra yorardık... Islak ve karanlık sokaklara vuran o kirli lambaların ışığını bile kaderimize gülümseyen bir güneş gibi hissederdik...

Bundan sonra hiç hata yapmayacağız derdik, o bencil sevişmenin hazzıyla... Bundan sonra kimsenin bizi üzmesine izin vermeyeceğiz... Bunları derken bizim için her akşam o izbe ve daracık barlara sarsılmaz doğrular, mükemmel hayat teorileri yağardı... İlgilerimizin arkasına saklanmış bencillikler, hırslar, kötülükler yağardı... Bizim için her akşam, o izbe ve daracık barlara hayatımızı güvenceye alan o etkili ve o güzel cümleler yağardı...

Ama yine de her akşam o sarsılmaz doğrularımızdan, o mükemmel hayat teorilerimizden, ilgilerin ardına saklanmış kötülüklerimizden kurulan sehpada biri kendisini daha asardı...

Konuşurken anladım, özlemiştim onu... Benden çok gençti, ama çok yaşamış gibiydi... Ne zaman ondan uzak kalsam bu çok yaşamışlığı hissederdim onda. Giz doluydu gözleri. Göründüğünden çok fazlaydı... Ama yine de bilirdim ki düşündüğümden çok ileri gidemezdi gözleri... Böyle düşünmeye kendimi zorlar, çünkü ona kimi zaman duyduğum o yoğun kıskançlığın, hayatımı zehirlemesini istemezdim... Mutlaka başkalarıyla küçük flörtler yaşıyordu... Hatta arada onlarla tutkudan uzak, kaçamak sevişmeler yaşadığını da tahmin ediyordum... Ama hepsi bu kadardı bence... Onun hayatı benim ruhumun bahçesinde dolaşıyordu yine de, emindim...

Bir ara tuvalete gitti, o zaman sandalyenin üzerinde durarı hafifçe ıslanmış, üşümüş paltosunu kokladım. Tanıdık kokuyordu... Yıllardır konuştuklarımız, yaşadıklarımız, özlediğimiz ne varsa o kokuyordu... Daha bu dünyada olmadığı zamanlar bile sanki benimle yaşamış gibiydi... Çok genç, ama çok eski ve çok buruk bir kokuydu bu... Kaybetmiş insanlara özgü o keder kokusuna benziyordu biraz da...

Paltosunu koklarken ona derin bir acıma duydum... Bu acımada aşkın o derin fark edişi gizliydi: O hep beni istemişti... Her şeyiyle benim olmayı... İlişkimizin ilk aylarında, bütünüyle olmasa bile, kendimi bugüne dek kimseye vermediğim kadar vermiştim ona... Bir süre böyle geçti... Onunla savrulmak güzeldi... Ama sonra bu savruluş bile benim için bir alışkanlığa dönüştü... O alışkanlıkta ben yine eski halimi özler buldum... Ve sonra usul usul çekildim benliğime... Ona duyduğum o tutkulu istek çözülmeye başlamıştı... Hem artık yazmam gerekiyordu... Ve benliğim bana önce bunun için gerekliydi... Bir tek onun sevgisi de yetmiyordu artık... İlişkimizdeki alışkanlığın açtığı her boşluk, başkalarının sevgisine duyduğum özlemi biraz daha artıyordu...

Sonra eskisi kadar sık görüşmemeye başladık... Birbirimizi sorgulamayı bırakmıştık... Daha doğrusu o bırakmıştı: Neredeydin, kimleydin, ne yaptın, diye sormuyordu bana artık... Ama ne zaman arasa, ne zaman birlikte olsak beni tutkuyla özlediğini söylüyor, benden hiç ayrılmak istemediğini hissettiriyordu... Ama o kadar; daha ileri giderse beni kaybedeceğini düşünüyor, yaşadıklarına razı oluyordu... Sabah evine giderken penceremden seyrederdim onu... Ömrümün bütün gizleri sanki onun bu gidişinde saklıydı... Nereye giderse gitsin yine de ruhumun bahçesinde dolaşan o masum, o vefalı ayaklarını öpmek isterdim çoğu kez... İçim burkulurdu gitmesinden, ama yine de gitmesini isterdim... Ona daha fazla haksızlık etmek istemiyordum... Çünkü onu tanıdığımdan daha çok kendimi tanıyordum, onu seviyor ve arzuluyordum, ama benden beklediklerinin hepsini veremezdim ona... Sınırlarımızı bilmeliydik...Böyle davranarak ona iyilik ettiğimi düşünüyor ve kendimi kutluyordum... Bu iyiliği kendi rahatım ve başarım için değil, kafamda yarattığım örnek bir ideale uyduğu için benimsediğimi düşünüyordum...

Bazen geri dönüp pencereme bakardı... Beni orada, onu seyrederken gördüğünde her defasında öylesine şaşırırdı ki, o an ne yapacağını bilemez, el kol hareketleriyle sevgisini anlatmaya çalışırdı... Sonra çocukça nazlanır, kimseye aldırmadan orada bulduğu bir taşın üzerine oturur, gitmiyorum işte, der gibi omuzlarını küçültür, yüzünü şakacıktan buruşturur ve şekilden şekile sokardı... O an içimden bir şeyler koparırdı... Gözlerim sulanır, içim hüzünle ürperirdi; ama ona hiç belli etmezdim. Elimi son kez ona doğru hafifçe sallar, onu orada öyle savunmasız görmeye dayanamaz, yazı odama geri dönerdim...

Yazarken ansızın o son hareketleri aklıma gelir, içimden bir an derin bir pişmanlık sızısı yükselince, ne yapıyorum ben, diye sorardım kendime... Sonra bu sızı beni ele geçirmesin diye; hayır, ben en doğrusu yapıyorum, ikimizin iyiliği için böyle olması gerekiyor, deyip o mükemmel doğrularına, kafamda yarattığım o örnek iyilik idealime sarılırdım. Ve içimdeki sızıyı usulca dindirir, sonra da kaldığım yerden yazmaya devam ederdim...

Tutkum ne denli çözülürse o vahşi sevgisi, bende bıraktığı onca derin iz ve o kimselere benzemeyen deli sevişmesi birden aklıma gelirdi. İşte o zaman kopardım hayattan... Kafamda yarattığım bütün o iyilik projeleri ve o, artık kimse acı çekmesin, düşünceleri anında tuzla buz olur, ömrümün ortasındaki o kara boşluk güzel bir korku gibi beni ona doğru çekerdi.

Bu geceyi ona ayırmıştım... O, bu gece ruhumun bahçesinde istediği gibi dolaşabilirdi... Bu gece pişmanlıklar susmalı, kafamda yarattığım o mükemmel doğrular, o ideal iyilikler bizden uzaklara, o gizli sınırlarına çekilmeliydi... Bu gecem sadece onundu... Islak ve karanlık sokaklarda birbirimize sarılarak yürüdük... Her şey bildik ve tanıdıktı... Bu beni şımartıyor, hayata duyduğum güveni çoğaltıyor ve cesur kılıyordu... Bu yüzden evime giderken attığımız her adımda doğrularıma ve o örnek iyilik idealine duyduğum güvenim biraz daha artıyordu... İşte o mutluydu, ben de mutluydum, birbirimize yüklenmiyor, hayatlarımızı ipotek altına almıyorduk. Ne yaşarsak yaşayalım, gelip sonunda o kederli, o dost, ama o tanıdık kokuda, yani benim ruh bahçemde buluşuyorduk...

Evime geldik... Işıkları yaktık... Biraz müzik dinledik, biraz içki içtik... Sonra, o çok eski alışkanlıkla içkilerimizi ve sigaralarımızı alıp yatak odasına geçtik... Işıkları söndürdük... O kırmızı lambamızı yaktık... Sadece bize ait olan o masum şehvet ışığını... Sonra o bir ara saatine baktı ve çıkarıp küçük sehpanın üzerine koydu... Benden biraz izin isteyip tuvalete gitti... Gelince üşüdüğünü söyleyip hemen yanıma kıvrılıp yattı. Malum kıştı... Hani ömrümüz gibi kesik kesik yaşadığımız... Sonra titreyerek yanıma sokuldu, **ısıt beni, üşüyorum,** dedi; şefkatle lekeli bir arzuyla sarıldım ona, öpmeye başladım... O bende derin çağrışımları olan kederli kokusu, çıkışsız ömrümüzü bir kez daha sevdirdi bana... O kesik kesik yaşadığımız ömrümüzü...

Ayrıntılara düşkünümdür... Nedense bir an aklıma takıldı, yatağın kenarında duran telefonumun açık olduğunu fark ettim, ahize masanın üzerinde duruyordu... Ahizenin ağzı gökyüzüne doğru garip bir açılıkla bakıyordu... Bu telefon niye açık kalmış, diye düşündüm... Sonra ona sordum, **sen mi açık bıraktın**, diye; tuhaf ve boğuk bir sesle, **hayır, ben açık bırakmadım**, dedi... Telefonu kapattım... O boğuk, o dipten gelen sesini zihnimden kovup, sevişmeye devam ettim onunla...

Öptüğüm o hüzünlü teni hayatımı doğruluyordu... Tanıdıktı kırılgan bedeni, istediğim gibi sevişebilirdim onunla... Ruhumun derinlerinde gizlice yaktığım bir ateş gibiydi tanıdık gizemi... Sanki ben yukarda, yazarak ve yaratarak ne kadar savaşırsam, aşağıda onun bedenini o denli hak ediyor gibiydim... Bana sunduğu o koşulsuz güzelliği, bu hayatta yitirdiklerimin bedeli gibiydi sanki... Ama neyi ne kadar yitirdiğimi bilecek kadar dikkatli olamadım hiç onunla... Ve bu dikkatsizliğimi ne zaman hissetsem, hep aynı şeyi düşündürdüm: O nereye gitse benim ruhumun gizli bahçesinde geziniyor zaten...

Ama o sevişmek istemedi benimle... Önce beni it
kildim. Gözlerini acıyla yumdu ve birden ağlamaya b
müz gibi kesik kesik ağlamaya...

Neyin var, ne olur ağlama, diye sanılmaya çalışt
cüyle itti beni... **Dokunma bana, dokunma; iğrenç
cim**, diyordu... **Ne yaptık biz, ne yaptık, niye böyle**
du... Birden ağlayışının yarattığı o fırtınanın sisi ard
zın acıyla aralıyor ve bana, **neden böylesin sen, A
neden beni bu hale getirdin**, diyor, ve sonra gözler
ardına saklıyordu... **Ve ona ne zaman, artık ağlam
desem**, beni o incecik kollarıyla adeta çırpınarak itiy
sakın dokunma, iğrencim ben, diyordu...

Sonra usul usul dindi ağlaması... Çırpınmaları din
di ömrümüz... O hiç kapanmayan boşluklar yeniden
hu vardı ve onu kurtarması gerekiyordu... Telefonu
giderken... Telefonun öbür ucunda bir adam vardı...
likte olduğu bir adam... Sevişmemizin sesini duym
zorlamıştı bunu ona... O da önce direnmiş sonra kabu
mişti, çünkü adam ona istediği her şeyi veriyordu...
dığı her şeyi... İlgiyi, yakınlığı, ona bütün zamanını ay
runuyla ilgilenmeyi... Ne istiyorsa onu veriyordu
onunla keşfetmişti... Bir dişi olduğunu, güzel ve etkile
zel ve etkileyici bir kadın olduğu için bütün zamanları
Her erkeği baştan çıkarabileceğini ondan öğrenmişti

Ondan önce de bir çok erkekle beraber olmuştu;
ler, küçük sevişmeler yaşadığını biliyordum... Ama b
sine bağlamayı başarabilmişti...

Adeta sayıklar gibi, sanki karşısında ben yokmu
anlattıkları yüzünden kırılacak bir kalbim yokmuş gibi
lan, tüm yıkılışları üzerime yağdırıyordu...Tıpkı ömrün
sik kesilmiş bir damardan akan kan gibi... Kesik ke
adam istiyor diye, eğer gitmezse ona verdiği bütün
alacak diye, daha önce birlikte olduğu insanlara yen
yeniden sevişmiş, bütün bu sevişmeleri tıpkı bu gece
yüzüne garip bir açılıkla bakan ahizeden dinletmişti a

Adamın kötücül bir zekası vardı, bu zekayla kadın
Bir haz düşkünüydü... Ve onun neye ihtiyacı olduğu
olduğunu iyi biliyordu... Kör erkekler ülkesinde o tek

Kötüydü, kötü olduğunu bilen, üstelik bundan gur
kötüydü... Adam ilgiliydi ona karşı, amahırslı, kötücü
bu... Onunla adeta profesyonel biri gibi sevişiyor, o k
ği bütün cinsel teknikleri deniyor, ama ne ruhunu veriy
hunu istiyordu... Onu hazdan hazza sürüklüyor, sevgi

● 6 Nisan Cuma günü, saat 13:00'de **Samsun Fatsa**'da, **Dost Kitabevi**'ndeyim. ● 7 Nisan Cumartesi günü, saat 13:00'de **Adıyaman Kelepir Kitabevi**'ndeyim. ● 8 Nisan Pazar günü, saat: 14:00'de **Gaziantep**'te, **Zeugma Kitabevi**'ndeyim. ● 13 Nisan Cuma günü saat 14:00'de **Ankara Bilkent**'de **Kırkambar Edebiyat Kulübü**

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

çalıştı, geri çe- ...dı... Tıpkı ömrü-

...ma o bütün gü- ...**im ben, iğren-** ...**k**, diye ağlıyor- ...i gözlerini ansı- ...**ın belası herif,** ...krar o fırtınanın ...**ak yanındayım,** ...**dokunma bana,**

...Ama hiç dinme- ...dı... Onun bir ru- ...mıştı... Tuvalete ...birkaç aydır bir- ...temişti... Adam ...mişti... Kabul et- ...bende bulama- ...yı, onun her so- ...m... Kadınlığını ...olduğunu... Gü- ...a ait olduğunu...

...kaçamak flört- ...dam onu kendi-

...n gibi, bütün bu ...telediği tüm acı- ...gibi, kötü ve ek- ...anlatıyordu.... O ...ve sevgileri geri ...n gitmiş, onlarla ...ğu gibi, o gök- ...a...

...a yaklaşıyordu... ...boşluklarının ne ...lü bir kraldı... ...ve haz duyan bir ...evgisiz bir ilgiydi ...an teninde bildi- ...me de ondan ru- ...kösnül cinselli-

ğin en kötücül, en gizli dehlizlerine sokuyor, sonra onu hazdan deliye dönmüş bedeniyle, ve sevgiye her defasında aç kalbiyle baş başa bırakıyordu... İşte böyle anlarda beni delice özlüyor, benimle görüşmek, sadece sarılıp uyumayı istiyordu. Beni anıyor, ama o an ya telefonlarını kapalı buluyor, ya da ona bir toplantım olduğunu ya da yazı yazdığımı söyleyen uzak, yorgun, kendine dönük sesime çarpıp yıkılıyordu...

Ve sonra kimsesiz, yenilmiş, kafası karmakarışık bir halde, içinde açıları o derin boşluğu neyle olursa olsun doldurabilmek için yine o adama dönüyordu...

Adam bu hayattan daha kötüydü, yakıyordu bu hayatı... Yaşadığı ülkenin erkeklerini bu hayattan daha iyi tanıyordu... Bunların hepsinden daha çok, ilgiye ve sevgiye aç bir kadının bu boşluğu doldurabilmek için neler yapabileceğini çok iyi biliyordu...

Bunu bildiği içindir ki istediği her şeyi yaptırabilmişti ona... Onu zorla pahalı otellere gönderip, orada genç ve taze bedenler peşinde koşan, yaşlı ve zengin adamları baştan çıkartmasını istemiş, onların paralarını alıp, her şeyi yaşadıktan sonra onların yaşlılığıyla alay etmesini ve en sonunda kendisine gelerek bütün her şeyi anlatmasını istemişti... O önceleri buna direnmiş, ama her defasında aynı tehditle karşılaşmıştı: **Eğer söylediklerimi yapmazsan beni sevmediğini düşünürüm...** İşte bu cümle onun için en ağırıydı... Bu cümleyi sanki en sevdiği insan söylemiş gibi geliyordu ona... Çünkü onun sevgisinden başka savunacağı hiçbir şeyi yoktu ki... Adam ona, **git, daha önce birlikte olduğun adamla seviş, sonra onu aşağıla, onunla alay et ve yine bana geri dön,** diyordu...Ve o ruhumun bahçesinde dolaştığından emin olduğum kadın, önce biraz direnip, sonra elde ettiğini sandığı o birazcık sevgiyi ve ilgiyi yitirmemek için bu emirlere uyuyor ve onun dediklerini harfiyen yapıyordu... Eski sevgililerinden biriyle oluyor, onunla sevişirken telefonu açıp adama dinletiyor, sonra bir sorun yaratıp birlikte olduğu o erkeği küçümseyip, onurunu kırdıktan sonra yine gecenin bir vakti o adama dönüyordu...

Ama ne yapsa aradığı gerçek sevgiyi bulamıyor, bulamayınca da savruluyordu... Bu savruluşla kendisini yok ettiğini fark ettikçe, bundan acı bir zevk aldığını hissediyordu... Geçmişi ve geleceği olmayan köksüz bir enerji haline gelmişti... İradesi elinden alınmış ve ne yaptığını bilmeyen başıboş bir enerji... Ve en sonunda sıra bana gelmişti...

Baştan beri benim adım aralarında hiç geçmiyordu... Ama hayatı çok iyi bilen o adam, benim varlığımı en baştan hissetmişti... Beni ve ona duyduğum sevgimi hep baştan beri ele geçirmek, kirletmek istiyordu... Önce işe duygusal telkinlerle başlamıştı... Benim onu aslında hiç sevmediğimi, onu kullandığım fikrini aşılamaya çalışmış, **onun umurunda bile değilsin, ama bak senin her şeyinle ilgileniyorum,** demişti...

Bütün bunlarda başarılı olamayınca kendisinin ona ne kadar değer verdiğini, zaman ayırdığını kanıtlamaya çalışmak için, hiç olmadığı kadar çaba harcamıştı... Onu istediği her yere götürmüş, çağırdığı an bütün işini gücünü bırakıp onun yanında olmuştu...

Ve sonunda onu ikna etmişti... Çünkü adamın asıl derdi bendim... Çünkü onun tek sevdiği olduğumu biliyordu... Ben lekelenirsem, geride artık ona rakip kimse kalmayacaktı... Ben olmazsam bütünüyle sahip olabilecekti ona... Sevgisiz, kimsesiz, o yaralı ve hep üşüyen gözlerine...

O bunları anlatırken birden aklıma bende kaldığı gecelerden sonra evimden gidişi geliyordu... Gidişini gizlice penceremden izleyişim geliyordu... Sonra onun birden geriye dönüşü ve beni buluşu... Her defasında duyduğu o büyük sevinç ve sonra orada bulduğu bir taşa oturup, ne olur beni geri çağır der gibi bakışı... Omuzlarını küçültüp, yüzünü çocukça buruşturması ve parmağıyla kendini göstermesi, **beni kimseye bırakma, ne olur biraz daha sen de kalayım,** deyişi geliyordu...

Meğer benden sonra hep ona gidermiş... Onu durmaksızın boşluğa savuran o sevgi dolu ilgisizliğimden korunabilmek için ona sığınırmış...

Birden avazım çıktığı kadar bağırdım... Bağırdım, **defol git evimden aşağılık fahişe!** diye... Bu ses bana ait değildi sanki, ama yine de benden çıkmıştı... Üstelik engelleyemiyordum içimden taşan öfkemi... **Defol git, aşağılık fahişe!...**

Sanki bu öfkeme kendini çok önceden hazırlamış gibi birden toparlandı; o küçük, o kırılgan teni gibi hüzünlü çamaşırlarını yerlerden toplayıp bir anda giyinip hazırlandı...Ve son bir an gözlerime bakıp, çıkıp gitti... Bu bakışta asla daha öncekiler gibi o çocuksu haller, sevgi dilenmeler yoktu; "ne olur beni geri çağır"lar, "beni bırakma"lar yoktu... Bana değil, kimseye değil, sadece onu bu hallere sokan o vahşi sevgisine bakıyordu artık... Gecenin bu saatinde o vahşi sevgisinden başka sığınacağı ve lanet okuyacağı kimsesi kalmamıştı çünkü...

Pencereme yüzümü dayayıp öfkeden ve acıdan titreyerek karanlık sokağımda gidişine baktım... Son bir defa bana baksın istedim; ama bir kez olsun dönüp geriye bakmadı...

Düşüyordu o... O bu düşüşten kim bilir bir gün kendini kurtararak çıkardı... Ama bir şeyden emindim; o güvenlik duygusu ve hep sevilme ihtiyacı yüzünden, ne ben ne de o bencil ve kötücü hırsları için onun kimsesiz sevgisini kullanan adam kendimizi kurtaramayacaktık kendimizi bu uçurumdan...

Ama bunları düşünecek halde değildim o an... Kesik kesik ağlıyordum... Önce ona, sonra gecikmiş bütün pişmanlıklarıma ve bu hayatta içimdeki sevgiyi bile koruyamayan o zavallı doğrularıma, o hiçbir işe yaramayan iyiliklerime... Hatta sevgiye değil, sadece kendi çıkarlarına ve hazlarına düşkün, bu yüzden kazandıkça hep kaybetmeye mahkum o kötü adamlara... Ve sonra hepimiz için ağlamaya başladım birden... Kesik kesik... Tıpkı ömrümüz gibi...

CEZMİ ERSÖZ
cezmier@leman.com.tr

Kırıklebleblebi

SUAT ÖZKAN

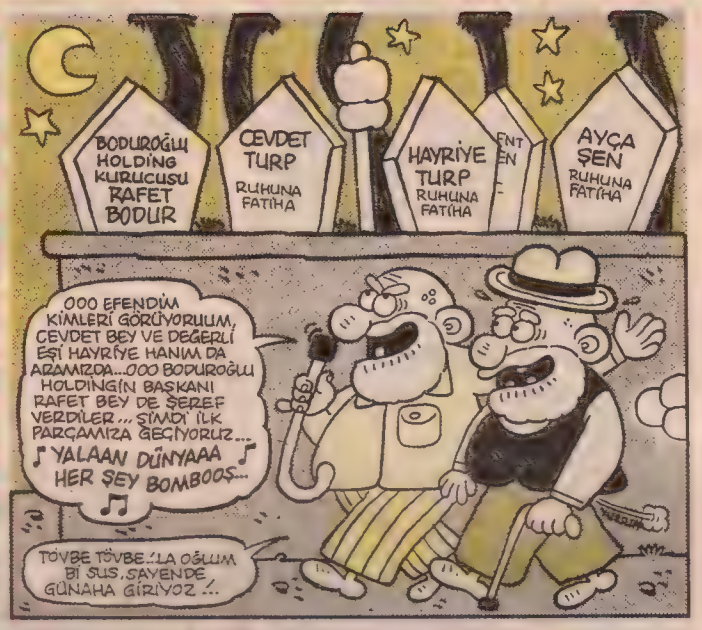

kırıklebleblebi@leman.com.tr

...eyim. ● 14 Nisan Cumartesi günü saat 14:00'de **Konya**'da Rampalı Çarşı'da **Çalı Kitabevi**'ndeyim. ● 21 Nisan Cumartesi günü saat 15:00'te **Beyoğlu Arkadaş Kitabevi**'ndeyim..

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

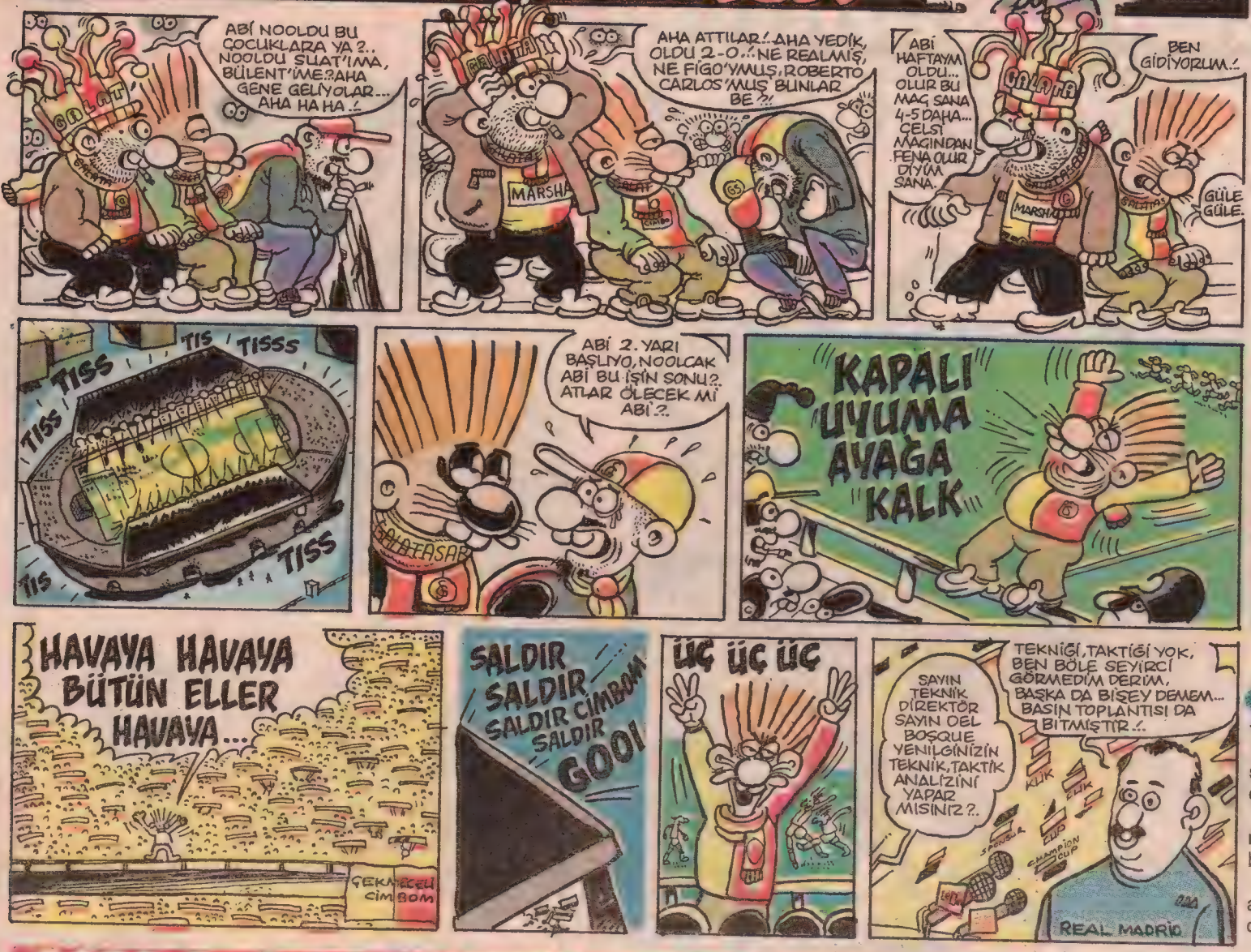

HİLLANAN ADAM

AHMET YILMAZ

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Yürütme tanrısı!

Sıfırı tüketen paradan sıfır atılamaz!

Liramız sıfırı tükettiğine göre, paramızdan sıfır atılması sözkonusu olamaz!

Liramız gibi ekonomimiz de sıfırı tüketip komaya girdi.

Ekonomimizi komadan çıkartmak için bol sıfırlı dolarlar aranıyor şimdi.

Ancak aranan dolarlar bulunsa n'olacak?

Türkiye emperyalizme biraz daha borçlanacak.

Sen emperyalizme böylesine borçlanırsan bugün ekonominin başına Kemıl Derwiş'i getirdiği gibi, yarın ülkenin başına da bir Amerikalı'yı getirir!

Düşünün Çankaya'da mutlu bir Amerikalı!

Cumhurbaşkanlığı ya da başbakanlık koltuğuna oturmuş Türkiye'yi yönetiyor.

Ve gördüğü kurtarıcı muamelesine bakıp kendi kendine soruyor; **"Galiba Türkler beni tanrıları sanıyor!"**

Kemıl Derwiş **ekonomi tanrısı,** Amerikalı cumhurbaşkanımız da **yürütme tanrısı!**

Her gördükleri yabancıyı tanrıları sanan ilkel toplumlardan bir farkımız kaldı mı?

Amerika'nın kapısında avuç açıp dolar dilenen bu ülkenin onuru kaldı mı?

Hani nerede milliyetçiliği bayrak yapıp iktidara gelen MHP?

MHP yöneticilerinden Ahmet Çakar şunu itiraf etmekte:

"Emperyalizme karşı gerçek mücadeleyi veren sosyalistlerdi; onları arıyoruz."

Yalnız siz değil, ülke olarak bizi daha çok arayacaksınız.

Bizi yok etmek için ne mümkünse yaptınız; işkencehanelere, zindanlara attınız.

Bizi dinleseydiniz ülkemiz emperyalizmin sömürgesi olmayacaktı.

Emperyalizmin işbirlikçisi parababalarının batık bankalarını, şirketlerini kurtarmak uğruna ülke batırılmayacaktı.

Sağcı siyasetçiler, darbeci generaller bu durum sizin eseriniz.

Artık gençliğe **"Cumhuriyet'i biz batırdık, siz kurtaracaksınız"** diye seslenebilirsiniz!

MARLON

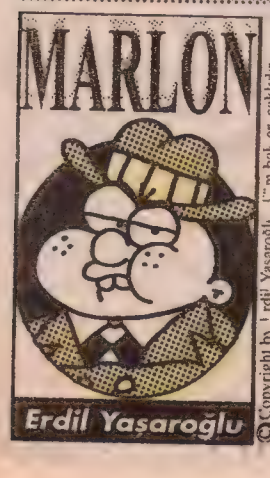

© Copyright by Erdil Yaşaroğlu Tüm hak.ar saklıdır

Pötibör...

Ender Özkarraman

Ora'da bir ölünün kırkı çıktıktan sonra...

..akrabaları, kutu kutu bisküvi alıp mezar başında toplanırlar..

ve ..

ölünün hayrı için bisküvileri birer ikişer dağıtırlar çocuklara...

DE HADE!.. WERNE XERÊ WERNE XERÊ! WERN..

?! SEN? SEN DEMİN ALMADIN MI ULE?

YOK ABE!.. ONUN İÇİN DEĞİL... BOŞ KUTUYU ALACAM!

LA OLUM DURUN!

ALDIM KUTUYU BEKLEYİN Bİ!..

ULEN NE ÇIÇIK HERİFSİNİZ!..

2..4.. 6.. 8!..

Çocuklar, kendilerine dağıtılan bu bisküvileri yemezler...

AY!.

TRAK

n!!

Ve yemedikleri için de...

..genel olarak suçluluk hissederler; hatta bazeri mezarı başından kalkan ölünün onları seyrettiğini bile düşünür ve utanırlar..

42,43, 44...

BENDEKİLER YETMEYECEK, ORDA KAÇ ADET VAR?..

58,59, 60... 61..

Onların gayesi, kutuya geri koydukları bu bisküvileri götürüp ucuz fiyattan satmaktır...

Şimdi TAM YÜZ ADET OLDU!

GİDELİM!..

Böyle bir gündü işte! Bisküvileri toplayıp..

..doğruca Bakkal Mikail abenin dükkanına gittik...

MİKAİL ABE?..

NEREDESİN MİKAİL ABE?

HAYROLA GENÇLER?

MİKAİL ABEYLEN GÖRÜŞMEMİZ LAZIM!..

MİKAİL YOK, BİZ GÖRÜŞELİM!

MİKAİL ABE OLSAYDI!..

ONA MAL GETİRDİK. BİZDEN BİSKÜVİLERİ GERİ ALIYORDU!

OLUR... ANLAŞALIM BEN ALAYIM?..

OLMAZ!.. MİKAİL ABEYLE GÖRÜŞECEZ..

HANGİ MEZARLIKTAN TOPLADINIZ ONLARI?..

DALLAS MAHALLESİNİN MEZARLIĞINDAN!

YAA... KİMİN HAYRINA DAĞITILDIĞINI DA ÖĞRENDİNİZ Mİ?..

SORMADIK!..

KİMİNMİŞ PEKİ?

Şok olmuş bir halde mezarlığa geri döndük!

Çünkü, kırkı çıkmış ölü Mikail abeydi ve biz O'nun hayrına dağıtılan bisküvileri O'na geri satmaya çalışmıştık... ölümürden haberdar dahi olmadığımız mikail abeye...

DE HADİ!.. WENE XERÊ WENE XERÊ!

BİRAZ GÜR ÇIKSIN SESİN!.. GÜR!

VAY ANASINA! MİKAİL ABE, HA?

Mezarın başında kutuyu açtık ve az evvel satmak üzere götürdüğümüz bisküvileri..

..bizden, defalarca ucuza alan Mikail abenin hayrı için orada dağıttık...

Bu ölümün üzerinden kaç yüz kırk geçti bilmiyorum .....

Bildiğim.. bu olaydaki tezahürün "Halktan alıp halka verme"yi vaadeden birçok kurumun mantığıyla ne kadar özdeşleştiğidir...

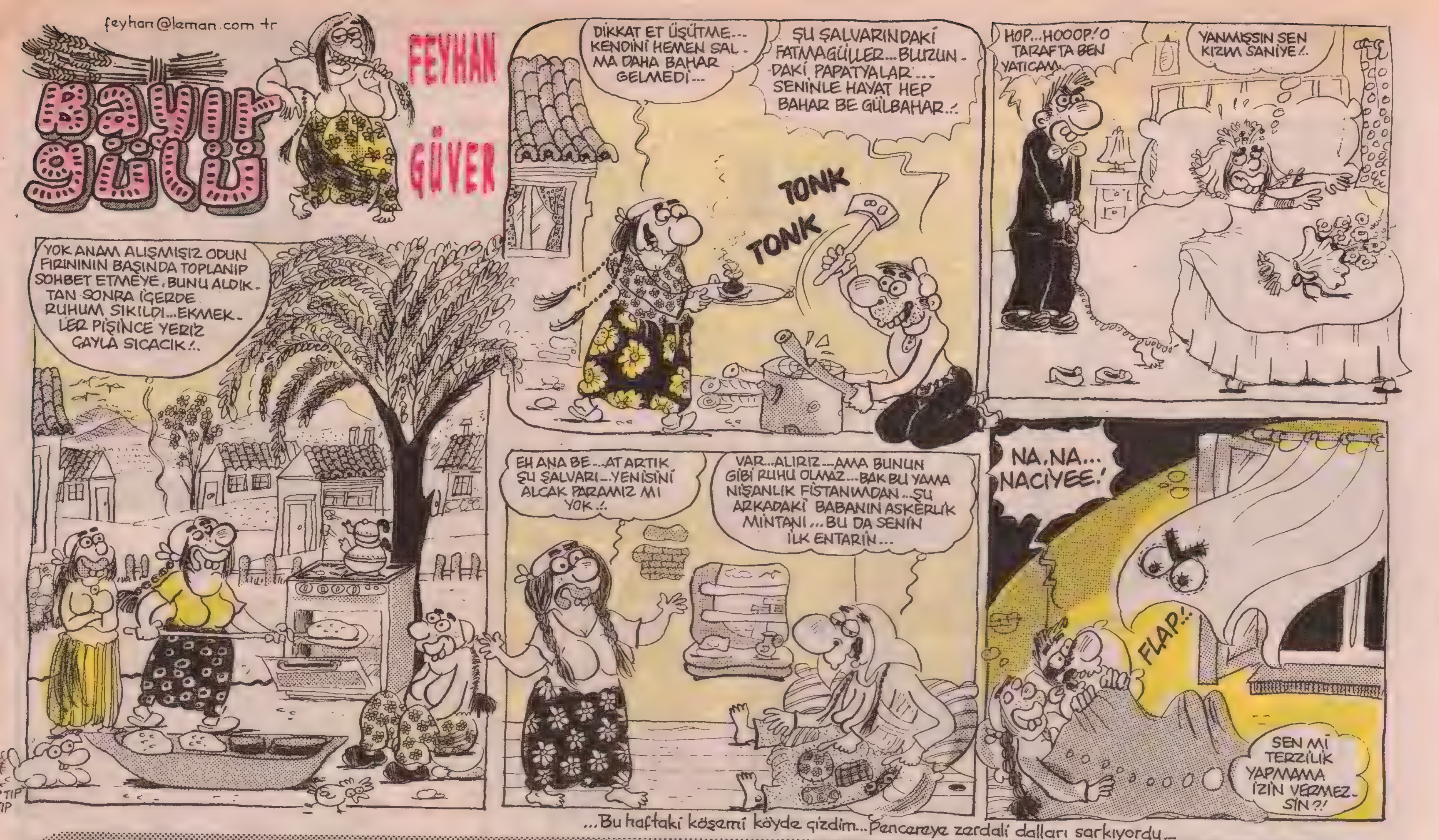
feyhan@leman.com.tr
Bayır gülü
FEYHAN GÜVER
DİKKAT ET ÜŞÜTME... KENDİNİ HEMEN SALMA DAHA BAHAR GELMEDİ...
ŞU ŞALVARINDAKİ FATMAGÜLLER... BLUZUNDAKİ PAPATYALAR... SENİNLE HAYAT HEP BAHAR BE GÜLBAHAR!..
TONK
TONK
HOP... HOOOP! O TARAFTA BEN YATICAM..
YANMIŞSIN SEN KIZIM SANİYE!..
YOK ANAM ALIŞMIŞIZ ODUN FIRININ BAŞINDA TOPLANIP SOHBET ETMEYE. BUNU ALDIKTAN SONRA İÇERDE RUHUM SIKILDI... EKMEKLER PİŞİNCE YERİZ ÇAYLA SICACIK!..
EH ANA BE... AT ARTIK ŞU ŞALVARI... YENİSİNİ ALCAK PARAMIZ MI YOK!..
VAR... ALIRIZ... AMA BUNUN GİBİ RUHU OLMAZ... BAK BU YAMA NİŞANLIK FİSTANIMDAN... ŞU ARKADAKİ BABANIN ASKERLİK MİNTANI... BU DA SENİN İLK ENTARİN...
NA.NA... NACİYEE!
FLAP!..
SEN Mİ TERZİLİK YAPMAMA İZİN VERMEZSİN?!
...Bu haftaki köşemi köyde çizdim... Pencereye zerdali dalları sarkıyordu...

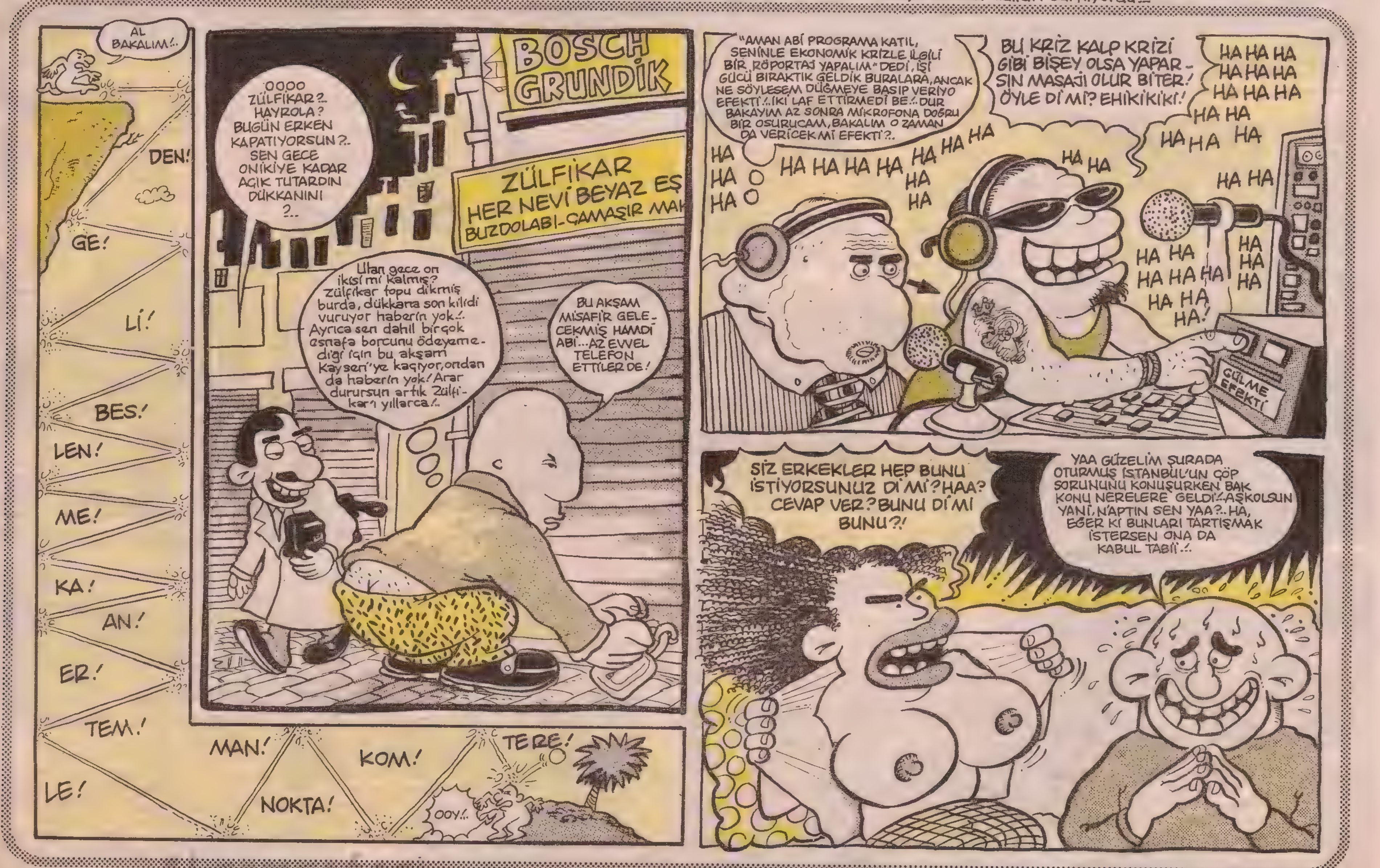
AL BAKALIM!..
DEN!
GE!
Lİ!
BES!
LEN!
ME!
KA!
AN!
ER!
TEM!
LE!
MAN!
NOKTA!
KOM!
TERE!
OOY!..
BOSCH GRUNDİK
ZÜLFİKAR HER NEVİ BEYAZ EŞ
BUZDOLABI-ÇAMAŞIR MAK
OOOO ZÜLFİKAR?.. HAYROLA? BUGÜN ERKEN KAPATIYORSUN?.. SEN GECE ONİKİYE KADAR AÇIK TUTARDIN DÜKKANINI ?..
Ulan gece on ikisi mi kalmış? Zülfikar topu dikmiş burda, dükkana son kilidi vuruyor haberin yok!. Ayrıca sen dahil birçok esnafa borcunu ödeyemediği için bu akşam Kayseri'ye kaçıyor, ondan da haberin yok! Arar durursun artık Zülfikarı yıllarca!..
BU AKŞAM MİSAFİR GELECEKMİŞ HAMDİ ABİ... AZ EVVEL TELEFON ETTİLER DE!
"AMAN ABİ PROGRAMA KATIL, SENİNLE EKONOMİK KRİZLE İLGİLİ BİR RÖPORTAJ YAPALIM" DEDİ, İŞİ GÜCÜ BIRAKTIK GELDİK BURALARA, ANCAK NE SÖYLESEM DÜĞMEYE BASIP VERİYO EFEKTİ!.. İKİ LAF ETTİRMEDİ BE!.. DUR BAKAYIM AZ SONRA MİKROFONA DOĞRU BİR OSURUCAM, BAKALIM O ZAMAN DA VERİCEK Mİ EFEKTİ?..
BU KRİZ KALP KRİZİ GİBİ BİŞEY OLSA YAPARSIN MASAJI OLUR BİTER! ÖYLE Dİ Mİ? EHİKİKİKİ!
HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA
HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA
HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA HA!
GÜLME EFEKTİ
SİZ ERKEKLER HEP BUNU İSTİYORSUNUZ Dİ Mİ? HAA? CEVAP VER? BUNU Dİ Mİ BUNU?!
YAA GÜZELİM ŞURADA OTURMUŞ İSTANBUL'UN ÇÖP SORUNUNU KONUŞURKEN BAK KONU NERELERE GELDİ!.. AŞKOLSUN YANİ, N'APTIN SEN YAA?.. HA, EĞER Kİ BUNLARI TARTIŞMAK İSTERSEN ONA DA KABUL TABİİ!..

İlahi Bir Ses Tüm Yaratılanlar Arasında Şarkı Söylüyor

Aradan geçen zaman, hayali kendisinden büyük düşlerimle ne kadar oynadı. Ben hala o düşlerin peşindeyim. Sümela Manastın'nda dünyanın en değerli İncilleri, el yazma kitaplığı, Lozan günlerinde yukardan bir emirle yakıldığından söz açılıp eski masallara girdik. Sümela Manastırı yakınlarında, bugün heyelan olduğu için tıkanmış bir mağarada dünyadan kopuk insanlar yaşıyordu.

Yüz yıl kadar önce, nesillerden beri anlatılan bir hikaye. Çok yakın bir zamanda, yani yüz yıl kadar önce, Ressam Alberto adında biri İtalya'dan gelip bu hikayeye girmiş. Yani, mağaraya giriyor ve bir daha görünmüyor. Hikayenin bugün de sinsi ve amansız takipçileri var. Çeşitli söylentiler. Maçka Deresi'nin Karadeniz'e ulaştığı yerde, hiçbir şekilde bu civarda tanımayan ve hiç görülmemiş bir cins geyiğin boynuzlarının nerden geldiğini kimse çözemiyor.

Bu hayvanların adı papaza göre Albanalar'dı. Papaz, bu meraklı çocuğa biraz da resimli roman mı anlatıyordu. Bir rivayet de, Kurtuluş Savaşı yıllarında bölgeyi terkeden Ermeni ve Rumlar'ın savaş bitinceye kadar erzağıyla bu mağaraya saklandıkları yolunda.

Burası cüzzamlılar için bir karantina bölgesi mi, ya da Sümela Manastırı'nda saldıranlardan korunmak isteyen rahiplerin daha içlerde açtıkları gizli bir dehliz mi?

Papaz, hayvanların kemikleri ağır, dibe batar, boynuzları hafif, suyun yüzünde kalır, bu yüzden mağaradan gelip dereye karışan suda boynuzları görebilirsiniz, diyor. Bu inanılmaz haber için bütün ajanslar neden harekete geçmiyor.

Bu efsaneden haberdar birçok insan İtalya'dan gelip buralarda bilinen bütün deliklerde şanslarını denediler. Eski tarihli mahalli gazeteler mağaralarda sıkışıp kalmış birkaç turist cesetten sözedecektir.

Papaz'ın iddiası, Roberto'nun hala yaşadığı, geceleri çıkıp dolaştığı, bunların hepsi yalandı. Papaz, bizim gül gibi şehidimize sahip çıkmak için çocuk kandırıyordu. Cemaatsiz kalan Papaz, uzun yaz günlerini dinlendirecek bir çocuk ve masallar arıyordu. Buldu da. İşte yazıyorum. Ve o günlerde de pek gerçek meraklısıydım.

Ressam Alberto'nun ve Albanalar'ın gizlendiği mağarayı mutlaka bulmalıydım. Maçka'ya sırtını vermiş her iki yamaçta da köyümüz vardı. Bir tarafta Hacevara (Yeşilyurt), diğer tarafta, Kapıköy, Kondu. Ve çarşamba günleri Maçka'nın pazandır. Her yıl bir ay köye yakınlarımıza tatile gidiyorduk. Yıllar geçti. Sümela Manastın'nın yerleştirildiği o yalçın tepelerde bütün taşları enine boyuna tanır oldum. Bu tepelerde yeryüzünde önümü kesen, en büyük düşmanım rüzgarı tanıdım. Bu yalçın kayalıklara bugün dahi gözüm kapalı elli metre tırmanabilirim. Tırmanışlarım çarşamba günleri turist otobüsleri ve minibüslerle gizlice kaçabildiğim onyedi yaşlarıma kadar sürdü. Her defasında rüzgar beni kayalardan söküp uçurmaya başladı. Rüzgarla başa çıkamayacağımı anlayınca büyük sırn (efsaneyi) amcamın oğluna anlatıp, onu da peşime taktım. Öğrendim ki, bir mağaranın yerini öğrenebilmek için akşam vaktini bekleyip, yarasaların nerden çıktığını gözlemek gerekir. Akşam vakti ise felaket demek.

Bir kere denemeye kalktık, şu gaz lambası, fener, yani ilgmenle namlusu zurna gibi gittikçe büyüyen Osmanlı tüfeğini sırtımıza alıp, Manastıra gittik. Rüzgar kadar büyük başka tehlikeler de öğrendim. Geceleri bütün köylüler köpekleri serbest bırakıyordu ve bir tabur asker bu eşşek kadar köpeklerle baş edemezdi. Amcamın oğlu gerçek bir köylüydü ve bütün hayvanları ayak izlerinden tanıyordu. Dere boyunca çamurun üstünde, tilkileri, çakalları, sansarları tek tek buluyordu ama Albanalar'dan iz yoktu.

Kayaları, ağaçları kökünden söken rüzgar, gerçeği arayan oyunumu sona erdirdi, akşam vakti, kayaların sırtında rüzgara yakalanma korkusu, bir daha ikinci perdeyi açmamı engelledi. Çocukluk düşlerim, ihtilalci bir rüzgarın şeytan danslarına mağlup olmuş, içine kapanmıştı. Bu yalçın kayalıkların sabahlara kadar serseri rüzgardan neler çektiğini öğrenmek istiyorsanız bu dağlara gelin. Bu köpek rüzgar masalımla oynadı. Papazın uydurduğu bir masal da olsa, bana emanet edilmişti, ikna olmalıydım. Sadece kendimden değil, turistlerden de nefret ettim. Manastıra yeryüzünün hemen her ülkesinden gelen sayın hacı adaylarının hiçbiri geceye kalıp, kayalıklara tırmanıp, yüzyıllarca insanların burada, çıplak rüzgardan ve onun lanet uğultusundan neler çektiğini merak etmezdi.

Ne çabuk öğrendim. Çıplak elleriyle malzeme kullanmadan yirmibeş metre bir kayaya tırmanan bir insan artık asla imparator olamaz. Çünkü gerçek hayat, vaftiz edilmeden, bağışlanmadan, sahipsiz bizimdir ve kimsen olmadığı için çöp tanesi kadar hafifsin, rüzgar bunu iyi biliyordu. Bu minik gerçeği uçsuz bucaksız coğrafyalara iskeletleri dağıtılmış yüzlerce tanınmamış kaşif çok iyi bilir. Çünkü sadece yalnız insanların güçlü hikayeleri vardır.

Sadece yalnız insanların güçlü hikayeleri vardır. Rumlar Ermeniler, mübadelede Trabzon'u terk ederken, geride yalnızlıklarıyla, sakatları, akıl hastalarını bıraktı. Toprağını bırakmayanlar sonradan yakın akraba evliliği mi yaptı, hiçbir fikrim yok.

Yolumuz Kireçhane Köyü'ne düştüğünde babam, harap bir köy evinin yanında durup 'Manuşag! Manuşag!' Kadeş Vapuru geldi diye bağırıp, torpido gözünden kullanılmış, çok eski gazete parçalarını tarlalara doğru fırlatıyor. Hafif kamburu olan yaşlı, topal, filmlerdeki cadılar gibi bir kadın, çirkin çığlıklar atarak gazeteye doğru koşuyor. Her bir kirpiği kesilmiş tırnak parçası. Saçları katılaşmış çuval parçaları. Babam bu öcü suratlı kadının yüzüne nasıl oluyor da iğrenmeden bakabiliyor. Onunla gülerek Rumca mı, Ermenice mi birşeyler konuşabiliyor. Gaza basıp ayrıldıktan bir müddet sonra babam içinden hangi hesapları yaptıysa: "Parası, malı batsın, kim alır bu kocakarıyı" diyor.

Trabzon'un yolu, limanı olmadığı yıllar, gazeteler ağır ağır bir haftada İstanbul'dan Trabzon'a ulaşan Kadeş vapuruyla geliyor. Kıyıdan sandallar gemiye yaklaşıp gazeteleri alıyor. Babam, arabasıyla ne zaman köye çıksa, Manuşag: "Dayı kadeş vapuru geldi mi?" diye sorar, yıllarca Manuşag'ın tarlasına, bahçesine, ağaçlarına bakacak kimsesi yoktu. Yakınları göç etmiştir, kimi Yunanistan'a, kimi İstanbul'a. Köylü tarlasını, bahçesini zamanla fındık, tütün yapmıştır. Sadece Manuşag'ın erikleri ayvaları, cevizleri, elmaları, incirleri, böğürtlenleri öyle bir iki ağaç değil, orman gibi yerindedir. Köyün çocukları sahipsiz saydıkları bu bahçeleri talan ediyor, Manuşag da topal ayağı, kamburuyla yıllarca çocukları kovalıyor.

Madam Manuşag'ın gazete hastalığı, gazetelerde yayınlanan ölüm ilanlarından geliyor. İstanbul'daki akrabalarından ancak ölüm ilanları sayesinde haberdar olabiliyor. Bugün kullanılmayan ahır, evinin bir odası gazete parçalarıyla dolu. Köyün çocukları da Manuşag'ın gazete hastalığını öğreniyor. Ellerine geçirdikleri eski gazete parçalarını alıp Manuşag'a geliyorlar. Manuşag da gazete parçaları karşılığı çocukların bahçeye girmesine izin veriyor. Bu al gülüm ver gülüm ticaret, altmışlı yıllardaki büyük rüzgara kadar devam ediyor.

Rüzgar, köyün ağaçlarını kökünden söküp parçalayınca Manuşag'ın da bahçesi harap olup, tarihe karışıyor. Köylü birbirine yardım edip, bahçesini, tarlasını, mereğini yeniden şenlendiriyor, ama Manuşag, o gün bugün bakımsız, harap, terkedilmiş, kırılmış, parçalanmış çürümüş ağaçlar içinde.

Bir zaman sonra çocuklar artık gazete getirmeyince, Manuşag, yaban incirlerini, böğürtlenleri toplayıp köy yoluna çıkıyor. Gelip geçen arabalara ikram ediyor, karşılığında gazete almak için. Gel zaman git zaman Manuşag yola çıkmasa da, yoldan geçen arabalar zavallı saydıkları bu kadının tarlasına gazete atmayı sürdürüyor. Tuhaf olan, Manuşag'ın Türkçe okuma bilmeyişi. Delilik dediğimiz nedir ki, belki de kaderi hobi yapmaktır.

Manuşag'ın ağaçlarını söken rüzgar, İbrahim Hoca'nın da gönül bahçesini darmaduman etmiştir. İbrahim hoca, ateş gibidir, elini tutan zangırdar, yedi mahalle vaazını dinlerken titrer. Cumaları yollar tutulur. Perşembe vaazlarına, yani kadınlar matinesine yarım baş bağlayarak giren kadınlar, tövbe deyip, tepeden tırnağa örtünme kararı alıp çıkarlar. Cami'nin önüne koyduğu duyuru tahtasına hergün elleriyle bir Ayeti Kerime yazar. Kimbilir, bu ayetlerden biri de Yahudilerin lanetlendiği üzeredir.

İşte böyle, yarı deli, yarı ermiş, ateş püsküren, sakalları cellat satırı gibi bir inanmış hoca. Arabacısı, eskicisi, tüccarı, dilencisi, herkesin korkarak sevip saydığı inatçı bir kuvvetli hoca.

Devamı 14.Sayfada

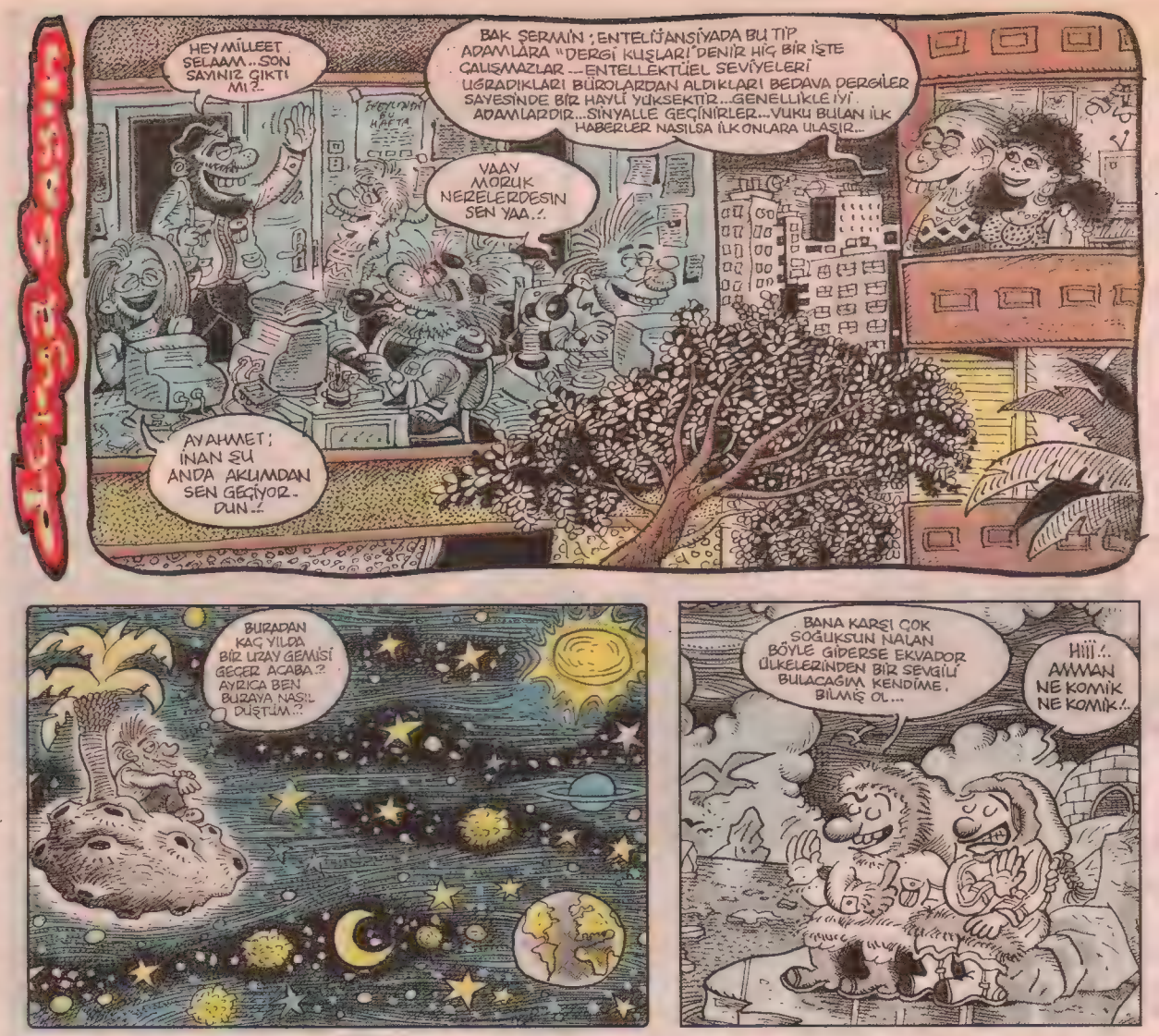

13. Sayfadan Devam **İlahi bir Ses Tüm Yaratılanlar Arasında Şarkı Söylüyor:**

Altmışlı yılların rüzgarı, İbrahim Hoca'nın da kaderiyle filozofca, şeytanca oynar. Minareler yıkan rüzgar, İbrahim hocanın evinin çatısını uçurur.

Yoksulların, garibanların ellerinden evlerini ucuza kapatan müteahhitler firavundan beterdi. Evini vermemekte bugüne kadar direnmişti. Trabzon'da bütün eski Rum evlerinin olduğu gibi İbrahim Hocanın evinin de bir efsanesi, definesi vardı. Yüzyıllardır bu diyarlarda üretilen efsanelerin altında mutlaka bir cinli, defineli hikaye vardır. Altmış yıldır da bu efsaneleri, göç eden Rumların, Ermenilerin gizledikleri sanılan defineleri daha da büyütmüştür.

Eskiden insanlar göç ediyorsa, birinci sebebi mutlaka savaş veya kan davasıdır. İkincisi, "ar etti" derler, toplum içine çıkamayacak bir suça, iftiraya kurban olmuştur. Ama, üçüncüsü ve en geçerlisi, altın veya define bulmuştur, bunun başka da inandırıcı yolu yoktur. Rüzgarın çatıyı uçurduğu günlerden sonra söylentiler tozlu raflardan indirilip her akşam konuşulmaya başlandı. Doğru da çıktı, evin altından küp çıktı, İbrahim Hoca kazmayı gizlice gece vurmaya başladı, denildi. Şikayet edildi. Ev polisler, jandarma tarafından çevrildi. Mahalleli birkaç daire oldu. Kazma şahitler ve fenerlerle vurulmaya başlandı. Nihayet evin altından küp, büyük bir heyecan ve alkışlarla çıkarıldı. Gelin görün ki, küp bomboştu.

İçinde sadece, aile yadigarı resimler, kağıtlar, tedavülden kalkmış Rus paraları çıktı. Polisler geldiği gibi gitti. Mahalleli dağıldı, dedikodular sustu.

Hikayemiz burda başlıyor. Uzun zamandır vaazlarını kesip, camiiye uğramaz olan İbrahim Hoca, bir yıl sonra ortadan kayboldu ve bir daha görülmedi. Mahalleli, İbrahim Hocanın küpü önceden boşalttığını, şimdi yabancı memleketlerde sefasını sürdüğünü söyledi durdu ve bu söylenti bütün şehrin karnını doyurmaya yetti. Ancak, çok daha derinlerde başka bir hikaye akıyordu. Küçücük bir çocuktum. Deniz kıyısından topladığım eski paraları, bakır kurşun parçalarını Pazarkapı'da Demirci Seyfi'ye satıyordum. Demirci Seyfi hurda işi yapıyordu ve kasasının yanında boyum kadar büyük eski para dolu bir büyük küp ağzına kadar doluydu. Ancak o, nerdeyse bütün dünyanın tanıdığı büyük bir antikacıydı. Ya da efsanesi böyleydi. İstanbul ve Avrupa piyasasının büyük antikacıları yılda bir kez olsun bu sahilleri dolaşır, Demirci Seyfi'ye de uğrarlardı. Önemli parçaları topluyorlardı. Bu sahil şeridinde kurulmuş gizli ticaretin öncüleri, eskiden burada yaşayan Ermeniler ve onların İstanbul'daki, Avrupa'daki ortaklarıydı. Hikaye böyleydi. Her rüzgar bir çatıyı uçururdu, her dalga denizin dibinden eski bir emanet getirirdi.

Bunu polisler de biliyordu. Nerede altın, gümüş, sikke bulunduğu haberi yayılsa, ilk sorguya çekilen, evi aranan Demirci Seyfi olurdu.

Demirci Seyfi, İbrahim Hocanın evinin altında küp olduğunu yıllardan beri iddia ediyordu. Ermeni alıcıdan çok daha başka şeyler de duymuştur. Kırım Savaşı'nda annesi, babasını kaybeden bir Yahudi çocuğunu bir Ermeni ailecek, İstanbul'daki yakınlarının yanına götürmektedir. Trabzon'a gelirler. Bu çocuk, İbrahim hocanın babasıdır.

Çatısı uçan bu evde, bir müslüman aile Ermeni'nin evine sahiplenmek için mi, yoksa, hayır için mi, eve yerleşir. İbrahim hocanın başka kardeşi var mıdır, babası ölmüş müdür, göçmüş müdür, Yahudi midir? Bu sorular küpün içindedir.

Demirci Seyfi, köyünü, tarlasını satıp köy camiilerine, Kur'an kurslarına vakfeden İbrahim hocanın defineyle kaybolacağına inanmayan tek adamdır.

Bu ortaçağ kentinde rüzgar, söylentileri, dedikoduları çatılarla birlikte uçuruyor. Siyasi piyasanın bezirganları, derebeyleri bugün bile kılıçla kesiyorlar hikayelerin kördüğümünü. Ermeniler, Rumlar ve bunları hiç sevmeyen Yahudiler çekip gitmiştir. Burada, Doğu'nun esrarengiz gücüne rağmen, kılıçla kesmeye devam ediyoruz masalları.

Sessiz, kuytu köşelerde kaderin ihanetini sırtlamayı kimse dinine yakıştırmıyor. Küpün boş olduğunu cihana duyuran rüzgarın, bir sapık, kafir olduğuna inanıyoruz. İçimizde yetişkin tek adam tarihtir. Bir türlü doğrulamıyorsak sırtımızda tarihi yalayan rüzgarın zıpkınları olduğu içindir. Hala, yükseklerde bir yerlerde rüzgarla kıpırdanıyor, eğlenceler arıyor!

Biz, çaresiz, zavallı insanlar, rüzgarın uğultusunu çoktan terk ettik. Tanrı insan beynini, iki cins atın emrine vermiştir, biri bedenin hizmetkarıdır, ikincisi, tabiatın, tarihin uğultusudur.

Artık şehre indik. Ve hiçbir psikiyatrist, ilahiyatçı, tabiatın bu sesi olmadan sarmaşıktan öteye götüremez bir insanı. Bu toprakları asla. Bir Musevi duasında geçer: İLAHİ BİR SES TÜM YARATILMIŞLAR ARASINDA ŞARKI SÖYLÜYOR!

Bu hikayeyi yazarak, umarım, ahlağınızı beş paralık etmedim. Tanrı'yı gerçekten arıyorsanız, yalvarırım bundan kimseye söz etmeyin. Günah yanımıza yolluk diye verilmiştir, tarihin şeytanıdır rüzgar. Ateş, sis, rüzgar, yağmur, yamaç, toprak, tarla, ağaç. Bir başkasının kadını gibi durur önümüzde. Avuçlasam, geceyi birlikte geçirsem derseniz, bu asla olmaz. Her koşulda sizi fetheder ama, ölüm gibi ahlak diye de birşey var. Magazin dergileri çam sakızının bile tarifini verir, ama neden hiçbir sosyolog, bilim adamı, rahip, toprak olmadan ailenin, tarifini veremez. Şehre çabuk indik. Gerektirdiği saygıyla toprağa hoşçakal diyemedik.

Sis basınca mısır tarlasında yolunu kaybeden, bel vurmayı, ağaç budamayı, yarım yamak bağlamış bir köylü kızını ayartmayı bile beceremeyen bizler, neden toprakla bir kez olsun bir kralla konuşur gibi huşuyla önünde eğilip konuşmadık. Bu topraklar sadece ülkemizi haritada büyük göstermeye mi yarar.

Sanırım bir şölen arifesindeyiz, babam, torpido gözünden sigarasını çıkartıp yaktı. Israrla kornaya bastı. Yaşlı, kır saçlı bir adam, elinde büyük bir rakı şişesi önümüzü kesti. Babam, arabayı yana çekip indi. Rumca mı Ermenice mi birşeyler konuştular. Ormanın içine doğru yosunlu ağaç köklerinde kayarak yürümeye başladık. Elli metrelik yolda, çamurlu çimenlerin üstünde üç dört kez kayıp düştüm. Babam, adını hala yanlış hatırlamıyorsam, Alinaki'ye, "Öleceksin, bırak şu gaybanayı" (gaybana: pis, mendebur) dedi. Alinaki, dumanlı dağlara şöyle bir baktı. İşaret etti: "Görüyor musun?" dedi. Durmaksızın darmadağınık tüten dumandan bir rüya vardı, ama henüz göremiyordum. Babam, iddialı bir sesle, çamların tepesindeki dumanı süzüp, "görüyorum, her bir ağacı tek tek görüyorum.." dedi. Alinaki, sinirlenip küfretti: "Haçan görürsün, kırk yıldır nerdesin?".. deyip, şişeyi uzattı babama. Babam tekrar: "Bırak şu zıkkımı, iki laf etmeye geldik" dedi.

Alinaki, bacağını açıp kurşun yarasını gösterdi. Karşılıklı türkü attılar. Güldüler. Köyün iyi bıçak oynayanları rahmetle anıldı. Alinaki, Yunanistan'daki oğlunun resimlerini çıkardı. Kapıdan içeri sis hücum etti.

Sis. Kimsiniz siz. Balerinler, beyaz eteklerini uçurarak sahneye girdi. Alinaki amcanın ağzından da balerinler tüterek kapıya doğru kaçtılar. Masaya dayandım. Gözlerimden uyku akıyor. Geniş bir sahan içinde tahta kaşığına bal bulanmış, Alinaki, tahta kaşıkla oynadığını gördü: "Ye ye uşuğum, tutmaz, birşey olmaz!".. Babam, enseme bir tokat attı. İn arabanın yanına, arabayı kolla. Ardımdan havaya bir de defol tekmesi savurarak.

Arka koltuğun camından dağlarda gezinen dumanı seyrederken uyudum. Ne söylerdi bu duman o dağlarda. O düş ülkesinde. Alinaki'nin bacağında kurşun yarası yoktu. Savaşta oğlunla, kanınla niçin göç etmedin diyenlere bahane olsun diye, kırk yıldır önüne gelene olmayan yarasını gösterip, kırk yıldır yalandan topal topal yürüyor.

Yunanistan'a göçenlerin şarkısından alınmış bir mısra: "Yanıyorum, ateşe biraz daha benzin dök. Boğuluyorum, beni derin denizlere göm"...

Denizin dibinde sedasız süs bitkileri gibi büyük insanlar! Bertaraf edilen ülkenin çocukları! Rüzgarlı hikayelerden kalmadı. Denizden uzak yaşayan büyük insanlar, rüzgar almayan kıyılar buldunuz mu? Derin sessizliklerin sahibi büyük insanlar, birbirimizle kaçtığımız zarif devler, tarihimizin ortak bekçileri, bizden daha azgın alınyazımızın buluştuğu yeryüzü kuşatması, hepimiz yanıldık, yalnız, militanlar haklı çıktı.

Giderken, ışıklarını söndürmediğiniz bu ülkenin dağları, saf yünden insanlık kumaşı, Mart dumanıyla örtülmüş dağlar!

Derin sessizliklerin sahibi büyük insanlar! Yazdıkça ateşe daha benzin, denize daha derin gömülüyor, yazdıkça Mart dumanı içinde kayboluyoruz, çünkü, o Mart dumanında büyümemiş insanların hikayelerini alkışlıyorlar, çünkü, ideolojik, senarist dürüstlerin kangal köpekleri etrafımızı sarıyor, bağıramıyorum. Bu denli muzaffer bir kaleşliği hergün nasıl başarıyorlar.

Ölümün, elini kolunu sallayarak, Mart dumanıyla geldiği o dağlarda, sis, incecik bir nem bırakır yüzünüzde! Bu akşam, bakır sahanda yumurta yerken, Alinaki dayının evinde, koca tahta masanın üstünde bala bulanmış tahta kaşığın sahan içinde duruşu, aklıma düştü... Bala bulanmış Mart dumanı. Tekmeyle kovaladığımız, dağların, tarihin tülü: Sis, safyünden insanlığın ruhu gibi: Mart Dumanı. Artık o rüzgan kaybettim. Daktilomdan başka hiçbir şeyim yok. Uçun gidin kelimeler, ilahi bir ses gibi, tüm yaratılanlar arasında rüzgar gibi şarkınızı söyleyin!

Akşamsefası

LeMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Sevgili dostlar

Ustanın dediği gibi "Günler ağır. günler ölüm haberleriyle geliyor." Her gün "Acaba içerde kaç kişi hafızasının yitirdi" diye düşünmekten gözüme uyku girmiyor. Hücrelerde gün gün ölüyorken insanlarımız içimden yükselen bir çığlık boğazımı delip geçiyor... "Kaybettiğimiz sesimiz nerede? hangi duvarın sağırlıgğında kayboldu. ? " Onlar ölürken, dakikaları sayılırken, ya biz dışarda ne kadar yaşıyoruz gerçekten?, diye soruyorum kendime. Tanık olduğum görüntüler gözümün önünden gitmiyor bir türlü... Size yaşadıklarımı anlatmak istiyorum.

Dışarıdaki müthiş kalabalığı yarıp içeri giriyoruz. Bayrampaşa devlet hastanesine... Yanımda ülkemizini değerli sanatçılarından birinin eşi var. Yoğun aramalardan sonra nihayet görüşün yapıldığı mekana geliyor. Yani "Mahkum Koğuşu" nun ziyaret yerine...

Manzara olarak şu... Bir insan pazarı düşünün açlığın 150'Li günlerinde olan tutsakları bir kafesi andıran telörgülerin arkasına yığmışlar. Korkunç bir kalabalık. Ana baba günü, mahşer günün gibi içerisi. Ölüm orucunda olanların çoğunu tanıdığım halde artık tanıyamıyorum. Çünkü tanınmayacak hale gelmişler. Bir deri, bir de kemik. Hepsinin gözlerinde ölüm uçuşuyor. Bir soluk canları kalmış, onu da bizle konuşarak, etrafa gülümseyerek tüketiyorlar. "Yormayın kendinizi" diyor ziyaretçiler. Ama onlar son anları bile bizimle paylaşmak istiyorlar. Bayrampaşa Hastanesi ölüm kokuyor. Bayrampaşa; "Ölümevi" Onları buraya bile bile zorla müdahale için getirdiler. Oysa onlar bunu istemiyor. Zorla müdahaleyle sakat kalmak istemiyorlar. Hafızasız yaşamak onlar için ölümden beter... Asıl ölüm bu. Sevdiklerini hatırlamadan varlıklarının nedenini bilmeden, kurumuş bir bitki gibi, mezarsız bir ölü gibi yaşamak, acıların en korkuncu. Bunun için aldıkları karar çok acı verici olsa da diyecek söz bulamıyorum. Evet onlar, direniyorlar. Son nefesleriyle direniyorlar. Hastaneden biran önce gitmek için haftalardır bir çok yere başvuru yapmışlar ama bir sonuç alamayınca kararlarını açıklıyorlar. O gün yani bizim ziyarete gittiğimiz gün: "suyu, şekeri ve tuzu kesiyoruz"

Tarih 23 Mart... 23 Martta tabiatın insana bahşettiği o en tabi şeyi, suyu bile kesecek hale geliyor onlar. Ellerinde bedenlerinden başka direnecek hiç bir silahları yok. Önce açlıkları sonra susuzluklarıyla ölüyorlar. Ve onları aç susuz bırakanlar, zerre kadar utanmadan televizyon ekranından " Diyet listeleri" ni açıklıyor kararlılık gösterilerinde bulunuyor.

Onlarsa ölüyor. Gözümüzün önünde, yüreğimizin dibinde yaralı bir güvercin, suya hasret bir top bahar karanfili gibi... ÖLÜYORLAR. Eriyen bedenleri de taşıdıkları o tarifsiz dirençle. Sanki direnmek havası, suyu, güneşi olmuş onların. Ölümün koynunda düşledikleri ise; "Herkes için insanca bir yaşam, yeter ki özgürlük yaralanmasın" Neler düşünüyor o görüş günü neler... Zehra Kurtay gözlerimin içine bakıyor. Pijaması üç beden büyük duruyor üstünde. Nasıl da küçülmüş bedeni can dostumun. Ve nasıl da büyük gülüşü ölüme giderken bile. "Dayan" diyorum Zehra' ya. "Yine seninle Bursa sokaklarını adımlayacağız, Gemlik'te denize karşı sigaralarımızı tüttüreceğiz... " Bunlar faks çekip yazmıştım ama vermemişler. Ben de kalabalığı yarıp haykırıyorum " Dayan be Zehram dayanın e'mi?" Başının sallıyor yine gülerek, Sonra Suna'yı görüyorum. Suna Ökmen. O haliyle gazetede okuduğu yazıyı anlatıyor. Gözlerine bakıyorum hepsinin tek tek. Çoğu beni anlamakta güçlük çekiyor. Derken, parmaklıkların ardından bir parmak dokunuyor elime.

Hayır, ölümün soğukluğu değil, sımsıkı bir dost sıcaklığı değiyor parmak uçlarıma. kendimi tutamıyorum. Bir sigara yakmak istiyorum dehşetle. Ama yasak. Sanatçı dostumuzun eşi de bir şeyler söylemek istiyor onlara. " Su alın çocuklar, biz varız, arkanızdayız" diyor. Sesinde endişe, şefkat, çaresizlik, umut var. Pek çok duyguyu hepimiz iç içe yaşıyoruz. Hayır diyor Suna. "Bizi oyalayıp duruyorlar. Ve kobay gibi kullanmak istiyorlar. Buna izin veremeyiz." Beynimde Zeynep Arıkan'ın bir önceki hafta söyledikleri yankılanıyor. Şöyle diyordu Zeynep "Son günlerimizi arkadaşlarımızın yanında geçirmek istiyoruz. " Bunlar son istekleri. En katı rejimlerde dahi idam mahkumlarının bile son istekleri yerine getirilir. Ama tam tersi suyu kestiklerinde öleceklerini bile bile onları orada tutuyorlar. Aileler "Durmayalım gidip müdürle konuşalım" diyorlar. Müdür "Benim yetkim yok" diyor. Başhekimi gönderiyor. Doktorlar tamam göndeririz" diye geri yolluyor aileleri. Yüreği yanan analardan biri savcıya gidiyor ama bulamıyor.

Oradaki bir yetkili umursamaz bir tavırla "Onları burada tutucağız hiç bir yere gitmeyecekler" diyor. Tüm bu gelişmeleri sonradan öğreniyorum. Görüş saati bitmek üzere. Birsen Kars'ı çağırtmak istiyorum. Birsen'i isim olarak tanımasanız da,yüzünü ,19 Aralık Katliamı sonrası hepiniz tanırsınız.Hani,ambulanstan indirirlerken "6 BAYANI DİRİ DİRİ YAKTILAR" diye haykıran ve yaşanan vahşeti tüm çıplaklığıyla ilan eden o yüzü...Güzelim yüzü,yanıklar içinde Birsen'in.Elleri tutmuyor,gözleri geceleri kapanmıyor...Gözleri açık uyuyor Birsen.Refakatçi alınmadığı için Ölüm Orucu'ndakilere Birsen bakıyor.Meğer o gece çok uykusuzmuş.O'nu çağırdığıma pişman oluyorum.O ise sanki onca acıyı o cılız bedeninde çekmemiş gibi"ben iyiyim,sen nasılsın,dışarıda ne var ne yok"diyor.Gelin bu soruyu birlikte cevaplayalım dostlar.Dışarıda ne var ne yok...Ne yapıyoruz...Yastığa başımızı koyarken kaç kişinin yerine ölüyor,kaç yaşam kurtarabiliyoruz.Sahi biz ne yapıyoruz?...Görüşün bitmesine yakın yine Ölüm Orucu'ndaki Gülay'ı çağırıyorum.Ama o kalkamıyor.Beni çok sevdiğini söylemiş. Bir de vasiyetini yollamış. Mezarıma bir iğde, bir çınar, bir defne, bir de söğüt ağacı dikin. Bir orman istiyor Gülay Kavak... Gülay. Orman yürekli arkadaşım. İçim kalkıyor, orada hem duramıyor, hem de ayrılamıyorum. Herkesin gözünde yüreklerimizin en saygıdeğer köşesine akan gözyaşları. Herkesin yüreğinde tarifsiz bir sevgi seli var. İçeri birlikte girdiğimiz ablayla bu duygular içerisinde kucaklaşıyoruz. Birbirimize sarılmanın ortak bir nedeni... Onlar iki adım ötemizde, bizler için canlarını feda edenler sizler rahat uyuyabileşiniz diye yaşama veda edenler. "Sizleri çok seviyoruz" diye sesleniyorlar aramızdan.

Sonunda dışarı çıkıyoruz. Ertesi gün sanatçılar bir faks çekiyor bakanlığa. Basında tek satır haber yok. Üstelik Bayrampaşa Hastahanesine susuz ölüm evine sevkler birbirini izliyor. Ölüm için yeni adaylar giriyor hastanenin kapısından.

Bugün susuz günlerin 11. günü, Bugün açlıklarının 166. günü (3 nisan itibariyle). Sizlere bu satırları yazarken yaşayıp yaşamadıklarını bile bilmiyorum. Sizler bu satırları okuyunca onlar ölmüş ya da sakat kalmış olacak. Son hallerini görenler, artık kucakta geldiklerini son anlarını yaşadıklarını söylüyor.

Biraz da dışarıdan dışarıdan bahsedeyim. İstanbul Armutlu mahallesinde aileler de ölüm orucunda. Yedi kişiler. İçlerinde Gülsüman Ada'nın durumunun çok ağır, ilk okula giden oğlunu kucaklıyor. Sonra kaçıncı sınıfa gittiğini soruyor. İçerideki kardeşinin, neden ziyaretine gelmediğini soruyor. Kardeşinin ismi Çetin. O Edirne F tipinin karanlık hücrelerinde. O ölmek üzere olan ablasının yanına gidemiyor. Ya biz dışarıdakiler, ya duyarlı geçinenler, ya basın hiçbiri yok. Armutluda sessiz bir ölüm var. Aslında sessiz ölüm beyinlerimizin içinde. Duyarsızlık, kanıksama, seyirci kalma gündelik yaşamın önümüze dikilen duvarları. İşte bizim F tipimiz bu. Hepimizi F tipine koymak, yaratılmak istenen bu. Gülsüman Ada çocuğunun gözleri önünde gün gün ölürken bir parça da bu duvarları yıkmak için veriyor canını. Şenay Hanoğlu iki çocuğuyla yaşadığı evde hücre hücre eriyor. Kocası içeride. Reşit Sarı Ümraniye hapishanesinde başlayan açlığını tahliyesinin ardından da sürdürüyor. Zehra Kulaksız, gencecik bir kız, yanında kardeşi Canan var. Her ikisi de ölüm orucunda. Çocukluklarında bölüştükleri bir barça ekmek gibi açlığı da bölüşüyorlar. Fatma Şener'de gençliğinin baharında koşuyor ölüme. Hülya Şimşek artık pek çok şeyi algılamakta güçlük çekse de neden öleceğini çok iyi biliyor. Peki biz, neden yaşadığımızı ne kadar biliyoruz? Elleri ayakları zincirlenerek, hafızasız bırakılan insanlarımızın karşısında, bizim hafızamızda neler saklı kalıyor?

Geçen hafta kırk çocuk Kartal Hapishanesinin önünde uçurtmalarını saldılar gökyüzüne.Üzerinde "Sizi Seviyoruz"yazıyordu uçurtmaların. Çocukların hepsini gözaltına aldılar. Onlar minicik yürekleriyle sevgilerini duvarların ardına salıyorken biz içeride dışarıda farketmez, hapsedilmek, yokedilmek istenilen insanlığımızı ne kadar seviyoruz?

Bu sorular sana, bana, ona değil herkese hepimize...

Belki gitmek istersiniz diye Armutlu'daki ailelerin telefon numarasını veriyorum.

Tel: 0 212 229 92 59

Armutlu'nun Bayrampaşa'nın tüm ülke hapishanesinde yaşananların yolu vicdanlarımızda saklı biliyorum. Bunca acının ortasında, umutla kalın diyorum.

Jale İzzetoğlu

NİHAT GENÇ
KÜLLİYATI

YENİ ÇIKTI!

Arkası Karanlık Ağaçlar

• Köpekleşmenin Tarihi .... 5. Baskı
• Soğuk Sabun .... 3. Baskı
• Kompile Hikâyeler .... 2. Baskı
• Modern Çağın Canileri .... 3. Baskı
• Ofli Hoca .... 7. Baskı
• Dün Korkusu .... 4. Baskı
• Bu Çağın Soylusu .... 3. Baskı

İLETİŞİM YAYINLARI

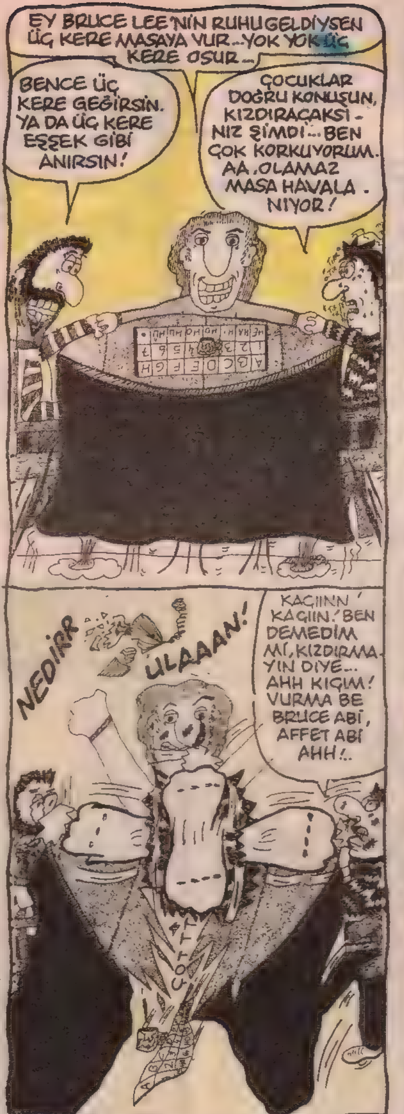

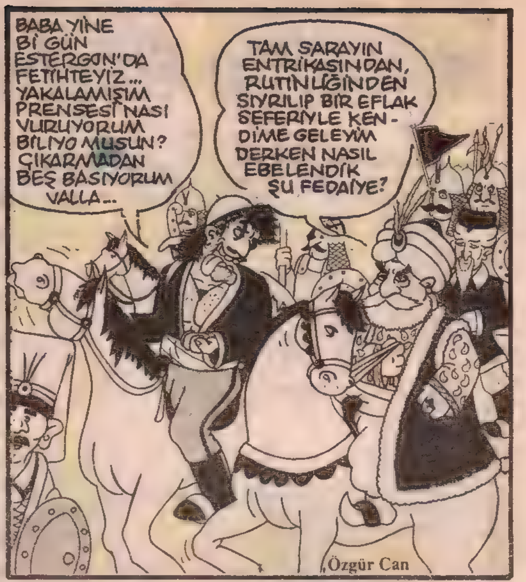

LeMan
SAYI: 491
7 NİSAN 2001 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayımcı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. ● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazıişleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Soner GÜNDAY ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Fatih SOLMAZ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Kadir YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Satış: Cüneyt AYDIN ● İşletme: Orhan AÇAR Müessese: Ali YAVUZ ● Muhasebe: Suzan ERBAŞ ● Gülay AKKAYA Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Fax: 251 42 44 ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: Ilıcak ● Dağıtım: Bir-Yay Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve İnternet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

PANTOLON

METİN FİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

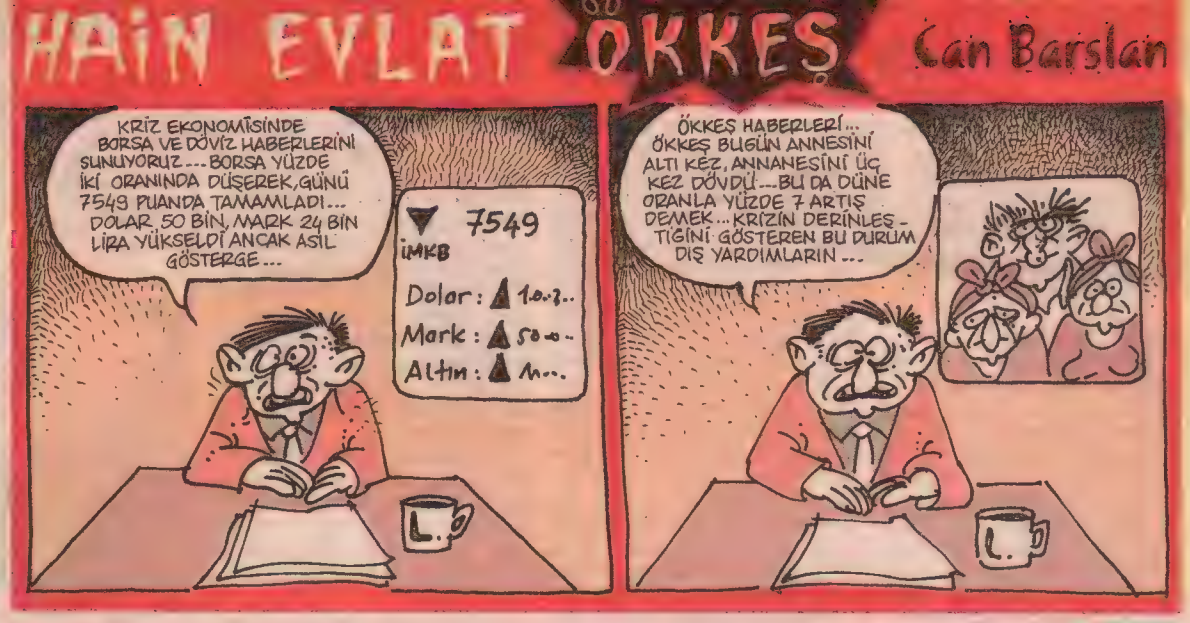

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

Kaan Ertem

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

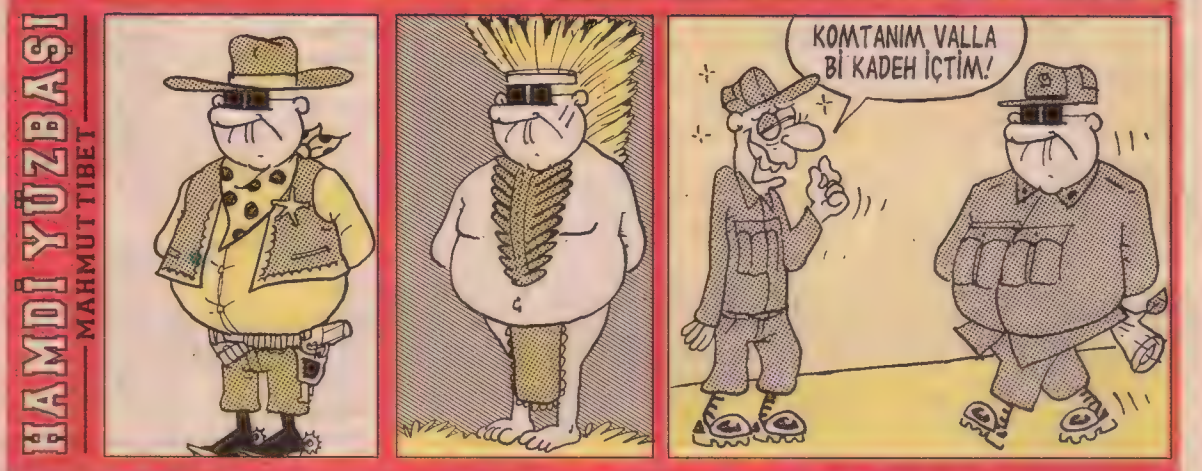

NİSAN SAYILARI TÜM GAZETE BAYİLERİNDE!

492

14 Nisan 2001 Cumartesi-Sayı:2001/15 • 450.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Ecevit Hükümeti Yokuşa Vurdu, Gitmiyor

Ülke cumhuriyet tarihinin belki de en derin krizini yaşarken bunun yegane sorumlusu Ecevit ve başında olduğu ucube hükümet olmayabilir. Önceki hükümetlerin ve devletin derin katmanlarının da gelinen noktada büyük katkıları vardır.. Türkiye halkı işçisi, köylüsü, memuru, esnafı tekellerin insafsızlığına terkedilmiştir. Ecevit ve hükümeti çaresiz, bitiktir. TOBB askeri çağırmakta sivil muhtıra vermekte, TUSİAD kabinede değişiklik dayatmada Amerika'nın beklenen desteği bir türlü gelmemektedir. Bu arada ülkenin kanı çekilmekte, Ecevit'in iradesiz, yorgun bedeni kadar cansız düşmektedir. Açlığa terkedilen işçi, memur, esnaf, köylü sokaklardadır. Açlık grevine giden ve F tipine karşı çıkan tutuklulara karşı çok ağır bilançolu operasyon yapan Ecevit'le ucube hükümeti tarihin en ağır veballerinden biriyle daha karşı karşıyadır. Açlık grevinde 170. günü geride bırakan 100'den fazla tutuklu ve tutuklu yakını geri dönülmez noktadadır ve artık veballi hükümet için de vebalden dönmenin çıkışı yoktur. Bütün dünyanın insanlığın gözü önünde 100 mahkumun aynı günlerde topluca ölümle sonuçlanacak trajedisini hangi güç taşıyabilir... Türkiye bitirilirken Ecevit de bitti...

Sevişenler

Vedat Özdemiroğlu

bir çingene masalı:

DANSÖZ!

Üstad İsmet Çelik anısına

Filmimiz, Hz. İsa'nın çarmıha gerilme sahnesiyle başlar... İsa'yı çarmıha mıhlayan çivileri yaptıkları için Çingeneler lanetlenmiştir... Artık vatansız ve göçebe olacaklardır, bir yerde bir geceden fazla kalmayacaklardır, bir girdikleri nehire bir daha girmeyeceklerdir... Üzerlerindeki lanet o kadar güçlüdür ki, yüzlerce yıl sonra Savaş Ay onları konu alan bir film çekecektir!.. (Bu sahnelerde İsa rolünde Fikret Kuşkan'la birlikte; Macar çingenesi tadında Mustafa Altıoklar ve beraberinde Fedon'u görüyoruz... Zaten bütün film, biraraya getirdiği oyunculanyla filmden çok, "seri zapping" hissi veriyor!..)

Günümüzden 20 yıl önce, dönemin en ünlü dansözü **Kobra** ve Arnavut darbukacısı, sahnede bir saldırıya uğrarlar...Saldırı sonrasında yolları ayrılmıştır... Kobra (Çolpan İlhan), tekerlekli sandalyeye mahkum olmuş ve ultra zengin bir Mısırlı prensle evlenmiştir... Bu evlilikten Emira adlı bir de kızları (Nilüfer Açıkalın) olmuştur... Yine sakat kalan Arnavut darbukacı (Savaş Ay) ise, Çingeneler' le beraber yaşamaya başlamıştır... En yakın kankası Çingene **Zorro** (Kerem Alışık) ile takılmakta, teselliyi meyhanelerde aramaktadır...

Mısırlı prens öldükten sonra Kobra ve Emira'ya büyük bir servet kalmıştır... Holding onların yönetiminde olmakla birlikte, film boyunca işle güçle uğraşmamışlardır.. İsyankar bir genç kız olan Emira, annesinin yasaklarına rağmen her fırsatta göbek dansı çalışmakta, annesinin gölgesinden kurtulmaya çalışmakta ve "adı var kendi yok" Semih'le ilişkisini yürütmektedir...

Esas kız Kanarya (İlknur Soydaş) ise, yaşlı ve büyücü annesi (Panter Emel) ve kızkardeşiyle yaşamakta, aile üyeleri kendi aralarında "Açıklamalı Çingene Dili" gibi konuşmaktadır... Bir gece Kanarya, çamaşırlarını götürüp parasını almak için Deli Ressam'ın (Atacan Arseven) evine gider... Yağmurda ıslanan elbisesini, sularını akıtmak için sıkarken ressama donunu gösterecek kadar saf bir kızdır Kanarya.. Deli Ressam, kıza saldırır... Çığlıklar üzerine yoldan geçmekte olan Arnavut darbukacı, olaya müdahale eder ve Kanarya'yı kurtarıp, **saldırgan kişiyi 8-9 dakika kadar döver...** (Bu cümle hakkaten komikti...)

Kanarya, beş dakika önce tecavüzden kurtulan o değilmiş gibi, darbukacıyı dudaktan öpmeye başlar ve olan olur... Evlenirler... Düğünde Zorro, silah zoruyla bitirim olmuş bir trip içinde, uzun bir külhanbeyi konuşması yapar, damadı içinde şişe kırıkları dahil 4-5 şişe şarabın bulunduğu kovayı içmeye davet eder... Biyonik damat, bu kovayı kafaya diker...

Öte yandan Kobra'nın ezeli rakibesi, lezbiyen dansöz Neptün, genç kızlara dans dersleri vermekte, her fırsatta Kobra'ya olan kinini dışa vurmaktadır... Neptün ve kızlar, **"bayan güreş milli takım kampı"** gibi hep birarada yaşamakta ve Neptün, onlara tatil köyü dans öğretmeni edalanyla, acemi er eğitimi gibi zaman zaman açık arazide de eğitim vermektedir...

Birgün Kanarya, gazetede "dansöz yarışması" ilanı görür... Katılmak ister ve eğitim almak için Kobra'ya gider... Kobra önce reddeder, sonra Kanarya'nın elindeki leylek anahtarlığını görür, bu anahtarlığı 20 yıl önce Faslı bir arkadaşının hediye ettiğini hatırlar, Kanarya'nın eski darbukacısının kansı olduğunu öğrenir, çok sevinir ve Kanarya'yı yarışmaya hazırlamayı kabul eder!.. (Buradan bazı anahtarlıkların dünyada tek olduğunu ve hiç unutulmadığını anlıyoruz...) Asi kız Emira da annesinden gizli olarak bu yarışmaya başvurur... Kanarya, artık dansla birlikte görgü ve stil dersleri de almak için Kobra'nın evinde yaşamakta, her nedense bu dersler bittikten sonra kocasının evine gitmeyip yine orada kalmaktadır... Annesi aşırı ilgilendiği için Emira, Kanarya'yı kıskanır ve Neptün'e gider.. (İsimlere aldanıp bilim kurgu sanmayınız!..)

Arnavut darbukacı kansının hasretiyle efkarlı efkarlı dolaşmakta, kayınvalide Panter Emel ise "içinde hayvan bulunmayan" büyülerini itinayla hazırlamaya devam etmektedir... Kanarya, giderek dansı öğrenir... Kobra'nın evinde, arkadaşı Ertekin'i de görürürüz... Ertekin, ilk kez artçı şoku olduğu Hıncal Uluç olmadan göründüğü için biraz şaşkındır...

Emira bir yandan Neptün'den ders almakta, bir yandan da onun tacizlerine karşı koymaya çalışmaktadır... Neptün, çevre olarak Kobra'dan daha da kaotik durumdadır, arkadaşları **Yıldo, Asım Can Gündüz, Yusuf Azuz ve de Engin Koç'tur!..** Emira, provalarda göbek dansını henüz becerememe rolünü abartıp, bir çeşit kabile dansı yapar gibi çılgınca sağa sola atılmakta, öte yandan Neptün'ün diğer gözdelerinde kıskançlığa yol açmaktadır...

Hatta bir sahnede Neptün, Emira'yla başbaya kalmak için evdeki iki kıza "Duş alıp gidin!" der... **Çünkü böyle demezse, bir sonraki sahnede o iki kızı beraber duş alırken göremeyiz,** o zaman da "göbek dansı öğretilen evde duş hep beraber alınır" geleneği bozulabilir!.. Film bu tip konularda çok dikkatli!..

Tüm bunlar arasında, sebebi meçhul şekilde, Zorro'nun samanlıkta sevgilisine çıplçıplak dansettirme sahnesini de izleriz... Samanlar üstüne ağlayarak kapanan kız, Zorro'nun "Oyna ulan!" emri üzerine, birden şuh bir şekilde samanları havaya atar... Zorro ise "Her an bir durum olabilir" diye samanlıktaki teypte hazır beklettiği oyun havasını çalmaya başlar!..

Veee yarışma zamanı gelir... **1. Afrodit Oryantal Dans Yarışması'**nın ön elemelerini Kanarya'yla birlikte Emira da kazanır... (Dans yarışması sonuçlarının ÖSYM gibi eve zarfla yollanması da apayrı...) Bu arada darbukacı ve Zorro'nun birlikte bindiği taksinin şoförü Beyaz'dır... Bu rolü niye Beyaz oynamıştır, ya da Beyaz niye bu rolü oynamıştır, bu rolün manası nedir, niyedir, anlamakta güçlük çekilmektedir...

Büyük final yaklaşmaktadır... Neptün, Emira'yı izbe bir fabrikaya götürür ve orada dans ederl!.. **Yıllar önce o fabrikada kitli kalıp unutulmuş gibi duran Balık Ayhan ve arkadaşları, anında çalmaya başlarlar...**

Kobra'nın evinde ise Kanarya heyecanla finali beklemektedir... Evin hizmetçisi mi, halkla ilişkiler müdiresi mi olduğu anlaşılmayan kız, yarışmadan önceki gece Kanarya'nın odasına gelip, kendisine bir nazar boncuğu hediye eder...Öte yandan Arnavut darbukacı, 20 yıldır Türkiye Kupası gibi sandığında sakladığı darbukasını çıkarır... Yarışmaya hile katılıp, darbukacı bilerek yanlış çaldığı için, Arnavut abimiz onun yerini alır... Bu arada Kobra, gerçek hayatta oğlu olmasının da verdiği rahatlıkla, durduk yerde bir sahnede Zorro'yu kaşkolundan çekip seri biçimde tokatlar!..

Sonra final yaşanır... Tadı kaçmasın, burada ayrıntıya girmeyelim... Fakat, yılan soktuğu için son anlarını yaşayan bir insanın, son derece düzgün cümleler kurarak konuşabilmesi kendi alanında bir ilk, bravo!..

Hamamından banyosuna, fabrikasından samanlığına buram buram seks kokar Dansöz günümüz "sanatçı duruşuna" tıpatıp uygun bir çalışma... Film, 16 yaşından küçüklere yasak.. Ama 16 yaşından bir gün bile aldıysa bırakın gitsin, görsün çocuk!..

kitservis@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

LEMAN

IMF acılı ekonomik reçetelerinin kullanımını daha iyi denetleyebilmek için Türkiye'ye "karakol" kuruyor...

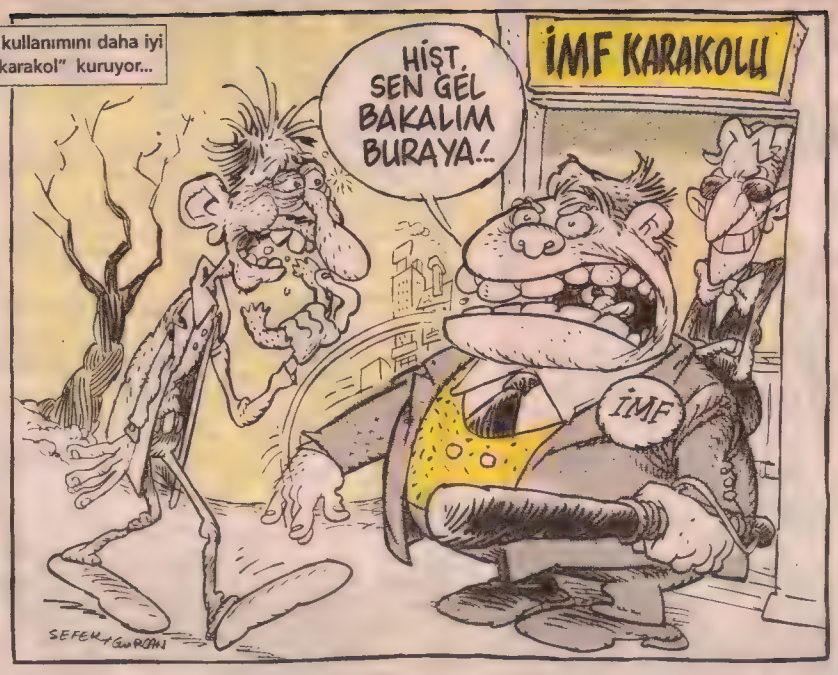

Tüm vicdanlar, duygular yerle bir oldu... F tipi cezaevlerinde ölüm orucundaki üç mahkum yaşamını yitirdi... Yaklaşık yüz mahkumun da ölüm sınırından geri dönmesi olanaksız...

Üçlü Koalisyon
Memura %2.5 luk, akla seza zam!
Tantan
(Reform engelleyici, F tipi kabusunu sürdürücü!)
TOBB-TÜSİAD
(Destekçi, köstekçi, askerci sermaye)
Fuat Miras
(Karanlık Oda Başkanı)
Cumhur Ersümer
(Enerji rantçısı, la ihale illallah!)
Gazi Erçel
(On avuç dolar için!)
Ender Koç
(Denyo Bar'da 50 şişelik şampanya sovmeni)
Zafer Mutlu
Etibank gazetecisi

Eski Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel'in, dalgalı kura geçilmeden birkaç gün önce 52 milyarlık birikimini dolara çevirdiği ortaya çıktı.

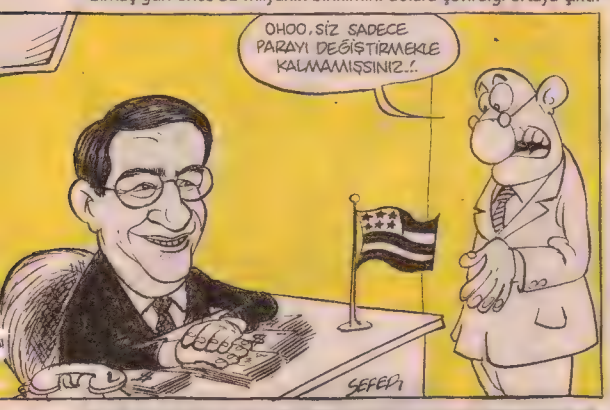

Halk açlık sınırında yaşam mücadelesi verirken...Bazı yüzsüz zenginler, barlarda dansöz sevgilileri için 50 şişe şampanya patlatıp bir çırpıda 2.5 milyar hesap ödüyor...

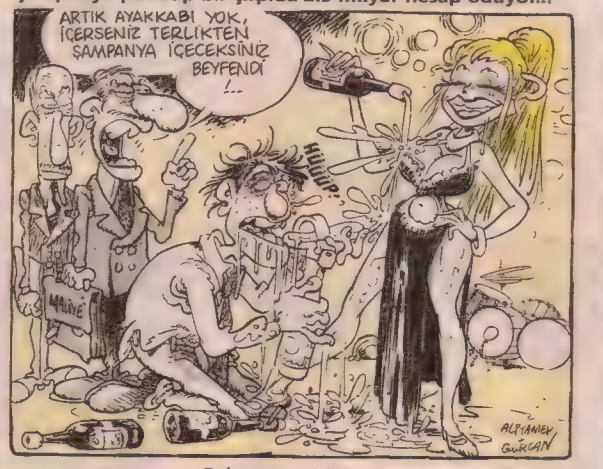

İstanbul Film Festivali başladı.

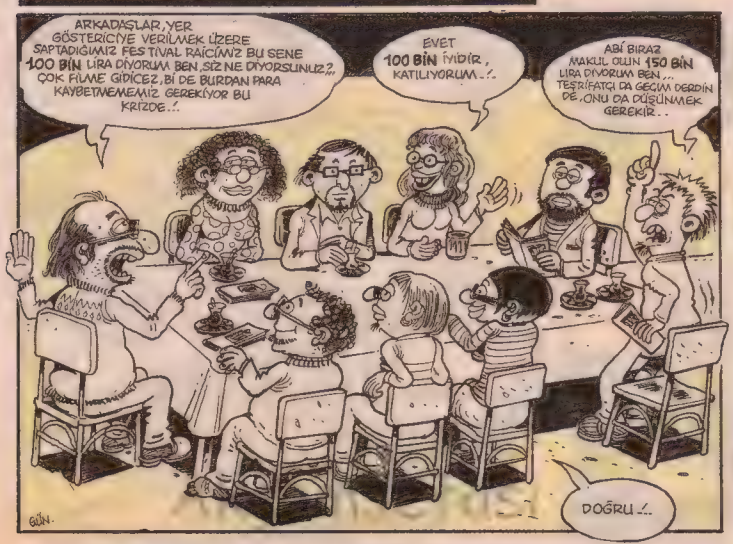

Doların aşırı dalgalanması sonuçu ithal edilemeyen ilaçlardaki sıkıntıyı aşabilmek için tek tek ilaç dağıtılması düşünülüyor...

Hükümet İş Başında

Alp Tamer

harala gürele

AİHM(Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi)TÜRKİYE'Yİ 26 DAVADAN DAHA MAHKUM ETTİ.. BİLANÇO 300 000 000 000 TL.. insanlık onuru sökmedi tek umut tazminat korkusu..

-Her ekonomik kriz sonrası gündeme gelen bakanların makam otoları, yine tartışma yarattı... Bakanlar, yine popülist çözümlere yöneldiler, makam otolarını bırakarak kendi otolarını kullanmaya başladılar...

PANTOLON

metin fidan

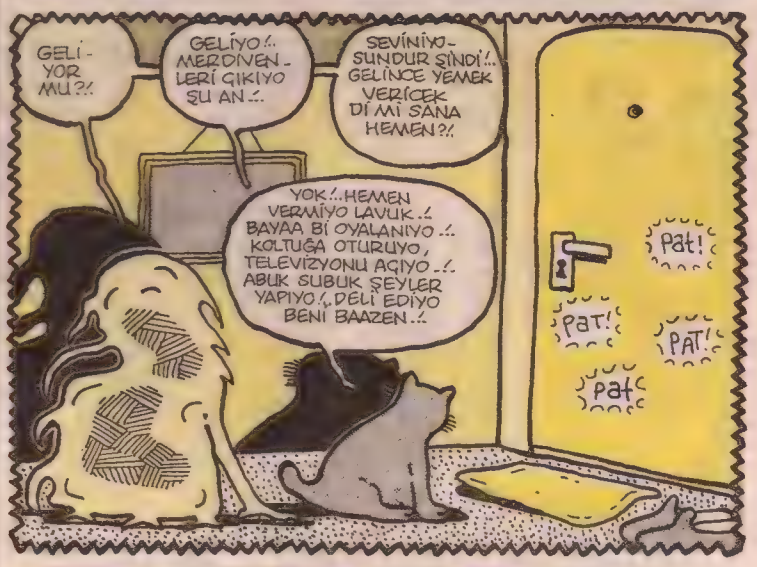

Sayın Başbakanım yeni köşemizin adını ne koyalım?..

Hay hay çocuklar!..

Peki efendim, teşekkür ederiz!..

Soner GÜNDAY

Fatih SOLMAZ

URANÜSLÜ MURAT HANGİNİZ!?

BEEN! BEN! BEN! BEEN!..

GENÇ İŞADAMLARI DERNEĞİ

ÖZKAN BEY DÜN OTUZALTI YAŞINA GİREREK ARTIK GENÇLİĞE VEDA ETMİŞ BULUNUYOR ARKADAŞLAR...ÜZÜLEREK ÖZKAN BEYİ DERNEĞİMİZDEN ÇIKARTIYORUZ.:.

VAY BEE.!.. YILLAR SU GİBİ AKIP GEÇMİŞ.!..

ANAA!.. BAĞIRSAK SOLUCANIM MİKROÇİPİ ALDI, KAÇIYOR!.. LAN DUR!..

Fıtı fıtı

KİRALIK EŞŞEK
Saati 2 milyon

AMA SİZ NİÇİN BİNMİYORSUNUZ? HEEY BİR DAKKA DURUN VAZGEÇTİM.! GETİRİN EŞEKLERİMİ.!..

GEL YAVRUM, BİRAZDAN SENİNLE ÇOK GÜZEL DAKİKALAR GEÇİRECEZ.:.

TEPELERE ÇIKALIM... ORALAR TENHADIR.:.

Paranoya

ARTIK ATLATAMAZSIN, YARIN BİZLE AVA GELİYORSUN.!

EEH, NE YAPALIM, PEKİ GELİRİZ.:.

ŞŞT.! SUSUN, ŞİMDİ GELİRLER, ÇAĞIRIYORUM.:.

VIZZ VIZZZ

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

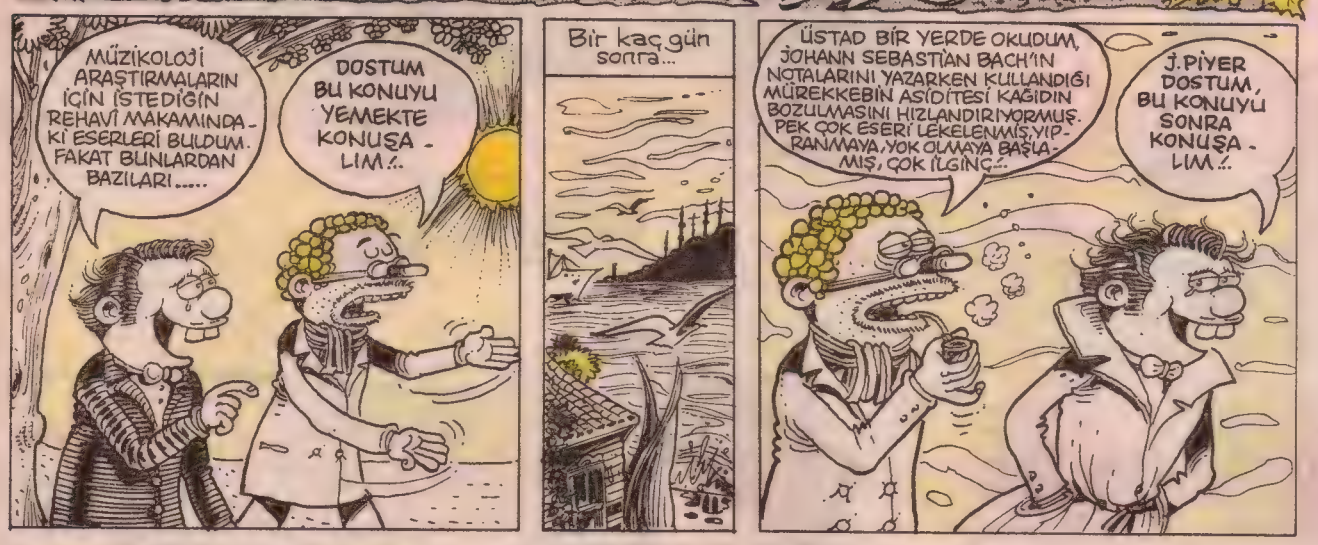

guneri@leman.com.tr

ÖKÜRKEN BEŞ DUYUNUZU DA HAREKETE GEÇİREN BİR ALBÜM. GÖNÜL ADAMI-2 GELİYOR...

Açık Büfe

met üst

alıştırmalar

- depremle yaşamaya alışmalıyız! alıştık!
- **ekonomik kriz'e alışmalıyız! alıştık!**
- işkenceye-zulme alışmalıyız! alıştık!
- **şehir magandaları'na alışmalıyız! alıştık!**
- grizu patlamaları'na alışmalıyız! alıştık!
- **siyanürlü altın'a alışmalıyız! alıştık!**
- her türlü mafya'ya alışmalıyız! alıştık!
- **vurguna-yolsuzluğa alışmalıyız! alıştık!**
- kabalığa-hoyratlığa alışmalıyız! alıştık!
- **rüşvete-torpile alışmalıyız! alıştık!**
- çevre kıyımına alışmalıyız! alıştık!
- **hayali ihracat'a alışmalıyız! alıştık!**
- baz istasyonları'na alışmalıyız! alıştık!
- **kara para aklamaya alışmalıyız! alıştık!**
- trafik kazaları'na alışmalıyız! alıştık!
- **işsizliğe-yoksulluğa alışmalıyız! alıştık!**
- olağanüstü hâl'e alışmalıyız! alıştık!
- **dağın taşın bina olmasına alışmalıyız! alıştık!**
- fail-i meçhullere alışmalıyız! alıştık!
- **geciken adalete alışmalıyız! alıştık!**
- hastanelerde rehin kalmaya alışmalıyız! alıştık!
- **kayıplar mezarlığı'na alışmalıyız! alıştık!**
- herkes bize düşman alışmalıyız! alıştık!
- **garibin çilesi ölünce biter alışmalıyız! alıştık!**
- derin devlet'e alişmalıyiz! alıştık!
- **nüfus artışı'na alışmalıyız! alıştık!**
- düşünce suçluları'na alışmalıyız! alıştık!
- **çözümsüz sorunlar'a alışmalıyız! alıştık!**
- ezberci eğitim'e alışmalıyız! alıştık!
- **plansız değişmeye alışmalıyız! alıştık!**
- mutlu azınlığa alışmalıyız! alıştık!
- **sessiz çoğunluğa alışmalıyız! alıştık!**
- medya kirlenmesi'ne alışmalıyız! alıştık!
- **sansüre - otosansüre alışmalıyız! alıştık!**
- ezilmeye, hor görülmeye alışmalıyız! alıştık!
- **mutsuzluğa - umutsuzluğa alışmalıyız! alıştık!**
- vereme - cüzzama alışmalıyız! alıştık!
- **tecavüze - dayağa alışmalıyız! alıştık!**
- imf'ye - dünya bankası'na alışmalıyız! alıştık!
- **her şey'e - herkes'e alışmalıyız! alıştık!**

* * *

godot'un kod adı oldu
bu memlekette huzur!
çay - sigara içiyor alışıyoruz! alıştık!

TERELLİ

PICTURES

ÇAN BARSLAN

canbarslan@turk.net

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net www.komikaze.net
erdil yaşaroğlu

Le Manti MEDYA

Emmanuelle Afrika'da, Emmanuelle Çin'de, Emmanuelle Tibet'te
EMMAUELLE MİLLİYET'TE

Milliyet, yerlerde sürünen tirajını ve cirosunu kurtarmak için,ister inan ister inanma türü bir buluşla, 1970'li yılların ünlü **Hollandalı** porno yıldızı **Sylvia Kristel**'in, Avrupa'da sadece sexshoplarda bulabileceğiniz **"Emmanuelle"** karakterinin videolarını pazarlamaya başladı.

Popmilliyetçileşen gazete, geçen pazartesi gününden itibaren, günde 750 bin liraya, **49 Armağan gazetesi** eki karşılığı Emmanuelle'in, **"14 VCD'lik ve 14 özel kitaplık muhteşem bir koleksiyonu"**nu okurlarına satıyor. Hem de manşetin üstünde yarıçıplak flu bir kadın v yer aldığı pembe renk tuyla duyurarak, **"Sı Televizyondan Önce Milliyet Okurları İçin."**

Hürriyet'in **"Emanuelle'nin dönü** lıklı haberine göre ise, **"30 yıl önce nü Sylvia Kristel'in oynadığı Eman VCD ve DVD olarak piyasaya veri ni versiyonlarında Avrupalı seksi ler yeralıyor. Tüm dünyada ilk k ye'de yayınlanacak olan yeni Ema dizilerinde, fantaziler kraliçesini kimliğinde maceradan maceraya şarken izleyeceksiniz"** deniyor.

İlgilinenler için anlatayım: **Emm nuelle Arsan** karakterinin starı 28 lül 1952 doğumlu Sylvia Kristel, 49 şındadır. **Utrectli** bir aileden gelir. İ lizce öğretmenliği eğitimi almı oyuncu, 1970 yılında modelliğe başlamış. İlk filmi olan ve bir cinayet öyküsünün anlatıldığı, **"Because of the Cats"**i 1972 yılın

Dalgınlığına Kaçan Mürekkep Balığı...

CEZMİ ER
cezmier@leman.

"Sen şimdi dalgınlığına kaç mürekkep balığı gibi
kalbindeki o eski sevdalan bir gölge gibi kullan
çırpınan sevgini korumak için durmadan yüz değiştir
ama unutamazsın yüzünü
yüzun ki senin rakibin
yüzun ki kalbini hiç saklayamaz
yüzun ki aşkına rakip
Sen şimdi dalgınlığına kaç mürekkep balığı gibi..."

Evet...Geriye dönüp bakamadım... Eğer başımı çevirseydim, hiç beklemediği bir acının yarattığı şokla geri len, içinde çok derinlerde bir yerlerde saklı tuttuğun, kendine ve bana durmadan yabancılaşan, hiç ama hiç tanımadığım bir yüz bulacaktım pencerede... Yüzünde eskisi gibi kendi masumiyetimin yansımasını göremeyecektim. Çünkü masum değildim artık. Ruhunun o karanlık bahçesinde esir düştüğü için sensiz soluk alamayan küçük çocuk kovulmuştu cennetinden.

Yağmur yağıyordu. İncecik, kesik kesik bir yağmur...Tıpkı ömrümüz gibi... Tıpkı sevgin gibi, içimi önce ısıtıp sonra beni yalnızlığın ve sahipsizliğin soğuk sularına, **İstanbul**'un sensizlikten kararmış, öksüz ve özlem dolu sokaklarına bırakan... Tıpkı senin gibi, ömrün gibiydi yağmur... Kesik kesik... Hatırlar mısın, sana hayattan daha kötü davranmamı isterdin benden. O beklentisiz, o seni her şeyinle kabul etmeye hazır, verdiğinden daha fazlasını talep etmeye cesareti olmayan, seni incitmekten ölümden korkar gibi korkan, ömrünü ve varlığını sana adamaya hazır benliğim ne kolay gelirdi sana... Her şeyimle sana teslim olmaya hazırdım, silahsız, savunmasız, hesapsız... Oysa bu değildi istediğin. Sen de herkes gibi incitilmek istiyordun. Güven çok sıradan ve heyecan vermeyen bir duyguydu senin için. Sana bağlanmamı bu yüzden hiç istemedin. Beni özgür bıraktığını söyleyip, kendi ruhunu rahatlattın. Bana karşı hiçbir sorumluluğun yoktu. Beni sahiplenmek istemedin...

Oysa sen benim meleğimdin. Hayatın tüm kötülüklerinden arındığına inandığım, ömrünü başkalarının iyiliği için harcamaya hazır, o incecik düşünen ve yüreğindeki kırgın masum çocuğu incitmeye kıyamayacağım dünya meleği... Senden gelen her acı kabulümdü bu yüzden, kutsaldı... Sen benim yeryüzü tanrımdın. Tanrılar sorgulanmaz biliırsın... Ben de sana, hiç sorgulamadan taptım. Ve sana hayattan daha kötü davranamazdım...

Hiç unutmuyorum, Mart, belki de Nisan ayıydı. Bahar gelmişti İstanbul'a... Ama hayatın ve doğanın mucizelerini kulaklarımıza fısıldayan o müjdeci bahar değil, karanlık ve kasvet dolu bir baharda bu. Ameliyat olmuştun. Canın yanıyordu. Günler ve geceler boyunca hep yanındaydım. Acını etimde hissediyor, ruhunu sevgimle teselli etmeye çalışıyordum. Bir öğlen, benden işleri yetiştirmemi isteyen patronumla kavga edip, işsiz kalmayı göze alarak yola çıktım. İyi değildin ve yanında olmalıydım. Gerisi umurumda bile değildi... Ne yemek yiyebiliyor ne de konuşabiliyordun. Bir an önce seni iyileştirmesi için dualar ettiğim Tanrı'yı ve ruhuma artık her şeyin yolunda gideceğini, soğuk kış rüzgarlarıyla savrulan aşkımızın artık toprağa daha sıkı tutunduğunu kulağıma fısıldayan o güzelim baharı yanıma alarak kapımı çaldım.

Kapıyı açan sendin, ama kapıyı açan yüzünü tanımıyordum. Sana ait olduğunu bildiğim ve taparcasına sevdiğim bedeninin üzerinde taşıdığın yüz başkasınındı sanki... Şaşkınlık, çaresizlik ve panik içinde gerilmiş o yüz bana **"Neden geldin, ben seni arayacaktım"** dedi... İçerde bir başka kadın vardı ve beni alamazdın. Önce kapına kadar bana eşlik eden, o hep seni bana bağışlaması için dualar ettiğim Tanrı kayboldu yüreğimde.... Sonra kulağıma her şeyin daha iyi olacağını fısıldayıp duyan bahar... Bedenim bana ait değildi artık. Sesim bana ait değildi. Kolum sana doğru uzandı, yoldan gelirken sana aldıklarımı eline aceleyle tutuşturdum. Bildiğim bütün sözcükleri unutmuştum, konuşamıyordum. Kapında öylece, o hiç tanımadığım yüzüne bakarken geçen birkaç saniye ömrüme yıllar ekledi. Güçlükle geriye dönebildim ve arkamda sonsuzluğa bir kapı açıldı. Ölmüştüm... Kalbim atmıyordu. Benden kendisine hayat kadar kötü davranmamı isteyen o yeryüzü tanrısı, o yüzü iyilikle ışıyan melek, hayattan daha acımasız bir tokat indirmişti yüzüme... İşte o tokat, senin hiç tanımadığın, benim bile varlığından haberdar olmadığım içimdeki diğer beni yaratmıştı...

O ise aylardır peşimdeydi. Hep üzerimdeydi gözü, farkındaydım. Beni çözemiyor, nasıl yaklaşacağını kestiremiyor, daha sahip olamadan kaybetmekten korktuğu bir hazineyi elde etmek için adeta uygun zamanı kolluyor, asla sabırsızlık etmiyordu.

Evet bir hazineydim onun için. Aslında hiç tanımadığı ben, içimdeki şehvet fırtınalarını bastırmaya çalışan, etrafındaki herkesten sessizce farklı duran, ama keşfedilmeyi bekleyen, masum yüzlü bir dişi şeytandım ona göre. Akıllıydım, bu karanlık şehirde tek başına ayakta kalabilme savaşını göze alacak kadar korkusuzdum, önümde sayfa sayfa açılan hayatı bir solukta okumak için sabırsızlanan bir enerji odağıydım. Beni böyle görüyordu. Ve buna beni de inandırmak istiyor, erken çıkılmış bir hayat yolculuğunda üst üste ağır darbeler alan içimdeki prensesi korumak, yaralarını sarmak ve ona sahip olmak istiyordu. Uzun süre uzak durdum ondan. Yalnız yaşayan, özgürlük sarhoşu, cesur ve hayatı henüz tanımayan bir genç kadının etrafını saran diğ lardan kendimi hiç de farkında olmadan koru ana kadar.

Beni koruyan tek kalkan sana duyduğum aşkımdı. Gözüm hiç kimseyi görmüyor, s başka hiçbir aşk beni ilgilendirmiyor, içinde s dığın bir hayat beni hiç cezbetmiyordu...

Kapında kalıp, içeri alınmadığım o gün arka suzluğa açılan ve beni içine çağıran kapı işte pısıydı. Ayaklarım beni istemsizce ona götür gittiğimde savunmasızdım. Oturup dakikalarca Sana ümitsizce aşık olduğumu, ama, konuş yemek yemekte güçlük çekerken, acıyla kıvran ni bir insanın içinde olabileceği o en masum haldeyken bile bir başkasına nasıl yoğunlaştı mak faşizmine nasıl yenik düştüğünü anlattım

Hasta yatağını bir başkasıyla paylaşmıştın, tahmin edemeyeceğim, en masum ve çaresiz düşündüğüm ve yanında olmak istediğim bir mıştın. Bu biraz da ilişkimizin özetiydi aslında. ğe, bir yeryüzü tanrısına bu vefasızlığı, bu hoş kıştıramayacak kadar dünyadan kopuk bir kadı dan kendisine hayat kadar kötü davranmasın bu hayatın iyi ve kötü yanlarının tam da ortası maya mahkum olmuş bir adam... İki çaresiz

Beni sabırla dinledi, yüzündeki "artık hayatı o hiç şaşırmamış, küçümseyen, şefkatsiz, am deyle... Daha fazla çabalamaya gerek kalmadan zanmış bir komutanın gururu, güveni ve kibiriyle cakladı. Gözyaşlarımı sildi, benim ne kadar özel olduğumdan, bunları haketmediğimden, artık manını beni şımartmak için harcayacağından uzak ülkelere yapacağımız seyahatlerden sözet

Soğuk bir sevgisi vardı, sana benzemeyen. olan hiçbir şey yoktu onda... Neden onu gör vam ediyordum bilmiyorum, belki de içimde veren aşkından uzaklaşabilmek için senin dünyadeki taban tabana zıt yanısımanı bulmuştum. sevdi beni... Kendini sevmekti bu daha çok, ke celtmekti. Ruhumdaki dişiyi ortaya çıkarmaktı Ruhumu ele geçirmekti... Bana yemekler yap Bütün zamanı benimdi... Benim için sevgilisin mişti... Saatlerce seviyordu bedenimi... Saatle erkekleri anlatıyor, erkeklerin aslında ne kadar ratıklar olduğunu, onları kullanmanın, aptal y manın ne kadar kolay olduğunu söylüyordu... **"lolitam"** diye çağırıyordu...

Genç bedenim kendi yansımasını görüp, hayran olduğu, vazgeçilmez bir ayna olmuştu o Onun istediği gibi giyiniyor, onun istediği gibi ta saçlarımı... Benimle gurur duyuyor, hayatında için aslında hep kendini takdir ediyordu. Bu de mek için yanağını uzatan bendim. İçimdeki aş Sadece ilgiden sarhoş olmuştum ve içimde ans nan o dolu dizgin arzudan...Bu arzunun içinc bir sevgi olup olmadığını bile sorgulamıyordun kendimi değersiz hissettiren aşkının ruhumda a raları iyileştiriyordu işte. Peki bende eksik olan

Eksik olan sendin... Uzunca bir aradan sonra niden görmeye başlamıştım. Onunla olduğum ge lesekreterime sabaha kadar ardı ardına bıraktığ dinlemek, aslında beni sevdiğini hissettiriyordu tediğin zaman eskisi gibi bana ulaşamamak seni yordu. Artık ulaşılamayan, merak edilen, güven tahrik eden kadındım. Seni gördüğüm seyrek zam benimle sevişmek isterdin. Oysa benim istediğim ğildi. Kirletilmiş cinselliğim onun yarattığı içimdek ye attı artık. Bense o fahişeyi tanımanı istemiyor deliler gibi korkuyordum. O duyarlı, sevgine muh sum benliğime bürünüyordum senin yanındayke çok bu yüzden seninle sevişmekten utanıyordum

Bir şizofrendim artık... Yalanlar söylüyordu sana hem de ona... Kendimi tanıyamaz olmuştu gisi bendim? İçimdeki, o güzelliğiyle dünyayı eld ye kışkırtılmış, karanlık ve ilgi tutsağı kadın mıydı sa uğruna hayatından vazgeçmeye hazır olduğu mahkum, ezilmiş, kapılarda bırakılmış, verdiği g taşıdığı masumiyetle sana cazip gelmeyen o sev dın mı? İkisi de olmak istemiyordum. Ama ikisi vazgeçemiyordum. Sanki biri olmazsa diğeri y gibiydi. Birbirinden nefret eden ve birbirinin varl hammül edemeyen bu iki benlikle yalnız kaldığı diracak gibi oluyor ağır ağır ruhumu öldürüyord tik yalnız kalmak dayanılmaz olmuştu benim iç göremediğim zamanlar ona gidiyor, onu gören zamanlar sana sığınıyordum. İçimdeki bu birbiri n iki kadın beni durmadan diplere çekiyordu...

Seni başından beri biliyordu, ama uzun süre ilgili tek kelime etmedi bana. En sonunda o de soğuk, güçlü, bir ilişkinin detaylarını yüksek sesl mayı gururuna yediremeyen ve bunu hep bayağ gören adam bir gece volkan gibi patladı. Onu as ğırım, aptal yerine koyduğumu, yalanlarımla anc dimi kandırabileceğimi söyledi bağırarak.

Bense senin hayatımdaki varlığını hep inkar et ni inkar ederek içimde korumaya çalışıyordum. nim içimdeki o masum, şefkatli, iyilik dolu benli Eğer seni ele geçirirse o benliğimi de ele geçir caktı. Bu da ölümüm demekti...

* 14 Nisan Cumartesi günü saat 14:00'de

çevirmiş. Bu filmle Hollanda sinemasına köklerini atan Kristel, 1973'de Avrupa TV Güzeli seçilmiş.

Alman sinemacı **Just Jaeckin** tarafından yaratılan Emmanuelle Arsan karakteriyle şöhretini tüm dünyaya kazıyan Kristel, çevirdiği 43 filmle porno endüstrisinin gözde kazanan kadın starı olarak, şu an **Amsterdam** jet sosyatesinin partilerinde boy gösteriyor.

Kendisiyle Amsterdam'da bir rastlantı sonucu karşılaşmıştım. Her yıl, 28 ve 29 Nisan günü, tüm Hollanda, Ana Kraliçe'nin doğum gününü kutlamak için parti alanına dönüşür. Bu partilerden birinde Emmanuelle, Kraliçe Günü'nün bir ritüeli olarak kişi başına **25 Gulden**'e (Yaklaşık 12. 5 milyon'a) tek tek resim çektirip özellikle İtalyan ve Alman erkek turistlerin paralarını söğüşlüyordu.

Neyse, konuyu dağıtmayalım. Yarım asrı devirmek üzere olan Kristel, Hollanda sinema endüstrisinde, pornografiyi bırakmış ve yardımcı rollerde hala tutulan bir oyuncu.

Artık geçmişte kalan ve sexshopların vitrinlerini süsleyen erotik filmlerinin ruhu ise Avrupalı **"seksi mankenler"**in uzandığı maceralarda ve sadece Türkiye'de Milliyet'te gezinecek.

Milliyet'in cinsel devrimci yöneticilerine, yazarlarına, çizerlerine, Emmanuelle'li hayatlarında başarılar, bol tirajlar ve iyi hasılatlar, tüketicilerine de haz dolu, bol kolanyalı. beyaz peçeteli günler temenni ediyoruz.

Dönem dönem her türlü ilkel ahlakçığı, milliyetçiliği fütursuzca pompalayan bu gazetexshop, **Zerrin Egeliler**, **Dilber Ay**, **Zerrin Doğan**, **Figen Han**, **Ali Poyrazoğlu**, **Hadi Çaman**, **Aydemir Akbaş** gibi '70'li yılların Türk seks yıldızlarının filmlerine de el atarsa, 5 Armağan gazetesine bir viagra, 40 Armağan'a sunni vajin-vibratör , 100 Armağan'a şişme bebek verirse kimse şaşırmasın.

Kutlu Esendemir

Artık ilk günlerin heyecanını yitirmiş, onu seninle aldatdığımdan emindi. Ve benden farklı şeyler bekliyordu. Sana olan sevgimi kabul etmek istemiyor, kendisiyle yetinmememi cinsel doyumsuzluğuma bağlıyor, böylece istemeden ezdiğim egosunu kurtarmaya çalışıyordu. Bugüne kadar hep kadınlar onun peşinden koşmuştu. Hep o ağlatan, aldatan, ele geçmeyen olmuştu. **"Hayatımda ilk kez bir kadın beni parmağında oyuncak etti, benim egomun dışında davrandı, bana teslim olmadı"** diyerek beni kendince yüceltmeye devam ediyordu kafasında. Artık katılaşmıştı. Bana boyun eğdiği ve bu ilişkide onayladığı tek şey cinselliğimiz olmuştu... Günlük, basit, sıradan meseleler uğruna beni aşağılamaya, hoyratça incitmeye başlamıştı. Gizli gizli intikam almaya çalışır gibiydi benden. Çok sık kavga eder olmuştuk. Ama yine de benden vazgeçemiyor, beni elde edememe hırsını bana karşı dayanılmaz bir tutkuya dönüştürüyordu.

"Madem ki fahişe ruhlusun, madem içinde bu var, o zaman bu yanımla barış ve özgürce yaşa" diyordu bana. **"Seni özgür bırakıyorum, git istediğinle birlikte ol, ama sonra gelip bana anlat"** diyordu. Gittikçe zavallılaştığının kendisi de farkındaydı aslında. Asi ruhumla başedemediği ve bundan dolayı kendini yenik hissetmek istemediği için, sonuçta yine beni bağışlayan, özgür bırakan, hatta fedakarlık eden insanı oynamaya başlamıştı. Yarattığı sahte özgürlükle beni kontrol altına almaya çalışıyor, her şeye rağmen galip gelmek istiyordu. Benimle kişilik savaşına dönüştürmüştü ilişkiyi. Oysa ben onun bulunduğu noktada değildim. Açlığını duyduğum senin sevgindi, cinsellik değil... Ne onda, ne başka birinde, ne de dünya üzerinde hiçbir yerde olmayan, sadece ruhunun o karanlık, o bin bir gizemle dolu bahçesinde gezinirken hissedebildiğim sevgin.

Benden otellere gitmemi istiyordu...Orada zengin ve yaşlı adamları baştan çıkarmamı, bana öğrettiği tekniklerle onları yatakta zayıf düşürmemi, yaşlılıklarıyla gizli gizli alay etmemi... Genç adamlarla olmamı, hele ki duygusal bağlar kurmamı istemezdi... Ona kalırsa bunu sadece ben istediğim için istiyordu... Bunu bir kez başlatan bendim ve o sadece beni özgür bırakıyordu....

Akşam bana yemekler yapar, mum ışığında şaraplar içirir, sonra tatlı dille ikna edip , dışarı, o karanlık arzular ormanına gitmeye zorlardı... Ona boyun eğer gibi görünür, sonra o soğuk o yağmurlu **İstanbul** gecelerinde evime giderdim. Saatlerce koltukta oturur, sigara üstüne sigara içer, aslında gerçek olmayan bir dünyada hapsolan ruhuma ağlardım. Kendimle kıyasıya bir hesaplaşmaya girerdim. İçimdeki iki düşman benlik çığlık çığlığa boğuşurdu içimde. İçimde uğuldayan korkunç çığlıklarla sağır olacağımı hissettiğimde bu oyunu sürdürmekten başka çarem olmadığını düşünür ve yine onu arardım. Tıpkı onun tarif ettiği gibi bir adamla tanıştığımı, ona kur yaptığımı, birazdan odasına çıkacağımızı anlatırdım. İşte o an sesi meleksi bir aydınlıkla değişir, bana ihtiyacım olan sevgi sözcüklerini soluk soluğa kulağıma fısıldar, mükemmel bir kadın olduğumu, banâ nasıl da tutkun olduğunu ve aşkını anlatırdı. Bir süre sonra evine gittiğimde beni heyecanla kapıda karşılardı. Tutkuyla sarılıp öpmeye başlar, **"hadi anlat bana neler yaşadığını"** derdi...

Artık sevgisini hissedebildiğim tek anlardı bunlar. Aslında senin yüreğinden özlediğim o sevgiyi hissedebilmek için gözlerimi kapatıp, hiç yaşamadığım tuhaf, gerçekdışı öyküler anlatırdım ona. Öylé sahici anlatırdım ki kendim bile inanırdım bazen... Zaman zaman, sevişme bitip de yalanların o soğuk yüzüyle yüzleşince gözyaşlarına boğulurdum. Böyle anlarda ben parmparça ruhuma ağlardım; o ise gözyaşlarının yaşadığımı zannettiği bu gerçeküstü öykülerin şokundan kaynaklandığını düşünürdü. İçimdeki masumiyeti ve kanayan benliği bu kadar iyi saklardım işte ondan...

Yalana bir defa batınca geri dönüşün yoktur... O da ben de yalanlarının müptelası olmuştuk. O kırılan gururunu onarmak için, kendince ikimiz için de doğru sandığı bir kapıyı, ruhumun delirliğine giden o karanlık yolu zorluyor; bense kaybolan aşkımı onda arar gibi yüzüme gözüme bulaştırdığım hayatımın karanlık sularında önce sana, sonra ona ve en çok da kendime karşı duyduğum vicdan azabından boğulmamak için çırpındıkça durmaksızın batıyordum...

Kendimle kalamıyordum. Sana ulaşamıyordum. Yalnız kaldığımda yalanlarla kurduğum o acımasız dünya yıkılıyor, sahte sevgi sözcükleri beni terk ediyordu... Yalnız kalmak içimde susturamadığım gerçek benle, yani ulaşamadığım seninle kalmak gibiydi. Kendimi sadece onun kadınlığımı yücelten sözcükleriyle değerli buluyordum. Değerimi yitirmiştim seninle beraber. Artık bu kuyudan kurtulamıyordum. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Gerçekliğe geri dönüş yolunu kaybetmiştim....

Beni asla açıkça suçlamıyor, ama sözcüklerin arasına sıkıştırdığı anlamlarla, senden kopamayıp onu aldatarak aslında her şeyi benim mahvettiğimi ima ediyor, beni kendisine bir de vicdanımla bağlamaya çalışıyordu. İçimde ele geçiremediği bir tek sen kalmıştın...

Bense seni hep inkar ettim, elimde kalan son sevgiyi, son masumiyeti koruyabilmek için... Belki de çıldırmamak için... Seni düşünmek, arasıra bile olsa seni görebilmek bu korkunç kabusta tek sığınağımdı çünkü. Bunu biliyordu ve yok etmek istiyordu... Hiç kimse, evet hiç kimse sadece kötülükten ibaret değildir. Ve elbette o da bütünüyle kötü bir insan değildi...Kötü mü , yoksa iyi bir insan mıyım ,diye bir kez olsun sahiden düşünmemişti...

Onun ruhuyla oynamıştım, benim müptelam olmuştu. O kendini çok güçlü, sağlam ve yıkılmaz sanan adamın tek zaafı olmuştum. Benden vazgeçemiyordu. Çareyi bu ilişkiyi bütünüyle tensel hazza, kalpsiz ve başıboş bir arzuya dönüştürmekte buldu. Ve beni nesneleştirmeye çalıştı...Beni nesneleştirirken içine daha çok kapandı...İçine kapandıkça daha da acımasızlaştı...

Oysa sen şefkatliydin. Hayatının kadını dediği benim için yaptığı tüm jestlere, yarattığını sandığı romantizme ve tutkuya rağmen aslında sevmeyi hiç bilmiyordu. Sevgi öğretilmemişti ona. Çünkü hep acımasız ve sağlam olmaya zorlamıştı onu hayat. Ve ona geçmişini ve ruhunda bastırmaya çalıştığı o ezik çocuğu hatırlatan tek kadın bendim...

Bana tamamen sahip olabilmesi için, seni içimde yok etmemi istiyordu ve böylece , yıkılmazlığını ve kişiliğindeki gücü kendi kendisine yeniden ispat edecekti. Beni seninle olmaya sonra yine ona gelmeye zorladı. Ruhumdaki varlığına bir türlü inanmak istemediği ve yok saydığı sevdayı cinsel fantazilerine malzeme yaparak aşağılamak istedi. Seni bir lolita gibi baştan çıkarmamı, cinselliğinle alay etmemi ve kendime tutkun etmemi istiyordu. Seni arzulandırmalı, sonra arzularınla yapayalnız bırakıp ona gelmeliydim. Bunu yapmayı, hatta konuşmayı bile uzun süre hep reddettim... Aslında her zaman yaptığım gibi onun evinden çıkıp, dışarıda ya da kendi evimde zaman geçirdikten sonra dönüp, yine yalanlar söyleyebilirdim. Seninle olduğumu ve benden yapmasını istediği her şeyi yaparak seni aşağıladığımı anlatabilirdim. Bana inanırdı. Fakat gerçek olmayan bir dünyada bile seni aşağılamayı kabul etmem mümkün değildi. Düşüncesi bile öldürüyordu beni. İçimde tutunacak masum bir benlik kalmayacaktı bunu yaparsam. Onun yarattığı kötücül ve alaycı fahişe tüm ruhumu ve hayatımı ele geçirecekti. Oysa sen benim son sığınağımdın. Hayatımda olmasan da, yalnız uzaktaki varlığının düşüncesiyle...

Artık ne otel öyküleri, ne de cinselliğime köle olmuş, o aslında hiç varolmayan zavallı adamların hikayeleri ilgilendirmiyordu onu. O ne istediğini söylemişti. Bense yapmamıştım. Artık beni görmek istemiyordu. Ve o tuhaf, bencil sevgisini usul usul geri almıştı benden. Beni şizofren benliğimle öylece bırakmıştı. Çıldırmanın eşiğindeydim. Belki de çıldırmıştım bilmiyorum. İçimde yarattığı fahişe onun kösnül sevgisinin bağımlısı olmuştu. İçimde uyuşturucu nöbetleri yaşar gibi ruhumu paralayan bir fahişeyle yaşamak zorunda bırakılmıştım. O fahişeden nefret ediyordum. Onu yok etmek istiyordum. Ama beni öldürmek üzere olan aslında oydu.

Çareyi yine yalanlarda buldum. Bu defa yalanlarının hedefi içimde yok etmek istediğim ve varlığına tahammül edemediğim o fahişeydi. Onu seninle zehirleyecektim.

Uzun bir aradan sonra beni aradığın bir geceydi. Kesik kesik yağmur yağıyordu. Tıpkı ömrümüz gibiydi yağmur... Tıpkı ömrümüz gibiydi ıslak ve karanlık sokaklar... Birlikte içtiğimiz saatler boyunca sen, bana duyduğun suçluluğu, beni özgür bırakmakla aslında ne büyük bir iyilik yaptığın düşüncesiyle avutup, bastırmaya çalışıyordun. Bense, iyiyi kötüye, karanlığı aydınlığa, bahan kışa karıştıran ve beni dipsiz bir karanlığa sürükleyen hayatın içindeki son gecemi yaşıyor olmanın huzurunu yaşıyordum. Bu benim sonumdu. Tıpkı varlığımın başlangıcında olduğu gibi sonunda da sen olmalıydın.

O gece birbirimize sarılarak yürüdük sokaklarda, evine gittik. Üstümü değiştirmek için odaya girdiğimde yatağının hemen başucunda duran telefondan onu aradım. Nihayet istediğini yapacağımı, seninle sevişirken bunu ona dinleteceğimi söyledim. Benden böyle bir şey beklemeyen sesi nihayet elde edilen zaferin sarhoşluğuna büründü hemen. Yine bana aşk dolu sözcükler fısıldamaya başladı. Onu hiç dinlemeden telefonu oraya bırakıp senin yanına geldim.

İşte beklediğim o son gelmişti. Peki kimi cezalandırıyordum? Seni mi? Onu mu? Yoksa içimdeki fahişeyi mi? Belki de sadece, üçümüzün kaderlerini kesiştiren, bir türlü parçası olamadığım, iyiliğini kötülüğüne karıştırarak ruhumu kıyılarına savuran bu acımasız hayatı cezalandırıyordum...

Sevişmek için odaya girdiğimizde her zamanki gibi sigaralarımızı, son kadeh içkilerimizi yanımıza almış, o çok sevdiğim kırmızı ışığımızı yakmıştık. İşte her şey yine eskisi gibiydi. Ama ben artık ben değildim. Yatağa uzandığımda izin isteyip tuvalete zor attım kendimi. Hıçkırıklarım duyulmasın diye suyu sonuna kadar açtım. O herkesi cezalandırarak, mutlak sonsuzluğu seçmeye karar veren ruhum birdenbire güçsüz düşmüştü işte... Ben böyle olsun istememiştim...

Kendimi toparlayıp yanına döndüm. Tıpkı o ölen ruhum gibi soğumuştu bedenim. Üşüyordum. Beni ısıtmanı istedim. O çok tanıdık masum şefkatinle sarıldın bana. Tam da o anda fark ettin açık duran telefonu. Bir anlam veremedin. O telefonu kapattığında, ben, diğer ucunda sabırsızlıkla zaferini bekleyen adamı öldürmüş oldum. Beni öpmeye başladığında içimde daha fazla bastıramadığım o ses çığlık oldu dudaklarımda... **"Dokunma bana, iğrencim ben, benim içimde bir fahişe var!."** İçimdeki çığlıkların duvarlarda yankılanıp, ses olunca ruhumdaki fahişeyi öldürmüş oldum. Bütün olan biteni sana anlatıp, yüzündeki Tanrısal ışığın kayboluşunu izlerken ve ardından beni evinden kovduğunda ruhumdaki o masum ve sana delice aşık benliğimi de öldürmüş oldum...

Her şey bitmişti. Cansız benliklerime kılıf olan bedenimi toparlayıp, çıktım kapından. Beni girdaplarıyla sürükleyen, o söz geçiremediğim hayatımın hiç değilse sonunu kendim çizebilmiştim işte. Yağmur yağıyordu kesik kesik...; Tıpkı ömrümüz gibi...

Gecenin kimsesiz sokaklarında dalgınlığına kaçan bir mürekkep balığıydım artık...

---

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

TRT RESİM YARIŞMASI

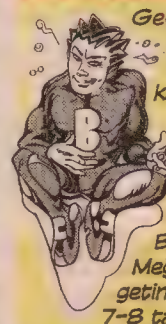

Geçen hafta sonu, TRT'nin düzenlediği resim yarışmasına katıldım. Son gün pazar günüymüş. Son gün götürdüm resimleri. Harbiye'deki tarihi TRT Radyosu binası. Baktım bir kalabalık.. Meğer herkes son gün getirmiş.. Kadının biri de 7-8 tane resim birden getirmiş. (Resimleri seri, birbirini takip ediyor..) Gelen işleri tasnif edip etiketleyen de tek bir bayan görevli var. "seri resimleri" görünce fittirdi.. "Oooh! bu ne yaa! hafta içi kıçınızın üstüne yatıyorsunuz, kalkıp son gün geliyorsunuz! Şu mübarek pazar günü evde çocukları bırakıp geldim, bana yazık değil mi!" der demez telefon çaldı, telefondaki de resim getiriyormuş.. "Köprüdeyim, geliyorum" demiş.. Telefondan sonra görevli bayan kıvama gelip iyice delirdi.. son avaz nidalarını burda yazmaya kalemim varmaz..

(Yaşandı bitti saygısızca. Hadise gerçektir.)

BAHADIR BOYSAL'dan İNCİLER

Bundan tam bir yıl önceki bir vaka.. Bahadır Boysal'la, şair arkadaşı Aslan Özdemir, Leman dergisi çizerlerinden üstad Alp Tamer Ulukılıç'ın resim sergisinin açılışına gitmiştir..

Aslan - *Yağlıdan..*

Bahadır - *Yağlıboya dil akrilikle çalışıyor Alp Tamer.. Nasıl, güzel resimler di mi?..*

Aslan - *Şahane...*

O esnada Aslan'ın benim pek sevmediğim uyuz bir ahbabı yanımıza yanaşır..

Aslan - *Oo... naber hoca...*

Ahbap - *Of, bu ne kalabalık muna koyim.. afacanlar bastı...*

Bahadır - *Afacanlar mı?..*

Aslan (Ahbaba dönerek) - *!!!.. Babacan... Allahaşkına köye geri dönermisin?..*

Kimse köye geri dönmedi, ama biz hemen o dakka sergiden kaçtık...

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

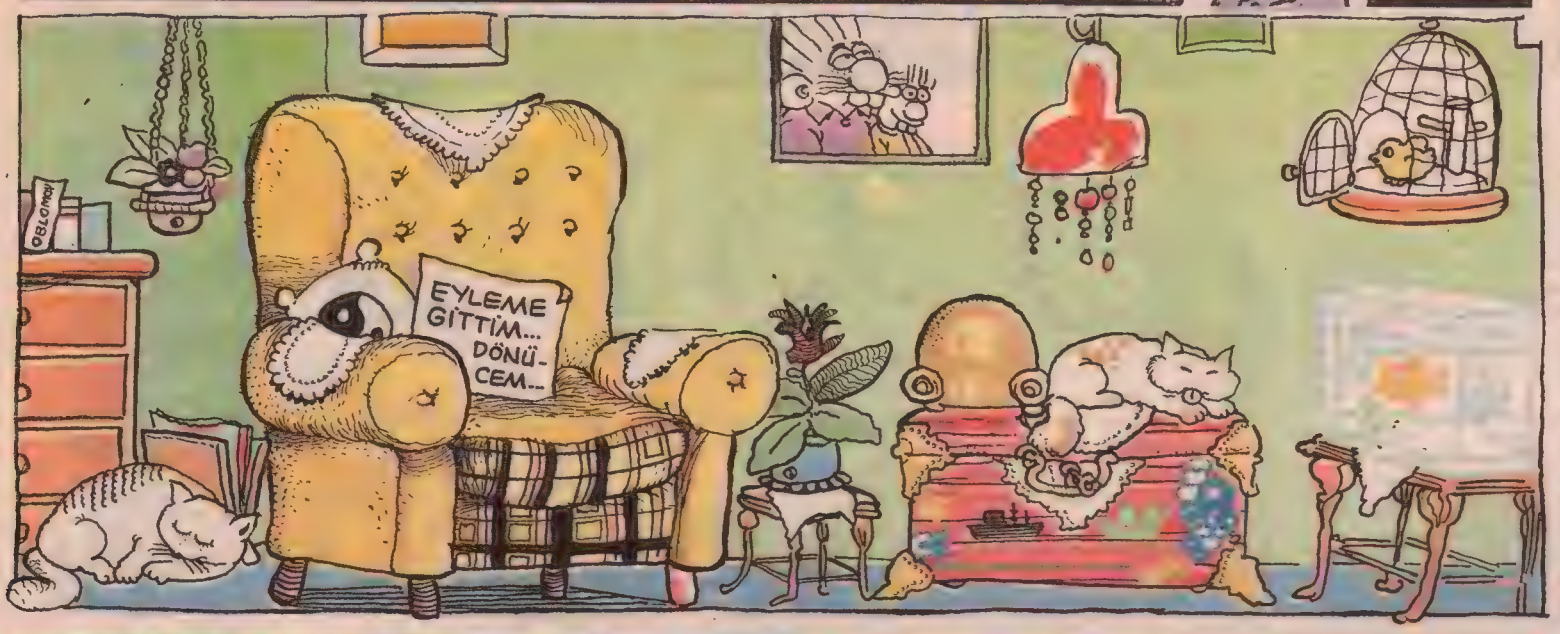

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barlan

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

Lütfü Oflaz

Sol solma!

Kırk yıllık sağcılar solculaşıyor; demek ki bu ülkede güzel şeyler de oluyor!

Ve de ülke asıl şimdi iyiye gidiyor.

İşte bu ülkenin en sağcı, en tutucu kesimi esnafların yürüyüşlerinde duyulan sol sloganlar.

En sağcı, en tutucu partilerin mitinglerinde çalınan sol şarkılar.

Dün sola karşı çıkanlar, bugün solun dile getirdiklerine sahip çıkıyorlar.

Bakıyoruz da artık esnaflar bile emperyalizmi, onun örgütü IMF'yi, bozuk düzeni lanetliyorlar.

"Nimet bizim, külfet milletin" zihniyetindeki mutlu azınlığı şeytan gibi görüyorlar.

Hatta kendilerini susturmak, dağıtmak isteyen polisle solcu gençler gibi çatışıyorlar.

Neredeyse üzerinde **"Tek yol sol"** yazan bir pankartı isyan bayrağı gibi açacaklar!

Çünkü artık anlaşılıyor ki sağ politikalarla, solu gitmiş sağı kalmış Ecevit'le ülke kurtulmaz.

Kurtuluş onlardan kurtuluşta!

Artık anlaşılıyor ki **kurt, kuş, arı IMF iktidarı!**

Artık anlaşılıyor ki **kerizi çok olan ülkenin krizi de çok olur!**

Halk krizlerden kendisini keriz yerine koyan sağ politikalardan kurtulursa kurtulur.

Artık anlaşılıyor ki **sol solarsa ülke de solar!**

Bunu soldan sağa dönen ülkeler de anladılar ki yeniden sola dönmeye çalışıyorlar.

Sağa döndükleri için önce başlarını taşa vurdular, sonra da pişmanlık yasasından yararlanmak için başvurdular!

Nitekim Moldava gibi eski Sovyet cumhuriyetleri sola kesin dönüş yapmaya başladılar.

Moldava'da iki hafta önce yapılan seçimleri sosyalistler ezici bir çoğunlukla kazandılar.

Görüyorsun ki ne yaptın ne ettin yine de solu öldüremedin emperyalizm.

Çünkü **emperyalistler istedi diye sosyalistler ölmezler!**

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

Kemal Arıtan..

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Selam:... Selâm... Günnük hayattaki en berbat şeylerden biri de heralde, vakit geçsin diye, abuk subuk şeyler yapmak, orada burda dolanmaktır!... İşleri dergiye teslim edip, yazının bilgisayarda dizilmesini beklerken, sıkıldım, vakit geçsin diye dışarı çıktım. İstiklâl Caddesi yine kalabalıktı her zamanki gibi. Bi türlü kanım ısınmadı şuraya! Bi cadde, niye bu kadar kalabalık olur ki!? Oturduum muhitte de, Bahariye Caddesi diye bir yer vardır. Orası da öyle. Kalabalık. Ama yine de, ne biliyim, her horoz kendi çöplüünde öter misali belki, orada gerekirse, bi şekilde gezinip yürüyebilirim de, fekat burda, sadece mecburen işte, dergiye gelip gitmem zorunlu olduu için..ve yine fazla gezinemedim zaten... hemen daldım bi yere!.. Şu, bişiy satın almadan girip, bakınabileceğin maazalardan birine. Müzik siidileri, kasetler, videolar, kitapların filan olduu bi yer.. Yine de, bişey alcakmış gibi davranmak zorunda hissediyo insan bazen kendini. Film kutularına, çok dikkatli bakıyodum. Arkasını felan çeviriyorum, o çizgili çizgili fiyat şeyiyle karşılaşıyorum, yanına bi bakıyorum şöyle evirip çevirip, sonra koyuyorum rafa geri... Aslında ne saçma bişiy be! Satın almıycaam mallara bakıp dokunmayı sevmem pek! Vakit geçsin diye nelerde katlanmak zorunda kalıyo insan... Ayrıca, çok dikkatli ve planlı bi şekilde dolanıyodum etrafta. Raflan, reyonları, standları felan işte, sıraya geziyom. Bazen, hiç ilgisi olmayan şeylere de bakıp biraz inceliyosun öylesine; sırayı bozmamak için!.. Potansiyel bi müşteri gibi görünmeliyim hafifçe. Gerçi kimsenin, "defol lan!", "sigtir git!" diycee filan yok ama, olsun, adamın dükkânında bedava geziyoz sonuçta. Mallara biraz saygı gösterip, alabilirmiş gibi hareket etmek, şöyle bi inceleyip, sonra rafa düzgünce geri koymak lâzım..

Gerçekten ilgimi çeken şeyler de vardı elbette... Klasik müzik siidilerine, Süpertramp'ın albümlerine felan bi göz attım. Fakat çok pahalı. En az on milyon lira filan, bi siidi. Yıllardır alamıyorum maazalardan böyle bi şey ve, bunu da, yani müzik ihtiyacını falan da, bit pazarı gibi ikinci el yerlerden şansa bulduum şeylerle karşılıyorum. Ayrıca, radyo denen bişiy var zaten. Evde, şimdiye kadar oluşturduum küçük bi arşivi de hesaba katıcak olursam, ölüp gidene kadar hiç bi kaset filan da almasam da farketmez artık. Yeni şeyleri zaten dinneyemiyorum; bu da benim sorunum. Çalışmalarını takip ettiim sadece bi iki grup, yerli müzisyen, onnar yeni bi şey üretirlerse paraya kıyarım belki, o kadar... Belki de, bu tür şeyler düşünerek, kafamda başka şeyler de kura kura, maazanın yarısını gezip bitirmiş sayılırdım... Yeni bi bölüme geçerken, kolumu sıvayıp, saatime baktım. Biraz zor oldu! Gömleemin kolu saatin üstüne geldii için onu parmaamla şöyle biraz geri kıvırıp, rakamları anca görebildim.. Biraz daa dayanıp, bi on dakka daha gezinebilirsem, nefis olur!. Bazen, gereksiz yere baktım için, bu sefer, saatime bakmamın da bi anlamı vardı. Hoşuma gitti, çekinmeyip, bi iki dakka sonra, bi daha baktım! Belki de sadece, gömleemin kolunu kıvırmak hoşuma gidiyodu o esnada!.. Yine ordan, raftan, öylesine, kutulu bi şeyi alıp, arkasına felan bakarken, yavaşça benim bulunduum bölüme yaklaşan, beraber gezinen bi çift gördüm. Onnar bayaa ciddiydiler bu konuda. Gerçekten alacakmış gibi davranıyorlar, aralarında konuşup, tartışarak karar vermeye çalışıyorlardı. İyice yaklaştılar ve, hemen hemen, aynı ürünnere bakmaya başladık!.. Biraz kenara kayıp, onlara, yeni şeylere de bakmaları için bi olanak tanımalıydım ama, nedense biraz inat ettim, sanki gerçekten ilgileniyomuş gibi, elimdeki kutunun arkasını bayaa bi okudum şöyle... sonra yavaşça kaydım öbür tarafa! Zaten, önünde gezindiim raf da bitmiş sayılırdı; ordan köşeyi döndüm, maazanın ortasındaki bi boşlukta biraz durdum..

Yukarda, perdede oynayan bişiy vardı. Bi müzik klibi heralde.. Ona baktım biraz. Soluk bi görüntüydü, pek bişiy annamadım. Altı yedi saniyelik bi bakışı da boşuna ona harcayıp, dönerek, geri yürüdüm. Tamam yeter! Kusucam şindi. Dışarı çıkmalıyım!.. Biraz da, giderken oyalanırım.. Hiç bi şeye bakmadan, hızlıca, maazanın çıkış kapısına doğru yöneldim.. Son anda, yine kendime engel olamadım ve, girişin ordaki bi şeker makinesine, bi tütsü rafına gereksiz yere göz atıp, camlı kapıyı iterek çıktım dışarı!.. Binanın girişindeki basamaklarda iki üç saniye kadar durup, etrafa baktım. Biraz da arka sokaklara sapıp, beş on dakika da oralarda gezinebilirim belki... Caddeye girdim ve, karşıya geçerken, kafamı biraz çevirip, arkama bakıyomuş gibi yaptım.. Tramvayı göremeyip; çarpmasını istemem. Aslında o, "çıngır çıngır!" diye ses çıkartır gelirken ama, saçmasapan düşüncelere dalmış birisi için Çlng! sesi pek bişiy ifade etmiyebilir; hemen iyi günner diliyorum...

NE ULAN?..GARİGATÖR ÇİZİYONUZ DA Bİ POH MU YEYONUZ?!

DENGELİ BESLENME

kaanertem

@leman.com.tr.

SAÇ STİLİMİ AYNEN **TARKAN** GİBİ YAPTIM, ALT DUDAĞIMI DA ISIRARAK ŞEKLİ TAMAMLAYIP MANİTALARA MESAJIMI VERİYORUM.!.

SEN BOŞVERSENE TARKAN'I MARKAN'I..!. BEN NASIL GEÇİNECEM DİYE DÜŞÜNMEKTEN KENDİME Bİ **KEMAL DERWİSH** ŞEKLİ YAPMIŞIMKİ DAHA DÖNÜŞÜ YOK..!.

HAFTA BOYUNCA ARTAN DÖVİZ FİYATLARI SONUCUNDA İÇİNİZDEN BİR ARKADAŞINIZ HAFTANIN BİRİNCİSİ SEÇİLDİ--EVET--PAZARLAMA DEPARTMANINDAN AHMET YILMAZ.. **GÖRÜŞME ODASINA** LÜTFEN.!.

AAH!.BU PATRON DA TADINI KAÇIRDI AMA!.ŞİMDİ DE **BİRİ BİZİ GÖZETLİYOR** AYAĞIYLA ADAM ÇIKARTMAYA ÇALIŞIYOR--HAFTAYA DA Bİ **ÇARKIFELEK** OLAYINA GİRERSE HİÇ ŞAŞIRMAM !..

EHİ..EH--ŞEY--SEVGİLİ VATANDAŞLAR--BU EKONOMİK KRİZ OLAYI, DÖVİZİN YÜKSELİŞİ VESAİRE, HERŞEY ASLINDA BİR KAMERA ŞAKASIYDI..!. BİZ SİZİ GİZLİ KAMERAYA ALDIK--EHİ EKİ KİKİ EHİ EHİ--

ZİFTLİ SÜTLAÇ

GÖKHAN DABAK

ULAN BAŞRAHİP, BU PİRAMİT YAMUK OOLUM--UYUYOSUNUZ BE..!.

GÖZÜM YANILIYO ÖYLE Mİ?.. TABİ BEN GÜNEŞİN OĞLU, YARI TANRI, YÜCE FİRAVUN DEYİLİM ESSEĞİN SKİYİM ÇÜNKÜ--GÖZÜM YANILIYOMUŞ--DERHAL YIKIN ŞU PİRAMİTİ--DÜZGÜNÜNÜ YAPIN,,, SÇMİYM - AĞZINIZA..!.

FAKAT FİRAVUNUM BU MÜMKÜN DEYİL--BİR GÖZ YANILGISI OLSA GEREK..!.

EMREDERSİNİZ...

HAY MINA KOYİM, ULAN KÖLE KALMADI MEMLEKETTE BE..!. KARİZMASINI VURGULAMAK İÇİN YAPMAYACAĞI PİSLİK YOK İPNENİN--DUR BEN ŞUNU Bİ ZEHİRLEYİM DE VATANA MİLLETE FAYDAM DOKUNSUN, TERBİYESİZ HERİF, AMON-RA SÇSIN SURATINA..!.

YA PARANI, YA CANINI..!.. BAK ÇOK SAMİMİYİM..!.

TUMP

GİT OOLUM, HASTA MISIN NESİN HAH HA HAA..!.

SANA ÇOK SAMİMİ OLDUĞUMU SÖYLEMİŞ İDİM..!.

SWISSS

ZINK

Rüzgar

Nihat Genç

Yureğimiz ne zaman acı çekse, onu hatırlarız, çocukluk günlerini. Tepeye yakın ormanla kaplı bir köy evinde, karanlık bastıktan sonra. Kardeşim ve ben, yatmamız için kalın kalın yorganlar ve ağır yün yataklar hazırlandı. Eskiden hep böyle olurdu, cam, çerçevenin bir tarafı, hep kırık veya yastıkla, ya da kağıtla kapatılmış. Dışarda rüzgar ağaçları devirirken, bu cam aralığı, sabaha dek ürkütücü bir mızıka gibi durmaksızın, ruhumuzu titreterek çalardı. Uzun uzun mezarlık servilerinin en tepeleri, yerleri süpürür gibi eğilir, yatakta üstümüze düşecek gibi gölgeleri, camdan, çerçeveden büyür, büyür, odayı doldururdu. Eski mezar taşları toprağına biraz daha eğilerek saplanır, sanki mezar taşlarının sarıkları oynayarak, evimizin içine dolardı.

Her sıkıntı içindeki ruh, Tanrı'nın göğsü gibi, yüksek bir tepede rüzgarla göğüs göğüse geldiğinde, dünyayı iyileştirecek ve hiç tükenmeyecek kopkoyu mavi bir gölgenin bedenine bir daha çıkmamak üzere girdiğini hisseder...

Bu kopkoyu karanlık mavi gölge, girmeden insanın içine... ne ihtiyarlayabilir, ne dinlenebilir insan. Kaya gibi güçlü tarihin, kutsal kitapların sözlerini, kapaklarını, sayfalarını da bu rüzgar kurutmuş, eğmiştir. Bu dünyada hiçbir şeyin cevabını bilmiyorum, rüzgarın kırbaç gibi kayışlarıyla hayata sımsıkı bağlandığım dışında. Ne zaman karşıma çıksa, umutsuzluk içinde, o koyu mavi zincirlerini getirip sarar, ellerimi, kollarımı. Ve birkaç dakika sonra, rüzgar tüm bedenimi sımsıkı sardığı o tarihi kayışlarını bir sihirbaz gibi aniden çözüverir. İçimdeki ürperti sona erer. Sonsuz bir ferahlık duyarım. Bir köleydim, kral olurum, bir fareydim, kartal olurum. Karanlık olsa da etrafım, bahar çok uzaklarda kalsa da, derinliğime zift gibi sürülmüş korkularımı kazıyıp, süpürüp gider, o ladin ağaçlarının koyu gölgesiyle!

Önce, kurumuş ağaç dallarında düştü düşecek yabani fasulyeler gibi, içinde kurumuş siyah bilyeler gibi tohumlar birbirine çarparak, minicik çın çın'larla serin ve neşeli bir oyuna başlar. Akşam zili gibi serpintili bir ses, "gün bitti" der. Uzaklardaki suların incecik tozdan sesini ağaç diplerine getiren rüzgar, artık hepimizi üşütmeye başlamıştır. Güneşin hiç bitmeyecek uzayan son gölgeleriyle kötücül hayaletler gibi uzadıkça uzar mezarlıkların gölgesi, geceye hazırlanan şeytani, hortlaksı, hırsız, cins maymunlar gibi, iğrenç fısıltılarla gölgeler her bir ağacın etrafında çember çember kirli karanlıklar oluşturur. Gün boyu ağaç dallarında durmaksızın patlayan cıvıltılı renkli balonlar gibiydi. Şimdi, rüzgarın her bir kolu, ağaçlara çarptıkça, ucubeleşen şekilsizce uzayan dalların tırnakları, sakalları, bin yıllık bir mağaradan yüzlerce yıl hiç çıkmadan yaşamış tuhaf yaratıklar gibi artık hep karanlık yiyerek büyüyen mağara böcekleri gibi konuşur...

Biz tam uyuyacağız, sanki canavar suratlı, balgama batmış yüzleriyle şekilsiz maymunlar gelip bizi boğacaklar, sanki bu yatakta, bu seslerle boğularak öleceğiz! Uzaklarda köpek sürüleri topluca havliyorlar. Rüzgar yüzlerce baltasıyla ormana girmiştir. Helva gibi, şarap gibi uzun akşamın renkleri sona erdi. Küçücük sarmaşıklar, gün boyu ip atlar gibi neşeyle rüzgarla oynaşmaktan çoktan bıktı. Şimdi, korkuyla ağaçların kalın gövdelerine diş geçirerek sıkıca tutunmaya başladılar. Rüzgar, karanlıkla sarmaş dolaş elinde kapkara baltasıyla kol gezdikçe ormanda, dallar, ağaçlar, minicik sarmaşıklar, işte asıl şimdi, birbirlerine daha yakınlaşır, kucaklaşmak isterler, minicik renkli yüzlerce morlu çiçek, karanlığa gömülürken, sanki cıvıltılarla dolu yüzlerce çirkin çocuk çığlıkları perde perde yükselir...

Rüzgar girdikçe içerlere, günün renkli telaşını bastıran karanlığıyla... Artık korkuların süsüyle başka tür bir merhamet, başka tür bir ısıt beni, koru beni, diyerek ona buna sarılan ve ormanda olmayan, çok uzaklardaki bir Tanrı'dan yalvararak yardım isteyen çığlıklarla inler durur sabaha dek. Çoğunun parçalanıp ölüm saati gelmiştir. Sabaha kalmaz. İşte orada, tüm dünyamız, uzun ağaçların boyunlarına, küpelerine, sonsuz bir kederin bakışıyla uzanır. Artık gözümüze hiç uyku girmese de, ay bizi unutsa da, yıldızlar hiç ışıldamasa da, göklerin ve tarihin ve çağların bu yakaran, yalvaran sesleri, ruhumuza çalı parçaları gibi sürtünüp, korkuyla tutuşurlar...

Bundan daha güçlü bir tedavisi yoktur tabiatın. Ruhlarımıza ruhlardan emanettir. Hala, teskin etmemiz için, çocukluğumuzun gecelerinde rüzgarın fısıltısıyla, zillerle, ürkütücü mızıkasıyla, şekilsiz hayvanların çığlıklarıyla bizleri boğarak söylediklerini yeniden hatırlamak isteriz...

Bu yüzden kardeşim, rüzgardan çok korkuyordu. Her rüzgar çıktığında, ağlar, bağırır, tepinir, evde yatmak istemez, arkadaki komşularımıza yatıya giderdi. Ben de çok korkardım, ama kardeşim korktuğu için öyle aşağılanırdı ki, "pis, rüzgardan korkulur mu, başımıza iş çıkartma, elalemin kapısı gece vakti çalınır, millet yatağından kaldırılır mı, ne cins çocuk, rüzgardan korkmak mı olur..." ve bin türlüsü. Kardeşim arka komşulara gider, ben kalırım. Ama şimdi bu köy evinde, gidecek başka da ev yok. Kırk kat yorganın içine gömülür, bir kulağını sıkıca yastığa bastırır, diğer kulağıma da, kimse görmeden gizlice, kağıt, çöp gibi birşey tıkardım.

Aradan yirmibeş sene geçti, çoğu hikayeyi unuttum, ama her banyo sonrasında kulağım tıkanır oldu. Banyo yapınca insanın kulağına su kaçmasının normal olduğunu, bunun herkeste böyle olduğunu, düşünür şikayetçi olmazdım. Bir zaman sonra, kulağımı arkasından yoklayınca, diğer kulağımdan farklı olduğunu, küçük bir sertlik farkettim: Fazla büyütmek istemedim, kuruntudur deyip, önemsemedim. Birgün canıma tak dedi, karşımızda poliklinik, kulakçıya gidersem, canım mı çıkar, deyip, üstümü giyip hemen fırladım. Poliklinikte kulak, burun, boğaz yazan yerde sıraya girip, beklemeye başladım, sıra bana geldi, içeri girdim durumu anlattım, doktor, kancalı birşeyi kulağıma sokup, fındık büyüklüğünde zehirden yemyeşil birşey çıkardı, bir küçük taş yirmibeş senedir orda yaşıyormuş. Doktor, hemşireler gülmekten kırıldı. Kancanın ucunda benim taş, herkese göstermeye başladı, yan odalara ziyarete gidip, diğer doktorlara da uzaydan gelmiş taş gibi teşhir etmeye başladı.

Anlamadığım şeyler oluyordu, birden herkes bağırmaya başlamıştı. Önce doktora, niçin kulağımın dibinde bağırıyorsunuz, dedim. Etraf o kadar gürültülü ve sesliydi ki, herkes işini gücünü bırakmış bağırmaya başlamıştı, herşeyden ve herkesten, yerde sürünen kağıt parçasından bile korkmaya başladım, bir kağıt parçası toprağa sürünürken bu kadar ses çıkartamazdı. Odaların kapıları gacırtıyla açılıyordu, bütün tuvaletlerin muslukları, sifonları cıyıltıyla tıslıyordu. Seslerden acilen kurtulmam için, kulağımdan çıkan taşa bir daha bakmadan koşarak eve kaçtım. Hızla yatağıma gömüldüm, sesler peşimden kovalıyor. Kendimi sakinleştirmeye başladım, yukarı kattaki komşu kadının sesi, alt kattaki kadının mutfaktaki bulaşık sesleri, yan sokaktaki kahvenin sesleri, Allah'ım her taraf sesle doluydu ve insanlar bu seslerle nasıl yaşıyordu. Bir büyük şoka girmiştim, normal zamanlarımdaki gibi, aldırmamaya başladım, elime gazete alıp normal insanlar gibi okumaya başladım. Gazetenin sayfaları hışırtıyla açılıyor ve katlandığı yerlerde kırılırken kağıtın çıkarttığı incecik sesler beni çıldırtmaya yetiyordu. Elimin, kolumun, vücuduma sürtünürken çıkarttığı sesler, ayağa kalktım, yürüyordum, halıya değen ayağımdan sesler çıkıyor, "tanrım her taraf seslerle dolu"...

Bu gerçek bir şok idi ve atlatmam uzun sürdü. Geriye dönüp, tüm hayatımı yeniden düşününce, anılarımda önemsemeyip üstünden atladığım bir çok tuhaflık yerine oturuyordu. Liseli arkadaşlarımla birgün topluca sahilde şarkı söylüyorduk, herkes söylüyordu ve ben sadece mırıldanıyordum, çünkü sesimin iyi olmadığını biliyordum, arna yine de topluca bana döner, "Nihat yalvarırız sen söyleme, çok bozuyorsun!". Ben bu ikazın, kötü sesi olanlara yapılan haklı bir espri olduğunu sanırdım, ama, çekilmez, katlanılmaz bir acı feryadı, olduğunu hiç tahmin edemezdim. Tam da o yıllarda çocukluk anılarımı yazmaya başlamıştım, bir arkadaşım yazdıklarımı okuyup, "çok güzel resimler" demişti. Doğru, sadece resim idiler, "ses" yoktu içlerinde. Neye uğradığımı şaşırdım. Memleketten çıkarken, hayatımın yarısını orda unutmuşum. Yeniden gidip, bu resimlerin "seslerini" her sokağı, her tepeyi, her yolu, her dükkanı, her dereyi, her tanıdığımı bir daha görüp, silbaştan zihnime doldurmalıydım.

Öyle de yaptım, yıllar sonra unuttuğum sesleri toplamak için şehre gittim, ilk gittiğim yer, denize yüzelli-ikiyüz metre mesafedeki Sotka'daki evimizdi. Sotka mahallesinde evimizin lağımının denize ulaştığı yer, (bugün toprak doldurulmuş) işte çocukluğumdan hatırladığım, yerler, o günlerde, çocukluk işte, demir bilye yutar, sonra helaya gider, sonra lağımın denize ulaştığı yalıya koşardık. Başlardık bokumuzdan çıkmış mı, çıkmamış mı, demir bilyenin yalıya gelmesini. Bokumuzdan helaya, oradan lağıma, ordan denize yürümekte olan bilyeyi öyle merak ederdik ki, lağımın ağzında, o sümük ağlarıyla dopdolu içlerine, nasıl midemiz kalkmadan saatlerce bakar, beklerdik.

Ve denizden gelen rüzgarın bu lağıma girerken çıkarttığı uğultular yukarıdaki evimizin helasında çömelmiş sıçarken, götümüzün bu sesle, bu rüzgarla üşüdüğü. Ve aynı delikten gemilerle dünyanın bir ucundan gelmiş farelerin sahile boşaltıp, sahilden evimizin helasına kadar yürüyüp, tam da çömelmişken kafasını delikten çıkartıp... Farelerin de suçu yoktu, onları bu karanlık lağımlara rüzgar sürüklemişti!

Babamın çocukluk arkadaşı Rum kızı, Yunanistan'a göçtükten bir müddet sonra, intihar etmiş. Babam, tam kırk yıl sonra memleketi gezmeye gelmiş turist oğlundan öğreniyor. Ben de bir akşam Zigana'ya müşteri götürürken, babamdan öğreniyorum. Sislerin içinde yol, sis lambamız da yok. Yavaş yavaş Maçka deresini takip ediyoruz. Babam birden, "liforida, liforida" deyip, frene bastı. Derenin kenarına inip sigara içti. Sular çırpılan bir çarşaf gibi durmaksızın yastıklaşmış kayaların üstüne dökülüyor. Bir müddet sisin içinde gezindi. "O gün de böyle bir sis vardı", "Mart dumanı, indi mi, iki ay kalkmaz, Urus köye indi, bizim asker de peşinden, köyde Ermeni, Rum komşularımız vardı, o sisin içinde kim kime ateş etti, kim kaldı, Haziran güneşinde öğrendik, ben hasırın içine saklandım" dedi.

Rum kızı, babamdan "liforida" istemiş. Şimdi Zigana'ya çıkıyoruz, orda olurmuş, babamın aklına düştü, zıpkın yemiş gibi. Çünkü liforida, yüksek yaylalarda olur, kuş üzümünden küçük. Morumsu, siyahsı, yerden bir karış yüksekte minik ağaçlarda yetişir. Yazları babam uzun yoldan dönerken, Liforida toplar Rum kızına götürürmüş, sevgilisi. Oğluyla konuşalı üç-dört yıl oluyor, şimdi Zigana'ya çıkıyoruz, aklına düştü. Öylece gömüldük sisin içine. Bir de derenin hışırtısı, bir de hışırtıyla yıkanan babamın yüzü. Geçmişte kalmış anılar, yalanlar. Mart dumanından kim ayıklayıp çıkartacak. Hiçbirimizin bilmediği üç küçük maymun aldı onu götürdü. Liforida, yüksek tepelerde, rüzgar almayan kıyılarda büyür. Rüzgar dal-

Devamı 14.Sayfada

DERYA KUZULARININ SESSİZLİĞİ

Geçen gün bir arkadaşla sahilden Bakırköy'e gidiyorduk. Yedikule kavşağına gelip de soldaki parka baktığımızda, bir heykel kaidesinin üzerine özenle dikilmiş bir baz istasyonu gördük...

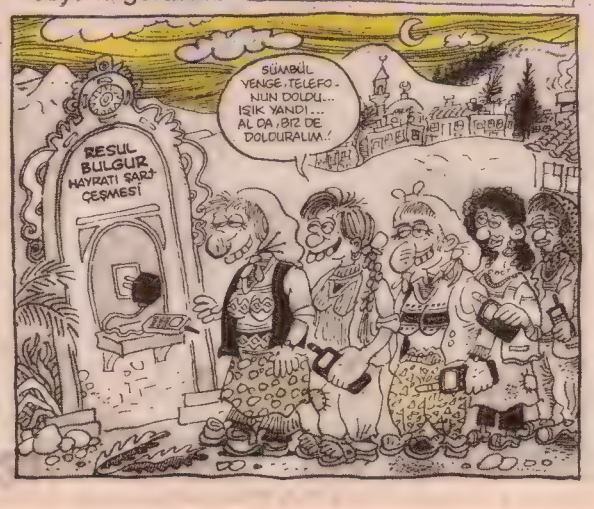

13. Sayfadan Devam

larını kırmasın diye, rüzgar oyun oynamasın diye, yere, toprağa yapışarak, sürünerek büyür!

Çocukken oynadığımız, oyun (play). Kurallarını bizim koyup, oyuncaklarımızın adlarını kendimiz belirleyip oynadığımız. Simgesel düşman, simgesel kötüler yaratıp, oynadığımız. Oysa, rüzgarın kı "maçtır" (game). Maçın kuralları, ahlağı var. Maç çıkartmak istersen, başkalarının koyduğu, tabiatın koyduğu, tarihin koyduğu kurallara boyun eğmek zorundasın. Bazıları eşşek kadar adam olmuş, satranç oynarken, ya da kahvede tavla oynarken bile hile yapar. Bu günahkar, sahtekar bir insan olduğu için değil. Oyunu, hala çocukluğunda tanıdığı şekliyle oynar, yani kuralları gizlice değiştirmek ister. Masum bir girişimdir hilesi. Ama asla soylu bir insan olamaz. Sanatçı, yazar, asla olamaz! Bizim, partilerimiz, mesleğimiz, ideolojilerimiz, gazetelerimiz de böyledir, hala, kendi uydurdukları "oyunu" oynamak isterler, sık sık "hile" yapar, oyunda "iyilerin-kötülerin"' yerlerini değiştirirler. Oysa, toplumsal alanda herkesin binlerce oyunu vardır, bu yüzden, başkalarının oyunlarını ciddiye almak zorundayız ve o oyunların kurallarını bilip, sahneye böyle çıkacaksın! Yani, yüksek bir tepede büyümüşseniz, boynunuzu bükeceksiniz, ya da elinize kanlı bir balta alıp, göğsünüzü açacaksınız. Rüzgarla oynamaya gelmez. Tanrı'nın tarihin maçıdır, bu. Kayalar, ağaçlar, önünde unufak olduğu gibi her gece beynimize bir taşı düşer.

Top oynamış, terli sırtımı duvara vermiştim. Annem, "oğlum yıka yıka çıkmıyor, nereye sürtüyorsun sırtını!" İşte bu Bizans sarısı olur, Ayasofya'nın dahi rengini tutturamıyorlar şimdi. İstanbul'da dahi kalmadı bu sarıdan. Eski Rum evlerinin demirden balkonlarına bin yıllık yağmurlar yağıyor. Rüzgar damları uçuruyor. Saçak altında bir kiremit başıma düşüyor. O gün bugün izini taşıyorum. Tarih başımızı yarmıştır. Kiremitin üstünde Marsilya yazar, kaç yüz yıl önce hangi gemiler getirdi?

Şehirde yine bir söylenti başlamıştır: Aztek altını. Kızılderili altını da diyorlar. Zengin bir aile tarafından kuyumcuya bozdurulmuş. Her on yılda bir aynı Aztek altını söylentisi, bir yerlerde, bir küpün dibini kazıyor. Koloniler kuran, ülkeler satın alan tüccar ailenin, Cenevizliler'in son fertleri. Vahdettin'in İtalya'da halifelik tuğrasının elmaslarını alkolik damadı için söküp satması gibi, bir medeniyetin son kırıntıları harcanmakta. Bu söylenti, beşyüzyıl önce, daha da önce. İspanya'dan gelmiştir, şimdi Ortahisar, ya da Hacıkasım mahallesinde kalın duvarlarla çevrili bahçe içinde son nefeslerini vermekte!

Adı, Süreyya. Bu adam hem gavur, hem niçin adı: Süreyya. Sergüei, Serüio diye de okunurmuş, bizimkiler Süreyya demiş, doktor Süreyya'ya Gülbahar Hatun Mahallesi Lütfullah Sokak'ta (şimdi tanjant yolu oldu), doktor Süreyya'nın cenazesini papaz almaya geldiğinde, anneme niçin papaz alıyor, dedim. Annem, gavurların cenazesini papazlar alır, dedi. Gavurlukla günahkarlığı bir bildiğim için, günahkarların ölüsünü papazlar, iyi insanların hocalar kaldırır diye düşündüm. Bahçesinde büyük bir kuyu olan ve bildim bileli sokak kapısından kafasını çıkartıp, bütün mahalleliye yıllarca bıkıp usanmadan "...nivartımı siz öldürdünüz, nivartımı siz öldürdünüz, katiller!" diye bağıran Ermeni kocakarının evi ise, bugunku halk kütüphanesinin arkasındaki sokaktaydı. Vartın da ne olduğunu yirmi yıl sonra öğrendim, "gül" demekmiş. Nivart, yeni gül. Yeni gelinlere söylenirmiş. Nerden bilebilirdım, Ankara radyosu içinde Ermeni ismi geçen bütün türküleri yasaklayıp, kaldırdı. Nivart, doktor Süreyya'nın kızıydı. Baba kız, yalnız yaşıyordu. Nivart, mahallenin bir delikanlısından hamile kalmış. Doktor Süreyya dedikodudan sokağa çıkamaz oldu. Kürtaj için kızını masaya koydu, kendi kızı kendi masasında kaldı.Doktor Süreyya'nın hiç çıkmadığı evinde benim tanıdığım günlerde işte bu yüzden adı: Deli Süreyya olmuştu. Deli Süreyya'nın sokak kapısının bir kere açıldığını gördüm, papaz geldiğinde!

Biz, Hz.İsa'yı tanıyoruz, onlar Hz.Muhammed'i kabul etmiyor. Bunun hesabı sorulmalıydı. Dokuz yaşında bu uçsuz bucaksız davayı sırtlayıp, Ganita'ya inen yolun ortasında Santa Maria Kilisesi papazının önünü kestim. Kızgınlıkla "niçin" dedim. Dostluğumuz böyle başladı, çok net Türkçe konuşan, kısa boylu, beyaz saçlı bu adam, bu memlekette sakalı bıyığı olmayan tek adamdı. Mahalleli onu çok seviyordu çünkü İtalya'dan getirdiği elbiseleri yoksul insanlara dağıtıyordu. Santa Maria Kilisesi'nin önündeki havuzun altında bir define yatıyordu, bunu da babam iddia ediyordu.

1963 yılında Bitpazarı'ndaki camiinin minaresi rüzgardan yıkıldı, kardeşim bu minarenin taşından alıp mahalleye geldi. Annem, "buncacık çocuk mübarek taştan ne anlar" deyip, kolundan tuttuğu gibi Kur'an öğrenmesi için hocaya götürdü. O günlerde komşumuzun kızı kocaya kaçmak üzereydi, kardeşime içinde mektup olan bir kibrit kutusu verip sevdiği çocuğa götürmesini istedi. Konuşmalardan kızın Akçaabat'a kocaya kaçacağını öğrenmişti. Kutuyu, yani emaneti verdikten sonra, ermiş ününü duyan annesi, şaka yollu: "Oğlum, gel bir kahve falına bak" dedi. Kardeşim fincanı eline alıp yormaya başladı, "senin kızın kocaya kaçacak" dedi. Komşular gülüştü, akşam üzeri kızın kaçtığı anlaşılınca komşular evi istila etti, kaçtığını bildin, nereye kaçtığını da bilirsin, dediler. Ermişliğine toz kondurmayarak kadınır elini açıp inceledi, "hanım senin kızın Akçaabat'a kaçtı! deyince, mahalleli arabalara doluşup Akçaabat'a yola çıktı.

Çarşı Mahallesi'nde oturan Madam'ın evi, evimizle aynı sokaktaydı. Madam'ın Trabzon'da birçok dukkanı, evi vardı. Kiralan bir türlü toplayamıyordu. Sonunda sokaklarda bağıran, çağıran, küfreden, herkese satışan cadı bir kadın olup çıkmıştı. Elinde kalan son evi de Trabzon'a tayin olmuş ünlü bir hakimin elinden aldığı söylenir. Kimseyle konuşmaz, kapısını kimseye açmaz. Madam, bütün şehre küstü. Madam'ın bahçesindeki şeftalileri keşfetmiştim, Madam'ın kapısını tekmeliyor: "Amerikan kovboyları, severler buğdayları, ya da bulgarları", unuttum işte, tekerlemesini söyleyince madam dayanamayıp elinde birkaç şeftaliyle sokak kapısını açıp "susman için yeterli mi" deyip şeftalileri uzatıyor. Bu madamın en masum, en sessiz haliydi, çünkü madamın Amerika'da kızı vardır, ya da kocası, her neyse, madamın Amerika'yla bir derdi vardır.

Nuh peygamber tufanın son günleri kilerde erzak kalmadığını görünce, biraz incir, biraz buğday, biraz nohut alıp bir yemek yapar. Çünkü her birinden ayrı bir yemek yapılamayacak kadar azdır erzak. Bu yemeğin adı: aşuredir. Hepiniz gibi, bizim de evimizde yedi bin yıllık bu gelenek süregelmiştir. Gelin görün ki, cihan savaşları aşuremizi politik labaratuvarlarda ayrıştırdı. Anadolu topraklarında siyasi labirentin son odasına geldik, önümüz arkamız duvar, geçiş yok. Ya bu aşureyi yeniden yapanz, ya da yüzyıllarca dedelerimizden dinlediğimiz aşurenin tadını, torunlarımıza anlatır dururuz.

Peygamber meselesini de babamdan öğrendim. Babamın eski 57 şavrole arabasıyla Kisarna, Karluk, Sumeriye, Argaliya, Hozamiye, Tirzik, Ağrıt, Mağmat, Hurdimera, Zangariya (şimdi tüm bu isimler değiştirildı). Çamlık, hastane, Kireçhane'ye dolmuş yapıyorduk. Son seferler akşam namazına, karanlığa kalıyordu.

Babam, namaz kaçmasın diye beni arabada bırakıp, ağaçların arkasında aceleyle namazını kılıp geliyordu. Nefes nefese ve her defasında gözleri büyümüş olarak. Gaza basıp şehre doğru kaçıyorduk. "Yine geldi, şehit yanımda namaz kıldı" diyor. Kireçhane yolunda ağaçlıkların içinde kıldığı namazların çoğunda, iki metre boyunda dev bir şehidin yanında secdeye durduğunu söylüyor. Namazı bozmamak için duaları bir çırpıda okuyup, çabucak selam verip kaçıyor. Şehre kadar "inanmayan kafirdir, inanmayan kafirdir" deyip, karanlıklardan ve karanlık güçlerden korkmam için elinde dilinde bildiği ne varsa, sayıp duruyor.

Oysa, boş arabanın arka koltuğuna dizlerimi koyup, çenemi koltuğun baş tarafına dayayıp, arka camdan, hızla aktığımız fındıklıkları... Mısır tarlalarını, Kisarna'yı, köylü kadınları, köpekleri, uzaklarda bir tepede evin bacasını. Köy kahvesi önünde bekleşen insanları. Sessiz, kendi halinde rüzgarlarla eğlenen ağaçlıkları... Rüzgarın dumanı yavaş yavaş yırtıp, dağıtışını.. Sırtında yükü, dağların bir ucundan bir ucuna giden lastik ayakkabılı köylü kadınları. Yosun bağlamış su yalaklarını, büyük bir sisin içinde hayal meyal seyretmek, ne büyük maceraydı.

Mesela şu kabak, üç günde üçyüz metre yol alır. Öğleye varmadan üç tarla dolaşır, gördüğü herşeye sarılır, ne sarılma. Yetim çocuklar gibi, sulu sarı kolları düğümlenir, bir daha çözülmez. Mesela şu fasulyeler, daha dün ekmiş, sırığın üstüne yumurta kabuğu koymuş, bugun ikinci katın penceresinden Trabzonspor maçını izler.

Papazı babam iyi tanıyordu, papazın sakalı olmadığı halde, "sakalına sıçtuğum" diye söze başlar, "dinsiz, imansız" diye bitirir. Papazla, iki metre boyunda mezarından kalkan şehit konusunda karşılıklı problemleri vardı. Papaz, aynı şehidin Sümela Manastırı etrafında kendisine ve birçok Hıristiyan hacıya göründüğünü iddia ediyordu. Babamın iddiasına göre şehitler, mübarek, ermiş insanlara görünür, kafire görünmez, papaz, yalancı domuzun tekiydi. Üstelik babam delil olarak, şehidin belinde Sürmene işi, kemik sırtlı bir Osmanlı kaması görmüştü.

Birgünde altıyüzbin haçlıyı doğrayan Kılıç Aslan gibi Papazın önünü kestiğimde, papaz: "Peki, Muhammed son peygamber ise, hergün gazetelerde ortaya çıkan peygamberlere ne diyorsun" dedi. Bu soruya hazırlıklı değildim. Akçaabat'ta peygamberlik iddiasıyla bir cinci hoca yakalandığını gazeteler yazıyordu.

Şimdiki adı İhsan Hamimizade Kültür Sitesi olan Sümer Sineması'nın önünde yere çömelip teksas-tommiks okuduğum günlerdi. Başımı kaldırdığımda önümde dikilmiş her zamanki gibi gülümseyen papazı gördüm. Bu benim önüme çömelen ilk insanoğlu idi. Sinemanın önünde eli bıçaklı köfteci, papazdan huylanmış bize doğru bakıyor. Bu köftecinin iyi bir ünü yoktu. Rüzgarla kafayı yediği söylenir. Rüzgar geldiğinde üstüne, sanki, birkaç kişi bıçakla ona saldırıyormuş gibi, rüzgara "yapma, yapma!" diye bağırıp, bir köşeye sinerek kendini rüzgarın bıçaklarından korumaya çalışır.. Papaz elindeki gazeteyi gösterip: "Bakın,bakın dünyanın sonu geldi!".. Haberi okuyan köfteci de tekrarladı, "dünyanın sonu geldi, dünyanın sonu geldi".. Gazeteyi papaza verirken, "öküzle mi yattı ha bu orospi!" dedi. Birlikte gülüştüler. Gazetede "buzağı doğuran kadın" haberi vardı.

Köfteci de papaza bir hikaye anlatmaya başladı. Mahallesinin kabadayısı Yılmaz, belalı, kumar için köyünü, evini satmış, anasının paralarını yemiş, sıra bileziklere gelmiş. Kocakarı anası da bilezikleri vermiyor. Yaşlı kadını balkona çıkarıp, bacaklarından aşağı sarkıtmış. Ya verirsin bilezikleri, ya da atarım. Bütün mahalleli toplanmış. Yılmaz'a korkudan kimse ses çıkartamıyor. Ama kocakarının şalvar yerine el kadar külot giydiğini gören mahalleliye zevkli bir seyir, dedikodu malzemesi çıkmış.

Mahallelinin hocası da geçtiğimiz cuma, vaazda: "El kadar külot giyen kadının uşağı da içkici, kumarcı olur" demiş. Geçenlerde Yılmaz, burdan geçiyormuş. Çekmiş bıçağı dayamış duvara: "Utanmıyor musun lan, ananın donunu mahalleliye göstermeye". Yılmaz, köftecinin delirdiği hikayesini iyi bildiği için, "rüzgar açtı kocakarının şalvarını" deyince köfteci, "'yapma, yapma!" diyerek korkuyla kaçıyor. Hikayenin sonunu bir çok defa dinlemiş olan Papaz da köfteciye şakayla "rüzgar yaptı!" deyince, köfteci tamamen delirerek: "Yapma, yapma, yapma!" diyerek kaçıyor!

Dört-beş yıl önce Trabzon Zağnos Köprüzü ayağındaki bakkalda satılan kavurmadan tırnak çıkmıştı. Kavurmayı yapıp satan adam, karısını kesmiş, yansını kıyma, yansını da kavurma yaptığı anlaşılmış. Bu ünlü adamın ismi Mehmet Burnaz idi. Trabzon'da açık meydanda, belediye önünde halkın huzurunda en son idam edilen işte bu Mehmet Burnaz'dır.

Rüzgarlı bir havada halk daire şeklinde toplanmış, ipte, rüzgarın da yardımıyla dönüp duran, dili dışarı sarkmış Mehmet Burnaz'ın cesedini seyrediyor. Bekçi, iş olsun diye, rüzgardan sallanıp dönen cesedi durdurmak için, cesedin karnına doğru jopuyla şöyle bir dokundu. Cesedi dürtükledikten sonra arkasını cesede, yüzünü halka doğru döndü. Ani bir rüzgar, Mehmet Burnaz'ı ipte hızla döndürüp, bekçiye arkadan çarptırdı.

Halk, bekçinin bu sahnede korkudan kafayı yediğini düşünüyor. Bekçi de her defasında savunma yollu: "Ben yapmadım, rüzgar yaptı!" diye cevap veriyor. Zamanla tuhaf olmuş, mesleği bırakmış, bu köfteci, o bekçi olur!

Ne zaman oyunu lehime değiştirmek için gerçeği karnından dürtüklemek, hile yapmak istesem, ürkütücü bir mızıka durmaksızın kulağımın dibinde çalmaya, uğuldamaya başlar.

www.nihatg@ixmir.com.tr

LeMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR MEKTUPLARI

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Biri Bizi Gözetliyor

Kuklaların partisine hoşgeldiniz!. Bir evde onbeş kukla, onbeşinin ipi de patronda. İpi kopan boka, ipi koparan kırallığa, ipten sıyıransa, haftaya.

Zebaniler oraklarını bileyliyor. Tekerlek biley taşının gürültüsü geliyor kulaklarıma. Acımasız, lanet düzenin zebanileri!. Amacına ulaşıyor işte güle oynaya.

İyi planlanmış bir programları var aslında. önce bizi hazırladılar, yavaş yavaş çoğalıp başımıza yerleştiler; diplomatıyla, siyaset adamıyla, silahlı kuvvetiyle. Sonra, elimizde olan; ancak bizim farkına varamadığımız değerleri: kültür, yardımlaşma, misafirperverlik, insanlık, ahlak, din, mal mülk ve daha neyimiz varsa herşeyi almaya başladılar. Zayıf düşeni cehennemin ortasına attılar. Durmadılar; gözlerimizdeki ışığı söndürdüler. En büyük silahları medya, yazılısıyla, görseliyle önümüze yapay bir perde gerdi; yapay bir dünya sundu bize. Hayatı anlayamadık, etrafı göremedik, paraya taptık; gözlerimizdeki hikayeler söndü!. Devam ettiler, televolelerle yonttular bizi. Şımarık, cıvık, yapay, yalancı, düzenbaz, orospu ama en çok da acımasız olmalı, paraya tapmalı, aşksız ve sevgisiz yaşamalıydık. Başardılar! Benliğimizi, ruhumuzu kaybettik ama hiçbiri yetmedi; bizim de eli oraklı birer zebani olmamızı istediler. Ancak o zaman en üst noktaya çıkabilirdik; ancak o zaman bizler de para patronu olabilirdik.

İşte, son 30 yılda özellikle -12 Eylül sonrasında- Türkiye'de süregelen herşey karşımızda, televizyon ekranından evimize; "biri bizi gözetliyor" naklen!. Acımak yok!. Koltuğa otur, numaranı kes, seyirciyi etkile, parsayı topla, rakibini şutla!. Neden koltuğa oturan en iyileri elemek istiyor? Cevap basit: İyileri harca; en iyi sen ol!. Zayıfa acıma, eline fırsat geçince gözünün yaşına bakma, onu cehenneme at!. Ama en güzel oyununu oyna, gerekirse ağla, sızla; cehenneme at ama onu kapıya kadar sen geçir. Sonra bırak gebersin, kimin umurunda!. Unutma: zayıflar her zaman kaybedecek!.

İşte, düzenin egemenleri, gözlerimizin önünde en büyük oyunlarını oynuyor; boşalttıkları, yorumsuzlaştırdıkları, ruhsuzlaştırdıkları beyinlerimize tarihin en büyük katılımlı terapisini uyguluyor; onu pislikle, bokla dolduruyor; hepimizi birer zebani yapıyorlar. Bizse olan biten herşeyi izliyor, bir bir ezberliyoruz ki gelecekte çok ihtiyacımız olacak, uygulayacağız!.

Zebaniler iştahla oraklarını bileyliyor. Biley taşının gürültüsü daha keskin geliyor kulaklarıma, tekerler artık daha da hızlı dönüyor; oraklar artık daha keskin; sahipleri artık daha acımasız, çocuklar daha da savunmasız, daha da kuşatılmış. Elimi uzatıyorum SOL'a tutan yok..

Kadir Özkaya - İzmir

Merhaba Kafesteki Kanarya!

Aylar öncesinde yine seninle Leman'da tanışmıştık! Sonra ilerlemişti dostluğumuz. Çoğu kişiye anlatamadığım şeyleri anlatmıştım sana. "Usandım Artık" diye bitiyordu yazının başlığı sırf bunun için yazmıştım, sırf birazcık olsun yaşama çekebilmek için yazmıştım sana! Gerçekçi ben, Polyannacılık oynamayı bile kabul etmiştim. Ama bunun çok çok fazlasını verdin sen bana. Bense hep üzdüm seni geç gönderdiğim mektuplarımla, sonra da hepten kesildi mektuplar. Şimdi ne şiir dolu mektupların var, ne de her pazartesi mektupları heyecanla bekleyen kız var! Biliyorum gelmeyecek artık mektupların daha doğrusu ulaşmayacak bana.. Bir bilsem adresini herşey çözümlenecek. Mektuplar değil, ama kitaplar mutlaka ulaşacaktır bana, sakın unutma adresini koymayı kitapların arasına!

Neler düşünüyorsun kimbilir benim için! Bir "kuş" daha gitti diyorsundur eminim! Ama unuttuğun

birşeyler var: O kuşun yüreği hep seninle! Birgün biryerlerde mutlaka karşılaşacağız! Eğer hala yüreğinde "küçüğün"e duyduğun sevgiden azıcık birşeyler varsa bunu bekle! Umutla ve sevgiyle!..

Zeliş

Bana Bir Baba Çizebilir misin?

Ailesini seven, sevdiğini belli eden, çocuğuna ilgi gösteren...

Bana bir baba çizebilir misin? Kızına küfretmeyen, karısına bağırmayan, ailesini ağlatmayan..

Böyle bir baba çizebilir misin bana? Küçükken babaların hep benim babam gibi olduklarını düşünürdüm. İlgisiz, sevgisiz, kızını öpüp kucaklamayan, onlarla oturup konuşmayan. Ama arkadaşlarımın babalarını görünce dehşete düştüm. Benim babam onlar gibi değildi. Hala da değil. Neden? Nedenini hiç öğrenemedim. O katı kuralları delip geçemedim. Kuralların ve yasakların altında ezildim. Bana bebek alsın istemiyorum. Hayatım boyu hiç bebeğim olmadığı halde.

Doğum günlerimi hatırlasın ve bana hediye alsın istemiyorum. Hiç hatırlamadığı halde.

Sadece birazcık ilgi istedim. Hayatımızı daha yaşanılır yapması için birazcık sevgi istedim. Yirmi yıldır bu yaşamın içindeyim. Yirmi yıldır duymadığım bir sevgi sözcüğü istedim.

Ne zaman öğreneceksin aile kelimesinin neler içerdiğini? Ne zaman öğreneceksin baba olmanın verdiği sorumluluğun büyüklüğünü? Ne zaman öğrenceksin ailenin senden sadece sevgi istediğini? Ne zaman öğreneceksin baba?..

Küçükken hiç bebeğim olmadığı için üzülürdüm. Şimdi sadece sevginin anlamını bilmeyen bir babam olduğu için üzülüyorum. Sevgiyi annemin kucağında gördüm, sevgiyi ablamın beni kucaklamasında gördüm, sevgiyi erkek arkadaşımın gözlerinde gördüm: Ama babamın sözlerinde duymayı tercih ederdim.

Bütün babalara, bütün baba adaylarına sesleniyorum. Eğer çocuğunuzu bu kocaman dünyada yalnız, sevgisiz bırakacaksanız; o çocuğu dünyaya getirmeyin. Bu karanlık dünyada o küçücük ama yüreği kocaman çocuklarınızı yalnız bırakmayın. Aynı evde iki yabancı gibi yaşadığım insandan tek istediğim; hatasını anlaması.

Eda

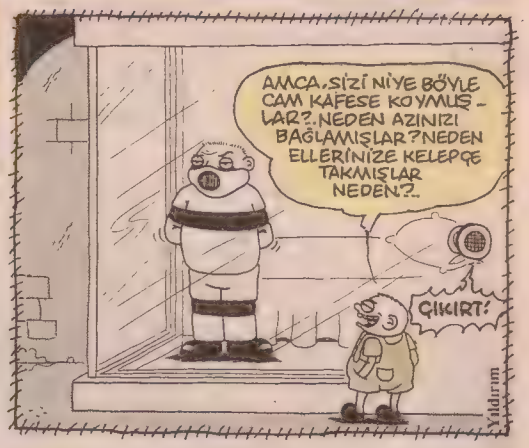

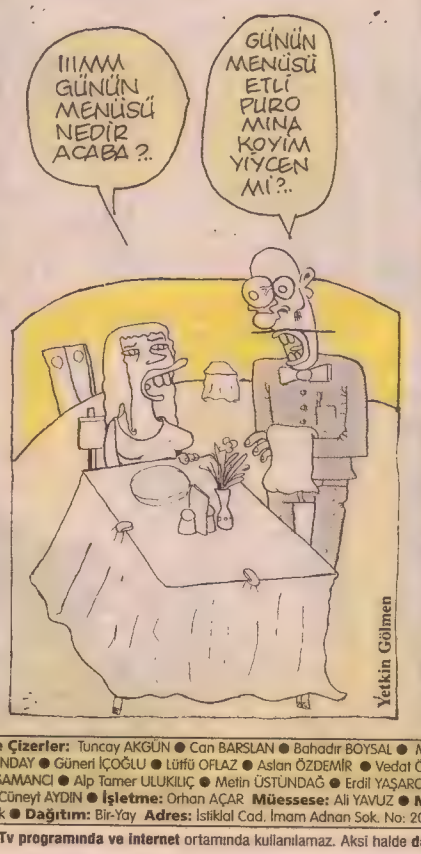

NİHAT GENÇ
KÜLLİYATI

YENİ ÇIKTI

Arkası Karanlık Ağaçlar

- Köpekleşmenin Tarihi ..... 5. Baskı
- Soğuk Sabun ..... 3. Baskı
- Kompile Hikâyeler ..... 2. Baskı
- Modern Çağın Canileri ..... 3. Baskı
- Ofli Hoca ..... 7. Baskı
- Dün Korkusu ..... 4. Baskı
- Bu Çağın Soylusu ..... 3. Baskı

İLETİŞİM YAYINLARI

LeMan Sayı: 492
14 Nisan 2001 Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Soner GÜNDAY ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Fatih SOLMAZ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Kadir YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● **Satış:** Cüneyt AYDIN ● **İşletme:** Orhan AÇAR **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Muhasebe:** Suzan ERBAŞ ● Gülay AKKAYA **Tel:** 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** İlıcak ● **Dağıtım:** Bir-Yay **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Beller

Erdem Özkaramanlar

YANİ EFENDİM.. HASTA HERŞEYİ GABUCAK UNUTUYOR... HİÇBİR GÖRÜNTÜYÜ VE BİLGİYİ BELLEĞİNDE TUTAMAMA HALİ...

HAA..

Bu HERİFLER DAHA ÖNCE GELMEMİŞLERMİYDİ LA?..

SİL ÇABUK SIVIŞAK BURDAN...

KONTROLLERİ SIKLAŞTIROLAR TABİ..TABİ...

ŞŞT!

SUS TACETTİN ABE!..

TRAK!

BUYRUN!

ÖLÜM ORUCUNUN 173. GÜNÜNDE EFENDİM!..

HAA!

?

HİÇBİRŞEYİ AKLINDA TUTAMIYOR EFENDİM! BİLİNÇ YERİNDE DEĞİL.

TIPTA BUNA WERNICKE KORSAKOFF DA DİYORUZ...

HMM!..

?!!

BUNDAN BAŞKA DA DURUMU KRİTİK OLAN MAHKÛM YOK ZATEN!..

BANA ÖYLE BAKMA TACETTİN ABE!

ALLAHIN ADINI VERDİM KİMSE YOK! AHA!.. BAK, KİMSE VAA MI?..

O ZAMAN HİÇ TEMİZLEMEYEK BU ODAYI, ÇÜNKÜ BUNLAR DÖNÜP GENE GELECEKLER!

ÇIK.ÇIK!.. YAZIK!..

BU DELİKANLILARA ÜZÜLMÜYORSAM NAMERDİM... AMMA YELAKİİN...

TACETTİN ABE HANGİ DELİKANLI?..

AHA! YİNE GELİYORLAR!..

TRAK!

TRAK..

TRAK!

BUYRUN EFENDİM!

ÖLÜM ORUCU 173. GÜNÜNDE...

ONA DA AYNI TEŞHİSİ KOYDUK EFENDİM!

TEŞHİS NE?

?!!

B1 VİTAMİNİ EKSİKLİĞİNİN NEDEN OLDUĞU KALICI HAFIZA KAYBI!..

HAA...

..AYRICA YENİ EDİNİLEN BİLGİLERİNDE ZİHİNDE TUTULAMAMASI HALİ..

HAA...

NASIL YANİ?..

493

21 Nisan 2001 Cumartesi-Sayı:2001/16 • 450.000.TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

Leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Ölümden öte Adalet Var mı, Pazarlık Var mı, F Tipi Var mı?

İnsanlık tarihinin en kitlesel kayıplı ölüm oruçlarının tarihi de bu ülkede yazılıyor. Şu zamanlarda yazılıyor. 185 gündür yazılıyor. Kanlı kara bir operasyonla F tipi hücrelere kapatılan siyasi tutukluların ölüm çığlığı tabutluk odaların betonundan fışkırıp kainata asılı bir çan gibi çınlıyor iktidarın, Başbakanın, bakanlarının, Adalet Bakanı'nın, muhalefetininin, medyanın halkımızın vicdanını titretmiyor. 11'i tutuklu 13 kişi öldü bu satırlar yazılana dek. Pazarlık yok. Ölümün pazarlığını yapabileceklerini sanıyorlar. Birlikte sohbet edebilecek olanlar için, spor yapma olanakları için pazarlık yok. Adalet Bakanı 'Tutuklularla görüşme yapmam olanaksız" diyerek tüm yolları kapattı. F tipleri kötü şartlar düzelinceye dek uygulamaya konulmayacağına dair söz vermişti. Onu Sadettin Tantan'la MHP'li bakan Faruk Bal engellemiş. Turizm Bakan'ı turizmi engelleyecek diye üzülmüş, Ecevit "Terör eylemi uğruna insanların canına kıyması çok acı" diyor. Ülkemizi bu kadar sağırlaştırmasalar, körleştirmeseler, kalpsizleştirmeseler, hissizleştirmeseler, bunları söylemeye, böyle davranmaya cesaret edebilirler mi?..

Sevişgenler Metüst

MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ TARAFINDAN HAZIRLANARAK OKULLARA GÖNDERİLEN BİR YAZIYLA 23 NİSAN TÖRENLERİNİN FİNANSMANININ SAĞLANMASI İÇİN OKULLARDAN PARA TOPLANMASI İSTENDİ... OKULLARA ELEKTRİK VE SU PARASI, TAMİR MAŞRAFI, KATKI PAYI VE KARNE PARASI GİBİ DEĞİŞİK ÖDEMELER YAPMAYA ZORLANAN VELİLERDEN ŞİMDİ DE 23 NİSAN ULUSAL EGEMENLİK VE ÇOCUK BAYRAMI TÖRENLERİ İÇİN PARA İSTENİYOR...

LieManti MEDYA

Milliyet-Sabah yatak odası rekabeti
Ayşegül Aldinç, Emmanuelle'e Karşı (Yalandan)

Gazeteler arasındaki dandik rekabet her geçen gün biraz daha erotikleşiyor... Hatırlarsanız, geçen hafta, **Milliyet**, kökten devrimci cinsellikle, 1970'li yılların star **porno yıldızı, Sylvia Kristel'in** tek eşli, çok eşli, bol pozisyonlu **"Emmanuelle"** porno film serisinin yeni versiyonlarını **"49 Armağan gazetesi ile birlikte"** vermeye başlamıştı. Milliyet, bu kampanyayla ne kadar okur elde etti, ne kadar Emmanuelle filmi sattı bilmiyoruz ama medyada oluşan bu yeni erotizm pazarına bir anda Sabah gazetesi de atladı.

Etibank yolsuzluğunun baş aktörü olduğu gerekçesiyle patronunu cezaevine gönderen gazete, Milliyet'in Emmanuelle markasına karşı daha bir milliyetçi atakla bu erotizm pazarına girdi ve yerli bir kahraman buldu. Sabah erkeklerin tükettiği Emmanuelle markasına karşı, kadın pazarına yönelik **Ayşegül Aldinç** ile atağa geçti. Aldinç, son parçası **"Ben kimseye yar olmam"**a çekilen klipte, ünlü vergi rekortmeni **Beyaz**'a tutkun, saniyelerce ona bakakalıp cevap alamayınca kendini şarkıya vuran aslan parçası bir dansçıyı canlandırıyordu. Tüm klip boyunca sürekli erkek dansçılar tarafından araklanmaya çalışılan Aldinç, kimseye yar olmamak vurgusunu şarkının sonuna dek taşıyor ve yine ünlü vergi rekortmenine geri dönüp, saniyelerce tekrar bakmaya başlıyordu. Şimdi de Aldinç, pudralanmış, filtreden geçirilmiş, tanınmakta zorlanılan bir yüzle ve sanki ilk kez içgıcıklayıcı şeyler konuştuğunun masumuyetinde, siyah dekolte kostüm, aşırı kırmızı dudaklarla **Atv** ve **Kanal 6** ekranlarının reklam kuşağında Sabah'ın dağıtacağı erotizm kitabının tanıtımını yapıyor, kadınların mutlu olacakları **"5 altın pozisyonu"** ballandırıyor. Her konuda söyleyeceği birşey bulunan nadir büyüklerimiz arasında da olan Aldinç, hemcinslerine yatak odalarında mutlu olacakları kapının altın anahtarını dağıtıyor. Üstelik, kuponsuz ve parasız.

Medyadaki bu erotizm rekabetinin sonunu kestirmek güç. **Ayşegül Aldinç- Sylvia Kristel** kapışmasının sonu nereye varır, cirolora- tirajlara nasıl yansır, bilemiyoruz. Bu sonucu merakla bekleyen; **Hıncal Uluç**, **Zülfü Livaneli** gibi ünlü yazarlarının odasından bile, çay demlemek için koydukları hızlı kaynatıcıları tasarruf gerekçesiyle toplayan Sabah yöneticileri... Umarız Aldinç'in getirileri, onların dertlerine bir süre derman olur.

Kutlu Esendemir

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

LeMan

Vaad ve temennilerle dolu ekonomi paketini futbol takımına benzeterek açıklayan Kemal Derviş, "bol bol gol atacağız" dedi.

Karakol önünde hatalı U dönüşü yapan bir kişiyi, kulak zarını patlatıncaya kadar döven polisler hakkında soruşturma başlatıldı...

Aile fotoğraflarında yeralan tüm işadamlarının yolsuzluklara adı karışmasına, tüm vurgunculara devlet madalyası takmasına karşın Demirel, ekonomik krizdeki sorumluluğunu kabul etmedi...

"KONUŞAN"ODUN BULUNDU ! Ankara 'da bulunan bir odunun ,konuşma yeteneğine sahip olduğu haberi ortalığı karıştırdı...

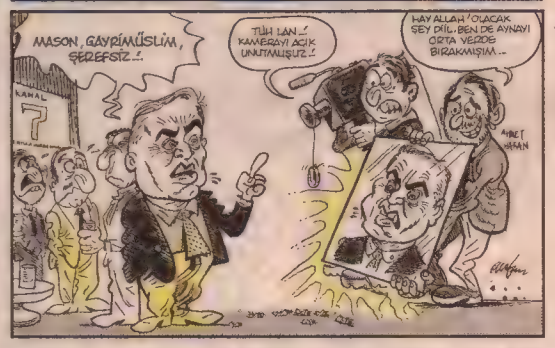

Ankara'daki esnaf yürüyüşünde gözaltına alınan yedi kişi hakkında, 10 yıl hapis cezası istemiyle dava açıldı. Suçları yasadışı örgüt üyesi olmak!

Turizm Bakanı Erkan Mumcu, ölüm oruçlarında 13 kişinin yaşamını yitirmesiyle ilgili üzüntüsünü(!), "turizm gelirlerini etkileyeceğinden endişeliyim" sözleriyle dillendirdi.

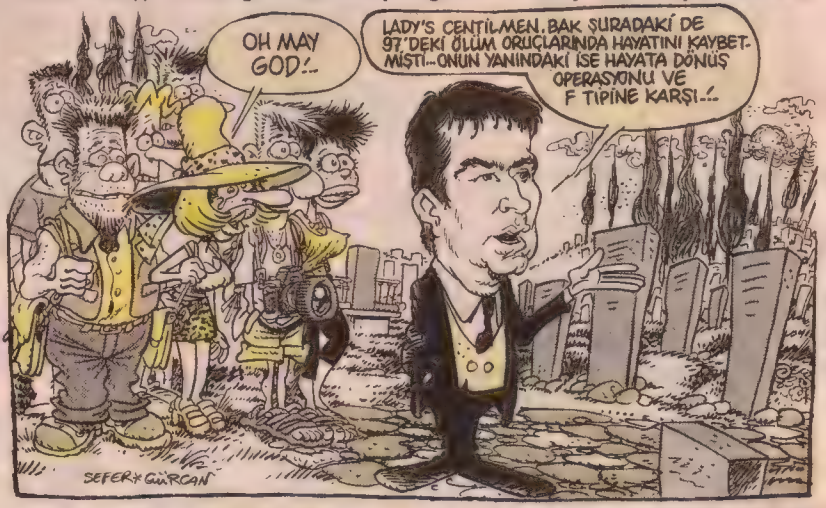

ÖLÜM ORUCU SAĞIRI
Adalet Bakanı, İçişleri Bakanı, Başbakan, Devlet Bakanı, bilimum hükümet meclis uyeleri
CAVİT ÇAĞLAR
Olur böle vakalar, FBI onu yakalar...
DEMİREL
Krizel
IRKÇI SAĞLIK
Böle bakana, böle hastahane... Türkçe bilmeyen ölsün...
MEHMET GÜL
Yeni yorum, yeni safsata post asena
EKONOMİK PAKET
Temenni, varsayım, cek-cak, miş-muş

● Ulaştırma Bakanı MHP'li Enis Öksüz, tasarruf genelgesine karşın özel uçakla parti etkinliğine katıldı. Bakanlığa faturası 28 milyar TL. Sağlık Bakanı Durmuş, 80 milyara zırhlı makam aracı aldı. Bakanlığın toplam otomobil harcaması 150 milyarı buldu...

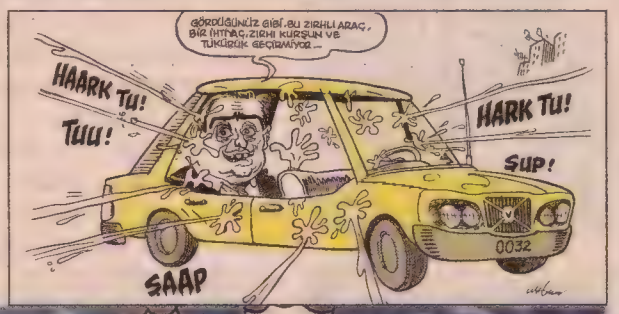

Bir araştırmaya göre, kolej ve akademilerin uzun yatılılık hayatı, polisi, verilen görevi sorgulamadan yapan bir robot haline getiriyor.

Fabrikasyon POLİSLER

Başbakan Ecevit, tüm siyasi, ekonomik çöküntüye karşın istifa etmeyeceğini açıkladı. Gerekçe ise bunalım yaratmamak...

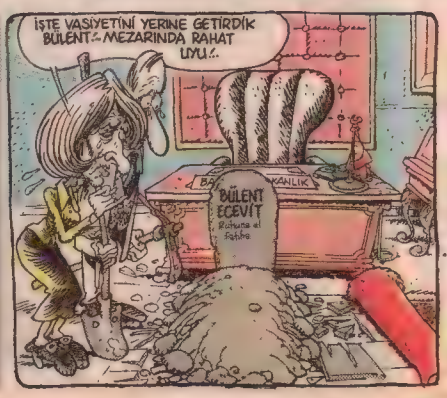

Milliyet - 12 Nisan 2001 Persembe

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

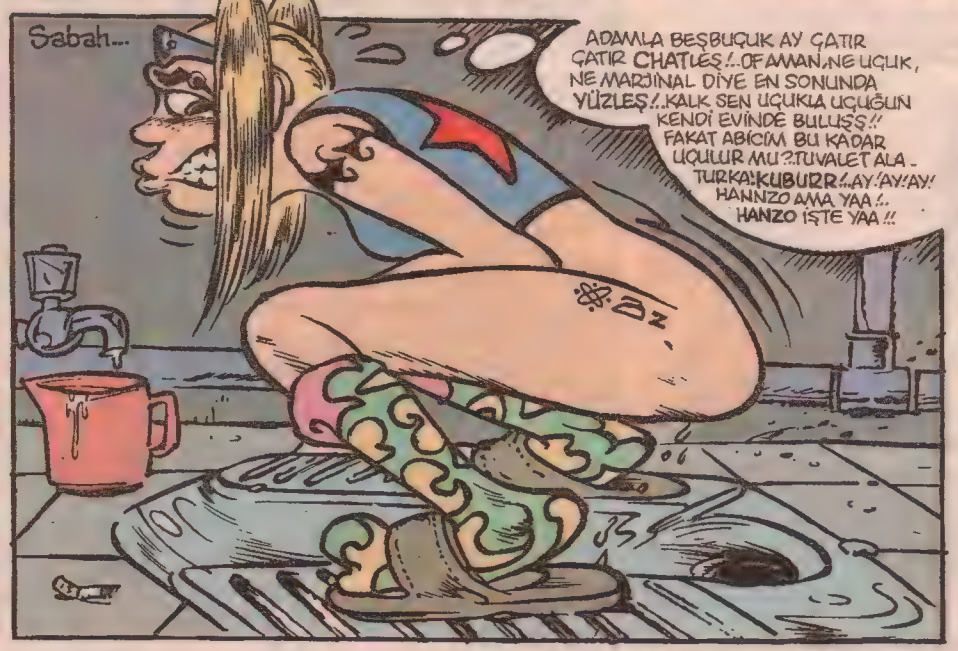

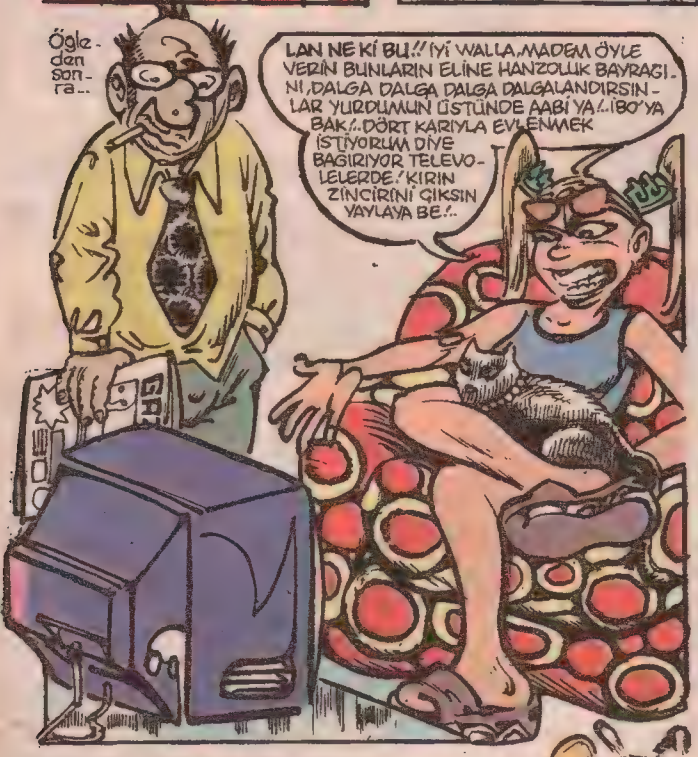

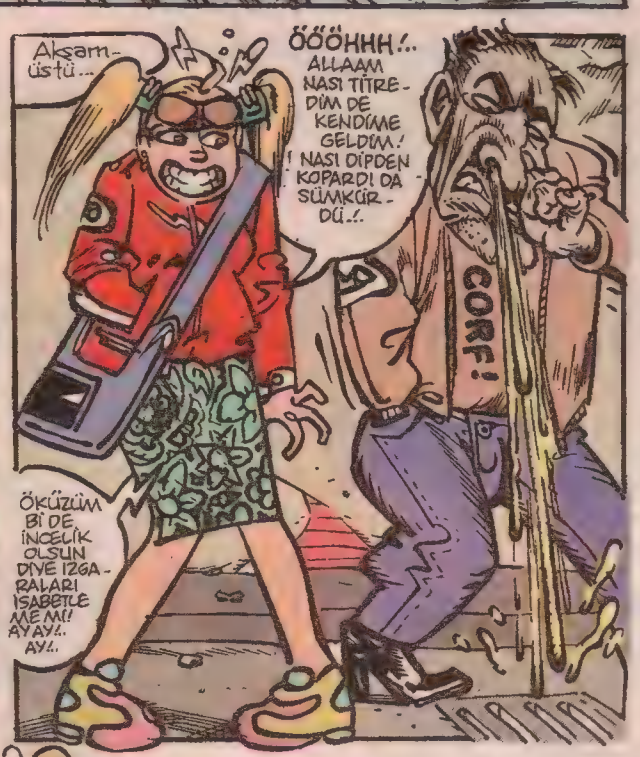

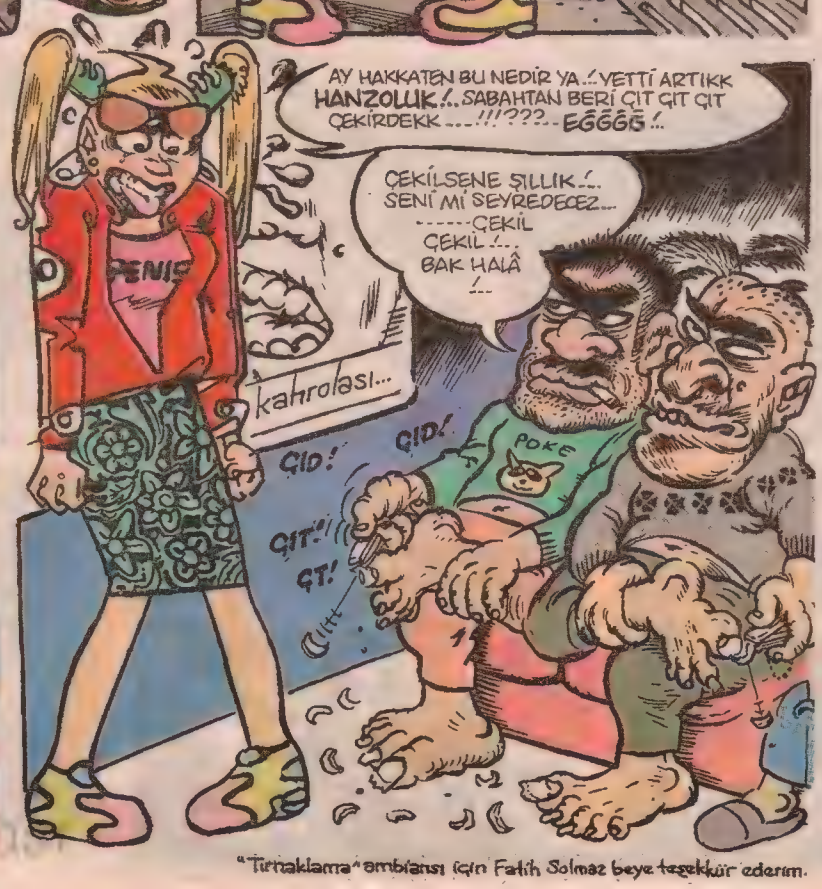

"Tırnaklama" ambiansı için Fatih Solmaz beye teşekkür ederim.

Açık Büfe
met üst

ekonomik kriz şiyiri

dün de aynı şeylere üzülmüştük
bugün de öyle
sözler çare değil orta malı olmuş dertlere
mevsimlerin suçu yok
ağaçlar güller eksildiyse şehirden
ayakların tökezler durur beton yıllarda
nefesin boşuna tükenir hergün
'güzel günler göreceğiz çocuklar' umuduyla
herkes birşeyler olmasını bekler
herkes herkesten habersiz kurar
büyük ve genel bir düşü
kendi içinde
uygulamadadır ama asıl sorun
önsevişme bilmeyen bir hayatı
uyarmaya çalışmaktır
mümkün tarifsiz olur
herkes herkeste mahsus kalır
gitmeler tedavüle girer
sürekli bir yerlere bir şeylere
gidip-gelmeler-gelip-gitmeler
akıl yoğun yürek tıkabasa dolu
yorgunluk yaratır her isim
açtır açıktır gönül her görüldüğüne
üç tarafı denizlerle çevrili
bir yarımada kasvetiyle
tek başına hissedersin yine de kendini
nereye bakarsan ruhun oraya benzer
vücut dilin yalnızlıkça konuşur hep
çıkmak istemezsin evden sokağa
bir eksi de sen eklemek istemezsin
genel umutsuzluğa
hiçbir yer hiçkimse çare değildir
yorganı üzerine çeker
içine gömülürsün anne karnı gibi yatağın
hayat kurdukları gibi ilerler
umarsızlık saat gibi tıkır tıkır işler
istikrarsızlıktır tek istikrarlı olan
ne seversen angarya gibi gelir
ne översen can sıkıntısı
bir ses ve görüntü zehirlenmesi de
sen olmak istemezsin hayata
içinden konuşmaya bile korkarsın
kaçacak bi delik yoktur
tutunacak başka bir hayal
bir kum saati içinde
bir kum tanesiymişcesine
mevsimler iyi gelmez ruh haline
aşklar daha da işaret eder bir halt olmadığına
unutmak için içersin kendini
içmek için unutmayı seçersin
kalabalık halk olmaya yeter mi
bu insanlar niye böyle
böyle güzel bir malzemeden
böyle berbat bir hayat çıkar mı
bu ülke'ye bu hayat reva mı
cevapları içinde sorularla bunalırsın
'dün de aynı şeylere üzülmüştük
bugün de öyle' dersin hüzün abla'ya
vücut dilin yalnızlıkça konuşur hep
yarınlar güzel günlere gebe!

TEREDELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

NASIL KAN KAYBINDAN ÖLEBİLİR Kİ?. ETRAFTA Bİ DAMLA KAN YOK... BENCE DAHA ÇOK BOĞULMUŞ GİBİ...

YA VALLA KAN KAYBINDAN ÖLDÜ.!. YALAN MI SÖYLİYCEM?..

ULAAN.!..İKİ ŞİŞE, SIFIR ERAŞ NEGATİF KANI NASIL KAYBEDERSİN ULAN.!..NE ZORLUKLA BULMUŞTUK ONLARI.. HASTAMIZ NOOLCAK ULAAN?..

AMELİYATHANE

ACİL

EH...YAZIYI BULDUK SAYILIR...AMA BENCE ŞU EN BAŞTAKİNİN ETRAFINI ÇİZDİĞİN YUVARLAK FAZLA OLMUŞ..ONU KALDIRALIM...

TAMAM,..AMA BU DA Bİ KENARDA KALSIN... BELKİ İLERDE KULLANILIR...

GEEL.!GEEEL.!..BURASI HERKESE AÇIIK.!. ATILMAK YOOK..!.KURAL YOOOK..!. GÖNLÜNCE DİLEDİĞİNCE, GÖZETLEN..!. KARDEŞİN KARDEŞE DÜŞMEDİĞİ, HAKÇA BİR PAYLAŞIM İÇİN GEEL.!..YENİ OLUŞUMA GEEEL..!

ÖZ BİRİ BİZİ GÖZETLİYOR

BİRİ BİZİ GÖZETLİYORDAN DAHA ÖNCE ATILANLAR, KENDİ BİRİ BİZİ GÖZETLİ - YORLARINI AÇMIŞ - LAR BAK.!.

MURAT ABEY..

BALİNA OPERASYONU OLSA...

OLMAZ, O YAPILDI.!.

SEVGİLİMİN ADINI VERELİM... ŞEBNEM OPERASYONU OLSUN...

YOK YA... O ZAMAN MACİDE OLSUN, BANA NE?..

KARGA OPERASYONU?YOK KULAĞA HOŞ GELMİYO...KARTAL?I-IH.!. YAPILMIŞTİR...ŞERREFSİZ?!ZIMBA ZIMBA OPERASYONU?HIMM,İYİ GİBİ.!.

ULAN İKİ SAATTİR Bİ İSİM BULAMADI - NIZ ŞU OPERASYONA YA...HERİFLER KAÇA - CAK ŞİMDİ...BIRAKIN ADSIZ OLSUN...YAPA - LIM OPERASYONU HÖÖÖ.!.

KOCAMIN BENİ ALDATTIĞIN - DAN ŞÜPELENİYO - RUM HAYATIM... AMA, ADAM TUTUP PEŞİNE TAKTIM... YAKINDA ÇIKAR ORTAYA...

CRESTA!

SNOW BOARD

HHISSİİYFFSSSS

HAY!.. NERDEN KABUL ETTİM YA? NERDEN YAA...UF YA... ANAM.!.

YAHU POLİSLER GELİYO DİYO - RUM...YAKALANICAM ŞİMDİ... BİRİNİZ SAKLAYIN BENİ BEE.!YUH ULAN BE.!..İNSANLIK BU KADAR MI ÖLMÜŞ BEE.!.

canbarslan@turk.net

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

guneri@leman.com.tr

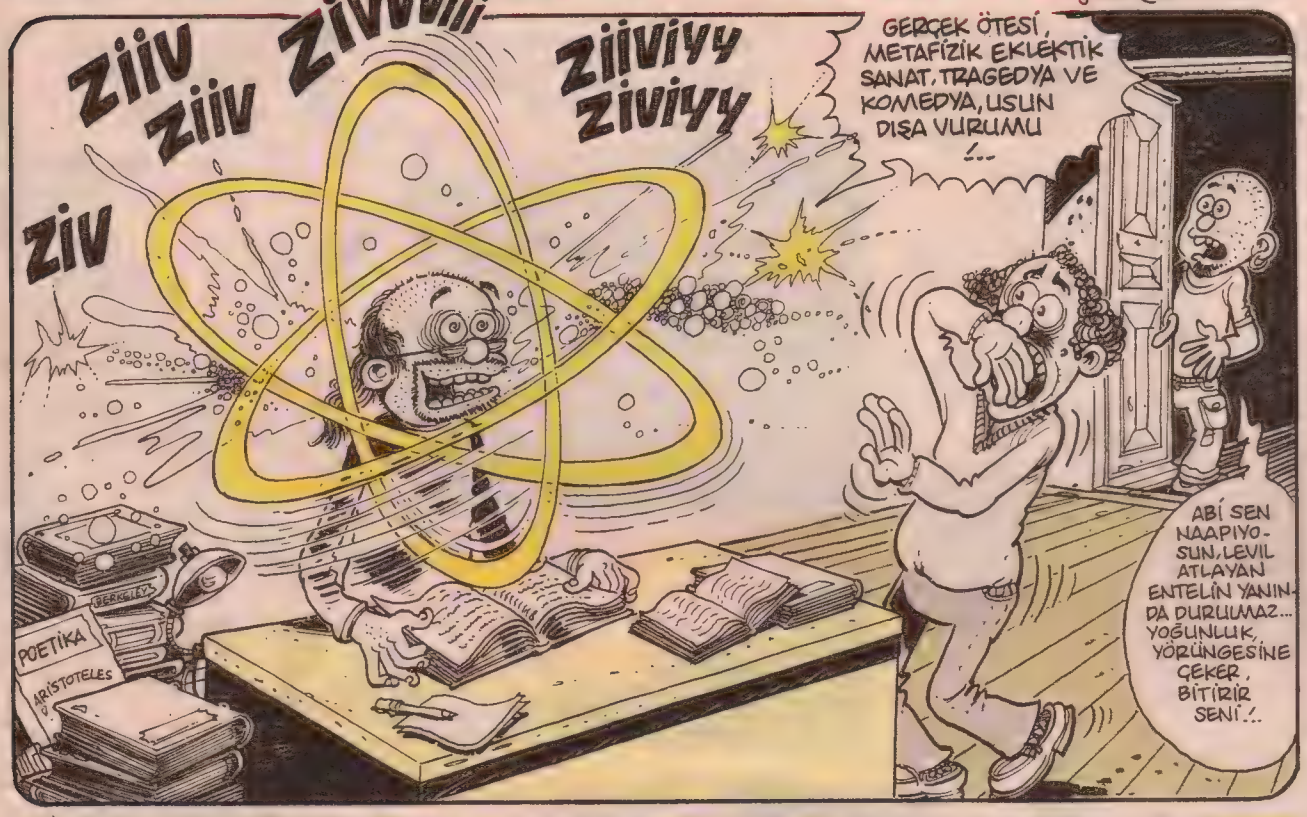

"Geçtiğimiz haftalarda birgün motorla Üsküdar'dan Eminönü'ne geçiyordum. Kapalı bir havaydı. Herkesin morali bozuk gibiydi. Motor Galata Köprüsüne yaklaştığında birden denizde yunusların zıpladıklarını gördük. Galata köprüsünün hemen önünde üç yunus Boğaz'a doğru süzülüyordu. Hepimiz büyülenmiş bir halde keyifle onları seyre daldık. İstanbul'un ortasında; vapurların, sandalların, martıların arasında, o muhteşem siluetlerin önünde üç yunus balığı... Rüya gibi bir görüntüydü bu..."

"GÖNÜL ADAMI 2" Albümü İçinde renkli bölümleriyle geliyor.

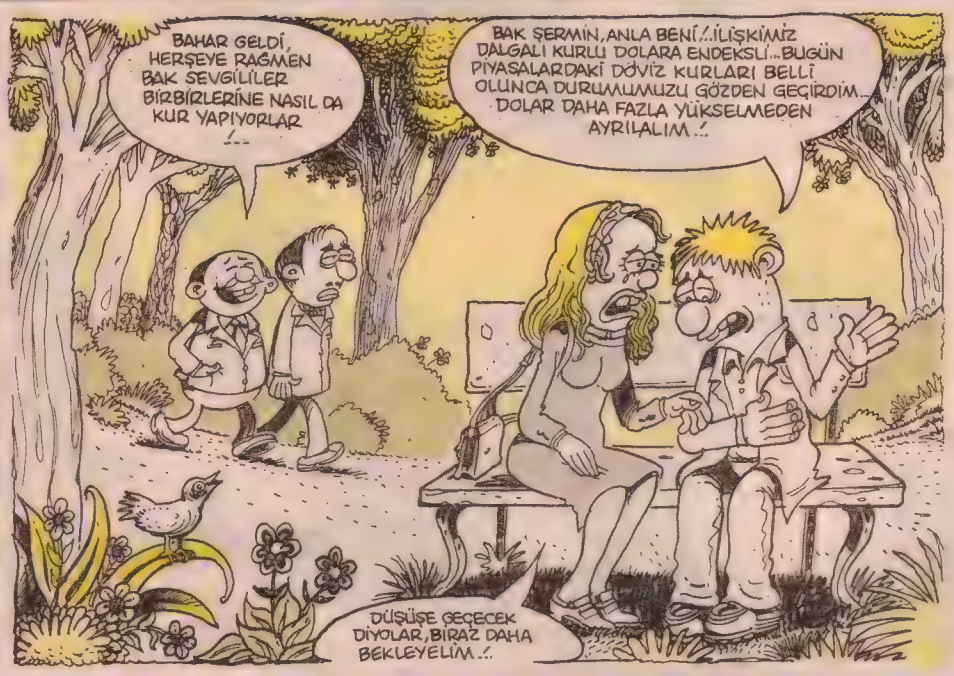

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Devlet'in Fedaisi Mehmet Gül'ün Bir Günü!

07.13: MHP İstanbul Milletvekili Mehmet Gül uyandı, cama dayandı... Dışarda okul servisini beklerken şakalaşan ilkokul öğrencilerini gördü... Camı açıp **"Gürültü etmeyin cibiliyetsiz cüceler!"** diye bağırdı.

07.32: Mehmet Gül, kahvaltı için sofraya oturdu... Rafadan olmasını arzuladığı yumurta, çok pişip katılaştığı için stabilo kalemle yumurtanın üstüne biri italik olmak üzere iki kez "şerefsiz" yazdı!..

08.03: Mehmet Gül, arabasına binip Meclis'e doğru yola çıktı... Trafik sıkışıklığında, öndeki arabanın arkasındaki "kafası sallanan köpeği" görünce sinirlenip dışarı çıktı ve "Bu memleketin köpeği yiğit olur, öyle kıçı başı oynamaz ulan!" diye bağırdı... N'olduğunu anlamak için arabasından inen genç şöförün dudak altı üçgen sakallı olduğunu görünce iyice çıldırıp, çok fonksiyonlu İsviçre çakısını çıkardı ve gencin sakalını kesti... Bir an yaptığından utanan Mehmet Gül, şaşkın gence torpido gözünden çıkardığı aftır şeyv'i ikram etti... Genç hiçbirşey demeden, arabasını bırakıp koşarak kaçtı...

08.44: Mehmet Gül, ofisine geldi... İlk iş olarak, dolabından kırmızı renkli taytını çıkarıp giydi ve enerjisini boşaltmak için Tarkan Tevetoğlu'nun "Kıl Oldum Abi" adlı çıkış parçasının eşliğinde bir süre dans etti... Dans sırasında odasına giren sekreterine uçarak tekme atmak istedi ama duvara çarptı...

09.01: Meclis revirinde ayakta tedavi gören Mehmet Gül, pratisyen doktorun çekmecesinde Nâzım Hikmet'in "Yaşamak Güzel Şey Be Kardeşim" adlı kitabını görünce çılgına dönüp sedyeyi ateşe verdi... Olaya müdahale eden Sağlık Bakanı Durmuş, çekmeceden Nâzım Hikmet'in kitabını alıp, yerine **"Yakalayın dokuz ışığı, hesaplı parlak bulaşığı"** başlıklı kitapçığı koydu!..

09.24: Mehmet Gül, bilgisayarını açtı, önce ekran koruyucu görüntüsü "sınav çeken bozkurtu" bir süre izledi, sonra da İsmail Türüt'ün tasarımı olan "adam asmaca" oyununu açıp üstüste 21 kez sanal Abdullah Öcalan'ı astı... O esnada bilgisayara virüs girdi... Mehmet Gül, virüsü kravatı ile boğmaya çalıştı...

10.15: Sakinleşmek için televizyonu açan Mehmet Gül, bir süre sonra yine sinirlenip NTV yetkililerini aradı ve "Arjantin liginde River Plate ile Boca Juniors'tan başka takım yok mu, niye hep onların maçını veriyorsunuz?" diye çıkıştı... Sonra da biraz "Vücut dili ve edebiyatı" çalıştı...

10.30: Mehmet Gül, MHP grup toplantısına katıldı ve söz alıp kürsüye çıktı... Gül şöyle konuştu: "Medya nereye gidiyor?.. Biri Bizi Gözetliyor adlı programı izledim... Orda kahraman, demir bilekli Türk gençleri resmen bir odaya hapsedilip komünistler tarafından yozlaştırılıyor!.. Hani bu esir gençlere sahip çıkanlar, hani nerde Esir Türkleri Kurtarma Ordusu? Bir reklam gördüm, "Ayşeciğin bilmemneye doyduğu an" diyor... Yağız Türk kızı doymaz!.. Türk erkeğine eşcinsellik yakışmaz!.. Keşke Tarkan eşcinsel olmasaydı... **Ben eminim ki, Tarkan aslında gizli heteroseksüel...** Hemen memleketten mazbut bi kız bulup evlenmedikçe Tarkan'la bozuşucaz, artık Tarkan'la Kurt'un yolları ayrılacak!.. Keşke eşcinsellik hiç olmasaydı, keşke tüm kıçlar tarihe karışsaydı, keşke Rober Hatemo o kedigil kürkü yerine mertçe meşin ceket giyip çıksaydı karşımıza!.. Zeki Müren'e bile sanat değerinden dolayı tahammül ettik, sesi kötü olsa Bodrum Kalesi'nin zindanına atardık onu!.. Türk'e gay olmak, lezbiyenlik yapmak, platonik ilişki yaşamak, kulak yalamak, maneviyatı zayıf insanlarla grup olayına girmek yakışmaz!.. MHP'li küpe takmaz, saç boyamaz, kan gibi giyinmez... **Tabii kadın MHP'li karı gibi giyinebilir, onu anlayışla karşılarız!..**" Gül'ün konuşması, defalarca alkışlarla kesildi, Bülent Yahnici'nin bi ara "Kop ta gel be oğlum, kim tutar seni" diye bağırdığı duyuldu!..

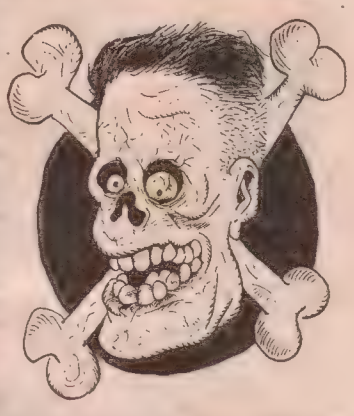

12.41: Öğle yemeği için dışarı çıkan Mehmet Gül, masada Apo tuzluklarından görünce, cezalandırmak için masanın tek bacağını kırdı... Bir peçeteye "burun deliklerinden sarkık bıyık dizaynıyla tuz dökülen ülkücü tuzluk" tasarımı karalayan Gül, çizimini beğenmediği için tuvalette kendini tokatladı...

13.25: Bir televziyon programına konuk olan Gül, canlı yayında bir izleyicinin "Niye hep Türklük konularında uzman gibi siz konuşuyorsunuz?.. Türkiye'de başka Türk yok mu?.. Siz Profesyonel Türk müsünüz?.." şeklindeki sorusuna öfkelenip " Sen kim oluyosun da birinci vekil şahısla böyle konuşabiliyosun ulen" diye kükredi!.. Programda Türkiye'nin tanıtım logosunun lale olmasını eleştiren Gül "Hepimizde azıcık lalelik olabilir ama Türkiye'nin simgesi bozkurt, en azından tekila kurdu olmalıydı" dedi... Programa ara verildiğinde, hâlâ yayında olan kameraların çekim yaptığını farketmeyen Gül, Kemal Derviş hakkında "O boncuk göz mason!.. Onu Amerika'dan buraya mason rüzgarları attı... Dünya Bankası'ndaki minik sinegogun hahamıydı o... Dikkat edin, güldüğünde **'Ha-ham!'** diye gülüyor... Annesi gayrimüslim... Bebekken onu domuz sütüyle beslemiş... Görenler var" laflarını sarfetti... Mehmet Gül, kameraların çalıştığını anlayınca **"Sabancı da gelir gelmez yıkar masayı, laf dinlemez Sabancı kurmuş Lassa'yı"** şeklinde türkü söyleyerek konuyu dağıtmaya çalıştı!..

16.52: Ofisine dönen Mehmet Gül, seçmenlerini kabul edip sorunlarını dinledi... Seçmenlerin beyinlerinin yarısın ülkücülük, diğer yarısını dinle yıkayan Gül, deney sonuçlarını harita metot defterine yazdı... Küba-vole gezisinin sorulması üzerine sinirlenen Mehmet Gül, sekreterini çağırıp "İpten kazıktan kurtulmuş bu kadar adamı nerden buldun" diye azarladı...

18.18: Mehmet Gül, evine döndü... Odasına kapanıp saatlerce, kendi buluşu olan sanal kurt oyuncak **"Tosunaçi"** üzerinde çalıştı... "Ulu!" komutlarına kikirdeyerek karşılık vermesi üzerine oyuncağı zincirle boğdu...

23.22: Gül, uyudu... Rüyasında kendisini İstanbul'un sekizinci tepesi olarak gördü... Memnuniyetle gülümsedi... Hemen ardından kan gibi güldüğü için özünden tiksindi...

TIRTO ŞAİR MEGÜR EHER'den ŞİİRLER

Sevgilimin adı Yağmur

İsyan edesim
geliyor bu isme...
Yukardan aşağı
Yağmur okunan
şiir yazmak istiyorum
Ama "Ğ" harfinden bi bok
bulamıyorum

Minik kedim ne ister?...
Miyav miyav der...
Peki büyük kedim ne ister?...
O da maaoov maaoov der...
Anaaa azmış lan büyük kedi
Küçük kediyi bafiliyor!...

Fatih Solmaz Soner Günday

Komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Oğuz'dan Mektup Geldi

Size neşeli ve sevinç dolu öyküler anlatmak isterdim... Sonu hep güzel biten mutluluk öyküleri... Mutlu insanların öyküsü olmaz, ama yine de anlatmaya çalışırdım... İçinizi acıtmayan, yaralarınızı yeniden kanatmayan yazılar yazmak isterdim size... Hem de ilk yaz gelmişken, hem de kanlarımız damarlarımızda eskisinden daha bir hızlı akıyorken... Sigaralarımız artık karanfil kokmasa da, o yemyeşil vadilerimiz yerini beton ormanları alsa da, size hiç merak etmeyin, en azından mevsimlere güvenin, gelecek bugünkünden daha güzel olacak, demek isterdim... İnanın şu bir kez yaşadığımız hayatın bu sonu gelmez çilelerle değil, bir sonu olsa da her anının bir şölen sevinciyle yaşanmasını isterdim... Olsa keşke, ama olmuyor... Ben mutluluğu yazmayı ne kadar özlersem özleyim, hayat yine bildiğini okuyor... İnsan ne yapsa, ne etse yine yaşadığı ülkeye benziyor... Kaderini ülkesinin kaderinden kopartamıyor... Her şeyi unutup bahara yolculuk etmek isterken ölüm ve yıkım haberleri geliyor her yandan... Önce **Susurluk**'ta iple boğularak öldürülen küçücük bir kız çocuğundan söz ediyor televizyonlar... Bu korkunç cinayetten hemen bir gün sonra **Antalya**'da 12 yaşındaki bir kız çocuğunun bu kez tecavüz edildikten sonra katledildiğini öğreniyoruz. Sevgiye evet, diyemeyen bir toplum, zulümle yetiştirdiği çocuklarının arasından seçtiklerini birer birer öldürüyor...

Çocuklar ölümle büyüyor, cinayetle aramızdan ayrılıyor artık.

Yakınları **Kartal Hapishanesi**'nde yatan bir grup çocuk, üzerlerine "Sizi Seviyoruz" yazdıkları uçurtmalarını cezaevi üzerinde uçururken etrafları çevik kuvvet polisleri ve sivil ekipler tarafından sarılarak gözaltına alınıyor. Polisle gözaltına aldıkları çocuklara büyüklerinin, yani annelerinin, babalarının, abi ve ablalarının bölücü ve vatan haini olduklarını, onlara asla inanmamaları gerektiğini söylüyorlar... Polislerin kendilerine ikram ettikleri meşrubat ve çikolataları geri çeviren çocuklar sekiz saat gözaltında kaldıktan sonra salıveriliyorlar...

Çocuklar gecenin karanlığında evlerine dönerken F tipi cezaevlerinde ölüm orucunda bulunan mahkumlardan birinin daha hayatını kaybettiğini yazıyor gazeteler... Şu an için 13 mahkum aramızdan ayrılırken, yüzlercesi ölüme her geçen gün biraz daha yaklaşıyor. Ve yüzlercesi için oradan sağlam çıkma şansı artık hiç yok. Adalet Bakanı, **mahkumlarla asla görüşmem**,diyor. İnsan haklarından, özgürlükten korkan sakat zihniyetler durmaksızın gençlerini öldürüyor, durmaksızın sakat bırakıyor. Turizm Bakanı **Erkan Mumcu** cezaevindeki ölümlerin turizm gelirlerini baltalayacağını söylüyor!.. Bugünkü ekonomik krizin çıkacağını yıllar önceden gören ve yazan **Fikret Başkaya** 16 ay hapse mahkum oluyor.

Evet, ben umudu yazmalıyım, zulümle değil, sevgiyle büyüyen çocukları, ilkyazın coşkusunu, her anı bir şölen olan hayatların öykülerini yazmalıyım, ama ülkem izin vermiyor. Kime dokunsam küskün, kimi görsem işsiz, elinden geleceği alınmış...

Evet, ben umudu yazmalıyım, ama **Ankara SSK Hastanesi**'nde bir doktor **Diyarbakır**'dan sevk edilen **Mekiye Polat** isimli bir kadın hastayı, Türkçe konuşamadığı için muayene etmeyip, tekrar **Diyarbakır**'a geri gönderiyor...Ve raporuna aynen şöyle yazıyor: **"Türkçe bilmediği için güvenilir değildir..."** Evet; ben yine de umudu yazmalıyım, her şeye rağmen gelecek güzel günleri yazmalıyım...

29 yıldır, yani hayata gözlerini açtığı andan itibaren ellerini ve ayaklarını kullanamayan ve ömrü boyunca tekerlekli sandalyeye mahkum olan bir insana, bakın bir genç neler diyor: **"Öldüreceğim kendimi, ama yaşamak istiyorum. Hayatı bir oyun gibi görüyorum ve bu oyunda kaybeden hep ben oluyorum. Kıyacağım kendime. Son olarak senin sesini duymak istedim..."**

Telefonun öbür ucunda,ahizeyi dahi tutamayan, yazılarını dişleriyle yazan **Oğuz Mucurluoğlu** vardır... Size üç hafta önce, bu köşemden hayat öyküsünü, çektiği çileleri, babasının onu nasıl öldürtmek istediğini, onca şansızlığa ve engele rağmen hiçbir zaman yılmayıp hayata bütün kalbiyle sarılan **Oğuz** kardeşim vardır...

Ve **Oğuz** kendini öldürmeyi düşünen bu **Trabzonlu** gence; **"kendin için yapamıyorsan, benim için yaşa, bunu ben istiyorum senden"** diyerek onu hayata bağlamaya çalışır...

Bugün **Oğuz**'dan bir mektup geldi. O yazımdan sonra hayatının nasıl değiştiğini, kimlerle tanışıp dost olduğunu, olmadık insanlardan hiç umulmadık mektuplar aldığını, yaşadığı o yoğun sevinçleri, o iç burkan hüzünlü tanıklıklarını anlatıyordu... Kimi zaman gözlerim dolarak, kimi zaman hüzünlü bir sevincin eşlik ettiği gizli bir gururla okudum yazdıklarını... **Oğuz** yine dişlerinin arasında aldığı kalemle yazmıştı mektubunu... Mektubunu sizlerle paylaşıp paylaşmayacağımı sordum ona, hiç tereddütsüz ve paylaşmaların verdiği sevinçle, **"tabii,neden olmasın, üstelik çok sevinirim"** dedi...:

"Merhaba **Cezmi Abi**,

"Günaydın Vietnam" filmini hatırlıyor musun? Ya oradaki DJ'i? Hatırlıyor musun, **"Günaydın Vietnam!"** diye yürekten bağrışını? İşte ben de oradaki çığlığa, sevgi dolu haykırışa eşdeğer bir **'Merhaba'** diyorum. MERHABA CEZMİ ABİ... Bu mektubu günler önce yazmak istiyordum. Ancak, 24-Mart-2001 tarihinden sonra, yani sizin beni anlattığınız yazınızın yayınlanmasından itibaren, hayatım yeni ve güzelliklerle dolu bir boyut kazandı. Bu süreçteki olaylardan vakit bulamadım size yazmaya.

Neydi bu üç hafta içinde yaşadıklarım ve duygularım? Duygularım karmaşıktı abi. Bana farkında olmadan kardeşlik yaptınız, abilik yaptınız, babalık yaptınız, arkadaşım oldunuz, dostum oldunuz. Ve tabii beni göklerde uçurdunuz. Bu bir rüya mı? Eğer 'evet'se bu uykudan uyanmak istemiyorum. Çünkü, sizin de belirttiğiniz gibi "geçmişten ve gelecekten gelen acılarla" boğuşmak istemiyorum. Onların beni güçlü kıldıklarını biliyorum, ama yine de bu bir rüyaysa kesinlikle uyanmak istemiyorum.

Birkaç yıl önce ilk kez 'iyi ki özürlüyüm' demiştim. Yine, bana dair yazdığınız metinde **"Eğer ...."** diye başladığınız ve ülkemizin durumunu eleştirdikten sonra **".... bugün seninle başka şeyler konuşuyor olacaktık..."** şeklinde bitirdiğiniz kısıma diyorum ki; iyi ki özürlüyüm abi!.. Aksi olsaydı sizinle tanışma fırsatım olmayabilirdi. Duygularımı aktarmakta çok nadiren zorlanırım. Güçlük çekmemdeki sebep; yoğun duygularıma kılavuz olacak kelimeleri, edebiyatla ilgilenmeme rağmen bulamayışımdır. Mutluluğumu, sevincimi, coşkumu, yaşadığım şöleni sıradan cümlelerle anlatmak da beni tatmin etmiyor. Bu yüzden yaşadıklarımı anlatmaya geçiyorum.

Cezmi Abi, mutsuz ve umuttan yoksun ne kadar çok gencimiz var... Onlara kızmakla hak vermek arasında gidip geldim hep. Ülkemin durumuna baktıkça onlara hak verirken, ülkemi kalkındıracak olanların yine o gençlerimiz olduğunu düşündükçe de kızdım.

200'e yakın telefon geldi. Bunların büyük çoğunluğu öylesine umutsuz ve karamsar ki anlatamam. Neredeyse hepsi bir umut ışığı istedi benden. Belli etmeden, gizliden gizliye misyon yükleyip misyoner ilan ettiler beni. İnanılmaz bir sorumluluk yükleyip **'Lider'** sıfatı eklediler adımın başına. Bu sıfat hep mahçup etti beni. Çünkü liderlerin hatasız olmaları beklenir. Oysa ben de insanım ve hata yapabilirim. Hata yaptığımda da, o güven dolu gözlerin hayal kırıklığıyla dolu bakışlarının karşısına hangi cüretle çıkarım?.

Bir telefon geldi, açtım. **"Oğuz,"** diyordu **Trabzon**'dan bir ses; **"öldüreceğim kendimi. Ama yaşamak istiyorum. Hayatı bir oyun gibi görüyorum ve bu oyunda kaybeden hep ben oluyorum.Kıyacağım kendime.Son olarak senin sesini duymak istedim."** Korkunçtu. Ne yapacağımı şaşırdım. kendimi alelacele toparlayıp, **"Kendin için yapamıyorsan;benim için yaşa. Varlığına ben sebebim İşte. Bunu ben istiyorum senden"**, dedim. Şu an mektuplaşıyoruz. Resmini göndermiş bana, o kadar tatlı ki... Bir başka telefon 18 yaşındaki bir arkadaşımdandı. Ağlıyordu hüngür hüngür **"Neyin var?"** dedim. Önce benden söz aldı dalga geçmeyeceğime dair. Ardından **"İki aydır ağlıyorum, çünkü sevgilimden ayrıldım"**, deyiverdi. Anladım ki, kimse kimseyi dinlemiyor, dinlese de önemsemiyor söylenenleri... Öbür taraftan, herkes kendisi için bir şey yapmaktan uzak; bedenlerini bile bir başkası için, evet evet kendisi için de

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

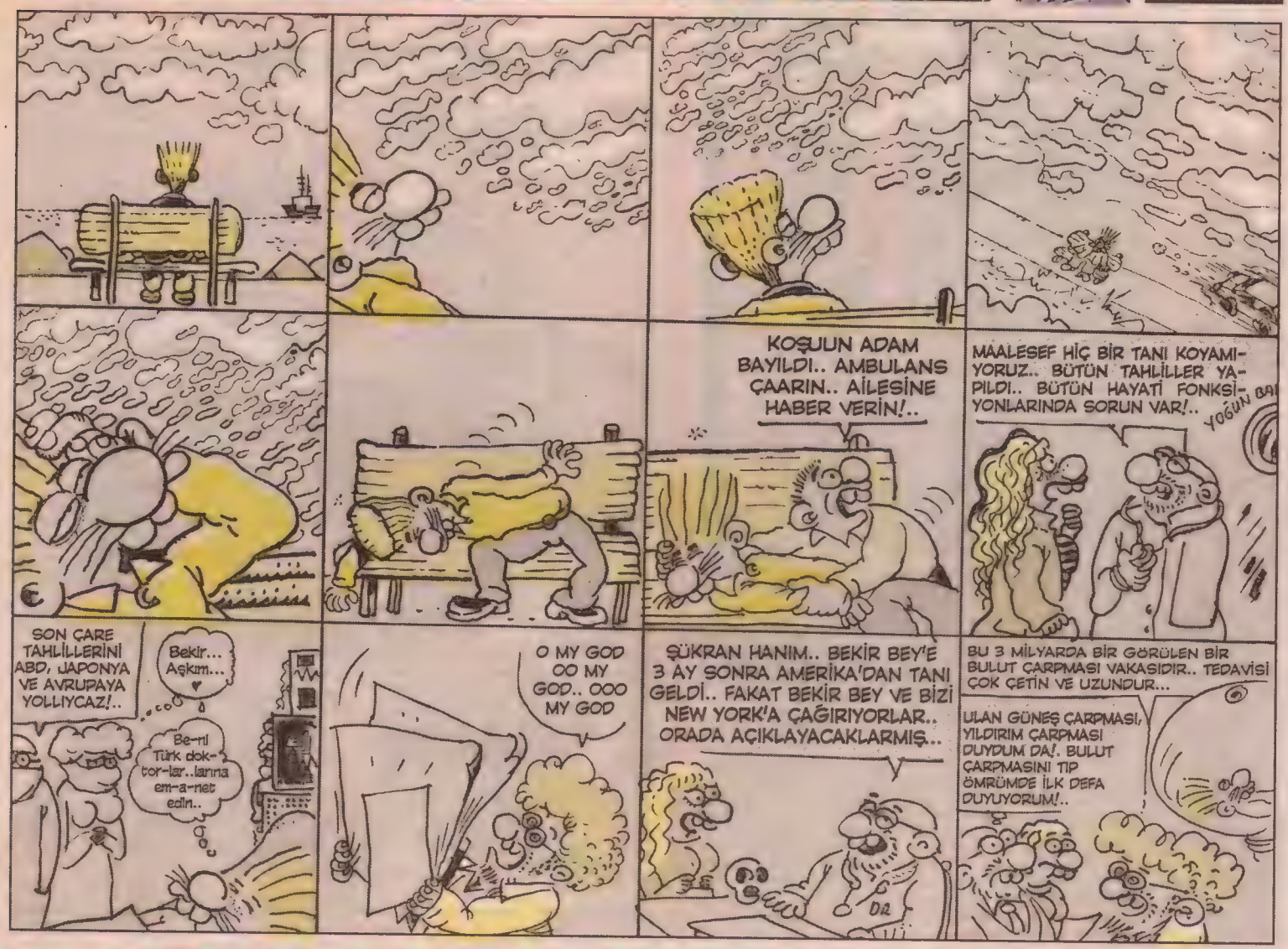

Lütfü Oflaz

lodleman.com.tr

F ve İMF tipi!

Yasaklanacaksa esnafın değil, İMF esnafının gösterileri yasaklanmalı!

Her defasında ekonomimizi morartan programları İMF esnafı pazarlayamamalı.

İşte ekonomi sihirbazı denilen İMF esnafı Kemal Derviş, şapkasından, halkın canını çıkartacak bir program çıkarttı!

Bu programdan çıkarttığımız sonuca göre, halka girecek kazığın boyunu İMF ayarlayacaktı!

Bizimki pazar ekonomisi değil, İMF ile pazarlık ekonomisi!

O da zaten iflas etti.

"Battık açık alınla" deyip **sonuncu yıl marşını** söylemenin tam zamanı şimdi!

Sonuçta tüketim ekonomisi tükendi!

Ama bu düzenin savunucularının yazıp söyledikleri yalanlar tükenmedi.

Hani esnaf eylemlerinde gözaltına alınanların hiçbiri esnaf değildi?

Şimdi ortaya çıktı ki gözaltına alınanların 58'i esnaf, 42'si işçi, 13'ü öğrenci, 3'ü memur, 13'ü de çeşitli meslek sahibi.

Medyadaki **yazar**kasaların(!) yazdıkları yalanmış demek ki.

Esnaflar tepkilerini göstermek için yazarkasalarını sokağa atarlarken, medyadaki bu **yazar**kasalar da sokağa atılmayı hak etmediler mi?!

Medyadaki bu **yazar**kasaların savundukları cezaevi **F** tipi, savundukları ekonomi İM**F** tipi!

İkisi de insanlar için ölüm demek değil mi?

Hem iflas etmiş İMF ekonomisinin başına bir Derviş değil, bin ermiş de gelse iflah eder mi?

Artık fakirden alıp zengine veren değil, zenginden alıp fakire veren bir ekonomik düzen gelmeli.

Ey Türk ekonomisi, muhtaç olduğun yeşil dolarlar, soyarak zenginleşenlerin damarlarındaki yeşil kanda mevcuttur!

HİLLANAN ADAM

AHMET YILMAZ

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

© Copyright by Erdil Yaşaroğlu. Tüm hakları saklıdır

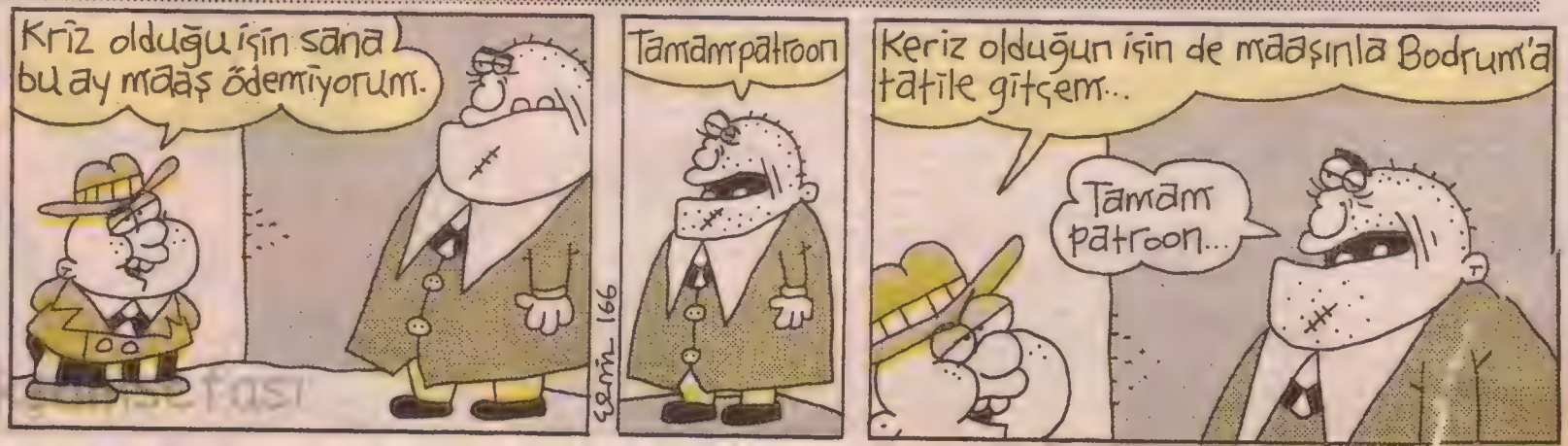

bir başkası için sağlıklı tutmaya razı. Korkunç şeyler bunlar, korınç. Ve korkunç olduğu kadar da gerçek. Umudun güzelliklerini gösteren el feneriym onlar için. Hayatlarına girdim, ümitlendirdim herkesi. Yaşamdan tad almalarını ğladım her telefonda saatlerce. **Erzurum**'dan gelen bir telefon şöyle diyordu: **"24 şındaki arkadaşımız aylardır hayata küskün yaşıyordu. Ne yaptıysak yüzüne bir bessüm getiremedik. Ancak sizinle konuştuktan sonra kazandık onu, teşekkürler."** Daha dün beni telefonla arayan **İstanbul'lu** bir hemşire 17 yaşındaki bir genç için anevi yardım istiyordu: **"O ölecek, lütfen yardım edin. Onun hayattan tat almasıbelki siz yaşadığı sürece sağlayabilirsiniz..." Yozgat**'tan arayan bir kadın, kocadan ayrılmak istediğini ve çektiği çileleri anlatırken, benden manevi destek ve mo bekliyordu. Ve onlarca acı dolu telefon... Ya mektuplar, onlar farklı mı? Hayır. Ne yaki hayır. Meğer gençlerin anlatacakları ne çok şey varmış. Onları okudukça, kendi utluluğumdan utandım inan. Mutlu olduğum için kimi zaman suçladım kendimi. **Masa**'dan gelen bir mektup; **"Normal hissetmiyorum kendimi"**, diyor ve ekliyor, **"sevüzmek değil amacım ama gerçekten boğuluyorum, hiç bir şey zevk vermiyor bana artık." "Senin gibi umutlu olmayı çok isterdim"**, diyen bir **Kıbrıslı**'nın yüreği inanmaz dağlanmıştı. **Adapazarı**'ndan gelen bir mektupta şu yazıyordu: **"Tüm bunlardan sonra annem, 'KEŞKE O HASTALIĞINDA ÖLSEYDİN' dedi."** Daha neler neler. epsine, dişlerimi seve seve feda edip, cevap yazdım. Her mektupta sevgi dolu umun nelere kadir olduğunu anlatmaya çalıştım.

Ziyaretime gelenler de, onca kötü şartlara rağmen nasıl olup da pozitif enerji üreildiğimi hem gördüler, hem de sordular. Adeta bir **mankene "Bu kadar güzel olmaneye borçlusunuz?"**, der gibi... Belki mankenlerin somut bir cevabı, bir formülü rdır, ama benim yok. Ben sadece yaşıyorum. **"Bunların yanında küçük de olsa hiç i güzel şeyler olmadı?"**, diye sorduğunu duyar gibiyim. Olmaz mı, elbette oldu. Ziretime gelenler evimizi çiçek bahçesine dönüştürdüler. **Ankara**'daki bir lise, iki edeat öğretmeninin öncülüğünde grup grup ziyaretime geliyorlar. Ve yaklaşık 1800 kiik okulun %80'i, sizin sayenizde tanıyorlar beni. Yaşadığım mutluluğu anlayabilmez için **"Abi"** diyen sesleri, o muhteşem cıvıltıları kendiniz duymalısınız. Mektuplar, yılrdır kurutularak saklanmış çiçeklerin yapraklarıyla dolu, bahçeden kopartılmış papatyalarla dolu... O papatyalara gizlenmiş sevgi ve aşk var mektuplarda. **"Dilersen hapaylaşalım"**, diyorlar biraz samimi olup da beni tanımaya başladıklarında. Özürolduğum için, kimi zaman aşktaki şanssızlığıma sığınırdım, gerçekleri kabul etmek unda olduğumu düşünerek... Ben bu olumsuzluklarla yoğrulurken; özrümü öğren, yaşamımın zorluklarını sizin kaleminizden okuyan ve bunu göğüsleyebileceklerini atan mektuplar, nasıl olur da ileriye yönelik bir umutsuzluk doğurabilirki artık ben.

Telefonlarda "Mutluluk Perisi" ilan ediliyorum. Daha ne anlatayım bilemiyorum! Kendilerine yazı yazmam için birkaç dergiden teklifler aldım; amatör dergiler bun. Oyun yazmamı isteyen bile oldu sergilenmesi için. Ama ben yerimi biliyorum; oyun zmak zor iş. Sadece fikir verebileceğimi belirtiyorum onlara. Dergilere, amatör de oyazılarımla katkıda bulunarak yardımcı olmayı kabul ediyorum.

Şık FM'de ki **Genç Adam** aradı beni ve programına konuk olmamı rica etti. Seve ve coşkuyla kabul ettim. O dört günlük sürece siz de ortak oldunuz; eminim mutluğumu sezmişsinizdir. **Genç Adam**'la birlikte dinleyicilere seslenmek ve var olmanın zelliğini elimden geldiğince onlara da hissettirmek çok hoştu. Bu yolla **Almanya**'dan arkadaşlarım olmaya başladı. **Genç Adam** beni kardeşi ilan ederken, annesi "evlam", diyerek yüreğinden bir yer verdi bana. Annemse benden daha sevinçli.

Gözümün içine bakıyor ve mutluluk pınıltılarını görünce defalarca size teşekkür ediyor. Çünkü benim mutluluğumu kendi mutluluğu sayıyor. Gözlerimdeki ışıltı sönmesin ve gelen misafirlerime kucak açıyor hep. Biliyorum ki, benim coşkum annemi sevindiriyor. Annemi sevindirebilmeme yardımcı olduğunuz için de size teşekkür ediyorum.

Yazıyı okuyup beni arayanların çoğu, sizin çağrınıza uyup ağızlarıyla yazmayı deşler. **İstanbul**'dan bir arkadaş sevgilisine ağzıyla şunu yazmış: **"Sevdim hem de ç. Kızmadın hem de hiç." Malatya**'dan gelen bir mektupta da ağzıyla yazdığı karık burgacık bir kaç kelime vardı. Ve şunu yazmaya çalışmış: **"Şu an-dişlerimin arasında-ki kalemle-yazıyorum-sen bir harikasın-önünde saygıyla-eğiliyorum."** Bu enemelerin yapanların çoğu şaşkın. **Nasıl becerebiliyorsun**, diye sordular. Ben de antım: Kalemin bir kısmını sol tarafa, dişlerimin arasına sıkıştırıp dilimle de destekliyek sabitliyor kafa hareketlerimle yazıyorum...

Araya sıkıştırmak gibi olacak, ama söylemek istiyorum. Az önce telefonuma bir esaj geldi. Aynen aktarıyorum: **"Canım, çok kötü bir durumdayım. Seninle dertleşye ihtiyacım var. Herşey üstüme geliyor. Dayanamıyorum. Her şey bitmeli artık. Gücüm yok!"** Bunu **Ankara**'dan gencecik bir kız yolladı.

Ah! Bir mesaj daha. Onu da yazıyorum: **"Bu gece içim dolu dolu, gözlerim de öyle... Yağmur var Bursa'da. Gök gürlüyor deli gibi. Yalnızım. Ben hep korktum yağmurdan. Korkuyorum."** Neler oluyor abi? Gençler niye böyle? Daha umutlu ve hayata bağlı olmaları gerekirken neden gençlerimiz acı içinde? Aslında biliyorum, biliyorum nedenini. Kardeşlerimin veryansın edilmesine neden olan herşeyi çok iyi biliyorum. Küskün bu ülkeye gençlerimiz. Tıpkı memurlarımız gibi, işçilerimiz gibi, küçük esnafımız gibi, kadınlarımız, özürlülerimiz, çocuklarımız, yaşlılarımız gibi. Tüm mağdurları eziyor çünkü bu ülke, eziyor alabildiğini. Hangi kadınımız sizin de belirttiğiniz gibi sabaha karşı saat 04:00'de bisiklete binebilir bu ülkede? Çocuklarımıza verdiğimiz eğitim başlı başına bir sorun. Yaşlılarımızı maaş kuyruklarında öldürüyoruz. Memur, işçi, esnafın durumunu anlamak için televizyon kanallarına şöyle bir bakmak bile yeter. Oradan her şeyi anlayabiliriz. Özürlülerse yaşama hakları olmayan bir kesim. Gençlerimizin ellerinden tüm hakları alınıyor söke söke. Cinsel eğitim yok. Olmadığı gibi de, sevgilisiyle el ele evinin bulunduğu sokağa giremiyor genç bir kız. Anlatılan dersler öğretilmek için değil, ezberletilmek için veriliyor. Sınavları adil değil. Hayata atıldıklarında işleri yok, kanınlarını doyurmak için. Sevgiden yoksun ilişkileri var sevgilileriyle. herkesin önüne bir set vuruluyor. Gençlerimiz ağlıyor... Geleceği emanet edeceğimiz gençleri ağlatıyor bu ülke, onlar daha yolun başındayken. Umut dolu olmaları gerekirken küskün gençlerimiz, gülmelerine izin vermeyen bu ülkeye. Bu yüzden de ağlıyorlar hıçkırarak. Bu ülke saygısız insanına. Sadece insanına mı? Elbette hayır! Hayvanına, bitkisine, hatta .... Neyse abi, bitmez ülkemin çarpıklıkları.

Her şeye kızgınım, hiç kimsenin olmadığı kadar. Ama umudum yitirmiyorum. Yenik düşmemek için inadına gülümsüyorum ve seviyorum tüm bu zorlukları. Çünkü her güçlüğün ardından bir güzelliğin geldiğini biliyorum.

Dergide anlattıkların arasında en çok ilk aşkım ve babamla ilgili sorular soruldu bana. 'İlk aşkım tele kızdı.' diye başladım anlatmaya: O'nu öylesine çok sevmiştim ki, O'nun uğruna ölümü düşünürdüm zaman zaman. O, benim **Dolphin**'imdi(yunus). **Melike Demirağ**'ın **"Arkadaş"** parçası bizimdi. Onu bir kez olsun dudağından öpmedim biliyor musun? Çünkü o, ilk tanıştığımda bana şunu söyledi: **"Herkes beni bedenim için istiyor. Beni düşüncelerim ve fikirlerim için isteyen bir tek kişi yok."** Bu sözler için beynim bana şöyle dedi: **"Bu benim işte. Ben olmasam da; ben olacağım, söz..."** Ona söylemedim bunu. Ama bir kez kendime söz vermiştim. Geri dönüşü yoktu artık. Hem ben, bedensel farklılığımla kabul görmeye çalışırken, o yaşamsal ayrıcalığıyla neden dışlansındı? Bu bana uymuyordu. Ayrıldığımızda herkesi kandırabilirdim "Aşkım bitti", diye. Ama kendimi asla aldatamazdım. Bu yüzden bugün bile ona aşık olduğumu söylemekten gocunmuyorum. Annemin bu konuya olan yaklaşımı ve anlayışı da şaşırttı insanları. Annemin benim kararıma saygısı 'İNANILMAZ' olarak nitelendirildi. **Dolphin** şimdi hayat kadınlığına devam ediyor.

Farklı bakış açısı üretmeye lise yıllarında başladım. Bir gün annemle okul çıkışı eve doğru yürüyerek (bense her zamanki gibi tekerlekli sandalyemde keyif çatarak) gidiyorduk. Yüz metre ötede bir grup liseli genç birbirine girmiş kavga ediyordu. Annem ayrılmaları için tekerlekli sandalyemle aralarına itekledii beni. Bir yandan da **"Aaa ayıp çocuklar, kavga etmeyin"**, diyordu. Ancak bu, onları daha çok hırslandırıyordu. Ben de tam ortada, sandalyemde bacak bacak üstüne atıp dedim ki: "Boşverin lan, vurun birbirinize, daha çok hem de..." Neye uğradıklarını şaşırıp kalakaldılar ve eminim ne için kavga ettiklerini bile unuttular. Annem beni hızlı hızlı uzaklaştırırken, arkamızdaki kavga çoktan durmuştu.

Babam için yazdıklarınız herkesi dehşete düşürmüş. Ben de sizi dehşete düşüreceğim şimdi, tek bir soruyla. Bir baba oğlunun kız arkadaşına yakınlık duyar mı? İnanılmaz değil mi, ama doğru. Çünkü babam için özürlü olan bana ancak bir orospu yakınlık duyabilirdi. Biliyor musun, beni arayanlan bir kez daha aramaya iten, hatta kalıcı olabilecek arkadaşlık kurmaya çalışmalarına sebep olan şey ne? Çünkü, paylaşıyorum. Zamanı, kendimi ve onları paylaşıyorum. Bencil olmaktan uzak duruyorum. Çocukluğumdan beri varmış bu bende. Annem anlatır: **"Sana yığınla oyuncak alırdık. Sen oynayamaz, arkadaşların oynarken izlerdin ve çok mutlu olurdun. Hatta arkadaşın senin oyuncağını bozduğunda o üzülürken sen sevinirdin."** Nerdeyse her gün arayarak benimle bir şeyler paylaşan, **Ankara, İstanbul** ve **Van**'dan üç arkadaşım var. Herkesle paylaşımlarım var elbet, ama bu üç arkadaşımla neredeyse her gün görüşüyoruz. Bir mektupta şöyle yazıyordu: **"Yaşama kendi güzelliğini katabilmene ve onu doya doya, yılmadan soluyabildiğine öyle sevindim ki... Keşke, dedim kendi kendime, içimde kocaman bir mutluluk olsa da yaşadığım herşeye serpiştirebilsem."** En azından bu heyecanı bile oluşturmak çok güzel...

"Her insan bir dünya" yaklaşımıyla 200 dostum, 200 dünyam daha oldu. Daha nasıl mutlu olmayım abi? Aslında şu dişlerim azizlik yapmasalar bana daha anlatırım; her telefonu, her geleni ve her mektubu... Lakin ağrılarım başladı. Bu yüzden istemeyerek noktalayacağım. Ama önce size teşekkür ediyorum beni zenginleştirdiğiniz için. Son olarak bir şiir aktarmak istiyorum. Üniversiteden sınıf arkadaşımın beni tanıdıktan, hem de çok iyi tanıdıktan sonra benim ağzımdanmış gibi yazdığı şiiri paylaşacağım sizinle. **Serkan** dostumun şiiri şöyleydi:

"Dünyanın en zengini benim / Geceleri yıldız toplayıp dağıtıyorum herkese / Sevgimden avuç avuç serpiyorum gökyüzüne / Çiçek olup açıyorum en olmadık yerde / Herkesin ızdıraplarını alıp ben ağlıyorum gecelerde / Mutsuz bir yüz görmek istemiyorum / Bu dünya benim, her şeyiyle, sevinciyle sevgileriyle kederiyle / Dedim ya dünyanın en zenginiyim ben / Bütün sevgiler, mutluluklar ve soyut olan ne varsa / Hepsi benim / BEN DÜNYANIN DUYGU ZENGİNİYİM." Sevgilerimle,

Oğuz Mucuroğlu"

CEZMİ ERSÖZ
cezmier@leman.com.tr

GÖKHAN DABAK

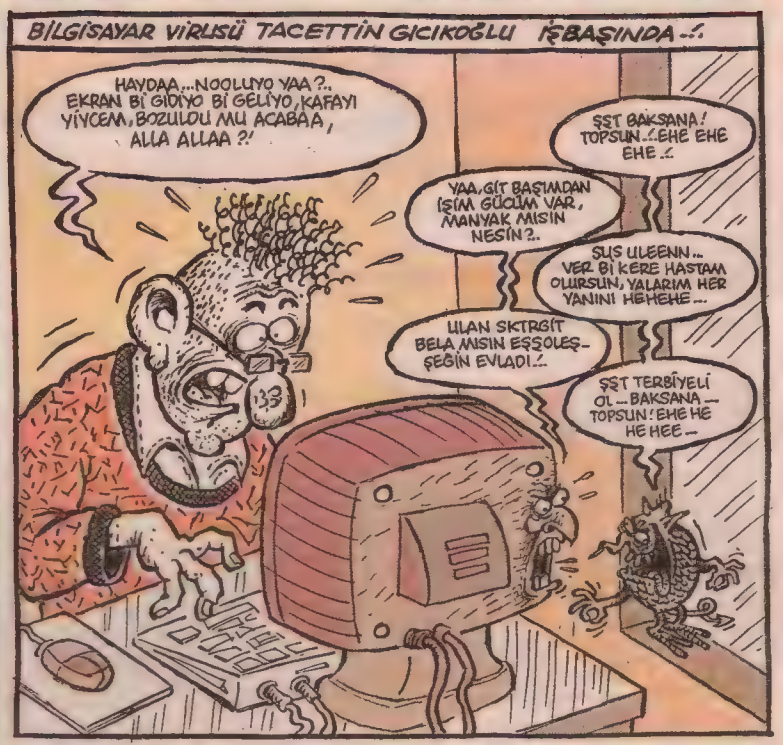

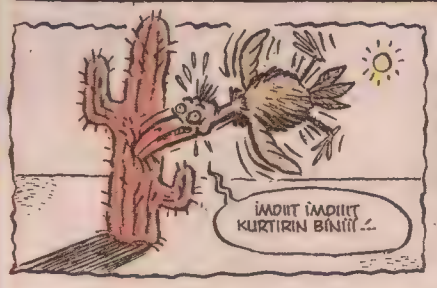

Koşarken hayatın damında elimde yeşil bir uçurtmayla tokuştuk kafa kafaya aynadaki tuhaf yabancıyla... Çok lezzetli yumurtaları boyadım kuş boku rengine fırlattım dostların kafasına şans getirsin diye...

EHİKİKİ EHİ EHİ EHİ HİHİ EHKİKİKİ EHİ EHİ HİHİ EHİ EHİ EHİ..!

DENGELİ BESLENME

kaanertem @ leman.com.tr

ERDENER ABİ

-İki milyon dolar bütçeli ŞEN DENİZCİLER filminde sana başrol teklif ediyorum Erdener abi..! Cevabın nedir abi?

-Eşşeğin zikidir..!

Ekonomik krizi filan ciddiye alan bir kişi değildir.. Çünkü Onun adı Erdener'dir... "Erdener Abinin" beklenen albümü çıktı!..

BU NE BİÇİM AYAKKABI?.. ULAN BİR DE UTANMADAN KENDİ İMALATIMIZ DİYORSUN..! KIRK ELLİ MİLYON PARA VERİCEM İKİ GÜN SONRA AĞZI BURNU BİR TARAFA GİDECEK..! AL BUNU..! BAŞKA AYAKKABI GETİR BANA..!

Ulan müşteri şımarıklığının türlü çeşidini gördüm ama bu kadarı da fazla artık..! Ekonomik kriz var diye sesimizi çıkartmıyoruz, bi sitmedikleri kaldı yaa..! Yakında onu da yapmaya kalkarlar..!

TOK!

İYİ GÜNLER! SU İSTER MİSİNİZ ABİ?.. MÜŞTERİLERE ŞİRİN GÖZÜKMEK AMACIYLA PATRON BÖYLE BİR KIYAFET YAPTIRDI AMA, KİM GÖRÜRSE TERS TEPKİ VERİYOR... KÜFÜR FİLAN EDİYOR...

SİTTİR GİT LAN!..

HASTA MISIN SEN KARDEŞİM?..

BAKIN İŞTE SİZ DE BÖYLE BİR TEPKİ VERDİNİZ!

BAKIN YİNE TEPKİ VERİYOR SUNUZ?..

BAKIN EFENDİM, SİZİN KARTVİZİT TASARIMINIZDA YEREL VE RAHATLATICI MOTİFLER KULLANDIM... BANA SORARSANIZ ÇOK DİNAMİK VE ÇAĞDAŞ BİR KARTVİZİT OLDU...

BRAVO SANA..! PEK GÜZEL PEK ÇALIMLI YAPMIŞSIN..! BİR HAFTA SONRA DA "BUNLAR İPNE OLMUŞ" DİYE HAKKIMIZDA LAF ÇIKARTIRLAR O ZAMAN SENİN DE FOTOĞRAFINI BASARIZ BURAYA, OLAYI HALLEDERİZ..!

ÖKÜZOĞLU HIRDAVAT VE BAKIR TİC. LTD. ŞTİ HÜSEYİN ÖKÜZBAŞ OĞULLARI VE DAMATLARI

KABARE DEV AYNASI **"İLŞKİME İLİŞME!"** 24-25 Nisan saat ; 20:30'da Kadıköy Barış Manço Kültür Merkezi'nde...

feyhan@leman.com.tr

Bayır Gülü

FEYHAN GÜVER

HAYAT NE KADAR ACIMASIZ... BİR YANLIŞ, BİR TEK YANLIŞ, BÜTÜN DOĞRULARIMI GÖTÜRDÜ..!

BANA BİR KERE BİLE BÖYLE SARILMADI..!

HEY YAVRUM BEE..! BU SENE DEMETLER KIZ GİBİ KIIIZ..!

HAŞIRR

LAN BU YOKSULLUKTA BU KRİZDE HALA FINGIRDEMEK İÇİNDEN GELİYO HA..!

TABİAT BU DİNLER Mİ AYOL... İÇİMDEN BAHARLAR FIŞKIRIYO, BEN NAPİİM..!

BORA İLİŞKİMİZ BOYUNCA BENİ ÇOK HIRPALADI... DUYGULARIMI TALAN ETTİ... TUFAN ONDAN BETERDİ... RUHUMU HARABEYE ÇEVİRDİ...

AMA ŞİMDİKİ SEVGİLİMLE ÇOK HUZURLUYUM...

ADI NE?..

SADIK!

Fırtınadan sonra...

Ender Özkahraman
enderoz@leman.com.tr

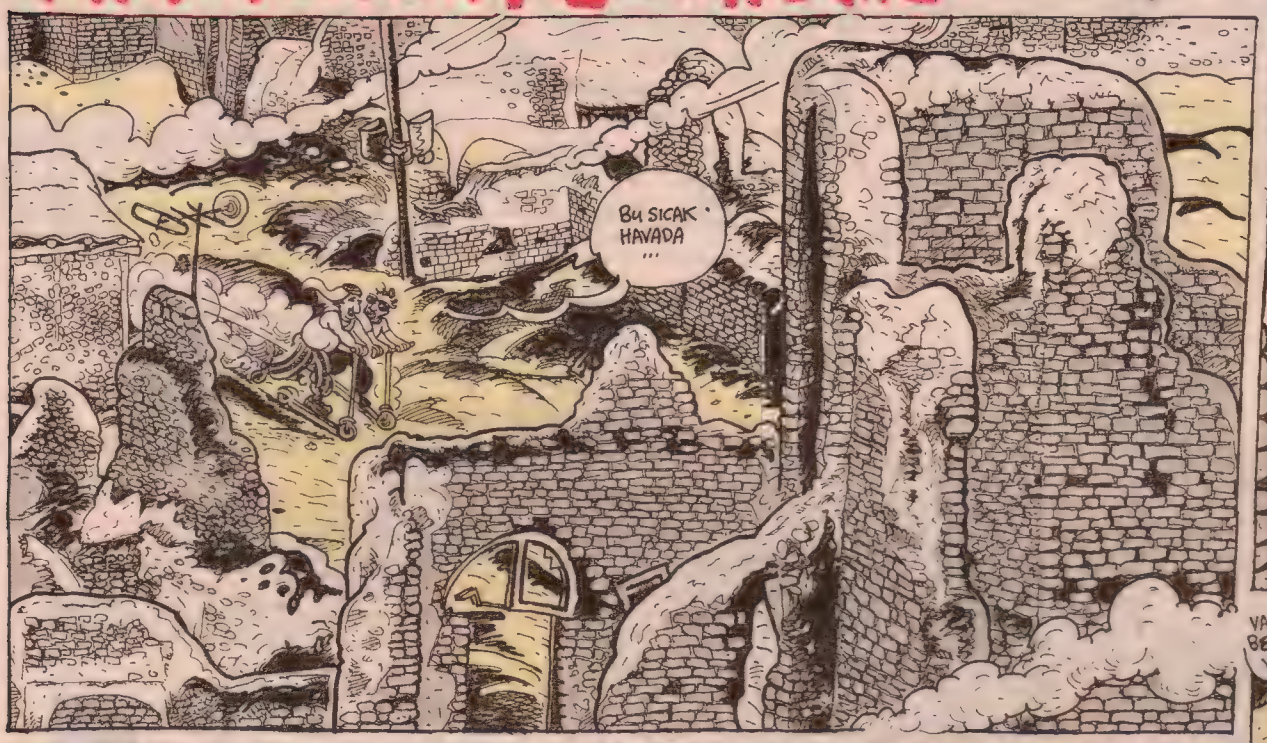

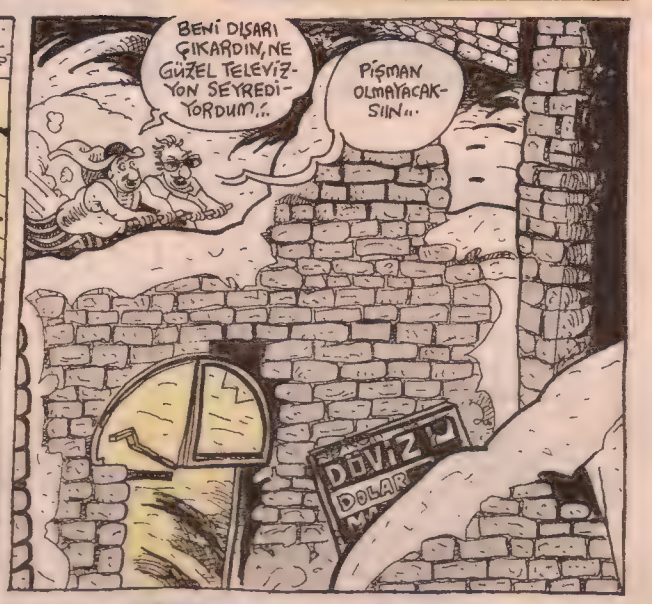

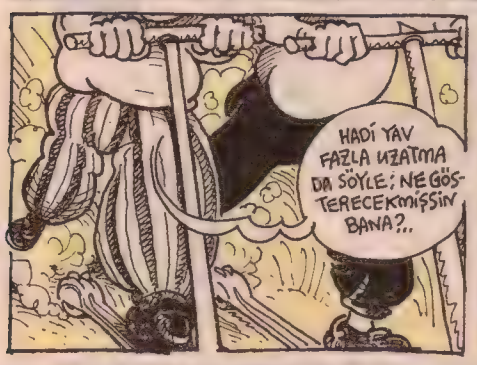

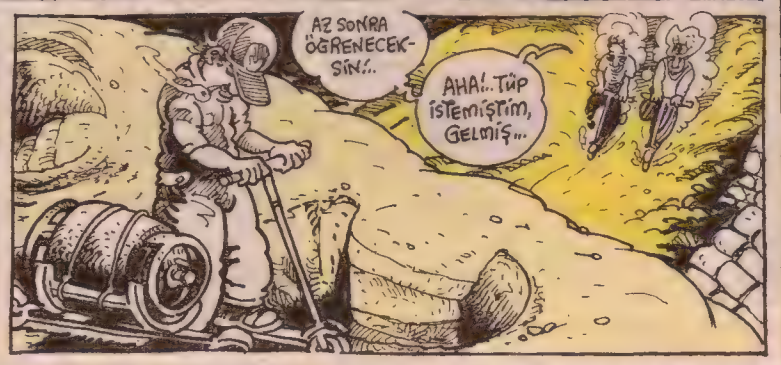

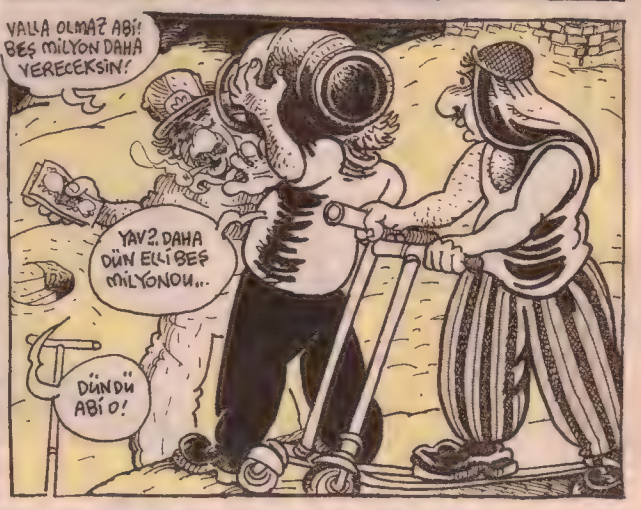

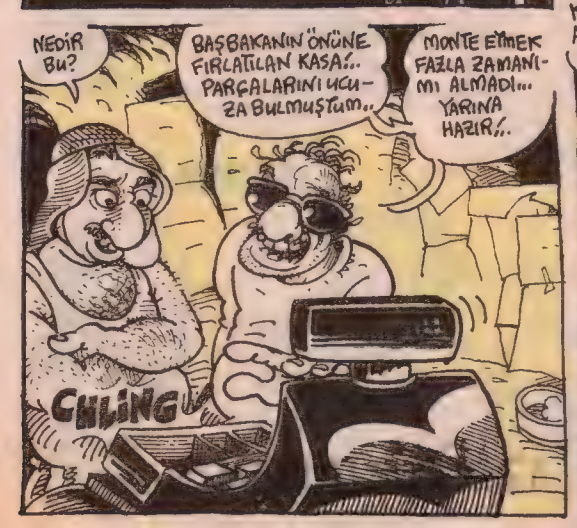

Bitti

Rakamların Sonu

Nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum, çok ayıp ettim, yıllardır e-mail (mesajlarına) bakmıyorum. Yalnız bundan üç ay kadar önce, sadece iki aylık bölümüne bakabildim, o da üç-dört saatimi aldı, zaten bilgisayarım da yok, yüzlerce "yazınızı çok beğendim" mesajı. Şüphesiz çok hoşuma gidiyor ve bazen çok ihtiyacım oluyor! Ancak yanıbaşında onbinlerce çöp. Aklına gelen nerde ne var doldurup, döşemiş, göndermiş. Bu muazzam moloz yüküyle uğraşacak, başedecek halim yok! İle de bana ulaşmak istiyorsanız, mektup ya da Leman vasıtasıyla, eskisi gibi. Bir de "sizi tanımak istiyoruz" diyen yüzlerce mesaj. Benim yazdıklarım dışında bir numaram yok, kendimi ben bile merak etmiyorum. Futbolcu Prekazi'nin ünlü lafıdır: "Bu dünyada yalnız futboldan anlarım, ben de "sadece yazıdan anlarım". Çok hasta bir adamım, tanıştığım insanlara ince bir nezaket, saygı, derin bir ilgi göstermek istiyorum, ama bir yere kadar, yorgun ve bozuk bir anımda çekilmez, tiksindirici biri oluyorum, kendimi ben bile kaldırmakta zorluk çekiyorum.

Ancak, sizleri çok seviyorum, gücüm yettiğince yazmaya çalışacağım, mesaj gönderen sizler değilsiniz, "çağrıyı" yazılarımla ben yapıyorum, sizlere yıllardır yana yakıla mesajları ben atıyorum, istedim ki bu ülkenin soylu çocuklarının seslerini duyayım, yüzlerini göreyim, nerdeler, ne düşünürler, anlayayım. Gördüm sizi, ordasınız, çok hor görülmenize, yok sayılmanıza rağmen, ordasınız, bu da beni "mecnun" etmeye yetiyor..

Macide Tanır anılarında anlatıyor; Zübeyde Hanım rolü oynayacak, yönetmen de Ziya Öztan.. Atatürk annesinin evine geliyor ve annesinin elini öpecek, sahne bu kadar. Ziya Öztan, sahnenin vurucu olması için, Macide Tanır'a, Atatürk odaya girdiğinde, Zübeyde hanım ayağa kalksın ve Atatürk'ün elini öpsün. Macide Tanır sadece bir oyuncu, ama, yönetmene itiraz edip, bu delirmiş fikri değiştiriyor. Bu hikayeyi okuyunca, bu ülkede ne bozuk insanlar yaşıyor, dedim. Atatürk'ün elinden annesi öpecekmiş... Bu uçsuz bucaksız delirmiş fikirleri hayal edenler, düzenleyenler, trilyonlarca değerde filmlere imza attılar, yüzlerce kez ekrana çıktılar, büyük yönetmen ödülü aldılar... Topluca delirdik galiba. Ziya Öztan'ın bu müthiş fikrine Macide Tanır yalakalık yapıp "evet, çok güzel olur" dese, Ziya Öztan ertesi gece rüyaya yatar ve sete, "Macide Hanım, Zübeyde Hanım Atatürk'ün elinden öpmesi kafi değil, ayağından da öpsün, daha etkili olur" düşüncesiyle gelecek!

Hangi kapıyı açsanız bu tür bozuk adamlardan milyonlarca ton, kamyon kamyon. Hıncal Uluç, ekonomik krizi yenmek için, herkesi Günay Restoran'a davet ediyor, neymiş efendim, herkes masraf yapacakmış, ekonomi canlanacakmış. Adamın Türkiye tasavvuru "Günay Restaurant"! Çıkmadı gitti şu Günay'dan! Meyhane boşaldı, alınteriyle kazanan kimse uğramaz oldu, meyhanede tek başına kaldı, tutturmuş herkes Günay'a gelsin. Ulan Amerika Birleşik Devletleri'nin en yüksek kurumu Milli Güvenlik Konseyi dahi oturmuş Türkiye'de sizin sıçtığınız bokları nasıl temizleriz diye toplantı yapıyor, herif hala Günay'da. Ajda Pekkan kadar zekasıyla "ekonomi dersleri" veriyor. Patronu Dinç Bilgin hapislere düştü bir mesaj, bir satır mektup yazmaz, halini sormaz! Patronunuz temiz ise oturun hakkını savunun, ama o hapislerdeyken sizin hala Günay'larda eğlenmeniz nasıl bir ahlak! Yani, biz bu ekonomik krizde eğlenmek için Günay'a gitmiyoruz, ekonomi hızlansın diye eğleniyoruz, demeye getiriyorlar. Eğlenecek kadar paran varsa, hastane kapısındaki hastalara git ver, hepsi saldırarak alır, korkma, hastalar paranı iç etmez, ya ekmeğe, ya ilaca ya da doktora verirler, ordan da ekonomi hız kazanır, mutlu olursun. Sizin bu "ekonomi" her neyse anlamıyorum, hep de "eğlenceden" hız alıyor!

Televizyonda, gazetelerde bu tür bozuk ekonomi vaazcıları türedi "araba kullanmayın, alışveriş yapmayın" Ekonim tanrısı gibi konuşup, "gerek duymadıkça dışarda yemek yemeyin!".. Bu laflar birden geyiklikten çıkıp, efsanevi, mucizevi, büyülü bir kurtarıcı şekline dönüyor ve topluca bağırılmaya başlanıyor: "İnin lüks arabalardan", "satın lojmanları"...

Ulan, yıllardır, halk ağladı, halk yalvardı, vatan sevgisi işe yaramadı, Allah sevgisi işe yaramadı, insanlık sevgisi işe yaramadı, bir ekonomik kriz konuşulunca, herkes, harfiyen uymaya başladı! Yani, ne Allah sevgisi, ne vatan sevgisi, onların derdi "ceplerindeki paradan da olacaklar", bunun telaşıyla bağırıp çağırıyorlar, bizim ne satılacak lojmanımız var, ne inilecek lüks arabamız, siz geyiği kendi aranızda çevirin!

Üniversitesi eleştiri, medyası doğru haber üretmeyen bir ülkede hiçbir reform olmaz, reformlara, medyadaki tekeli, akademideki sağcı liberal YÖKCÜ düzeni kırmadan başlayan hiçkimseye de inanmam! İşte tarihimizde ilk defa bu hükümet döneminde sayım yapmayı bile beceremedik, nüfusu bilemiyoruz, kaç milyonuz, milli geliri nasıl bileceğiz?

Tübitak yayınlarından çıkan "Rakamların Evrensel Tarihi" dört cilt, ilkel kültürlerde, mitolojide, Babil'de, Çin'de, Sümer'de, sayıların nasıl kullanıldığını, ilkel kültürlerin inanılmaz bir "rakam" becerisini hangi işaretlerde hangi mevsimsel durumlarda hangi zihinsel durumlarda nasıl kullanıldıklarını uzun uzun anlatıyor.

En ilginci Hint Uygarlığı'nın rakamları. Para kelimesi, Hint'ten mi geldi bilmiyorum, para, Hintce'de, sayısal değer, sayısal alfabe, demek.

Hint Uygarlığı'nda soyut, estetik değerlerin bile rakamsal ifadeleri var. Diyelim, Rasa: Haz Duyma, değeri, altı. Göz, kulak, burun, beden ve ruhun haz alma durumları rakamlaştırılmıştır. Aşk, cinsellik, acıma gibi duygular dahi rakamla ifade edilebiliyor.

En şaşırtıcı olanı: Nilüfer. Çamurlu sularda yetişen nilüfer çiçeği, lekesiz bir bekaret taşır ve tüm güzelliğiyle suların üstünde yayılır. Osmanlı'da "lale" gibi Hint'te nilüfer çiçeği sembol bir çiçek. Soyut güzellikleri niceliğe dönüştürmek için "rakam" olarak ifade edilmede renk tonları kullanılıyor. Diyelim, "Pembe Beyaz Nilüfer" demek, 10'un 105nci kuvveti olan sayının adını gösteriyor.

Hint bilginlerinin aritmetik dehası kendine terminolojik bir simgesellik ve kavram çağrışımlarını kesin bir fikir vermeye imkan veriyor! Ay ışığının da rakamları var, diyelim şiirsel bir metin: "Ay sarhoş eden bu içkiyle dolu tastır: cümlesini de rakamlarla ifade etmeye çalışıyorlar.

Hint bilginlerinin sonsuz soyut güzellikleri ifadelendirmede kullandıkları derin matematik kavramlar tüm dünyayı şaşırtmıştır. Sayının ve ölçünün hesaba vurulabilir sınırlar dışına çıkması, insanın anlama yetisini aşar, böylece, "sonsuz"u, dile sığmaz'ı, erişilmez'in eşanlamlısını rakamlarla ifade ederek, aklın sınırlarını zorlayan soyut güzellikleri kavramamızı mümkün kılar!

Mesela siz kaç tane "kahverengi" bilirsiniz, sonsuz sayıda kahverengiden ancak bir kaç tane, o halde tüm tabiatı zihniniz kadar küçültür, sadece birkaç kahverengiyle idare edersiniz, ya da kaç tane "akşam oldu" bilirsiniz, bir kaç tane, oysa sonsuz sayıda göğün, denizin ve dağların renkleriyle sonsuz çoğunlukla "akşam" vardır, ancak siz birkaç tanesiyle idare edersiniz.

Peki, sonsuz'u nasıl hesaplayabiliriz. Diyelim Akdeniz'de kaç damla su tanesi, çölde kaç tane kum vardır. Bu ilkel dünya dahi, kumun, su tanesinin rakamsal değerlerini bulup, sonsuzu dahi, matematik olarak ifade etmeye çalışmıştır.

Ancak, "hesaplanamaz" sonsuz, aydınlanma çağıyla fizik ve matematiğin tartışma alanına girer. Pascal şöyle der: "Sonsuza bir eklemek onu hiç artırmaz", bir çıkartmak da eksiltmez. Sonsuz yalnız Tann'yla kıyaslanır. Tüm matematikçiler, tüm hayalgüçlerini geliştirip rakamsal olarak onu ifade etmeye çalışmışsa da imkansızdır. O halde, sonsuza kadar giden düz bir çizginin, sadece bir bölümünü, hafızamıza, hesap makinemize sığanını inceleyebiliriz. Ve aydınlanma büyük devrimine böyle başlar: "ancak tartılabilir, hesaplanabilir şeyleri anlayabiliriz"...

Rakamlar, sadece ekonominin değil, tüm bilimlerinin dilini inşa etti. Ancak, birileri çarpıtınca halkın bir dili anlaması yüzyıllar alıyor. (Özal'ın ölüm yıldönümü, anmış olalım) 80'li yılların başında Özal, "açlıktan kim ölmüş!" dediğinde, bu cümle, inanılmaz bir müjde gibi Türk halkının zihniyetini değiştirdi. Halkta, dededen, babadan kalma açlık korkusu vardı, insanların açlıktan öldüğüne inanırdı, şimdi ise, adam, basit şekilde söyledi: "Açlıktan kim öldü?" herkes etrafına bakın-

Devamı 14.Sayfada

SELÇUK ERDEM

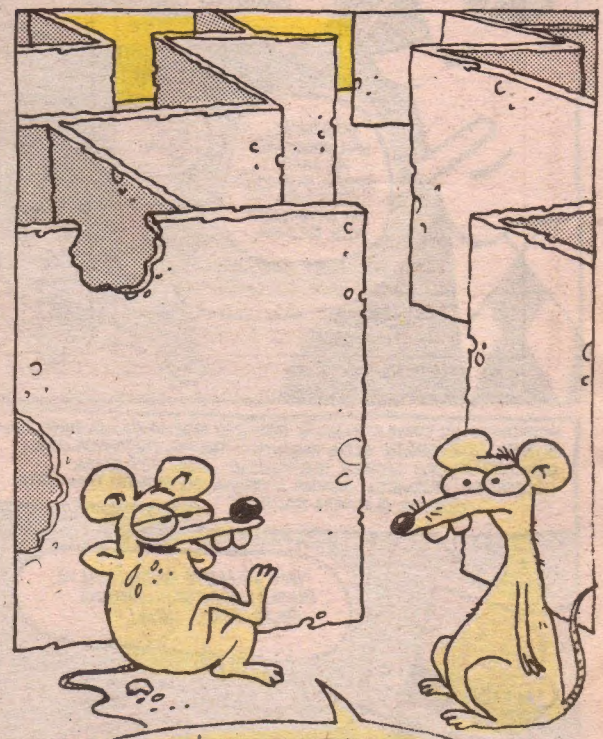

selcukerdem@ekman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

• BİLİM KURGU ÖYKÜ

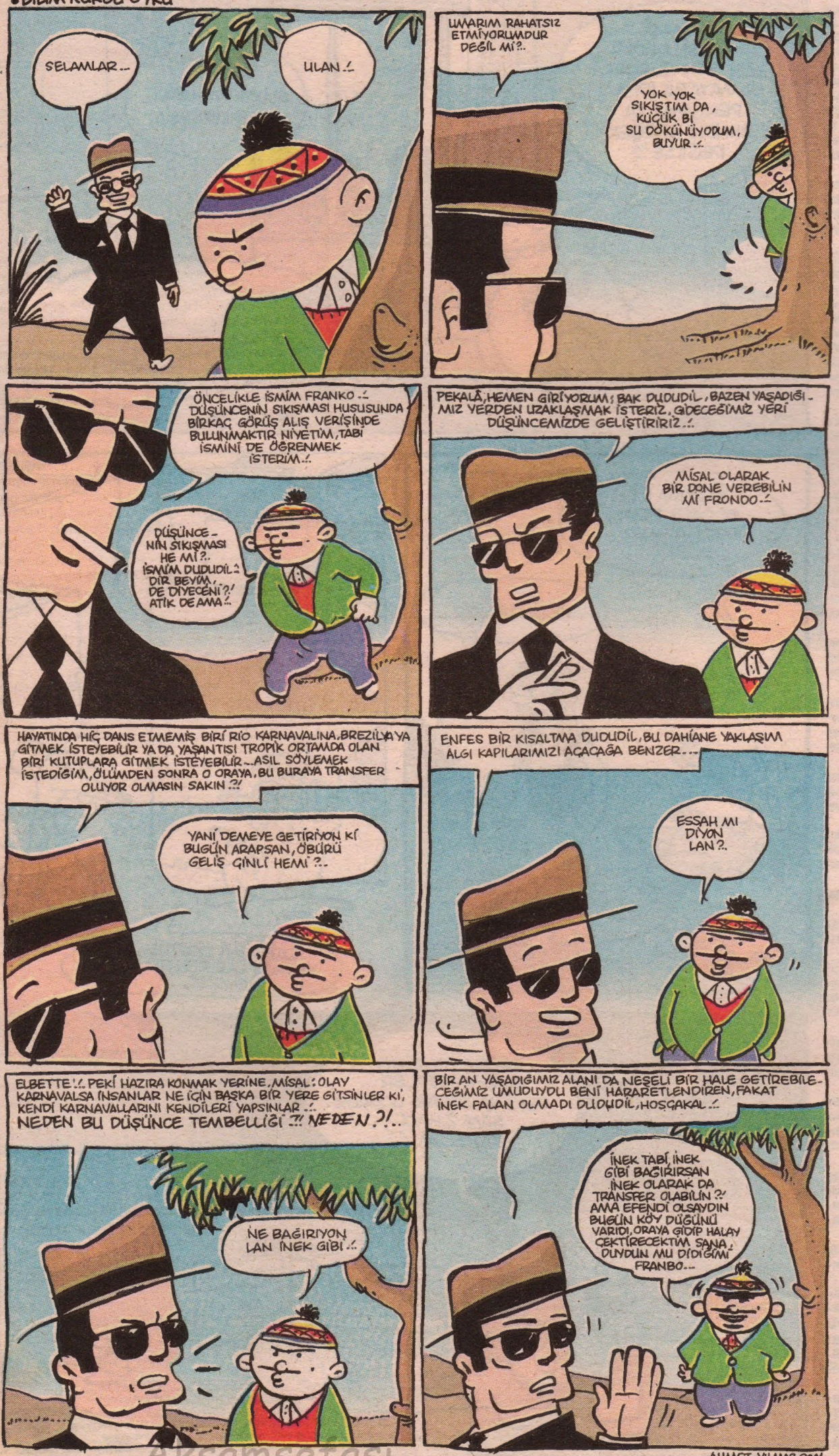

13. Sayfadan Devam

Rakamların Sonu

dı, açlıktan kimse ölmemiş. Solcu, sert yazarlar dahi, "doğru yahu, açlıktan kimse ölmemiş" deyip, sağ liberal çizgide yerlerini aldılar. Açın 80'li yılların ortalarında gazete köşeyazılarını okuyun, birileri birşey dediğinde, yazarlar, halk, "açlıktan kim ölmüş" diye karşı cevap veriyorlardı. Sevinip durduk, Özal'la, ANAP'la kucaklaştık. Türkiye'ye çağ atlattık, eğlendik, durduk. Aradan yirmi sene geçince, halk biraz geç olarak, açlıktan ölüm dünyada yok, çünkü ölüm, açlıktan değil, besin yetersizliği, kalp yetmezliği, böbrek yetmezliği, yüksek tansiyon gibi, yetersiz beslenmeden kaynaklanıyor ve otuz-otuzbeş yaşında ölüp gidiyor insanlar!

Yani, bir yalancı ekonomi tanrısının açlıktan kim ölüyor sorusunu halkın anlayabilmesi için yirmi sene peşinde koştu bu halk.

Ekonomi tanrılarının büyülü lafları bu ülkede biter mi, Demirel 50'li yıllardan beri "baraj" lafıyla kitleleri arkasına aldı, ne zaman kürsüye çıksa "barajlar yapıyoruz", kitleler dalgaların omuzlarına alır! Baraj deyince, kalkındık, aştık, uçtuk, dünya birincisi olduk anlamına geliyordu. Altı defa gitti, bu baraj laflarının büyüsüyle, yedi defa iktidara geldi. İnsan şimdi soruyor, bu ikiyüz baraj neye yaradı? Onlarca müteahhidi holdingleştirdi. Türkiye'nin en çok işsizi ziraat mühendisi, barajlar var, kanallar yok, kanallar var, toprak göçmüş... Anadolu'da baraj yapılacak vadi kalmayınca, Rize'nin dağlarına baraj yapmaya çıktılar!

Sonunda altı ay önce Enerji Bakanı Ersümer, nükleer santral yapılmazsa bu kışı karanlıkta geçireceğimizi söyledi. Kış geçti, karanlıkta da geçmedi. Elektrik kısıntılarıyla halkı tehdit etti, dertleri, nükleer santrallerin ilkini yapmak, ilkini yapınca, barajlar gibi, ikiyüze kadar yolu açık, Amerika'yı bile sollayacağız.. Üstelik, 2005'e kadar elektrik bize yeter diyen istatistik başkanı Güvener'i de görevden aldılar..

Susurluk ortaya çıkınca, aklı başında onlarca aydın, bu çürümüşlüğü gören halkın zihniyet değiştireceğini, artık, sağcı liberal siyasetlere inanmayacağını söyledi. Tam tersi oldu, halk, derin devletin uyuşturucu kaçakçılığını yaptığını öğrenince, "vay be demek ki ekonomi bu uyuşturucu parasıyla ayakta duruyor, helal olsun Mehmet Ağarlar'a, onlar birer efsanevi kahramanmış..." Ve aklıbaşında tüm köşe yazarları "karaparanın" ülkeyi kurtardığını, bu karaparayı getiren derin devletin tetikçilerini de ekonominin kahramanları olarak alkışlamaya başladı, seçimler olunca da tabii, oylar, bu kahramanlara gitti!

Bir yirmi yılımız da "özelleştirme" tartışmasıyla geçti, devletçiler bir tarafta, liberal yazarlar diğer tarafta, bütün günah KİT'lerin üstüne yıkıldı. Dün toptancı çarşısında hamallık yapanlar bugün özelleştirme sayesinde payını kapıp medyanın, tekstilin en büyük patronu oldular, çoğu şimdi aranıyor, tüm KİT'lerin cumhuriyet tarihi boyu kazandığını, bir yılda uçurdular, onlarca beleş patron, holding ortaya fırladı, sonra bankalar satıldı, sonunu gördünüz!

Özelleştirme önce, Sağlık Bakanlığı'nda başladı, yüzelli milyon maaş alan tüm hastabakıcı-hizmetli kadrosu kaldırıldı, yerine özel temizlik şirketlerine ihaleyle temizlik verildi. Özel hastanelerin da bugün asgari ücretin altında ve çok az sayıda işçi çalıştırarak 90 milyona hastaneleri temizlemeye başladı. Tabii bu mümkün değil. Eskisi gibi bu yeni işçiler hastaneden de çalamıyor, kaldılar ortada! Peki nasıl geçiniyor, hepsi hastane kapısına gelen hastalara anlaştıkları doktorların muayene adres ve telefonlarını dağıtıp, muayenehane sahibi doktorlarla komisyon karşılığı çalışıyorlar!

Ve nihayet, Kemal Derviş'in (beklenen şarkı) programını okuduk. Adını "Güçlü Ekonomiye Geçiş" koymuşlar. Program iki bölümden oluşuyor gibi. Birinci bölüm; "Onbeş yasanın çıkartılması", içinde: Botaş, Telekom, Tütün, Pancar, Havayollarının özelleştirilmesi. (Bundan sonraki programlarda özelleştirme bölümleri olmayacak, o zaman zaten program da olmayacak, çünkü özelleştirilecek birşey kalmıyor.). Bu program da baştan aşağı özelleştirme, yani, satış programı.

İkinci bölüm; "inşallah", temenni bölümü. Yani, "inşallah bu satışlar olur vaadi'yle süslenmiş. Programda sinsice geçiştirilen bölüm, en başta: "Bankalardaki görev zararlarından dolayı hiçbir işleme, müeyyideye tabi tutulmadan unuttturulmasını" içeren yasa teklifinin çıkartılması. Yani bankaları hortumlayanlara, 'olan oldu, üstüne bir bardak su için". Bu görev zararları üzerine artık ne Cumhurbaşkanlığı denetleme, ne başbakanlık denetleme, hiçkimse birşey yapamayacak. Yani, ".ikilmiş .mın davası olmaz" denilip, banka zararları bir kenara bırakılıyor.

Ancak, hakkını yemeyelim, bu bölüm biraz "tövbe estağfurullah" diliyle kaleme alınmış. Camiilerde toplu tövbe estağfurullah, olur, aynen öyle "Bir daha bankalar görev zararlarından dolayı zor duruma düşmezler, hep birlikte bir daha tövbe edelim, tövbe estağfurullah" gibi, yalvaran, yakaran, topluca dua eden bir bölüm.

Programın şaşırtıcı bölümü, "tüm para politikalarının tam yetkiyle Merkez Bankası'na devrilmesi", Merkez bankasının tamamiyle "kabe" durumuna getirilmesi. Artık istediğiniz kadar büyük başbakan, etkili cumhurbaşkanı, etkili meclis olun, merkez bankası başkanı hepinizden büyük. Bu, Amerika ve Almanya gibi tarihin en büyük merkez başkanlıkları için çok doğru. Çünkü otuz yıldır sürdürdükleri görevde bu banka başkanlarının gücü efsanevi, çünkü dünya imparatoru olmuşlar. Ancak, bizim merkez başkanlarımız, işte sonuncu Gazi Erçel'i gördünüz. Diyelim, Hüsamettin Özkan karakterinde biri oraya üç dakikalık olsa oturursa, ne olacak!

Ülkeyi bir günde tam yetkiyle istediğine satma hükümdarlığını veren bu yasanın çıkacağını sanmıyorum. Her neyse, ülkemizde başkanlık tartışmaları yapıldı, çene yoruldu, sonunda "başkanlık yetkisi" hiç ummadığımız bir kuruma devrediliyor: Merkez Bankası'na. Ülkeler neyin sıkıntısını çekerse, başa onu geçirip, heykelini dikiyor. Cezayir Savaşı'nda çıkışsız kalan dünyanın en iddialı demokrasisi, Fransa, tüm milletvekillerinin oyuyla diktatör seçti kendine: De Gaulle.. Gel bizi kurtar milli şef diye, ne anayasa, ne meclis bıraktılar.. Yani, Apo dağlarda kalsaydı, muhtemelen tek başkanımız Ağar gibi bir isim olacaktı...

Programda ikinci bir komiklik, "tasarruf tedbirlerinden" can havliyle sözedilmesi. Bilindiği üzere, Adem ve Havva'dan beri tüm ekonomik programlarda, tüm aile bütçelerinde "tasarruftan" sözedilir. Çünkü, ekonominin adı, tasarruftur, tasarruf, ekonominin ruhudur. Ancak, çağımızda tasarruf kelimesi, yalnız kırallık bütçelerinde, savurganlıktan şikayet için kullanılır, ilkel krallığımız ve şarlatanlarının iştahını durdurmak için koyulmuş bir madde gibi.

Programın en ilginç tarafı (geçmişe dönük malum çokca bilinen enflasyon rakamları dışında) hiçbir rakam, istatistik bilgi taşımaması.

Yani, program tümüyle dinsel bir metin. Tövbe ve inşallah bölümleri, arada da satış bölümü var. Şükür bölümü yok. Şükür bölümü, "programın kendisi", yani, şükür ki, bir programımız var!

Rakam olmayışı büyük bir profesyonellik. İç borç, dış borç rakamları rakam olarak dahi programa yazılsa, yeterli bir karamsarlık taşıyacak, imkansız rakamların metinde görülmesi, programın mümkün olmadığını gösterecek. O halde, hiç yazılmayarak, ekonominin nasıl sonsuz rakamların tehdidinde olduğu örtülmeye, gizlenmeye çalışılmış.

Tarihte ve dünyada görülmemiş birşey, bir ekonomik program, ne istatiksel, ne rakamsal bilgi taşımıyor! Program olur da, hele de ekonomik program olur da, rakamlar-İstatistikler ortaya dökülmez mi? Bize, Demireller, Özallar ne rakamlar öğretmişti! Olacak şey değil.

Şunu anlıyoruz, bu ülkede olup biten, yani girip-çıkan, kime girdi, kime çıktı belli değil. Uçup giden, neler uçtu, kimler uçurdu, ne kadar uçtu belli değil. Üretilen, satılan, hortumlanan, kim üretti, kim kaçırdı belli değil! Hiçbir rakama hakim değiliz!

Birşeyler oluyor ama, onların sadece kabaca adlarını biliyoruz. Rakam, istatistik bilgi olmadan ekonomik program oluyor işte. Dini metinlere de hakaret etmeyelim. İşte ilkel dünyada dahi rakamların ne kadar ayrıntıları, renk tonlarını dahi gösterdiğini, sonsuz soyut ayrıntıları dahi rakamlaştırma güçlerini. Üstelik bizim dinimizde rakamla doludur, "Kırkbin melek inecek", "kadır gecesi yetmişbin geceden hayırlıdır" gibi, Rakamsal ifadelerin sonu gelmez, otuziki farz, Musa'nın on emri...

Burdan şunu anlıyoruz, ekonomi gittikçe, Hammurabi yasaları, Musa'nın yasaklarına dönmeye başladı. Programımızın özeti şu: "Hırsızlık yapmayalım", "Özelleştirelim".. Ve son bölümde, bunları yaparsak enflasyon düşecek. Bu da hepsinden çelişik, çünkü, tüm hırsızlıklar zaten özelleştirmelerden çıkıyor! Ve bu paralar devlete yıkılıyor!

Kardeşlerim!

Programdan rakamların saklanması, artık hesap makinelerine sığmayan sonsuz rakamlarla, imkansız ifadelerle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Rakamları çıkarınca da, geriye, "dinsel bir metin" kalıyor. Sorunlar sonsuz değerde olunca, metinler de "vaazlara" dönüşüp, dinselleşir.

O halde, gerçeği dile getiren şeytan rakamlar kovulmalı, taşlanmalı. Ve hepimiz bu dinsel vaad programına iman etmek zorundayız. Gerçekleri gösteren rakamlar, inançsızların kötü düşün-

Akşamsefası

celeridir. Ekonomide artık hiçbir şey "açık", "net" değil. Aklı başında batıda rasyonel eğitim almış ülkenin tüm teknokratları da bu "karanlık belirsiz aşka" iman etmek zorunda, çünkü başka programımız, başka tanrımız yoktur...

Ekonomi, istatistiğin ve rakamların tarihidir, böyle doğmuş, böyle bilim olmuştur. Artık onun rakamlardan vazgeçmesi, ekonominin imkansızlığa doğru sürüklendiğini gösteriyor. İmkansız olan şeyi nasıl kavrayacağız. İmkansızı nasıl ifadelendireceğiz. Ne programa sığıyor bu rakamlar, ne hesap makinesine. Oysa, rakam yoksa, üstüne de konuşamayız. Yorum da yapamaz, eleştiremeyiz. Çünkü, ekonomiyi, iyi, kötü, günah, sevap gibi soyut kavramlarla eleştiremeyiz, ekonomi, rakamların büyüklüğü, küçüklüğü ile kıyaslanarak iyileşir, ilerler, tartışılabilir!

Rakamsız bir metin "dini metindir" ve tahminimizden çok daha büyük Tanrısallık taşımaya başlamıştır... Ekonomiyi yönetenler, kararları alanlar dahi, "rakamların sonsuzluğuna" ulaşamıyor.

İkincisi.. Ekonominin, tarihte ve hayatımızda olup biten herşeyden sıyrılıp, ayrı bir devlet, ayrı bir din, ayrı bir Tanrı olduğunu iyice hissetmeye başladık. Ekonomik kararlar, bütünüyle toplumdan, halktan, bireylerden ayrılıyor.

Bir toplumun yönetilmesinde İçişleri Bakanlığı, Kültür Bakanlığı, Meteoroloji, Tapu Kadastro, Çocuk Esirgeme Kurumları, okullar, hemen her faaliyet, anayasa ve yasalar tarafından düzenlenmiştir. Devletin, meclisi, anayasası, tüm toplumsal faaliyetleri hukukla düzenlenmiştir. Modern toplum, bireyle, devlet, bireyle diğer bireyler arasındaki tüm siyasi, sosyal, ekonomik ilişkileri düzenlemekle yükümlüdür...

Anayasa, tüm ilişkileri düzenlemekle kalmaz, çocuk sağlığını da teminat altına alan maddeler sıralar. Ancak, yüzyılımızda ve bugün gördüğümüz gibi, nasıl olduysa, ekonomik kararlar, toplumdan, yasalardan tümüyle kopmaya başladı. Başka bir düzenleyici olarak, tüm yasaların, tüm toplumun üstüne, dışına çıktı. Bir anayasamız olmasına rağmen, ekonominin gerekleri, tüm hukuğu aşan, tüm yasaları geçersiz sayan, çok daha ulaşılmaz tanrısal bir tepeye kuruldu.

Toplum, tüm toplumsal üretime katıldığı halde, ekonomik kararları alan bu yukardan iradeye artık hiçkimse karışamıyor. Öyle ki, hepinizin gözü önünde cereyan ediyor işte, meclis, parlamento dahi bu ekonomik kararlara katılamıyor. Hatta başbakanın kendisi, hatta genelkurmay, hükümetin kendisi kimse karışamıyor.

Ekonomik kararlar, anayasanın ve tüm siyasi güçlerin üstünde ve toplumun ulaşamayacağı bir yere taşındı. Ve nasıl oluyorsa, ekonominin yönetimi, Borsa gibi, TÜSİAD gibi bir takım kurumların eline geçiyor ve artık ona dışardan hiçkimse müdahale edemiyor.

Diyelim krizden çıkılması için alınan ekonomik kararlar, bir devletin yeniden yapılanması gibi önemli hale geliyor ve tarihten bugüne kadar bu toprakların yaptığı tüm yasalar-çabalar yok sayılıyor, ekonominin emrine veriliyor! ne esnaf, ne eczacılar derneği, ne partiler, kimse karışamıyor ona!

Burdan şu çıkıyor: Halk, geniş kitleler, istedikleri sendikaları, istedikleri partileri kurmuş olsalar da, istedikleri insanları meclise yüzde elli oranında gönderseler de, hiç kimse ekonomik kararlara ulaşamıyor. Müdahale edemiyor, yönlendirme şansına sahip değil. Siyaset, ekonomiye karışamıyor, halk karışamıyor, meclis karışamıyor, anayasa karışamıyor, ekonomi, ulaşılmaz, ötelerin ötesi bir yerde!

Ekonomi, devletten ve toplumdan ayrılıp bambaşka bir coğrafya, bambaşka bir hükümdarlık ilan ediyor. (Ve hatta, milletçe üç ay önce milli öfke kustuğumuz Fransa'nın kapısında bugün yalvarıyoruz, kimse rahatsız olmuyor.)

Özetle, ne rakamlar ulaşabiliyor ona, ne siyasi olarak kurumlar, ne siz ulaşabileceksiniz, ne halk, ne bireyler... İmkansız, erişilmez, bir yer..

Yani, ekonomi, hem bilimsel rakamları, hem siyaseti, demokrasiyi aşıp, uçup, çıktı aramızdan! Tanrılar alemi orası. Hangi melekler, hangi zebaniler veriyor kararları, bilemiyoruz! Bildiğimiz bu tanrıya en yakın kurum, Amerika, borsa, dolar ve TÜSİAD...

Üstelik borsa düşünce gazeteler manşet atıyor, kitleler depresyona sürükleniyor, diye... Yani, borsa grafiği diyaliz makinesi gibi halkın damarlarına, halkın boğazına bağlanmış. Düşünce tansiyonlar fırlıyor, ölüyoruz, çıkınca, ilmik biraz gevşiyor! Bize şahdamarımızdan daha yakın, nefes alış verişimizi dahi ayarlayan bu iniş-çıkışlar olduğu halde, hiç birimiz ona karışamıyoruz.

Tek tek tüm insanları köleleştiren böyle ilmik, böyle bir tasma, böyle bir "boyunduruğu" hiçbir çağ, hiçbir mitoloji, hiçbir tarih yazmadı!.. Mistik filozofların tanrı tasavvuru gibi, ondan sual sorulmaz, o ne yerde, ne gökte, o nefes aldığımız her yerde, o herşeyden münezzeh (dışında).

Doğduğumuz günden beri dayanılmaz bir bekleyişle onun şefaatini bekliyoruz, oysa, o hergün kemiklerini kırıyor halkın, Tanrımız tarihin tüm pisliklerinden oluşan yaranın kabuğunu halkın suratına ebediyyen yapıştırmış. Artık kimsenin mutluluk aradığı yok. Kitleler, sıkıntıdan boğularak yaşıyor. Hepsinin yalan söylediğini biliyoruz, ama, ekonomiden öyle korkuyoruz ki, boş inançla teşlim oluyoruz onlara. Hepimiz suçlu hissediyoruz kendimizi. Bu ülkede doğduğumuz için dünyanın en talihsiz insanları sayıyoruz kendimiz. Onlar, tilkinin fareyi yediğinde ağzında bıraktığı bir tadla okuyorlar yazılarımızı. Ölü sessizliğimizle oynuyorlar. İçimizden onyedi yaşında bir marangoz çırağı mitingte taş atmaya kalksa, büyük şeytan gibi suçlanıp, tarihin en deli manyağı gibi mahkemelere joplanarak çıkartılıyor. Emirlerine, yasaklarına mahkum oluyoruz, doymuyorlar. Sessiz kalıyoruz, doymuyorlar. Gülmeyi unutuyoruz, doymuyorlar. Çırılçıplak yoksulluğumuzun kırbacıyla hergün kendi beynimizi dövüp dayanılmaz acılar içinde silikleşip can çekişiyoruz, doymuyorlar. Ne sayımızı biliyorlar, ne kaç lira aldığımızı, ne kaç kişi olduğumuzu, ne kaç yaşında öldüğümüzü biliyorlar, ne, nerede nasıl çalışacağımızı biliyorlar. Onlar için eğlenceli bir kaygı batağındayız. Çaresizlikten duyduğumuz korkularla eğleniyorlar. Bir kemik parçası dahi önümüze fırlatmayı akıl edemiyorlar. Ne dünyayı değiştirme gücümüz, ne dünyayı aşma hayalimiz kaldı. Hangi arkadaşımızın, hikayesini dinlesek tüylerimiz diken diken batıyor gözlerimize. Sevdiğimiz tek birşey göremeden, duyamadan akşam oluyor. Ardımızdan bir mektup bile bırakmak istemiyoruz. Eve dönerken akşam, sabah çıktığımız, hep çıktığımız aynı adım izlerinden korkuyoruz. Bizi hiçbir yere götürmeyen ayak izleri bir ölü çarşafına sarılıp geri getiriyor akşamları. Hava güzel olsa da, güzel havalar vahşi pis kuşlar gibi gagalayıp gagalayıp et kopartıyor vücudumuzdan. Hiçbir şeyi sorgulamak istemiyoruz geceyarıları. Gülünç mü gülünç geliyor renkli minik çocukların giysileri, ne anlamı var, diyorsun! İmkansız rakamlara küfürler erişmiyor. Ne su, ne bulut, ne duman, ne mavi sakinleştirebiliyor bizi. Hepsine acı verici bir renk biniyor. Biniyor üstümüze günboyu! Güneşin altında sıcacık binlerce ev ölü evi gibi görünüyor, boş gülüşlerle nefesiniz daralarak seyrediyorsunuz.

Haberler geçiyor, ölüm orucunun 170. gününde 15. ölü. Boşuna ölüyorlar diyor herkes, hiç değilse diyorum, bir rakam, 170., 15., hiç değilse bir sayı olmayı başarmışlar...

Vacum: Maddesiz boş uzay! Ekonomi, tarih.. biz, ülke, sokak, ev, hepimiz yavaş yavaş hiçbir anlamı, hiçbir sesi, hiçbir çığlığı olmayan o boşluğa doğru; sık sık deliler gibi gülerek yürüyoruz...

NİHAT GENÇ
KÜLLİYATI

YENİ ÇIKTI
Arkası Karanlık Ağaçlar

- Köpekleşmenin Tarihi ..... 5. Baskı
- Soğuk Sabun ..... 3. Baskı
- Kompile Hikâyeler ..... 2. Baskı
- Modern Çağın Canileri ..... 3. Baskı
- Ofli Hoca ..... 7. Baskı
- Dün Korkusu ..... 4. Baskı
- Bu Çağın Soylusu ..... 3. Baskı

İLETİŞİM YAYINLARI

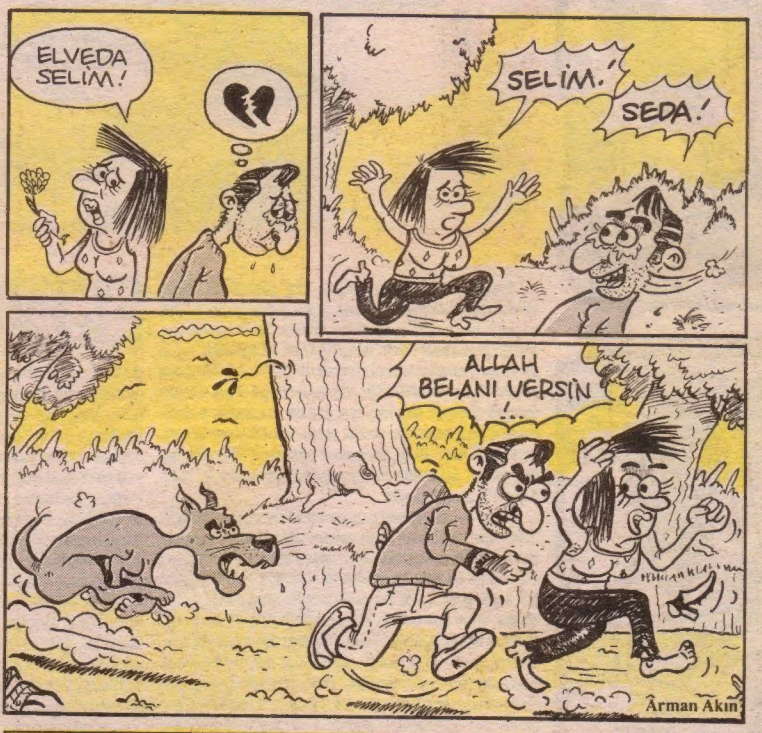

LeMan Okur Mektupları

LeMan Mizah Dergisi
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Sevgili IMF

Sana bu mektubu yazıp yazmamayı çok düşündüm. Ne de olsa sefalet dolu yılların hatırı var. Sensiz bir yaşam neye benzer onu bile unuttum. Ama artık niyeti bozdum. Dayanacak gücüm kalmadı. Uzun çok uzun yıllar önce büyüklerimiz aslında kendilerinin sebep olduğu felaketlerin çözümünü olarak allayarak pullayarak seni sundular. Söylenenlere göre sen her derde devaydın: Krizlere, işsizliğe yoksulluğa, baş ağrısına, diş ağrısına, gaz sancısına... İyi niyetliydim inandım. Kemerler sıkılacak dedin, sıktım. Fakat benim belimdeki kemer sıkıldıkça bazılarınınki gevşiyor, yağlı kocaman göbekleri gözlerimin önüne seriliyordu. Ben daha da yoksullaştım. Onlar ise bir gecede servetlerine servet kattılar.Semirdiler.İyi niyetliydim, belki de çok saftım. Sabrın sonu selamet diyerek boyun eğdim. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez deyip 'kahve dövücüsünün hınk deyicisi' misali beni gaza getiriyordun. Ben çelimsiz tavuğu esirgememiştim ama ortada tüyleri yolunmuş benden başka kaz yoktu. Emir buyurdun sana ait hükümetler ne dediysen yaptılar.Ama senin karşı çıkanlar cop yediler. Televizyonlar, gazeteler onlara dış mihrak dediler. Ben de inandım televizyonlara ve gazetelere. Oysa ki şimdi şimdi anlıyorum. Sadece ucu değil her yeri dışarıda olan sen değil misin? Yalancının mumu krize kadar yanarmış.Artık dış mihraklar ,yaramaz çocukların dediklerinin çoğunun doğru olduğuna inanmaya başladım. Sen bir gecede cebimdeki paranın %30'unu çaldın. Bir ekonomik program tutturdun. Her derdin devası olacaktı. Ama bir gecede bütün yalanların ortaya çıktı. İstikrar dedin, bu senin en büyük yalanındı. Senin derdin yoksulların istikrarı değil.Zaten zengin olanların istikrarından başka bir şey düşünmüyorsun. Reklamlarda gördüklerini isteyen çocukları istikrar masalları avutmuyor artık.Yaramaz çocuklar glo'bal'li sütü içmek istemiyorlar. Güvenliği için sefaletimiz pahasına istikrar yakalamaya çalıştığımız yabancı sermayeyi bize ilaç olarak sundun ama batan gemiyi önce farelerin terk ettiğini yine gördük. Senin sevgili yabancı sermayen krizin hemen ardından bizi terk etmedi mi? Artık dayanacak gücüm, sıkacak dişim kalmadı. Niyeti bozdum. İyi niyetli değilim artık. Hayatımdan çık ve tüm diğer hayatlardan. Sana, seni bana musallat edenlere, senin bana musallat ettiklerine karşı iyi niyetli değilim. Artık ayrılalım ve mümkünse dostta kalmayalım.

Niyetini Bozmuş Bir Genç

Niyetini bozmuş gençler, "Kötü Niyet" mektuplarını Sirkeci Postanesi'nden postaladı.

IMF'ye, YÖK'e, HARÇLARA, ÖSYM'ye, ÇETELERE karşı iyi niyetli olmayan herkesi kendi kötü niyet mektubuyla birlikte bekliyoruz!

GENÇLİK GELECEĞİNE SAHİP ÇIKIYOR İNİSİYATİFİ

Muhterem Televole Cumhuriyet Gençliği!

Ülke elden gidiyor stop, ebeniz sitiliyor stop. Siz ne pok yemektesiniz stop, stop.

Sakarya'da yürüyorum arada sırada. Hani şu, iki devrimci biraraya gelince bar açarmış esprisinin anavatanında. Özellikle haftasonları burası yawshak kaynıyor. İnanması güç ama ülkem nüfusunun yarısı genç ve bu yarımın çoğunluğu böyle. Yok şu bar olmadı öbürü, karanfildi yükseldi hepsi karı-kız avında, hepsi sokak şovalyesi. Bu arada, yasdıklarım okumuş(!) gençler. Varın gerisini siz düşünün.

Bugün yirmili yaşlarını sizler gibi gezmek yerine hapishanelerde çürüten nice genç var. Hiç kendinize sordunuz mu neden diye? Yazıklar olsun bizlere..

Not: Aklıma takıldı da sorayım dedim: 80'lik bu çoluk çocuksuz (amacım aşağılamak değil) ihtiyarlar mı gelecek nesilleri(ni??) düşünürler yoksa bizler mi?

Drej - e-mail: televolecumhuriyeti@yahoo.com

ÖZÜR:

Geçenlerde Harem'de bir Leman dergisi çaldım. Sizin vasıtanız ile oradaki büfeden özür diliyorum çünkü param yoktu. 1 parası verip 2 tane Leman aldım. Planlanmış bir hareket değildi ama öyle gelişti. Sonuçta birini Cem götürdü otobüs ile, birini de ben okudum. Bundan sonra Leman'ları yere koymasın.

Koray B.

LeMan
Sayı: 493
21 Nisan 2001 Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Satış: Cüneyt AYDIN ● İşletme: Orhan AÇAR Müessese: Ali YAVUZ ● Muhasebe: Suzan ERBAŞ ● Gülay AKKAYA Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Fax: 251 42 44 ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: Ilıcak ● Dağıtım: Bir-Yay Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu/İst

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

PANTOLON

METİN FİDAN

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ÖĞRETEN ADAM ve OĞLU

Kaan Ertem

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Selâm... Yarası olan gocunur!.. Yani, saçma bişiy yapar, abuk subuk davranırsak, bunun açığa çıkmasından çekinir, suçluluk duyarız. Bi yarası felan olmaldı halde habire, durmadan gocunanlar vardır; onnara da çok alıngan deriz, ya da paranoya yapıyolardır kimi durumlarda. Hepimiz bazen bunu yaşarız. Ayrıca bi tehlike söz konusudur böyle bi ruh halinde: Devamlı gocunan biri, hep aynı şekilde, orasından, o durumundan gocunduu için, yaralar orayı!. Durduk yerde bi yara, dert sahibi olur.. Bi de, yorgunnuk annamına felan gelir bazen, yaralar. Sabahattin Kudret Aksal'ın, 'yaralı hayvan' isimli güzel bi öyküsü vardır...

Bazen de, daa önceki bazı yaralar tekrar açılır. Bi şarkıda: 'Çok kırdın şu kalbimi / ben sevdim sen kaçtın / kapanmaz yaraları / ben sardım sen açtın" diye ifade edilir bu durum.. Bahsedilen bu yara, gerçekten de kapanmış gibidir. Kabuu bile kopartılmış, ya da kuruyup gitmiştir. Ama o kısım incelidii için, bölge halâ hassas bi konumdadır. Aynı yerden bi daa alınacak en küçük bi darbe bile, olumsuz sonuçlara yol açar. İstisnai olarak, bu durumda, gocunmaya pek gerek yoktur!. Yaralayan da gocunmamalıdır; bilmiyodur belki. Ya da, aranızda annaşırsınız; birisinden biri gocunur; "..Hiç kimse, bana ne, ben gocunmam!" diyosa; o zaman oluruna bırakın, naapıyım! Zamanı gelince elbet birisi gocunacaktır!.. Bi de, yara bandı vardır, küçük yaralar için. Paketler halinde satılır. Bazen insanın yaralanası gelir, o yapışkan kâadı sıyırma aanı için! Elbette bu işin şakası yoktur. Fekat bazen de, şakalaşma anları sonrasında oluşur bazı yaralanmalar. Kediyle oynaşırken, suratımı ellerimi çizmesi gibi... Hayvannar, yara bandı kullanmaz, o bölgeyi yalar! Biz de bazen, dudaamızın kenarındaki minik bi yarayı felan yalayabiliriz, orayı ıslatır, pembeliini gidermeye çalışırız! Sokaa çıkarken olur daa çok bu. Suratımıza bakarız aynada, ilginç bişiy, yabancı bi madde var mı diye!. Elbette yalamak yerine, daa başka gereçler, pudra, yara bantı felan gibi çeşitli uygarlık ürünneri vardır!..

Bi de merhemler vardır. Bazı yaralara ilaç olurlar.. Alırsınız sürersiniz. Fekat bu sürme işlemi, bi süreç meselesidir! Sürüp, beklemeli, noolcana bakmalıyız! Çünkü, bu yara, bi günde kapanmaz hemen. Koca bi tüp merhem bile olsa, dur şunun hepsini süriyim de geçsin diyemeyiz! Çünkü, biliyoz ki, zaman, herşeyin en büyük ilacıdır!. Bu merhem de, eczanelerde felan satılmaz. Teşhisi kendin yapar, reçeteyi yazarsın kafana göre! O yüzden birazcık daa beklemeliyiz!. Bazı yaraların merhemleri için, kutunun üstünde, günde iki kere felan yazar! Zaman denen nefis ilacın formülü de aynıdır! Günde sadece iki kere bile düşünüp sorgulayabilirsek aynı şeyi; üşenip unutmazsak bunu yapmayı, bi iyileşme süreci söz konusu olabilir..

Elbette abartarak, bi doz aşımına yol açar, yani kafayı takma durumuna geçersek, doğal süreci unutmuş oluruz yine!. Zaten, zamana bırakma denen şey de, "tamam, bırakıyom! noolcaksa olsun! gibi bi bırakma diildir. Daa dengeli ve sakin bir terkediş söz konusudur. Zamana bırakmak da zamanna olur!. Gördüünüz gibi, herşeyin bi zamanı vardır! Bi de aynı anda olan, yara ve bere vardır! Yanyanadırlar. Bere, daa küçük ve biraz silik olandır. Bere kabuu kopartılmaz yara kabuu gibi; çünkü pek bi kabuğu felan yoktur.. Daa hoş şeylerden bahsetmek gerekirse; hiç yaralanmayan karakterler vardır! Çizgi denir bunnara! Bi filimde, kafalarına piyano bile düşse, yaralanmazlar yine de. Sadece, o uzun, komik şiş çıkar tepelerinde, yara olarak. Arkadaşı gelir, dev bi çekiçle felan vurur oraya, şişi indirir! öbürü hiç gocunmaz bu durumdan, gider daa abuk subuk şeyler yapar!. İyice tepişir, birbirlerini dümdüz eder veya yamulturlar ama, pek bi iz kalmaz geride...

Yaraların, en ilginç tarafı da budur belki. Bazen iz bırakmalan gerekir... Evet; ruh denen o çok hassas dokudaki yaralanmalar, zamanna kapanabilir ama, geçmişe ait bi şeyler kalır orda. Burda, gocunmak denen şeyin yerine, pişmanlık geçebilir belki. Habire pişman olmak da ama bi kabuu kurcalamak gibidir! Deşersiniz durduk yerde! Haftada bi kere, belli bi saatte pişman olmak yeterlidir!.. Hayatta hiç bi şeyden pişman olmadım diyenner, bi gün bunu söylediklerine pişman olabilirler! Gerçi bu tür alengirli, bilmece gibi büyük cümleleri sevmem ama, denk düştü, dedim! Yarası olan gocunur!.. Bi de, uyanıklar vardır! Fol yok yumurta yok, bunu söylerler hemen!.. Daa kimse bişiy dememiştir, o atlar!.. Konuşur ortalığa!. Orda, herkesin bi yarası varsa ama, gocunmakla pek vakit kaybetmeyip, gidip dövebilirler ama onu!. Neyse, çok deştim bu konuyu!. Ben de şindi ha gocundum ha gocunucam, sesim titriyo; hemen iyi günner diliyorum!..